

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN ECHO OF THINGS TO COME

JAMES
ISLINGTON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AN ECHO OF THINGS TO COME

The Licanus Trilogy: Book Two

JAMES ISLINGTON

orbitbooks.net orbitshortfiction.com

Kopyalama hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2017 James Islington

Kapak tasarımı Lauren Panepinto Kapak
illüstrasyonu Dominick Saponaro Harita
© 2016 Tim Paul

Kapak telif hakkı © 2017 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yörünge
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas
New York, NY 10104
orbitbooks.net

İlk Baskı Haziran 2017

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.
Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group'un ticari markalarıdır

Sınırlı.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Islington, James, 1981-yazar.

Başlık: Gelecek şeylerin bir yankısı / James Islington.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Orbit, 2017. | Seri: Licanus üçlemesi ; kitap 2

Tanımlayıcılar: LCCN 2017010723 | ISBN 9780316274111 (ciltli) | ISBN 9780316274135 (yumuşak kapaklı) | ISBN 9780316274128 (e-kitap)

Konular: LCSH: Hayali savaşlar ve muharebeler-Kurgu. | Hayali yerler-Kurgu. | BISAC: FICTION / Fantastik / Epik. | FICTION / Aksiyon &

Macera. | FİKSİYON / Fantastik / Tarihsel. | GSAFD: Fantastik kurgu.

Sınıflandırma: LCC PR9619.4.I85 E28 2017 | DDC 823/.92-dc23 LC

kaydı <https://lcn.loc.gov/2017010723> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-0-316-27411-1 (ciltli), 978-0-316-27412-8 (e-kitap) E3-

20170621-JV-PC

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49 Sonsöz](#)

[Teşekkür Karakterler](#)

[Sözlüğü Sözlük](#)

[James Islington](#)

[Orbit Newsletter](#)

[tarafından](#)

*Annem ve babam için.
Yazma aşkımlı beslediğiniz ve bana her zaman
gösterdiğiniz sevgi için çok teşekkür ederim.*

Aşağıdakiler, kapsamlı bir özetten ziyade, *Kayıp Olanın Gölgesi*'ndeki olayların hızlı ve üst düzey bir hatırlatması niteliğindedir. Bu nedenle, bu özet sırasında birçok önemli olay ve karakterin üzerinden geçilecek ve bazılarında -birkaç durumda- hiç bahsedilmeyecektir.

GEÇMİŞ

İki bin yıl önce, Andarra topraklarını Talan Gol'un kuzeydeki çorak topraklarından ayıran bir enerji bariyeri olan Sınır inşa edildi. Bu olayı çevreleyen pek çok ayrıntı kaybolmuş olsa da, din Sınır'ın sapkın canavarlara hükmeden ve tüm dünyayı yok etmeye çalışan korkunç derecede güçlü bir istilacı olan Aarkein Devaed için bir hapisane olarak yaratıldığına inanmaktadır. Tarihin aynı çalkantılı döneminde, istila sırasında Andarra'yı yöneten güçlü bir insan ırkı olan Darecianlar gizemli bir şekilde ortadan kayboldu.

Darecianların rolü sonunda Augurların ortaya çıkmasıyla dolduruldu: kan adı verilen ve (diğer yeteneklerinin yanı sıra) değişmez bir geleceği görmelerini sağlayan bir gücü kullanabilen yeni bir grup insan. Andarra'yı yönetmelerine yardımcı olmaları için Augurlar, etraflarındaki dünyayı fiziksel olarak etkilemek için Essence adı verilen kendi yaşam güçlerinin bir rezervini manipüle edebilen Üstün Yeteneklileri seçtiler.

Bu hiyerarşi bir kez kurulduktan sonra yüzlerce yıl boyunca neredeyse hiç tartışılmadan kaldı.

Bir nesil önce bu durum değişti.

Birkaç utanç verici hatadan sonra, Kahinler'in öngörülerinin aniden gerçekleşmeyi bıraktığı anlaşıldı. Bir sorun olduğunu açıkça kabul etmeyi reddeden Augur'lar, neler olduğunu belirlemeye çalışırken halkın gözünden çekilmek yerine, Üstün Yeteneklileri giderek daha gergin hale gelen halkı kontrol etmekle görevlendirdiler. Halkın huzursuzluğu kısa sürede öfkeye dönüştü çünkü bazı Üstün Yetenekliler yeni yetkilerini aşmaya başladı.

genellikle de şiddetle. Andarran toplumunda hızla bir bölünme oluştu.

Sonunda, olaylar doruğa ulaştı ve şok edici, kanlı bir isyan Augur'ları ve Üstün Yeteneklileri devirdi; ayaklanma, daha önceki göstermelik monarşinin bir üyesi olan **Dük Elocien Andras** tarafından kışkırtıldı ve güçleri olanları hedef almak için tasarlanmış yeni silahların gizemli bir şekilde çoğalmasıyla körüklendi. Augurlar acımasızca öldürüldü ve beş orijinal Üstün Yetenekli kalesinden (**Tol** olarak adlandırılır) sadece ikisi - **Tol Athian** ve **Tol Shen**- ilk saldırıya karşı direndi.

Beş yıl boyunca Öz-güçlü savunmalarının ardında sıkışıp kalan Üstün Yetenekliler sonunda Dük Andras ve monarşi ile düşmanlıkları resmen sona erdiren bir **antlaşma** imzaladı. Ancak bunun Üstün Yeteneklilere maliyeti yüksek oldu. **İlkeler** oluşturuldu: Üstün Yeteneklilerin yeteneklerinin kullanımını büyük ölçüde kısıtlayan, sihirli bir şekilde uygulanan, çiğnenemez dört yasa. Halktan kişilerin de Antlaşmanın **Yöneticileri** olmalarına izin verilerek, onlara Öz kullanabilenler üzerinde daha fazla yasal ve pratik kontrol sağlandı.

Dahası, Antlaşmanın İlkeler kapsamına girmeyen herhangi bir şartını ihlal eden Üstün Yetenekliler **Gölge** olmaya zorlanıyor, yetenekleri kalıcı olarak ellerinden alınıyor ve bu süreçte korkunç bir şekilde şekil değiştiriyorlardı. Bu durum en çok mezuniyet **Sınavlarını** geçecek becerilerden yoksun olan ve bu nedenle Tol'lar tarafından güçlerini yeterince kontrol edebileceklerine dair kefil olunmayan talihsiz Üstün Yetenekli öğrencilere uygulanıyordu.

Böylece Üstün Yetenekliler, teknik olarak yeniden özgür olsalar da, ağır bir şekilde denetlenmeye ve çoğu kişi tarafından hor görülmeyle devam ettiler. Bu arada, Augur'ların güçleri Antlaşma kapsamında kınandı. Bu tür yeteneklere sahip olduğu keşfedilen herkesi **Yönetim**'in ellerinde ölüm cezası bekliyordu.

KAYBEDİLENİN GÖLGESİ

On altı yaşındaki **Davian**, **Caladel**'deki Üstün Yetenekliler okulunda zeki ve çalışkan bir öğrencidir; **ancak** Sınavları yaklaşırken, ön kolunda onu hem İlkelere bağlayan hem de daha önce Öz kullandığını gösteren **İşaret** olmasına rağmen, güçlerini nasıl kullanacağını hâlâ çözmemiştir. Daha da kötüsü, Davian birinin yalan söylediğini şaşmaz bir şekilde anlayabilmektedir ki bu sadece bir Augur'un yapabileceği bir şeydir. En yakın arkadaşları **Wirr** ve **Asha**, bu olağandışı yeteneğinden bahsettiği tek kişilerdir.

Tol Athian'dan gelen Yaşlılar Denemeleri yürütmek için erkenden geldiklerinde, Davian'a gecenin köründe yeni gelenlerden biri, bir

Ilseth Tenvar adında bir adam. Ilseth, yirmi yıl önceki isyandan önce doğrudan Augur'lara hizmet eden Üstün Yetenekliler grubu **sig'nari**'nin bir üyesi olduğunu iddia eder. Davian'ın bir Augur olduğunu bildiğini itiraf eder ve onu Denemeleri'nde başarısız olup bir Gölge'ye dönüşmeden önce gitmeye çağırır. Ilseth ayrıca Davian'a gizemli bir bronz kutu verir ve bunun Davian'ı düzgün bir şekilde eğitilebileceği bir yere yönlendireceğini açıklar.

İhtiyar'ın ona doğruyu söylediğinden emin olan Davian aynı gece okuldan ayrılır; Davian'ın kaçma planını son anda fark eden Wirr onun yalnız gitmesine izin vermez ve ona eşlik eder.

Bu olaylardan habersiz olan Asha, ertesi sabah uyandığında okuldaki herkesin vahşice öldürüldüğünü görür. Şok içinde ve katliamdan neden sadece kendisinin kurtulduğunu bilmeden, Davian ve Wirr'in cesetlerinin ölenler arasında olmadığını fark eder. Ancak Ilseth, Asha'ya dokunulmadığını keşfettiğinde, saldırıya suç ortağı olduğunu ortaya çıkarır. Asha'nın üstleri tarafından kasıtlı olarak hayatta bırakıldığını düşünen (ve sonuç olarak onu öldürmek istemeyen) Ilseth, bunun yerine onu bir Gölge'ye dönüştürür ve böylece Davian ve Wirr'in hâlâ hayatta olabileceği bilgisi de dahil olmak üzere o sabah gördüğü her şeye dair hafızasını siler.

Davian ve Wirr, iki **Avcı** (Üstün Yeteneklileri kâr amacıyla takip edip öldürenler için kullanılan Andarran terimi) tarafından yakalanana kadar beladan uzak durarak kuzeye giderler. Ancak başka bir Avcı olan **Breshada** tarafından kurtarılırlar ve mesleğine rağmen gizemli bir şekilde tekrar gitmelerine izin verir, sadece **Tal'kamar** adında birine teşekkür borçlu olduklarını söyler.

Ilseth'in talimatlarını izlemeye devam eden çocuklar, **Gil'shar** adlı dini bir örgüt tarafından yönetilen ve insanların Öz'ü manipüle etmesinin iğrenç bir şey olduğuna inanan bir ülke olan **Desriel**'e geçerler. Desriel'de böyle bir yetenekle doğmanın cezası bile ölümdür.

Wirr ve Davian, Ilseth'in bronz kutusu tarafından Gil'shar'ın tutsağı olan **Caeden** adında genç bir adama yönlendirilir. Onu serbest bırakırlar, ancak **sha'teth** olarak bilinen bir yaratık tarafından saldırıya uğrarlar. Caeden, tutsaklığı nedeniyle fiziksel olarak zayıflamış olmasına rağmen, şaşırtıcı bir güç gösterisiyle onları sha'teth'ten kurtarır.

Bu arada Asha, Caladel'deki katliamla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmaya devam eden Ilseth tarafından Andarra'nın başkenti **Ilin** Illan'a getirilir. **Athian** Konseyi - Tol Athian'a liderlik eden Yaşlılar grubu

-Asha'nın saldırı hakkında daha fazla bilgi edinmenin anahtarı olabileceğine inanmaya başlarlar, ancak bu bilgiyi olayı araştıran Yönetim ile paylaşmak istemezler. Athian Konseyi, Asha'nın gerçek kimliğini herkesten saklayarak onu Tol'da tutmaya karar verir.

Kendisine saldırmayı gizemli bir şekilde reddeden bir sha'teth ile yaşadığı travmatik karşılaşmanın ardından Asha, Gölgele için **Sığınak** olarak bilinen gizli bir yeraltı sığınağından sorumlu **Scyner** ile tanışır. Scyner, Yönetimin başı ve Sığınak'takilerin düşmanı olan Dük Elocien Andras'ın okuluna yapılan saldırıya neden bu kadar büyük ilgi gösterdiğini öğrenmesi için Asha'yı işe alır.

Elocien, Asha'nın saldırıdan kurtulanlardan biri olduğunu duyunca, Tol Athian'ın **Meclis**'in yönetim organında yeni bir siyasi **Temsilciye** duyduğu ihtiyacı kullanarak Asha'nın saraya atanmasını sağlar. Asha çok geçmeden Wirr'in Elocien'in oğlu olduğunu öğrenir; Wirr hâlâ hayatta olmakla kalmayıp, doğuştan sahip olduğu hak sayesinde bir gün İlkeleri tek başına değiştirebilecektir. Elocien'in yirmi yıl önceki isyanın arkasındaki itici güç olarak ününe rağmen, Asha onun son birkaç yıldır gizlice üç genç Augur'la **-Kol, Fessi ve Erran-** birlikte çalıştığını da keşfeder. Bunu bildiğinden, daha önce kabul ettiği anlaşmaya rağmen Elocien'in Scyner'a olan güvenine ihanet edemeyeceğini fark eder.

Desriel'de Davian, Wirr ve Caeden, Caeden'in Sınır'da son zamanlarda yaşanan endişe verici bozulmayla bir şekilde bağlantılı olduğuna inanan ve saklanmakta olan bir Üstün Yetenekli olan **Taeris Sarr** ile tanışır. Taeris ayrıca Ilseth Tenvar'ın okuldaki karşılaşmaları sırasında Davian'a yalan söylediğini ve bu yüzden Davian'ın Caeden'e tam olarak neden gönderildiği konusunun gizemini koruduğunu açıklar. Ilseth'in amaçlarının uygunsuz olduğundan ve bronz kutusunun Caeden'le temas ettiğinde istenmeyen bir şeyi tetikleyebileceğinden endişe eden Taeris, daha fazlasını öğrenene kadar kutunun ondan uzak tutulmasını önerir.

Davian ve Wirr kısa süre sonra Caeden'in Gil'shar tarafından cinayetle suçlandığını keşfederler; ancak geçmişine dair hiçbir anısı yoktur ve suçlamaların doğru olup olmadığını kendisi bile bilmemektedir. Taeris Andarra'ya, Tol Athian'ın Caeden'in anılarını geri getirebilecek bir **Kap'a** (Özü belirli bir şekilde kullanmak için yaratılmış Augur yapımı bir cihaz) sahip olduğu Ilin Illan'a geri dönmeleri gerektiğine karar verir. Ancak, Desrielite sınırları çok dikkatli bir şekilde korunduğundan, eve dönmek için en iyi hareket tarzlarının **Prenses Karaliene Andras**'ın (**Wirr**'in kuzeni) yardımını almak olduğuna karar verirler.

Sonunda Karaliene ile karşılaştıklarında, Caeden'i bir

katil olmakla suçlanır ve Wirr'in dahline rağmen onu ülke dışına kaçırarak büyük bir diplomatik olayı riske atmayı reddeder. En iyi umutları tükenen Taeris, diğer tek seçeneklerinin Desriel'i kadim, gizemli bir şekilde terk edilmiş sınır şehri **Deilannis** üzerinden terk etmek olduğuna karar verir.

Ilin Illan'da Asha, Augur'larla yeni dostluklar kurar ve kısa süre sonra başkente yapılacak yıkıcı bir saldırıya dair tedirgin edici görümler gördüklerini keşfeder. Çok geçmeden, gözlerini kapatan tuhaf miğferleri nedeniyle "**Körler**" olarak adlandırılan istilacı bir gücün söylentileri dolaşmaya başlar

-Sınır yönünden yaklaşıyor.

O ve Elocien, Augur'ları ifşa etmeden şehri en iyi nasıl savunacaklarını belirlemeye çalışırken, Asha Gölgelelerin, eğer bunu Kaplar kullanarak yapıyorlarsa, hâlâ Öz'e erişebildiklerine dair şaşırtıcı bir keşifte bulunur. Bunun, yeteneklerinin yalnızca bir Gölge haline getirildiklerinde bastırıldığı ve daha önce varsayıldığı gibi tamamen ortadan kaldırılmadığı anlamına geldiğini fark eder.

Görünüşte daha yaşlı olan Davian'dan gelen ani ve tuhaf bir mesajın ardından Asha, Ilseth'in Caladel'deki okula yapılan saldırıyla ilgili anlattıklarından şüphelenir ve Augurlardan birine kaybolan hafızasını geri yükletir. Ilseth'in katliamda suç ortağı olduğunu öğrendiğinde, yalanlarını Athian Konseyi' ifşa etmesi için onu kandırır ve ardından onu hapseder.

Davian ve Wirr ürkütücü, sislerle kaplı Deilannis şehrinde seyahat ederken saldırıya uğrarlar ve Davian grubun geri kalanından ayrılır. Garip bir yarığa yakalanır, boşluktaki yolculuğundan zar zor kurtulur; Deilannis'e geri döndüğünde, ona zamanda neredeyse bir yüzyıl geriye gittiğini söyleyen bir Augur olan **Malshash** ile tanışır.

İlk başta inanmayan ama sonunda Malshash'ın iddialarına ikna olan Davian, Deilannis'in kadim bilgilerden oluşan devasa bir depo olan **Büyük Kütüphanesinde** zaman geçirir. Malshash'ın rehberliğinde, Augur yeteneklerini kullanmayı ve kontrol etmeyi çabucak öğrenir. Malshash'ın ona yardım etme nedeni tam olarak bilinmese de Davian, öğretmenin zaten olmuş olan bir şeyi değiştirebileceği umuduyla yarık üzerinde çalıştığını fark eder.

Günümüze döndüklerinde, Davian'ın öldüğüne inanan yıkılmış bir Wirr, Taeris ve Caeden ile birlikte Ilin Illan'a doğru yola devam eder. Yolculukları sırasında, ötelerden gelen istilacı gücün korkunç kanıtlarıyla karşılaşır.

Sınır, tamamen çökmesini engellemenin bir yolunu bulmaları gerektiğine olan inançlarını güçlendiriyor. Caeden'in anılarının bunu tam olarak nasıl yapacaklarının anahtarı olabileceğinden endişe ederek, Kör şehre ulaşmadan önce Ilin Illan'a acele ederler.

Ilin Illan'a vardıklarında Taeris Athian Konseyini kendilerine yardım etmeleri için ikna etmeye çalışır, ancak Caeden'e yöneltilen cinayet suçlamalarını duyan ve Taeris'le olan kavgalı geçmişlerinden de etkilenen Konsey bunu reddeder. Gidecek başka yerleri kalmayan Taeris ve Caeden saraya sığınır ve burada Wirr, Karaliene'i Caeden'in olup bitenlerde merkezi bir figür olduğuna ikna etmeyi başarır.

Deilannis'te, bir eğitim kazası Davian'ın Malshash'ın en travmatik anısını deneyimlemesine neden olur: düğünlerinde karısı **Elliavia**'nın ölümü ve sonrasında Malshash'ın onu kurtarmak için yaptığı umutsuz ve başarısız girişim. Malshash, geçmişi değiştirmek istemesinin ana nedenlerinden birinin bu olduğunu kabul ettikten sonra Davian'ı günümüze geri gönderir.

Davian Ilin Illan'a doğru yola çıkar ancak başka bir Augur olan **Ishelle** ve Tol Shen'den bir Yaşlı olan **Driscin Throll** tarafından kısa süreliğine durdurulur. İkili Davian'ı Tol Shen'e katılmaya ikna etmeye çalışır, ancak

Davian Körlerin istilasını duymuştur ve yardım etmek için zamanında başkente ulaşmaya niyetlidir. Davian Ilin Illan'a varır ve Körler nihayet saldırmadan önce Asha ve Wirr ile çok kısa süren bir buluşmanın tadını çıkarır. Bu arada Caeden ve Taeris, Athian Konseyi'nin Caeden'in hafızasını geri getirmelerine asla yardım etmeyeceğini anlayarak, Tol Athian'a gizlice girmeyi ve bunu onların izni olmadan yapmayı planlarlar.

Ancak, gemiyi kullanabilmeleri için önce geri yükleme Caeden'sanılar, Caeden yerine etkinleştirir Ilseth'in gizemli bronz kutusu, bir anlık tanıma hissi onu oradan ayrılmaya yöneltti.

Daha sonra yarattığı ateşli geçitten.

Wirr ve Davian şehrin savunmasına yardım ederken, Asha Elocien'i Yönetim'in stoklarındaki Kapları, İlkeler'e bağlı olmadıkları ve dolayısıyla işgalcilere karşı özgürce kullanabilecekleri için Gölgeler'e vermeye ikna eder. Asha ve Gölgeler savaşa katıldıktan sonra, Kör'ün ilk saldırısı başarıyla engellenir.

Bu ilk zafere rağmen, Ilin Illan kısa sürede yarılır ve Körler savaşta üstünlüğü ele geçirir. Andarran kuvvetleri umutsuzca geri çekilirken Elocien öldürülür ve Asha dehşet içinde onun başından beri Augurlardan birinin kontrolü altında olduğunu fark eder. Kederli Wirr'e söylememeye karar verir ve Davian'ın yardımıyla aceleyle Tol Athian'a gidip tüm Üstün Yeteneklilerin savaşabilmesi için İlkeleri değiştirir. Öyle bile olsa, görünen o ki

bu yeni avantaj çok geç gelebilir.

Caeden kendini **Res Kartha**'da bulur ve burada görünüşte ateşten yapılmış bir adam **-Lyth**'lerden biri olan Garadis **ru Dagen**- Caeden'in kendi hafızasını sildiğini ve Lyth ile **Andrael** adında biri arasındaki bir pazarlığın şartlarını yerine getirmek için bu olaylar dizisini harekete geçirdiğini **açıklar**. Bu anlaşma artık Caeden'in güçlü bir Gemi olan **Licanus** kılıcını almasına izin vermektedir; ancak aynı zamanda Lyth'i Res Kartha'dan kurtarmanın bir yolunu bulmadığı sürece kılıcı sadece bir yıl ve bir gün boyunca elinde tutabileceğini de şart koşmaktadır.

Kabul ettiği şey hakkında endişelenen ama daha çok arkadaşları için endişelenen Caeden, Andarran güçleri için yenilgi kaçınılmaz görünürken Licanus' şaşırtıcı gücünü kullanarak istilacı orduyu yok etmek için Ilin Illan'a döner.

Savaşın ardından -çatışma sırasında bir Augur olduğu ortaya çıkan- Davian, Ishelle'in teklifini kabul ederek güneye, Tol Shen'e gitmeye karar verir ve orada Sınır'ı ötesindeki karanlık güçlere karşı güçlendirmenin bir yolunu aramaya devam edebileceğine inanır. Asha, Temsilci olarak Ilin Illan'da kalmayı seçerken, Wirr de Yönetim'in başı olan **Northwarden** rolünü devralır.

Hâlâ geçmişiyle ilgili cevaplar arayan ve arkadaşlarının Sınır'ın ötesindeki her neyse onunla savaşmasına yardım etmeye kararlı olan Caeden, bronz **Geçit Kutusu**'nu tekrar kullanır. Bu sefer kendini **Mor Aruil'in Kuyuları**'nda bulur ve onu tanıyor gibi görünen **Asar Shenelac** adında bir Augur ile tanışır.

Caeden'i dehşete düşüren Asar, sadece Caeden'in Desriel'de suçlandığı cinayetlerden sorumlu olduğunu değil, aynı zamanda aslında Aarkein Devaed olduğunu da gösteren bir anıyı geri yükler.

*Çünkü hangisine katlanmanın daha zor olduğunu bilmiyordum:
Ölümünün yankısı ya da onu takip eden uzun sessizlik.*

Önsöz

Caeden başparmağını baltanın kenarına sürttüğünde sabah havası durgundu, derinin temas ettiği yerde ince bir kızıl çizgi kızarıırken başını salladı.

Birkaç dakika boyunca hafifçe akan kana baktı, anlık acısı, görüntünün sağladığı ani anı saldırısına karşı hiçbir şey değildi. Zaman -neredeyse bir yıl olmuştu- suçluluk duygusunu köreltmemiş, dehşetinin azalmasına yardımcı olmamıştı.

Kaybının kaçınılmaz acısını da hafifletmemişti. Caeden'in utancına bakılırsa, bu hâlâ diğer her şeyin toplamından daha fazla acı veriyordu.

Bu işe yarar mı? Elbette yaramalıydı. Dalgınca boynunu yokladı, ipin bükülüp sıyrıldığı ve gerildiği yerdeki yaraları araştırdı. Sarsılarak durduğu andaki çitirtiyi hatırladı.

Ve uyandığında gözyaşlarını hatırladı, orada öylece sallanıyordu, nefes alamıyordu ama vücudu her şeye rağmen başarısız olmayı reddediyordu. Elleri ve bacakları sanki hiçbir şey olmamış gibi hareket edebildiğinde yaşadığı şaşkınlığı hatırladı.

Saatlerce sersemlemiş bir halde orada asılı kalmış, gelmeyi reddeden bir sonu beklemişti.

Caeden keskin bir nefes aldı ve anıya karşı kendini çelikleştirerek baltayı karşısında duran kır saçlı yüzbaşıya uzattı. Baltayı tereddütle aldı, iri yarı adamın kararsızlığı açıktı.

"Bundan emin misiniz Lord Deshrel?" diye sordu sessizce.

Caeden bir kez başını salladı, sonra diz çöktü. Başını dikkatlice bloğun üzerine koydu.

"Temiz bir kesim, Sadien. Sonuna kadar. Eğer değilse ..." Yutkundu, sonra yukarı bakmak için hafifçe döndü. "Temiz bir kesim," diye tekrarladı, sesi sertti.

Sadien silahı eline aldı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı, sonra başını salladı. Caeden tekrar yere doğru döndü. Gözlerini kapattı.

"Özür dilerim Ell," dedi bıçak düşerken usulca.

Caeden uyandığında boğulurcasına bir nefes verdi.

Elleri boynuna gitti ve orada olması gerektiğini bildiği yarayı aradı. Kandan arınmışlardı; yine de yönünü bulması, gördüğü şeyle bulunduğu yeri ayırması birkaç saniye sürdü.

Kalbinin çarpıntısı yavaş yavaş hafiflemeye başladı ve bir süre sırtüstü , sadece nefes aldı, boş gözlerle siyah taş tavana baktı. Hafifçe titreşen Esans damarları -Caeden bunun Esans olduğunu düşünüyordu- yüzeyinde gelişigüzel bir şekilde dolaşüyor, karanlık, pürüzsüz taşa karşı pürüzlü bir şekilde duruyordu. Renkler bu damarlardan sürekli, ritmik, hipnotik bir hareket şelalesi halinde damlıyordu. Burada yeşil, orada derin bir mavi. Yumuşak bir sarı, sonra tedirgin edici bir kırmızı. Tonlar ince örümcek ağı çizgileri boyunca dalgalanıyor ve birleşiyordu, Caeden'in yatağının yanındaki Esans lambasının temiz ışığını bastırmıyordu ama gözünü sürekli çekecek kadar parlaktı.

Hâlâ buradaydı - hâlâ aynı sade döşenmiş, mükemmel dairesel odadaydı. Hâlâ yerin derinliklerinde, Ilin Illan'daki savaştan sonra Geçit Kutusu'nun onu gönderdiği yerdeydi.

"Bir şey hatırladın."

Caeden irkildi, sonra yuvarlanıp güçsüzce ayağa kalktı ve kapının girişinde duran saçsız, beyaz sakallı adamın birkaç adım ötesinde tökezledi.

"Beni yalnız bırakın." Sesi kısıktı, bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Asar eğildi, bir tabak yemeği ve bir fincanı aralarındaki yere dikkatlice yerleştirdi. Bu hareket artık tanıdıktı, iyi çalışılmıştı. Tekrar doğruldu, bir an için gitmek üzereymiş gibi göründü.

Sonra yanındaki kılıca dokundu, bir uyarıdan çok bir jestti bu. "Bir yıl ve bir gün, Tal'kamar," dedi Asar usulca, duvardan hafifçe kayan ışıklar gözlerine yansıyor. "Ve şimdi bundan iki hafta daha az zamanın var - bildiğimiz her şeyin sonunu durdurmak için iki hafta daha az. İki hafta boyunca neredeyse hiç yemek yemedin, hiçbir şey içmedin.

Söyleyebildiğim kadarıyla zar zor uyudun." Yaşlı adam uzun bir daha Caeden'a baktı, sonra başını salladı, şaşkın görünüyor. "Neden hala karşı koyuyorsun? Bunun bir şok olacağını biliyordum, ama bu... sen gerçekten bu kadar değişti mi?"

"Evet." Caeden kelimeyi hırıldayarak söyledi ama içindeki çaresizliği duyabiliyordu. "Ben... o değilim."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Asar sessizce. "Kim olduğunu bile bilmiyorsun.

öyle."

"Yeterince biliyorum."

"Bundan şüpheliyim. Birkaç hikâye biliyorsun, hayatının kum saatinde birkaç kum tanesi. Hem de bağlamından kopuk." Asar'ın gözleri endişeli olduğunu gösteriyordu. "Bunu sana zorla yaptıramam Tal'kamar, işe yaraması için senin de istekli olman gerekir. Ama doğruyu söylediğimi biliyorsun. Geçit Kutusu hâlâ sende, yani kaçabilirdin. Şimdiye kadar bir dünya uzakta olabilirdin. Yine de buradayız."

Caeden yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi. Üzerinde gizemli işaretler olan bronz küp -Caeden'i buraya ilk getiren *Gemi*- hâlâ cebindeydi. Uzun bir süre gözlerini kapadı, öfkesini, korkusunu ve umutsuzluğunu bastırmaya çalıştı. Her duygu ona kaçmasını, gördüklerine dokunabilecek her şeyi görmezden gelmesini söylüyordu. *Yaptığı* şeye.

Ama içten içe bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Geçmişinden sonsuza dek kaçamazdı. Ve ne kadar uzun süre beklerse, onunla yüzleşmek o kadar zor olacaktı.

Asar'a gitmesini söylemekten başka bir şey istemiyordu, tıpkı adamın her gelişinde yaptığı gibi.

Ama yapmadı.

Yavaşça ilerledi. Yerdeki bardağı aldı ve soğuk sıvının çiğ boğazından aşağı kaymasına izin vererek birkaç yudum aldı.

"Öldüğümü hatırlıyorum," dedi sessizce. İstemsiz bir ürperti verdi.

"Bıçağın boynuma düştüğünü hatırlıyorum ve..." Sustu.

Asar'ın yüz ifadesi değişmedi, ama Caeden onun gözlerinde parıldayan şeyin acıma olduğunu düşündü. "Bu kafa karıştırıcı olmalı."

Caeden esprisiz bir kahkaha atarak tekrar boynunu ovuşturdu. "Evet."

Tereddüt etti. Bir yanı sormak ; nasıl hâlâ burada olabildiğini, böyle bir şeyi nasıl hatırlayabildiğini sormak.

Ama diğer kısmı hâlâ bilmek istemiyordu.

Asar onu incelemeye devam etti, sonra da iç çekerek karşısındaki koltuğa oturdu. "Tal'kamar, öylece oturacak vaktimiz yok-"

"İlk başta inanmamıştım." Caeden Asar'la göz temasını sürdürmek için kendini zorladı ama ses tonundaki acıyı engelleyemedi. "Bana gösterdiğinde... *bunu*... anlamadığım amaç için beni kandırmaya çalıştığını düşündüm. Kaçmayı, Geçit Kutusunu tekrar kullanmayı düşündüm. Seni bulmayı ve senden zorla bir itiraf almayı da düşündüm."

Asar onu kayıtsız ve sessiz bir şekilde izledi.

Caeden derin bir nefes aldı ama konuşurken sesi hâlâ titriyordu. "Yine de anının bana ait olduğunu biliyordum. *Biliyordum*. Tıpkı öldüğümü hatırladığımı bildiğim gibi. Öldüğümü rüyamda görmedim. *Öldüğümü hatırlıyorum*." Bakışlarını kaçırdı, son iki haftadır sürekli savaştığı duygu seli onu yeniden ele geçirmekle tehdit ederken elleri titriyordu. Utanç. Korku. Dehşet. Öfke. Ezici, ruhunu yakan suçluluk. Ve tüm bunların arasında, her zaman var olan, inanılmaz derecede ağır bir umutsuzluk kordonu. "Yani haklısın. Gerçeği biliyorum."

"Ve henüz?" diye sordu Asar usulca.

Caeden ellerini açarak hırıltılı bir kahkaha daha attı. Yalan söylemenin, kurnazlığın ötesindeydi. Yapabildiği tek şey dürüstlüktü. "Ama yine de korkuyorum. Gerisini bilmenin bana ne yapacağından korkuyorum. Beni nasıl değiştireceğinden." Gözlerini Asar'inkilerle tekrar buluşacak şekilde kaldırdı. "Bir arkadaşım bir keresinde bana anılarımı geri aldığımda bir seçeneğim olacağını söylemişti. Ne yapmış olursam olayım, kim olursam olayım... ilerlemek için bir karar vermem gerektiğini söylemişti. Ormanda uyandığımdan beri olduğum adam, olmak *istediğim* adam, hatırladıklarım tarafından silinmek zorunda değil. *Silinmemeli*." Bakışlarını Asar'inkilere kilitledi ama yine de istenmeyen anı yankıları kafasının içinde dönüp dururken ellerinin titrediğini hissedebiliyordu. "Ama ben insanları öldürdüm. Onları öldürdüm. Fates, ben *Aarkein Devaed*'dim."

Asar uzun bir süre onu izledi. Sonra yavaşça başını salladı.

"Sen yaptın. Öyleydin. Güvence istiyorsun, ama ..." Özür dileyen hafif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bazı açılardan anılarımızın kölesiyiz. Hatırladıklarınız sizi değiştirir. Edindiğiniz bilgi sizi değiştirecektir. Neyin tehlikede olduğunu anlamak sizi *değiştirecek*, olmayı arzuladığınız adam olmanın sizin için ne kadar kolay olduğunu değiştirecek. Şu anda düşünülemeyeceğine inandığınız seçimleri yapmak daha kolay olacak. Bunun kaç kez başarısızlıkla sonuçlandığını ve başarılı olmanın ne kadar önemli olduğunu bildiğinizde, doğru olanı uygun olana tercih etmek daha zor olacaktır." Öne doğru eğildi, ifadesi ciddiye. "Ama yeterince uzun yaşayan hepimiz bu sorunla yüzleşiriz, Tal'kamar. Bazen kazanmamızı sağlayan şeye karşı doğru olan şeydir. Bazen de hayatta kalmamızı sağlayan şeye karşı doğru olan şeydir. Ama bu her zaman bir seçimdir."

Caeden yutkundu, yumruklarını sıktı. Başını salladı. Bir sonraki soru en zor olanıydı, o zamandan beri içini yakıp kavuran soruydu

Asar'ın ona kim olduğunu gösterdiği an.

"Hatırlıyorum... Aarkein Devaed isminden *vazgeçtiğimi* hatırlıyorum," dedi sessizce, kalbi çarpıyordu. "Onun olarak yaptığım şeyleri hatırlamayacağım için mutluydum." Hâlâ burada olmasının tek nedeni buydu.

Asar arkasına yaslandı ve sorulmamış soruya yanıt olarak yavaşça başını salladı.

"Evet, Tal'kamar. Sen reddettin. İsmi reddettin. Dar yolu seçtin. Taraf değiştirdin," dedi nazikçe, ses tonunda şaşırtıcı bir gurur vardı. "Eğer yardımı olacaksa, hafızanı kaybetmeden çok önce Aarkein Devaed olmayı bırakmıştın. Uzun zamandır onun başlattığı şeyi durdurmaya çalışıyoruz. Bir zamanlar savunduğu her şeyle savaşıyoruz."

Caeden nefes verdi, tüm vücudu gevşedi. Birkaç saniye durdu ve bu sefer kendine uzun bir su içirme izni verdi, bir duygu dalgası onu sardı.

Sonra Asar'a baktı, rahatlamayla birlikte kararlılık da geri gelmeye başlamıştı.

"Ve anılarım," dedi usulca. "İstilayı durdurmamıza yardım edecekler mi?"

Asar birkaç saniye sessiz kaldı ve Caeden onun tereddütünde cevabı gördü.

"Bu bundan çok daha fazlası," dedi yaşlı adam sonunda. "Ülkeyi kurtarmak istemekte haklısın Tal'kamar, ama bu dünyayı kurtarmakla ilgili. Yaşamlar boyu süren bir çatışmayı çözmenin eşiğindeyiz ve bazen daha iyi olanı seçmemiz gerekir. Yapmamız gereken-"

"İkisini de yapmamız gerekiyor. Buraya sadece arkadaşlarımı kaderlerine terk etmek için gelmedim." Caeden başını yana eğdi, bir anlık bir anı tetiklendi. "İki kötülükten daha azı ve daha büyük iyilik. Dünyadaki en tehlikeli ifadeler."

Asar Caeden'i inceledi, sinirlenmekten çok şaşırmış görünüyordu.

"Öyle olsa bile, bazen fedakârlıktan kaçınılamaz. Eğer anılarını -*tüm* anılarını- geri getirmeme izin verirsen, o zaman anlayacaksın." Sözlerine rağmen Asar'ın ses tonunda şimdi bir belirsizlik vardı.

Caeden öne doğru eğildi. "Değişmek istediğimi söylemiştin," dedi usulca. "Belki de bunun nedenlerinden biri budur."

Asar homurdandı. "Belki de," diye kabul etti, bu durumdan memnun görünmüyordu.

düşündü. Başını iki yana salladı. "Ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Şimdilik en azından istediğin anıları geri getirmemiz gerekiyor. Ne yapmaya çalıştığımızı ve neden yaptığımızı anlamalısın." Eliyle işaret etti. "Beni takip edin."

Caeden tereddüt etti, sonra isteksizce Asar'ın peşinden gitti, kullanmadığı için sertleşmiş kaslarını boş yere germeye çalışırken biraz tökezledi.

Odasının dışındaki tünel, pürüzsüz siyah yüzeylerinin arasında titreşen garip, alacalı ışık damarlarıyla kaplıydı. Bu alt kattaki her yerde aynı gibi görünüyordu ama Caeden bu garip fenomene neyin sebep olabileceğini tahmin bile edemiyordu.

"Burası neresi?" diye sordu sonunda, sesi geçitte boş bir şekilde yankılanıyordu.

"Geldiğinizde size söylemiştim. Mor Aruil'in Kuyuları." Asar bir an hiçbir şey söylemedi, sonra karşıya baktı ve sanki birden bu ismin Caeden için hiçbir şey ifade etmeyeceğini fark etmiş gibi başını salladı. "Mor Aruil bir zamanlar bir Darecian ileri karakoluydu, Parçalanmış Topraklar'ın sınırından çok uzakta olmayan küçük bir ada. Çok uzun zamandır bilmiyorduk ama Darecianlar buradaydı çünkü büyük bir Öz kaynağı keşfetmişlerdi. Bu tünellerin hepsi bir zamanlar kanallardı, o Özü yüzeye çekmek için kullandıkları sistemin bir parçasıydı." Caeden'in bakışları karşısında hafifçe homurdandı. "Endişelenmenize gerek yok - Kuyular bin yıl önce kurudu. Ondan sonra Darecianlar bu tünellerin bazılarını bir süre depo olarak kullandılar ama adanın taktiksel açıdan hiçbir zaman fazla bir değeri olmadı. Sonunda hepsini kapattılar. Terk ettiler. Bulduğumuz yere bağlanan her tünel korumalı, korunaklı, girilmesi imkansız. İçeri girmenin ya da çıkmanın tek yolu bir geçit açmak."

Caeden Asar'a yetişebilmek için birkaç adım atladı. "Bir Geçit mi?" Diğer adam bu kelimeyi sanki çok önemliymiş gibi söylemişti.

"Bir portal. Senin o bronz kutunun yaptığının daha az... *ateşli* bir versiyonu," diye alaycı bir şekilde açıkladı Asar. "Çok az insan Geçit yapmayı biliyor, bu yüzden diğerleri bir şekilde nerede olduğumuzu bilse bile, hiçbiri buraya giremez." Omuz silktili. "Girebilseler bile ben kalan Venerate'ler arasında açık ara en güçlüsüyüm. Beni burada yenmek için hepsinin bir araya gelmesi gerekir. Yeterince güvendesiniz." Asar'ın sesinde böbürlenme yoktu, sadece söylediklerinin doğru olduğuna dair sessiz, güven verici bir güven vardı. Caeden bu sözler karşısında omuzlarındaki gerginliğin hafifçe gevşediğini hissetti.

Tünelin sonuna ulaştılar ve büyük bir odaya çıktıklarında Caeden gözlerini kırıştırdı. İki hafta önce Portal Kutusu'nun onu ilk kez bıraktığı Mor Aruil'in üst katında olduğu gibi, burada da duvarlardan değişen renkler sızılmıyordu. Işık, kısık ama sabit bir şekilde yanan dumansız sarı meşaleler tarafından sağlanıyor, her biri kitaplarla ve gevşek kâğıtlarla dolup taşan kitap raflarıyla kaplı duvarları aydınlatıyordu. Köşede tek kişilik bir yatak özenle hazırlanmıştı.

Asar Caeden'e oturmasını işaret etti; bir süre sonra Caeden yavaşça oturdu. "Burada mı yaşıyorsun?"

"İstiyorum."

Asar'ın sesindeki bir şey Caeden'in duraklamasına neden oldu. Küçük yatağa, kitap raflarına tekrar göz gezdirdi. "Bir Geçit yaratamazlarsa kimsenin içeri giremeyeceğini *ya da dışarı çıkamayacağını* söylemiştin..." Asar'a sorgulayıcı bir bakış attı.

Asar başını eğdi. "Hepimiz fedakârlık yaparız," dedi sessizce.

Caeden bunun üzerine yutkundu, başını salladı. Yerlerine oturduklarında bir sessizlik oldu ve sonra Asar öne doğru eğildi.

"Bu süreç -hafızanızı geri kazanmak-... zor olacak. Hatta yorucu olacak." Asar yüzünü buruşturdu. "Anılarını öylece bastıramazdık Tal'kamar. Eğer Lyth onlara erişebilseydi, Andrael'in anlaşmasını yerine getirilmiş olarak kabul etmezlerdi. Bu yüzden Eryth Mmorg'dan -diğerlerinin Yenilenme Suları dediği yerden- geçmek zorundaydın." Eliyle işaret etti, yüz ifadesi tiksintiyle çarpılmıştı. "Bunu yaptığında anılarının en zayıf kalıntıları hariç hepsi silindi."

Caeden kaşlarını çatı. "Sadece saklandıklarını söylediğini sanıyordum?"

"Öyleler. Ama kafanın içinde değiller." Asar onun bakışlarını tuttu. "Sen bir Augur'sun Tal'kamar. Zamanda o anlara geri dönebilir, yaşadığın şeyleri yeniden deneyimleyebilirsin. Geldiğin gün sana gösterdiğim şeyde ne göreceğini bilmiyordum, emin değildim. Seni oraya geri gönderdim."

Caeden bu hatırlatma karşısında ürperdi ama sonunda zorla başını salladı.

Asar bir süre onu izledikten sonra içini çekti. "Zamanda -hatta geçmişte- gezinmek için kan kullanmak yorucu olacak. Elimden geldiğince sana rehberlik edeceğim ve ilerledikçe daha da kolaylaşacak ama ilk başta anılar arasında uyumaya ihtiyacın olacak. Muhtemelen çok fazla."

Caeden tereddüt etti. "Sadece... neler olduğunu açıklamak daha kolay olmaz mı?"

Asar sabırsızlığını belli eden bir işaret yaptı. "Açıklayacağım

Bazılarını, kesinlikle. Soracağınızı bildiğim sorulara cevap vereceğim. Ama bazıları çok karmaşık, bazıları çok uzun sürer ve bazıları da ..." İç çekti. "Bazıları hoşunuza gitmeyecek. Neler olup bittiğini *anlamak* -gerçekten anlamak- için sadece anılarınızın sağlayabileceği bağlama ihtiyacınız var. Ve bir ebeveynin erken gelişmiş bir çocuğa yapacağı gibi sizinle doğru hareket tarzını tartışarak zaman kaybetmeyeceğim."

Caeden kaşlarını çattı, oturduğu yerde biraz kıpırdandı. "Pekâlâ. Eğer Andarra'nın yarısının düşündüğü gibi düşman ben değilsem, o zaman gerçekte kiminle savaştığımızla başlayalım." Öne doğru eğildi. "En azından Sınır'ın ötesinde bizi neyin beklediğini açıklayın, eğer düşerse."

Asar tereddüt etti, açıkça isteksizdi.

"Shammaeloth, Tal'kamar. Shammaeloth Sınırın ötesinde bekleyen kişidir," dedi sonunda.

Caeden ona boş boş baktı. "*Shammaeloth*. Eski Din'den."

"Belki de." Asar sanki anlamasını istiyormuş gibi dikkatle Caeden'e baktı. "En azından biz ona böyle diyoruz. Doğasına uygun bir isim." Küçük bir omuz silkti. "Ama aslında Shammaeloth olması da beni şaşırtmazdı. Yalanlarına güç katmak için gerçeği kullanmakta çok ama çok başarılı ve en başından beri bize yalan söylemek için bu dinin özünü kullandı."

Caeden bir an öylece baktı, diğer Augur'un ne önerdiğini anlamaya çalışıyor, yüzündeki kuşkulu ifadeyi engelleyemiyordu.

"Nedir o zaman? Bir insan mı? Bir yaratık mı? Başka bir şey mi?" Gergin bir kahkaha attı. "Peki tüm kötülüklerin kaynağı serbest gerçekte ne olur?"

Asar, Caeden'in ses tonundaki alaycılık karşısında içini çekti ama bir şey söylemedi.

Sonunda, sadece başını salladı.

"edilmesi gereken çok şey var. Ve şüpheni anlıyorum Tal'kamar. Gerçekten anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle, "ama bunun için zamanımız yok. Belki de size göstersem daha iyi olur."

Aniden öne doğru eğildi. Caeden tepki veremeden parmakları Caeden'in alınına değdi.

Caeden çığlık attı ama burada sesi çıkmıyordu. Çığlık çığlığa acı ona saldırdı, ama ondan uzaklaşmaya çalışsa da vücudu yoktu. Odaklanmaya çalıştı ama burada netlik yoktu, sadece sürekli parçalanmış bir bölünme vardı.

bilinç. Varlığının her zerresi bu soğuk ve çiğ işkenceden için umutsuzca çırpınıyordu. Ama yapamadı.

Dayanabileceğinden daha uzun süre sarsıcı bir acı içinde çırpındı ve sonra daha da fazla. Günler mi? Yıllar mı? Daha fazla dayanamayacağı kadar cırtlak bir kakofoni vardı; içinde kontrolsüzce fokurdayan ıssız bir panik bırakan boş, girdaplı bir sessizlik vardı. Yakıcı bir acı ve buz gibi bir perişanlık vardı. Sefalet, ıstırap ve dipsiz bir kayıp vardı.

Hiç rahatlama olmadı.

Caeden çığlık sesleriyle uyandı.

Onların kendisine ait olduğunu anlaması bir anını aldı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu; boğazı yanıyordu ve sıkı bir topun içine kıvrılmış, kontrolsüz bir şekilde titrerken her kası gergindi.

Zaman geçti; sonunda derin, ürpertici nefesler aldı ve bedenini gevşemeye zorladı. Hâlâ titreyerek yan dönüp Asar'a baktı.

"Ne... o da neydi?" diye nefes nefese kaldı.

"Karanlık Diyar," dedi Asar sessizce, eğilip elini uzatarak. "Orası düşmanımızın geldiğini düşündüğümüz yer. Onun diyarı. Ve eğer başarılı olursa bu dünyanın dönüşebileceği yer."

Caeden tereddüt etti, sonra Asar'ın elini tutarak ak sakallı adamın onu sandalyesine geri çekmesine izin verdi. "Orada..." Titreyerek sözünü kesti. Zihni bu anıdan uzaklaştı. "Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum."

"Kimse bilmiyor," dedi Asar nazikçe. "Duyduğum en iyi açıklama, bunun bir yokluk olduğu. Eğer neşe, hayat, ışık ve umut olmasaydı ne olurdu? Bu dünyayı bizim için rahatlatıcı kılan her şey -her şey- tamamen ve tümüyle elimizden alınsaydı." Asar Caeden'e sempatiyle baktı.

Caeden sadece inledi. "Ne kadar zamandır oradaydım?"

"Sen *orada* değildin, Tal'kamar. Buna bizim bile katlanabileceğimizi sanmıyorum. Gördüğün şey Alchesh adında bir adamın anısıydı. Akıl sağlığına mal olan bir anı." Asar durakladı. "Ve bu sadece bir andı. Az önce size gösterdiğim şey o yerde geçen bir saniyenin çok küçük bir kısmıydı, daha fazlası değil."

Caeden ürperdi, içgüdüsel olarak koltuğunun kumaşına yaslandı.

"Savaşığımız şey bu Tal'kamar," diye devam etti Asar sessizce. "Sınır'ın düşmesi halinde olacak olan da bu. Shammaeloth'un amacının Deilannis olduğuna inanıyoruz - oradaki yarığa ulaşmak ve onu yırtmak, böylece bu dünyadan kaçabilmek. Zamanın kendisinden kaçmak. Ve bunu yaparken de Karanlık Diyar'ın geride bıraktıklarını tüketmesine izin vermek." Öne doğru eğildi. "Şimdi . İşte *bu* yüzden daha önce bir kez yaşadığınız şüphe ve inançsızlıkla tekrar uğraşacak vaktimiz yok. İşte bu yüzden anılarınızı geri getirmemiz şart."

Caeden gözlerini kapadı, hâlâ kendini dengelemeye çalışıyordu.

"O zaman neden onun için savaşmış olayım ki?" diye sordu usulca. "Neden *biri* ..."

"Çünkü bizi kandırdı." Asar'ın sözleri sert ama nazikti. "Uzun bir süre boyunca doğru şeyi yaptığımızı düşündük."

"Doğru şey mi?" diye tekrarladı Caeden, sesine bir parça küçümseme gücü geri gelmişti. "Birini buna inanması için nasıl kandırabilir ki?"

"*Yaptığı şey* bu." Asar'ın sesi keskinleşmişti ve Caeden onun hâlâ iyileşmemiş bir yaraya dokunduğunu görebiliyordu. "Niyetinin açık olduğunu ya da bizim aptal veya saf olduğumuzu düşünmeyin. O bize sadece zorlayıcı bir yalan değil, aynı zamanda zorlayıcı bir ahlak da verdi - uğruna yaşanacak bir şey ve ona göre yaşanacak bir şey. Unutmayın ki o bizim hayal edebileceğimizden bile daha yaşlıdır. Kendini kanıtlamak, güven inşa etmek, hikayesinin temelini atmak ve bize bir amaç duygusu vermek için *yüzlerce yıl* harcadı. Her birimizin zayıflıklarını biliyor ve bunları hayal edilemeyecek kadar ince yollarla kullanıyor. O hepimizden daha zeki, daha ikna edici, daha akıllı ve daha *sabırlı*. Öyle ki, diğerlerinin çoğu sadece onun için savaşmakla kalmıyor, ona yürekten *inanıyor*."

Caeden yatıştı, nasıl cevap vereceğinden emin olamadan rahatsızca kıpırdandı. Sonunda başını salladı.

"Pekâlâ," dedi isteksizce. Kabul etmek bir yana, anlaması bile zor bir şeydi ama en azından şimdilik başka seçeneği yok gibiydi. Doğruldu, Asar'ın ona gösterdiklerinden sonra kalp atışları nihayet yeniden yavaşlamıştı. "Bahsettiğin bu diğerleri kim?"

Asar tekrar içini çekti, bu kez ses tonuna sabırsızlık karışmıştı. "Başlangıçta on bir kişiydik. Darecililer bize Venerate diyordu; onların dilinde bu bizimle alay etmenin bir yoluydu - hem aldığımız kör tapınma hem de verdiğimiz kör tapınma için. Ama takıldı." Elinde bir

derin bir nefes. "Sen ve ben. Gassandrid. Alaris. Cyr. Isiliar. Andrael. Diara. Meldier. Wereth. Tysis. Üç buçuk bin yıl önce Shammaeloth hepimizi bir araya getirdi. Onunla tanışmadan önce de ölümsüzdük ama Shammaeloth bize kan'ı nasıl kullanacağımızı ilk gösteren kişiydi."

Caeden ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Yani... bu diğerleri de artık bizim düşmanımız mı?" diye sordu, aklına hemen Alaris'le önceki karşılaşması geldi.

Asar inledi, sesi saf bir hayal kırıklığından ibaretti. "Shammaeloth'un gerçek doğası ortaya çıkmaya başladı. Bazılarımız bunu gördü, bazılarımız göremedi. Kaçınılmaz olarak parçalandık." Yorgunca omuz silkti. "Bak, günlerce böyle devam edebiliriz. Geçmişimizi açıklayarak, daha önce yaşadığın olayları anlatarak, seni yeniden eğitmeye çalışarak değerli saatlerimi harcayabilirim.

-Ve sonunda, işte tam da bu kadar bilge olursunuz. Saatler, olmanız gereken yüzyıllar değil." Alnını ovuşturdu. "Zaman bize karşı ve bu zor bir süreç olacak. Zahmetli. Ne olursa olsun hatırlaman gereken şeyleri sana anlatmak için harcadığım her an, tamamen boşa harcanmış bir andır."

Caeden huzursuzca kıpırdandı. "Ama zaten bir saat öncesine göre çok daha fazla şey biliyorum. Ya hiç hatırlayamazsam? Ya çok uzun sürerse ve sen yine de bana anlatmak zorunda kalırsan?"

"Anılarından korktuğunu biliyorum ama bu korkunun hareketlerini belirlemesine izin verme," diye homurdandı Asar, açık bir azarlamaydı bu. "Bana bir ay ver. Benim sana öğretmeye çalışmamdan ziyade, zaten bildiklerini geri yükleyerek merakını gidermeye çalışmam için bir ay. Ondan sonra, eğer hâlâ ihtiyacın olan her şeye sahip değilsen? Boğazım çiğnenene ve kulaklarınız kanayana kadar konuşacağım. Elimden gelen her bilgiyi aktaracağım." Öne doğru eğildi ve Caeden'i omzundan kavradı. "Ama Tal'kamar? Eğer o noktaya gelirsek, zaten başarısız olmuşuz demektir. Benim sözlerim senin deneyimlerinin yerini tutamaz. Gerçek şu ki, yüz yıl boyunca konuşsam da seni asla olman gereken yere getiremem. Bu yüzden ilerlemenin tek yolu bu."

Caeden yutkundu, göğsü gerildi ama yavaşça başını salladı. "O zaman başlayalım," dedi sessizce.

Bölüm 1

Davian yavaşça hareket eden bir başka parıldayan beyaz Öz'ün yanından dönerek geçti ve bu kez onu söndürmeye zahmet etmedi.

Yağmurun kayganlaştırdığı avluda hedefine doğru hızla ilerledi, açık alanda ilerleyen parlak enerji şeritlerinin arasından çevik bir şekilde geçerken bir yandan da saldırıların yayıldığı karanlık, sertleştirilmiş kan'ın küresel ağına odaklandı. Dişlerini sıktı, ara sıra gözlerine kaçan yağmur damlacıklarını gözlerini kırıştırtarak uzaklaştırdı ve hareket ederken zamanın akışını zorlamaya devam etti. Deilannis'ten bu kadar uzakta her şey çok daha zordu. Başlayalı bir dakikadan az olmuştu ama şimdiden bunu sürdürme kapasitesine yaklaşıyordu.

Daha fazla erimiş ışık çubuğu belirlediğinde yana doğru adım attı; odağının bir kısmını başka yöne çevirdi ve kan ile yakınlardaki havadan birkaç tanesini kaparak kaynağına geri yönlendirdi. Dönen küreye çarptılar ve basitçe dağıldılar.

Homurdandı, görmezden geldiği cıvatalardan ilki nihayet arkasındaki yüksek taş kemere çarpıp yıkılmaya başladığında, ufalanan duvarın sessiz kükremesi eşliğinde etrafına bakmaya zahmet etmedi.

Yaşlılar bundan hoşlanmayacaktı.

Bu düşünceyle parlayarak, yolunun üzerindeki iki kan bariyerinin arasından sıyrıldı; yapıları önündeki küreye benziyordu ama tamamen durağandı.

-Ve ana kadar gördüklerinden çok daha güçlü olan bir başka ışık akımı, birkaç saniye önce başının olduğu yerde havayı yararak geçerken dizlerinin üzerine çöktü.

Gözleri biraz açıldı. Bu yeni bir şeydi.

Tehlikeliydi de.

Homurdandı, kendini tekrar yukarı kaldırmaya zorladı ve sonunda dönen kürenin dış kenarına ulaştı. Derin nefes aldı, ciğerlerindeki kış sabahının keskin soğuğu odaklanmasına ve kafasını boşaltmasına yardımcı oldu. Bunu yapabiliirdi. Bariyer mükemmel değildi - karşısına çıkan sertleştirilmiş ağ sadece bir kabuk koruyan aktif, şekillendirilebilir kan

Altında, ara sıra boşluklardan kıvranan karanlık enerjinin daha savunmasız hatlarını görebiliyordu.

Sorun, ağın sürekli dönüyor olmasıydı. Algılaması yavaşlamış olsa da, koruyucu kabuk hâlâ kendi kanını içinden doğru bir şekilde geçiremeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. Ve saldırılarından herhangi biri sertleşmiş, dönen dış katmana dokunduğu anda, rüzgârdaki duman gibi dağılıp gidiyordu.

Tekrar harekete geçerek bariyerin kenarında ilerledi, Öz saldırıları ona doğru parlarken tüm sinirleri gergindi, yavaşlamıştı ama yine de bu mesafeden hızlı tepkiler vermesi gerekiyordu. Saldırıların arasında deneysel olarak kürenin boşluklarına karanlık enerji okları göndererek zayıf noktaları araştırdı. Her seferinde iplikleri içeridekini etkileyemeden ağ tarafından kesiliyordu. Kan'ı daha hızlı geçmeye zorlamayı denedi ama nafile. İpliklerini dönüşle eşleştirmeyi denedi; kabuk bir şekilde ne yaptığını algıladı ve karşılık olarak sarsıldı, yön değiştirdi, saldırısını kesmek için vahşice ve öngörülemeyen bir şekilde kaymaya başladı.

Tekrar homurdandı, bir an için kendi sertleştirilmiş kanını denemeyi düşündü ama son denemesinin anısı onu geri çekti. Bir kan bıçağı kalkanın yumuşak iç işleyişini daha kolay bozabilirdi ama iki sertleştirilmiş kan yapısı çarpıştığında kesin bir kural vardı: hangisi önce yaratılmışsa o daha güçlüydü. İçinde yatan şeye zarar vermeyi başarsa bile, ağın kendi saldırısına dönmesini engelleyecek kadar hızlı olamazdı.

Ve en son sertleşmiş kanla oynarken kan kırıldığında, ortaya çıkan baş ağrısıyla mücadele etmek için bütün gün yatalak kalmıştı.

Daha hızlı hareket eden bir Öz çubuğu omzunu sıyırdığında Davian'ın aciliyet hissi arttı ve zamanın onu tekrar zorlamaya başladığını hissetti. Gözlerini kısıtı. Kürenin bir kısmı sadece kabuk gibi görünüyordu, arkasında hiç aktif kan ipliği yoktu. Bu doğru muydu? Koruması daha kolay, diye düşündü, ama kusurluydu. Güvenlik için illüzyona bağımlıydı. Sertleştirilmiş kan onun fiziksel olarak içinden geçmesini engelleyemezdi. Ve eğer kendisini aktif kan ipliklerinden herhangi biri tarafından vurulmadan içine yerleştirebilirse, gerisi kolay olacaktı.

Ağın üç tam tur daha dönmesini bekledi ve gördüğü boşluk tekrar ona doğru gelene kadar Öz'ün parıltılarını savuşturdu.

İleri atladı.

Kabukla birlikte dönen, birbirine yakın iki sertleştirilmiş kan tabakası arasına özenle gizlenmiş aktif teller onu yakaladığında dünya sarsıldı. Şiddetli bir şekilde zamana geri döndü, bir dizinin üzerine düştü ve başı dönerek inledi. Uzuvarları güçsüzleşti ve yutkundu, kuru gerilmeyi zar zor önledi. Arkasında, parçalanmış kemerin son parçalarının hâlâ yere çarptığını duyabiliyordu.

Kafasını kaldıracak kadar kendine geldiğinde Ishelle'in eğlenceli sırıtışı onu karşıladı.

"Gerçekten geçebileceğini mi *düşündün*?"

Davian homurdandı. "Bir boşluk olduğunu sanıyordum," diye öksürdü, dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, tökezlerken Ishelle tarafından hızla desteklendi. "Bu çok kirliydi."

Ishelle'in gülümsemesi genişledi ve boştaki eliyle etrafında dönüp duran bariyeri yok eden bir işaret yaptı. "Kalkanım gerçekten de yapması gerekeni yaptığı için mi? Yoksa seni zekâmla alt ettiğim için mi?"

"Kirli," diye tekrarladı Davian kararlı bir şekilde, ama başını ovuştururken ona gülümsedi. İçini çekti, sonra kibarca Ishelle'in elinden kurtuldu ve bir zamanlar avluya açılan kemerin olduğu yerdeki toz bulutuna baktı. "Ve... hmm."

"Hmm," diye onayladı Ishelle, ona sert bir bakış atarak.

"Bu *benim* hatam değil," diye itiraz etti Davian. "Tüm o cıvataları *emip* kendimi zamanın dışında tutabilmemin hiçbir yolu yoktu."

"Amaç da buydu zaten." Ishelle ona baktı. "Daha az rekabetçi olmalısın."

Davian homurdandı. "Neredeyse kafamı uçuracak olan o patlamadan bahsetmeyelim o zaman." İçini çekti. "Hâlâ senin kalkanını nasıl yeneceğimi bilmiyorum. Artık uyurken de koruyabildiğini mi söylüyorsun? Benimkinin yarısı kadar etkili olsaydı, kendimden geçerdim."

Ishelle, "Driscin'in birkaç yıl boyunca sürekli dırdır etmesi işleri yoluna koymaya yardımcı oluyor," diye gözlemledi. Durakladı. "Ve tabii ki senden daha iyi olduğum gerçeği. Bu da önemli."

Davian bir kahkaha attı, sonra kafatasına acı saplanınca hemen pişman oldu. "Tabii ki. Okuma pratiği yaptığımız ya da zihinsel olarak iletişim kurduğumuz ya da zaman içinde geçişimizi değiştirdiğimiz ya da Öz çektiğimiz ya da-"

Ishelle sahte bir üzüntüyle iç çekerek onun sözünü kesti. "Daha iyi, Davian.

Daha iyi."

Davian sırıttı ama onaylamak için başını hafifçe eğdi.

"Bana birkaç dakika ver, sonra tekrar gidebiliriz?"

"Daha az acı verici bir şey denemek istemez misin?" Ishelle enkaz yığınının baktı. "Ya da, belki, daha az yıkıcı?"

"İstiyorum" Davian omuz silkti. "Ama burada olmamızın nedeni bu değil."

Konuşmanın hafif tonuna rağmen, bu sözleri söylerken sesindeki tedirginliği engelleyemedi. Gerçi şu anda ne zaman eğitimlerinden bahsetse bu genellikle mevcuttu. Ilin Illan'daki savaşın üzerinden bir ay geçmişti bile; yolda geçen üç uzun haftanın ardından sonuncusu Tol Shen'de gerçekleşmişti.

Ve tüm çabalarına rağmen, Sınır'ı nasıl mühürlemeleri gerektiği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

İç geçirdi. Bu Bozma kalkanları -herhangi bir kan saldırısını engellemek için tasarlanmışlardı- görünüşe göre çoğu Augur'a öğretilen ilk şeydi. Davian bunu bir kez düşününce mantıklı geldi. Görüleri doğrulamaya verdikleri önem göz önüne alındığında, bu görülerin yapay olarak yaratılmadığından veya herhangi bir şekilde değiştirilmediğinden emin olmak için de bir yola ihtiyaçları olmalıydı.

Ancak şu anda daha da önemlisi, Ishelle'le birlikte bunun Sınır'a ulaşacakları zamana hazırlanmak için en iyi yol olduğu konusunda hemfikir olmalarıydı. İkisinin de kuzeye gittiklerinde neyle karşılaşacaklarına dair gerçek bir fikri olmamasına rağmen, sertleşmiş Kan'ın korumasını aşmayı öğrenmek mantıklı bir hareket gibi görünüyordu. Elbette bu tamamen farklı bir ölçekte olacaktı ama Sınır'ın kurcalanmaya karşı korunduğunu varsayarsak, bu tür bariyerler neredeyse kesinlikle işin içinde olacaktı.

Yine de hepsi spekülasyondan ibaretti. Buradaki çeşitli Yaşlıların peşine düşmesine ve Tol Shen'in çok sayıdaki kütüphanesinde geçirebildiği her boş saniyeyi harcamasına rağmen, neyle karşı karşıya olduklarına dair bilgi Davian'ın başlangıçta korktuğundan daha da azdı.

Ishelle omuz silkti. "Bana daha fazla eğlence sağlamak istiyorsanız, şikayet etmeyeceğim."

Davian ona alaycı bir bakış attıktan sonra birkaç saniye boyunca soğuk gri gökyüzüne baktı. "Bir tur daha. Sadece... bana bir dakika ver."

"Bir dakikanın sana yardımcı olacağını sanmıyorum." Ishelle usulca yanındaki banka kayd; rahatsız hissetmesine yetecek kadar yakındı ama çocukça görünmeden ayaklarını sürüyerek uzaklaşmasına yetecek kadar da yakın değildi.

Davian onun yerine öne doğru eğildi ve işaret parmağındaki yüzüğü çevirdi

dalgınca avluya odaklandı. Her zamanki gibi boştu. Augurlar için ayrılmıştı. Sadece avlu da değil, avluyu dört bir yandan çevreleyen yüksek binalar da. Her köşede büyük bir heykel vardı ve her biri geceleri bölgeyi ıslıl ıslıl aydınlatan ve aynı zamanda Augur'lara antrenman yapabilecekleri sabit bir Öz kaynağı sağlayan, titreşen, yanan silah temsilleri taşıyordu. Birçok kattaki büyük balkonlar geniş ama kapalı alana bakıyordu ve binalar arasındaki patikalar yukarıdaki havayı kesiyordu. Yüzlerce pencere bulutlarla kaplı gökyüzünü yansıtıyordu. Hepsi boştu. Hepsi sessizdi.

Bakarken bir an için görüşü dalgalandı; tereddüt etti, sonra yavaşça zihinsel kontrolünü gevşeterek bedeninin en yakın heykelden tekrar Öz çekmeye başlamasına izin verdi. Ilin Illan'dan ayrıldığından beri bilinçli olarak, periyodik olarak kendini kesiyordu - belki biraz riskli bir öneriydi, ama sınırlarından habersiz kalmak çok daha tehlikeliydi.

Geçtiğimiz ay, Öz olmadan en az birkaç saat rahatça hayatta kalabileceğini öğrenmişti: tamamen hareketsiz kaldığında daha da fazla, ancak kan ile antrenman yaparken önemli ölçüde daha az. Bu süre ne kadar olmuştu? Bir saat mi? Deneylerini hiçbir zaman çok ileri götürmedi - yorgun ya da mide bulantısı hissetmeye başladığı an, her zaman durdu - ama bunu düzenli olarak ve değişen koşullar altında yapmaya çalıştı. Olağandışı durumu hakkında ne kadar çok şey bilirse o kadar iyiydi.

"Dün gece yeni bir imgelem görmedin sanırım?" diye sordu sonunda kaslarındaki gerginlik hafiflemeye başlarken.

"Hiçbir şey." Ishelle durgun bir şekilde gerindi. "Korkarım bugün Thameron'dan daha fazla üzgün bakış göreceğiz."

"Bunlardan bir iki tanesi olmadan Tol Shen'de bir öğleden sonra olmazdı," diye onayladı Davian.

Yaşlı Thameron -Tol Shen'in atadığı Kâtip- onların gelişiyile gerçekten heyecanlanmış görünen birkaç kişiden biriydi. Ama Ishelle'in Öngörü yeteneği en iyi ihtimalle zayıftı; Ilin Illan'dan beri sadece birkaç öngörü görmüştü ve hiçbiri özellikle önemli bir şey değildi. Davian'ın yeteneğinin

Deilannis'ten sonra hâlâ engellenmiş olmasıyla birleşince - Ishelle'in düzeltmek bir yana tespit bile edemediği bir sorun - Konsey için sürekli bir hayal kırıklığı kaynağı olmuşlardı. Son birkaç gün içinde, Thameron onları her gördüğünde hayal kırıklığı ve depresyon karışımı bir ifadeyle bakmaya başlamıştı.

Davian bu düşüncüyü bir kenara bırakarak kendini ayağa kaldırdı.

"Hazır,"

biraz gerinerek açıkladı. "Bu sefer sanırım..."

Ishelle'in yüz ifadesine kaşlarını çattı ve avlunun uzak ucundaki kemerin kalıntılarının ötesindeki hareketi görmek için döndü. Kırmızı pelerinli üç figür enkazın yanından ilerliyordu ve Davian bu mesafeden bile yüzlerinde acımasız bir ifade olduğunu görebiliyordu.

"Kibar ol," diye mırıldandı, sadece Ishelle'in duyabileceği kadar alçak sesle. Ishelle belli belirsiz incinmiş bir bakışla, "Her zaman," diye cevap verdi. Ishelle ona doğru döndü.

üçlüye yaklaşırken.

"Sanırım kemeriniz düştü," diye seslendi onlara, molozları gösterirken yüzünde masum bir ifade vardı.

Yaşlılar hep bir ağızdan onlara baktı, Davian'ı bu bakışların dışında tutmadılar. Normalde Konsey'in mesajları ileten yardımcıları olurdu ama Davian konu Augur'larla uğraşmak olduğunda çok az gönüllüleri olduğundan şüpheleniyordu. İhtiyarların kendileri bile ziyarete geldiklerinde yalnız gelmeye isteksiz görünüyorlardı.

Davian'dan belki de on yaş büyük, kızıl saçlı, çekici bir kadın olan Aliria kollarını kavuşturdu ve Ishelle'in neşeli gözlemine görmezden geldi. "Konsey derhal hazır bulunmanızı istedi."

"Hemen mi?" Davian kaşlarını çattı. Konsey'in onları haber vermeden çağırması hiç hoş değildi.

"Derhal," diye onayladı Thil acımasızca, kırmızı pelerini kaslarının kıvraklığını gizleyemiyordu. Aliria gibi o da Davian'ın yaşına, bir Yaşlı'nın olmasını beklediğinden daha yakındı; otuzlu yaşlarının ortalarında, belki de daha gençti.

"Talep mi edildi?" Ishelle Thil'e parlak bir gülümseme verdi.

Thil bir an onun bakışlarıyla karşılaştı ama sonra gözlerini kaçırdı. Davian Ishelle'e sitemkâr bir kaş çattı, sonra da banktan pelerini aldı.

"Sorun yok. Geliyoruz," diyerek onları rahatlattı. Ishelle'e tekrar dikkatle baktı.

Ishelle ona ters ters baktı ama sonunda iç çekti.

"Evet, evet. Geliyoruz," diye kabul etti.

Davian, öndeki Yetenekliler kalabalığı ayrılırken tepki vermemek için elinden geleni yaptı, Augur'lara geniş bir alan bırakma hevesleriyle neredeyse her iki taraftaki binaların duvarlarına sürtünüyorlardı.

"Bunu fark etmeleri için bir haftanın yeterli olacağını düşünürsünüz.

Tehlikeli değiliz," diye mırıldandı Ishelle'e. Yaşlılar onlara Tol Shen'in İç Koğuşu'nda eşlik ederken hızla yalnızlaşmışlardı ve tüm gözler dikkatle onların üzerindeydi. İleriden hâlâ neşeli sesler yükseliyor olsa da, Davian ve Ishelle arkalarında sadece sessiz mırıltılar bırakmıştı.

"Ama biz tehlikeliyiz." Ishelle aniden sola saptı ve Davian kekeleyerek attığı yan adımlar ve yoluna çıkanların panik dolu bakışları karşısında sırtmasını gizlemek zorunda kaldı. Birkaç saniye sonra Davian' yeniden katıldı, Yaşlıların bakışlarını görmezden geldi ve neden olduğu rahatsızlıktan dolayı kendi eğlencesini gizleme zahmetine girmede. "Gördünüz mü?"

Davian başını salladı. "Şimdi düşününce, bizim yanımızda neden gergin olduklarını anlayabiliyorum," dedi sert bir sesle.

Ishelle omuz silkti. "Arkadaşça davranmaya çalıştım. İkimiz de denedik. Fates, buraya kadar tüm yol boyunca denedik."

Davian içini çekti ama başıyla onayladı. Tol Shen'e yolculukları sırasında yol arkadaşlarıyla ve vardıklarından beri de pek çok kişiyle sohbet etmek için samimi çabalar sarf ederek, Üstün Yeteneklileri rahatlatmaya çalışmışlardı. Görünüşe göre her girişimleri Üstün Yeteneklilerin ya kabaca ya da gergin bir şekilde kendilerini mazur göstermeleriyle sonuçlanmıştı.

Buradaki Üstün Yeteneklilerin yarısı açıkça onlardan korkuyordu. Diğer yarısı ise, belki de daha endişe verici bir şekilde, onların varlığına içerliyor gibi görünüyordu.

Onlar geçerken kalabalığın bakışlarını görmezden gelmek için elinden geleni yapan Davian, bunun yerine hâlâ tanıdık olmayan çevreye odaklandı.

İlin Illan gibi, Tol Shen'deki yapıların çoğu da İnşaatçılar'ın eseriydi; kalenin her düzgün çizgisinde, mükemmel yerleştirilmiş her taşta bu kendini gösteriyordu. Yine , birbirine bağlı binalar ve yürüyüş yollarından oluşan devasa ağ, başkentten çok farklı hissettiriyordu. Burada güzellik yerini daha çok işlevselliğe bırakmış, militarist bir tasarımın ipuçları yolların ok gibi düz düzeninden düz tepeli çatılara, binaların yerleşkenin merkezine yaklaştıkça giderek uzamasına kadar her şeye sinmişti. Ve elbette, arka planda her zaman beliren devasa surlar vardı. Neredeyse Fedris Idri'deki Kalkanlar kadar yüksek olan bu duvarlar Tol Shen'i üç eşmerkezli daireye, yani Dış'a bölen şeydi,

İç ve Merkez Koğuşlar.

Ancak Kalkanların aksine, bu duvarları yöneten kimse yoktu; bunun yerine, mavi Öz çizgileri üst üste birlik kısımlarında sürekli olarak titreşiyordu.

Tol'daki ilk günlerinde Ishelle ona bir elma fırlatarak bu Öz'ün amacını canlı bir şekilde göstermişti. Attığı mermi temas ettiği anda küle dönüşmüştü.

İç ve Merkez Koğuşları birbirine bağlayan duvarın altındaki geçide yaklaştıklarında kalabalık seyredildi ve yol hafifçe aşağı doğru eğilmeye başladı. En fazla beş kişinin geçmesine izin verilen tünel, bariyerin elli metre önünden başlıyordu. Girişteki kırmızı pelerinli muhafızlar Davian ve Ishelle'e yaklaştıklarında güvensizlikle baktılar - çoğu Üstün Yetenekli onları ya gözlerinden ya da tariflerinden tanıyordu artık

-Ancak Thil çift gümüş kolluklarını gösterir göstermez, isteksizce geçmelerine izin verildi.

Tünelden geçmeye başladılar. Birkaç adım ileride, Yaşlı Aliria iki arkadaşına bir şeyler mırıldandı ve geri çekilerek Davian ve Ishelle'in yanına geldi.

"Elder," dedi Davian kibarca başını sallayarak. Yakın sınırlara rağmen, akustikteki garip bir şey sesinin olması gerektiği gibi yankılanmadığı anlamına geliyordu. Taşın sesi emme şekli, bu yolculuğu birkaç kez yaptıktan sonra bile hâlâ tedirgin ediciydi.

Aliria ona tatlı tatlı gülümsedi ve Davian bir anda az sonra ne olacağını anladı.

"Reading konusundaki duruşunuzu yeniden gözden geçirip geçirmediğinizi merak ediyordum." Aliria bir tutam kızıl saçını yüzünden geriye doğru savurdu. "Tereddütlerinizi anlıyorum ama bu gerçekten Tol'un iyiliği için olacaktır. Ve birlikte çalışmaya başlamak için harika bir yol olur." Durakladı. "Aslında, bizimle bu kadar yakın çalıştığınıza göre, eminim size Merkez'de kalacak bir yer ayarlamamız gerekecektir. Böylece Konsey'i her görmek istediğinizde size eşlik edilmesi saçmalığına da son vermiş oluruz."

Davian ve Ishelle birbirlerine baktılar.

Davian yavaşça, "Yeniden düşündük," dedi. Aliria'nın ifadesi açgözlü bir hal alınca neredeyse gülecekti. "Yalnızca bir sorun var."

Ishelle, "Buradaki Üstün Yeteneklilerin çoğu kendilerini nasıl koruyacaklarını bulmuş gibi görünüyor," diye ekledi.

"Deniyoruz," diye devam etti Davian. "Gerçekten zor. Ama ..." Ishelle özür dileyerek, "Bu işte gerçekten iyiler," diye sözlerini tamamladı.

"Belli ki iyi öğretmenleri varmış," dedi Davian üzüntüyle.

"Yani daha fazla Augur gelse bile, korkarım onlar da size yardım edemeyecek," diye gözlemlledi Ishelle.

"Bu çok üzücü çünkü gerçekten yardım etmek istiyorduk," diye ekledi Davian.

Aliria'nın yüz ifadesi konuştuğunda giderek kararmıştı, şu ana kadar tünelin loş Esans ışığında bile öfkesi açıkça belli oluyordu.

Tek söylediği "Anlıyorum," oldu. Hızını artırarak başka bir şey söylemeden diğer iki Yaşlı'ya katıldı.

Davian onun gidişini izledi, sonra içini çekti. "Belki de bu konuda bu kadar açık sözlü ."

"Biz tam olarak doğru miktarda gevezeydik." Ishelle umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Ben daha çok şu anda gerçekten kimseyi okuyamadığımız için endişeleniyorum."

"Zaten hiçbir zaman yapmayacağımız bir şey," dedi Davian kararlılıkla. "İnsanların bizden korkmayı bırakmasını istiyorsak, onlara bazı ahlaki sınırlarımız olduğunu göstermeliyiz."

Ishelle, "Ya da en azından varmış gibi davranın," dedi. Davian homurdandı. "Her iki şekilde de. Biz casus değiliz."

Ishelle de aynı fikirdeydi: "Değiliz," dedi. "Ayrıca, Konsey'in yeteneklerimizden faydalanmasına izin verdiğimiz anda bunun sonu gelmeyecek."

Davian onaylarcasına homurdandı. Tol'daki ilk günlerinde de onlara yaklaşan Aliria olmuştu; o zaman da, bugün olduğu gibi, teklifin Konsey'den geldiğini kuvvetle ima etmişti. Gerçi bu hiçbir zaman açıkça söylenmemişti, bu yüzden eğer Augur'lar böyle bir iddiada bulunurlarsa şüphesiz şiddetle reddedileceklerdi.

Davian öndeki üç Yaşlı'ya doğru başını salladı. "Peki bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsunuz?"

Ishelle ona şöyle bir baktı. "Ne umduğunu tahmin edebiliyorum, ama bunun Sınır'la ilgili bir şey olduğuna bahse girmezdim. Driscin hâlâ" - durakladı, gözlerini kısa bir süre kapattı- "en az bir gün uzakta. Belki iki gün."

"Ve o dönene kadar bunu tartışmak istemeyeceklerdir. Biliyorum."

"Driscin Konsey'de sig'nari'nin bir parçası olan tek kişi."

Ishelle, ses tonunda hafif bir savunmaya geçtiğini söyledi. "Beni bulduğundan beri, konu Augur'lar olduğunda tavsiye almak için başvurdukları kişi o oldu ve muhtemelen bunu çok daha önce de yaptılar. Onu beklemek istedikleri için onları gerçekten suçlayamazsın."

Davian içini çekti ama başka bir şey söylemedi. Bu anlaşmazlığı zaten birkaç kez yaşamışlardı ve şu an bunu devam ettirmenin zamanı değildi.

Bundan sonra sessizce Yaşlıların peşinden gittiler ve

Tünelin diğer tarafına ve Central Ward'ın sakin bahçelerine.

Davian, buraya geldiklerinde her zaman verdiği tepkide olduğu gibi, uzaktaki parlak, gür yeşilliklere ve hafifçe çınlayan fiskiye bakarken başını salladı. Merkez, Yaşlıların ve onların muhtemel haleflerinin, halihazırda iktidarda olan ya da iktidar için hazırlanan erkek ve kadınların eviydi. Buradaki binalar sadece daha uzun değil, aynı zamanda daha iyi döşenmişti, bahçeler temiz, militarist çizgilerini korusalar bile güzelce muhafaza edilmişti ve bölgenin ayrıcalığı nedeniyle sokaklar ve yürüyüş yolları şaşırtıcı derecede huzurluydu. Burası ona başka herhangi bir yerden çok Ilin Illan'daki sarayı hatırlatıyordu.

Birkaç dakika sonra, Tol Shen'in tam merkezine yakın bir yerde bulunan, zarifçe sivrilen kenarları olan uzun bir kule olan Konsey Odaları'na ulaştılar. Muhafızlar yaklaştıklarında kaşlarını çattı -Davian'ın alışmaya başladığı bir tepkiydi bu- ama tereddüt etmeden onlara kapıları açtılar.

Davian'ı şaşırtan bir şekilde, Shen Konseyi'nin çoğunluğu içerideydi.

Konsey'in birincil toplantı salonu pek çok açıdan Tol Athian'dakinden farklı değildi: İhtiyarların koltuklarının ana zeminden oldukça yüksekte, sadece tamamen farklı bir girişten ulaşılabilen bir balkonda yer aldığı büyük bir oda. Tıpkı Tol Athian'da olduğu gibi, Davian'ın kendisini bir hükümdarın huzuruna çıkan bir yalvarıcı gibi hissetmesine neden olmuştu. Hiç kuşkusu yoktu ki, bu bir tasarımdı.

Yine de en büyük fark, gözden kaçırılması zor olan bir farktı.

Büyüklerin balkonunun arka tarafında, devasa bir cam duvarın arkasında, bir Öz seli sürekli, hipnotik bir hareketle dönüyor ve titreşiyordu. Yaşlıları dramatik bir şekilde silüet haline getirerek üst bölümün tamamına doğrudan bakmayı zorlaştırıyordu.

Daha az belirgin olsalar da Tol Athian'dan başka farklılıklar da vardı. Bu odalar duvarlardaki goblenler ve yaldızlı çerçeveli tablolarla zengin bir şekilde süslenmişti. Davian parlak ışığa rağmen yukarıdaki oturma yerlerinin pelüş olduğunu, Tol Athian'da gördüğü sert görünümlü sıralardan çok daha rahat olduğunu söyleyebilirdi. Burada da yiyecek ve içecek servisi yapan daha genç Yetenekler vardı, kulakları odada bulundukları sürece işitmelerini engelleyen Esans yüzünden parlıyordu.

Yaşlılar -yukarıda en az yirmi kişiydiler, Davian'ın Ishelle'le geldiği günden beri bir arada gördüğünden çok daha fazlaydılar- kendi aralarında usulca konuşuyorlardı.

Davian birkaç saniye sonra sabırsızca ayaklarını sürüyerek

Girişleri görmezden gelinirken Ishelle ile alaycı bir bakış attılar.

Ishelle yüksek sesle, "Bizi çağıracaklarsa, en azından ne zaman geldiğimizi fark etme nezaketini göstereceklerini düşünürdünüz," dedi.

Davian, yukarıdaki sesler kesilip kırmızı pelerinli adamlar ve kadınlar aşağıya dönüp onlara bakarken sessizlik çöktüğünde kendini irkilmekle sırtıtmak arasında buldu.

"Augur Ishelle. Augur Davian. Geldiğiniz için teşekkürler." Yaşlı Lyrus Dain Tol Shen'e önderlik etti; gri saçları onu Konsey'deki yaşlı Yeteneklilerden biri olarak öne çıkarıyordu. Sözleri yeterince kibardı ama Davian her zaman olduğu gibi, alttan alta zar zor gizlenen alaycılığı sezmişti.

Aliria -Eski Dain'in karısı- ve diğer iki İhtiyar balkondaki Konsey üyelerine katılırken yumuşak yüzlü adam durakladı. Aliria otururken başını hafifçe salladığında ifadesi karardı.

Lyrus bir süre düşünceli düşünceli kaşlarını çatmaya devam etti, sonra Augur'lara döndü. "Değerli vaktinizi aldığım için özür dilerim," diye ekledi sertçe.

"Affedildiniz, Elder Dain," dedi Ishelle kibarca, Aliria ile olan konuşmayı gördüğüne dair bir işaret vermeden. "Ama belki de neden burada olduğumuza gelebiliriz?"

Lyrus tepki vermedi ama Davian ondan yayılan kızgınlığı neredeyse görebiliyordu. "Dediğiniz gibi olsun."

Davian iç geçirdi. Konsey'le olan ilişkilerinin çoğu bu şekilde ilerlemişti ama hepsi bu kadar çabuk yozlaşmamıştı. Ishelle, Tol Shen'le olan tüm bağlarına rağmen, burada Driscin dışında kimseye pek saygı duymuyor gibiydi.

Lyrus arkasında oturan İhtiyarlardan birine baktı -Davian adının Cathyn olduğunu düşündü- ve aralarında sessiz bir konuşma geçti. Lyrus geri döndü. "İkinizden de dün gece nerede olduğunuzu benim için teyit etmenizi istiyorum." Sesi sertti ve içinde bir miktar suçlama barındırıyordu.

Ishelle ve Davian birbirlerine şaşkınca baktılar. "Biz yataktaydık," dedi Ishelle.

Davian kaşlarını kaldırıncaya biraz kızardı. "Ayrı odalar," diye vurguladı.

Lyrus dalgın dalgın başını salladı ama pek de umurundaymış gibi görünmüyordu. "Peki bunu doğrulayabilir misin?"

"Uyuyordum," dedi Davian yavaşça. "Yani pek sayılmaz."

"Aynen," diye onayladı Ishelle. Gözlerini kısarak Yaşlı'ya baktı. "Neden

soruyorsun?"

Lyrus cevap vermek yerine yana doğru eğildi, Nathyn ve kulak misafiri olan diğer Yaşlılarla sessizce bir şeyler tartışıyordu.

Davian kaşlarını çattı. Adamdan -hatta Shen Konseyi'nin herhangi bir üyesinden- en ufak bir bilgi almak için verdiği mücadele, kendisine ve Ishelle'e burada ne kadar az saygı gösterildiğini sürekli hatırlatıyordu.

Sonunda, Yaşlı Dain tekrar doğruldu.

"Birkaç saat önce, şafak sökmeden hemen önce Merkez'de sinsice dolaşan biri görülmüş. Görevli adamlar onları fark ettiğinde, davetsiz misafir ortadan kayboldu. Devriyenin hemen önünden kayboldu." Onlara sert bir bakış attı.

Davian Ishelle'le bir kez daha bakıştı ama yüz ifadesinden onun da kendisi kadar şaşırdığını anlayabiliyordu. "Yanılmadıklarından emin misin?"

"Üç adam aynı şeyi gördüklerine yemin ediyor." Lyrus omuz silkti. "İkinizi de bir şeyle suçlamıyorum" -durakladı, ses tonu bunun tam olarak doğru olmadığını gösteriyordu- "ama eğer içinizden biri yaptıysa, şimdi bize söylemenin tam zamanı. Kendi özgür iradenizle bunu hemen itiraf ederseniz hiçbir sonucu olmayacaktır."

"Buraya geldiğimizden beri kurallara uyduk ve İç ve Dış Koşuşlar'dan uzak durduk," diyerek Yaşlı'ya güvence veren Davian, bu öneri karşısında duyduğu kızgınlığı tamamen gizleyemedi. "Ve Merkez'e eskort olmadan girilemeyeceğinin de farkındayız. Biz değildik." Bu sözleri kendinden emin bir şekilde söyledi ve Ishelle'e istediği sorgulayıcı bakışı atmayı reddetti. Ishelle'in keşfe çıkacağını *sanmıyordu* -en azından bu fikirden önce ona bahsetmeden- ama bu onun yapamayacağı bir şey de değildi.

Lyrus içini çekti. ", " dedi isteksizce. "Sana inanıyorum."

Davian, Lyrus'un ses tonundaki çok az alternatif olduğu yönündeki imayı duymazdan geldi. "Güzel." Yaşlı'ya onları kovma şansı vermeden konuşmaya devam etti. "Sınır'dan herhangi bir haber var mı?"

Lyrus bir an için Davian'a kaşlarını çattı, sonra sabırsızca başını salladı. "Hayır, Augur Davian. Dün de aynıydı, ondan önceki gün de, *ondan* önceki gün de. Bildiğimiz kadarıyla Sınır hâlâ stabil." Davian tartışmak için ağzını açtığında bir elini kaldırdı. "Kuşkusuz çürüyor, yoksa Kör asla geçemezdi. Ancak daha fazla ihlal olduğuna dair bir rapor yok ve biz

kesinlikle başka bir tehdit haberi almadık. Henüz öldürülmesi gereken bir canavar yok."

Sonuncusu balkondan gelen sessiz bir kahkaha dalgasıyla karşılandı ve Davian kızardı.

Tepkisi sadece bu kötü gizlenmiş alaydan kaynaklanmıyordu. Ilin Illan'dan sonra Tol Shen -diğer herkesle birlikte- nihayet Sınır'ın mühürlenmesi gerektiğini kabul etmişti; aslında Augur Affi'nin var olma sebebi de buydu. Başkentteki yıkım herkesi Talan Gol'de daha başka hangi güçlerin bekliyor olabileceği konusunda tedirgin etmişti.

Yine de. Davian Devaed'i, dar'gaithin'i ya da Alchesh'in imgelemelerini gündeme getirmeye çalıştığı andan itibaren... her şey hep böyle sona ermişti. Alışılmadık zırhlarına, Ilin Illan'da olanlara rağmen, herkes Körlerin sadece insan olduğuna dair kendini rahatlatmaya niyetli görünüyordu. Kuzeyden gelen tehdit, nihayetinde iki bin yıl önce Sınır'ın ardında sıkışıp kalan orijinal kuzey Andarralıların torunlarından geliyordu. Bu, hızla yayılan bir hikâyeydi.

-Tanımlanabilir, ölçülebilir, ilgili herkes için anlaşılması kolay bir şey.

Davian yaşadığı onca şeyden sonra daha fazlası olduğunu biliyordu ama yine de kimse onu dinlemeye istekli görünmüyordu. Aarkein Devaed ve Yasaklıları, çürütülmüş bir dinin karanlık bir efsanesi olarak kalırken, Alchesh hâlâ kehanetlerinin yanlışlığı yüzyıllar önce kanıtlanmış deli bir Augur'du.

Davian içten içe Shen Konseyi'nin inançsızlığını bir kenara bırakması gerektiğini biliyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca bunu başarmıştı. Birkaç ay önce olsa muhtemelen böyle yapmaya devam ederdi.

Ama işler değişmişti. *O değişmişti*. Bu dar görüşlülüğe tahammülü kalmamıştı.

"Yani Meclis'in elçisi ilerlememizi kontrol etmeye geldiğinde, onlara bunu senin söylediğini söyleyebileceğimi varsayıyorum?" diye sordu Ishelle'in uyarı bakışını görmezden gelerek. Tol Shen'in Meclis'te bunun tam tersini yapacağını bilmek için çok keskin bir zekâyâ sahip olmak gerekmiyordu; başkentteki siyasi konumlarını sağlamlaştırmak için Sınır'ın zayıflığını ve bunu düzeltmek için Augur'ların eğitilmesindeki kendi rollerini öne çıkaracaklardı.

Yukarıda kahkahalar azaldı.

"Dikkatli ol, Augur Davian," dedi Lyrus, ses tonundaki tüm neşe kaybolmuştu. "Sana ve Augur Ishelle'e saygı eksikliğiniz konusunda biraz müsamaha gösteriyorum. Ama tehditlerinize izin vermeyeceğim. Af sizi *bizim* yönetimimiz altına sokuyor.

Unutmayın, sadece bizim söylediklerimizi yaptığınız sürece kanundan korunursunuz." Tekrar gülümsedi ve bu kez yüzündeki soğuk, kendinden emin üstünlük ifadesi Davian'ın kanını kaynattı.

Gözlerini Yaşlı'ya dikti.

"Sizi tehdit etmiyorum, Elder Dain," dedi sessizce. "Sadece sizinle birlikte çalışmaya çalışıyorum."

Bundan bıkmıştı. Sadece bir haftadır buradaydı ama Konsey durumla ilgili bir aciliyet hissi varmış *gibi davranmıyordu* bile. Muhtemelen bunun nedeni, en azından kısa vadede, Sınır'ı gerçekten mühürlemenin Tol Shen'in Ilin Illan'da daha fazla sermaye kazanmasını engelleyecek olmasıydı ama Davian buraya sadece onların daha fazla güç arayışında bir piyon olmak için gelmemişti. Davian Wirr ve Asha'yı geride bırakmıştı çünkü Sınır'ın ötesinde yatan tehdit -Caeden'in onları uyardığı şey- hafife alınamayacak bir şeydi. Bu kesinlikle Tol Shen'in siyasi konumunu iyileştirmeye karşı dengelenecek bir risk değildi.

Ve yine de, buradaki Yaşlılar tam olarak böyle davranıyordu.

"Ayrıca," diye ekledi.

Kan'ı iterek uzandı. Kendini zamanın akışının dışına zorladı.

Solundaki geçitten yürüyerek iki muhafız grubunu geçti ve basamakları çıkarak İhtiyarların balkonuna ulaştı. Oraya vardığında, Lyrus'un arkasında ve biraz sağında, orada bulunan diğer İhtiyarların önünde konumlandı.

Elini Yaşlı Dain'in omzuna koydu ve öne doğru eğilerek zamanın onu tekrar yıkamasına izin verdi.

"Augur'ların tehdide ihtiyacı olmamalı," diye tamamladı sessizce Lyrus'un kulağına.

Lyrus, sanki Davian ona fiziksel olarak saldırmış gibi yerinden sıçradı; diğer İhtiyarlar Davian'ın aniden aralarında belirmesi karşısında irkilerek uzaklaştılar.

Davian demek istediğinin anlaşıldığından emin olmak için birkaç saniye durakladı. Lyrus'un bembeyaz kesilmiş yüzüne ve açıklamasını takip eden ölüm sessizliğine bakınca, birden fazla ileri gidip gitmediğini merak etti. Yaşlı Dain'e gözünün korkmadığını göstermek istemişti, onu düşman edinmek değil.

Yine de amacına ulaşmıştı ve artık geri almak için çok geçti. Bir hafta boyunca kibar davranmak ona bahanelerden başka bir şey kazandırmamıştı. Yaşlılara Ishelle'le birlikte itilip kakılmak için orada olmadıklarını göstermenin zamanı çoktan gelmişti.

etrafta.

Aşağıda Ishelle'e baktı ve bir kez daha zamanı geri almaya zorlamadan önce ona hafifçe omuz silkti.

Gitti.

Bölüm 2

Asha nefesini tuttu ve kendini koridorun pürüzsüz, Esansla aydınlatılmış duvarına yasladı, kalbi kulaklarında yüksek sesle çarpıyordu.

Sessizce şansına lanet okudu ve kırmızı pelerinli üç muhafız yaklaşırken kıpırdamadan durdu. Bugün erkenciydiler; onlar daha buraya gelmeden Tol'un ana katına ulaşmak için bolca vakti olmalıydı. Omzunun üzerinden dikkatli bir bakış, arkasındaki yarım düzine Yetenekli'den üçünün çoktan harekete geçtiğini gösterdi; biri gerinirken Victor'un Ağtılı'nı boş boş inceliyor, istemeden de olsa Mabet'in girişini kapatıyordu. Bu yoldan geri dönüş yoktu.

Hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu ama bunun başının kaymasına neden olmamasına dikkat etti. Ayrılmadan önce birkaç dakika daha beklemeliydi. Sabırsızlığı -ve belki de bunu pek çok kez yaptıktan sonra kendine aşırı güveni- yakalanmasına neden olacaktı.

Dikkatli bir şekilde hareket ederek bakışlarını tekrar kendisine doğru yürüyen adamlara çevirdi ve sakın kalmaya çalıştı. Soldaki iri yarı adam koridorun onun tarafına çok mu yakın yürüyordu? Peçe onu görünmez kılıyordu ama biri ona çarpmayı başarırsa bunun pek önemi yoktu.

Gerildi, gerekirse hızla hareket etmeye hazırды; şüphe uyandırmak ve kafa karışıklığına neden olmak düpedüz yakalanmaktan daha iyiydi. Muhafızın kolu yanından geçerken bir santim kadar yakınından geçti, pelerini arkasında parlarken bacaklarına değdi.

Asha dondu kaldı. Bu, dikkatini veren herkese tuhaf görünebilirdi.

Kimse tepki vermedi.

Rahatlayarak nefes verme isteğine direnerek bacaklarını harekete geçirdi ve hızlı bir yürüyüşle sessizce ters yöne doğru ilerledi. Bir ya da iki dakikası vardı ama tahliye edilen adamların Tol'e geri dönmeye başlamaları uzun sürmeyecekti. Yolunu bulması gereken iki muhafız grubu daha vardı ve bu dar koridorlarda ihtiyacı olan son şey kaçınması gereken daha fazla insandı.

Tol Athian'ın alt katının terk edilmiş geçitlerinde aceleyle ilerledi. Her zaman olduğu gibi, Esans'ın loş çizgileri bölgenin boşluğunu neredeyse ayak sesleri kadar vurguluyordu; artık yalnız olduğu için ne kadar yumuşak adım atarsa atsın yankılanmayı başarıyordu. En azından tanıdık bir yolculuktu; sayısız dönüşü güvenle ana merdiven boşluğuna geri döndü, durup cebinde düzgünce katlanmış olarak tuttuğu dikkatlice çizilmiş haritayı kontrol etme zahmetine girmede.

Birkaç dakika ve altı muhafız sonra tekrar Tol'un ana katındaydı, merdiven boşluğu arkasındaydı ve görüş alanının dışındaydı. Etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etti -görevli muhafızlar dışında kimse bu yoldan geçmiyordu ama tedbirli olmaktan zarar gelmezdi- Peçe'yi devre dışı bıraktı, pürüzsüz gümüş torcu cebine attı ve yavaşça rahat bir nefes aldı.

Bu yakındı, oraya yaptığı diğer yolculuklardan daha yakındı. Gelecekte daha dikkatli olmalıydı.

İnce kırmızı pelerinini düzeltti ve yürümeye başladı, yan tünelden Tol Athian'ın ana geçidine sorunsuzca süzüldü. Yoldan geçen bir Yönetici ona yarı şüpheli, yarı somurtkan bir bakış fırlattı ama bunun dışında kimse onun girişini fark etmedi; buradaki kıpkırmızı trafik akışı yoğun bir şehir caddesine yakındı.

Yine de, bir zamanlar olduğundan çok daha az sayıda Üstün Yeteneklinin aceleyle geçip gittiğini görmek zor değildi. Gelenler de hâlâ endişeli, belli belirsiz perili ifadeler takınıyordu. Körlerin istilasından bu yana geçen bir ay Tol Athian sakinlerinin kasvetli ruh halini hafifletmek için çok az şey yapmıştı. Birkaç dakika sonra Konsey'in Temsilcilerin kullanımı için ayırdığı küçük çalışma odasının bulunduğu dar koridora saptı. Kapının kapalı olduğunu görünce yüreği ağzına geldi. aralık.

Duraklayıp derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı iterek tamamen açtı ve içeri girdi.

"Taeris," dedi Asha aydınlık ama sıkışık odaya girerken kibarca ve umursamaz bir tavırla. Burası onun olduğu kadar Taeris'in de çalışma odasıydı ama masasında neredeyse hiçbir şey olmamasından da anlaşılacağı üzere nadiren kullanırdı. Buna karşılık onunki karmakarışık bir kâğıt yığınınan, karalanmış notlardan ve çizik ahşap yüzeyin her santimini gizleyen rapor tomarlarından ibaretti.

"Ashalia." Taeris içini çekti, yaralı yüzündeki alaycı onaylamama ifadesini saklamak için hiçbir çaba göstermedi. Asha merakla yanağından aşağı inen ve neredeyse çene çizgisine ulaşan yeni kızgın kırmızı çizgiyi fark etti.

Wirr'in kendi pozisyonunu daha az savunulabilir hale getirdi.

Asha destek için Hane'lere yaklaşırken biraz endişeliydi ama endişelenmesine gerek yoktu. Asha'nın eski akıl hocası ve Taeris'in selefi Michal, eğitiminde çok titiz davranmıştı; Tol Athian'ın yükselen siyasi servetiyle bir ittifaktan en çok fayda sağlayabilecek Haneleri hedef almak kolay olmuştu. Si'Bandin Meclis'te ayağı kalkıp ona yaptırım uygulama çabalarına karşı çıkan ilk kişilerden biriydi ama sonuncusu olmaktan çok uzaktı.

"Ona oyumuzu borçlu olduğunuzu söylemiyorum," dedi Taeris nazikçe. "Ama ona bir kez daha hayır demek için bile olsa bir toplantı çok fazla bir şey değıl. Mümkün olan en kısa sürede yeniden planlamalısınız."

Asha başını salladı, düzgün bir şekilde azarlanmış görünmek için elinden geleni yaptı, ancak bu özel toplantıyı bir nedenden dolayı atlamayı seçmişti. Lord si'Bandin'in, Kör'ün kuzeye saldırmasının ardından fırlama tehdidiyle karşı karşıya kalan tahıl fiyatlarına Meclis tarafından getirilen sınırlamanın kaldırılması için desteklerini almaya çalıştığına şüphe yoktu. Onun muğlak gerekçelerini bir kez daha dinlemek zorunda kalırsa -ve kendini adamın güneydeki geniş tarım arazilerinden bahsetmekten alıkoyarsa- medeni kalabileceğinden tam olarak emin değildi.

"Onunla konuşmaya çalışacağım-"

Karanlıktı ve sonra endişeyle bakan Taeris'e şaşkınlıkla göz kırpıyordu. Yüzükoyun yattığı yerden hantalca doğruldu ve başının yan tarafına hafifçe dokundu. Neyse ki kan yoktu ama kesinlikle acıyordu. "Ne oldu?"

"Az önce... bayıldın sanırım? Aşağı inerken masanın kenarına çarptın." Taeris onun ayağı kalkmasına yardım etti, endişeyle ona baktı ve koluyla onu sabitledi. "Seni doktora götürüyüm mi?"

"Hayır." Asha hemen doğruldu ve gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Uzun bir ay oldu." Bahaneleri çabucak sıraladı; Taeris'in ya da Üstün Yeteneklilerden herhangi birinin bu baş dönmesi nöbetlerini bilmesini istemiyordu. Konsey'den birkaç kişi Temsilci olarak onu desteklese de, geri kalanlar hâlâ onun yerine kendi seçtikleri birini getirmek için bahane arıyordu.

Ayrıca, Ilin Illan'ın Aşağı Bölgesi'nden de olsa, zaten sessizce bir hekime gitmişti. Saray ya da Tol tarafından istihdam edilenler kadar iyi değildi belki ama yine de işinin ehliydi ve onu tanıma ihtimalleri çok daha düşüktü. Adam bariz bir sorun bulamamıştı.

Taeris tereddüt etti ama sonunda başıyla onayladı. "Emin olduğunuz sürece."

"Ben iyiyim," diye tekrarladı Asha, ama kelimeler hiç sıcak değildi. Yeterince doğrudu; aldığı darbeden dolayı ağrıyan başı dışında, kendini düşmeden önceki halinden farklı hissetmiyordu.

Hala.

Üç hafta içinde bu dördüncü kez başına geliyordu ve nedenini tam olarak belirleyememişti. Sığınak'a yaptığı yolculuklarla bir şey olabileceğini düşündü ama diğer olaylar önceki ziyaretlerinden hiçbirleriyle aynı zamana denk gelmemişti. Ne öncesinde ne de sonrasında kendini hiç hasta hissetmemişti. Özellikle yorgun bile hissetmiyordu - en azından Gölge olduğundan beri hissettiğinden fazla değil.

"En azından bir daha olursa gelip beni gör," dedi Taeris nazikçe, hâlâ endişeli görünüyordu. Onu inceledi. "Zor bir ay geçirdiğini biliyorum. Burada işlerin gidişatından dolayı senin de hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Sadece... bu hayal kırıklığının seni kendini çok fazla zorlamaya itmesine izin verme. Ya da bu kadar çok çalıştıktan sonra buradaki pozisyonunu bir kenara atma," diye ekledi daha kuru bir tonda.

Asha pişmanlıkla başını salladı. Taeris son söylediğinde haksız değildi; Temsilci olarak kalmak için çok mücadele etmişti ve si'Bandin gibi adamları kızdırarak bunu riske atıyordu.

Nihayetinde, hiçbir şey yapmadan oturmak zorunda kalacağı bir pozisyona sahip olmaya değmezdi.

Taeris ona sıkı bir gülümseme verdi ve söyleyeceklerini söylediğini belirterek ayağa kalktı. "Aramadan haber var mı?" Asha o başlamadan önce hızlıca sordu

Kapı için.

Taeris tereddüt etti, sonra yüzünü buruşturdu. "Hayır. Yönetim'in hâlâ onları avlamak için çok fazla kaynak ayırdığına inanıyorum ama... hayır." Onun bakışlarını tuttu. "Bir şey söylemeyeceğimi biliyorsun ama bu konuda başka kime soru soracağına çok dikkat et."

"Biliyorum." Yönetimin Asha hakkındaki endişeleri Meclis tarafından tamamen göz ardı edilmemişti: Asha'nın Shadraehin soruşturmasıyla herhangi bir ilgisi olması ya da bu konuda herhangi bir operasyonel bilgi sahibi olması artık açıkça yasaklanmıştı. Elbette buna Sığınak'a herhangi bir erişiminin olması da dahildi. "Yine de bu sizi rahatsız etmiyor mu? Orada yaşayan aileler vardı. Çocuklar. Ve hepsi iz bırakmadan, kimse fark etmeden ortadan kaybolmayı başardılar?"

"Fates, Ashalia. Elbette bu hepimizi rahatsız ediyor, özellikle de bu 'Scyner' hakkında söyledikleriniz doğruysa. Ama Gölgele'in Sınır'la benim kaçırdığım doğrudan bir bağlantısı yoksa..."

Asha tereddüt etti ve hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yaptı. Shadraehin önemliydi; Davian'ın -daha yaşlı versiyonunun- ona söyledikleri, planında Gölgele'i silahlandırıp ortadan kaybolmaktan çok daha fazlası olduğunu gösteriyordu. Ama bundan Taeris'e ya da herhangi birine bahsedemezdi. Davian bundan bahsetmemesinin önemli olduğunu söylemişti ve o da ona söz vermişti.

"Eminim savaş öncesi bir Augur'a erişmek yardımcı olabilir," diye gözlemledi sonunda.

"İstekli ve güvenilir biri mi? Muhtemelen," dedi Taeris, ses tonuna biraz sabırsızlık karışmıştı. Asha onu suçlayamazdı; bu konuyu daha önce de konuşmuşlardı. "Ama bunlar tanıştığın adamdan bekleyebileceğimiz nitelikler gibi görünmüyor. Ayrıca..." İçini çekti. "Scyner'in bir Augur olduğundan şüphem yok - sahte olduğundan bu kadar emin olamayacak kadar zekisin - ama kimse onu ne isminden ne de verdiği eşkalden tanıyor. Konsey, Shadraehin'in sizi bir şekilde kandırdığına, Gemilere erişim izni vermeniz için gözünüzü korkutmak amacıyla bir Augur'a komuta ettiği fikrini kullandığına inanıyor. Korkarım benim de bu konuda sana verdiğim destek işleri daha da kötüleştiriyor. Bir tür kanıt olmadan Scyner'ı bir daha düşünmeyecekler."

Asha kaşlarını çatı ama bu pek de şaşırtıcı bir haber değildi. Kâtiplik görevinden ya da diğer Augur'lardan kimseye bahsetmemişti -Wirr'in konumu, babasıyla ilgili daha fazla skandal yaratmadan da yeterince zayıftı ve Erran ile Fessi'nin Meclis'in Af kararını kabul edeceklerini umsa da, onları savaş gününden beri görmemişti. Eğer saklanmaya devam etmek istiyorlarsa, varlıklarını ortaya çıkaracak kişi kendisi olmayacaktı.

Athian Konseyi'nin de nedense Taeris'le sürekli anlaşmazlık içinde olması pek yardımcı olmuyordu. Onlarla birlikte çalışmak için samimi bir çaba sarf ediyor gibi görünmesine rağmen, onun fikirlerini nadiren dinliyorlardı ve kararlarını daha çok Taeris'in tavsiye *etmediği* şeyler belirliyormuş gibi hissediyordu. Ona karşı duydukları düşmanlık sadece hoşlanmamanın ötesine geçiyor gibiydi... ama nedenini hâlâ kimseden öğrenememişti ve Taeris'in kendisi de bu konuda konuşmaya tamamen ilgisizdi.

"Yani Shadraehin'in kendisinden de haber yok mu?" Asha

basıldı.

Taeris gözlerini devirdi, bıkkın görünüyordu.

"Haber sayılabilecek bir şey yok. Yine de bir şey var - muhtemelen hiçbir şey, bu yüzden sanırım bundan bahsetmekten zarar gelmez," diye ekledi isteksizce de olsa. "İsmi beni rahatsız ediyordu, ben de araştırdım."

"Adı ne?" Asha kaşlarını çatı. "Darececede 'lider' anlamına gelmiyor mu?" Bunu bir yerde duymuştu ama nerede olduğundan emin değildi. Muhtemelen birileri Sığınak'ta bundan bahsetmişti - orada geçirdiği zamanın yarısında Gölgele'ın lideri hakkında coşkulu monologlar dinlemişti.

"'Shadrian' Darecede lider anlamına gelen bir sözcük," dedi Taeris, sonundaki *ee* sesini daha az uzatarak telaffuz ederek. "Bu da 'shadraehin'den *türetilmiştir*. Shadraehin aslında 'Yüksek Darecian' demek."

"Ah. Şey. Benim hatam," dedi Asha.

Taeris ona alaycı bir bakış attı. "Yüksek versiyon sadece 'lider'den daha incelikli. Birlikten bahsediyor. Bu bir toplanma çıkışlığı, bir odak noktası."

Asha sarı saçlarından bir tutamı yüzünden geriye doğru taradı. "Gölgele'le yaptıkları göz önüne alındığında, uygun görünüyor."

"İşte bu yüzden tuhaf," diye açıkladı Taeris. "Aradaki farkı gerçekten bilecek çok ama çok az insan var. Yüksek Darecece pek yaygın bir dil sayılmaz; ben bile tek tük cümleleri zar zor bir araya getirebiliyorum. Ve sha'teth'i anlama yeteneği göz önüne alındığında, benden daha iyi anlayabileceğini düşündüğüm tek kişi Caeden."

Asha gözlerini Taeris'e dikti. "Yani Shadraehin ve Caeden'in bir şekilde bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Olabilirler." Taeris omuz silkti. "Dediğim gibi, fazla bir şey değil."

Sonra kaşlarını çatı. "Ve şimdi bu konuda konuşacağımız *her şey bu*. Biri bize kulak misafiri olur ve benim de başım en az senin kadar belaya girer. Anlaşıldı mı?" Ne demek istediğinin anlaşıldığından emin olmak için bir süre daha onu izledi, sonra hafifçe başını salladı ve kapıya yöneldi.

Tam açacakken durakladı.

"Bilmenizi isterim ki, Iain Tel'An'dan bir talep daha aldım."

Asha kaskatı kesildi, kaşları çatıldı. Tol Athian'ın yükselen siyasi serveti ve Wirr ile olan dostluğunun artık herkes tarafından bilinmesi, Asha'nın beklenmedik -ve istenmeyen- bir ilgiyle karşılaşmasına neden olmuştu.

saraydaki genç adamlardan bazıları. "Şimdiye kadar ona ne söyleyeceğini biliyorsundur. Tıpkı Lyannis, Jady ve diğerleri gibi."

"Bizzat sizden bir ret cevabı duyarlarsa sizi rahat bırakmaya daha meyilli olabilirler, biliyorsunuz." Taeris içini çekti. "Davian hakkında ne hissettiğini biliyorum ama... sence de en azından bu çocuklardan bazılarıyla konuşmaya değmez mi?"

"Pek sayılmaz." Asha başını salladı. "Bu garip ve utanç verici olmaktan başka bir şey değil Taeris. Evler benim genç, Temsilci ve Gölge olduğum için birincil hedef olduğumu düşünüyor. Ve hangi Gölge bu ilgiye minnettar olmaz ki, değil mi?" Elinde olmadan ses tonuna bir parça acılık karışmasına izin verdi.

Taeris ona boş boş baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Asha homurdandı. "Yanıldığımı mı söylüyorsun?"

"Yanıldığımı söylüyorum." Taeris onun kuşkulu bakışına gülümsedi. "Hanelerin lordları bazen oğullarını belli yönlerde doğru iterler ama... Tol'un talihi düzelmiş olsa bile, herhangi birinin bize doğru itileceğinden şüpheliyim. Bu çocuklardan hiçbirinin yaklaşmaya zorlandığını sanmıyorum."

Asha kaşlarını çattı. "Gerçekten ilgilendiklerine inanmamı mı bekliyorsun?"

Taeris onu şaşırtarak güldü. "Kendi itibarını daha iyi kavramanı beklerdim," dedi eğlenerek. "Pek çok insan seni Kalkanlarda savaşırken gördü ve inan bana, bu konuda sessiz kalmadılar. Birçoğu için hayatlarını kurtaran kişi sensin. Fates, sen *şehri* kurtaran Gölge'sin. *Hala* bir tanışma sorusu almadan bir toplantıyı tamamlayamıyorum."

Asha gözlerini kırıştırdı. "Ama Evlerden de savaşan kızlar vardı," diye belirtti. "Ve cesurca."

Taeris hâlâ gülümseyerek alnını ovuşturdu. "Doğru, ama hiçbiri savaşı senin kadar etkilemedi. Bu olaydan sonra Yönetim'in seni hapse atmasını engellemek için Hanelerin senin arkanda toplanmasından, prensin çocukluk arkadaşı olduğunun ortaya çıkmasından ve Ilin Illan'daki en gözde genç erkeklerden bazılarının ilgisini gizemli bir şekilde görmezden gelmeden bahsetmiyorum bile. İlgileniyor musun? Fates, Ashalia. Belki de Shadraehin haberlerini kovalamak yerine neler olup bittiğine daha fazla dikkat etseydin, şu anda şehirdeki en ilgi çekici kadınlardan biri olarak görüldüğünü fark ederdin."

Asha telaş içinde birkaç dakika sessizce ona baktı.

"Bu... önemli değil," dedi sonunda başını sallayarak. Michal'in yanında çalıştığı zamanlara kıyasla çok daha fazla daveti reddediyordu ama bunun Tol Athian'ın artan popülaritesi ve Wirr ile olan ilişkisinden kaynaklandığını düşünüyordu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Eğer sen ve Wirr gerçekten Davian'la olan bağlantımı gizli tutmam gerektiğini düşünüyorsanız, tutarım ama ilgileniyormuşum ya da müsaitmişim gibi davranmayacağım. Bu benim zamanımı boşa harcamak olur ve eğer söylediklerin doğruysa, onlara da haksızlık olur." Taeris'in bakışlarını meydan okurcasına tuttu.

Yaşlı adam birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, sonra içini çekti.

"Dediğiniz gibi," diye mırıldandı. Ona başını salladı, bu hareket bir saygı ifadesi taşıyordu. "Iain'e haber veririm."

Dönecek oldu, sonra tereddüt etti.

"Peki ya Ashalia? Eğer bir şekilde tekrar Sığınak'a geldiysen, bunu yaparak hem güvenliğini hem de Temsilci olarak konumunu riske attığını sana hatırlatmazsam ayıp etmiş olurum." Kadın kaşlarını çatmaya başladığında ifade değişmedi. "Ve özellikle de Athian kütüphanesinde olduğunu bildiğim o bölgenin ayrıntılı haritalarından uzak durmanızı istememekle büyük bir ihmalkârlık yapıyorum. Konsey'in onlarla işi bitti artık ve bu tür şeylere kimin eriştiğini kimsenin takip ettiğinden şüpheliyim... ama yine de. Doğru olanı yapacağınıza inanıyorum."

Asha'nın minnettar bakışlarına alaycı bir baş hareketiyle karşılık verdikten sonra kapıyı açarak koridora çıktı ve onu bir kez daha yalnız bıraktı.

Asha hâlâ yara bere içindeki cadde boyunca aceleyle ilerledi, gri sabaha karşı pelerinini kendine çekti ve saraya doğru ilerlerken yoldan geçenlerin bakışlarını görmezden geldi.

Ilin Illan'ın Yukarı Bölgesi boyunca kısa bir yürüyüş yapıldı ama bir ay önce burada yaşananların hatırlatıcıları hâlâ her yerdeydi. İnşaatçıların yaptığı yapıların çoğu ayakta kalmıştı ama daha yakın zamanda yapılanların birçoğu ufalanmış, kömürleşmiş yığınlar halinde duruyordu; son yağın yağmur, Öz patlamalarının taşı oyduğu yerlerde hâlâ çukurlar bulunan sokaklara siyah çizgiler sızdırıyordu. Her yerde yeni binalar yükseliyordu-Asha aşağıdaki mahallelere bakarken bir bakışta bir düzine bina görebiliyordu

-Ancak yeniden inşa edilen her yapı için iki tanesi hâlâ harabe halindeydi.

Kalabalıklar da bir zamanlar olduğundan daha farklı hareket ediyordu. Ilin Illan'ın sokakları kalabalıktı ama sakinlerinin çoğu daha sessiz ve durgundu. İnsanlar hâlâ her yere koşuşturuyordu ama neşeden ziyade tedirginlikle, bir amaçtan ziyade temkinle.

Şu anda bile, saldırıdan kurtulanlar Körlerin gerçekten gittiğini tam olarak kabullenememiş gibiydi.

Saraya ulaştığında, hâlâ kararmış olan bahçeler her yerde olduğu gibi burada da savaşı hatırlatmasına rağmen biraz rahatladı. Bir zamanlar sahip olduğu güzel manzaradan çok uzaktı ama en azından tanıdıktı.

Tuhaf görünse de, burası artık eviydi.

Odasına doğru ilerledi ve kapısının yanındaki duvara yaslanmış kaslı, kızıl saçlı adamı görünce kaşlarını çatı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu temkinli bir şekilde yaklaşırken. Yabancı'nın kıyafetleri özenle dikilmişti ama üzerinde herhangi bir işaret yoktu ve onun Hanelerden birine mensup olduğunu anlayamamıştı.

Yabancı kibarca başını eğdi. "Temsilci Chaedris? Prens Torin içeride sizi bekliyor." Asha parladı. "Teşekkür ederim."

İçeri süzüldü. Odasına bitişik olan çalışma odası tamamen kendisine aitti, Tol'dakinden daha büyük ve daha iyi döşenmişti. Aynı zamanda bir Kilitli Oda'ydı ve içeride yaptığı konuşmaların, kulak misafiri olmaya çalışan herhangi bir Üstün Yetenekli veya Augur'dan bile tamamen gizli kalmasını sağlıyordu. Taeris'e doğrudan yardım etmediği zamanların çoğunu burada geçiriyordu.

"Temsilci Chaedris," dedi Wirr sahte bir resmiyetle, gülümseyerek ayağa kalkarken. Neşeli karşılamaya rağmen sarı saçlı çocuk daha yaşlı görünüyordu. Yorgun, bir ay öncesine göre bile daha asık suratlıydı.

"Prens Torin." Asha sırtıttı, sonra onu kucakladı. "Seni görmek güzel, Wirr."

"Sen de Ash," dedi Wirr içtenlikle. "Son birkaç haftadır gelip ziyaret edemediğim için üzgünüm. İşler biraz ..."

"Biliyorum." İkisi de oturdu ve Asha başıyla kapıyı işaret etti. "Asistan mı?" "Koruma." Wirr, Asha'nın ani kaş çatışı karşısında garip bir şekilde omuz silkti.

"Sadece bir önlem. Şu anda şehirdeki en popüler kişi ben değilim."

Asha birkaç dakika daha endişeyle arkadaşına baktı ama sonunda başını eğerek açıklamayı kabul etti.

Sonra hafifçe gülümsedi. "Aslında, bu tam *olarak* istediğim şey değil.

duyun."

Wirr ona boş bir bakış attı, sonra anladığı için gözlerini devirdi. "Bu konuda şaka bile yapma. Amcam bana ne kadar işim olursa olsun, kaba görünmeden başka yemek davetlerini reddedemeyeceğimi söyledi. Yarın akşam Tel'Rath'larla yemek yemem gerekiyor."

Asha'nın gülümsemesi genişledi. "Çok uygun Iria Tel'Rath ile birlikte, sanırım?"

"Sanırım," dedi Wirr ağır bir sesle. Onun yüz ifadesini görünce homurdandı. "Gülmeyin. *Garip* kelimesinin anlamını, onunla uğraşmak zorunda kalana kadar tam olarak anlamamışsındır..." Sanki bu anıyı unutturmaya çalışıyormuş gibi eliyle işaret etti. "Ama bunu sana başka zaman anlatırım. Belki. Uzun süre kalamam ama ilerleme kaydedip kaydetmediğini kontrol etmek istedim."

Asha'nın neşesi azaldı ve kapının kapalı olduğundan emin olmak için etrafına bakındı.

"Hâlâ bir şey yok," diye itiraf etti. " ana kadar oraya beş kez gittim, hatta bu sabah bir kez gittim. Her seferinde birkaç saat. Ama orası büyük bir yer."

"Beş mi?" Wirr'in mavi gözleri endişeyle onunkileri tuttu.

"bir şey görmedim," dedi Asha hızla.

Wirr homurdandı, ikna olmuş görünmüyordu. "Yine de hem sha'tethler hem de Körler orada nasıl dolaşacaklarını biliyorlar. Bak Ash, kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama Peçenle bile Sığınak'ta geçirdiğin her dakika bir risk. Yaralanırsan ne olur? Kapana kısılırsan? Geri dönmezsen seni aramaya gelemeyiz."

Asha bunun üzerine yüzünü buruşturdu. Wirr haklıydı; Sığınak'ta sadece Gölgeler hayatta kalabilirdi. Baş dönmesi nöbetlerini ondan saklamaktan hoşlanmıyordu ama işte bu yüzden gerekliydi. Muhtemelen onu araştırmasını durdurmaya gerçekten zorlayabilecek tek kişi oydu... ve neler olduğunu öğrenirse bunu yapacağını biliyordu.

Wirr, Asha'nın rahatsızlığını umursamadan devam etti. "Oraya gittiğin öğrenilirse başının ne kadar belaya gireceğinden bahsetmiyorum bile. Fates, hatta o Gemi'nin hâlâ sende olduğunu öğrenseler bile. *Sadece* bu yüzden bile Yönetim seni bir hücreye tıkmaya çalışırdı."

Asha onun sözlerini bitirmesini bekledi ve sonra gözlerini ona dikti. "Gerçekten tehlikeli, değil mi? Bana anlattığın için El'e şükürler olsun, Wirr. Bütün bunları kendim asla düşünemezdim," dedi masumca.

Wirr ona ters ters baktı ama sonunda yüzüne isteksiz bir gülümseme yayıldı.

"Güzel. Demek istediğim anlaşıldı. Bilgisiz değilsin." Çenesini kaşıdı. "Sadece korkunç, çok korkunç seçimler yapıyorsun."

Asha bunun üzerine sırtıttı. "Belki de. Ama gerçekten bakabilecek tek kişi benim," diye arkadaşına nazikçe hatırlattı.

"Sadece bu riski almaya degeceğinden emin olmak istiyorum." Asha itiraz etmeye kalkışınca Wirr elini kaldırdı. "Sana durmanı önermiyorum ve mümkün olan her şekilde yardım edeceğimi biliyorsun. Ama..." Ona ciddiyetle baktı. "Var olmayan bir şeyin peşinden koşarken kendini öldürtmeni istemiyorum."

"Shadraehin Gemileri biliyordu, Wirr. Gölgelelerin Yedeklerini kaybetmediğini biliyordu. Tüm bunların nasıl işlediği hakkında daha fazla şey biliyor olmalı."

"Ama bu bir tedavi bulmanıza yardım edebileceği anlamına gelmiyor. Ya da bir tedavi olduğu anlamına bile gelmez." Wirr omuzlarını garip bir şekilde yuvarladı, belli ki onun için bu kadar önemli bir konuda olumsuz olmaktan nefret ediyordu. "*Umarım* vardır. Ama..."

"Biliyorum." Asha şüphe duyduğu için Wirr'e kızamazdı. Davian'ın mesajından haberi yoktu; o mesaj olmasaydı Asha'nın kendisi de bu arayış konusunda çekinceleri olurdu. "Yine de pes etmiyorum. Dikkatli olacağıma söz veriyorum ama size sunabileceğim en iyi şey bu."

Wirr içini çekti ama sonunda başını eğdi.

Birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra Asha doğruldu. "Soruşturmalarınız ne durumda? Yönetim'in Gemilerini nasıl aldığını bulabildiniz mi?"

Wirr homurdandı. "Hayır," diye itiraf etti. "Yaşlı Olin her zaman Tuzakların, Prangaların ve savaş sırasında kullanılan diğer Gemilerin nereden geldiğini bilmediğini söylerdi ama ben sadece onun ve Caladel'deki diğer Yaşlıların bu konuda konuşmak istemediklerini düşünmüştüm." Belirgin bir hayal kırıklığıyla başını salladı. "Şimdi ise... kime sorduğumun bir önemi yok gibi görünüyor. Kimseden bu konuda doğru dürüst bir cevap alamıyorum."

Asha'nın kalbi sıkıştı. "Ama mutlaka *birileri* biliyordur. Böyle şeyler öylece ortaya çıkmaz." Gölgeleleri yaratmak için kullanılan Gemilerin kökeni hakkında daha fazla bilgi edinebilirlerse, belki de operasyonları hakkında daha fazla şey öğrenebileceklerini umuyordu.

"Yine de herkesin konuşma tarzına bakarak öyle olduklarını düşünebilirsiniz." Wirr öne doğru eğildi, ifadesi ciddiydi. "Ash, yirmi yıl öncesini hatırlayan tek bir kişi bile bulamadım. Yönetim'in dosyalarında onlarla ilgili hiçbir belge yok ve Athian Konseyi

Antlaşmayı kabul edene kadar Gölge yaratmanın *mümkün* olduğunu bile bilmediklerini iddia ediyor. Aynı şey İlkeleri kontrol eden Kap ve Yöneticileri bağlamak için kullanılan Yemin Taşları için de geçerli. Bunların nereden geldiğini bilen tek bir Üstün Yetenekli veya Yönetici bulamıyorum. Ya da en azından bunu bana itiraf edecek kimse yok," diye sert bir şekilde düzeltti.

Asha ona sempatik bir şekilde başını salladı. Yönetim'in devam eden öfkesinin yanı sıra, Üstün Yeteneklilerin yarısı Wirr'in İlkeleri tamamen kaldırmayarak kendilerine ihanet ettiğini düşünüyor gibiydi. En iyi çabalarına rağmen, şu anda bu bölünmenin her iki tarafındaki müttefikleri çok azdı.

"Peki ya amcan?" diye sordu sonunda. "Eminim biliyordur?"

Wirr yüzünü buruşturdu. "Ayağa kalkalı sadece bir hafta oldu ve endişelenmesi gereken daha acil sorunları var. Birkaç gün önce sordum ama ..." Sarı saçlı çocuk hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bana bu işin peşini bırakmamı söyledi. Bilmediğini, her şeyden babamın sorumlu olduğunu iddia etti ama o zamanlar olan şeylerin geçmişte kalması gerektiği konusunda kararlıydı. Aslında bu konuda biraz tedirgindi." İçini çekti. "Hâlâ iyileşme sürecinde, belki sakinleşmesine izin veririm ve birkaç hafta sonra tekrar sorarım... ama bunun yardımcı olacağını pek sanmıyorum. O haklı, isyanın arkasındaki itici güç babamdı. Gölge yaratacak Kapların nereden geldiğini bilen biri varsa, o da babamdır."

Sessizliğe gömüldü.

Asha kısa bir suçluluk duygusuyla birlikte arkadaşına sempati duyduğunu hissetti. Erran isyanın stoklarının nereden geldiğini biliyor muydu? Bundan şüpheliydi; Elocien gibi davranırken bunu yapmak zorunda kalmış olsa bile, Augur'un paylaşacağı bir bilgi gibi görünüyordu.

Wirr'e babası hakkındaki gerçeği söyleyip söylememeyi tekrar düşündü ve yine hemen bu fikri reddetti. Bu onun paylaşması gereken bir sır değildi ve öyle olsaydı bile iki arkadaşına da haksızlık olurdu. Elocien gitmişti. Erran'ın Kontrolü'nü ifşa etmek Wirr'in babasıyla ilgili güzel anılarını lekelemekten başka bir işe yaramazdı.

Sonunda iç geçirdi ve başını salladı. "Peki ya Taeris ve Laiman arasındaki bağlantı?" Ilin Illan'a yapılan saldırının ertesi günü iki adamın konuşmasına kulak misafiri olduktan sonra öğrendiği her şeyi Wirr'e anlatmıştı.

"Bulabildiğim kadarıyla buna dair bir kanıt yok." Wirr omuz silkti. "Ben sizin kadar merak ediyorum ama Laiman savaş bitmeden önce de amcamla arkadaştı. Taeris'e gelince, o bu bölgedeki birkaç kişiden biri.

Talan Gol'de bizi bekleyen süslü zırhlı askerlerden daha kötüsü olabileceğine gerçekten inanan bir meclis. Sanırım sakladıkları sırlar ne olursa olsun, ikisinin de bizim tarafımızda olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Asha kaşlarını çattı ama konuyu uzatmadan başını salladı. Laiman ve Taeris'in bahsettiği diğer sırrı tekrar merak etti; Wirr'in Davian hakkında bildiği ama Davian'ın kendisinin bilmediği sır. Wirr'e bunun ne olduğunu sormayı çok istemişti... ama biraz düşündükten sonra arkadaşına güvenmesi ve onu zor bir duruma sokmaktan kaçınması gerektiğine karar verdi. Eğer Wirr bunu bilmesinin önemli olduğunu düşünüyorsa, o zaman ona söylerdi.

Konu değiştirerek, "Diğer işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Wirr homurdandı. "Yönetim mi demek istiyorsun? Yetki bende olduğu için kızgınlar, babamın gerçeği onlardan sakladığı için kızgınlar, Augur Affi'nı kabul ettiğim için kızgınlar. İlkeler değiştirildiği için kızgınlar. Gölgeler konusunda kızgınım. Onlar sadece ..." İç çekti.

"Kızgın mısın?" diye sordu Asha.

Wirr ona gergin, alaycı bir gülümseme verdi, ancak bu gülümseme çabucak soldu. "Gerçekten fark yaratacak bir şey yapmamı çok zorlaştırıyor. Yönetim içinde bir şeyler organize etmeye çalışıyorum ama engelleniyorum. Meclis'e bir şey öneriyorum, kendi adamlarım sabote ediyor. Bu... şu ana kadar olmasını umduğum şey değil," diyerek hafif bir omuz silkmeye sözlerini tamamladı.

Asha birkaç saniye boyunca arkadaşına sempatiyle baktı. "Her şey daha iyi olacak. Sadece bir ay oldu; herkes hâlâ her şeyin ne kadar değiştiğinin şokunu yaşıyor. Biraz zaman ver."

Wirr başını sallayarak içini çekti. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ki kapı sertçe çalındı; Asha kapıyı açtığı anda Wirr'in kızıl saçlı korumasının dışarıda durduğunu gördü.

"Böldüğüm için özür dilerim efendim ama size ihtiyaç var," dedi Wirr'e bakarak. Sözleri yeterince yumuşaktı ama ses tonundaki bir şey aciliyete işaret ediyordu.

Wirr yüzünü buruşturdu ama başını eğdi. Asha'ya özür dileyen bir bakış attı. "Heyecan hiç bitmiyor." Asha'nın bakışlarını tuttu. "Dikkatli olacağına söz verir misin?"

Asha ona hafifçe başını sallayarak onay verdi. "Herhangi bir haber olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. Ya da bir kulağa ihtiyacın olursa," diye ekledi usulca.

Wirr ona hızlı ve minnettar bir gülümseme verdikten sonra korumasını koridora kadar takip etti.

Asha birkaç saniye kapalı kapıya baktıktan sonra içini çekti.

Wirr'i görmek güzeldi ama konuşmak için daha fazla zamanları olmasını diledi - Caladel'den arkadaşıyla görüşmenin her zaman getirdiği aşinalık ve normallik anlarının tadını çıkarmak için daha fazla zaman. Bu anlar çok azdı ve bittiklerinde genellikle sadece okuldaki zamanlarını özlemesine neden oluyorlardı. Özellikle de Davian'ın da dahil olduğu zamanları.

Yine de birkaç saniye sonra kendini ayağa kaldırdı, masasına ve çoktan yığılmaya başlamış olan kâğıtları karıştırmaya başladı. Anıları tazelemek için zaman yoktu.

Sığınak'a yapacağı bir sonraki yolculuktan önce yapması gereken çok iş vardı.

Bölüm 3

Wirr kapıyı arkasından kapatırken bir esnemeyi bastırdı ve ardından korumasına doğru bir kaşını kaldırdı.

"Peki, şimdi hangi krizin önlenmesi gerekiyor Andyn?"

Wirr'den belki de on yaş büyük olan kızıl saçlı adam konuşurken hiçbir duygu ya da fikir belirtisi göstermiyor, her zamanki nötr ve düzgün tavrını koruyordu. "Leydi si'Danvielle az önce buradan geçti efendim. Yönetim ile yeni gelen Desrielite elçisi arasındaki toplantıya katılacağınızı düşündüğü için beni burada gördüğüne biraz şaşırılmış görünüyordu."

"Ne toplantısı?" "Aynen öyle, Majesteleri."

Wirr bir süre kaslı adama baktı, sonra yana baktı ve küfretti. "Pria."

"Leydi si'Danvielle Yönetici si'Bellara'nın katılacağından bahsetmişti," diye doğruladı Andyn. "Büyükelçiyi on dakika önce Mavi Salon'a götürdü."

Wirr dişlerini sıktı. Yönetici Pria si'Bellara onun ikinci amiriydi çünkü ondan önceki üç Yönetici Wirr için çalışmak yerine istifa etmişti ama bu onu bilgilendirmek için herhangi bir çaba sarf ettiği anlamına gelmiyordu. "İkinizin arası bu kadar iyi görüldüğüne göre, Leydi si'Danvielle'in bu toplantının ne hakkında olduğundan bahsettiğini sanmıyorum?"

"Sadece Büyükelçi geldiğinde oldukça tedirgin görünüyordu, Majesteleri," dedi Andyn, Wirr'in kızgınlığı gözünden kaçmış gibi görünüyordu.

Wirr alnını ovuşturarak inledi. "Harika." İçini çekti, sonra korumasına hüzünlü bir gülümseme verdi. "Pekâlâ Andyn. Gidip en yeni Desrielite dostumuzla kibarca sohbet ."

"Ah. Gaa'vesh. Şimdi meselenin özüne geldik," diye alay etti

Büyükelçi Daresh Thurin salona girerken iri yarı, kaslı adamın parmağı doğrudan Wirr'i gösteriyordu.

Wirr etrafına bakınıp uzun paltosunu düzeltti ve cevap vermeden önce dışarıdaki adamların ağır çift kapıyı arkasından kapatmasını bekledi. Adına rağmen Mavi Salon, sarayın diğer her yerinde bulunan saf beyaz duvarların aynısını sergiliyordu; bunun yerine, adı tamamen lapis lazuli kakmalı güney kapısının üzerindeki kendine özgü girdaplı geliyordu. Bugün salonun sakinleri çoğunlukla büyükelçinin maiyetinden oluşuyordu, ancak mavi pelerinli birkaç adam da yan tarafta duruyordu, şüphesiz olan bitene resmi olarak tanıklık etmek için oradaydılar.

Pria, Büyükelçi Thurin'in karşısına oturmuş, kıvrıkcık siyah saçlarını özenle arkaya bağlamıştı. Söğüt gibi kadın Wirr'in soğuk bakışlarını sakince karşıladı, ne şaşkınlık ne de suçluluk belirtisi vardı. Muhtemelen, diye düşündü Wirr, çünkü Pria ikisini de yaşamıyordu.

Kapılar arkasından gümbürdeyerek kapandığında, Wirr derin bir nefes aldı.

"Geciktiğim için özür dilerim Büyükelçi," dedi yumuşak bir sesle, masaya doğru yürüyüp bir sandalye çekti. Büyükelçinin adamlarının kararsız bakışlarını ve ellerinin bilinçsizce, eğer içeri girdiklerinde silahsızlandırılmamış olsalardı, silahlarının olacağı yere doğru kayışını görmezden geldi.

Oturdu ve Andyn'e biraz solunda, kendisiyle Gil'shar askerleri arasında durması için başıyla işaret etti. Silahsız olsun ya da olmasın, dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Sonra geri döndü ve kendisine ters ters bakan Pria ile Daresh'e neşeyle gülümsedi. "Ne kaçırdım ben?"

Büyükelçinin dudağı kıvrıldı. "Kulaklarınız için hiçbir şeyi kaçırmadınız, gaa'vesh."

Wirr içini çekti. "Lütfen, Büyükelçi Thurin. Ben Northwarden'ım. Yönetim ile bir işiniz varsa, benimle de bir işiniz var demektir."

Daresh Pria'ya baktı, çenesi sıkılmıştı. "Dokuzlar adına, Yönetici si'Bellara, özel olarak konuşana kadar başka bir şey söylemeyeceğim."

Sessizlik vardı, odadaki tüm gözler Wirr'in üzerindeydi.

Wirr kızgınlıktan çok öfkeyle başını salladı. Bariz bir test. Büyükelçi eninde sonunda Wirr'le uğraşması gerekeceğini biliyor olmalıydı.

"Ne kadar... açık sözlülük," diye düşündü Wirr. "İlginç bir seçim ama pek de büyükelçi gibi görünmüyor. Büyükelçi gibi. Büyükelçi gibi mi?" Döndü ve Andyn'e sorgulayıcı bir bakış attı.

"Bu bir kelime, Majesteleri," diye onayladı Andyn.

"Mükemmel. Pek de büyükelçi gibi değil," diye bitirdi Wirr neşeyle. "Belki de Gil'shar bu iş için yanlış adamı seçmiştir? Çünkü bu iş için yanlış adam muhtemelen burada hoş karşılanmazdı. Bu *ülkede*," diye açıkladı.

Büyükelçi Thurin'in yüzü karardı. "Şunu mu öneriyorsunuz-"

"*Evet*, Büyükelçi. Eğer şakalaşmayı bir kenara bırakacaksak, o zaman şakalaşmayı bir kenara bırakalım. Siz *bir misafirsiniz*; hem ülkemin hem de ailemin misafiri. Şahsen benim hakkımda ne hissediyor olursanız olun, kendi ülkenizi temsil ederken medeni bir şekilde davranamıyorsanız, o zaman burada yeriniz yok ve sizi Thrindar'a dönüş yolunda görmekten mutluluk duyacağım. Hem de hemen. *Ancak*. Eğer *elinizdeki* sorunu tartışmak isterseniz *-bu her ne olursa olsun-* o zaman sizi dinlemeye hazırım."

Wirr sesini sakın ve sabit tuttu. Bir ay kadar önce böyle bir yüzleşme onu fazlasıyla rahatsız ederdi. Peki ya şimdi? Neredeyse her gün mantıksız korkuları ve önyargıları yüzünden gözleri kör olmuş insanları ikna ediyor, tartışıyor, onlarla uğraşıyordu.

Hem Laiman'ın hem de amcasının ona acımasızca öğrettiği gibi, o bir prensti. Hakaretler görmezden gelebileceği bir şey .

Yine de Büyükelçi Thurin gözlerini kırıştırdı, Wirr'in cevabındaki ultimatoma karşısında şaşırdığı belliydi. Normalde ne dediği anlaşılmayan Pria bile belli belirsiz bir şaşkınlıkla ona .

Yine bir sessizlik oldu, bu seferki öncekinden daha uzundu.

Sonra büyükelçi başını eğdi. Bu, güçlü yapıllı adamdan gelen en ufak bir onaydı ama yeterliydi.

"Pekâlâ. Öncelikle ve en önemlisi, casusunuzun bizim gözetimimize teslim edilmesi konusunu görüşmek için buradayım," dedi Daresh, sanki olağandışı bir şey olmamış gibi bir ses tonuyla.

"Casus mu?" Wirr büyükelçinin unvanını kullanmayı reddetmesine aldırmadı -şansını zorlamanın bir anlamı yoktu- ve sadece omuz silkmış olan Pria'ya bir bakış attı.

"Gil'shar'ın içine yerleştirmeyi başardığın kişi. Buraya gelirken korumalarım arasında yer alması için seçilen kişi." Daresh'in

yüz ifadesi acımasızdı. "Ne yazık ki Talmiel geçidindeki muhafızlarımız çok dikkatli. Ajanınız bir Bulucu'yu harekete geçirdi."

"*Gil'shar'ın içinde* saklanan bir Yetenekli mi vardı?" Wirr birkaç saniye boyunca adama baktı ve sonra bu düşünce karşısında sersemlemiş bir halde başını salladı. "Büyükelçi, onun bizden biri olmadığını biliyor olmalısınız."

"Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok," dedi Daresh, sesi sertleşerek. "Meldier biliyor ki, bir gaa'vesh'in önemli ve iyi kaynaklara sahip bir yardım almadan Gil'shar'a girmiş olması imkânsız. Bana eşlik etmek üzere seçilmemiş olsalardı, muhtemelen asla keşfedilemezlerdi."

Wirr alnını ovuşturdu. "Gerçekten de Üstün Yeteneklilerden birini Desriel'e göndereceğimizi mi düşünüyorsun? Ve eğer göndermiş olsaydık, senin önünde bir Bulucu tarafından test edilmesine izin verecek kadar aptal birini göndereceğimizi mi düşünüyorsun?" Eliyle işaret etti. "Bu sözde casus onu sorguladığınızda ne dedi?"

Büyükelçi gözlerini kısarak Wirr'i izledi. "İlk başta inkâr etmeye çalıştılar, şaşırmış gibi davrandılar, tekrar test edilmelerini talep ettiler. İkinci kez başarısız olduklarında, yollarını kesip kurtuldular. Kaçtılar." Bu anıyı hatırlayınca yüzü karardı. "Üç Desrielite öldürüldü."

Wirr yüzünü buruşturarak ses tonunu biraz yumuşattı. "O halde kaybınız için üzgünüm Büyükelçi," dedi içtenlikle. Adamın öfkeli olmasına şaşmamalı. "Ama tekrar söylüyorum, bırakın Gil'shar'ı, Desriel'de bile herhangi bir Üstün Yetenekli hakkında bilgim yok."

"Bu tanıkların ve Dokuz Tanrı'nın önünde bu konuda söz veriyor musun?" Daresh öne doğru eğildi. "Desriel'in merhametinden faydalanmak için tek şansın bu *Northwarden*. Bu işe karışmayı kabul et, bizimle çalış ve biz de iyi niyetle uygun tazminatlar için pazarlık yapalım. Yine de sözünüzün değersiz olduğu kanıtlanırsa, mesele o kadar kolay çözülmeyecektir."

"Sana söz veriyorum," dedi Wirr, diğer adamın unvanını kullanışındaki alaycılığı görmezden gelerek. Üstün Yeteneklilerden herhangi birinin Gil'shar'a nasıl sızmış olabileceği ya da bunu neden istemiş olabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bana bu adamın eşkalini verirseniz, Yöneticilerime izin verebilirim."

"Buna gerek kalmayacak." Büyükelçi Wirr'i izlemeye devam etti ama en azından şimdilik ikna olmuş görünüyordu. "Görünüşe göre aceleyle konuşmuşum. Bu tatsızlığı... unutalım gitsin."

"Teşekkür ederim Büyükelçi. Belki de ziyaretinizin amacına geçmeliyiz," diye araya girdi Pria, Wirr bir şey söyleyemeden

Daha fazla.

Wirr ona ters ters bakmaktan zorlukla kaçındı. Hem Büyükelçi hem de Pria, Wirr'in casusun eşkalini onu korumak için kullanacağını, onu şüphesiz zaten aramakta olan Avcıların elinden uzak tutmaya çalışacağını biliyordu. Elbette bu Yetenekli'ye ilk ulaşmanın, El adına Gil'shar'da tespit edilmekten nasıl kurtulduklarını öğrenebileceği anlamına geleceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yine de sonunda kızgınlığını bir gülümseme ve kibar bir baş sallamanın altına gizledi ve toplantıya ciddiyle başladılar.

Wirr, Büyükelçi Thurin'in salondan ayrılışını izlerken nefes verdi, maiyeti de arkasından geliyordu.

Son iki saat on saat gibi gelmişti. Wirr kendini sakin, kibar ve metodik olmaya zorlayarak Daresh'e yeni İlkeler'in incelikleri konusunda rehberlik etmiş, büyükelçinin ortaya attığı keskin gözlemlere dayalı varsayımsal senaryoların her birini dikkatle gözden geçirmişti. Adamın soruları genellikle kaba bir şekilde ifade edilmişti ama toplantının gidişatı sonunda ses tonundaki zehrin çoğunu yok etmişti. Sonunda Wirr en azından Desrielite'e karşı koyabildiğini hissetti.

Kapı nihayet kapanıp onları yalnız bırakırken Pria'ya sessizce, "Sanırım bu Büyükelçi Aganaki'yle olduğundan daha iyi gitti," dedi. "Ve Büyükelçi Whytir."

Pria önündeki masanın üzerindeki kâğıtları düzeltmeye başladı. "Muhtemelen, Doğu İmparatorluğu ve Narut'un aksine, Desriel'in artık güçlerini 'kendini savunmak veya Andarra'yı korumak için' kullanabilen vatandaşları olmadığı içindir," diye sertçe gözlemledi.

Wirr kızardı. Andarra yirmi yıl önceki savaştan sonra bile açık ara en büyük Üstün Yetenekli nüfusuna sahip olmasına rağmen, İlkeler'i ifade edişi komşularının pek hoşuna gitmemişti.

Kaşlarını çattı, sonra birden toplantının nasıl başladığını hatırlayarak başını salladı. "Büyükelçinin burada olduğunu bana haber vermeliydin, Pria."

Emir subayı, onun ses tonundan etkilenmeden küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. Kadın Wirr'den belki on yaş büyüktü ama bu artık alışılmadık bir durum değildi. Babasıyla yakın işbirliği içinde çalışmış olan Yöneticilerin çoğu geçtiğimiz ay içinde değiştirilmişti.

Bazıları aniden istifa etmiş, bazıları da standartların altında çalıştıklarına dair raporların ya da sözde patavatsızlıklarının aniden ortaya çıkmasının ardından rütbeleri düşürülmüştü. Yine de bağlantıyı görmek zor değildi.

"Toplantıyı siz olmadan yapmanın ihtiyatlı olacağını düşündüm, Majesteleri.

Büyükelçinin ilk tepkisine bakılırsa yanıldığımı sanmıyorum." "Bana haber vermiş , tartışabileceğimiz bir seçenektir."

Wirr gözbebeklerine baskı yapan yorgunluğa rağmen sesini sakın ve eşit tuttu. "İletişim kurmamız gerekiyor, Pria. Eğer bunu yapmazsak, bu sadece Yönetim için utanç kaynağı olur."

"Özür dilerim, Majesteleri. Bir daha olmayacak."

Wirr başını salladı ve iç çekmesini engelledi. Pek çok Yönetici gibi Pria da ona özellikle "Majesteleri" ve "Efendimiz" diye hitap etmeyi tercih ediyor, asla "Northwarden" diye hitap etmiyordu. Bu onlar için son derece kabul edilebilir bir durumdu ve Pria da küçük düşmeden onlardan bunu değiştirmelerini isteyemeyeceğini biliyordu. Ama bu, son bir aydır onu rahatsız eden pek çok küçük meydan okuma eyleminden biriydi.

Konuyu değiştirerek, "Yeni İlkeleri iletmek nasıl gidiyor?" diye sordu.

Pria yüzünü buruşturdu ve gevşeyen kıvrıkcık siyah saçlarından bir tutamı geriye doğru süpürdü. "Halkımızın büyük bir kısmı artık biliyor. Çoğu, İşaretleri kendilerini yenilediğinde bir şeylerin değiştiğini fark ve geri kalanlar da Üstün Yeteneklilerin Kalkanlarda savaştığını duyduklarında bunu oldukça çabuk anladılar. Çoğunlukla ayrıntıları öğrenmek için proaktif davrandılar." Başını salladı ve Wirr onun bu hareketindeki gizli öfkeyi görebiliyordu. "Ve bunu yapmayanlar da ne olursa olsun bir şeylerin değiştiğini oldukça hızlı bir şekilde keşfediyorlar."

"Ama kimse onları atlatamadı mı?" "Hayır,

Majesteleri. Duyduğum kadarıyla hayır."

Wirr onaylarcasına başını salladı ve her zaman olduğu gibi bu onay karşısında belli belirsiz bir rahatlama hissetti. Bir ay öncesine kadar, İlkeler'in bilinçaltı kurallarına benzediğini düşünmüştü; kendi deneyimleri ona bilinçli olarak onlara uymamanın bir yolu olmadığını göstermişti. Ancak Yönetici Ionis'in Wirr'in onları değiştirme girişimi sırasında Üçüncü İlkeyi çarpıtması bu inancını fena halde sarsmıştı.

Neyse ki son bir ay korkularının yersiz olduğunu kanıtlar gibi görünüyordu. Tüm raporlar, Yöneticilerin yeni kurallara bağlı olduklarını söylüyordu, bunların ne anlama geldiğini bilip bilmediklerine bakılmaksızın. Bunun anlamı -en azından Wirr hararetle öyle olmasını umuyordu- Ionis'in benzersiz bir vaka olduğuydu,

Sadece kendine özgü, dengesiz bakış açısıyla güçlendi. Wirr'in tüm Üstün Yeteneklileri öldürmesini sağlamaya çalışırken, Yönetici onlara zarar vermekten ziyade yardım ettiğine gerçekten inanmış görünüyordu.

Şimdi bile bu düşünce onu ürpertiyordu.

"Güzel," dedi sonunda, karanlık düşüncelerinden sıyrılarak. "Kuzeyden yeni bir haber var mı?"

Pria yüzünü pürüzsüz tuttu ama gözlerindeki bir şey soruyu küçümsediğini yansıtıyordu. "Herhangi bir tehdide işaret eden bir şey yok efendim."

Wirr içini çekti. "Sorduğum şeyin bu olmadığını biliyorsun. Bu önemli, Pria." Onun bakışlarını tuttu. "Başka görülenler var mı?"

"Canavar gördüğünü iddia eden daha fazla paniklemiş çiftçi mi? Birkaç tane, ama daha önce duymadığımız bir şey değil. Güvenilir kaynaklardan gelen bir şey yok," dedi Pria küçümseyerek. "Orada konuşlanmış olan adamlarımız olağandışı bir şey rapor etmediler."

"Sınırın yirmi mil güneyinde yaşayan üç kişiyi mi kastediyorsun?" Wirr ses tonundaki kızgınlığı saklamaya zahmet etmedi. Yöneticilerin Sınır'a atanmasını sağlamaya çalışmıştı ama Pria ve diğerleri -bir dereceye kadar haklı olarak- orada bulunmanın Yönetim'in yetkisi dahilinde olmadığını savunmuşlardı. Amaçları askeri ziyade sivildi; Yöneticiler asker değildi, düşman bir sınırda görev yapma beklentisiyle katılmamışlardı. Ve şu anda Sınır'da bazı Üstün Yetenekliler olsa da, Meclis tarafından kabul edilen yeni yasalar bu Üstün Yeteneklilerin özellikle gözetim gerektirmediği anlamına geliyordu. Ilin Illan'daki Yönetim saldırıdan sonra çoktan yok olmuşken, Wirr kalan az sayıdaki insanların göndermek için çetin bir mücadeleyle karşı karşıya olduğunu en başından beri biliyordu.

Yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. Sonunda varılan uzlaşma, Yönetim'in en kuzeydeki karakolu olan Taenir'deki Yöneticilerin haftada bir kez Sınır'a gidip inceleme yapmaları ve rapor vermeleriydi. Ne yazık ki Taenir'de görev yapan üçlü bu görev konusunda pek de hevesli görünmüyordu ve verdikleri bilgiler kısa ve umursamaz olmanın sinir bozucu bir bileşimiydi.

Pria onun sesindeki alaycılık karşısında omuz silkti. "Yukarıdaki Yöneticiler hâlâ gözlem yapmak için iyi bir konumdadır Majesteleri ve kendi insanlarımızın bize söylediklerine güvenmek zorundayız. Sınır'ın zayıfladığı haberlerine aşırı tepki gösterilmesi beklenen bir durumdu, ancak buna kapılmadığımızdan emin olmalıyız. Ordumuzun büyüklüğü sadece bir ay önce yarıdan fazla azaldı ve şimdiden kuzeye yeterli sayıda asker gönderdik.

Başka bir saldırının kolayca geçmesini engellemek. Önlem olarak daha fazla adam göndermek sadece Desriel, Nesk ve zaten zayıf olan konumumuzu fark edebilecek diğer herkesle olan sınırlarımızı zayıflatacaktır."

Bir elini kaldırarak onun açıkça beklenen itirazını önledi. "Augur Affi" - Pria'nın yüzü bu söz üzerine buruştu- "tam da bu nedenle kabul edildi, Majesteleri. Tol Shen durumu kontrol altında tuttuklarını defalarca belirtti. Ve geçmişte Talan Gol'de başka neler olabileceğine dair... teorileriniz hakkında neler söylediğinizi biliyorum, ancak kanıt olmadan geri kalanımızın da aynı şeye inanmasını bekleyemezsiniz. Bu nedenle Meclis'te istediğiniz kadar kuzeye daha fazla asker gönderilmesini savunun, Majesteleri, ancak oradaki kendi insanlarımız bunun gerekli olduğunu söylemediği sürece, Yönetim *ülke için* en iyi olduğunu düşündüğü şeyin arkasında durmaya devam edecektir."

Wirr yüzünü buruşturdu. Pria'nın küçük patlamasına rağmen -onun için alışılmadık bir durumdu- yine de konuyu bir kez daha açmayı düşündü. Ancak Yönetici'nin asık suratlı ifadesi bunu denemenin pek bir anlamı olmadığını gösteriyordu.

İçini çekti, hayal kırıklığı tekrar su yüzüne çıkmaya başlamıştı ki aceleyle onu geri itti. Davasını haftalar önce Meclis'e sunmuş, gördüğü dehşeti anlatmış ve Caeden'i çevreleyen gizemli olayları en ince ayrıntısına kadar ele almıştı. Sonra Taeris her şeyi doğrulamak için ortaya çıkmış ve Wirr'in kuzeyin savunmasının nasıl ele alındığına dair anlamlı ve meşru endişelerini dile getirmişti. Wirr birkaç umut dolu dakika boyunca Hanelerin harekete geçebileceğini düşünmüştü.

Ancak daha sonra Pria ve orada bulunan diğer Yöneticiler söz alarak Wirr'i kendi tutumunun Yönetim' resmi tutumunu yansıtmadığını kabul etmeye zorladılar. Dras Lothlar hayal kırıklığına uğradığı her halinden belli olan Taeris'i sıkıştırmış, o da Athian Konseyi'nin de tehdidin niteliği konusunda ikna olmadığını itiraf etmişti. Taeris'in bir dar'gaithin gördüğüne dair iddiaları bazıları tarafından sorgulanmış, bazıları tarafından da açıkça alaya alınmıştı. Aarkein Devaed'den bir mit, dini bir efsane olarak bahsedildi.

Ve böylece, sahip oldukları tüm momentum yok oldu.

Wirr derin bir nefes aldı. "Sana sadece gidip o diğer raporları tekrar okumanı tavsiye edebilirim, Pria," dedi sakince. "Kanıtı inanmayı reddetmekle kanıttan yoksun olmak aynı şey değildir."

Pria bu kez kaşlarını çatı. "O zaman belki de Majesteleri, Augur'larla ilgili aldığımız bazı raporları nihayet ele almanızın zamanı gelmiştir? Bunları ciddi bir mesele olarak Meclis'e taşımak için mi? Çünkü eğer ben

Sizi doğru anlıyorsam, o zaman bu hesaplar da 'kanıt' sayılır." Wirr hayal kırıklığı içinde bir an için gözlerini kapattı. Augur'un Af Örgütü vardı olmuştur duyuruldu, ve iddialar vardı başladı. İşlediği suçla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söyleyen Varidenli bir esnaf katile dönüştü. Alsir'den bir terzi, gönüllü bir katılımcı olmadığında ısrar ettiği bir ilişki yaşarken yakalandı. Adını bile duymadığı bir yerden gelen temsilciler, tüm köylerinin aylardır Kontrol altında olduğunu iddia ediyorlardı. Elbette yaptıkları yanlışların sorumluluğunu reddetmeye niyetliydiler, ancak genellikle adalet olarak görüleceğini varsaydıkları şeyi elde etmeye de aynı derecede niyetliydiler. Onların sözleri Meclis'in Af konusunu yeniden düşünmesine neden olacaktır. Başını iki yana salladı. "Bu farklı Pria ve bunu sen de biliyorsun. Bu insanlar dürüst olabilir ama yalan söylemek için çok fazla nedenleri var. 'Bunu bana Augurs yaptırdı' diyen herkesin sözüne inanırsak, o zaman suç işlemeyi aklından bile geçiren herkesi serbest bırakmış oluruz."

Pria ona bakakaldı. "Doğruyu söyleyen biri için ne büyük talihsizlik o zaman," dedi sonunda sert bir ifadeyle. "İlgilenmem gereken başka işlerim var efendim. Gidebilir miyim?"

Wirr sadece başını eğdi, daha fazla tartışamayacak kadar yorgundu.

Pria giderken arkasından baktı, birkaç dakika boyunca orada durdu, hafif bir öksürük hayalini bölene kadar düşünceli bir şekilde kayboldu. Konuşma boyunca belli belirsiz bir mesafede duran Andyn'e doğru döndü.

Koruma tereddüt etti ve sonra başıyla en yakın pencereyi işaret etti.

"Size zamanı hatırlatmak isteyebileceğinizi düşündüm, efendim."

Wirr ona şaşkın bir bakış atarak pencereden dışarı baktı. Güneş tepedeydi; öğlen olmuştu, belki de biraz geçmişti.

"Oh. Fates." Wirr adamı takip etmesi için işaret ederek yürümeye başladı. "I ..." Durakladı, sonra Andyn'e meraklı bir bakış attı. "Bir şey unuttum."

"Elbette efendim," dedi Andyn yumuşak bir sesle.

Adamın yüzü ifadesizdi ama Wirr onun mavi gözlerinde belli belirsiz bir eğlence parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi.

Wirr birkaç tur daha attı ve Andyn'le birlikte Büyük Salon'un dışındaki koridora geldiklerinde gülümsemesini dizginledi.

Dezia doğuya bakan pencerenin pervazına yaslanırken rahatlamış görünüyordu.

pencereden aşağıdaki bahçelere bakıyordu. Wirr'in yaklaştığını hissedince başını kaldırıp baktı; açıkça tepki vermese de gelenin kim olduğunu görünce mavi gözleri parladı.

Günün bu saatinde koridor uzun ve insanlarla doluydu - hizmetkârlar, muhafızlar, işlerine koşuşturan tek tük lordlar - bu yüzden Wirr selamlama hareketini kibar ve resmi tutmaya özen gösterdi.

"Dezia! Ne tesadüf."

Dezia kendi konumlarına uygun bir reverans yaptı. "Ekselansları. Uzun zaman oldu."

"Çok uzun," diye kabul etti Wirr, ses tonunda samimiyet vardı. Durakladı. "Karaliene seninle daha önce konuştu mu?"

"Hayır, efendim. Ne istiyormuş?"

"Emin değilim." Wirr omuz silkti. "Gidip onu kendim bulmak üzereyim. Dilerseniz siz de bana eşlik edebilirsiniz."

Dezia başını eğdi, sadece gözlerindeki gülümseme eğlendiğini ele veriyordu. "Onur duyarım."

Yola koyuldular ama Andyn'in sivri bir öksürük çıkarmasıyla tekrar durdular. Wirr kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Ekselansları. Prenses Karaliene'nin odasının diğer tarafta olduğunu belirtmekte fayda var diye düşündüm."

Wirr başını salladı. "İçimden bir ses onun bu öğleden sonra bahçelerde olabileceğini söylüyor Andyn."

"Hâlâ diğer tarafta, efendim."

"*Batı* bahçeleri."

"Elbette, Majesteleri." Andyn belli belirsiz bir iç geçirdi. "Benim hatam."

Wirr, Dezia ile bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra kızıl saçlı adama döndü. "Oraya uzun bir yol var ve ben burada, sarayda yeterince güvende olmalıyım. İşim bittiğinde sizinle odamda buluşabilirim."

Andyn tereddüt etmedi. "Cevap üç gün öncesiyle aynı, efendim. Ve ondan önceki üç günle de. Benim işim, nerede olursanız olun sizi korumak." Gözleri Dezia'ya kaydı. "Ya da kiminle birlikte olduğuna."

Wirr sadece omuz silkti.

Andyn tereddüt etti. "Yine de siz yürürken biraz geri çekilmeliyim, Majesteleri. Görüş alanınızdan çıkmanıza izin verecek kadar değil ama... rutinden kaçınmak benim için akıllıca olur. Tahmin edilebilirlik suikastçılara davetiye çıkarmak kadar iyidir."

Wirr başını yana eğdi, bu katı tavır karşısında gerçekten şaşırmıştı.

adamın önerisi. Korumasına onaylayan bir bakış attı.

"Kulağa mantıklı bir plan gibi geliyor Andyn. Girişiminizi takdir ediyorum."

Andyn başını eğerek yüzündeki ifadeyi gizledi. "Teşekkür ederim, efendim."

Yürümeye başladılar, Dezia sessizce konuşabilecek kadar yakındı ama birlikte görünecek kadar değil. Bu yürüyüşleri birbirlerinden yeterince uzakta ve sarayın farklı bölgelerinde yapıyorlardı, öyle ki koridorlarda aceleyle yürüyen birinin onları fark etmesi pek olası değildi - ama sadece birlikteyken mutlak bir edeple davrandıkları sürece.

Wirr Andyn geri çekilene kadar bekledi, sonra içini çekti. "Geç kaldım. Üzgünüm."

"Ortaya çıkmayacağından endişelenmeye başlamıştım. Tamamen harap olmuş bir bahçeye bakmakla ancak bu kadar uzun süre ilgileniyormuş gibi davranabilirsin, biliyorsun." Ona sıırttı ama yüzündeki ifadeyi hemen sakladı. "Bu sabah sorun mu çıktı?"

Wirr pişmanlıkla başını salladı. "Az önce Desrielite büyükelçisiyle keyifli bir sohbet yaptık - beni Gil'shar'a sızmak için Üstün Yeteneklilerden birini kullanmaya çalışmakla suçladı. Sanırım bu da benim sadece el altından değil, aynı zamanda beceriksiz olduğumu düşündüğü anlamına geliyor."

"Kesinlikle el altından iş çevirmiyorsun," dedi Dezia.

Wirr ona alaycı bir gülümseme attı. "Ha. Ha. Ve tabii ki Pria büyükelçinin burada olduğundan hiç bahsetmeyerek beni bu konuşmadan kurtarmaya çalıştı."

"Çok düşünceliydi." Dezia merakla başını salladı. "Gerçekten de 'hiyerarşi' olayını pek iyi anlamıyor, değil mi?"

"Bence gayet iyi anlıyor. Sadece benim bu işin neresinde olmam gerektiğine dair farklı bir fikri var."

Dezia ona sempatik bir şekilde başını salladı. Mücadelelerini anlatabileceği birkaç kişiden biri olan Dezia, son bir ay içinde İdare'yle yaşadığı zorlukları çoktan duymuştu. "Peki ya Meclis?"

"En azından Yönetim ya da Tol'lardan biri resmi olarak pozisyonunu değiştirmedeği sürece yine de dikkate almayacaktır." Wirr başını acımasızca salladı. "Onları pek suçlayamam. Eğer kendi örgütümü kuzeye daha fazla asker göndermeye ikna edemiyorsam, Hanelerin de bunu yapmasını bekleyemem."

Merdivenlere geldiklerinde birkaç dakika sessizlik oldu.

batı bahçelerine doğru iniyordu. Buradaki yeşilliklerin onarılması için ciddi bir çalışma başlamıştı ve sadece birkaç yerde Davian'ın savaş sırasında bitkilerin canını çektiği koyu lekeler hâlâ görülüyordu. Gün güneşli olmuştu ve birkaç kişi güneşin tadını çıkarmak için dışarı çıkmıştı ama bu hoş yeşil alan çoğunlukla boştu.

"Size yönelik bu tehdit hakkında başka bir şey duymadınız mı?" Dezia sonunda sessizce sordu. Konuşurken gözlerini öne dikmişti ama Wirr ses tonundaki endişeyi duyabiliyordu. Her karşılaştıklarında yaptığı gibi sormak için bekliyordu.

Wirr neşeli bir ifade takınmaya zorladı. "Korkarım ki hâlâ 'biri benden hoşlanmıyor'a indirgenmiş durumda."

Wirr'e suikast planlandığı söylentisi iki hafta önce ortaya çıkmıştı. Bu pek de sürpriz olmamıştı; Kalkanları savunma çabalarından sonra bile pek çok insan hâlâ Üstün Yeteneklilere karşı derin bir nefret besliyordu. Şimdi bir tanesi aniden onları kontrol altında tutması gereken organizasyonun başına geçtiğine göre, bazı tepkiler kaçınılmazdı.

Dezia yavaşça başını salladı. "En azından ciddiye alıyorlar," dedi yumuşak bir sesle ve hâlâ bir mesafeden takip etmekte olan Andyn'e bir bakış attı. "Birinin sana göz kulak olduğunu bilmeyi tercih ederim."

Wirr'in gülümsemesi soldu ama başını salladı, Dezia'ya bakarken kalbi biraz şişti. Onu sadece birkaç günde bir görebilmekten, karşılaşıyormuş gibi yapmaktan nefret ediyordu. Yine de bu gerekliydi. Daha fazlası olursa amcasına, uygun bir kızı olan hanelerden birine ya da daha kötüsü annesine hemen haber ulaşırdı. Kral iyi bir adamdı ama aynı zamanda siyasetten anlıyordu ve duygusallıktan uzaktı. Eğer bu krallık için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmak anlamına geliyorsa -ya da Geladra bunu talep ediyorsa- Kevran Dezia'yı gözünü kırpmadan gönderirdi.

Dezia onun düşüncelerini okumuş gibi başını yana eğdi. "Ee, bugün herkesin konuştuğunu duyduğum tek şey bu akşam oldukça önemli bir yemeğin olduğu mu?"

Wirr homurdandı. "Kendi özgür irademle değil," diye teminat verdi ona. "Görünüşe göre cenazeden beri benimle konuşmamasına rağmen bunu annem yapmış. Amcam da bana ya gitmemi ya da Lord Tel'Rath'ı gücendirip onunla olan ilişkimizi tehlikeye atmamı söyledi."

"Dürüst olmak gerekirse, amcan bundan önce de birkaç akşam yemeği organize etmeye çalıştı ama sen hep bir bahane bulmayı başardın," diye gözlemledi Dezia.

Dudaklarında hafif bir gülümseme.

Wirr ona kısık gözlerle baktı. "Sanki bunun komik olduğunu düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Lord Tel'Rath ve ailesiyle resmi bir akşam yemeğine zorlandığınızı gösteren resim mi? Tek amacı kızıyla ilgilenmeni sağlamak mıydı?" Dezia'nın gözleri parladı. "Böyle bir beceriksizliği görmek için *altın* öderdim. Gerçek, hakiki altın."

Wirr ona pis bir bakış atmaya çalıştı ama hafifçe gülmekten kendini alamadı. "Dürüst olmak gerekirse, bu sözde suikastçıyı ve bu akşamki yemeği düşündüğümde, hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim."

Dezia hâlâ gülümseyerek başını salladı. "En azından Andyn yanında olacak. Gerekirse seni Iria'dan koruyabileceğine eminim."

Wirr hâlâ kibar bir mesafeyi koruyan korumasına baktı. "Harika. Bunu düşünmemiştim bile. Asla belli etmeyecek ama Andyn'in çektiğim acılardan sapıkça bir zevk aldığından şüphelenmeye başlıyorum."

Dezia'nın gülümsemesi genişledi. "Ondan hoşlandığımı biliyordum." İfadesi değişmedi ama sesi daha ciddi bir hal aldı. "Ailenizden bahsetmişken, annenizi ve kız kardeşinizi ziyaret etmeyi planladınız mı?"

Wirr öksürdü. "Ah. Henüz değil. Burada yapacak çok şey var ve..." Rahatsız bir şekilde omuz silkti.

"Bunu gerçekten düşünmelisin," dedi Dezia, sesi hafifçe sitemkârdı. "Cenazenin garip olduğunu biliyorum ama onlardan sonsuza dek kaçamazsın. Ve ne kadar uzun süre bırakırsan o kadar kötüleşir."

"Biliyorum." Wirr ağır ağır iç çekerek başını salladı. "."

Bahçelerde yürürken bir süre daha konuştular, açıkça gezinmiyorlardı ama mümkün olan en dolambaçlı rotayı izliyorlardı. Sohbetin geri kalanı çoğunlukla önemsiz şeyler etrafında dönüyor, parlak öğleden sonra güneşinde birbirlerinin arkadaşılığının tadını çıkarmalarına izin veriyordu.

Yine de sonunda bahçelerin sonuna ulaştılar ve Dezia'nın gözlerindeki pişmanlık yollarını ayırma zamanının geldiğini kabul etti.

"Üç gün içinde Doğu Avlusu? Mesela öğleden sonra üçüncü çan?" diye sessizce önerdi.

"Üçüncü zil o zaman." Wirr birkaç saniye boyunca ona baktı ve daha fazla şefkat gösterebilmeyi diledi. "Dört gözle bekliyorum."

"Ben de." Dezia ona ciddi bir bakış attı. "Ve bu gece unutma, Tel'Rath'ın serveti çoğunlukla ticaret ve tarıma dayanıyor."

Her iki konuda da vergileri nasıl artırmayı umduğunuzu mümkün olduğunca ayrıntılı bir şekilde anlatmalısınız. Iria çok etkilenecek ve Lord Tel'Rath da dürüstlüğünüzü takdir edip sizi çağırdığı için memnun olacaktır."

Wirr gözlerini Dezia'ya dikti. "İyi tavsiye."

"Tabii ki öyle." Dezia el sallayarak uzaklaştı. "Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

Wirr onun ardından sırtıttı, sonra Andyn'in yanına döndü. Konuşmadan bahçelere doğru yürümeye başladılar.

"Son zamanlarda genç bayan Shainwiere ile sık sık karşılaşıyor gibisiniz, Majesteleri," dedi Andyn, ses tonu ne onaylıyor ne de onaylamıyor gibiydi. "Benim saydığıma göre, bu üç kez. On gün önce size atandığımdan beri üç kez."

Wirr omuz silkerek korumasına baktı. "İkimiz de sarayda yaşıyoruz. Bunun olması kaçınılmaz."

Andyn sadece başını salladı. "Elbette. Sadece tehditlere karşı tetikte olmam gerekiyor ve tesadüfen sizinle bu kadar sık karşılaşan birinin... tuhaf görüldüğünü düşünüyordum. Muhtemelen bunu krala bildirmeliyim."

"Hayır!" Wirr duraksadı ve yüzündeki paniği belli etmemeye çalışarak Andyn'e döndü. "Buna gerek yok..."

Sözünü yarıda kesti. Korumasının yüz ifadesi ifadesiz bir maske olarak kaldı ama Wirr yine de adamdan yayılan eğlenceyi hissetmekten kendini alamadı.

"Güvenliğinizi çok ciddiye alıyorum, Majesteleri," dedi Andyn yumuşak bir sesle. "Ama bu toplantıları rapor etmeye gerek duymuyorsanız, sanırım görmezden gelebilirim."

Wirr bir süre daha ona baktıktan sonra kıkırdadı ve başını hüznle salladı.

"Hadi Andyn," dedi teslimiyetle. "Gidip akşam yemeği için hazırlanalım."

Bölüm 4

Asar elini Caeden'in alnından çekerken Caeden gözlerini kırptırdı, diğer Augur yüzünde şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Sen bir bulmacasın Tal'kamar," diye mırıldandı Asar, yarı kendi kendine. Delici mavi gözleri Caeden'inkilere dikilmişti. "Hâlâ bir şey yok mu?"

Caeden omuzlarını rahatsız bir şekilde yuvarlayarak arkasına yaslandı. Yine Asar'ın odasındaydılar, Mor Aruil'in başka yerlerindeki tünellerin ve odaların titreşen, çok renkli güzelliğinin yanında oda sade kalıyordu. "Anlık görüntüler yakalıyorum. İsimler, yerler. Görüntüler. Orada burada küçük bilgi kırıntıları. Ama... önemli bir şey yok. Hâlâ beklediğiniz gibi bir şey yok."

İç çekti. Bu sürece başladıklarından beri iki hafta geçmişti, Caeden Asar'ın ona ilk gösterdiği anıyı nihayet kabul ettiğinden beri iki hafta geçmişti. Her sabah seyrek döşenmiş odasından çıkıyor, ışık damarlarının dalgalandığı gerçeküstü geçitten Asar'ın kamarasına doğru yürüyordu. Asar her gün onun geçmişini görebilme yeteneğini ortaya çıkarmaya çalışıyor, bir yandan da sürekli bir Öz akışıyla onu güçlendiriyordu; bu ikisi için de tarif edilemez derecede yorucu bir süreçti.

Ve her gece Caeden yatağına geri yığılıyor, huzursuzluk her seferinde göğsünün daha derinlerine yerleşiyordu. Asar deniyordu. Caeden deniyordu.

Ama hiçbir yere varamıyorlardı.

Yutkundu, Asar'ın yüzündeki ifade karşısında kalbi sıkıştı. "Belki de her şeye rağmen bana öğretmek zorunda kalacaksın," diye bitirdi sessizce.

Asar içini çekerek başını salladı. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık Tal'kamar," dedi sinirli bir şekilde, gözlerinin altındaki koyu halkalar onu Caeden'in hissettiğinden daha da yorgun gösteriyordu. "Aylarca konuşabilirim, ciğerlerimdeki hava tükenene kadar konuşabilirim - bu asla binlerce yıllık hafızanın, öğrendiğin becerilerin ve kazandığın bağlamın yerini tutamaz."

Caeden tereddüt etti. Asar'ın söylediklerini çoktan kabul etmişti - Karanlık Diyar'ın anısı hâlâ kafasında rahatsız edici bir şekilde titreşiyordu

Bazen, gerçekten neye karşı savaştığını hatırlatıyordu ama bu daha az sinir bozucu olmasını sağlamıyordu.

"Bana bunu neden yaptığımızı söyledin," diye karşılık verdi, sesini sakın ve eşit tutmaya çalışsa da yorgunluk öfkesini azaltıyordu. "Peki ya *bu*?" Licanius'u işaret etti, Asar onu yanına bağlamıştı. "Hâlâ neden anılarımı sildiğimi, sırf onu elde etmek için bu kadar riske girdiğimi anlamıyorum. Tehlikenin farkındayım Asar ama her şeyin önemli olmadığı açık. Belki de sadece-"

"Tal'kamar, ne kadar çok açıklarsam, hatırlamak için o kadar az motivasyonun olur." Asar'ın sesi yorgun bir hırıltı gibiydi. "Bir zamanlar olduğun adamla yüzleşmekten korkmanı anlıyorum ama bunu sonsuza dek erteleyemezsin. Planımız *hatırlamana* bağlı."

Caeden azarlama karşısında irkildi, kaşlarını çattı. "Ama ben hatırladıktan sonra ne olacak? Bir sonraki adımımız ne olacak? Lyth'le yaptığım bu pazarlığı nasıl yerine getireceğim? Belki de planı *açıklarsan* kendimi biraz daha rahat hissederim. Neden bana söylemiyorsun?"

"El'in hatırı için, Tal'kamar. Sana *söylemiyorum* çünkü *bilmiyorum*."

Bir an sessizlik oldu, Asar'ın yüz hatları hırıltıya dönüşmüştü, itirafın zor geldiği belliydi. Caeden ona inanamayarak baktı.

"*Bilmiyor* musun? İki hafta oldu ve sen *bilmiyor* musun?"

Asar yana doğru baktı. "Hepsi değil, her neyse. Lyth'in gücünü bir şekilde ilshara'yı güçlendirmek, bize daha fazla zaman kazandırmak için kullanmayı planladığını biliyorum ama... gerçek şu ki, ayrıntıları benimle paylaşma ihtiyacı hissetmedin. Bana *güvenmedin*. Kimseye güvenmedin Tal'kamar, çünkü sen böyleydin. Ve ben de bunun yerine sana güvenmek zorunda kaldım." Acı bir kahkaha attı. "Planın daha önce neredeyse bir kez ortaya çıkmıştı; sanırım bana anlatarak bunun tekrar olma riskini almaktan korktun. Ve eğer Lyth'i nasıl durduracağını bilen tek kişi sen olsaydın, bir kez başladıktan sonra kimse seni durdurmaya cesaret edemezdi. Bu güvenliği istedin. Bu kontrolü istedin." Öne doğru eğildi ve Caeden'in bakışlarıyla buluştu. "Şimdi *bunu hak etme* zamanı."

Caeden yutkundu, hayal kırıklığı devam etse de biraz yatıştı. Asar'ın tepkisi samimi görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda, biraz daha sakın bir şekilde. "Ama en azından Lyth'ler Licanius'u ele geçirirse ne olacağını bana söyleyebilirsin-bilmesen bu kadar endişelenmezdin. Gerçekten o kadar kötü mü?"

Asar tereddüt etti, yine soruyu saptırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Sonra içini çekti ve yavaşça başını salladı.

Caeden onun gözlerindeki kesinlik karşısında ürperdi. "Nasıl? Neden?" Yorgunluğunu bir kenara itip öne doğru eğildi, aldığı ilk gerçek yanıttan cesaretlenmişti ama Asar'ın sabrını zorladığını da biliyordu. Licanius Asar'ın yanındaki masada yatıyordu ve Caeden'in oturduğu yerden bakıldığında... dikkat çekici görünmüyordu. Onun bir kılıçtan daha fazlası olduğunu biliyordu - onu tutmasının kan'a erişmesini ve onu kontrol etmesini ne kadar kolaylaştırdığını, karanlık enerjiyi ne kadar hassas bir şekilde manipüle etmesine izin verdiğini hatırlıyordu. Ama hepsi bu kadardı. Kendisini güçlü hissetmişti, savaştığı kişilerin yanında tanrısal bir güç gibi hissetmişti -ve eğer iş o noktaya gelirse, uğruna savaştığı kişilerin yanında- ama o hâlâ sadece bir silahtı. Asar onu Caeden'in elindeyken yenmişti, görünüşe göre bir sineği ezmekten daha fazla zahmet çekmemiştir.

"Ne işe yarayabilir ki?" diye devam etti. "Res Kartha'ya döndüğümüzde Garadis, Lyth'in onu yapıldığı amaç için kullanacağını söylemişti. Asıl amacı için. Ne demek istemiştir?" Caeden sonunda Licanius'u ele geçirdikten sonra söylediği bu sözler geçen ay boyunca kafasını kurcalamıştı.

Asar bu küçük taşkınlık boyunca sessiz kaldı, sadece izledi. Caeden'in sözlerini bitirdiğinden emin olunca tereddüt etti.

"Lyth'in nereden geldiği hakkında pek bir şey bilmiyorum - belki sen ve Andrael dışında bilmiyorduk. Ve sen de bu konuda konuşmak konusunda hep isteksizdin," dedi sonunda, yavaşça, ses tonunda yoğun bir teslimiyetle. "Onların varlığını ancak sen İlshara'yı yetiştirdikten kısa bir süre sonra keşfettik. Ondan sonra bir süre onlarla olan geçmişimiz... hırçındı diyebiliriz. Andrael anlaşmasını yapana kadar her iki taraf da kanlıydı. Ama o dönemden öğrendiğimiz şey, vücutlarının neredeyse tamamen Öz'den oluştuğu ve bu gerçeğin onları bulundukları yerde hapsedtiği. Bizden farklı olarak -insanlardan farklı olarak- Çürüme Yasasından korunmuyorlar. Kan'ın etkilerinden. Dünyanın herhangi bir yerine seyahat etmek için Kapıları kullanabilirler, ancak Res Kartha'dan birkaç dakikadan fazla uzak kalırlarsa, basitçe... yok olurlar. Dağılırlar." Caeden'in çok kaybolmuş görünmediğini kontrol ettikten sonra devam etti. "Çürüme Yasası'nı anlıyor musun?"

Caeden başını salladı; Davian bunu ona bir kez açıklamıştı ve arkadaşı konuşurken bile ayrıntılar aklına gelmişti. "Özün bir Kap'a ihtiyacı vardır. Bir Kapın dışında erozyona uğrar."

Asar homurdandı, sesi neredeyse eğlenmiş gibiydi. "Bundan daha karmaşık, Tal'kamar, ama yeterince yakın." İçini çekti. "Peki Çürüme'nin nedenini biliyor musun?"

Caeden sessizce başını salladı.

"Kan," dedi Asar basitçe. "Sadece dünyanın içindeki varlığı. Kan var olduğu sürece Lyth'ler kapana kısılr. Ve kan burada var çünkü bizim dünyamızla... orası arasındaki yarıktan geçiyor."

Caeden bir süre daha kaşlarını çattı. "Shammaeloth'un ulaşmaya çalıştığına inandığın Deilannis'teki yarık," dedi yavaşça. "Kan'ın Karanlık Diyar'dan geldiğini söylüyorsun."

"Evet."

Caeden kaşlarını çattı, birden rahatsız oldu. Kullandıkları güç *oradan* mı geliyordu? "Yani bu yarık... Licanius onu bir şekilde kapatabilir mi? Bizim istediğimiz de bu değil mi?"

"Öyle - bu yüzden Licanius'u almak için bu kadar uğraştınız. Ama Lyth onu ele geçirirse, yarığı tamamen kapatacaklarına inanmıyoruz. Bunun yerine onu kontrol etmek istediklerini düşünüyoruz. Kullan onu." Eliyle işaret etti. "Onu varoluştan silmek istiyoruz. Onu istedikleri zaman açıp kapatabilecekleri bir kapı haline getirmek istiyorlar. Kendilerini özgürleştirecekler ama daha büyük sorunu çözemeyecekler."

"Neden?"

"Fark eder mi?" Asar'ın yüzü bu konuşmaya dahil olmak zorunda kalmaktan duyduğu hayal kırıklığını gösteriyordu. Caeden başka bir soru sormaya kalkışınca elini kaldırdı. "Bunun nereye gittiğini göremiyor musun? Ne kadar çok cevap verirsem, arkasından o kadar çok soru gelecek. Daha fazlasını biliyorsun ve eğer bu konuda bir şey yapamayacaksan bunların hiçbir *önemi yok*. Tekrar denemeliyiz ya da yarınki denemelerimiz için daha fazla enerjiye sahip olabilmen için dinlenmelisin. Hangisi olsun?"

Caeden dudaklarını yaladı, sonra iç çekerek başını salladı. Bu sorgulama dizisiyle işi bitmemişti ama *bir şeyler* öğrenmişti. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Bir kez daha deneyelim," dedi biraz isteksizce. Çok yorulmuştu ama artık buradaydılar.

Asar başını eğdi. "Pekâlâ." Derin bir nefes aldı ve öne doğru eğilerek elini bir kez daha Caeden'in alnına koydu. "Bu sefer seni Kharshan'a geri göndermeye çalışacağım. Gassandrid ile ilk karşılaşman. Konsantre ol, Tal'kamar. *Konsantre* ol."

Caeden gözlerini kapattı. İlk başta hiçbir şey yoktu ve kendini başka bir başarısızlığa hazırlamaya başladı.

Ve sonra her şey aniden bulanıklaştı.

Güneş, Harşan'ın pişmiş toprak sokaklarına vuruyordu; günün bu geç saatinde bile sabit sıcaklığı acımasızdı.

Caeden batmakta olan alev topuna karşı gözlerini gölgeledi ve yaklaşırken Hisar'ı inceledi. Kharshan'daki diğer tüm yapılardan daha büyüktü, ancak düz tepeli çatıları olan çok katmanlı bina yine de buradaki diğer her şey gibi aynı tek tip, kum rengi tuğladan yapılmıştı. Bu ıssız çöl şehrinin zirvesi olarak göze çarpıyordu ama saygı duyulan bir liderin evi için beklediği kadar etkileyici ya da saray gibi değildi. Girişteki muhafızlar onun geldiğini hemen bildirdiler ve bir dakika sonra geleneksel kıyafetli bir görevli belirdi, gövdesi de yüzü kadar temiz tıraşlıydı. Bu üniformayı, bu tür işlerle uğraşabilecek el emeği, pratik ama aynı zamanda bir statü göstergesi.

Caeden alçak sesle eğildi. Hizmetkârlar burada başkalarını kendilerinden üstün tutmaya istekli oldukları için saygı görürlerdi. Kharshan'da hizmetkâr olmak kolay değildi; sadece birkaç düzine resmi pozisyon vardı ve bunlar için sürekli rekabet edilirdi.

"Hizmet etmek bir onurdur," dedi resmi bir şekilde, kelimeleri yabancı dilde dikkatlice telaffuz ederek.

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ama hemen kendini toparladı ve karşılığında yumuşak bir şekilde eğildi. Gelenek olduğu üzere daha alçak. "Hizmet etmek bir onurdur." Doğruldu ve bir an için Caeden'a baktı. İfadesi dikkatle itaatkârdı ama gözleri keskin ve değerlendirciydi. "Lütfen beni takip edin. Efendim gelişinizi sabırsızlıkla bekliyor."

Ana binaya doğru ilerlediler. Caeden yarı yarıya içeri girip dış kabuğun bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını keşfetmeyi bekliyordu, ama içerisi de aynı derecede sade, aynı derecede basitçe süslenmişti. Hatta belki daha da fazla. Duvarlar sanattan yoksundu, mobilyalar en iyi ihtimalle faydacıydı. Süssüzlük dışında dikkati çeken tek şey odaların ve koridorların büyüklüğü idi. Caeden'in gördüğü en dar geçitte beş kişi rahatlıkla karşıdan karşıya geçebilirdi; Zrael'in bedeni kutsal saydığı düşünülürse bu anlaşılabilir bir şeydi. Kazara bir başkasına dokunmak bile burada en azından utanca neden olur, en kötü ihtimalle de suçlunun dikkatsizliği yüzünden hapse atılmasına yol açardı.

Geniş iç mekânda kendisine rehberlik edilirken bir tuhaflık fark etti: duvara zincirlenmiş bir adam. İstismara uğramış ya da bakımsız görünmüyordu ama bir mahkûm olduğu açıktı. Neden burada, bu duvarların arasında olduğundan emin değildi Caeden.

Gassandrid'in oturduğu odaya varmaları için tam bir dakika yürümeleri gerekti. Caeden onu daha önce zafer kutlamaları sırasında görmüştü, hatta buraya davet edilmeyi bile başarmıştı ama adamı ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Genç görünüyordu - gerçi Caeden birbirlerine benzediklerini çoktan tespit etmişti ama bu sadece görünüşte böyleydi. Kısa kesilmiş siyah saçları ve tertemiz kesilmiş keçi sakalı Zrael'e özgü şeylerdi ama ela gözleri Caeden'in içeri girişini izlerken rahatsız edici derecede anlayışlıydı.

Yemek dolu uzun bir masa odanın ortasını ikiye bölüyordu. Caeden belli belirsiz hayal kırıklığına uğrayarak masaya baktı. Bu daha çok beklediği şeye benziyordu. Yiyecek kıt değildi, ama masadakiler on kişiyi doyurmaya rahatlıkla yeterdi.

"Gassandrid," dedi Caeden kibarca.

Gassandrid başını eğdi. "Ve sen de Tal'kamar'sın."

Caeden şaşkınlığını gizleyerek başıyla onayladı. Geçtiğimiz yüz yıl boyunca çabalarını çoğunlukla sessiz tutmuştu; ününün kendisinden önce gelmesine alışık değildi.

Gassandrid hizmetçiye döndü. "Lütfen diğerlerine yemek vaktinin geldiğini söyleyin."

Hizmetçi başıyla selam verdi ve yakındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Caeden kaşlarını çattı. "Diğerleri mi?" Bu konuşmanın özel olacağını düşünmüştü.

"Hizmetçilerim. Bir düzine kadar . Merak etmeyin, mahremiyetimiz için masanın diğer ucunda yemek yiyecekler."

Caeden ona merakla baktı. "Hizmetçilerinizle mi yemek yiyorsunuz?"

"Ben onlardan daha mı erkeğim?" Gassandrid kaşlarını çatarak ona baktı. "Onlar benim halkım, dostlarım değil mi? Neden onlarla yemek yemeyeyim?"

Caeden şaşkınlıkla başını salladı. "Gücenmek istemedim," dedi, yabancı dil yüzünden kelimeler yavaştı. "Bu başka yerlerde adet değildir. Hükümdarlar bunun otoritelerini azaltacağından korkarlar."

Gassandrid iç çekti. "Bir inşaatçı ve bir mimar aynı masada oturursa, bir rol diğerine daha mı çok benziyor? Ya da yüzden birlikte daha mı iyi çalışırlar?" Caeden'e yanındaki koltuğu işaret . "Hepimiz hizmetkârız Tal'kamar, sadece farklı rollerimiz var. Onlar bana hizmet ediyor ki ben de insanlara hizmet edebileyim. Farklı işlerimiz var ama yine de eşitiz."

Caeden başıyla onayladı; başka yerlerde bu kadar basit değildi ama Kharshan'ın gelenekleri ve inançları farklıydı

böyle bir ifadeyi doğru kılmak için yeterli.

Gassandrid uzun bir süre onu izledi, sonra hafifçe gülümsedi. "Ama buraya masamda kimin oturduğunu konuşmaya gelmediniz," dedi sessizce. "Birkaç gündür gelişinizi bekliyordum."

Caeden bir kaşını kaldırdı. "Günler mi? Nasıl-"

Uzaktaki kapı açılıp odaya bir sohbet patlaması ve ardından bir dizi kadın ve erkek girince sözünü kesti. Her biri Gassandrid ve Caeden'i kibarca selamladıktan sonra Gassandrid'in söylediği gibi masanın diğer ucuna oturdular. Yemekleri servis etmeye başladılar, sohbetleri ve kahkahaları odayı hoş bir sesle doldurmaya yetecek kadar alçaktı.

Gassandrid Caeden'i eğlenerek izledi. "Konuşabilirsin Tal'kamar," dedi. "Kimse kulak misafiri olamaz."

Caeden öksürdü, biraz tedirgindi ama başını salladı. "Geleceğimi nereden biliyordun?" diye sordu sonunda.

Gassandrid gülümsedi. "Bana gösterildi. Tam olarak gördüğüm gibi oluyor."

Caeden kaşlarını çatı. "Bir kehanet mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Belirsiz bir şey yok." Gassandrid sesini alçaltarak öne doğru eğildi. "Bu anları gördüm, tam ve net. Bir anı gibi, ama henüz gerçekleşmemiş bir şeyin anısı. Mükemmel ayrıntılarla canlandırılmış. Hiçbir işaret yok, şarlatanların gerekli olduğuna inandırmak istedikleri gibi hiçbir yorum yok. Sadece olacak olan."

Caeden Gassandrid'e baktı, aniden rahatsız olmuştu. Bu adam deli miydi? Caeden yüzlerce yıldır yaptığı tüm seyahatlerde kahinlerin belirsiz iddiaları dışında böyle bir şey duymamıştı.

"Bu... kulağa faydalı geliyor," dedi sonunda. "Bana bir şey söyleyebilir misin? Kendi geleceğim hakkında bir şeyler?"

Gassandrid başını salladı. "Bana gösterildiğini söyledim. Kendi gücüm olduğunu söylemedim."

"Oh." Caeden dişlerini sıktı. Onunla oyun mu oynanıyordu? "Sana kim gösterdi o zaman?"

"Seni buraya gönderen kişi," dedi Gassandrid, Caeden'in yüz ifadesini dikkatle izleyerek.

Caeden onu buraya kimsenin göndermediğini, kendi isteğiyle geldiğini söylemek için ağzını açtı.

O zaman anladı.

"Işık yarattığı mı?" dedi usulca.

Gassandrid başını salladı. "Senin ve benim gibi olanları, bu dünyada bir fark yaratacak kadar uzun yaşayacak olanları arıyor. Sana söylemem gereken çok şey var." Masanın karşısındaki hizmetkârlarına doğru baktı. "Ama yemekten sonra. Bazı konular yemek sırasında konuşulamayacak kadar hassastır."

Caeden itiraz etmek istedi. O kadar uzun süre beklemiş, dört yüz yıl önce gördüğü yaratığa dair bir ipucu bulmak için kadar uğraşmıştı ki. Kendinden kaç kez şüphe ettiğini, yaşadıklarından kaç kez şüphe ettiğini tahmin bile edemezdi. Bunun hayal gücünün güçlü bir ürünü olup olmadığını, olmayan bir yerde kendine umut vermenin bir yolu olup olmadığını merak etti.

Ama kendini dizginledi. Seksen yıl boyunca bir hücrede oturarak sabretmeyi zor yoldan öğrenmişti. Bilgi kaynağını gücendirmektense biraz daha beklemek daha iyiydi.

"Kaç yaşındasın Tal'kamar?" diye sordu aniden Gassandrid, ela gözleri meraklıydı.

Caeden tereddüt etti.

"Dört yüz elli yıl. Aşağı yukarı," dedi sonunda. Gassandrid'in kaşları kalktı. "Demek doğruymuş."

Caeden kaşlarını çattı. "Doğru olan ne?" "Ölemeyeceğimiz."

Caeden şaşırmış bir halde Gassandrid'e baktı. Gassandrid'in diğer iddiaları ne olursa olsun, aynı olduklarından emindi.

"Kaç ?" diye sordu yavaşça. "Otuz beş yaşındayım."

Caeden neredeyse boğuluyordu.

Adam otuzlu yaşlarından çok yirmili yaşlarının ortalarına yakın görünüyordu ama bu konumuzun dışındaydı. Bu Alarais değildi, bu varoluşta yılların deneyimine sahip biri. Bu, henüz tek bir ömür bile yaşamamış biriydi.

"Savaşta seninle ilgili hikâyeler var," dedi Caeden sonunda, kendine geldikten sonra. "İnsanlar senin Öz'e karşı dayanıklı olduğunu söylüyor."

Gassandrid başını eğdi. "Zrael yalan söylemez. Bıçaklar ve oklar beni keser ama Öz -herhangi bir Öz- dağılır. Ve ben kendi Özümü o kılıçların ve okların bana dokunacak kadar yaklaşmamasını sağlayacak kadar iyi kontrol edebiliyorum." Caeden'e merakla baktı. "Sen mi?"

Caeden omuz silkti. "Çabuk iyileşirim. Ama hepsi bu kadar." Çok fazla detaya girmemeye karar verdi. Zayıflığı konusunda Gassandrid'e güvenmiyordu.

Gassandrid bu ifadeyi başını sallayarak kabul etti ve konuşma bir süre daha küçük şeylere döndü. Gassandrid Shalis'e karşı savaş hakkında biraz konuştu, Caeden'in yol boyunca duyduğu söylentileri doğruladı ya da yalanladı. Zaman zaman alçakgönüllü görünüyor, zaferler için övgüleri başkalarının üzerine atıyor, bunu halkına hizmet etmek için yaptığı fikrini öne sürüyordu. Diğer zamanlarda ise başarılarıyla ilgili söylentilerin, ister tamamen doğru olsunlar isterse aşırı derecede abartılmış olsunlar, tüm topraklara ulaşmış olmasından neredeyse çocukça bir memnuniyet duyuyor gibiydi.

Sonunda yemek sona erdi. Hizmetçiler teker teker kalkıp dışarı çıkmaya, giderken de tabaklarını temizlemeye başladılar. Sonunda Gassandrid de ayağa kalktı ve Caeden'e aynısını yapmasını işaret etti.

Caeden kaşlarını çatı ama ayağa kalkıp Gassandrid'i küçük bir ön odaya kadar takip etti. Burası karşılıklı iki sandalyeyle döşenmişti, başka bir şey yoktu.

Otururken Caeden'in kaşları daha da çatıldı. "Neden buradayız?"

"Bu odayı özellikle bu tür konuşmalar için tasarlattım," dedi Gassandrid Caeden'in karşısındaki koltuğa otururken. "Kazara ya da başka bir şekilde kulak misafiri olamayız. Bu tartışmanın bazı yönleri var..." Özür diler gibi eliyle işaret etti. "Yakında anlayacaksın."

Caeden başıyla onayladı ama Gassandrid'in gerçekte ne kadar mantıklı olduğundan hâlâ emin değildi. Adamın söylediği her şeye inandığı belliydi ama bu onu pek de doğru yapmıyordu.

Rahat ve huzurlu görünmek için kendini zorladı. Bazen bir şeye yeterince güçlü bir şekilde inananlar aynı zamanda en tehlikeli olanlardır.

"Hangi dine mensupsun Tal'kamar?" diye sordu Gassandrid, ikisi de rahat ettikten sonra.

Caeden başını yavaşça salladı. "Özellikle de hiç." Gassandrid kaşlarını çatarak ona baktı. "Hadi . Elbette biliyorsun."

Caeden yanıtı beklemediği için gözlerini kırptırdı. "Ben tanrılara inanmam," dedi yavaşça.

"Ama buna tutkuyla inanmıyorsunuz," diye gözlemledi Gassandrid.

"İnanç eksikliği konusunda tutkulu olmak için tek bir neden vardır ve Bu korkudur," dedi Caeden sessizce. "Yanıldığınızdan korkmak. Daha az korkabilmeniz için başkalarının sizin fikirlerinizi paylaşmasına yönelik doğuştan gelen bir ihtiyaç." O

başını salladı. "Tartışmaya, ikna etmeye, tehdit etmeye ya da suçlamaya gerek duymuyorum. Başkaları farklı şekilde inanmak istiyorsa, bu beni ilgilendirmez. Ben sadece tanrıların var olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman senin dinin benlik dini," diye gözlemledi Gassandrid, ses tonunda ne bir yargı ne de bir şaşkınlık vardı. "Kendinin bir tanrı olduğuna inanıyorsun."

Caeden homurdandı. "Hayır. Tabii ki hayır."

Gassandrid kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Bir tanrı, altındakilerin kavrayabileceğinden daha fazla güce sahip bir varlıktan başka nedir ki? Diğerlerinin hayal edebileceğinden daha engin bir anlayışa sahip? Eğer senin üstünde böyle bir varlığın olduğuna inanmıyorsan, o zaman kesinlikle sen de bir tanrısın Tal'kamar. Sen ölümsüzsün. Normal bir insanın olmayı hayal edebileceğinden çok daha güçlüsün. Bilginiz ve deneyiminiz diğer insanların hayal bile edemeyeceği kadar engin."

Caeden hafifçe gülümsedi. "Ama ahlaki bir zorunluluk olmadan, belki."

"Hiç de değil. Bir ebeveynin çocuğu üzerinde ahlaki zorunluluğu vardır.

Eklediğiniz yılların deneyimi, sizin ömrünüzün bir kısmını yaşamış olanlardan daha iyi anlamınızı sağlamıyor mu?" Kapıdan çıkıp hizmetkârlarından birine doğru eliyle işaret etti. "Sola'ya onun yaşının on katından fazla yaşadığınızı söylesem, sahip olduğunuz güçleri ve gördüğünüz şeyleri anlatsam. Seni dinleyeceğini düşünmüyor musun? Saygı duymak mı? Hatta hürmet mi?"

Caeden kimildadı, rahatsız olmaya başlamıştı. "Ben bir tanrı değilim, Gassandrid. Biz tanrı değiliz."

Gassandrid bir an Caeden'i inceledi. Sonra başını salladı.

"Katılıyorum Tal'kamar," dedi sessizce. "Ama eğer bizden daha yüksek bir gücün var olmasının mümkün olduğuna inanmıyorsanız, o zaman bizim var olduğumuzu kabul etmelisiniz."

Caeden kaşlarını çattı. "Eğer bu dünyada bizden daha üstün bir güç olsaydı, Gassandrid, şimdiye kadar bunu öğrenmiş olurum."

"Öyle mi?" Gassandrid başıyla Sola'yı işaret etti. "Sence seni tanıyor mudur?"

Caeden bir an tereddüt etti, sonra içini çekerek yorgun bir ifadeyle elini salladı. "Pekâlâ. Devam et," dedi ama ses tonundaki kuşkuyu gizleyemedi. "Hangi dine inanmalıyım, Gassandrid? Derev? Mekrahk? Thilian Mar'ın altı yüz tanrısına mı? Suza'nın hayvan tanrılarına mı? Konuşmayan Tanrı'ya mı? Kör Tanrı? Elementlerin Tanrıları?"

Caeden sesine sinirlilik karıştığını duyabiliyordu ama bunu yapmadı.

dikkat et. "Seyahatlerim sırasında saygı duyulan iyi insanlardan çok kötü tanrılar gördüm, Gassandrid. Rel'in Üç Tanrısı'na tapıldığını gördüm - biri zihin, biri beden, biri ruh için - erkekler üç eş alıyor ve ölüm cezası olarak her birini bu yönleri somutlaştırmaya zorluyorlardı. Drash halkının, her biri farklı bir amaç için farklı bir tanrıyı simgeleyen Yüz Heykel Alanını tanrılaştırdığını gördüm. Bu alan, yoksulların açlıktan ölene kadar sefalet içinde yaşadıkları gecekondu mahallelerinin gözleri önünde, insanların adaklarını attıkları altın ve gümüş yığınlarıyla dolu.

"Hayvanları kurban eden dinler gördüm. İnsanları, çocukları kurban eden dinler. Portaeus Şehri'ni gördüm, orada Tanrı'ya tapınılmıyor, sadece kendine tapınmaya izin veriliyor." Öne doğru eğildi. "İnsanoğlunun geceleri kendilerini güvende hissetmek için hikâyeler uydurduğunu gördüm. Ya da güç için. Ya da şan için. Ya da saygı için. Ya da kontrol için. Ama hiç tanrı tanımadım, Gassandrid. Aramızdaki bilge kişiler bunların birer fantezi olduğunu bilirler. Kendi zihinlerimiz dışında var olmadıklarını."

Caeden konuşurken Gassandrid kayıtsızca onu izledi, görünüşe göre onun patlamasından rahatsız olmamıştı. Caeden sözlerini bitirdiğinde, sanki tam da bu tepkiyi bekliyormuş gibi küçük bir baş işareti yaptı.

"Şüphe etmekte haklısınız elbette," dedi sessizce. "Ama ben dinlerden - insanların diğer insanları kontrol etmek için yarattığı şeylerden bahsetmiyordum. Ben tanrılardan bahsediyordum." Gerindi. "El'i duydun o zaman?"

Caeden ağzının hırlamaya yakın bir şeye dönüştüğünü hissetti. "Evet," diye hırladı. "Bu özel yalanlar benim doğduğum yerde öğretildi. Gençliğimde bu efsaneye inandım, ta ki eğer Tek Tanrı varsa, benden bu dünyadaki herkesten daha çok nefret ettiğini anladığım ana kadar."

Gassandrid Caeden'e değerlendirici gözlerle baktı. "Tüm dinler arasında gerçeğe en yakın olanı aslında bu." Caeden itiraz etmek için ağzını açtığında bir elini kaldırdı. "Ve aynı zamanda ondan en uzak olanı. Onu bir yalan olarak tanımlamakta haksız değilsin Tal'kamar. Hatta belki de şimdiye kadar söylenmiş en kötü yalan."

Caeden durdu, biraz kaşlarını çattı. "Nasıl yani?" diye sordu sonunda.

Gassandrid derin bir nefes aldı. "Bu dünyanın nasıl ortaya çıktığının hikayesi - El tarafından yaratılışı, El ve Shammaeloth arasındaki savaş - Aslında bu doğru," dedi sessizce. Caeden tartışmaya kalkışınca başını hafifçe salladı. "Kimin kazandığı hakkında konuşana kadar doğru."

Caeden gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"El dünyayı yarattığında, ona Kendisinden bir parça verdi. Gücünün bir parçasını." Gassandrid'in sesi sakın ve gerçekçiydi. "Shammaeloth kıskançlığıyla bu zayıflıktan yararlandı ve El'i buraya, zamanın sınırları içine hapsetti. El dünyanın özgür olmasını istemişti ama Shammaeloth'un El'i kontrol altına almak için kontrole ihtiyacı vardı. Böylece kaderi yarattı. Sonsuz olasılıklar olması gerekirken tek bir yol. Özgür iradenin tamamen yokluğu." Gassandrid ellerini iki yana açtı. "Kısacası Tal'kamar, bizler birer kuklayız. Bir kaçınılmazlık hapishanesinde yaşıyoruz. Bir seçim serabı."

Caeden kıpırdandı, diğer adamın gözlerinde herhangi bir şüphe işareti aradı. Hiçbir şey yoktu.

Homurdandı, aniden buraya gelme kararından pişmanlık duydu. "O zaman Shammaeloth çoktan kazandı," diye gözlemledi yorgunca. "Gerçekten de neşeli bir din."

Gassandrid başını salladı, Caeden'in alaycı tonunu ya fark etmemiş ya da görmezden gelmişti. "Bu bir din değil, Tal'kamar. Din, bir şekilde daha yüksek bir gücün lütfunu kazanacakları umuduyla kurallara ve ritüellere uymaktır. Bu... bu gerçek. Nadiren anlatılsa da gerçek bir tarih." Sesi sessizleşti. "Ve Shammaeloth'un kazandığı konusunda yanılıyorsun. Altındakilere görünsün ya da görünmesin, tanrıların bile sınırları vardır. Tanrılar bile hata yapar. El bu dünyanın sınırları içine girdiğinde, Shammaeloth artık ona doğrudan dokunma riskini alamazdı. Dünyayı bir yola sokmuştu ama El'in gücünün son kalanını kullanarak son ve küçük bir değişiklik yapmasına engel olamadı."

Caeden kıpırdandı. "Hangisiydi?"

"Biz." Gassandrid Caeden'in gözlerinin içine baktı. "Ölümsüzler. Shammaeloth El'e acı çektirmeyi, en sevdiği şeyi mahvetmeyi seçti - ve bu acı ve yıkım tamamen önleyebileceğimiz bir şey değil. Ama bizim varlığımız yolu bükte. Seçimlerimiz hala önceden belirlenmiş, hala Shammaeloth'un zamanı bozmasının sınırları içinde yapılıyor... ama bunlar onun başlangıçta planladığı seçimler değil. Ve bu da daha fazlası için bir şans olduğu anlamına geliyor." Öne doğru eğildi. "El bizim aracılığımızla düşmanın tasarımını belirli bir sonuca doğru yönlendirebilir. Bunu düzeltebiliriz. Dünyayı Shammaeloth'un değil, gerçekten bizim karar verdiğimiz bir yer haline getirmenin bir yolu var. Aslında şimdiye kadar olan her şeyi değiştirmenin bir yolu."

Caeden kaskatı kesildi, şüpheciliği bir an için kayboldu.

Yıllar önce ona söylenen buydu. Sürücülerden biri

Onu aramaya devam ettiren, onu başta Gassandrid'e götüren güçler.

"Her şeyi yoluna koymanın bir yolu," dedi usulca.

"Her şeyi düzeltmenin bir yolu," diye onayladı Gassandrid. "Geçmiş değişirmenin ve Shammaeloth'un hapishanesini kırmanın bir yolu. Dünyayı kaderin kendisinden kurtarmak için bir şans."

Caeden başını yavaşça salladı. İnanmak istiyordu, gördüğü onca şeyden sonra belki de inanabileceğini düşündü.

Ama yine de bir şey onu engelledi.

"Hâlâ kanıtınız yok," dedi usulca. "Diğer fanatiklerden hiçbir farkın yok. Aynı uzun ömürlülüğü paylaşıyor olabiliriz, bunu kabul ediyorum ama bu seni yalan söylemeye daha az eğilimli yapmıyor. Ya da yanlış inanma ihtimalini azaltmıyor."

"Ya size kanıt sunabilirsem?" Gassandrid bu sözleri hevesle söyledi. "Ya sana söylediklerimin doğru olduğunu tüm şüphelerin ötesinde gösterebilseydim?"

Caeden başını salladı. "İmkansız."

Gassandrid yine de caymış gibi görünmüyordu. "Ben de senin gibiydim Tal'kamar," diye güvence verdi ona. "Ama ben O'nunla tanıştım, tıpkı senin de tanıştığın gibi. Ve O bana gösterdi."

Caeden bir an için Gassandrid'in ne dediğini anlamadı. Anlar anlamaz da, ne yaptığının farkına bile varmadan alay etti.

"Ormandan gelen varlık mı? Onun El olduğunu mu söylüyorsun? Her şeyin yaratıcısı mı?" Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Gassandrid. O tanrı değildi."

Gassandrid düzgünce ciltlenmiş bir tomar kâğıt çıkardı. Sessizce Caeden'e uzattı.

"Bu da ne?" diye sordu Caeden, kaşlarını hafifçe çatarak paketi alırken.

"Kanıtınız," dedi Gassandrid sessizce. "Geleceğin, tıpkı El'in bana gösterdiği gibi. O zayıf olabilir ama zamandan bizden daha az etkilenir. Gelecek olanın kaçınılmazlığını görebiliyor. Shammaeloth'un planını olması gereken yıkımdan nasıl uzaklaştıracağımızı görebiliyor."

Caeden homurdandı. "Olacaklara dair belirsiz uyarılar beni etkilemeyecek, Gassandrid."

"Bunlar salon numaraları değil." Gassandrid hafifçe gülümsedi. "Senden şimdi bize katılmanı istemiyorum, çünkü hazır olana kadar katılmayacağını biliyorum. İçindekileri boş vaktinde oku, Tal'kamar. Oku ve anlamaya çalış."

İsterseniz engelleyin. Ne yaparsanız yapın -ne kadar çabalarsanız çabalayın- o sayfalarda yazılanlar gerçekleşecek." Gözlerinde bir parıltıyla arkasına yaslandı. "Bir yıl ya da bin yıl sonra dönmen umurumda değil. Bir kez inandığında -bir kez emin olduğunda- ancak o zaman gel ve beni tekrar bul."

Caeden'i şaşırtarak ayağa kalktı ve konuşmanın bittiğini işaret etti. Caeden daha fazla soru sormak isteyip istemediğine karar verecek kadar kendine gelemeden, kendini nazıkçe ama sertçe dışarı çıkarılırken buldu.

Gassandrid onu terk edecekmiş gibi döndü ve sonra tereddüt etti.

"İçeri girerken zincirlenmiş adamı gördün mü?" diye sordu sessizce. Caeden başını sallayınca devam etti. "Küçük bir para meselesi yüzünden kendini kaybetti ve komşusunu kılıcıyla delik deşik etti. Bu gerçekler tartışılmaz. O sadece benim kararımı bekliyor." Caeden'in gözlerinin içine baktı. "Yasa ölüm için ölüm istiyor. Peki cehennemin temizleyici ateşine hangisini atmalıyım - onu mu, yoksa kılıcını mı? Sence hangisi adaletli olur?"

Caeden deliliğinden her zamankinden daha emin bir şekilde Gassandrid'e baktı. "Cevabı biliyorsun."

"Peki ya sen, Tal'kamar?" diye sordu Gassandrid usulca. "Önümüzdeki yıllarda üzerinde düşünülecek bir şey."

Caeden cevap veremeden kapıyı kapattı.

Caeden bir an kaşlarını çatı, sonra elindeki sayfa destesine baktı. Neredeyse tiksintiyle fırlatıp atacaktı.

Neredeyse.

Hayal kırıklığı içinde başını sallayarak meydana doğru geri döndü. Burada onun için bir deliden başka bir şey olmadığı açıktı.

Gitme vakti gelmişti.

Bölüm 5

Caeden'in görüşü netleşti ve Asar'ın odasının seyrek mobilyaları ve dolup taşan kitap rafları tekrar görüldüğünde derin bir nefes aldı.

Sonunda.

Demek bu Gassandrid'di, Venerate'lerden biri. Yoğun, kendinden emin. O zamanlar bile inançlarından çok emindi. Bu anı eskiydi ama Caeden bunun kafasının kesildiği anı kadar eski olmadığını hemen anladı. Gassandrid'le o buluşma sırasında, kendi ölümsüzlüğü kavramı konusunda son derece rahattı. Lord Deshrel olarak anıldığı zamankinden daha açık tenli, daha uzun ve daha ince olan farklı bir bedeni vardı. Ama garip de hissetmemişti.

Doğrulurken kaşlarını çattı ve Asar'ın sorgulayan bakışına hafifçe başını salladı. Hâlâ anlam veremediği şeyler vardı. Gassandrid'i onu aradıktan sonra bulduğunu biliyordu -onun gibi başkalarını aradıktan sonra- ama onu bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu hatırlayamıyordu. Hafızasındaki cümleleri tanıyordu ama bağlamı tam olarak belirleyemiyordu.

Bu bir şeydi, uzun zamandır sahip olduğundan daha fazlasıydı. Ama büyük resme bakıldığında, bu hâlâ sadece bir anlık bir şeydi.

"Gerçekten de hepinizin düşündüğü bu muydu?" dedi yavaşça, parçaları birleştirirken kaşlarının çatıldığını hissederek. "Shammaeloth'un -Sınır'ın ardındaki bu şeyin- aslında *El* olduğunu mu?"

"Düşündüğümüz gibi," diye düzeltti Asar sessizce, ama sözlerinde bir rahatlamadan daha fazlası vardı. Belli etmemeye çalışıyordu ama Caeden diğer Augur'un ilerleme kaydedemedikleri için gerginleştiğini anlayabiliyordu. "Şimdi bunu doğal karşılıyoruz ama kan'ın olmadığı bir dünya hayal edin - kimsenin geleceğin kaçınılmaz olduğunu bilmediği bir dünya. Ve sonra size aniden gerçeğin gösterildiğini ve tek ikna edici açıklamanın size gösterenden geldiğini hayal edin."

Caeden o anıyı düşünerek başını salladı. "Ama ben ona inanmamıştım," diye belirtti.

"İki yüz yıl boyunca onun öngörüsünü kanıtlamaya çalıştıktan sonra

Yanlış," dedi Asar. "İkna etmesi en zor olan ve sonra da inanması en hararetli olan sendin." Yorgunluktan ve gerginlikten kızarmış gözlerini ovuşturdu. "Bu iyi, Tal'kamar. Bu çok iyi. İlerleme kaydetmeye başlıyoruz. Hem de bir an bile erken değil."

Caeden bu ifadeyi alaycı bir baş sallamasıyla onayladı, son iki haftadır omuzlarına binen ağırlık, anının kafasında yarattığı sayısız soruya rağmen biraz daha hafiflemişti. Konuşmak için ağzını açtı ama muazzam bir esnemeyle sabote edildi. "Dinlenmelisin." Asar ona cesaret verici bir baş selamı verdi. "Dinlenmeyeceğim. her zaman bu kadar yorucu olmayacak. Ne kadar çok geri dönerseniz, o kadar kolay olacaktır."

Caeden tereddüt etti. "O çalışmaya devam etmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun ve bu sana verdiğim onca Esansa rağmen oluyor. Bedenlerimizin bile bir sınırı var. O yüzden git." Yanındaki masadan bir kitap aldı ve açık bir şekilde kovarcasına kapıya doğru işaret etti.

Caeden ayağa kalkarken bu neredeyse sevgi dolu hareket karşısında gülümsedi. "Bütün gün burada ne okuyorsun?" diye sordu kitap raflarını göstererek. "Bütün bunlar da ne?"

Asar'ın ifadesi ciddileşti. "Shammaeloth hakkında bildiğimiz her şey. Her teori, her söylenti, her dini öğreti. Kurtarabildiğimiz her bilgi kırıntısı." Bir gülümseme daha çarpıttı ama bu seferki daha zorlama görünüyordu. "Her şeyi bilen biz değiliz Tal'kamar, anılarımıza sahip olsak bile. Bazen gerçekten araştırma yapmamız gerekir."

Caeden homurdandı ve odadan çıkıp odasına dönmeden önce alaycı bir şekilde başını sallayarak onayladı. İlk kez, hafifçe titreşen renk damarlarıyla uzun, pürüzsüz siyah tünel onu tedirgin etmemişti.

Yorgun olmasına rağmen Asar'la birlikte ilerleme kaydediyorlardı.

Caeden yavaş yavaş kendine gelirken gerindi ve bir renkten diğerine yumuşak bir şekilde dönüşen çatıdaki pürüzlü çizgilere dalgın dalgın baktı.

Geldiğinden beri ilk kez, yaklaşan günle ilgili en ufak bir beklenti - *umut*- titreşimi hissetti. Anılarını bu şekilde geri yüklemek zordu, belki de Asar'ın ilk önerdiğinden bile zordu. Ama bu

alışıyordu.

"Tal."

Caeden tanıdık gelmeyen sesle irkilerek ayağa kalktı. Genç bir kadın odanın kapısında durmuş, mükemmel biçimli oval yüzünde hafifçe değişen renkler oynasırken beline kadar uzanan siyah saçlarını sakince düzeltiyordu.

Birkaç saniye öylece bakakaldı, sessizdi, bakışları onunkilere kilitlenmişti. Kadının gözleri çok renkli ışıktaki bile ürkütücü bir maviydi. Onlarda da bir şey vardı, Caeden'a bakarken şiddetli bir açlık duyuyordu, anlamadığı garip bir neşe. Bu yoğun duygunun altında kızardığını fark etti.

"Sen de kimsin?" Asar ona Kuyu'da yalnız olduklarını ve başka kimsenin içeri giremeyeceğini söylemişti. "Asar nerede?"

Kadının gözleri odanın içinde geziniyordu, soğukkanlıydı ama belli ki temkinliydi. Görünüşe göre onu tedirgin edecek bir şey görmeyince ona doğru süzüldü. "Bekçi odasında, Tal," dedi kadın. "Sadece biz varız."

Caeden bir adım geri çekildi. "Kimsin sen?" diye tekrarladı, bu sefer daha sert bir şekilde.

Kadın iç çekti, gözlerinde ani bir hüznü vardı. "Bana anılarını sileceğini söylediğinde yalan söylediğini düşünmüştüm," dedi yumuşak bir sesle. "Beni gerçekten tanımıyor musun?" Kadın ona baktı. "Karınız mı?"

Caeden inanmayan bir kahkaha attı. Kadının ifadesi değişmeyince oda biraz eğildi ve Caeden denge için yatağının tepesine tutunurken yutkundu. "Hayır," diye mırıldandı. Kadının sorusuna bir cevap mıydı, yoksa bu ifadeyi yalanlamak için miydi, emin değildi.

Yabancı bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ama her ne söylediye duymadı.

Her şey bulanıklaştı.

Caeden önündeki tabağa şüpheyle baktı, içindeki herhangi bir şeyin yenilebilir olduğuna ikna olmamıştı.

"Yeterince sarhoş değilim," diye mırıldandı kendi kendine, siyah-pembe kütleyi küçümseyerek bir kenara iterken.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bunun yerine pis, bira kokan zeminde kaydı ve sendeleyerek tekrar sandalyesine oturdu. Tavernanın birkaç

Patronlar şöyle bir baktı ama hiçbiri gülmedi. Bir erkeğe göre sertleşmişlerdi ve her zaman eğlence kaynakları arıyorlardı, yine de hiçbiri sırtıtmaya bile cesaret edemedi.

Çünkü hepsi onu tanıyordu ya da en azından hikayelerini biliyordu. Gerçeği değil elbette; gözleri görmeyene kadar içmesinin nedenini, hatırı sayılır gelirinin büyük bir kısmını unutmaya çalışarak harcadığı şeyleri değil.

Eğer bunları bilselerdi, başlarını çevirmeye cesaret edemezlerdi. Yine de hikâyeler yeterliydi. Elhyris'in bu çamurlu, kirli köşesinde, Hiç kimse Kutsanmış Tal'kamar'ın öfkesini üzerine çekme riskini almak istemiyordu.

Öne doğru eğildi ve bu düşünceyle fincanına doğru kahkahalarla güldü. Daha fazla Vaal'la döndüğü her seferinde mırıldandıkları kelime "kutsanmış" oldu; yaratıklardan sadece bir tanesi için ağır altın çuvallarının el değiştirmesini her seferinde aç gözlerle izlediler.

Eğer onu bu konuşmalardan birkaç saat önce görmüş olsalardı - vücudunun her yerindeki kötücül, iltihaplı delik izlerini görmüş olsalardı- Talis'in ona dokunduğuna inanmazlardı. Hayır. Aslında tam tersinin ne kadar doğru olduğunu fark ederlerdi.

Ama Caeden onların görmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Bu hayattan hoşlanmıyordu ama en azından ezberlenmişti. Bilmediği başka bir diyarda, yerini, dilini ya da geleneklerini bilmeden uyanmak, kim olduğunu hatırlamak ama kendisinin olmayan bir bedene hapsolmak... bunu bir daha yapamazdı. Yapamazdı.

Bakışları birasının tortusundan ellerine kaydı, beş yıl sonra bile hala garip bir şekilde kare ve tanıdık değildi. En kötüsü bu değildi elbette. Eskisinden daha kısaydı. Daha tıknazdı. Teni daha açık, neredeyse beyazdı. Gözleri kahverengi değil yeşildi. Siyah saçları düz değil, kıvrıkcıktı. Belki biraz daha gençti ve daha kaslıydı.

Ama kendisi değildi. O artık Lord Tal'kamar Deshrel değildi. O adamın hayatta kalan tek parçası suçluluk duygusuydu.

Homurdandı, bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı ve barmene eliyle yeniden doldurması gerektiğini işaret etti. Adam şikâyet etmeden başını salladı. Caeden'in altınının iyi olduğunu biliyordu ve Caeden'e durması gerektiğini söylemeye çalışmaması gerektiğini de biliyordu. İlk birkaç... anlaşmazlıktan sonra buradaki herkes bu kuralın farkındaydı.

Caeden'in gözleri bulanık bir şekilde barmenin yanından geçip köşedeki masada oturan kadını gördü. Tek başınaydı, bu da başlı başına alışılmadık bir durumdu -kendini idare edebilen kadınlar bile buralarda ciddi bir koruma olmadan nadiren seyahat ederdi- ama başka bir şey daha vardı,

Kalbini daraltan bir şey.

Uzun, düz siyah saçları. Omuzlarının duruşu, yüzünü ona dönmüş olsa bile.

Çok tanıdıktı.

Caeden tökezleyerek ayağa kalktı ve destek için başka bir sandalyenin arkasını kullanmaya çalıştı. Sandalye yana doğru kayarken bir çarpma sesi duyuldu ve beceriksizce sandalyenin üzerine düştü.

Acıyı zar zor fark etti. Kadın kargaşayı duymuştu ve ona bakıyordu.

Gözlerini kocaman açarak

ona baktı. Taverna

sessizliğe büründü.

"Çık dışarı!" Caeden hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve kadına bağırırken şaşkınlık içinde sürünerek uzaklaşıyordu. "Lütfen, benden uzak dur! Yüzünü kâbuslarımda o kadar çok görüyorum ki burada da görmemeliyim. Burası benim yerim!"

Kadın sadece ona baktı, derin mavi gözleri endişeli bir şaşkınlıkla doluydu. Caeden diğer adamlardan bazılarının ayağa kalkarken sandalyelerin gıcırdadığını belli belirsiz duydu; ondan korkuyor olsalar da bu görmezden gelemeyecekleri bir rahatsızlıktı.

Çok . Çok fazlaydı. Caeden'in görüşü son bir kez , kadının yüzü gözünün önünden kaydı.

"Benim ," diye fısıldadı başı yere düşerken, vücudu sımsıkı bir top gibi kıvrıldı, alkol ve duygular sonunda birleşerek onu alt etti. "Ah, kader. Çok üzgünüm, Ell. Sen olmadığını biliyorum. Seni özledim."

O gitmişti, sonsuza dek gitmişti. Baktığı her yerde onu görmeyi bırakmalıydı. Uyanması gerekiyordu ...

Caeden görüşü tekrar netleşince tökezledi ve başını sallayarak derin nefesler aldı, karşısındaki kadın belli belirsiz endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu.

Başka bir anı. Bu anının duygusuyla hâlâ titriyordu. Şimdi bile -kendi düşünceleri bir kez daha onu ele geçirdiğinde ve anı daha uzak, bastırması daha kolay hale geldiğinde bile- bir insanın böyle bir acı hissedebileceğine inanmakta zorlanıyordu. Bu kadar kırılmış hissedebileceğine.

Daha da kötüsü, bu kez karşısında duran kadını tanımış olmasıydı.

Meyhanede gördüğü kişi oydu. Bundan emindi. "Sen ölmüştün," diye fısıldadı. Ne olduğunu anlamamıştı.

ama bu kadarına inandığını biliyordu.

"Belli ki değil," diye düzeltti kadın onu nazikçe. "Gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Caeden başını salladı, hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu. "Bir yere gitmiyorum."

"Gardiyan'a güvenemezsin. O sana sadece bilmeni istediği şeyleri gösterecektir, bilmen *gerekenleri* değil." Elini uzattı ve ona bakarken parlayan gözlerindeki bir şey Caeden'in tereddüt etmesine neden oldu. "Tal. Lütfen, lütfen. Yok-"

Bir Öz patlaması odanın her tarafına yayıldı, kadını kaldırdı ve Caeden'den yirmi metre kadar uzaktaki kaya duvara sertçe çarptı. Darbe yabancından şaşkın bir acı çığlığı çıkardı.

Caeden döndüğünde Asar'ın kapı aralığında, elini uzatmış olduğunu gördü. Yaşlı adamın ifadesi acımasızdı.

"Ona daha fazla eziyet edemezsin," diye hırladı. Sanki Caeden diye biri hiç var olmamış gibi gözlerini dikmiş kadına bakıyordu. "Buraya gelmekle hata ettin. Bizi nasıl bulduğunu bilmiyorum ama Geçit'i açtığın andan itibaren burada olduğunu biliyordum. Ve asla benimle yüzleşecek kadar güçlü değildin." Onun bakışlarını tuttu. "Bu sefer seni geri göndereceğim."

Caeden kıpırdandı, kadının yüzünü izliyordu. Asar'ın ses tonuna bakılırsa, dehşete kapılmış olmalıydı.

Bunun yerine dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Kimsenin seni bulamayacağını düşündüğün bir yerde saklanmanın sorunu, Bekçi, dış dünyada neler olduğunu asla bilemeyecek olman."

Birdenbire vücuduna doğru bastıran Öz nehri ... kayar. Hafiflemedi, ama bir şekilde biraz ayrıldı. Ayakları tekrar yere sağlam basana kadar yavaşça duvardan aşağı kaydı.

Sonra ileri doğru yürüdü.

Caeden'in gözleri, sanki coşkun bir nehrin akışına karşı ilerliyormuş gibi Öz'ü iterek yavaş ama emin adımlarla Asar'a doğru ilerlerken açıldı. Bu açıkça bir çabaydı, ama aynı derecede açık bir şekilde gözleri şok ve çabayla büyümüş olan beyaz sakallı adamı alt ediyordu. Asar'ın yanakları kızarmış, alnında boncuk boncuk terler belirmişti.

"Tal'kamar," diye nefes nefese kaldı.

"Durdurun onu." Caeden tereddüt etti.

Kararını vermesi sadece bir saniyesini aldı; Asar

kadın ne derse desin, geçen ay boyunca yardım etmek için.

Ama o birkaç değerli şüphe anında yabancı harekete geçti.

Caeden kendini geriye doğru uçarken buldu, kafatasının tabanı arkasındaki duvara çarptı. Bu onu sersemletmeye yetecek bir çarpmaydı; Öz'e tutunacak kadar kendine geldiğinde bile kadının Asar'a ulaştığını gördü.

Onun uzanıp yaşlı adamın belindeki kından Licanius'u çektiğini gördü, Asar onu durduracak güçte değildi.

Neredeyse küçümseyici bir hareketle ileri atıldığını, bıçağı yumuşak ve dikkatli bir şekilde Asar'ın göğsüne sapladığını gördü.

Caeden bağırdı, umutsuzca ileri atıldı ama artık çok geç olduğunu biliyordu. Bıçak içeri girerken Asar'ın gözlerinde dehşet vardı.

Asar yere yığıldı ve her şey durdu.

Caeden başlarında duran kadını görmezden gelerek yaşlı adamın yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde sessizlik ürkütücüydü. Caeden onu sarsarken Asar'ın başı gevşekçe sallanıyordu, sonra kalbindeki kanı yere pompalayan yaraya baskı yapmaya çalıştı.

Parmaklarının arasından fişkırان sıcak, yapışkan sıvıyı görmezden gelerek umutsuzca aşağı doğru bastırırken, "İyi olacaksın," diye mırıldandı. "Sen de benim gibisin. İyi olacaksın."

"Ölmeyecek. O öldü, Tal." Kadın zor nefes alıyordu ve sanki kendisi de şaşırmış gibi kızarmıştı. Licanius'u Caeden'in yanına, yere fırlattı. "Bunu bir daha kimsenin senden alamayacağından emin ol." Ona sırtını döndü ve sanki onu ne kadar az tehdit olarak gördüğünü kasten belirtiyormuş gibi odayı incelemeye başladı. Bu bir küstahlık mıydı yoksa ona güvendiğine ikna etme çabası mıydı, Caeden emin değildi.

Geçit Kutusu, Tal'kamar. Kullan onu. Licanius'u al ve buradan git.

Caeden neredeyse bir ses çıkaracaktı, Asar'ın kafasının içindeki sesiyle o kadar irkilmişti ki. Kollarındaki adama baktı ama bedeni hareket etmemişti.

"Şimdi beni dinlemelisin," diye devam etti kadın, hala biraz nefessizdi ve etrafını umursamaz bir şekilde inceliyordu. "Planın Asar olmadan işe yaramıyor ama bunu nasıl düzelteceğimi ve seni nasıl hayatta ve özgür tutacağımı biliyorum. Son yirmi yılımı bunun mümkün olduğundan emin olmak için harcadım. Bana yaptıklarından sonra bile." Sesinde bir titreme vardı ve birden Caeden'in aklına, ondan uzaklaşarak bir şeyi kanıtlamaya çalışmıyor olabileceği geldi. Kadın basitçe istemiyordu

bakışlarını karşılamak için.

Gergindi.

O senin karın değil, Tal'kamar. Nasıl bu kadar güçlendi bilmiyorum ama ona güvenme. Ona asla güvenme. Ses zayıftı ama ısrarcıydı.

Caeden tekrar yabancıya baktı ve çenesinin sıkıştığını hissetti. Sonra elini cebine attı ve Portal Kutusu'nu çıkardı.

Gözlerini kapattı ve Özünü sırayla bir sonraki yüze akıttı.

Bir kükreme ile ateş girdabı canlandı.

Kadın sesle birlikte döndü, gözleri büyüdü ama ne söylediye gök gürültüsü arasında kayboldu. Caeden Licanius'a atladı, onu kaptı ve tünele doğru yola koyuldu.

İmkânsız bir Öz patlaması onu tekrar yakaladı ve olduğu yere mıhladı.

"Kaçmanın bir anlamı yok, Tal!" Yabancı'nın sesi ona zorlukla ulaşıyordu ama bu sefer kelimeleri yakaladı. "Sifon olmadan onları durduramazsın!"

Caeden, Licanius'un içinden Kan'a uzandı; bıçağı kavradığında, onu yerinde tutan zonklayan beyaz akıntıyı emmeye yetecek kadar karanlık enerjiyi kolayca manipüle edebilmesi gerekirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Caeden başarısızlığı karşısında paniğe kapılamadan önce kadın aniden tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü, Asar'ın bileğindeki elini kavrarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Beyaz sakallı adam yine de zayıftı. Caeden onun elinden geleni yaptığını görebiliyordu.

Öz Caeden'in etrafından kayboldu.

Asar onunla göz göze geldi ve yüz ifadesi ona kaçması için yalvardı.

Caeden koştu.

Yanından geçerken Asar'ın kollarından birini tuttu ve kendi bedenini Öz ile güçlendirdi. Bu hareketin nafile olduğunu, tek başına bu hareketin muhtemelen yaralı adamın işini bitireceğini biliyordu. Ama onu yüzleşmesi için yalnız bırakamazdı... o her kimse.

Güçlü bir hamleyle Asar'ı geçitten içeri fırlattı, sonra da peşinden atladı.

"Hayır!" Çığlık çaresizdi, bir şekilde yürek parçalayıcıydı. "Tal, hayır! Çok zamanımı aldı-"

Geçit arkalarından kapandı.

Şoktan nefesi kesilen ve üşüyen Caeden kendini odaklanmaya zorladı ve Asar'ın yattığı yere doğru koştu. Adamın derisi kül rengine dönmüştü ve solunumu sığılaşmıştı. Normal bir insanın böyle bir yara karşısında dayanabileceğinden daha uzun süre hayatta kalmış olabilirdi ama zamanının dolmakta olduğu açıktı.

Caeden aceleyle bir kez daha Yedek'ine dokundu, ellerini Asar'ın göğsüne bastırdı ve enerjinin yaşlı adamın bedenine akmasına izin verdi.

Hiçbir şey olmadı.

"Dur," diye homurdandı Asar, sesi acil olmaktan ziyade teslim olmuş gibiydi.

"Neden iyileşmiyorsun?" Caeden birkaç dakika sonra çaresizce arkasına yaslanarak sordu. "Ne yapabilirim ki?"

Asar, Caeden'in gülme niyetinde olduğundan şüphelendiği bir öksürük çıkardı. "Hiçbir şey. Artık benim için yapabileceğin hiçbir şey yok, Tal'kamar. Licanius'u kullandı." İnledi. "Bu kadar çok Öz'e erişebildiğini bilmiyordum. İyi iş çıkardın. O her zaman senin boynunda bir ağırlık oldu."

"Kimdi o?" diye sordu Caeden dalgın dalgın. "O olduğunu söyledi..."

"O değil." Asar'ın sesi giderek . "Unut onu, Tal'kamar. *Caeden*." Caeden'in elini tuttu, gözlerindeki son ışık da sönmüştü. "Bu bazı şeyleri değiştirecek ama sen yine de hatırlamaya odaklanmalısın. Bunun için her şeyini feda ettin. Sadece... yoluna devam et." Caeden'a son bir kez acımasızca gülümsedi. "arzuladığın adam ol ve bu... tüm bunlara değecek."

Ondan sonra hiçbir şey söylemedi. Nefes alışları gittikçe yavaşladı, daha da zorlaştı, ta ki sadece sessizlik olana kadar.

Caeden bir süre orada oturdu, elleri ve gömleği kan içindeydi, sersemlemişti. Hâlâ bir arkadaşı için yas mı tutması gerektiğinden, yoksa büyük bir hataya mı ağıt yakması gerektiğinden tam olarak emin değildi.

Sonunda ayağa kalktı ve etrafını ilk kez titreyerek inceledi. Güneş tepeden acımasızca vuruyordu. Sağındaki sırtta birkaç yalnız ağaç vardı ama onun dışında her şey kuru ve çatlak görünüyordu. Cansız.

Gitmek için döndü, sonra durakladı.

Mezarın açılması düşündüğünden daha kısa sürmüştü, bir kere Öz yeteneğini iyi kullanmıştı. Sığ bir mezardı ama Asar'ı buralarda dolaşan hayvanların eline bırakmaktan daha iyiydi.

İşini bitirdiğinde Caeden doğruldu ve küçük, yalnız

son bir bakış.

"arzuladığım adam ol," diye mırıldandı kendi kendine.
Yürümeye başladı.

Bölüm 6

Davian çeşmenin kenarında oturmuş, dar sokaktan aşağıya, Merkez Duvar'ın titreşen mavi zirvesine doğru dalgın dalgın bakıyor, etrafından bir yay çizerek geçen Üstün Yeteneklilerin endişeli bakışlarını bir kez olsun fark etmiyordu.

Şimdi öğleden sonraydı, Konsey ile görüşmesinin üzerinden birkaç saat geçmişti. Belli ki biraz uzakta duran iki adam ona göz kulak olmak için görevlendirilmişti ama henüz kimse ona Merkez Koğuş'un dışına kadar eşlik etmek için yaklaşmamıştı. Bunun iyiye işaret olup olmadığını gerçekten bilmiyordu.

İç çekti. Yaşlı Dain'e o şekilde tepki vermesi *akıllıca* bir hareket değildi... ama bundan pişmanlık duyduğundan da emin değildi. Eğer bir yerde çizgiyi çekmemiş olsaydı, Konsey'le başa çıkmak giderek zorlaşacaktı.

Ishelle yanındaki taşın üzerine kayınca kaldırıp baktı; onun yaklaştığını fark edemeyecek kadar derin düşüncelere dalmıştı.

Bir an için ona baktı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Ee, neydi o?" "Sinirlerime hakim olamadım." Davian boynunu ovuşturdu. "Özür dilerim." "Özür mü? Saçmalama. *Muhteşemdi*." Ishelle ona gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, senin içinde olduğunu düşünmedim. Oradaki İhtiyarlardan herhangi birinin de bildiğinden emin değilim. Eğer arkasında kimin durduğunu fark ettiğinde Elder Dain'in yüzünü görebilseydiniz..." Bu anı karşısında kontrolsüzce sırtarak kıs kıs güldü.

Davian yüzüne yayılan hafif gülümsemeye engel olamadı. "Biraz ürkmüş gibiydi." Ona dikkatle baktı. "Çok ileri gittiğimi düşünmüyorsun değil mi?"

Ishelle neşeyle, "*Kesinlikle* çok ileri gittin," dedi. "Mürver Dain'in savaş öncesinden beri kimsenin ona böyle davrandığını sanmıyorum. Belki de hiç. Ayrıldığımda hâlâ yarı şaşkın görünüyordu; böyle bir meydan okuma için seni affetmesine imkân yok." Omuz silkti. "Ama tek anlamı, bizden biraz daha fazla hoşlanmayacağıdır.

eskisinden daha yoğun. Bunun pek önemi yok; söylediklerinize verdiği gördünüz. Bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar onun da bize ihtiyacı var. Bize nasıl davrandıkları göz önüne alındığında, muhtemelen bunu bildiğimizi ona hatırlatmanın zamanı gelmişti."

Davian başını eğdi; Ishelle'in bu konudaki görüşü de kendisinininkiyle aynıydı. Barışı korumayı tercih ederdi ama bu Konsey'in onları daha ciddiye alacağı anlamına geliyorsa, belki de buna değmişti. "Umarım haklısındır."

"Tabii ki haklıyım," dedi Ishelle ve dönüp onlara doğru hızla gelen kırmızı pelerinli bir adamla göz göze geldi. Adamdan muhtemelen onları Merkez Koğuş'tan çıkarması istenmişti ama kararlı ifadesi Ishelle'in sabit bakışları altında soldu. Kekeleyerek birkaç adım ötede durdu ve bekleyeceğini belirtmek için başını eğdi. "Peki bizden ne sakladıklarını düşünüyorsun?"

Davian başını iki yana salladı. "Bir şeyler var," diye kabul etti acımasızca. Lyrus burada, Merkez Koğuş'ta denetimsiz bir şekilde bulunmuş olabilecekleri konusunda gerçekten endişeli görünüyordu, basit bir kural ihlalinin açıklayabileceğinden çok daha fazla. Bu kadar çok Konsey üyesinin aynı anda bir araya gelmesi, konunun bir şekilde önemli olduğu izlenimini güçlendirmişti. "Dürüst olmak gerekirse? Gerçekten umurumda değil. Sınır'la ilgilenmemize izin verirlerse, kaderleri tarafından lanetlenmiş sırlarını saklayabilirler."

"Driscin döndüğünde her şey daha iyi olacak, biliyorsun."

Davian ona doğru baktı. "Bir şeyleri değiştireceği konusunda ona gerçekten güveniyor musun?"

"İstiyorum." Ishelle'in ses tonu ilk kez tamamen ciddiydi. "Konseyin geri kalanı onu dinleyecektir." Bir an için tereddüt ederek ona baktı.

"O Taeris değil," diye ekledi usulca.

Davian homurdandı ve isteksizce başını sallayarak onayladı. Yaşlılara - herhangi bir Yaşlıya- duyduğu güvensizliğin bir kısmının, Taeris'in tanıştıkları andan beri ona yalan söylediğini keşfetmesinden kaynaklandığını biliyordu. Bu adam aslında üç yıl önce Caladel'de Davian'ın saldırıya uğradığı, fena halde dövüldüğü ve yaralandığı karşılaşmayı *ayarlamıştı*.

Daha da kötüsü, Ishelle Davian'a bu olay hakkında zaten bildiğinden fazlasını anlatamamıştı. Taeris'i Thrindar'da sadece kısa bir süre okuyabilmişti ve bu yüzden adamın yaptığı şeyi neden yaptığı bir sır olarak kalmıştı.

Ishelle bir an Davian'ı inceledikten sonra içini çekti. "Neden ben bugün Augur mülakatlarına girerken sen de Prythe'de biraz vakit geçirmiyorsun?"

Davian daldığı hayallerden sıyrıldı. "Gerçekten mi? Neden?"

"Görüşmelerde olmak zor bir iş değil; kelimenin tam anlamıyla bir köşede oturup insanları okumak." Ishelle omuz silkti. "Ve eğer bugün orada olmasaydın Yaşlıların biraz daha... *rahat* olabileceğini düşünüyorum."

Davian homurdanarak başıyla onayladı.

Görüşmeler günlük rutinlerinin bir parçasıydı - Af kapsamında sığınma talebinde bulunan herkesi oturup okumak. Bazı insanlar bunu, Meclis'in bir Augur olarak ortaya çıktıkları için teklif ettiği küçük para ödülünü almaya çalışmak için yapıyordu. Bazıları ise gerçekten yetenekleri olabileceğini düşündükleri için geliyordu; önsezileri ya da canlı rüyaları vardı ya da bazen diğer insanların ne düşündüğünü "bildiklerine" yemin ediyorlardı.

Ama birkaçı da her zaman gizli silahlarla gelir, Augur'lara zarar verecek kadar yaklaştırmaya niyetlenirdi. Elbette Davian ya da Ishelle onların niyetlerini harekete geçmeye fırsat bulamadan çok önce okudukları için hiçbirisi başarılı olmaya yaklaşmamıştı. Yine de bu hiç de hoş bir görev değildi.

"Madem eminsiniz, sanırım buradan biraz uzaklaşmam iyi olacak," diye kabul etti sonunda. "Teşekkürler." Güneşin bulutların arkasına saklandığını tahmin ettiği yere baktı. "Döndüğümde daha fazla eğitim mi? Yoksa yine kütüphaneyi mi deneyelim?"

"Eğitim, sanırım." Ishelle neşeyle başını salladı. "Seni bir kez daha aşağılanma şansından mahrum etmek istemem."

Davian içini çekti. "Belki de Bozma kalkanlarından başka bir şey uygularsak ..."

"Kaybetmenle bir ilgisi yok. Konsantre olduğunda yaptığın yüz ifadesi." Yüz hatlarını olabildiğince çirkin bir şekle soktu.

Davian bir süre ona baktıktan sonra ağzının kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti ve başını eğlenerek salladı.

İçten bir gülümsemeydi ve Konsey'le yaptıkları toplantıdan beri üzerinde biriken baskıdan kurtulmak için iyi hissettiriyordu. Ishelle'in yanında kendini her zaman rahat hissetmiyordu ama böyle zamanlarda onun yanında olduğu için minnettardı. Tüm bunlarla tek başına uğraşmak zorunda kalmak kolaylıkla taşınamayacak kadar ağır bir yük olabilirdi.

Ayağa kalkıp yürümeye başladılar, kırmızı pelerinli refakatçileri İç Koğuş'a giden tünele ulaşır ulaşmaz minnetle ortadan kayboldu. Geçtikten sonra doğruca Dış Koğuş'a giden en yakın geçide yöneldiler.

Ward.

Davian onlar gezinirken etrafına hayranlıkla bakıyor, koğuşlar arasındaki farkları hâlâ dikkat çekici buluyordu. Görünüşte, Ishelle'le birlikte yerleştirildikleri İç Bölge, Ishelle'in sürekli kızgınlığına rağmen, Merkez'e benziyordu ama atmosfer çok farklıydı. Sokaklar hem insan yoğunluğu hem de bu insanların işlerini yaparken ne kadar aceleci göründükleri açısından daha kalabalıktı. Ve Merkez'deki herkes soğukkanlı bir üstünlük duygusuyla hareket ederken, buradakilerin çoğu yorgun görünüyordu. Ishelle, Merkez'e yükselmek için sürekli bir rekabet olduğunu ve bunun altında yatan gerginliğin her bakışta ve konuşmada kendini gösterdiğini söyledi.

"Peki seni tanıyan oldu mu?" Davian sokaklarda ilerlerken gelişigüzel bir şekilde sordu.

Ishelle başını salladı. "Daha önce buradayken çoğunlukla mutfaklarda çalışıyordum. Driscin beni birkaç aylığına Gölge sınıflarına koydu ama o zaman bile sadece başka bir Üstün Yetenekli öğrenciydim. Aralarına karışmak yeterince kolaydı."

Davian bunun üzerine başını salladı; Shen'in Tol Athian gibi dışarıda bir okulu yoktu, bu yüzden tüm öğrencileri buraya geliyordu. "Gölge sınıfları mı?" diye merakla sordu.

"Dış 'taki sınıflara böyle diyorduk. Bir adım ötede
-."

"Anladım," dedi Davian çabucak. "Yani sınıflar da Koğuşlar arasında mı bölünüyor?"

"Buradaki diğer her şey gibi. En fazla potansiyele sahip öğrenciler Merkez'de yaşıyor ve ders alıyor. Gelecek vaat edenler Inner'da yaşıyor ve geri kalanlar ..." Omuz silkti. "Çoğu Outer'da. Yüksek bir değişim oranı var ve oradaki öğretmenler yükselecek kadar sivrilmeyenleri pek fark etmiyorlar."

Davian şaşırmadan homurdandı. "Kulağa korkunç geliyor."

Ishelle yine omuz silkti. "Bu etkili. Bu, potansiyeli olanların bunu gerçekleştirmek için gerçekten çabaladığı anlamına geliyor. Öğretmenler harika öğrenciler yetiştirmeye çalışıyor, çünkü bunu başardıklarında kendileri için de yükselme şansı doğuyor. Halihazırda merkezde olanlar da aşağıya itilmemek için çok çalışıyor. Bu sistem harika arkadaşlıkları teşvik etmiyor sanırım ama herkesin daha iyi olmak için çabalamasını sağlıyor."

"Hiç de kötü değil o zaman. Benim hatam," dedi Davian sert bir şekilde.

Sessizce sohbet ederek yürümeye devam ettiler ve sonunda Dış Koğuş'a giden tünele geldiler. Bir kez daha ikinci bir bakışla geçmelerine izin verildi, ancak Davian muhafızların ters yöne giden insanların bantlarını kontrol etmekte titiz davrandıklarını fark etti. Sağ bileğe takılan bu bantlar, her Üstün Yeteneklinin Tol'da nereye ait olduğunun başlıca göstergesiydi; iki bant Merkez'e, bir bant İç'e giriş anlamına gelirken, Dış Koğuş'la sınırlı olanlar için hiçbir bant bulunmuyordu.

Davian bileğindeki tek bandı sinirli bir şekilde ayarladı, hâlâ alışmamıştı. İsteddiği zaman çıkarabilmesine rağmen, birçok açıdan ona bir Kelepçe takmayı hatırlatıyordu. Görünüşe göre bant, Shen Konseyi'nin geldiğinde ondan almakta ısrar ettiği, İz adı verilen bir şeyle, Özünün küçük bir miktarıyla bağlantılıydı; yani bunu takabilen tek kişi oydu. Davian'ın bandını takan başka biri bunu bileğinde ciddi yanıklar oluşması pahasına yapacaktı.

Tol'un kurallarını çiğneyip onu ele vermek gibi bir niyeti de yoktu zaten. Konsey, koğuşlarının ayrımını çok ciddiye alıyordu; Ishelle'e göre, Üstün Yetenekliler çalıntı bir kol bandının acısına göğüs gerdikleri ve izin verileden daha merkezi alanlara gizlice girdikleri için kovulmuşlardı. Öğrenciler için bu ceza Gölge'ye dönüştürülmeleriyle sonuçlanırdı.

"Yani gerçekten de Yaşlı Dain'in bu sabah herhangi bir eylemde bulunacağını düşünmüyorsun, öyle mi?" diye sordu dalgınca.

Ishelle kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Hayır. Biz bunun için çok değerliyiz. Ayrıca, ona gününü gösterdin ama gerçekten *yanlış* bir şey yapmadın." Ona şöyle bir baktı. "Sana onunla ilk tanıştığım zamanı anlatmış mıydım?"

Davian başını salladı.

Ishelle sırtıttı. "Driscin bizi tanıştırdığında zaten yaklaşık bir yıldır bana öğretmenlik yapıyordu. Lyrus benimle bire bir görüşmek için ısrar etti, böylece Tol'dayken yapabileceklerimi ve yapamayacaklarımı gerçekten vurgulama şansı oldu. Benden ne beklendiğini anladığımdan emin olmak istedi. Sanırım bunun benim için korkutucu olacağını düşündü."

Omuz silkti. "Kontrol'ü öğreniyordum ve cezalandırılabilceğim tüm farklı şeylerin üzerinden geçmesi *sonsuz* kadar sürüyordu. Driscin ortalıkta yoktu ve Lyrus'un kalkanı düşündüğünden *çok* daha zayıftı. Ben de onun üzerinde pratik yapabileceğimi düşündüm."

Davian ona baktı. "*Yaşlı Dain* üzerinde mi çalıştın?"

Ishelle sırtıttı. "Sadece küçük bir şey olması gerekiyordu - ne zaman bana nasıl 'cezalandırılacağımı' söylese ona 'kucaklaşma' kelimesini söyletiyordum. Sadece ikimizdik, bunun farkına varmadı ve tüm bu sıkıcı şeyi dinlemeyi çok daha eğlenceli hale getirdi."

Davian bunu hayal ederken kıs kıs güldü. "Ve sen bundan kurtuldun mu?" "Evet." Ishelle'in gülümsemesi genişledi. "Fark etmediğim şey şu ki

... ve ertesi gün tüm Merkez Koğuş önünde büyük bir konuşma yapacağını söyledi. Disiplin hakkında."

Davian gözlerinin açıldığını hissetti. "Ciddi misin?"

Ishelle büyük bir kalabalığa hitap ediyormuş gibi derin bir ses tonuyla konuştu. "Standartlar düştüğünde başka tarafa bakan bir sonraki kişiyi şahsen kucaklayacağım. Merkez Koğuş'ta beklenen düzeyde performans göstermeyen *herkes ciddi şekilde* kucaklanacaktır."

Davian ağzı açık, sırttan bir şaşkınlıkla ona baktı, sonra amaçladığından daha yüksek sesle kıkırdadı ve yoldan geçenlerin meraklı bakışlarını üzerine çekti.

"Biri ona söylediğinde ne oldu?"

"En iyi kısmı buydu. Herkesin gözü o kadar korkmuştu ki, *bütün konuşmayı* bu şekilde yaptı. Kimse konuşmak istemedi. Driscin ne yaptığımı anladı ve hemen ardından bana geri aldırdı ama..." Kıkırdadı. "Bildiğim kadarıyla hiç öğrenmedi. O konuşma iki yıl önceydi ve *hala* Lyrus etrafta olmadığında ondan Sarılma Konuşması olarak bahsedildiğini duyuyorum."

Davian elini ağzına götürerek bir kahkaha daha attı. "Bu inanılmaz. Ve korkunç. Ama inanılmaz."

Ishelle mütevazı bir şekilde omuz silkti ve onun tepkisinden memnun görünüyordu.

Davian kıkırdamaya devam ederken, nihayet Dışarı'nın kalabalığına karıştılar; yer darlığına rağmen insanlar onları tanıdıkça tedirgin bir şekilde dalgalanmayı sürdürüyorlardı.

Dış Koğuş diğer iki koğuştan yine tamamen farklıydı. Fiziksel olarak üç eşmerkezli halkanın en büyüğü olan bu koğuş, tüm Üstün Yeteneklilerin girmesine izin verilen tek koğuştu ve bu nedenle de en kalabalık olanıydı. Sadece Tol'daki insanların çoğunu değil, aynı zamanda kendi pazar yerini, depo binalarını, ortak erişimli kütüphaneyi ve yüzlerce başka tesisi de barındırıyordu. Çoğu zaman gürültülü ve kaotikti, fazladan bedenler her şeyi sıkışık, gürültülü ve rahatsız hale getiriyordu.

Birkaç dakika sonra Giriş Salonu'na geldiler ve Davian binaya bir göz atarak bugün kaç kişinin görüşme için beklediğini merak etti.

"Emin misin-"

"Ben." Ishelle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Git.. Rahatlamak için ne yapıyorsan onu yap."

Davian minnettar bir gülümsemeye başını eğdi ve Tol'un doğu kapısına doğru yola koyuldu. Hızla dağılan kalabalığa ve asık suratlı bakışlara rağmen, bir süreliğine her şeyden uzaklaşma ihtimaliyle adımlarında bir sıçrama hissetti.

Tol'dan çıktı, hatta kapıdaki muhafızların şüpheli bakışlarına karşılık neşeyle başını sallamayı bile başardı. Öğleden sonraki gri gökyüzüne rağmen yüzünde bir gülümsemeye Prythe'a doğru ilerledi.

Prythe'a yürüyüş kısa sürdü.

Tol Athian'ın aksine, Shen -kale yer üstündeydi ve büyük bir kasaba büyüklüğündeydi- şehrin surlarının ötesinde yer alıyordu ama yine de esasen Prythe'a bitişikti ve yolculuk sadece on dakika sürüyordu. Keyifli bir geziydi; bulutlar nihayet açılmaya başlamıştı ve kışın en kötüsü geçtiğine göre havada bir bahar esintisi vardı.

Davian ilk kez acele etme ihtiyacı hissetmiyordu. Şehirde yapacak özel bir işi olmamasına rağmen, geldiklerinden beri bu yolculuğu birkaç kez yapmıştı. Üstün Yeteneklilerden biri olarak, toplum içinde kendini tanıtmak için her zaman hem bir Kelepçe hem de kırmızı bir pelerin giymek zorundaydı ama bir Augur olarak böyle bir kısıtlama yoktu. En azından *teknik olarak*; bunun aceleyle hazırlanmış kanunlardan kaynaklanan bir dikkatsizlik olup olmadığından emin değildi ama bu durum sürdüğü müddetçe bundan sonuna kadar faydalanmaya niyetliydi. Kalabalığın arasına karışıp ortadan kaybolmak, yıllardır gerçekten deneyimleyemediği bir şeydi.

Sokaklarda dolaşırken zihninin sürüklenmesine izin verdi, anonimliğin tadını çıkarıyordu. Prythe, Ilin Illan'ın ne genişliğine ne de güzelliğine sahipti - buradaki evler ve dükkânlar eski ve yeni malzemelerin ve tarzların bir karışımından inşa edilmişti ve İnşaatçılar'ınkinden çok daha az yetenekli eller tarafından yapılmıştı - ama şehir bunu büyük bir telaşla *telaflı* ediyordu. Ana caddeler canlı ve enerjikti, kalabalıklar gürültülü, renkli bir labirent gibi hareket ediyordu.

arabaların yolundan sıyrıldılar ya da yeni gördükleri bir tezgâha doğru yöneldiler.

Prythe'in meşhur olduğu müzisyenler her köşede duruyordu; bir melodi Davian'ın kulaklarında yumuşama tehdidi yarattığı anda, ileride bir yerde bir başkası yükseliyordu. Parlak bir melodi söyleyen genç sarışın bir kadın ona Asha'yı düşündürdü; sık sık yaptığı gibi, Körlerle savaştan sonra onun nasıl olduğunu merak etti. Boş yere, işlerin onun için kendisinden daha iyi gittiğini umdu.

Dinlemek için durakladığında parmağındaki gümüş yüzüğü çevirdi ve ani bir melankoli nöbetine tutuldu. Buraya gelmek için Ilin Illan'ı terk etmek, yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi. Onu terk etmek. Yapılması gereken *doğru* şeydi, bundan hâlâ hiç şüphesi yoktu.

Bu onu daha az özlediği anlamına gelmiyordu.

Başkentten gelen haberler de çok azdı. En azından Wirr'in hâlâ Northwarden'da olduğunu düşünüyordu. Tol Shen'e vardığında ne kadar az Yönetici olduğunu görünce şaşırmış, ancak günler sonra büyük çoğunluğunun önceki haftalarda ayrıldığını, İlkeler değiştirildikten sonra protesto etmek için Ilin Illan'a gittiğini keşfetmişti. Hâlâ etrafta olanlar *vardı*

-Kendisinin ve Ishelle'in Afı resmen kabul edişinde üç kişi hazır bulunmuştu ama Davian gelişinden bu yana geçen bir hafta içinde, kırmızıların arasında mavi bir pelerini kaç kez gördüğünü bir elin parmakları kadar sayabilirdi.

Bir süre müziği dinledi, kadının köşesinde topladığı küçük kalabalığın arasında durdu. Sesi kristal gibi, güzel ve berraktı, şehrin gürültüsünü kesiyordu. Şarkının son notası bittiğinde bir alkış tufanı koptu ve kadın, performansından dolayı yüzü kızarmış bir halde reverans yaptı.

Davian, diğer birkaç kişiyle birlikte, önündeki kâseye bozuk para atmak için durakladı. Çok fazla değildi ama Tol onun ihtiyaçlarını karşılıyordu ve Afı kabul ettiği için aldığı tazminattan sonra elinde fazlasıyla para kalmıştı.

Şarkıcı ona onaylayan parlak bir gülümseme verdi. Sonra, tam yanından geçmek üzereyken öne doğru eğildi ve elini koluna koydu.

"Affedersiniz," dedi sessizce, kalabalığın geri kalanı uzaklaşmaya başlarken. "Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama bir elinizi cüzdanınızdan çekmek isteyebilirsiniz."

"Ne?" Davian şaşkınlıkla ona baktı.

"Bugün bu köşeden üç ya da dört kez mi geçtiniz? Her seferinde, çok uzak olmayan bir yerde bir beyefendi vardı.

Seni görüş alanımda tutuyorum ama seninkinden uzak duruyorum." Başını alaycı bir tavırla salladı. "Fark ettim çünkü çok bariz bir şekilde ortada, o yüzden ne kadar tehlikeli olduğundan emin değilim ama belli ki şehirde olmaya alışık değilsin, o yüzden..." Özür dilercesine omuz silktilti. "Sende biraz para olduğunu görmüş olmalı, kolay bir hedef olduğunu hissetmiş. Bilmek istersin diye düşündüm."

Davian ani bir tedirginlik dalgasını yuttu ve başını sallayarak teşekkür etti. Biri onu tanımış mıydı? Prythe'ın tehlikeli olabileceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu; Tol'un dışındaki hiç kimse onu tanımak bir yana, eşkalini bile bilmemeliydi. "Neye benziyor?"

"Kısa boylu, tıknaz. Kahverengi pelerinli, kapüşonlu ve yüzünü kapatıyor." Başını iki yana salladı. "Onu görürsen tanırsın. Fates, o kadar şüpheli görünüyor ki şehir bekçilerinin onu henüz kenara çekmemiş olmasına şaşırdım."

Davian ona teşekkür etti ve omzunun üzerinden bakma dürtüsüne direnerek endişeyle sokakta ilerlemeye başladı. Eğer peşinde biri varsa, kim olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Dar bir sokağın ağzına gelene kadar sabit bir tempoda ilerledi, sonra sokaktan aşağı döndü ve koşmaya başladı, bir sonraki köşeyi döndükten sonra durdu ve gözlerini kapattı.

Kan'ı itti.

Baktığı her yerde titreşen ve akan Öz kaynakları yayıldı. Odaklandı ve kaynakların görüntüsünü birbirinden farklı, bir bakışta tanımlanabilir hale gelene kadar keskinleştirdi. Esans ana hatları asla siluetten öteye geçmese de, her kaynak biraz farklı bir hızda titreşiyor, farklı bir renk tonuyla veya farklı bir yoğunlukta parlıyordu. Belli belirsizdi ama geçen ay boyunca çok çalışmıştı. Artık birini diğerinden ayırt edebiliyordu.

Duyularını az önce koşarak geçtiği sokak boyunca gererek sokaktaki kalabalığı inceledi. İlk başta hiçbir şey yoktu, insanların gelgitleri öncekinden farklı görünmüyordu.

Sonra bir kaynak ceset yığınınından ayrılarak sokağın girişinde durdu; Davian kan kullanarak duvarları göremese de, takipçisinin bir binanın köşesinden baktığından şüpheleniyordu.

Davian kaşlarını çatı. Adamın Özü etrafındakilerden çok daha parlaktı. O yetenekliydi.

Davian bu duruma şaşırmadan önce, takipçisi açıkça

Avından hiçbir iz olmadığını fark edince, tüm gizlilik numaralarını bir kenara bırakıp koşmaya başladı. Davian, figür neredeyse köşeye gelene kadar bekledi ve ardından, ihtiyaç duyulması halinde Özünü çekmeye hazır bir şekilde, yumuşak adımlarla yoluna çıktı.

Kahverengi pelerinli adam kayarak durdu, yoluna kimin çıktığını fark edince mavi gözleri irileşti.

Davian kaşlarını çatı, kaputun altındaki tanıdık yüz görünce biraz rahatladı.

"Yaşlı Thameron?" Davian alnını ovuşturdu. "Nesin sen burada *ne yapıyorsun*? Neden beni takip ediyorsun?"

Yaşlı Thameron dudaklarını yaladı, kızgınlık ve utanç arasında kalmış gibiydi. Sonunda, birincisi galip gelmiş gibi görünüyordu.

"Konsey'in şehri tek başına dolaşmana izin vereceğini mi sandın gerçekten?" diye çıkıştı, sesini alçak tutarak. "Gözetim olmadan mı? *Koruma* olmadan?" Omuzlarını rahatsız bir şekilde yuvarlayarak etrafına bakındı. "Ve sesini alçalt. Eğer bir Yönetici beni burada cübbem ve prangam olmadan bulursa başım büyük belaya girer."

Davian inanamayarak Yaşlı'ya baktı. "Neden sadece bana söylemedin?"

"Çünkü buraya geldiğinde bu konuda çok yaygara kopardın." Thameron içini çekti, sesi yumuşadı. "Kendini bir tutsak gibi hissetmeni istemiyoruz Davian ama sen bizim sorumluluğumuzdasın. Bunun gerektirdiği her şeyle birlikte."

Davian birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, ama içi içini yiyordu. Konsey'in kendisinin ve Ishelle'in Tol'dan ayrılmasına bu kadar kolay izin vermesine şaşırılmıştı ama bunun uzlaşmacı bir jest olduğunu düşünmüştü - Augur'lara koydukları diğer tüm kısıtlamalardan sonra biraz uzlaşma çabası. Bunun şartsız olmadığını bilmesi gerekirdi.

Kafasından bir dizi hakaret geçti ama onları serbest bırakmak yerine derin bir nefes aldı. Sonunda, tiksintiyle başını sallayacak kadar sakinleşti. Tol'den uzakta geçirdiği zamanın keyfi artık uzak bir hatıraydı.

"Ben geri dönüyorum." Yürümeye başladı ama Thameron yanına gelince hemen durdu. Yaşlı'yla yüzleşmek için döndü ve ona sertçe baktı. "Beni takip etmen gerekiyorsa, yaptığın şeyi yapmaya devam edebilirsin. Bana eşlik etmenle ilgilenmiyorum."

Thameron'un yüzü kızardı ama Davian tekrar yürümeye başladığında adım atmaya çalışmadı. Davian adamın ne kadar geride durduğunu görmek için bakmadı ama sadece onun varlığını bilmek bile Thameron ile Davian arasında bir düğüm oluşturunuyordu.

Davian'ın omuzları.

Tol'un genel yönüne doğru ilerledi, kendisini uyaran şarkıcının yanından geçerken tereddüt etti. Sarışın kadın hâlâ mola veriyordu, bu yüzden dönüp onun tarafına geçti ve zoraki de olsa kısa bir selamlama gülümsemesi verdi.

"Sadece tüyo için teşekkür etmek istedim. Ne de olsa kesik bir cüzdan değilmiş." Omzunun üzerinden bakarak, ara sokaktan çıkan kahverengi cüppeli Yaşlı Thameron'a doğru baktı. "Sadece baş belası biri."

Şarkıcı kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?" Belirsiz bir yarım adım geri attı. "Sen de kimsin?"

Davian gözlerini kırptırdı. "Birkaç dakika önce konuşmuştuk?"

Kadın ona tereddütlü bir gülümseme verdi. "Kusura bakma dostum. Sanırım beni yanlış anladın," dedi, dikkatli ses tonu Davian'ın akli dengesinin yerinde olduğundan tam olarak emin olmadığını gösteriyordu.

Davian kaşlarını çattı. "Hayır, hayır, sen olduğuna eminim. Beni şu konuda uyarmıştın..."

Sustu.

Kadının gözlerinde gerçek bir şaşkınlık vardı ve tanıdığına dair hiçbir ipucu yoktu.

"Boş ver," dedi sessizce, yutkundu, aniden içinde bir endişe uyandı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Kız cevap vermeden önce aceleyle uzaklaştı, zihni hızla çalışıyordu, Thameron geçici olarak unutulmuştu.

Şarkıcı ona yalan söylememişti ve bu kadar kısa bir süre sonra onu hatırlamaması için sadece iki neden vardı.

Birisi onunla ilgili anılarını almıştı ya da -daha büyük olasılıkla- Kontrol Edilmişti ve onu Thameron hakkında uyaran kişi de o değildi.

Her iki durumda da, bir Augur oradaydı.

Titredi, Asha'nın ona Scyner hakkında anlattıkları aklına geldi. Eğer Prythe'da bir Augur varsa, neden hâlâ Tol'a gitmemişlerdi? Davian'ı Thameron hakkında neden uyarmışlardı? Davian'ın bir Augur olduğunu nereden biliyorlardı ki?

Yürürken aklına başka sorular da geliyordu ama hiçbirinin açık bir cevabı yoktu. Davian dişlerini sıktı ve Prythe'in gürültüsü içinde ilerlemeye devam etti, alacakaranlık şehrin üzerine çökmeye başlarken Tol Shen'e doğru geri döndü. Ishelle ile konuşması gerekiyordu.

Geldiğinden beri ilk kez kendini gerçekten huzursuz hissediyordu.

Bölüm 7

Wirr giydiği ince gömleği sinirli bir şekilde çekti.

Sorun materyal değildi; şehirdeki insanlar evlerini yeniden inşa etmeye çalışırken akşam yemeği için giyinmeyi düşünmek onu rahatsız etse de buna tekrar alışmaya başlamıştı. Asıl mesele, onu giymeye zorlanmış olmasıydı. Amcası sadece şık değil, aynı zamanda *iyi* görünmesi konusunda ısrar etmişti. Kraliyet terzisini Wirr'e sadece bu durum için zorlamıştı.

Araba Yukarı Mahalle sokaklarında ilerlerken Andyn, "Bu gece çok hoş görünüyorsunuz, Majesteleri," diye gözlemledi.

Wirr omuz silkti. "Kendi hatam yüzünden değil," diyerek korumasına sert bir şekilde güvence verdi.

"Her zamanki görünüşünüzü bildiğim için öyle tahmin etmiştim efendim."

Wirr şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra homurdanarak başını salladı ve bu beklenmedik espri karşısında küçük bir gülümsemeye izin verdi. Görünüşe göre Andyn sonunda onun yanında biraz rahatlamaya başlamıştı - herhangi bir uygunsuzluk derecesinde değil, ama Wirr'in bu gece kızıl saçlı adamın arkadaşlığından memnun olduğunu hissetmesine yetecek kadar.

Tel'Rath'ın konutuna giden yol kısaydı; tüm Büyük Hanelerin Yukarı Şehir'de, saraya yakın konutları vardı. Yine de Wirr savaştan sonra yaşananlara takılmaktan kendini alamadı; Esans patlamalarının parçaladığı yaralı sokaklar ve yıkık duvarlar hâlâ gözlerinin önündeydi. Bu yolda, Kalkanlardan uzaklaşıp Tol'a doğru, öleceğinden emin ve hâlâ babasının kaybını idrak etmeye çalışan kendi çılgın uçuşunu hatırlamak çok kolaydı.

Aradan bir ay geçmişti ve anısı onu hâlâ hasta hissettiriyordu.

Yine de çok geçmeden Wirr, araba yüksek dış kapılardan geçerken kendini Tel'Rath arazisine bakarken buldu. Buraya daha önce hiç gelmemişti, sadece yoldan geçenlerin içeriye bakmasını engelleyen yüksek gri duvarların yanından geçmişti.

Ailenin ne kadar varlıklı olduğunu bilmesine rağmen yine de şaşırmıştı.

arazinin de neredeyse saray kadar etkileyici olduğunu gördü. Tertemiz tutulmuş çimler ve bahçeler istiladan hiç etkilenmemişti ve özel bir yol devasa eve doğru uzanıyordu

Ilin Tora'ya dayamış bir kaleye bakıyordu.

Araba durduğunda Wirr yüzünü buruşturdu ve ön kapının dışında onu bekleyen insan kalabalığını fark etti. Iria ile birlikte sadece Lord ve Leydi Tel'Rath yoktu. Bütün hizmetkârlar da gelmişti.

Andyn neşeyle, "Oldukça hoş bir karşılama, Majesteleri," dedi.

Wirr, korumasına ters ters bakma dürtüsüyle savaşıarak yüzünü pürüzsüz tuttu. Sonraki yarım saat hafif garip, sert ve kibar bir hoşbeş ve havadan sudan konuşmalarla geçti, ardından Lord Tel'Rath'la bir saat daha aynı derecede kibar bir şekilde bire bir siyasi konuşmalar yapıldı. Wirr gecenin bir kısmının bu şekilde geçeceğini tahmin etmişti; Yönetim içindeki mevcut çatışmalarından bağımsız olarak Wirr'in nüfuzu önemliydi ve Lord Tel'Rath kendi çıkarlarını ilerletme fırsatını kaçıracak türden bir adam değildi.

çeşitli gündemler.

Yine de, akşam yemeği anons edildiğinde, sohbete fazlasıyla doymuştu. Lord Tel'Rath yeterince kibardı, hatta dış görünüşü dostçaydı ama Wirr onun ağzından çıkan her kelimenin temkinli olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Düşünölmüş. *Taktiksel*.

Yemek masasında Iria'nın yanına oturduğunda neredeyse bir erteleme oldu.

Yemek yeterince keyifli geçmişti, bu onu çok rahatlatmıştı. Uzun saçlarında gümüş rengi belirtiler görölmeye başlayan heykelsi bir kadın olan Leydi Tel'Rath, her ne kadar birkaç dakikada bir Iria'ya övgüler yağdırmanın bir yolunu bulmayı başarsa da, kocasının masada politika tartışmaya yönelik girişimlerini başka yöne çekmekte ustaydı.

Iria ise bu ilgiden her şeyden çok utanmış görünüyordu. Yirmi yaşlarında güzel bir kadındı, Wirr'in kendisinden sadece bir iki yaş büyüktü ama Büyük Haneler'den birinin kızımdan beklediğinden daha utangaçtı. Uzun siyah saçları sade bir şekilde bağlanmıştı ve üzerinde vücuda oturan ama yine de mütevazılıktan yana olan yeşil bir elbise vardı. Ona karşı dostça davrandı ama ısrarcı olmaktan uzaktı, yemek boyunca arada sırada garip de olsa hafif bir sohbete daldı.

Yemek sona ermeye başladığında Lord Tel'Rath bir hizmetçi tarafından getirildi ve Wirr'e kibarca başını sallayarak adamın peşinden aceleyle gitti. Birkaç dakika sonra, Leydi Tel'Rath mırıldandı bir özür ve

O da ortadan kayboldu ve odada sadece Wirr, Iria ve Andyn kaldı.

Wirr sinirli görünmemek için elinden geleni yaptı. Akşamın bu anının geleceğini biliyordu; onu ve Iria'yı yalnız bırakmak için sıradan bir bahane, sadece Andyn'in uygunsuz bir şey emin olmak için köşede ihtiyatlı bir şekilde durması. Iria tatlı huylu, hatta zaman zaman komik biri olduğunu kanıtlıyordu - kesinlikle beklediği gibi değildi - ama bu elbette hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Garip bir duraksamadan sonra Iria belli belirsiz utanmış görünerek başını salladı.

"İşte buradayız." Kapıya bir göz attı, sonra ona utangaç bir yarım gülümseme verdi. "Annem adına özür dilerim, Majesteleri. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi gelen bir şey söyledi mi? Öyle olduğunu varsayalım. Kendisi... pek de incelik ustası sayılmaz."

Wirr gülümsemeye kendi alaycı gülümsemesiyle karşılık verdi. "O anda öyle olmaya çalıştığından emin değilim."

Iria güldü, sesi sadece biraz gergindi. Wirr aniden ona karşı bir merhamet dalgası hissetti. Burada olmaları onun suçu değildi, en az onun olduğu kadar.

Daha önce de birkaç kez yaptığı gibi, Iria'ya romantik ilgilerinin başka yerlerde olduğunu açıklamayı düşündü, ama daha önce olduğu gibi bu fikri de hemen reddetti. Belki Iria görüldüğü kadar hoş biriydi ve bu bilgiyi kendi çıkarları için kullanmayacaktı ama babası öğrenirse... Wirr bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyordu.

Bir süre sohbet ettiler, Wirr kibardı ama yanlış bir izlenim bırakmak istemediği için dikkatle mesafeliydi. Yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Akşam garip geçmişti ama hayal ettiği kadar da kötü değildi. Ve neredeyse bitmek üzereydi.

Birden kaşlarını çatı, Iria'nın söylediği her neyse arka planda kayboldu. Gözle görülür bir değişiklik olmamıştı ama hava aniden... daha ağır gelmişti.

Artık odanın dışından gelen tesadüfi sesler de yoktu.

Kaşları çatılmış olan Andyn'e baktı. Korumanın gergin duruşu Wirr'e her şeyden çok bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Wirr Iria'ya elini kaldırarak konuşmayı kesmesini işaret etti. Iria şaşkınlıkla ona baktı, yüzü kızarmıştı ve muhtemelen kaba davrandığını düşündüğünü fark etti. Onu görmezden gelerek temkinli bir şekilde

Özü.

Oradaydı... ama eminim ki, bir kısmını çizmeye çalıştığında hiçbir şey olmadı.

Andyn'e döndü, sesi alçak ve acildi. "Birisi bir tuzağı aktif hale getirdi."

Sanki sözleri noktalamak istercesine, yemek odasının dışında bir yerden keskin bir alarm çığılığı duyuldu. Odanın uzak kapısı kırılarak açıldığında Andyn kılıcını çekti, koyu renk giysiler içindeki iki adam ve bir kadın içeri girdi.

Andyn hemen onlara doğru ilerledi; kadın Wirr'e doğru bir arbalet doğrulttu ama Andyn atışı engellemek için kendini konumlandırmıştı.

Yine de kovdu.

Wirr'in koruması çarpmanın etkisiyle geriye doğru sendeledi ve sonra yere yığıldı, koyu kırmızı bir leke hızla gömleğine yayıldı, ok karnına saplanmıştı. Onu vuran kadın neredeyse hiç duraksamadan ileri atıldı, neredeyse dalgın bir şekilde arbaleti yeniden doldurdu, gözleri Wirr'e sabitlenmişti.

Wirr ve Iria muhafızları çağırmak için bağırıldılar ama Wirr bunu yaparken bile cevap verenlerin zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Etrafına bakındı; neyse ki salon uzundu ve saldırganlar uzak taraftan girmişlerdi. Yine de ellerinde hiç silah yoktu. Iria yemek tabağının yanından bir bıçak kaptı ama Wirr bir şekilde onu kullanacak pozisyona gelse bile işe yaramayacağını biliyordu.

Iria'yı en yakın kapıya doğru itti ve kendisi de oraya yöneldi.

O iki adım atamadan kapı açıldı ve bıçaklarını çekmiş üç adam daha içeri girdi. Çelik, mum ışığında sadece üzerine koyu kan bulaşmamış yerlerde parlıyordu.

Iria Wirr'in önündeydi, ivmesi onu doğrudan yeni gelenlere doğru götürüyordu. Ona en yakın olan onu kenara itti, hedefi açıkça Wirr'di. Iria masadan sekerken tabak çatal bıçak sesleri duyuldu; Iria haykırarak dizlerinin üzerine düştü.

Yine de bıçağı hâlâ yanındaydı. Son adam da yanından geçip giderken eğildi ve acımasızca savurdu.

Bıçak kalçasına saplandığında kel adam acı ve öfkeyle kükredi, bir dizinin üzerine çöktü ve Iria'ya doğru döndü, kılıcını kaldırırken gözlerinde şiddet vardı. Wirr masadan bir tabak kaptı ve adama fırlattı, çanak çömlek adamın yüzüne çarparak paramparça oldu,

hırıltıyla geriye doğru düşmesine neden oldu.

"Yardım çağırın!" diye bağırdı Wirr Iria'ya. Onun kapıya giden yolu hâlâ kapalıydı ama Iria'nınki kapanmamıştı.

Iria'nın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Nefes nefese saldırganın etrafından dolandı ve kaçtı.

Wirr masadan bir tabak daha kaptı ve fırlattı ama bu sefer hedefi onu izliyordu ve kolayca eğildi, bunu yaparken de alay etti. Wirr geri çekildi ama kendisine doğru gelen iki grubun arasında kalmıştı ve silahsızdı.

Iria yardım bulsa bile, bu zamanında olmayacaktı.

Masanın diğer tarafına sıçrayarak kendisine birkaç saniye daha kazandırdı. "Bunu konuşabileceğimizi sanmıyorum?" dedi titrek bir sesle, saldırganlar yavaş ama emin adımlarla onu sıkıştırırken ses tonundaki paniği engelleyemedi.

Sonra bir kılıcın ucu Wirr'in sağındaki en yakın saldırganın göğsünde belirdi.

Adamın gözleri kafasının arkasına doğru yuvarlanıp yere yuvarlanırken Wirr ağzı açık kaldı. Herkes dondu kaldı; yanında duran saldırgan kılıcını indirip yoldaşının cesedine bakarken şok olmuş bir sessizlik vardı, şaşkınlık hızla dehşete dönüşüyordu.

"Ne oluyor?" diye hırladı arbaletli kadın. "Nesin sen-"

Boğulma sesiyle kesildi ve Wirr dönüp onun boynunu tuttuğunu, parmaklarının arasından kırmızı damlaların süzüldüğünü gördü. Boğazını kesen adam bıçağını bir kenara fırlattı; kimse kıpırdayamadan silahını düşürdüğü yerden sakince aldı ve ateş etti.

Ok Wirr'in yüzünü sıyrıp geçti ve başka bir saldırganı gözünden vurdu.

Artık yerde üç ceset ve dördüncü saldırgan vardı, Iria'nın bıçakladığı kişi geri çekilmiş gibi görünüyordu. Her şey birkaç dakika içinde olmuştu.

"Bize bir şey yapıyor," diye homurdandı kalan iki adamdan biri, sersemlemiş sessizliği bozarken sesinde yoğun bir korku vardı. Kılıcını kaldırarak öne doğru bir adım attı.

Sonra döndü ve hâlâ şaşkın görünen yoldaşının yüzüne bir bıçak darbesi indirdi.

Wirr sonunda kol ve bacaklarını hareket ettirecek kadar kendine geldi ve düşen suikastçının kılıçlarından birine uzanıp onu önünde tuttu. Eli titriyordu. Şiddet görmüştü, hiç görmediği kadar çok ölüm görmüştü.

Geçtiğimiz yıl boyunca bekleniyordu, ancak *bu* ...

"Tehlike geçti Prens Torin." Kalan tek saldırgan kılıcını indirdi ve boştaki elini sakinleştirici bir hareketle havaya kaldırdı. "Benim adım Scyner. Sadece konuşmak istiyorum."

Wirr bir an için kaşlarını çattı, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında hâlâ şaşkındı. Sonra idrak etmeye başladı.

"Sen Augur'sun," dedi usulca. "Shadraehin için çalışan." Yutkundu ve etrafındaki kanlı cesetlere baktı. "Sen... bütün bunları sen mi yaptın?"

"Evet." Scyner kelimeyi duygusuzca söyledi.

Wirr ona bakakaldı. "Neden?"

"Sizin iyiliğiniz önemli. Şimdilik bu yeterli olsun." Scyner, Wirr'in ifadesindeki şüpheyi görünce içini çekti. "Pekâlâ. Buradaki zamanım sınırlı, bu yüzden beni dikkatle dinle. Üstün Yeteneklilere karşı kullanılan silahların yirmi yıl önce Yönetim'in eline nasıl geçtiğini araştırdığınızı biliyorum. İlkeler nasıl ortaya çıktı. Nihayetinde sizi izliyordum çünkü aradığınız cevapları size vermek için bir fırsat bekliyordum. Bunun o fırsatlardan biri olduğunu düşünmemiştim," diye ekledi sertçe.

Wirr yumruklarını sıkı ama bu öfkeden ziyade yumruklarının titremeye devam etmesini engellemek içindi. "Peki karşılığında?"

"Karşılığında bir güven inşa etmeye başlarız." Scyner onun bakışlarını sabit tuttu. "Hakkımda ne duymuş olursan ol, aynı şeyi istiyoruz: Sınır'ın yeniden kurulmasını ve arkasındaki güçlerin nihai yenilgisini. Sen ve ben yakında bu amaç doğrultusunda birlikte çalışacağız. Bu gerçekleştiğinde neyle karşı karşıya olduğumuzu ve oynamanız gereken rolü anlamanız çok önemli."

Wirr dudaklarını yaladı ve alay etmemek için kendini zorladı. Scyner tüm eski Augur'ları öldürmüştü; Asha'nın önünde bunu itiraf etmişti. Ve Asha'nın arkadaşını da öldürmüştü.

Wirr'in bu adamla çalışmaya hiç niyeti yoktu ama şimdi bundan bahsetmenin sırası değildi.

"O zaman söyle bana. İdare'nin silahları nasıl bulduğunu söyle" dedi.

Scyner gülümsedi ama bu çoğunlukla dişlerini gösterme şeklindeydi. "Dudaklarımdan çıkan tek bir kelimeye bile güvenmeyeceğinizi bilmek için sizi okumama gerek yok, Prens Torin ve ayrıca, anlayabilmeniz için her şeyi açıklamaya yetecek kadar zamanımız yok." Bir an için

Uzaktan gelen bağırışlar odaya süzölmeye başlarken kapı açıldı. "Yine de babanıza inanacağınızı umuyorum."

"Babam öldü," dedi Wirr, öfke, hayal kırıklığı ve şaşkınlık sadece yüzeyin altında yanıyordu.

"Tel'Andras malikânesindeki çalışma odasına git. Orada duvarın arkasına gizlenmiş, sadece Northwarden'ların erişebileceğı bir kasa var. Gördüğün zaman anlayacaksın." Scyner ona küçük, cesaretlendirici bir baş selamı verdi. "Cevaplarını orada bulacaksın. Bir kez anladığında, umarım beni tam olarak dinlemeye istekli olursun."

Kılıcını tekrar kaldırdı ve Wirr gerilerek bir adım geri attı.

Scyner kılıcı çevirdi ve kendi karnına sapladı.

Wirr donmuş bir dehşetle adamın sessizce yere yığılmasını izledi; gözlerindeki ışık sönerken ağzı açılıp kapanıyordu.

Odanın dışından gelen bağırışlar şimdi daha yüksekti ve sonra aniden etrafında kalabalıklaşan insanlar oldu.

Gözlerini önündeki katliamdan alamadığı için onları zar zor fark etti.

Biri nazikçe kılıcı elinden aldı ve onu oturması için yönlendirdi. Iria, diye düşündü; genç kadın bu koşullar altında şaşırtıcı derecede sakindi. Bu etkileyici miydi yoksa şüpheli mi? Birdenbire nereye bakacağını, kime güveneceğini bilemedi.

"Torin!" Bu Iria'ydı, onu kolundan hafifçe sarsıyor, sesi endişeli geliyordu. "Torin, yaralı mısın?"

Wirr döndü ve olanları şaşkınlıkla izlemeye başladı. O ve Tel'Rath ailesinin etrafı gergin görünümlü muhafızlar tarafından sarılmıştı. Lord ve Leydi Tel'Rath yerdeki cesetlere korku ve dehşet karışımı bir duyguyla bakıyorlardı; cesetler yüzünden mi, yoksa bunun itibarlarına ne yapacağını düşündükleri için mi, tam olarak emin değildi. Iria'nın gözleri ona sabitlenmişti, endişeliydi ama yüz ifadesinde başka bir şey de vardı.

Odaklandı ve şimdiki zamana geri döndü.

"Fates! Andyn!" Şaşkın bakışlı muhafızları iterek geçti ve dizlerinin üzerine çökerek korumasının yanına koştu. Andyn baygındı ama hâlâ düzensiz, hırıltılı nefesler alıyordu. Yarası kötüydü, arbalet oku hâlâ Andyn'in midesine saplıydı ama saldırganların Tuzağı artık etkili değildi.

Wirr onu uzaklaştırma çabalarına omuz silkti ve gözlerini kapatarak Özünün ondan ve Andyn'in yarasına akmasına izin verdi,

Aynı anda başka bir enerji teli kullanarak cıvatayı nazikçe vücudundan çıkardı. Bu bir zorlamaydı -bu kadar kötü yaraların iyileşmesi için muazzam miktarda Öz gerekiyordu- ama sonunda bitkin bir halde arkasına yaslandığında, Andyn'in nefes alış veriş daha düzenli hale gelmişti.

Bu kez kollarının altından dolanan ve onu nazikçe ayağa kaldıran ellere direnmedi.

Sonraki birkaç dakika bir bulanıklık içinde geçti. Yaralı olup olmadığı soruluyor ve tekrar soruluyordu; sonra dışarıya açılan koridorlardaki daha fazla cesedin yanından aceleyle uzaklaştırılıyordu, mümkün olduğunca çabuk saraya geri götürülmesi gerektiğini, devam eden bir tehdit olduğu için daha fazla kalamayacağını belli belirsiz anlıyordu.

Arabası ve şoförü hâlâ ön tarafta bıraktığı yerde bekliyordu. Tedirgin görünen ama Tel'Rath'ın muhafızlarından arabanın içinde, diğer sekizinin de dışarıda ona eşlik edeceği konusunda güvence alan şoföre durum çabucak açıklandı.

Wirr Tel'Rath'lara veda bile edemeden uzaklaşmıştı; araba Ilin Illan'ın ıslak ve karanlık sokaklarında, yanlarında koşuşturan adamları hesaba katarak normalden daha yavaş bir şekilde ilerliyordu. İçeride sessizlik vardı, onu korumakla görevli olanlar pencerelerden dikkatle bakıyor ve konuşmaya meyilli değillerdi.

Bu Wirr için şu anda gayet uygundu. Sakinleşmek ve düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Scyner'in sadece intihar etmediği açıktı: Wirr'in konuştuğu adamı kontrol ediyor olmalıydı, tıpkı diğerlerini kontrol ederek müttefiklerine düşman olmalarını sağladığı gibi. Wirr'e babasının çalışma odası hakkında söyledikleri... Wirr bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Yine de Scyner bir konuda haklıydı. Wirr, kendisini kurtarmak için ne yapmış olursa olsun, Augur'un ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyordu.

Gözlerini kapadı, derin nefes aldı ve yolculuğun sessizliğinin onu sakinleştirmesine izin verdi. Araba sarayın dışına yanaştığında kafası daha berraktı ve kendini yeniden kontrol etmeye yakın hissediyordu.

Kral Andras ve Karaliene, Torin indiğinde onu karşılamak için bekliyorlardı. "Torin!" Karaliene onu kucakladı ve amcası kısa süre içinde takip ettim.

Birkaç dakika sonra "Ben ," diyerek onları temin etti. Kaşlarını çatı. "Nasıl yaptın...?"

"Lord Tel'Rath arabanızın önüne bir koşucu gönderdi." Kevran

kaşlarını çattı. "Keşke bekleseydi. Size eşlik etmeleri için daha fazla adam gönderirdim."

Artık evinde ve tanıdık yüzlerin arasındaydı, Wirr gergin kaslarının nihayet gevşemeye başladığını hissetti. Amcasının heybeti güven vericiydi; kral her zaman iri yarı, güçlü yapılı bir adam olmuştu ama K r' n saldırısından önce geçirdiği hastalık onun varlığından çok Şey götürmüştü. Şimdi tekrar tam gücüne yaklaŐtıđına göre, nihayet eski haline dönmeye başlamıştı.

"Sağ salim buradayım. Şu anda tek umursadığım Şey bu," diye itiraf etti Wirr,  zerine bir yorgunluk dalgası çökmüştü.

"Zarar görmediğine sevindik," dedi Karaliene sessizce, kolunu sıkarak.

 eri girdiler ve özel olarak konuŐabilecekleri uygun bir oda buldular.

Kral otururken "Suikast ılar," diye mırıldandı, bu kelime dudaklarında bir lanetti. "Tehditlerden sonra bile, gerçekten düşünmedim ..."    çekti. "Kim oldukları hakkında bir fikrin mi?"

"Yok. Sade kıyafetler, sade silahlar." Wirr kralın sorgulayan bakışları karşısında hızla başını salladı. "Ve hayır, Tel'Rath'ların bu işe karıştığını sanmıyorum. Iria  ld r lmediği için Őanslıydı." Tereddüt etti, Scyner'in bu işe karıŐtıđından bahsetmeyi düşündü ama hemen bu fikirden vazgeçti. Amcası yirmi yıl önce savaşı kolaylaŐtıran Gemileri araştırması fikrine Şiddetle karşı çıkmıştı. Wirr, Scyner'in anlattıklarının peşine düşüp düŐmeyeceđine henüz karar vermemişti ama en azından bunu yapmak için bir fırsatı olsun istiyordu.

Kevran homurdandı. "H l  silahlı adamların yemek odalarına nasıl soruyor olacağım," dedi suratsızca. "Görünüşe göre biri yakalanmış. Umarım bu işin arkasında kim varsa bizi ona götürebilir."

Karaliene bir Şeyler eklemek için ağzını açtı ama birden odanın dışında bir gürültü koptu. Wirr bir an için en kötüsünden korkarak kaskatı kesildi ama sonra dışarıdan yükselen sesi tanıyınca yorgun bir gülümsemeyi dizginledi.

"  eride tam olarak kimin olduğunun farkındayım." Dezia'nın sözleri yüksek sesle ve sertti. "Eğer içeri girip sorarsan-"

Wirr kapıya doğru ilerledi ve bir aralık açarak içeri baktı ve Dezia'ya yorgun bir sırtıŐ fırlattı. Sonra da muhafıza bir kaşını kaldırdı. "  eri girebilir."

Dezia gözlerini devirdi ama Wirr'in davetini kabul etti.

içeri girdi, geçerken nöbetçiye ters ters baktı. Kapı kapandıktan sonra Wirr'e döndü ve kısık gözlerle onu inceledi.

"Duyduğuma göre akşam yemeğiniz pek iyi geçmemiş," dedi sonunda. Sözler hafifçe söylenmişti ama Wirr onun sesindeki gerginliği yeterince net duydu.

"Düşündüğümden biraz daha heyecanlıydı. Ama herkes iyi." Wirr ona hafifçe, güven verici bir şekilde başını salladı.

Dezia nefes verdi, omuzlarındaki gerginlik hafifledi.

"Pekala. Tel'Rath'lar güvende olduğu sürece," dedi. "Duyduğumda onlar için endişelendim."

Odanın öbür ucundan bir öksürük sesi geldi. Wirr ve Dezia döndüklerinde Kevran'ın endişe ve eğlence karışımı bir ifadeyle onları izlediğini gördüler; Karaliene ise biraz arkasında duruyordu. Onun ifadesi de benzerdi, ama belirgin bir şekilde daha az endişeliydi.

"Dezia," dedi kral ona geniş ve tehlikeli bir gülümsemeyle. "Yeğenimi bu kadar iyi tanıdığınızı bilmiyordum."

Dezia kızardı. "Ben... Desriel'den birlikte geldik tabii," diye kekeledi, birden odada başka kimlerin olduğunu hatırladı. "Saldırıyı duyduğumda, onun... herkesin iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Endişeniz çok dokunaklı," dedi kral, yüz ifadesi hiç değişmeden.

Karaliene konuştu. "Ve sen de oldukça iyi bilgilendirilmiş olmalısın, 'Zia. Demek istediğim, çok çabuk haberiniz oldu. Neredeyse bizim kadar çabuk ve ilk öğrenen biz olduk. Biz de yemeğin nasıl geçtiğini öğrenmek için bekliyorduk," diye ekledi.

Dezia daha da kızardı, sonra Karaliene'e ters ters baktı. "Pek çok şey hakkında bilgi sahibiyim, biliyorsun," dedi biraz uğursuzca.

Hâlâ babasının arkasında duran Karaliene kızardı ve sakinleşti. Neyse ki kral bu alışverişi fark etmedi, onun yerine Wirr ile Dezia'nın arasına düşünceli bir şekilde baktı.

Yine de hiçbir şey söylemedi, bunun için Wirr minnettardı. Daha sonra samimi bir tartışma için çağrılabilceğini biliyordu ama şimdi -bu gece- tek yapmak istediği yatağa gidip biraz dinlenmektir. Birdenbire çok yorulmuştu.

"Herkes yara almadan kurtulamadı," dedi sessizce, yine havayı bozduğunun farkındaydı ama umursamayacak kadar yorgundu. "Andyn karnına bir arbalet oku yedi."

Dezia ona sempatik bir bakış attı. "O nasıl?"

"Onu iyileştirdim; iyi olmalı. Şimdi gidip dönüp dönmediğine bakacağım ve onu kontrol edeceğim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Kevran kaşlarını çatarak Wirr'e baktı. "Andyn'in durumu değişirse, sana haber vereceğimden emin olabilirsin. Ama dinlenmen gerek Torin. Ayakta durmayı bırak, gözlerini bile zar zor açık tutabiliyorsun."

Wirr itiraz edecek oldu ama sözcüklerin yerini alan geniş bir esnemeyle sabote edildi. Homurdandı. "Sabah ilk iş o zaman," dedi biraz mahcup bir ifadeyle. "Adam benim yüzümden yaralandı amca."

"O işini yaptı." Kevran bu sözleri alaycı bir tavırla söylememişi ama Wirr azarlamayı duyabiliyordu. "İşini iyi yaptı ve minnettar olmakta haklısın. Ama bunun için para alıyor." Çenesini ovuşturdu. "Bu gece olanların ışığında, bir süreliğine şehir dışına çıkmanın sizin için iyi bir fikir olup olmayacağını merak ediyorum. Soru işaretlerine yol açmadan güvenliğinizi arttırmak daha kolay olur ve..."

"Gidip annemi görebilirim." Wirr bu sözleri düşünmeden söylemişti. Annesi ve kız kardeşi şu anda babasının eski çalışma odasının bulunduğu Tel'Andras malikânesinde yaşıyordu.

Kevran Wirr'in önerisine belli belirsiz şaşırmış görünerek başını salladı. "Güzel; zaten muhtemelen bunun zamanı gelmişti. İkinizin arasında garip şeyler olduğunu biliyorum - dürüst olmak gerekirse onunla benim aramda da garip şeyler var - ama sen onun oğlusun. Eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacaksın."

Wirr itiraz etmedi ve kral başını eğdi. "O zaman anlaştık. Sabah yola çıkacaksın, birkaç gün annen ve kız kardeşinle kalacaksın. Bu alışılmadık bir durum değil ve güvenliğinizi konusunda sürekli endişelenmemize gerek kalmadan bize araştırma yapmak için biraz zaman tanıyacaktır. Bu gece önünüze adamlar göndereceğim; onlarla ve ailenizin düzenli korumalarıyla birlikte, o malikâne bir kaleden başka bir şey değil. Şu anda daha güvende olabileceğiniz bir yer olduğundan şüpheliyim."

Bir süre daha konuştular ama Wirr'in esnemeleri kısa sürede kontrol edilemez hale geldi ve sonunda kapıdan dışarı itildi. Odasına ulaştığında soyunamayacak kadar yorgun bir halde yatağa yığıldı. Saldırının gerginliği nihayet geçmiş, yerini bir ay önceki savaştan beri hissetmediği derin bir yorgunluğa bırakmıştı.

Arkasına yaslandı, kısa bir süre için Scyner'in yemini yutup yutmadığını merak etti. Yine de bu kısa süreli bir düşünceydi.

Uyudu.

Bölüm 8

On gün geçti ve yangınlar yanmaya devam etti.

Caeden üst kattaki pencereden harap olmuş Silence şehrine bakıyor, böylesine şiddetli bir katliamı sürdürmek için nasıl yeterli yakıt olabileceğini merak ediyordu. Onun bakış açısından, hâlâ kimsenin alevleri söndürmeye çalışmadığı . Hâlâ kimse onun gazabına uğramaya cesaret edemiyordu.

Sonunda arkasını döndü. Kederini, suçluluk duygusunu ve emrettiği şeyden duyduğu dehşeti bastırdı. Bu onların sonuncusuydu. Darecianların onun istediği yer dışında kaçacak yerleri kalmamıştı.

"Bakıyorum da pek değişmemişsin."

Ses kapı aralığından geliyordu; Caeden döndüğünde devasa, kırık dökük koridorun girişinde duran genç bir adam gördü, gözleri hiç irkilmeden onunkilerle buluşuyordu. Yabancı parçalanmış mermer parçalarının arasından dikkatle ilerledi ve yolunu kapatan alçak bir ateş havuzunu işaret etti. Alevler hemen söndü ve Caeden Öz'ün eterde dağılmadan önce bulundukları yerden uzaklaşmasını izledi.

Caeden gözlerini kapadı ve adamın Öz imzasını kaydetti.

"Andrael," dedi usulca.

Adam başını salladı, yaklaşırken hiç duraksamadı. "Uzun zaman oldu, 'Kein.'"

Caeden bu aşinalık karşısında kendini gülümsemekle yüzünü buruşturmak arasında buldu. Aarkein Devaед ismi düşmanlarının kalbine korku salmak için seçilmişti. Elbette Andrael bu ismi sevecen bir lakaba dönüştürmekten her zaman zevk almıştı.

"Seni görmek güzel," dedi Caeden, sesi duygusal bir samimiyetle kalınlaşmıştı. Yutkundu, nispeten hasarsız bir taş bloğu işaret etti, sonra karşısına oturdu. "Üç yüz yıl sevgili bir dostun nefretine katlanmak için uzun bir süre," diye ekledi sessizce.

Andrael oturma hareketinin yarısında durakladı, belli ki yorumdan etkilenmişti. Başını salladı, sonra dikkatlice oturdu. Tanıdık olmayan yüz hatları genç olsa da, gözleri ölçüsüz derecede yorgun görünüyordu.

"Nefret mi? Hayır, 'Kein." Andrael ona kederli bir gülümseme verdi. "Öfke mi? Hayal kırıklığı mı? Belki de. Ama El bunun asla nefret olmadığını biliyor. Bunun için sana hemen şimdi yemin edebilirim."

Caeden bu sözler karşısında boğazında bir yumru hissederek sessiz kaldı. Andrael pencerenin ötesindeki şehri işaret etti. "Peki Cyr biliyor mu?"

"Cyr yardım etti. Şehri düşecekse bunun onun eliyle olması gerektiğini söyledi." Caeden Andrael'i dikkatle izledi. "Benim kadar o da bundan hoşlanmıyor ama ikimiz de bunun yapılması gerektiğini kabul ediyoruz."

Tepkileri, protestoları bekledi. Şaşırtıcı bir şekilde, gelmediler.

Cesaretleterek devam etti. "Diğerleriyle konuşmalısın. Artık bana güvenileceklerini biliyorlar." Öne doğru eğildi, ses tonundaki hevesi engelleyemiyordu. "Bana inanmadığınızı biliyorum ama-"

"Sana inanıyorum, 'Kein." Andrael'in sessiz sesi Caeden'in sözlerini kesti. "Bunun delilik olmadığını biliyorum. Sana uzun zamandır inanıyorum."

"Bu harika!" Caeden'in yüzünü bir gülümseme kapladı ve sadece Andrael'in vücut dilindeki bir şey onun sevinçle ayağa fırlamasını engelledi. "Diğerleri çok heyecanlanacak, Andrael. Çok rahatlayacaklar! Tysis buralarda bir yerde, biliyorsun. Onu bulup iyi haberi vermeliyiz!"

Andrael, Caeden'in sözünü bitirmesini bekledi, yüz ifadesi hiç değişmemişti. Tekrar sessizlik olduğunda içini çekti.

"Geri dönmedim, 'Kein," dedi nazikçe. "Eylemlerin Venerate'i paramparça etmiş olabilir ama bunlar sadece son darbeydi. Ondan önce de yüzyıllardır zayıflıyorduk. Bu dünyada artık kırılmış olanı onarabilecek hiçbir güç yok dostum." Yutkundu, son kısımda üzgün görünüyordu. "Diğerleri... onlar iyi mi? Şimdi neredeler?"

Caeden derme çatma koltuğuna geri çöktü, sözleri duyunca yüreği burkuldu.

"Cyr ve Gassandrid Loec'te. Alaris Telesthaesia için uygun komutanlar aramaya gitti. Isiliar ve Wereth Mosharis'te Demir yelkenlileri organize ediyorlar." Omuz silkti. "Diğerleri... muhtemelen benden daha iyi bir fikrin vardır. Gidenler arasında ilk gördüğüm sensin."

Durakladı, sonra derin bir nefes verdi. "Geri dönmediğini duyduğuma üzüldüm.

Ama bu, yeniden bir araya gelişimizi kutlamamamız gerektiği anlamına gelmez. Gelin. En azından Tysis'i bulalım ve o da olan biten her şeyi öğreysin. O da seni özlüyor, biliyorsun." Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Sanırım hâlâ bir meşale tutuyor olabilir." Ayağa kalktı ve Andrael'e kendisini takip etmesini işaret etti.

Diğer adam başını yavaşça salladı, gözlerinin üzerine düşen uzun kahverengi saç telleri pişmanlık dolu bakışlarını gizleyemiyordu.

"Tysis öldü." Caeden'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle fısıldadı.

"Ne?" Caeden kaşlarını çatarak diğer adama baktı. "Nasıl? Onun zayıflığı Yoksunluk. Bunun için..."

Andrael'in ne dediğini anlayınca iç geçirerek sözünü kesti. "Sen mi yaptın? El al onu, Andrael. Geri döndüğünde hiç mutlu olmayacak."

"O geri gelmeyecek, 'Kein."

Caeden homurdandı. "İkimiz de onun ölüme nasıl tepki verdiğini biliyoruz. Bir yıl içinde geri döneceğine dair her türlü bahse varım."

Andrael Caeden'in yüzüne tamamen döndü. "Hayır," dedi usulca. "Yani o geri gelmeyecek. Hem de hiç. Başka bir bedende uyanmayacak."

Caeden ağzını açtı, sonra Andrael'in sözleri nihayet yerine oturunca gözlerini kırıştırdı. "Başka bir bedende uyanmayacak da ne demek?" diye sordu yavaşça.

"Yani Oda'dan geçmeyecek. O gitti, dostum. Bitti. Sonsuza dek. O. Öldü. Öldü." Andrael bu sözleri bir çocuğa korkutucu bir kavramı - korkutucu bir gerçeği- açıklarmış gibi nazikçe söyledi.

Caeden kısa ve şaşkın bir kahkaha attı. Sonra Andrael'in gözlerinin içine baktı ve oradaki kaya gibi sağlam inancı gördü.

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı, kanı aniden soğumuştı.

Andrael kalçasındaki kılıca uzandı, yavaşça çekti ve ucunu Caeden'den uzak tutarak bunun bir tehdit olmadığını gösterdi.

"Oradan ayrıldığımda... yıkılmıştım," dedi Andrael sessizce. "Neye inanacağımı bilmiyordum. Senin bir yalancı olduğunu düşündüm. Senin deli olduğunu ve diğerlerinin de seni takip ettikleri için deli olduklarını düşündüm. Ama emin olmak istedim. Bu yüzden seyahat ettim, yüzyıllardır gitmediğimiz yerlere gittim. Parçalanmış Toprakları gördüm, Alaris'in konuşmayı reddettiği geçmişi öğrendim. Hatta bir süreliğine senin memleketini bile ziyaret ettim."

Caeden bu söz üzerine sertleşti ama hiçbir şey söylemedi.

"Beş Kap yaptım. Kılıçlar, çünkü... şey, çünkü o Kapları kendi isteğimle kullanmama izin vermeyeceğinizi tahmin ediyordum." Başını kaşıdı. "İlkini seni okuyabilmek için yaptım... ama araştırdıkça bunun gerekli olmadığını anladım. Başlangışta sadece ipuçları vardı," diye devam etti Andrael yumuşak bir sesle. "Söylentiler. Aktarılan hikayeler. Biz ayrıldıktan sonra bazen geriye kalan tek şey buydu. Yıllar boyunca kaç kütüphaneyi yok ettiğimizi biliyor musun? Ne kadar bilgi götürdüğümüzü?" Caeden'in beklenen protestosunu elinin tersiyle itti. "Bunun bir önemi yok. Mesele şu ki, yalan söylediğini kanıtlamak için bir yol aramaya gittim. Ve bunun yerine doğruyu söylediğine ikna oldum."

Caeden kaşlarını çattı. "Dövdüğün kılıç bu mu?" diye sordu düşünceli bir şekilde, Andrael'in silahını göstererek.

"Hayır. O kılıç başkasında." Andrael iç çekti. "Bu kılıç... bu üç yüz yıllık emeğin doruk noktası. İlkinden sonra üç tane daha yaptım ama hiçbirini istediğim gibi çalışmadı. Bu işe yarıyor." Bu sözleri herhangi bir zafer duygusundan ziyade üzüntüyle söyledi.

"Ne işe yarıyor Andrael?" diye sordu Caeden usulca, cevabı zaten biliyordu.

Andrael birkaç saniye boyunca kılıca baktı. "Bu bizi bitirir, 'Kein. Kalıcı olarak. Bu Alaris'in derisini delecek, Gassandrid'in kaynağını kurutacak, seni iyileştiremeden zihninin durmasına neden olacak. Ama bunları yaparken bizim geri gelmemizi de engelleyecek."

Caeden ürperdi, aralarında en az yirmi metrelik bir boşluk olmasına rağmen diğer adamdan uzaklaşmaktan başka bir şey yapamıyormuş gibi hissediyordu. "Ama neden?" diye fısıldadı. "Seni böyle bir iğrençlik yapmaya iten ne olabilir Andrael? Bu dünya için tek umut biziz. Eğer bana inanıyorsan, buna kesinlikle inanmalısın."

Andrael güldü ve bu sesle Caeden'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Çılgınlıkla karışıkı.

"İşte burada yanılıyorsun, 'Kein," dedi sonunda. "Bu dünya için tek umut kan'ı tamamen ortadan kaldırmak. Yarığın içine çekilmesini engellemek ve böylece yarığı mühürlemek."

Kılıcı kınına soktu.

"Bu dünya için tek umut hepimizin ölmesidir."

Şafağın sarı ışığı gözlerini araladığında Caeden inledi.

Birkaç dakika öylece yattı, derin nefesler aldı ve geldi. Başka bir anı. Ayrıntılar zihninden akmaya devam ediyordu, tesadüfi ama özellikle gördüğü bir şey değildi. Daha sonra Tysis'i göğsünde tek bir yarayla yatağında vakur bir şekilde yatarken bulduğunu biliyordu. Caeden onunla ne yapacağına karar veremedi. Andrael'in tekrar gittiğini biliyordu. Artık Demir Yelkenlerin Öz ile çalışan gemiler olduğunu, Darecianların uzun zaman önce yarattığı büyük metalik savaş aletleri olduğunu biliyordu.

Bu anının şimdiye kadarki en yeni anılarından biri olduğunu o da biliyordu. Hâlâ Andarra'ya gelmeden öncesine aitti, yani en az iki bin yıllıktı ama Gassandrid'le tanıştıktan sonraydı. Aslında Venerate'in kırılmasından sonra.

Caeden oturduğu yerde , aniden bu anının ne anlama geldiğini fark etti. Asar bu yüzden mi iyileşmemişti? Ve... Asar'ın ona her şeyi anlatmakta bu kadar isteksiz olmasının nedeni de bu muydu? Licanius'u yakalamak için, kan kullanabilen herkesi ortadan kaldırmak için bunca çabaya girmişlerdi... Venerate, Augurlar? *Kendilerini* mi?

Garadis, Lyth'in Licanius'u asıl amacı için kullanacağını söylemişti ve bu açıkça bir tehdit anlamına geliyordu. Ayrıca Asar'ın kendisi de planın yarığı tamamen kapatmak olduğunu söylemişti. Eğer Andrael doğruyu söylüyorsa...

Her şey birbirine uyuyordu. Hâlâ cevaplanmamış pek çok soru vardı ve bu düşünce midesini bulandırıyor... ama her şey yerli yerine oturuyordu.

Yanındaki kılıca temkinli bir şekilde dokunduğunda ürperdi, bir an önce olduğundan daha temkinliydi. Ölüm onu korkutmuyordu ama bunu ona verebilecek tek şeyin Licanius olduğunun farkına varmak son derece tedirgin ediciydi.

Bir an düşündü ve sonra bu rahatsız edici kavramı bir kenara itti. Licanius'la ilgili planları ne olursa olsun, Lyth'in icabına baktıktan sonra gerçekleşecekti. Kendisini, Davian'ı ya da başka birini öldürmeye hiç niyeti yoktu. Eğer planı böyle bir şey içeriyorsa, bu başka bir zamanın meselesiydi.

Sonunda içini çekti, sonra yavaşça ayağa kalktı ve ilerleyeceği yolu inceledi.

Dün gece durma kararı akıllıca bir karardı; önündeki dik düşüşün farkındaydı ama alacakaranlık, aşağıya doğru inen patıkayı kirleten dağınık şeyleri ve gevşek kayaları gizlemişti. Oysa şimdi şafak, kilometrelerce ötesini görmesine yetecek kadar ışık getirmişti.

Aşağıdaki her şey önündeki yamaçla hemen hemen aynıydı - sadece kaya, toprak ve toz - ve yine de bir şekilde, ne kadar uzağa bakarsa, manzara o kadar tedirgin edici hale geliyordu. Işığın vadideki çorak toprağa yaklaştığı yerde sanki... *soluyordu*. Tamamen değil, ama ne kadar uzun süre bakarsa, ovanın bir şekilde olması gerekenden çok daha fazla ışık emdiğinden o kadar emin oluyordu.

Birkaç dakika boyunca gözlerini kısarak cansız toprağın genişliğine baktı, sonra kaşlarını sağındaki sık, gür, karışık ormana çevirdi. Ağaç hattını takip ettiği dün boyunca olduğu gibi, yoğun bitki örtüsü neredeyse aşılmaz görünüyordu.

Ve tıpkı dün akşam bu tepenin zirvesine ulaştığında yaptığı gibi, Caeden o bol, canlı yeşilin nasıl bittiğini fark etmekten kendini alamadı.

Sanki orman ortadan ikiye bölünmüş gibiydi; doğuya bakan kenar, görebildiği kadarıyla doğal olmayan düz bir çizgi halinde uzayıp gidiyordu. Bu sınırı geçip ovaya indiğinde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ne ağaç, ne bitki, ne de bir tutam ot. Görünmez bir sınırdı bu ve ötesinde hiçbir şey hayatta kalamazdı.

Caeden başını sallayarak bakışlarının tepeden aşağıya, tepenin baktığı devasa vadiye doğru kaymasına izin verdi. Orada zar zor seçilebilen başka bir şey daha *vardı*. Yerden yükselen uzak, karanlık bir şekil.

Kararsızca ilerledi. Güneye dönebilir, ormanın kenarını takip etmeye devam *edebilirdi* ama gitmesi gereken yerin orası olduğunu düşünmüyordu.

Kasları gerildi, yumuşak çimenlerden ıssız toprağa adımını attı, ilk tehlike işaretinde geri sıçramaya hazırды.

Bir şey hissetti. Tam olarak acı değil, ama sanki ağırlığı aniden artmış gibi vücudunda aşağı doğru bir çekiştirme. Gözlerini sımsıkı kapadı ve bu hisse odaklandı.

Ne olduğunu anladığında ürperdi.

Özü içinden akmaya başlamıştı, vücudundan emilen enerji kırıntıları çorak toprağa akıp gidiyordu.

Rezervini çabucak kontrol etti. Dokunulmamış gibi görünüyordu; hâlâ muazzam bir ışık okyanusu halindeydi ve zayıflama yüzünden gözle görülür bir hasar almamıştı. Her şey onu biraz huzursuz etmişti ama bu durum acil bir alarm sebebi gibi görünmüyordu.

Bir adım daha attı, sonra bir adım daha, arkasındaki yeşillikten temkinli bir şekilde uzaklaştı. Başka bir şey olmadı.

Omzunun üzerinden kararsızca baktı, sonra kendini toparladı ve tepeden aşağı inmeye başladı.

Caeden'in gördüğü karanlık kütle düşündüğünden daha uzundu; yapıyı algılayabilmesi için en az bir saat tempolu yürümesi, tabanına yaklaşabilmesi için de bir saat daha yürümesi gerekti. Sonunda yeterince yaklaştığında durdu ve endişeyle baktı.

İleride, daire şeklinde dizilmiş, cilalı siyah taştan beş devasa sütun gökyüzüne doğru yüzlerce metre uzanıyordu. Caeden'in bu mesafeden söyleyebildiği kadarıyla mükemmel derecede düz ve kare şeklindeydiler. Hiçbir ek yeri yoktu, taşların birbirine eklendiğini gösteren hiçbir belirti yoktu. Sadece saf, yansıtıcı, siyah, yontulmuş kaya sütunları vardı.

Sütunlarda onu tedirgin eden bir şey vardı, bu yerdeki uyumsuzluklarından daha fazlası. Diğer her şeyi kaplayan toz tabakası tarafından dokunulmamış bir parlaklıkları vardı. Ve o yaklaşırken bir *uğultu* duydu. Gürültülü değildi ama işitme duyusunun sınırındaydı. Havada onu biraz şaşırtan, midesini bulandıran bir titreşim.

Bir an için gözlerini kapattı, hem kendini dengelemek hem de bir kez daha Özündeki boşalmayı izlemek için.

Dondu kaldı.

Rezervini düzenli aralıklarla kontrol ediyordu ama beş dakika önce yarısından fazlası dolmuştu. Dönüş yolculuğu için fazlasıyla yeterliydi.

Şimdi... şimdi bir ışık okyanusu olan şey bir gölden biraz daha fazlasıydı. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez gücünün sınırlarını görebiliyordu. Özünün sınırlarını görebiliyordu.

Ani bir yorgunluk dalgası üzerine çöktü ve başı dönerek dizlerinin üzerine çöktü. Panik sisin içinden süzüldü. Ne oluyordu? Batıdaki ışık solmaya başlamıştı. Ama bu yanlış. Gün batımına daha saatler vardı.

Dişlerini sıkarak bakışlarını yukarıya, sütunlardan oluşan halkaya doğru zorladı. Belirli bir anısı yoktu ama bir şey ona içindeki alanın güvenli olduğunu söylüyordu; eğer o çembere ulaşabilirse, Öz'ünün boşalması duracaktı.

Eğer yapamazsa...

Korku onu tekrar ayağa kaldırdı ve bir yaş gibi görünen bir süre boyunca tökezleyerek ilerledi. Tam bacakları artık onu tutamayacakmış gibi hissettiğinde, tozlu zemin sık, siyah taş basamaklara dönüştü; kendini ileriye doğru sürükledi, hafif eğimden yukarı çıktı ve iki

devasa siyah sütunlar.

Sanki göğsünden büyük bir baskı kalkmış gibi, nefes almak hemen kolaylaştı. Nefes nefese yere yığıldı ve hızla rezervini kontrol etti. Hâlâ boşalmıştı -aslında korkutucu bir şekilde neredeyse boşalmıştı- ama yine de sızıntı durmuştu.

Soluklansa bile güvende olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu. Bilinci üzerindeki zayıf kavrayışı kayıp gitme tehlikesiyle karşı karşıyaydı; burada uyuyakalırsa neler olabileceğinden çekinerek yorgunlukla savaştı.

Birkaç derin, sakın nefes aldı ve başını kaldırarak çevresini inceledi. Alacakaranlıktı ve ovadaki son ışık da sönüyordu ama günün nereye gittiğini anlayamıyordu. Kaşlarını çatarak doğruldu. Sütunların arasına yerleştirilmiş dairesel taş plato

-siyahtan ziyade kayrak grisi, belki de yüz fit çapında- ilk başta tahmin ettiği kadar boş değildi.

Bir tarafta, sütunlardan birinin iç tarafına yaslanmış, pürüzlü çelik ve taştan oluşan devasa bir kütle vardı. Caeden'in iki katı yüksekliğinde ve üç katı genişliğinde, aynı obsidyen benzeri malzemeden yapılmış gibi görünen pırıl pırıl siyah bölümlere rağmen, bu yerin tasarımının bir parçası olmadığı açıktı.

Caeden garip, tırtıklı nesneyi merakla inceledi. İlk başta çekirdeğinden çıkan bükülmüş çıkıntılar gelişigüzel görünüyordu, sanki ince metal ve kaya parçaları rastgele bir araya getirilmiş gibiydi. Ama baktıkça daha fazlasını görmeye başladı. Kütlede bir düzen, bir mantık.

Destek için yaslandığı sütunu bıraktı ve hala ayakları üzerinde biraz dengesiz bir şekilde nesneye doğru temkinli bir şekilde ilerledi. İncelemek için yeterince yaklaştığında kaşları çatıldı. Yan tarafa iliştirilmiş bir raf vardı, bladeliğe uzantıların arasında zar zor fark ediliyordu ve dikkat çekici olmayan bir dizi eşya barındırıyordu. Bazı giysiler. Uzun bir bıçak ve hançer. Caeden'in tanımadığı bir metalden yapılmış üç yüzük.

Kütlenin önünde durdu. Sadece taş ve çelikten değil, aynı zamanda camdan da yapılmış olan bu kütle, solmakta olan ışıktaki parıltıya, parçaları hem şaşırtıcı hem de bir şekilde ona mükemmel bir anlam ifade edecek şekilde birbirine kenetleniyordu.

Tedirgin bir şekilde kıpırdandı, sonra yan tarafa yerleştirilmiş bir bölme fark edince öne doğru eğildi. Gördüğü diğer camların aksine bu pürüzsüzdü. Berraktı.

Bir pencere.

Caeden gözlerini kısarak pencereye baktı, içeriği görmeye çalıştı ama

ötesi tamamen karanlıktı. Yaklaştıkça bir baş dönmesi dalgası daha vurdu; hayal kırıklığı içinde homurdandı ve kendini sabitlemek için bir elini nesnenin daha yumuşak kısımlarından birine dayadı.

Özün kendisinden çekildiğini çok geç hissetti.

Geriye doğru tökezledi, kütle canlanırken şok içinde bakakaldı, Esans kenarlarından akarken havayı düşük bir tını doldurdu, soğuk mavi çizgiler solmakta olan ışığı kırdı. Bıçak parçaları yer değiştirmeye başladı; bazı şeritler çekirdekten çekilirken, diğerleri çekirdeğin içine doğru itiliyordu. Bölümler dönmeye ve kaymaya başladı, ağır iniltilerle yerlerine oturdular.

Birkaç saniye sonra hareket durdu ve cihaz uğursuz bir şekilde parlamaya devam etse de tekrar sessizlik çöktü.

Caeden taş, çelik ve camdan oluşan yeni oluşuma bakarken bir ürperti hissetti. Alt kısmı pürüzsüz, kapsüle benziyordu ama üst kısmı tamamen başka bir şeydi. Uzatılmış bir çene boyunca dizilmiş sivri dişler hırıltıyla açılmıştı. Mavi ışıkla parlayan iki göz ona bakıyordu. Stilize edilmişti, keskin kenarları ve açılı vardı ama kusursuzdu.

Bir kurt kafası.

Titredi. Esans artık cihazın içini de aydınlatıyordu ve sonunda içindekileri görebiliyordu.

Mükemmel bir şekilde korunmuş olan içerideki adam açıkça işkence edilerek öldürülmüştü. Derisinin her yerinde iğneye benzer bıçaklar çıkıntı yapıyordu.

-Boyundan, kollardan, ellerden. Bazı bıçaklar düz ve temiz kalırken, diğerleri sanki vücudu mükemmel bir şekilde yerinde tutmak için tasarlanmış gibi kancalıydı.

Caeden'in tepki vermek için sadece birkaç saniyesi vardı; elini hemen cihazdan çekmiş olsa da, Rezervindeki bu son tüketiş çok fazlaydı. Dizlerinin üzerine çöktü, kapsülün ön kısmının dalgalanmaya başladığını, büküldüğünü ve eriyerek gövdeyi açık havaya maruz bıraktığını zar zor fark etti.

Emin olamıyordu ama bilinci kaybolurken Caeden tabuttaki adamın gözlerinin açılmaya başladığına yemin edebilirdi.

Bölüm 9

Asha kütüphaneye girdi.

Köşedeki Çürüme Saati'nin karanlığı saatin geç olduğunu gösteriyordu - gece yarısını çoktan geçmişti- ama yine de Esans lambaları her masanın üzerinde yumuşak bir ışık yayıyordu. Girişte kimse yoktu, yine de kütüphanecinin kitapların arasında bir yerde olduğunu tahmin etti. Tol Thane'in yakılmasından bu yana, Üstün Yetenekliler bilgilerine takıntı derecesine varan bir özenle yaklaşmışlardı. Kütüphane her zaman açıktı ama asla başıboş bırakılmazdı.

Yine de sessizliğin boşluğu karşısında küçük bir rahatlama iç çekerek rahatladı. Burada bulunmasına izin vardı ama savaştan beri bazen her hareketinin incelendiğini hissediyordu ve Taeris'in bahsettiği haritaları ararken ne kadar az dikkat çekerse o kadar iyiydi.

"Temsilci Ashalia."

Sıçradı ve dönerek köşede uzanmış, kucagında açık bir kitap olan sarı saçlı genç Gölge'yi gördü. Onun tepkisi karşısındaki eğlencesini gizlemek için başarısız bir çaba sarf ediyordu.

"Brase?" Gözleri kısıldı. "Yapma bunu."

"Buraya mı oturayım yoksa seni mi karşılayayım?"

Asha sadece homurdanır gibi bir ses çıkardı ama bunu yaparken gülümsedi. Brase Tol'daki en genç Gölgelerden biriydi -aslında her yerdeki en genç Gölgelerden biriydi. Geçen yıl Denemelerinde başarısız olmuş ama savaştan sonrasına kadar Ilin Illan'a gelmemişti. Şehirdeki ani Gölge kıtlığı ve Hanelerin işe alımlara karşı ani ve belirgin bir ilgisizliği yüzünden Tol'da bir iş bulmakta zorlanmamıştı.

Ayrıca, Asha'nın son birkaç hafta içinde keşfettiği üzere, onun tarafından korkutulmamıştı. Gölgelerin çoğu -en azından geride kalanlara Üstün Yeteneklilere, hatta Yöneticilere davrandıkları gibi davranıyorlardı. Onların kayıtsız şartsız saygı gösterme sınırındaki tavırları onu son derece rahatsız ediyor, bu da herhangi bir arkadaşlık kurmasını neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Brase'de ise diğerlerinin omuzlarına sürekli binmiş gibi görünen ağırlıktan eser yoktu. Asha'nın içini rahatlatacak şekilde o da onlardan bir işaret almayı reddetti.

Kütüphaneye doğru devam etmek istedi ama sonra duraksadı.

"Her şeyin nerede saklandığını ne kadar iyi biliyorsun, Brase?"

Brase doğruldu. "Neyin peşindesin?"

"Haritalar. Muhtemelen çok eski." Asha tereddüt etti. "Özellikle de Tol'un alt katlarının."

Brase gözlerini kısarak ona baktı. "Bir macera mı planlıyorsun?"

Asha kararlı bir şekilde, "Bir dahaki sefere birileri şehri istila etmek için bu yeraltı mezarlarını kullanmaya çalıştığında daha iyi bilgi sahibi olmak istiyorum," dedi.

Brase kaşlarını çatı. "Aşağıda her şeyi kapatmadın mı? Kilitler, korumalar, bu tür şeyler?"

"Sadece titiz olmak istiyorum."

Brase başını yana eğdi. "'Resmi' olarak mı yoksa 'gayri resmi' olarak mı?"

Asha öksürdü. "Gayri resmi diyelim mi?"

Brase neşeyle, "En sevdiğim titizlik türü," diye açıkladı. "Sanırım bahsettiğiniz kişileri tanıyorum. Beni takip edin Temsilci ve harita bulma becerilerimle gözlerinizi kamaştırın."

Ana koridordan aşağı inmeye başladı, Asha da peşinden. Birkaç dakika sonra Brase'in hafif ama belirgin bir topallıkla yürüdüğünü fark etti.

"Bacağına bir şey mi oldu?" Sadece nezaketen sormuyordu. Gölgelelerin burada, Tol'da bile ne kadar kötü muamele görebileceğinin farkındaydı ve savaştan sonra bunun ne kadar kötüleşebileceğini ancak hayal edebilirdi. Temsilci olarak konumu onu en kötüsünden koruyordu ama şehirde kalan birkaç Gölge'nin zaferdeki rollerinden fayda sağlamaktan çok uzak olduğunu biliyordu.

"değil," dedi Brase hemen. Ses tonundan utandığı anlaşılıyordu. "Biri sana saldırdı mı?" Asha bastırdı.

"Ne?" Brase irkilerek ona baktı. "Hayır. Fates hayır. Öyle bir şey değil." Kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kendi sakarlığım. Bu sabah merdivenlerden iniyordum ve biraz başım döndü. Düştüm." İç çekti. "Tam da eski okulumdaki kızlardan birinin önünde, hani şu Deneme Sınavı'nı *geçenlerden* birinin. Yani en iyi anım değildi."

"Ah." Asha yürürken düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Sonra yutkundu.

"Bu sabah mı demiştiniz?" Genç adama şöyle bir baktı. "Sık sık başınız döner mi?"

Brase yine omuzlarını devirdi. "Arada sırada, sanırım. Aslında geçtiğimiz ay birkaç kez oldu." Ona şaşkın bir bakış attı.

Asha birkaç saniye cevap vermedi. Bir şey olmayabilirdi.

"Diğer Gölgeler," dedi. "Onlardan biri de başının döndüğünden bahsetti mi?"

"Hayır," dedi Brase yavaşça. "Ama kütüphanede sadece Dastiel ve Reubin çalışıyor ve onlarla pek konuşmuyorum. Pek sosyal değiller, yani hiç kimseyle, hiçbir zaman, hiçbir şey hakkında konuşmuyorlar. Tabii Üstün Yeteneklilerden biri onlara konuşmalarını söylemediği sürece." Kaşları çatıldı. "Neden? Aynı şey sana da mı oluyor?"

Asha tereddüt etti. Brase'den hoşlanıyordu ve tuhaf rahatsızlığını yaymayacağına güvenebileceğini düşünüyordu ama çok fazla şey de söylemek istemiyordu. "Bu sabah ben de benzer bir şey yaşadım. Muhtemelen sadece bir tesadüf." Gülümsemesini hafif ve ilgisiz tutmaya çalışarak omuz silkti. "Yine de diğerlerine aynı şeyi yaşayıp yaşamadıklarını sormak faydalı olabilir. Size de tekrar olursa bana haber verin. Göz kulak olmaktan zarar gelmez. Sadece aramızda kalsın, başkalarını endişelendirmeye gerek yok," diye ekledi.

Brase başıyla onayladı. "İyi fikir." Üstüne gitmedi, bunun için Asha'ya minnettardı ama yüz ifadesinden daha fazlası olduğunu anlamıştı.

Genç adam gerindi, sonra çekmecelerle kaplı yakındaki bir duvarı gösterdi. "Şimdi. Şu haritalar."

Asha yeniden odaklandı. Bunu daha sonra da araştırabilirdi.

Şimdilik Sığınak hakkında daha fazla bilgi edinmeye odaklanması gerekiyordu.

Asha büyük çelik kapıya yaklaşırken nefesini tuttu.

Kız yanlarından dikkatle geçerken muhafızlardan hiçbiri çoğunlukla uykulu olan sohbetlerinden başlarını kaldırıp etraflarına bakmadı. Sığınak'ın kapısı açıktı -her zaman olduğu gibi, şimdi de kimse kapıyı kapatamıyor gibiydi

ve Asha önündeki zemine odaklanarak kaba yontulmuş tünele girdi.

Bu yolculuğa giderek daha aşına olmasına rağmen, Sığınak'a her girişinde kendini hâlâ gergin buluyordu. Bu sadece tehlikeden kaynaklanmıyordu - gerçi bu da bir rol oynuyordu. Körler muhtemelen çoktan gitmişti ama sha'tethlerden en az biri bu alana sık sık uğruyordu.

Onu tedirgin eden daha ziyade boşluk hissiydi. Karanlık tünel boyunca uzaktaki ışık lekesine doğru ilerlerken, hiçbir ses yoktu. Ne bir esinti, ne seslerin uzaktan gelen , ne de sıçan sesleri. Kulaklarına sadece kendi nefesi ve sessiz ayak sesleri ulaşıyordu.

Yerleştirilmesine yardım ettiği, herhangi birinin bu tünellerden tekrar girmeye kalkışması halinde Tol'u önceden uyarmak için yapılmış son korumaları dikkatle gözden geçirdi. Zor bir işti - bir Kap tarafından üretilen Esans fısıltı kadar inceydi ve görülmesi imkânsızdı - ama Taeris'in onları yerleştirmesine yardım etmiş ve yerlerini dikkatle ezberlemişti. Yapmak istediği son şey üst katta bir paniğe neden olmaktı.

Titredi ve Peçe'yi kullanmaktan dolayı Rezervinin çok fazla tükenip tükenmediğini kontrol etti. Nadiren tükenirdi ama yine de son zamanlarda birkaç kez, beklediğinden daha az Öz depoladığını keşfederek şaşırmıştı. Yine de geçtiğimiz ay kendini çok zorlamıştı - çoğu Gölge'nin kendini zorladığından daha fazla zorlamıştı. Vücudunun onu ayakta tutmak için Öz'den faydalıyor mantıklı geliyordu.

Tünel boyunca dikkatli adımlarla yürüdü; sonunda Kanal'ın parıltısını görebiliyor olsa da, çoğunlukla ayaklarının altındaki pürüzsüz zemine güvenmek zorundaydı. Adımları çok az ses çıkarıyordu ama ayakkabılarının en ufak sürtünmesi bile karanlığın içinde yankılanarak irkilmesine neden oluyordu. Jin'le birlikte buraya geldiklerinde başka bir sürü ses duymuştu. Hem aralarındaki hem de uzaktaki konuşmalar. Kahkahalar. Çalışan aletler. Hayatın genel gürültüsü.

Artık hepsi gitmişti. Sessizlik ölü, acımasız ve baskıcıydı. Asha platforma çıktığında gözlerini kırptırdı. Sanctuary, Conduit'in başlangıçtaki kör edici ışığına karşı gözlerini kısarak bakıyordu. Silindirden akan güç her zamanki gibi sağanak ve dehşet verici güzellikeydi. Artık bu görüntüye alışmış olsa da Asha sadece izlemek için birkaç dakikasını ayırdı.

Sonra merdivenlerden aşağıya, ışık sütunundan biraz uzakta duran ürkütücü bir şekilde terk edilmiş yapılara doğru ilerledi. Bir süredir

Bu evlerin her birine birkaç kez girip çıkmıştı ama eski sakinlerinin nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir belirti yoktu. Aynı şey taverna ve okul için de geçerliydi... her şey bomboştu.

Tek bir sınıfa yetecek büyüklükte alçak bir bina olan okulu incelerken kaşlarını çattı. Her şey bir yana, onu en çok çocukların yokluğu rahatsız ediyordu. Kimse fark etmeden nasıl kaçmışlardı? Kör buraya gelmeden önce mi gitmişlerdi? Ceset olmadığını görünce rahatlamıştı; bu da Shadraehin'in herkesi zamanında götürdüğünü gösteriyordu. Ama bunu tam olarak *nasıl* yaptığı bir sır olarak kalmıştı.

Asha, Brase'in kendisi için bulduğu haritaların kopyasını çıkarıp dikkatle inceledi. Elbette bunlar çok geçmiş bir zamana aitti ve Gölgeler'in inşa ettiği binaların hiçbirini göstermiyordu. Ama *Cyrariel* olarak işaretlenmiş olan Kanal -her ne kadar bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmasa da- az önce girdiği tünel gibi açıkça gösterilmişti.

Sayfayı çevirerek diğer planlardan bazılarını inceledi. Yeraltı mezarlarının haritası, tünellerin ne kadar karmaşık olduğunu gösteriyordu; yollar her yerde birbirinden ayrılıyor, kesişiyor ve kıvrılıyordu, haritadaki pek çok yol da öylece bitiyordu. Bunun bir çıkmaz sokaktan mı yoksa haritacının bilgi eksikliğinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

O kadar dalmıştı ki göz ucuyla gördüğü hareketi neredeyse fark etmeyecekti.

Bunu yaptığında, keskin bir nefes alışını bastırarak ona doğru döndü. En fazla yüz adım ötede iki figür yürüyordu, Conduit'in kör edici ışığına karşı siluet halinde. Bir adam ve bir kadın.

İlk başta onların Gölgeler olduğunu düşündü ve onlara doğru hızlı adım attı.

Sonra birinin kıvrımlı hareketlerini, siyah pelerinini ve kapüşonunu fark etti. Gözleri alıştığında, diğerinin yüzünde de siyah izler olmadığını fark etti.

Durmak için sendeledi.

Bir sha'teth. Ve ... onunla konuşan biri. Bir kadın. Gölge olmayan ama Kanal'a Asha'nın cesaret edebileceği kadar yaklaşabilen biri. Asha'nın beden dilinden anladığı kadarıyla hem çevresinden hem de arkadaşlarından korkmuyordu.

Asha birkaç saniye dondu kaldı, gözlerini çiftten ayırmadı.

Geri çekilmeli. Gidin. Peçe tarafından gizlenmişti ve

Tol'a geri dönerse tespit edileceğinden şüphelenmek için hiçbir neden yoktu. Yapılacak en güvenli şey buydu. Wirr ya da Taeris burada olsalardı, ona tam olarak bunu yapmasını söylerlerdi.

Ama bir konuşma devam ediyordu. Tam olarak duyamıyordu; sesler alçaktı ve ikisi yeterince uzaktaydı. Ama dinlemek ona kadının kim olduğunu ya da sha'teth'in burada ne aradığını söyleyebilirdi.

Bu ona düşmanın bir sonraki planı hakkında fikir verebilirdi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve endişeyle dudaklarını yaladı. Bu bir riskti ama aynı zamanda kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

Haritayı hızla cebine geri koydu, nefes alış verilişini düzene sokarken kırışma sesini en aza indirmeye dikkat etti, mümkün olduğunca eşit ve sessiz olduğundan emin oldu. Sonra ayaklarını ses çıkarmayacak şekilde dikkatlice yerleştirerek ilerledi.  l  sessizliği, yabancının sha'teth ile yaptığı konuşmanın kolaylıkla duyulabileceği anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda Asha'nın çıkaracağı her sesin dikkat çekeceği anlamına geliyordu.

Özellikle yabancıyı inceleyerek yaklaştı. Kadın gençti, Asha'dan yaşça büyüktü ama aralarındaki fark beş altı yaştan fazla değildi. Omuz hizasındaki kızıl saçları Asha'nın daha önce görmediği bir tarzda düzenlenmişti ve giysileri de özenle dikilmiş gibiydi.

Yine de onda bir şeyler vardı. Yüz hatlarında, kendini taşıma biçiminde. Hareketleri sarsıntılı, gözleri çok geniş, bir an çok zeki, sonra cam gibi.

Sha'teth ne kadar ürkütücü olsa da, Asha'yı derin ve rahatsız edici bir dehşet duygusuyla dolduran yabancıydı.

Titreyerek, sha'teth ve kadın arasında geçen kelimeler netleşene kadar kendini daha da yaklaşmaya zorladı.

"... h l  bir işaret yok." Sha'teth'in hırıltılı, fısıltılı sesi Asha'nın hatırladığı kadar rahatsız ediciydi. Konuşma şekli, kadının etrafındaki duruşu... saygılı görünüyordu. "Bize verdiğin öz'in gerçek olduğundan emin misin?"

Kadın birkaç saniye boyunca cevap vermeden, gözlerini kırpmadan doğrudan Kanal'ın k r edici işığına baktı. Asha onun duymadığını düşündü ama sonunda başını yana eğdi.

"Kesin mi?" Kadın alçak sesle ve gırtlaktan bir kakhaha attı ve Asha bu ses karşısında irkildi.  ılgınlıkla karışık, çiğ bir sestti. Onları çevreleyen ölümcül sessizlik dışında herhangi bir yerde fısıltı olabilecek bir sesle devam etti. "Evet. Kesin. Gelgit kadar kesin. "Evet.

Ay kadar kesin. Kesin, kesin, *kesin*."

Sonunda sha'teth'i incelemek için döndü, yakınına eğildi ve çocuksu bir hareketle kaputunun altına baktı. "Kesinlik tuhaf bir şeydir. Çünkü bu görevi Aelrith kadar ustalıklarla yerine getirebileceğinden emindin. Akılsızdan gelen bir dilek, nefes almayan bir şeyden gelen bir hayal mi? Kesinlikle değil. Yine de sen bu amaç için yaratılmadın. *Emin* misin, *Vhalire*?"

Asha söylenenleri düşünürken bir ürperti hissetti, bu ismi buraya ilk gelişinden hatırlıyordu. *Zamanı geldiğinde, Vhalire'in acı çekmesine izin verme*. Aelrith'in ona söylediği sözler şimdi sonsuza dek önceymiş gibi geliyordu ama Jin'i o kadar rahat bir şekilde öldürdükten sonraki o korkunç anlar hafızasına silinmez bir şekilde kazınmıştı.

İleride, kadın eğilip yaratığın kapüşonunun altından bakmaya devam etti, yüzü sha'teth'inkinden birkaç santim ötede çılgınca gülümsüyordu.

Sonra, hemen bir yanıt gelmeyince, garip bir iç çekişle tekrar doğruldu, bakışları yaratığın ötesini ve Sığınak'ın çevresini taradı. Bu hareket şüphe uyandırmaktan ziyade bir eksiklikti ama Asha yine de dondu kaldı.

Kadının bakışları Asha'nın durduğu boşluktan geçmek üzereydi ki sha'teth tekrar tıslayarak dikkatini geri çekti.

"Evet." Yanıt düz ve cansızdı. Ne bir endişe ne de herhangi bir alınganlık belirtisi içeriyordu. Bu bir ifadeydi, ne daha fazlası ne de daha azı.

Kadın birkaç saniye boyunca sessizce yaratığa baktı. Sonra çığlık attı.

Asha bu ses karşısında içgüdüsel olarak geri çekildi. Bu bir öfke çığlığıydı, hayal kırıklığı, şaşkınlık, öfke ve dehşet tek bir notada toplanmıştı. Kadın döndü ve Asha gözlerini dört açmış onu izlerken elini Kanal'ın derinliklerine daldırdı. Birkaç dakika içinde saf enerjiden oluşan bir ateşe dönüşmüştü, Kanal'ın kendisi kadar bakması zordu.

"Yalan!" Yumruğunu en yakındaki binaya doğru savurdu; bir kükreme oldu ve yapıdaki her taş patlayarak yakındaki evlerin üzerine moloz yağdırdı. Asha geriye doğru kekeleyerek bir adım attı. Çarpma noktası biraz uzaktaydı ama kadının aklını kaçırdığı açıktı.

"Yalan!" Bir kükreme daha, bir bina daha yıkıldı. "Yalanlar! *Yalanlar!*" Bir tane daha. Bir tane daha.

Yıkım Asha'dan uzaktaydı ama o yine de tüm kasları gergin bir şekilde duruyordu, gerekirse kaçmaya hazırdı. Gök gürültülü yankılar

Duvar ve çatı parçaları hâlâ çökmeye devam ederken, kadının hedef aldığı bölgeden devasa bir toz bulutu yükseldi, kalındı ve yavaşça dışarı doğru kabarıyordu. Asha bu bulutu da yakından takip ediyordu. Üzerine inen toz doğal olarak Peçe'nin koruması tarafından emilecekti - bunu testlerinden biliyordu - ama nefes almasını zorlaştıracaktı. Ve tek bir öksürük onu görünür olmak kadar kolay ele verebilirdi.

Sonunda ışık yabancından uzaklaştı ve Asha kadının elini tutarak yere yığıldığını görebildi. Bir boğulma sesi duyuldu ve birkaç dakika sonra Asha kadının hıçkırı hıçkırı ağladığını fark etti.

"El al, Vhalire. Sen doğru musun, yoksa başka bir yalan mı? El, acıyor. Her zaman acır, ama bu daha kötü hissettiriyor. Daha keskin. Bu gerçekten gerçek mi?" Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken, sanki içindeki iblisleri çıkarmak istercesine başını şiddetle salladı. "Meldier onun yeterince iyi bir versiyonunu yapamadı, biliyorsun. Denedi. El denediğini biliyor. Her şey sonuna kadar dayanırdı ve onu bulurdum ve ona yapacağım şeyler asla yeterli olmazdı. O benim arkadaşımdı ve ben o şeyleri yaptım ve dok'en fanteziyi sürdüremedi ve kırılacaktı ve ben tekrar çılgılık atıyor, yalvarıyor ve kıvranıyor olacaktım ve acı bildiğim tek şey olacaktı ve ..."

Bir süre sessizliğin içinde hıçkırarak ağlamaya devam etti. "Bu gerçek, Isiliar. Artık özgürsün."

Sha'teth'in törpüsü sessizliği böldü ve Asha gözlerini kırıştırdı. Sesinde farklı bir şey mi hayal ediyordu? Tonda en ufak bir yumuşama mı?

Kadın -Tanıdık; isim nedense tanıdık geliyordu ama Asha çıkaramıyordu- öfkeyle gözlerini silerek burnunu çekti. Sha'teth'e baktı.

"Asla özgür olamayacağım," dedi usulca. Yavaşça elini açtı ve Asha'nın tek yapabildiği ses çıkarmamak oldu. Kıpırmızı parlıyordu, yanmıştı; kemiğin beyazı yer yer görünüyordu.

Isiliar gözlerini kapattı ve Asha izlerken, et tekrar birbirine örülmeye başladı. Birkaç dakika içinde kadın sanki hiçbir şey olmamış gibi elini tekrar esnetmeye başladı.

"Onu durdurmalıyız, Vhalire. *Durdurmalıyız*. El ve güneş ve yıldızlar ve ay ve tüm okyanuslar ve tüm kaderler adına, *onu durdurmalıyız*."

"Anlıyorum."

"mi? mi, Vhalire? Bir canavar gerçekten anlayabilir mi

tekrar. Asha onun hiç yanıt vermeyeceğini düşündüğü anda dikkati tekrar şimdiki zamana döndü.

"Ona söylediğim gibi size de söylüyorum: Sebebini *bilmiyorum*. Ayrıca Alaris diğerlerinden birini bulmaya odaklanmalı, bir tane daha olursa ilshara aşağı inecek. Bu yüzden ben gidiyorum, iğrenç şey. Alaris'e beni durduramadığını açıklamak zorunda kalacaksın. Tabii gerçekten denemek istemiyorsan. Eğer iki yılını erken bitirmek istiyorsan, elinden gelenin en iyisini yapabilirsin." Dudaklarını yaladı, gözleri aniden genişledi ve vahşileşti, cüretkârlaştı. "Aslında, sanırım denemeni isterim."

Çocuk sadece başını eğdi. Asha onu izlerken ürperdi. Gözleri... boştu. Cansızdı.

Asha emin değildi ama onun bir Echo olduğundan şüpheleniyordu.

"Kızacak, Leydi Isiliar. Ama ona söyleyeceğim," dedi çocuk.

Isiliar bir süre daha pozunu korudu ve sonra iç çekerek sha'teth'e döndü. "Bana söyleyecek başka bir şeyin var mı? Bir ipucu, bir ima, bir fikrin gölgesi?"

"Hayır," dedi Sha'teth.

"Sana söylemek *istediği* hiçbir şey yok." Yankı sha'teth'e meydan okurcasına baktı. "Yine alt katlarda görülmüş. Hakkında soru sorduğun kişi."

Isiliar çocuğa doğru döndü. "Tal'kamar'ın koruduğu kişi mi?"

"Evet." Çocuk sha'teth'e dikkatle bakmaya devam etti. "Buna güvenmemelisin. O lekeli; serbest bırakılması koşulsuz değildi. Bunu hepimiz biliyoruz."

"En azından ben tasarım olarak kusurluyum. Sen doğuştan kusurlusun." Sha'teth'in törpüsü her zamanki gibi düzdü.

Yankı yanmış gibi tısladı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

Kadın sha'teth'e azarlayıcı bir bakış attı. "Vhalire, Vhalire," dedi hayıflanarak. "Senin hatan olup olmadığına bakmaksızın bir noktaya değineceğim. Keşke diğerleri Tal'kamar'ın seni dönüştürmesine izin vermeseydi. Dostluğun körlüğü bazen her şeyi kapsıyor." Echo'ya döndü, belli ki bir yanıt beklemiyordu. "Önemli değil. Eğer fırsatını bulursan - eğer bunun yapılabileceğinden eminsen - o zaman onu öldür. Aksi takdirde, bizim gibi düşünün: Tal'kamar onun geleceğini gördü, bu da girişimlerimizin başarısız olacağı anlamına geliyor. Ve başarısız bir girişim sadece onu ve etrafındakileri önceden uyaracaktır. Bu yüzden aptalca hareketler yapmayın."

Yankı buna kaşlarını çatı ama sonunda başını salladı.

Isiliar karşıdaki sha'teth'e baktı. "Gel, Vhalire. Gerçek ya da hayali, eve gidiyoruz." Yüzünde her zamanki ifadesinden daha korkunç, hülyalı bir yarım gülümseme belirdi. "Eve."

Vhalire bir adım öne çıkarak Kanal'ı işaret etti. Öz dönmeye ve kendini silindirden dışarıya, kapı gibi görünen bir şeye doğru örmeye başladı.

Anında, taşın taşa çarparak çıkardığı inilti ve gıcirtı havayı doldurdu ve Asha'nın açısı açıklıktan geçip başka bir yeri görmesine izin verdi.

Kapının diğer tarafında devasa bir oda uzanıyordu ama her şey parlıyordu, çelikten ve siyah cilalı taştan yapılmıştı. Asha izlerken, zeminin devasa parçaları kaymaya başladı, görünüşte rastgele olan desen yavaşça yerini geçitten uzaklaşan ince bir siyah taş şeridine bıraktı, iki yanında çelik kareler vardı. Çeliğın bir kısmı düzgünce birbirine geçerken bir çatırtı sesi duyuldu, bir çeşit enerjinin kaçışıydı bu.

Isiliar kara taşa doğru adım attı, onu sha'teth takip etti. Kapı aralığı kayboldu.

Asha birkaç dakika boyunca iri gözlerle bakmaya devam etti ve sonunda dikkatini genç çocuğa çevirecek kadar kendini topladı. Bir süre Kanal'a baktı, sonra sakince döndü ve yürümeye başladı.

Başka birine rapor veriyordu, yani belli ki burada başkaları da vardı.

Hâlâ gitmekten başka bir şey istemiyordu ama Asha onu takip etmek zorunda olduğunu biliyordu.

Güvenli bir mesafede durmaya çalışarak Echo'nun peşinden gitti; yaratık sadece bir çocuğın içinde yaşıyor olsa da, ne kadar tehlikeli olabileceklerini görmüştü. Isiliar'ın yarattığı enkazın üzerinden atlayan çocuğu izlerken kaşlarını çattı, o yaştaki biri için fazla emin hareketler yapıyordu. Gölgeler'in çocuklarından biri miydi? Onu tanımıyordu ama bu mantıklı olabilirdi. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Çok geçmeden Echo'nun nereye gittiğini fark etti.

Doğrudan yeraltı mezarlarına.

Asha yutkundu, genç çocuk zifiri karanlık girişe ulaşıp içerideki yolculuğundan sonra astığı belli olan bir feneri yakmak için durakladığında bocaladı. Bir seçim yapmak zorundaydı. Elinde haritalar vardı ama eksik ve eskiydiler. Yine de büyük bir riskti.

Gölgeler burada olabilir, rehineler ya da daha kötüsü. Onların çocukları da.

Bir karara vardı.

Kalbi hızla çarparak Echo'nun peşinden gitti.

İlk başta yarattığı takip etmenin çok zor olmadığını fark etti; yeterince yavaş hareket ediyordu ve sadece fenerinin ışığını kullanabilecek kadar yakın durması gerekiyordu. İçinden geçtikleri ilk birkaç tünel geniş ve düzdü, Asha'nın fark edilme korkusu olmadan geride durabileceği kadar kolaydı.

Sonra ilk kavşağa ulaştılar.

Onlar ilerledikçe tünel gittikçe daralıyordu, ta ki geçit duvarları iki kişinin yan yana yürüyemeyeceği kadar yakın olana kadar. Bu gelişme Asha'yı biraz endişelendirmişti; eğer Echo geri dönüp kendisine doğru gelmeye karar verirse, onun önünde gitmesi ya da kendisine çarpma riskini alması gerekecekti.

Sonra her bir tarafı en fazla yirmi metre genişliğinde olan bir odaya çıktılar. Yedi çıkış vardı, duvarda birbirinin aynısı karanlık delikler.

Echo yanından geçen üçüncüye doğru hatasız bir şekilde döndü.

Bu yeni tünelden aşağı inmeye başladıklarında Asha sonunda *bunun* gerçekten de yeraltı mezarlarının başlangıcı olduğunu anladı. Klostrofobik derecede dar geçit her on adımda bir kıvrılıyor ve dönüyordu; aniden her yarım dakikada bir yeni tünellere girişler oluyordu. Kıvrımlar Asha'nın artık Echo'ya daha yakın yürümesi gerektiği anlamına geliyordu, aksi takdirde köşeler ışığı ondan saklıyordu ve göremediği zeminde tökezleme riski vardı.

Olabildiğince sessizce ilerledi, zamanın yarısında nefesini tuttu ve tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışmak için bir harita çıkarma dürtüsüne direndi. Tabii hâlâ haritaların üzerindeyse. Aldıkları her bir dönüşü hatırlamaya çalışmaktan vazgeçmişti.

Bir süre için Echo ileriye odaklanmış gibiydi. Yavaş ama sabit bir hızla ilerliyor, arkasına hiç bakmıyor, hiç ses çıkarmıyordu.

Sonra tüneller daha da daraldı, daha da dolambaçlı hale geldi. Asha bu kadar yakın olmanın tehlikesine rağmen genç çocuğun fenerini gözünün önünden ayırmaktan korkuyordu. Echo şimdiden yan geçitlere doğru o kadar çok dönüş yapmıştı ki, Asha avını kaybederse -burada yalnız kalırsa-buranın onun mezarı olacağından hiç şüphesi yoktu. Bir ışıkla bile geri dönüş yolunu bulmasının imkânı yoktu.

Yolculuklarının otuzuncu dakikasıydı ki Asha'nın ayağı başıboş bir taşa takıldı ve taş yerde sekmeye başladı. Küçük bir şeydi ama Asha'ya gök gürültüsü gibi gelmişti.

Midesi sıkıştı ve nefesini tutarak dondu kaldı. Yankı sanki fark etmemiş gibi yürümeye devam etti ama Asha en ufak bir tereddüt, boyundaki kasların en ufak bir kasılmasını gördü.

Duymuştu.

Dişlerini sıkarak onun peşinden sürünerek gitmeye devam etmeye zorladı kendini, arada cesaret edebildiği kadar mesafe bıraktı.

Bir dakika daha yürüdüler ve Asha, Echo'nun hatasına vereceği tepkiyi hayal edip etmediğini merak etmeye başladı.

Çocuk ileride bir köşeyi döndü ve hiçbir uyarı olmadan fener söndü.

Ani karanlık tamamen kör ediciydi. Asha şaşkınlıktan nefesini tuttu ve onu olduğu yerde dondurmakla tehdit eden ani dehşet dalgasına rağmen bedenini harekete zorladı. Yan tarafa doğru hızlı ve sessiz bir adım attı ve ardından yere uzanarak kendini elinden geldiğince duvara yasladı. Geçit başka bir şey için çok dardı.

Bir an sonra, kendisine doğru gelen kayaya sürtünen parmakların belli belirsiz sesini duydu.

"Burada mısın, et?" Bulunduğu yerden bir beden boyu bile uzakta olmayan bu genç ses, Asha'nın omurgasından aşağı soğuk bir korku titremesi gönderdi. "Elbette o kadar cesur değilsin. O kadar da gözü kara değilsin. Eğer öyleysen, sanırım ihtimaller artık eşit, değil mi? Eğer seni bulursam, merhamet olmayacak."

Asha nefes almayı bıraktı ve gözlerini kapattı. Görme yetisi zaten burada bir işe yaramıyordu ve sadece seslere odaklanmak ona yardımcı oluyordu.

Tenin kayaya yumuşak sürtünmesi yavaşça yaklaştı ve karşı duvar boyunca göğüs hizasında ilerledi. Çocuk yanından geçerken Asha kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Hayal görüyor olabilirdi ama çocuğun ayak seslerinden yüzüne doğru hafif bir esinti hissettiğini hayal etti.

Ses birkaç saniye daha devam etti, sonra kesildi. Asha dilini ısırdı ve paniklememek için acıya odaklandı.

Gürültü yeniden başladı; bu kez duvarın kendi tarafında. Çılgınca bir an için geçidin diğer tarafına yuvarlanmayı ve kendini Echo'nun çoktan geçtiği duvara doğru itmeyi düşündü. Dürtüsüne direndi, sesin kendisini ele vereceğini biliyordu.

kesinlikle ağlıyordu. Çocuk elini duvara sürüyordu ama Asha yan yatmış, düz bir şekilde duvara yaslanmıştı. Echo ayağıyla onu dürtmediği sürece bir şey olmazdı.

"Burada mısın, et?" Bu bir fısıltıydı ama o kadar yakındı ki Asha'nın neredeyse irkilmesine neden oluyordu. Aslında tam tepesindeydi, tıpkı fırçalanmış parmakların sesi gibi.

Birden bir kıvılcım çaktı ve fener yeniden canlandı, Asha'nın göz kapaklarının ardında bile güneş gibi yanıyordu. Gözlerini açmaya cesaret edemedi, kıpırdamaya cesaret edemedi ama fener yüzüne birkaç metreden fazla yaklaşmış olamazdı.

"Hmm." Genç çocuğun sesi memnuniyetsizdi.

Sonra ışık tekrar ondan uzaklaşmaya başladı.

Asha gözlerini açtı, rahatlamasını da en az korkusu kadar sessiz tutmak zordu. Echo yoluna devam ediyordu; çoktan bir köşeyi dönmüş, fenerinin ışığı sönmeye başlamıştı.

Asha olabildiğince sessizce ayağa fırladı ve peşinden koştu, kalp atışları o kadar yüksekti ki, Yankı'nın bir şekilde onu duyabileceğinden biraz endişelendi.

Birkaç dakika daha eskisi gibi devam ettiler ve Asha sakinleşmeye başladı. Echo eskisinden daha temkinli görünüyor, daha yavaş hareket ediyordu. Ama başka bir şey söylemedi.

Sonra, ilk seferinde olduğu gibi aniden ışık kayboldu.

Asha donakaldı, nefesini tuttu ve bu kez gözlerini hemen kapatarak bir kez daha seslere konsantre oldu. Kendisine doğru gelen ayak seslerinden ziyade, hafifçe uzaklaşan bir sürtünme sesi vardı ve sonra... hiçbir şey yoktu.

Asha'nın kaşları çatıldı, sonra ne olduğunu anlayınca kalbi sıkıştı. Echo şüphelenmeyi hiç bırakmamıştı.

Işığı söndürmüş, sonra da onu kaybetmek için aceleyle ilerlemişti.

Ve başarılı olmuştu. Karanlıkta önemli miktarda gürültü çıkarmadan hareket edemiyordu. Yankı da hiç şüphesiz kendi zamanını beklemiş, ileride dallanan yollara sahip odalardan biri olduğundan emin olmuştu. Oradan bir düzine kadar çıkış olabilirdi ve yaratığın hangisini kullandığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Duvara yaslandı ve korkuyu uzak tutmak için birkaç yavaş, derin nefes aldı. Yine de sessizce. Yanılıyor olması ve Echo'nun onun paniklemesini, körü körüne koşmasını bekliyor olması tamamen mümkündü

ve bu sırada gürültü çıkaracaktı. Bu riski almaya hiç niyeti yoktu.

Kendi kendine durumu değerlendirdi. Kaybolmuştu, bundan kaçış yoktu. Zifiri karanlıkta haritalarını bile göremiyordu ve bu kadar çok dönüş yaptıktan sonra zaten haritalarda yerini belirleyemezdi. Yeraltı mezarları uçsuz bucaksız ve karmakarışıktı; buradaki labirentte bir çıkış bulamadan haftalarca amaçsızca dolaşabilirdi.

Asha Yankı'yı takip ederek bir hata yapmıştı ama dışarı çıktığında kendini azarlamak için yeterince zamanı olacaktı.

Şimdilik iki gerçek seçeneği vardı. Birincisi geri dönüş yolunu bulmaya çalışmaktı; gözleri alışıyordu ve duvarlardan yayılan en zayıf ışığı görebiliyordu, bu yüzden Sığınak'a geri dönmek için yeterince kıvrım ve dönüşü tanıma şansı vardı - çok küçük bir şans -. Bu cazip bir seçenektir, proaktif olmasını sağlayacak, kendisini durumun gerçeklerinden uzaklaştıracak bir seçenek. Kendisini bir şeyler yapıyormuş gibi hissetmesini sağlayacak bir seçenektir.

Ama bunu düşünür düşünmez, alternatifin daha iyi olduğunu biliyordu. Olduğu yerde kalmak. Sabırlı olmak. Echo burada her ne yapıyorsa, belli ki tek başına çalışmıyordu. Aslında, şimdi düşününce, Isiliar ve sha'teth yakında Echo'ya ve burada başka kim varsa onlara katılacaklarını belirtmişlerdi. O halde onların da aynı rotayı izlemesi mantıklıydı.

Asha hareket ederse, kendi yolunu bulmaya çalışır ve kaybolursa, onları takip etme fırsatını kaçıracaktı.

Dişlerini sıktı. Yanında yemek için getirdiği yiyecekler vardı: dikkatlice pay edilmişti ve en azından birkaç gün yetecek kadardı. Karanlıkta öylece oturup bekleme ve umut etme fikrinden nefret ediyordu, sürekli olarak hem bulunmaktan hem de kimseyi görememekten korkuyordu. Ama en azından bu şekilde, en kötü ihtimalle, geri dönüş yolunu bulmak için son bir girişimde bulunma seçeneği hâlâ vardı.

Birkaç dakika daha dinledi, gözlerini kısarak etrafındaki karanlıkta herhangi bir hareket belirtisi aradı.

Sonra Peçe'yi devre dışı bıraktı.

Hiçbir şey olmayınca rahatlayarak gözlerini kapadı ve derin bir nefes verdi.

Yavaşça ilerleyerek bir sonraki kapıya ulaşana kadar ilerledi.

Kavşak, kenarları dikkatlice dolaşıldığında odadan dokuz farklı çıkış ortaya çıkıyordu. Bu tür kavşakların çoğunda olduğu gibi, yanlarda da daha fazla boşluk vardı; Asha'nın oturması için daha güvenli bir yerdi, biri onu gafil avladığında ayağının takılmasından endişe etmesine gerek yoktu.

Kendini en uzak köşeye sıkıştırdı ve Peçe'yi ellerinin arasına aldı. Onu şimdilik kullanmayacaktı - en azından bu kadar tetikleyen. Özünü tüketmesi gerekli değildi ve bir şey duyduğu ya da gördüğü anda onu aktive edebilirdi. Daha sonra uykusu gelirse tekrar kullanması gerekecekti ama zamanı geldiğinde bununla da başa çıkacaktı.

Dehşeti uzakta tutmaya çalışarak karanlığa birkaç sakinleştirici nefes bıraktı ve beklemek için yerleşti.

Bölüm 10

Davian, Tol'un Esansla aydınlatılmış doğu kapısından geçip Dış Koğuş'un geniş ama işlek yollarında yürürken nefes verdi.

Prythe'den dönüş yolculuğu gergin geçmiş, giderek yaklaşan karanlıkta onu takip eden biri olup olmadığını kontrol etmek için tereddütlü duraklamalarla dolmuştu. Hiçbir şey görmemişti ama eğer haklıysa -eğer bir Augur sadece onunla konuşmak için birini gerçekten Kontrol Etmişse-gizlenmeleri için fazla bir şey gerekmezdi. Tol Shen'in biraz tanıdık çevresi hiç bu kadar dostça gelmemişti, Yeteneklilerin gelip geçen bakışları bile aniden her zamankinden daha az düşmanca görünmeye başlamıştı.

Yine de İç Koğuş'a gitmeden önce oyalanmadı ve gümüş kol bandını sallayarak bağlantı tünelinden hızla geçti. Birkaç dakika sonra, Augur'ların konutunun dışındaki muhafızlarla şaşırtıcı derecede kibar ve yardımsever bir sohbetin ardından, kendini İç Arşiv'e doğru giderken buldu.

İç Arşiv, Deilannis'teki Büyük Kütüphane'nin büyüklüğüne yakın olmasa da, Davian'ın gördüğü diğer her şeye rakip olan büyük bir kütüphaneydi. Her koğuşun kendi Arşivi olduğunu biliyordu, ancak mevcut bilginin genişliği ve derinliği aralarında büyük farklılıklar gösteriyordu. Daha çok yeni Üstün Yetenekli öğrenciler için temel metinlere ve teoriye odaklanmış gibi görünen Dış Arşiv'e yaptığı tek ziyaretten büyük ölçüde etkilenmemişti. Ishelle'le birlikte Merkezi Arşiv'e de henüz girmemişlerdi ama eninde sonunda ziyaret sözü verilmişti. Hayal kırıklığına uğrayan Davian, gerçekten işe yarar kitapların -Sınır'la ilgili herhangi bir şeyin, hatta Augur'ların bile- orada saklandığından şüpheleniyordu.

Kısa süre sonra İç Arşiv'e ulaştığında, aceleyle girişteki yüksek kemerin altından geçip içeri girdi ve sonunda köşedeki bir masada uzanmış, bir Öz küresinin hafif ışığında kitap okuyan Ishelle'i gördüğünde nefes nefese kaldı.

"ihtiyacım var," dedi karşısındaki sandalyeye otururken. Ishelle başını kitabından kaldırmadı. "Biliyorum."

Davian homurdandı. "Çok komik. Sanırım Prythe'da başka bir Augur daha olabilir."

Ishelle doğruldu, okumakta olduğu kitabı kapatıp bir kenara bıraktı. "Ne?"

Davian olanları çabucak anlattı ve Thameron'un kendisini takip ettiğini söylediğinde şaşırmayan bir göz yuvarlamasıyla karşılaştı. Yine de şarkıcının tuhaf hafıza kaybını anlattığında Ishelle geriye yaslandı.

"Kaderler," diye mırıldandı. "Bir günde iki tane." Davian'ın tepkisini izleyerek hafifçe gülümsedi.

Davian cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kendini tuttu. Şaşkınlıkla birkaç dakika Ishelle'e baktı, sonra yavaşça onun ifadesine uydu.

"Biri öne mi çıktı?"

"Mola vermek için yanlış öğleden sonrayı seçtiniz. Sadece iki baş belası... ve ilk gerçek Augur'umuz." Davian'ın ifadesindeki heyecanla gülümsemesi genişledi.

"Emin misin?"

"Onu okumama izin verdi. Bundan eminim."

Davian kısa ve yüksek sesli bir kahkaha atarak sandalyesini hevesle geriye itti ve Arşiv'de çalışan Üstün Yeteneklilerin sinirli bakışlarını görmezden geldi. "Peki nerede o?"

Ishelle ona el sallayarak yerine oturmasını işaret etti. "Adı Rohin ve şu anda Yaşlılar'la bir toplantıda - ki bunu bölmeyeceğimizi söylemiştim," dedi kararlı bir şekilde. "Yine de bazı temel testlerden geçtik. Herhangi bir alanda özellikle güçlü görünmüyor - insanları okuma konusunda biraz yeteneği var, ama bu konuda senden ya da benden daha iyi olduğunu söyleyemem. Ve geçen yıl sadece yarım düzine imgelem gördüğünü söylüyor. Hepsi de küçük, kişisel şeyler." Omuz silkti. "Eğitim yok. Deneyim yok. Ne olduğunu sadece birkaç ay önce anladı ve o zamandan beri bunu herkesten saklamakla meşgul. Bu yüzden ondan çok fazla şey beklemeyin."

Davian başını salladı; yeni gelen kişinin özellikle yetenekli olmaması pek de şaşırtıcı değildi. Davian'ın Deilannis'te geçirdiği zaman ona tüm Augur yetenekleri konusunda sağlam bir temel vermişti ve Ishelle de yıllardır eğitim alıyordu. İkisi de yeni Augur'ların yetiştirilmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu onun heyecanını azaltmadı.

"Yani ben Prythe'deyken o buradaydı. Benimle konuşan kesinlikle o değildi," diye düşündü. "Eğer Rohin bir süre daha müsait olmayacaksa, şehre bir yolculuk yapmak ister misin?"

Ishelle tereddüt etti, sonra başını salladı. "Konsey bu akşam herkesi Büyük Salon'a çağırdı, toplantılarını bitirdikten sonra onu tüm Üstün Yeteneklilere resmen tanıtacaklar. Bu gerçekleştiğinde en azından birimiz burada olmalıyız."

"Ne zaman?"

"Bir saat de olabilir, üç saat de." Ishelle omuz silkti. "Kesin bir şey söylemediler."

Davian homurdandı. Yeni Augur'la tanışmak için sabırsızlanıyordu ama Prythe'dakinin de elinden kayıp gitmesine izin vermek istemiyordu. Geri gelmişti çünkü saldırıya uğraması durumunda Ishelle'in yanında olmasını istemişti. Ama eğer Thameron'dan kurtulmak şehirdeki Augur'la temasa geçmenin ilk adımı olduysa, Davian onlara yakın zamanda bir şans daha vermek istiyordu - her kimse, riskin buna değmeyeceğine karar verip tekrar gitmeden önce.

"Anladığım kadarıyla geri dönüyorsun?" dedi Ishelle, ancak bu sorudan çok bir ifadeydi.

Davian başını eğdi. "Sanırım yapmalıyım. Özürlerimi iletme zorundasınız," diye ekledi içten bir pişmanlıkla. İçini çekti, ayağa kalktı; oyalanmanın bir anlamı yoktu. "Rohin nasıl bir yer?"

Ishelle omuz silkti. "Bizim yaşımızda tabii ki. İyi birine benziyordu sanırım. Onunla konuşma fırsatım pek olmadı ve o toplantıya başka bir suikastçı adayı bekleyerek gitmiştim ama..." Sırıttı. "Eminim hepimiz iyi geçineceğiz. Fates, ister inanın ister inanmayın, *Yaşlılar* bile ondan hoşlanıyor gibiydi."

Davian kaşlarının biraz kalktığını hissetti. "Etkilenmeli miyim yoksa endişelenmeli miyim bilemiyorum." Sırıttı. "Ya da tüm Yaşlıların aniden kalkanlarını kullanmayı bırakıp bırakmadığını merak ediyorum."

Ishelle homurdanarak gizlice etrafına bakındı. "Bunun şakasını bile yapma." Gülümsemesi soldu. "Şehirde de kendini bu her kimse ona açık bırakma. Dışarıda dikkatli ol."

Davian başıyla onayladıktan sonra bir kez daha Prythe'a doğru yola koyuldu.

Davian boş fincanını yere bıraktı, kalabalık ve gürültülü tavernayı kızgın görünmemeye çalışıyordu.

Geç olmuştu ve hem sabrı hem de kendine güveni hızla tükeniyordu.

Zayıf. Bir saate yakın bir süredir burada, bir masada tek başına oturuyordu; ondan önce iki saate yakın bir süre Prythe'ın meşalelerle aydınlatılmış sokaklarında yürümüş, o günkü adımlarının izini sürmüş ve kendisine yaklaşmak isteyen herkese bol bol fırsat vermişti.

Şimdiye kadar kimse ona iki kez bile bakmamıştı.

Bu kez Tol'den de onları korkutmak için peşinde kimse yoktu. Thameron'un öğleden sonra olanları Konsey'e anlattığından şüpheleniyordu ya da muhtemelen herkesin aklı yeni Augur'la ilgili haberlere takılmıştı ve Davian'ın Prythe'de bir akşam ne yaptığını merak etmiyorlardı. Her iki durumda da, Üstün Yeteneklilerden biri tarafından izlenmediğinden emindi.

Ne yazık ki, bir fark yaratmış gibi görünmüyordu.

İçini çekti, sessizce kendini azarladı. Burada bulunduğu süre uzadıkça, bu fikir daha da aptalca gelmeye başlamıştı. Augur'un onu daha önce nasıl tanıdığına dair hiçbir fikri yoktu ve şehre geri döndüğünü fark edip etmeyecekleri de belli değildi. Eğer bir Augur *olsaydı*. Düşünmek için bu kadar çok zamanı varken, bu konudaki şüpheleri bile giderek artıyordu.

Masaya yaslanıp ayağa kalktı, yüzeye bir bozuk para bastırdı ve kapıya yönelirken barmene kibarca başını salladı. Burada kalmasının bir anlamı yoktu; Kontrol'den bir iz var mı diye meyhanenin müşterilerini birkaç kez kontrol etmiş, hatta Augur'un onu bizzat takip etmeye gelmediğinden emin olmak için her kısaca okumuştı. Rohin'le buluşmak için Tol'de kalmalıydı. Bu tam bir zaman kaybıydı.

Saatın geç olmasına rağmen şehrin bu bölgesindeki insan kalabalığı sokağa çıktığında onu hemen sardı; derin düşüncelere dalmış bir halde kalabalığın arasından yavaşça Tol'un genel istikametine doğru ilerledi.

Deneyebileceği son bir şey daha vardı; o sabah Thameron'a yaptığının aynısını. Muhtemelen bu çabaya değmeyecekmiş gibi geliyordu ama artık buradaydı. Zararı olmazdı.

Aniden karar verdi ve yana doğru ilerledi, loş bir yan sokağa daldı ve dikkat çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde ilerledi. Yarı yolda daha da dar bir sokağa girdi, bu tamamen boş ve karanlıktı, iki bina arasında birkaç metreden biraz fazla boşluk vardı. Tam içeride durdu ve gözlerini kapatarak döndü.

Kan'ı iterek duyularını genişletti ve parlak silüetler keskinleşirken dikkatle odaklandı. Diğer Öz kaynakları
-Yakındaki bir mutfakta yanan ateşin alevi, iki kedinin sokakta sinsice dolaşması

çatı, sağ taraftaki bahçedeki çiçekler- zihinsel olarak filtreledi ve sadece yakın çevresindeki insanları bıraktı. Birkaç dakika içinde kalabalığın görüntülerini izole etmiş ve hareketlerini izleyebilmişti. Bir silüet hemen göze çarptı. Diğerlerinin etrafından dolanarak doğrudan kendi konumuna doğru ilerliyordu.

Amaç.

Davian'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Diğer figürlerin zihninden silinmesine izin verdi ve tüm dikkatini buna verdi. Ara sokağın ağzına geldiğinde durakladı ve Davian takipçisinin aşağıya baktığını biliyordu, şüphesiz nereye gittiğini anlamaya çalışıyordu. Çok yakındaydılar - Davian muhtemelen saklandığı yerden çıkıp yüzlerini görebilir, hatta belki de onları yakalayabilirdi - ama kendini tuttu.

Neredeyse fark edilemeyen başka bir şey daha vardı. Bu tek kişiyi böylesine yoğun bir odaklanmayla incelemiyor olsaydı görmesi kesinlikle imkânsızdı.

Silüetten bir kan ipliği uzanıyordu. Onu takip eden kişi Kontrol ediliyordu.

Sakinleştirici bir nefes aldı. Augur bir süredir nerede olduğunu biliyordu, muhtemelen... ama ona yaklaşma fırsatını değerlendirmemişlerdi, konuşmak istiyor gibi görünmüyorlardı.

Kontrol edilen her kimse ara sokaktan aşağı inmeye başladığında hızla kendini görünmez yaptı. Görünmezlik için kullanılan ağda çok ince kan kullanılıyordu ve Kontrol Edilen kişi zaten bunu arayamazdı. Augur yakınlarda olmadığı sürece onu fark etmeleri mümkün değildi.

Birkaç dakika sonra birkaç adım önünde biri belirdi ve kendini gizlediği dar aralıktan aşağıya bakmak için durakladı. Sıkıca çekilmiş kapüşonunun altından yüz hatlarını seçmek zordu ama genç bir kadın olduğu belliydi, Davian'a göre kendisinden daha yaşlı değildi. Davian bir an için onun kendisine doğru yürüyeceğinden endişelendi -kendini göstermeden kan ağının altından hareket edemezdi ve bu dar alanda fiziksel olarak ondan kaçması mümkün değildi- ama kadın hafif, şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı ve sonra yoluna devam etti.

Davian onun ara sokaktan çıkmasını bekledi ve sonra harekete geçerek geldiği yöne doğru eğildi, kalabalığın içinde fark ettiği kan çizgisini dikkatle izledi. Çizgiyi takip ederken etrafındakilere dair farkındalığını korumak oldukça zordu.

Ama çoğunlukla fark edilmekten kaçındı.

Çok geçmeden kaynağı buldu.

Augur iki bina arasındaki dar bir boşluğun ağzında tek başına durmuş, duvara yaslanmış ve geçenleri ilgiyle izliyordu. Buradaki ışık loştu ama Davian'ın onun yüzünde hiçbir kara leke olmayan genç bir adam olduğunu görmesine yetiyordu; Asha'nın kırklı yaşlarında bir Gölge olarak tarif ettiği Scyner değildi bu.

Davian bir süre onu inceledi ve sonra binanın etrafında dönerek diğer Augur'un arkasına geldi. Dikkatlice bir kan bıçağı hazırladı, sonra yabancının omzunu kavradı.

"Sakin ol," diye homurdandı, öne doğru eğilerek genç adamın kulağına bir şeyler mırıldandı. "Sadece beni neden takip ettiğin hakkında konuşmak istiyorum."

Yabancı irkilerek uzaklaştı ve Öz kullanmaya çalıştı ama Davian hazırды; kan bıçağıyla keserek, takipçisi kullanamadan enerji çekme girişimini sonlandırdı. Davian bunu bir Bozma kalkanı indirerek takip etti. Ishelle'inki kadar iyi değildi ama ihtiyacı olan şeyi yapabiliyordu.

Davian sabırsızca, "Yönetim'in tepemizde olmasını istediğinden şüpheliyim, o yüzden bunu bir daha deneme," diye mırıldandı. "İkimiz de Augur'uz. Hadi konuşalım."

Yabancının omuzları çöktü. "İyi," dedi dönmeden. Alnını ovuşturdu. "Fates. Sandığımdan daha iyiymişsin."

Davian homurdandı. "Beni takip ettirdiğin o kızı da artık kontrol etmeyi bırakabilirsin."

Sonra kaşlarını çattı. Kan çizgisi dağılmamıştı, yani Augur'un bağlantıyı koparmadığını biliyordu. Ama bu çizginin yönü değişmişti.

Şimdi arkasından geliyordu.

"Yetkinin bende olduğunu düşünmeniz gururumu okşadı," dedi genç adam alaycı bir ifadeyle.

Davian'ın kafatasının dibinde acı filizlendi ve her şey karardı.

Bölüm 11

Acının arasından sızan ses, çığlıkların arasında bir fısıltı gibiydi.

"Devaed," diye tekrar homurdandı, sessiz ama taş gibi sertti.

Her siniri müthiş bir acıyla ateşleniyormuş gibi hissediyordu; Caeden'in gözleri faltaşı gibi açıldı ve vücudunu delip geçen yüzlerce jilet gibi iğneyi gördükçe panikleyerek umutsuzca, çılgınca sarsılmaya başladı. Kendini kurtarmaya çalışmak durumu daha da kötüleştirdi, tabii bu mümkünse. Tırmalayıcı, hırıltılı bir inilti çıkardı ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Bakışları göğsünden çıkan, titreyen siyah şeritlerden yavaşça kalktı, görüşü kırmızıya boyandı.

Önünde bir adam durmuş, kayıtsızca onu izliyordu. Uzun boyluydu, teni koyu kahverengiydi, gözleri gri ve soğuktu ve sakince ona odaklanmıştı. Caeden'in durumundan zevk alıyor gibi görünmüyordu ama sempatik de .

"Sen... sen buradaydın," diye soludu Caeden, zihni sonunda parçaları birleştirmeye başlamıştı.

"Hâlâ," diye sessizce kabul etti adam. "Bunca zaman sonra bile. Ve her , Vardiya'dan her geçtiğimde, beni oraya koyduğunuzda söylediklerinizi düşündüm." Öne eğildi, ifadesi buz gibi hareketsiz ve soğuktu. *"Yapabilseydim senin yerini alırdım."*

Caeden cevap olarak hıçkırarak inledi, en basit düşünceler dışında hiçbir şey formüle edemiyordu. Adam onu tanıyordu. Ondan nefret ediyordu. Çaresizdi.

"Neden buraya geldin? Beni neden serbest bıraktınız?"

Caeden gözlerini kapadı. Yalan söylemesi gerekiyordu ama düşünceleri parçalara ayrılmış, tam olarak şekillenmeye fırsat bulamadan acı tarafından parçalanmıştı.

"Yardıma ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldı.

Adam gerçekten şaşırmış bir sesle güldü. "Benim yardımım mı? Benim yardımım mı?" Caeden'e şaşkınlıkla baktı. "Yine taraf mı değiştirdin, eski dostum? Tek Tanrı adına sana neden yardım edeyim ki?"

Caeden titrek bir nefes aldı. "Lyth," diye fısıldadı.

İşkencecisinin gülümsemesi soldu.

"Ah," dedi kendi kendine başını sallayarak. Eğildi; tekrar doğrulduğunda elinde Licanus vardı ve onu hayranlıkla inceliyordu. "Yani bu o mu? Andrael'in dövdüğü son kılıç bu mu?" Kılıcı elinde evirip çevirdi ama Caeden onun kılıcı ne kadar özenle kullandığını görebiliyordu. Ne yapabileceğini biliyordu. İçinden bir panik dalgası geçti.

"Hiç görmedim, biliyorsun," diye devam etti yabancı, neredeyse sohbet eder gibi bir ses tonuyla. "Bunun hakkında çok konuştuk ama bu ilk kez oluyor..." Gözlerini kısarak yazıyı fark etti. "'Bana en çok ihtiyacı için' mi? Bitmesini istemekten hiç çekinmezdi, değil mi? Öte yandan sen..."

Sanki aniden çoğunlukla kendi kendine konuştuğunu fark etmiş gibi elini umursamazca salladı. "Ve bir de tuzak var. Licanus'u senin üzerinde kullandım ve Lyth'in geri kalanımız için gelmesini nasıl engelleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Andrael'in bağlayıcılığını kabul ettiysen bunu bildiğini varsayabilirim. Çünkü deliliğinde bile Devaed, asla aptal olmadın. Daha da acısı." Kılıcı bir kenara fırlattı, yarı eğlenmiş yarı tiksiniş görünüyordu. "Peki Asar nerede o zaman? Korkmuş bir çocuk gibi ovanın kenarında bekliyor sanırım?"

Caeden bu isim karşısında bir anlık duygusunu gizleyemedi; adam onun yüzünü buruşturduğunu gördü ve dondu kaldı, Caeden'ın ifadesini incelerken gözleri kısıldı.

"Öldü mü?" Yerdeki kılıca tekrar baktı. "Onu sen mi öldürdün?" Yüzü saf bir öfke maskesine dönüştü. Kılıcı almak ister gibi hareket etti ve adımlarındaki amaç duygusundan Caeden bir sonraki hareket tarzını tahmin edebiliyordu.

Caeden hızla, "Ben değil," diye soludu. "Bir kadın." Başını salladı, ama bu hareket bütün sinirlerine kör edici bir işkence gönderdi. "O... benim karım değil," diye mırıldandı belli belirsiz, kelimelerin neredeyse anlaşılmaz olacağını biliyordu.

Yine de yeterliydi. Adam durdu.

"Ah." Yabancı'nın omuzları çöktü, duruşundaki gerginlik azaldı. "Anlıyorum."

Başka bir şey daha söyledi ama Caeden'ın duyduğu son şey buydu. Ses kayboldu.

Caeden, Ell şarkı söylerken sözünü kesmek istemeyerek kapı aralığında durakladı

usulca kendi kendine.

Birkaç dakika sonra melodiye tanıdı - hüznü ve yavaş, unutulmaz melodi her zaman onun favorilerinden biri olmuştu. Ell'in sesi odaya süzülürken gözlerini kapattı, her zamanki gibi berrak ve güzeldi, her nota havada parıldıyordu.

Ölüler ne üzerinde yattıklarını
bilmezler Ölüler sessiz topraktan
korkmazlar Ölüler insanların ne
dediğini duymazlar Ölüler bulunup
bulunmadıklarını umursamazlar

Ölüler hissetmez kemikleri sızlarsa
Ölüler düşünmez kaybedilen
savaşları Ölüler yaşamaz
pişmanlıklarını Ölüler hatırlamaz
bedelini

Ölülerin mücadelesi artık sona erdi Ölüler
olabilecekleri özlemiyorlar
Ölüler gitti ve artık huzuru biliyorlar Ölüler
anılarda yaşıyor

Gözlerini tekrar açtı ve son sesler de kaybolunca iç geçirdi. Bu sözler şimdi onun için çok farklı bir anlam kazanmıştı.

"Bu şarkıyı neden bu kadar çok sevdiğini hiç sormadım," diye fark etti usulca. "Çoğu insan sadece cenazelerde ağıt söyler, bilirsin."

Ell omzunun üzerinden baktı, gülümsedi ve hafifçe omuz .

"Beni ... hissettiriyor, sanırım," dedi. "İyi bir şarkının yapması gereken de bu."

Caeden sadece başını salladı.

Ell onun yüz ifadesini fark etti ve durdu, gözleri onunkileri aradı. "Sen iyi misin?" Aniden yüzünü buruşturdu ve anladığı için gözlerini kapattı. "Ah, Tal. Yaşadığın onca şeyden sonra şarkı söylemek El'in laneti. Çok özür dilerim."

Caeden duygularını tekrar yuttu ve yarım bir kahkaha attı. "Bu üzüntü değil," diye onu temin etti. "Bu... şaşkınlık. Sanki bu bir rüyaymış gibi." Elleri biraz titredi. "Uyanmaktan korktuğum bir rüya."

Ell bir adım öne çıkarak onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Olmana gerek yok"

korkuyorum," dedi nazik bir gülümsemeyle.

Sarhoşluk sersemliğinden uyandığında Ell'i yanında dalgın dalgın otururken bulmasının üzerinden bir gün geçmişti, tıpkı anılarındaki kadar güzeldi. İlk başta halüsinasyon gördüğünü düşünmüştü; ona öylece bakakalmış, dilsizleşmiş, umutsuzca gördüklerini açıklamanın yollarını aramıştı.

Sonra ona adını nereden bildiğini sormuştu. Ona karşı temkinliydi, hatta şimdi ne kadar farklı görüldüğü göz önüne alındığında korkuyordu ama ona seslendiğini duymuştu ve merakı, onun görünürdeki deliliğine rağmen kalmasına neden olmuştu.

O pis, ıssız meyhanede otururlarken, karısıyla konuştuğuna hâlâ tam olarak inanamadan, yarım yamalak anlatmıştı. Sonunda neredeyse her şeyi anlatmıştı. Görünürdeki ölümünü, ama hemen ardından ne yapmaya çalıştığını -ne yaptığını- atlamadan edememişti. Sonuncusu, bu köyden birkaç gün sonra kendisinin olmayan bir bedende uyanmasına, dili konuşamamasına ve ne kadar zaman geçtiğini ya da bu kıtanın eve göre nerede olduğunu bilmemesine yol açan intihar girişimlerini.

Ell sessizce dinledi, sadece Caeden'in bilebileceği ayrıntıları duydukça şüpheci bakışı önce inançsızlığa, sonra da temkinli bir heyecana dönüştü. Ve Caeden sözlerini bitirdiğinde ona sarılmış, sevinçten ağlamıştı.

Caeden ancak kollarını omuzlarına doladığında, saçlarının kokusunu burnunda hissettiğinde bunun gerçek olduğunu anlamıştı.

O zaman da ağlamıştı.

Bir süre sonra Ell ona basit de olsa hikâyesini anlatmıştı. Düğünde neler olduğunu hatırlıyordu ama sadece Caer Lyordas'taki nikâh masasında onu terk edene kadar olanları. Ondan sonra burada, Elhyris'te, belki de yüz mil kuzeyde uyanmıştı.

O zamandan beri dolaşıyordu. Bir köye varır, ufak tefek işlerde çalışacak, biraz para kazanacak ve dil anlayışını geliştirecek kadar uzun süre kalırdı. Memleketi hakkında, hatta Ilshan Gathdel Syn veya Scion Savaşı ya da Kristalin Saraylar hakkındaki söylentiler hakkında sorular sorardı. Ve sonra, kimsenin bir şey bilmediğinden emin olduğunda, yoluna devam ederdi.

Beş yıl boyunca bunu yapmıştı. Hepsi ona geri dönmenin bir yolunu aramak içindi.

Ona gülümsedi ve o da gülümsedi, her şeyde olduğu gibi

Uyandığından beri her nasılsa hatırladığından farklıydı. Tereddütlüydü ama tam olarak nasıl olduğunu kestiremiyordu. Başını kendi kendine salladı. Bu onun hayal gücüydü, mucizeyi kavramak için bir hata bulmaya çalışıyor, onu daha kolay kavrayabileceği bir perspektife zorluyordu.

Ve belki bir kısmı da kendisiydi. Değiştiğini biliyordu. Belki de Ell temkinliydi çünkü ona her baktığında ne yaptığını hatırlamaktan kendini alamadığını görüyordu. Onu ölümden döndürmek için neler yaptığını hatırlıyordu.

Onu hayatta tutmak için neleri feda ettiğini bilseydi aynı şekilde davranır mıydı? Onu bir şekilde kurtaran, buraya getiren şeyin düğündeki davranışları olduğunu varsayıyordu. Ona eninde sonunda söyleyecekti - söylemek zorundaydı - ama şimdilik tek istediği onunla birlikte olmaktı. Ondan başka bir şey düşünmek zorunda kalmamak, hayatta, iyi ve onunla olmak.

Ell bir süre daha onu izledi, elleri onun ellerinin arasındaydı. Sonra onu yanağından hafifçe öptü ve tekrar geri çekilerek etrafı işaret etti.

"Burası güzel bir ev," diye gözlemledi. "Ama neden aynalar yok?"

Caeden rahatsız bir şekilde omuzlarını yuvarladı. "Ben... onları aldurdım."

Ell yavaşça başını salladı ve onun yüzünü inceledi. "Elbette." Saçlarını geriye doğru düzeltti ve kaşlarını çatarak karmaşık detaylarla süslü tonozlu tavanlara baktı. "Sanırım reenkarne olmak çok fazla altınla birlikte gelmedi, bu yüzden- tüm bunları nasıl karşıladınız?"

Caeden sırtarak başını salladı. "Vaal'ı avlıyordum," diye açıkladı.

"Vaal? Onlar değil mi..? Oh."

Caeden başını salladı. Vaal'lar gecenin yaratıklarıydı, kabaca dört ayak uzunluğunda ve akrebe benziyorlardı. Rahatsız edildiklerinde zırhlı sırtlarından üç uzun kuyruk çıkar, her biri bir insanı birkaç dakika içinde öldürebilecek zehirle kaplı dikenlere sahip olurdu. Tamamen siyahtılar, karanlıkta görülmeleri neredeyse imkânsızdı ve yirmiye varan sürüler halinde hareket ediyorlardı. Neyse ki yerel halk için onlar da ormanın kendi bölümlerinde kalıyorlardı.

Bir Vaal'ın kanı her türlü hastalığı iyileştirebilirdi, bu yüzden yaratıkların tek bir tanesi bir yıllık maaş getirebilirdi. Ancak hiç kimse onları gerçekten avlayacak kadar aptal değildi - ölçüsüz derecede çaresiz olmadıkça.

Caeden bilinçsizce kolunu ovuşturdu, ancak hiçbir şey yoktu.

Artık orada delik izleri ya da her gece kaçınılmaz olarak vücudunu kaplayan yaralardan herhangi bir iz yok. Av sırasında sık sık ölüyordu; sonraki her yolculukta daha az ölüyordu ama yine de birçok kez ölüyordu. Gittikçe daha iyi bir ormancı oluyor, ormanda o kadar sessizce uçabiliyordu ki, çoğu zaman keskin kulaklı Vaal bile ilk vuruşundan önce onu duymuyordu.

Yine de diğerleri fark etmeden sürüden birine saldırmanın bir yolu yoktu ve bir kez onun orada olduğunu anladıklarında, dikenlerini elinden geldiğince görmezden gelmekten başka çaresi yoktu. Yaratıklar üzerine üşüşürken bir yaratıktan diğerine geçiyor, onları çeviriyor ve zehir zarar vermeden önce mümkün olduğunca hızlı bir şekilde boyunlarını kırıyor, kalbinin daralması, yavaşlaması ve sonunda tamamen durması gibi rahatsız edici hissi görmezden gelmeye çalışıyordu.

Birkaç saat sonra tekrar uyanacaktı, kalan Vaal yaralarıyla birlikte gitmiş, öldürdüğü yaratıkların cesetleri etrafa saçılmıştı. Her sabah onlarla birlikte geri dönmesi onu kasabada bir efsane haline getirmişti; tavernada zar zor yürüyebildiği günler sayesinde daha da gizemli bir hale gelmişti.

Bu evi ancak içkiye harcayabileceğinden daha fazla para kazandığını fark ettiğinde satın almıştı. Gösterişli olmasına rağmen, neredeyse sonradan düşünülüyordu; bir ya da iki yıl yol kenarında uyuduktan sonra, sert yataklara ve soğuk gecelere alışmıştı. Buraya geldiğinden beri konfor gibi şeylere pek önem vermediğini fark etmişti.

Ell biraz endişeyle ona baktı. "Senin... yeteneğinin seni öldüremeyecekleri anlamına geldiğini biliyorum," dedi. "Ama hayatını kazanmanın daha az acı verici yolları olmalı."

Caeden yavaşça başını salladı. "Belki şimdi başka bir şey yaparım," diye kabul etti, sesindeki isteksizliği saklamaya çalışarak. Bu işi para için yapmadığını, "hayatını " için yapmadığını açıklamaya çalışmadı.

Bunu yapmıştı çünkü zehir etkisini gösterdikten sonraki o mübarek birkaç saat, uykuya benzer bir şey bulabildiği tek zamandı.

Yüzünü buruşturdu. Şimdi Ell'e bakarken, öğleden sonra güneşinin altında o kadar güzeldi ki, birden bunun değişmeyeceğini anladı. Onun hayatta olmasından son derece mutluydu ama bu beş yıl önce yaptıklarını değiştirmiyordu.

Ona gerçeği söylemek zorundaydı. Bu onu incitebilirdi ama bazı gerçekler vardı.

Bir ilişkinin ayakta kalması için çok büyük, çok zehirli yalanlar. Onu başka bir yalanla uzaklaştırabilirdi - artık onu sevmediğini ya da aynı derecede basmakalıp bir şey- ama buna inanmayacağını biliyordu. Gerçeği öğrenene kadar onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edecekti.

*"Ell," dedi ağır bir sesle. "Sana söylemem gereken bir şey var. O gece hakkında
... düğün gecemiz hakkında."*

Ell'in gözlerindeki ışık söndü ve aniden gergin görünmeye başladı. "Hayır." Öne doğru yürüdü ve dik durarak adamın bakışlarını sıkıca karşıladı. "Henüz değil."

*Caeden kaşlarını çatı. "Ell, sana söylemek zorundayım. Bu çok önemli."
Ell durakladı, sonra isteksizce başını salladı, tekrar otururken uzun, düz siyah saçlarından bir tutamı yüzünden süpürdü. Bu tanıdık bir hareketti, Caeden'in çok iyi tanıdığı bir hareket. Nedense bunu görmek kalbini sızlattı.*

Yavaşça, duraklayarak, o gece neler olduğunu anlattı. Onu nasıl bulduğunu. Sorumlu rahibi nasıl kovaladığını, onu nasıl öldürdüğünü, o kadar büyük bir öfke ve acıyla doluydu ki ne yaptığını zar zor anlayabiliyordu.

Ve sonra onu nasıl geri getirmeye çalıştığını. O zamandan beri bir daha kullanamadığı o garip gücü, sayısız diğeriyle birlikte onun hayatını satın almak için nasıl kullanmaya çalıştığını.

Sözlerini bitirdikten sonra uzun bir sessizlik oldu ve Ell'in tepkisini izleyemeden yere baktı. Onu tanıyordu, bunun geçmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Sonra bir el hafifçe çenesini kavrayarak yüzünü kaldırdı. Şaşkınlıkla başını kaldırdığında Ell'in kendisine baktığını gördü.

Gözleri hüünlüydü ama şok olmamıştı. İğrenme, korku ya da azarlama dolu değildi.

"Biliyorum Tal'kamar," diye fısıldadı. Yutkundu ve gözleri Tal'kamar'inkilerle aynı hizada olacak şekilde öne doğru eğildi. "Uyandığımdan beri biliyorum. Cesetleri hatırlıyorum. Seni hatırlıyorum, orada eski bir tanrı gibi durduğunu, korkunç ve harika, bana yeniden hayat verdiğini."

Caeden rahatlamış bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, kalbi aniden beklenmedik yönere savruldu. Ell biliyor muydu?

*"Ben... ben özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu. Ell onu kendine yakın tuttu ve gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlarken saçlarını .
"Çok, çok üzgünüm."*

Uzun süre öyle kaldılar.

Acı her yerdeydi, yakıcı, sıcak, keskin ve her şeyi kuşatıyordu.

Caeden tekrar titremeye başladı ve gözlerini zorla açmaya çalıştı ama başaramadı, parçalanmış bilincini düzene sokmaya çalıştı ama duyguların ve hislerin dayanılmaz çarpışması çok fazlaydı. İnlemek için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Kâbusun ortasında odaklanmak için çabalıyor, umutsuzca farkındalık parçalarına tutunmaya çalışıyordu. Wells'teki kadın, Asar'ı öldüren kadın... Ell'di. Karısıydı. Yalan söylemiyordu. Her nasılsa, yalan söylememiştii.

Bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalıştı ama düşünceleri kulaklarındaki kan uğultusuyla boğuldu.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu Ell sessizce.

Caeden botlarını çekti, pencereden günbatımının son ışıklarının da kaybolmasını izlerken gülümsemeye zorladı kendini. "Altın işimize yarayabilir," dedi soruyu geçiştirerek. "Korkarım çok fazla harcadım ve çok az biriktirdim."

Bu doğrudu ama bu gece Vaal'ı avlamaya karar vermesinin nedeni bu değildi. Ell bir aya yakın bir süredir geri dönmüş olmasına rağmen hâlâ uyuyamıyordu. Her denediğinde Caer Lyordas'a geri dönüyor, arkadaşlarının ve ailesinin canını yeniden alıyordu. Ama bu sefer, sonunda Ell'i kurtarmıştı... ve Ell uyanıp onun ne yaptığını gördüğünde, ona bakamadı. Ve yalnız kalmıştı.

Ona söylediğinde Ell'in de böyle yapmasını beklemişti. Bir şekilde başından beri bildiğini keşfettikten sonra bile -bunu hazmetmek için beş yılı, bunu kabullenmek için beş yılı vardı- hâlâ onun düşündüğü gibi davranmıyordu. Onun gözlerine baktığında neden olduğu acıdan hiçbir şey görmüyordu. Sadece onu görmenin sevincini ve... bir yokluğu. Derin mavinin o mükemmel havuzları kesinlikle Ell'e aitti ama yine de bazen sanki başka bir insana bakıyormuş gibi hissediyordu.

Bu yüzden geceleri de avlanıyordu, kafasını boşaltmak için, başka bir yerde bulamayacağı rüyasız bir dinlenme için.

Ell bir süre ona baktı ve Caeden daha fazlası olduğunu bildiği izlenimine kapıldı. Yine de sonunda başını salladı. "Umarım iyi geçer," dedi sessizce. İçini çekti. "Ve dikkatli ol, Tal. Yenilmez ve ölümsüz olduğunu biliyorum ama bu seni tekrar kaybetmekten korkmadığım anlamına gelmiyor."

Caeden bunun üzerine gülümseyerek onun mavi gözlü bakışlarıyla buluştu. Sonra ayağa kalktı,

Germe.

"Yapacağım. Merak etme. Şafak sökmeden dönmüş olacağım," diye söz verdi.

Kapıdan dışarı süzüldü, serin gece havasını yüzünde hissedince nefes verdi. Elhyris'te gündüzler sıcak ve nemliydi, tropikaldi; güneş varken teni her zaman nemli hissederdi. Oysa geceler... geceler taze ve temizdi, gevrekti, havadaki her nem izi kaybolmuştu. Nedenini anlamıyordu; buranın havası beş yıl sonra bile hâlâ kavrayışının ötesindeydi. Ama geceler onun en sevdiği zamanlardı. Onu uyandırırды. Kendini yeniden canlı hissetmesini sağlıyordu.

Yine de, Ashmal'ın meşalelerle aydınlatılmış sokaklarına doğru yürürken düşüncelerinin hızla ağırlaştığını fark etti. Son birkaç haftadır Ell'e kötülük yaptığını giderek daha fazla hissediyordu. Belki de bir zorunluluk duygusuyla onunla kalıyordu, çünkü hayatını kurtarmıştı ve onu terk etmesi bunun bir hiç uğruna olduğu anlamına gelecekti. Belki de ayrılırsa onun yapacaklarından korkuyordu - onu bulduğunda nasıl olduğunu hatırlıyordu ve o sefil haline geri dönme düşüncesine dayanamıyordu.

Ell'in böyle bir şey yapacağını bilecek kadar onu iyi tanıyordu. Değer verdiği birinin buna ihtiyacı olduğu için kendini, kendi mutluluğunu feda ederdi.

Karanlık düşünceleri belli ki yüzüne yansımıştı, çünkü hâlâ Ashmal'da olan birkaç kişi o yaklaşırken kaçışmaya başladı. Bazıları ona saygıyla başını salladı, hatta bir tanesi hafifçe eğildi ama o bunu pek fark etmedi. Bu insanlar burada yaşamlarını sürdürüyorlardı, bazıları yasal yollardan, ama çoğu suç işleyerek. Onların huşu içinde olmalarından ne zevk alıyor ne de gurur duyuyordu.

Çok geçmeden kasabayı geçmiş ve Everwood'a girmişti. Bu gece ay parlaktı, bu da yönünü bulmasını kolaylaştırıyordu, ancak devasa yapraklarıyla sık büyüyen, budaklı ağaçlar hâlâ ışığın çoğunu engelliyordu. Artık düzenli bir yolu vardı, bunun gibi sayısız yolculukta aşığı bir iz. Zifiri karanlıkta bile, genellikle en az çabayla yolunu bulabiliyordu.

Sonunda Vaal sınırını belirleyen küçük, bulanık dereye yüzerek ilerledi ve geceleri orada yüzen küçük balıklar ayak bileklerini ısırırken yüzünü buruşturdu. Vaallar'ın suyu sevmediğini keşfetmişti; muhtemelen topraklarının Ashmal'ın içine kadar ilerlememiş olmasının ana sebebi de buydu. Bu tür konularda eğitilmiş gibi davranan yerlilerin aksine, suskunluklarının insan korkusundan kaynaklandığından şüpheliydi.

Vaal bölgesi ormanın geri kalanından farklıydı. Burada çok az çalılık vardı; Vaallar zırhlı kuyruklarını kullanarak yerden üç ya da dört metreden daha aşağıda büyüyen her şeyi ezmeyi ya da kökünden sökmeyi severdi. Bu onlara çevrelerini daha iyi görmelerini ve sürü halinde daha hızlı hareket etmelerini sağlıyordu. Aynı zamanda bu yüksekliğin üzerindeki her türlü büyümeyi yalnız bırakıyordu, yani Caeden'in görüşü zamanın yarısında hâlâ kapalıydı.

Kıpırdamadan durdu, gözlerini kapadı ve Vaalların sürü halinde toplandıklarında gümüşü, çatallı dilleriyle çıkarmayı sevdikleri garip tak-tak sesini dinledi. Bazen bunun bir tür dil olup olmadığını merak ediyor, canavarların herkesin onlara verdiğinden daha fazla zekâyâ sahip olup olmadığını merak ediyordu. Ne zaman aklına bu düşünce gelse, görmezden geliyordu. Her iki şekilde de öğrenmek umurunda değildi.

Sonunda fısıltılı ormandan sürünün belli belirsiz sesleri süzüldü; yönünü belirledi ve ses çıkarmamaya dikkat ederek yürümeye başladı. Sürprizin pek bir önemi yoktu, sürü kaçmazdı.

-Aslında şimdi bağırırsa, muhtemelen ona geleceklerdi. Ama bu kendine koymayı sevdiği bir meydan okumaydı, gelişip gelişmediğini anlamanın bir yoluydu. En karanlık anlarında bile her zaman bir tür motivasyona, başarı ve ilerleme duygusuna ihtiyaç duymuştu.

Tak-tak sesleri arttıkça sürünerek ilerledi, sonunda yüzüstü yattı ve bir açıklıkta birlikte oturan ve birbirlerine bakan Vaal grubunu görene kadar ilerledi. Görüşleri harekete karşı hassastı, bu yüzden yavaş hareket etmek, ilkinin vuruş menziline girene kadar ilerlemek her zaman daha iyiydi. Eğer şanslıysa, diğerleri onun varlığına tepki vermeden önce o ölmüş olurdu.

Tıkırtılar aniden durduğunda en yakın Vaal'dan on adım uzaktaydı.

Kaşlarını çattı ve Vaal'ın yön değiştirip ters tarafa dönmesiyle donakaldı. Onların böyle sessizliğe gömüldüğünü hiç duymamıştı.

Tak-tak sesleri tekrar geldi. Daha sessiz ama daha yüksek perdeden, acil.

Sonra Vaal'lar kırkayak gibi bacaklarının onları taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde Caeden'den açılı bir şekilde uzaklaştılar. Zihinsel bir lanet savurdu; az önce her ne olduysa, avlanmak için iyi bir saatine mal olmuştu.

Yer değiştirdi, yeşilliklerin arasından gözlerini kısarak baktı. Bir şey geliyordu. Hiçbir şey kıpırdamadı ama ay ışığı birden daha... yoğun bir hal aldı. Hafif, sıcak bir parıltı açıklığı yıkadı, Caeden incitmekten korktuğu için başka tarafa bakmak zorunda kalana kadar hızla daha parlak ve daha parlak hale geldi.

gözleri.

Yoğun ışığın arkasında... ona doğru hareket eden bir şey vardı. O kör edici parlaltının merkezinde bir varlık. Ağaçların arasından süzülürken durakladı ve Caeden onun bir şeyler aradığı izlenimine kapıldı.

Bakışlarının kendisine odaklandığını hissetti.

Caeden nefesini tuttu, kendini toprağın içinde erimeye bıraktı. Öldüğünden beri ilk kez korku hissetti -gerçek, kan dondurucu, zihni uyuşturan bir korku.

Işık yaklaştı, sıcaklığı artık tenine değiyordu, tembelce hareket ediyordu. Caeden varlığın kendisine odaklandığını biliyordu, aniden bin yıl boyunca koşabileceğini ve yine de önündeki varlıktan daha uzağa gidemeyeceğini anladı. Onun ne, kim ve nerede olduğunu biliyordu ve ona ulaşmak için acele etmesine gerek yoktu.

Işık sadece bir metre önüne yerleşti, varlığı güneşin kendisi gibiydi ve etrafındaki ormanı acı verici bir şekilde keskin bir rahatlamaya fırlattı. Kendini dizlerinin üzerine çökmeye zorladı, elleri açıklanamaz bir dehşetle titriyordu. Başını bir tarafa çevirse bile ışık hâlâ yanıyordu; varlıkla yüzleşmek için yaptığı tek girişim, hemen tekrar başka tarafa bakmak zorunda kalmasıyla sonuçlandı.

Alnında boncuk boncuk biriken tere rağmen titredi. Hiçbir ayrıntıyı seçememişti ama ışığın ortasında belli belirsiz insansı bir figür vardı.

Sonra Caeden'in kafasını sessiz bir yoğunlukla dolduran bir ses duyuldu.

"Tal'kamar," diye fısıldadı. "O senin değil. O... gerçek değil."

Caeden birkaç uzun an boyunca hiçbir şey söylemedi; o korkunç ses zihninde yankılanıyor, kafatasının içinde neredeyse dayanılmaz bir şekilde çarpıp duruyordu. Birkaç derin nefes aldı; bu... varlık ya da her neyse, onu tehdit ediyor gibi görünmüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye nefes nefese kaldı. "Sen neden ?"

"O doğru değil," diye tekrarladı ses, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sizi uyarmak için... çok yol kat ettim... çok riske girdim. Size yardım etmek için. Evinizdeki kadın... beş yıl önce tanıdığınız kadın değil."

Caeden sözlerin etkisiyle geriye doğru sallandı ama bu kez kafasının içindeki sesin yoğunluğu kadar söylenenler de onu sarsmıştı. "Elliavia?" Yutkundu, kendini sakinleştirmeye çalıştı. Neler olduğunu kavramaya çalışıyordu. "O değişti, sanırım. İkimizin de var. Ama-"

," diye araya girdi gürleyen ses, her nasılsa

Hem hırıltılı hem de tamamen duygusuz olmayı başardı. "Ben değişimden bahsetmiyorum. Tanıdığınız kadın öldü. Şimdi onun bedeninde bir başkası yaşıyor. Senin tanıdığın kadın gibi davranıyor ama o... değil." Son iki kelimeyi vurguladı, sanki Caeden'in anlamını kavrayamamasına sinirlenmiş gibiydi.

Caeden'in içinden ani bir öfke dalgası geçti ve meydan okurcasına ayağa kalkmaya çalıştı. "Sen kimsin de böyle bir iddiada bulunuyorsun? Nesin sen?" Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Sana inanmıyorum."

"Evet biliyorsun." Işık onu izledi. "Bunun doğru olduğunu biliyordun... ben daha konuşmadan önce. Onun gözlerine baktığın andan beri bunun doğru olduğunu biliyorsun." Yaklaştı, sıcaklığı dayanılmazdı ve Caeden onun nefesini hissedebildiğini hayal etti. "Buraya ifşa etmek için gelmedim, Tal'kamar. Önünde duran şeyi doğrulamak için buradayım. Sana izin vermek için... mazeret yok. Buradayım çünkü ben olmasaydım, rol yapmaya istekli olabilirdin. Bu da çözümü bulmayı hiç denemediğiniz anlamına gelirdi. Her şeyi yeniden yoluna koymanın yolunu."

Caeden gözlerini sıkıca kapadı, kalbi küt küt atıyordu. Bu doğru olabilir miydi? Ell değişmişti ama.. beş yıl sonra, yaşadıklarından sonra kimse değişmez miydi? Elbette değişirlerdi.

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyorsun ve yalan söylemesen bile bunun bir çözümü yok," diye nefes nefese kaldı. "Unutmaya çalışabilirsin ama asla geri dönemezsin. Bir şeyleri asla gerçekten düzeltemezsin."

"Yapabilirsin Tal'kamar," diye güvence verdi ışık ona. "Adım üzerine yemin ederim. Hakikat üzerine yemin ederim."

Caeden yumruklarını sıkı ve ısıltıyla yüzleştirdi, gözleri kapalıydı ama bunu yapmak için sahip olduğu iradenin her zerresini kullanması gerekiyordu. Sıcaklık yüzünü yırttı. "Ne ya da kim olduğunu bilmiyorum ama yalan söylüyorsun. Ell hakkında. Her şey hakkında," dedi, tüm çabalarına rağmen sesi titriyordu. "Eğer bana zarar vermek istiyorsan, elinden geleni yap. Ama senden yeterince şey duydum."

Işık pişmanlık dolu bir sesle iç çekti. "Sana zarar vermek mi? Tal'kamar, ben

... seni kurtarmak için buradayım," diye fısıldadı. "Göreceksin. Eğer sevgilinin söylediği kişi olup olmadığını gerçekten bilmek istiyorsan, ona bu geceden bahset. Ona Nethgalla, Ath adını verdiğimi söyle. Ona ... Markaathan, Karanlık Diyar vatandaşı dediğimi söyle. Ve eğer size doğruyu söylemezse, bunun sonuçlarına karşı uyarıldığımı söyleyin." Sıcaklık azalmaya başladı, ağaçların arasından çekildi. "Söyle ona, Tal'kamar, ve sonra... söylediklerimi düşün. Her şeyi doğru yapmanın bir yolu var. Her şeyi

şeyler. Buna inandığında, gel... ve beni bul."

Sıcaklık, yakıcı ışık kayboldu. Yok oldu.

Varlık gitmişti.

Caeden orada uzun bir süre titreyerek durdu. Bir süre sonra Vaal'ın temkinli tıkırtılarının geri döndüğünü duydu ama bu gece bu sesler karşısında hiçbir şey hissetmedi. Ne heyecan, ne de korku. Sadece soğuk bir kararla, dikenleri onu uyutmadan önce hemen oradan ayrılmaya karar verdi.

Her şeyi düzeltmenin bir yolu.

İmkânsız bir şeydi, bunu düşünmesine bile gerek kalmadan biliyordu. Yaptığı onca şeyi düzeltmenin hiçbir yolu yoktu. Onu beş yıl önceki haline döndürmenin, arkadaşlarını ve ailesini yeniden canlandırmanın, kendisini bir katil, bir canavar ve kırık bir insan kabuğu olmaktan kurtarmanın hiçbir yolu yoktu.

Ve yine de...

Yaratığın sesinde bir şey vardı. Caeden'in sarsamadığı bir kesinlik.

Dereyi geçip kasabaya doğru geri dönerken midesi çalkalanıyordu. Ell. Bu yaratık onun "gerçek" olmadığına, olduğunu iddia ettiği kişi olmadığına inanmasını nasıl bekleyebilirdi ki? Ürperdi. Her konuda yanılmamıştı, kabul etti; bir şeylerin tam olarak doğru olmadığını hissediyordu. Ama ayrı geçirdikleri zaman, onun görünüşündeki değişim, ikisinin de yaşadığı her şey yüzünden. Asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ön kapıdan içeri süzüldüğünde, Ell'in hâlâ uyanık olduğunu ve şöminenin yanında kitap okuduğunu görünce belli belirsiz şaşırdı.

Adam içeri girdiğinde başını kaldırdı, gülümsemesi odayı aydınlattı. "Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu hevesle, kitabını bırakıp ayağa kalkarak.

Kucaklaşmak için ona doğru yürüdü ve adam tereddüt etti.

"Tam olarak değil," dedi usulca.

Ell , kaşları çatıldı. "Bir sorun mu var?"

Caeden boğazını temizledi. "Bu gece biriyle... bir şeyle... karşılaştım," dedi yavaşça. Başını kaldırıp onun bakışlarını tuttu, kalbi çarpıyordu. "Nethgalla kim?"

Onu gördü -küçüktü, bir anda kayboldu ama kusursuzdu. Şok olmuş bir tanıma titreşimi.

Ell başını salladı. "Bilmiyorum," dedi kayıtsızca. "Neden?" Caeden gözlerini sımsıkı yumdu, sanki tek başına bu bile

Bilgi. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissetti, sonra bir tane daha.

"Bana gerçeği söylemezsen sonuçlarına katlanacağın konusunda seni uyarmamı söyledi," dedi sesi çatlayarak. Gözlerini tekrar açtı, Ell'in güzel yüzü gözyaşları arasında bulanıklaşıyordu. "O öldü, değil mi?"

Ell'in gözleri irileşmişti ve o da gözlerinin dolmaya başladığını gördü. "O ölmedi Tal," diye fısıldadı. "Tam önünde duruyor."

"Söyle. Bana. Gerçeği söyle." Caeden sözcükleri fısıldadı, içindeki tüm duyguları sözcüklere döktü. Acıyı, dehşeti, utancı, korkuyu.

Ell ellerini kaldırdı, artık gözyaşları süzülüyordu ve başını salladı. ". Açıklamama izin verin," dedi kararsızca.

Caeden reddetmek, ayakta kalmak istedi ama bu şartlar altında yanlış olduğunu hissetti. Ell üzgün ve korkmuş görünüyordu, tehlikeli ya da kızgın değil. Yine de kendini tutamayıp ondan iyice uzağa oturdu, sandalyesinin kenarına tünedi ve en ufak bir tehdit anında fırlamaya hazırды. Başka her ne oluyorsa, çoktan kandırılmıştı. Bu kadının gerçek niyetini bilmesine imkân yoktu.

Ell karşısındaki koltuğa oturdu, yutkundu ve başlamadan önce kendini toparladı.

"Haklısınız. Benim adım Nethgalla," dedi sessizce. "Burada Karanlık Diyar olarak bilinen bir yerden geliyorum. Bu ..." Eliyle işaret etti, sinirli görünüyordu. "Bunu tarif etmenin en iyi yolu başka bir dünya olduğu. Bu dünyadan çok farklı bir dünya."

"Başka bir dünya," diye tekrarladı Caeden donuk bir sesle.

Ell-Nethgalla başını salladı. "Bunu düşünmenin bile senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum Tal. I-"

"Bana öyle deme," diye hırladı Caeden.

Nethgalla yüzünü buruşturdu ama başını eğdi. "Nasıl isterseniz. Nereden geldiğimi açıklamaya çalışmak... çok zor. Bu dünyayı yöneten doğa kanunları ya farklıdır ya da orada hiç geçerli değildir. Burası pek çok dehşetin yaşandığı bir yer Tal'kamar. Sonsuz acının olduğu bir yer." Kadın titredi ve Caeden bir şekilde bunun rol olmadığını anladı. "Kaçmanın neredeyse imkânsız olduğu bir yer."

Caeden'a baktı ama o cevap vermedi. Sadece soğuk bir şekilde onu izledi.

Nethgalla yutkundu. "Bu dünyada bazı insanlar vardır... bir yeteneğe sahiptirler. Çok az kişinin sahip olduğu bir güç. O insanlardan biri de sensin,

Tal'kamar," diye devam etti. "Bu dünyanın ötesinden güç çekme yeteneği." Caeden itiraz etmeye kalkışınca elini kaldırdı. "Buna inanmadığını biliyorum, henüz değil. Ama düğünümüzde kullandığın şey buydu. Sadece kendinden değil, etrafındaki her şeyden Öz'ü bu şekilde çektin." Tereddüt etti. "Ve benim bu dünyaya girmemi sağlayan geçidi de bu şekilde yaptın."

Caeden uzun bir süre sessizce ona baktı.

"Ell aracılığıyla," diye fısıldadı sonunda, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Ell'in bedeni geçitti."

Nethgalla ellerine baktı, Caeden'ın bakışlarına karşılık veremedi. "Evet," diye fısıldadı. Sonra başını kaldırdı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Ama Elliavia'nın bedenine girdiğimde... onun bütün anılarını kazandım. O benim bir parçam oldu." Öne doğru eğildi, sesi ciddiye. "O anıların her birine hâlâ sahibim Tal. Sana karşı onun hissettiği sevginin aynısını hissediyorum. İlk başta fark etmedim, ama fark ettiğimde - işte bu yüzden seni bulmaya geldim. Çünkü seni seviyorum. Çünkü seni hep sevdim. Seni en az onun kadar şiddetle seviyorum." Ayağa kalktı, ona doğru tereddütlü bir adım attı. "Ben Nethgalla'yım ama Elliavia'yım. Ben senin karınım, Tal'kamar."

Caeden çok iyi tanıdığı o güzel mavi gözlere baktı ve bir mide bulantısı dalgası boğazına safra kaçmasına neden oldu. Kusmamak için elinden gelen tek şey buydu.

"Hayır," dedi usulca, ayağa kalktı ve geri çekildi. Şimdi her şey çok açıktı. Tüm küçük şeyler, karısının kabul etmesine şaşırdığı her şey. "Karım öldü. Sen... sen bir iğrençsin."

"demek istemedin Tal," dedi Nethgalla, sesinde bir titreme vardı. Ona yalvarırcasına baktı ve bu onun kalbini kırdı çünkü yüz ifadesi Ell'in sayısız kez takındığını gördüğü bir ifadeydi. "Onun bedeni, anıları ve sana olan aşkı bende."

"Sen farklısın." Yaprak gibi titriyordu ama yine de karısının bedenini çalan yaratıkla arasına birkaç adım daha koymayı başarmıştı. "Sen onun bir yankısından başka bir şey değilsin."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ell yalvarırcasına.

"Çünkü beni affetmezdi." Caeden kelimeleri fısıldadı. Bu doğrudu. En başından beri bunun doğru olduğunu biliyordu. O tanıdık gözlere baktı, tüm acısının, tüm hayal kırıklığının, tüm inançsızlığının inkâr edilemez tek bir gerçekte birleşmesine izin verdi.

"Çünkü o benim dönüştüğüm adamı asla sevmeydi."

Bunun üzerine sağır edici bir sessizlik oldu ve bu fazlaydı, çok fazlaydı

almak için. Artık ona bakamıyordu. Bir saniye daha onun yanında kalamazdı.

Gitti.

Ell'in beklemesi, durması için yaptığı çağrılara aldırmadan, sersemlemiş bir halde evden çıktı. Neredeyse dalgın bir şekilde kasabanın içinden ormana doğru yürüdü. Vaal kontrolündeki toprakların yanından geçerken, ayakları önce ağrıyıp sonra su toplayıncaya kadar yürüdüğünün farkına bile varmadı.

Bacakları altından çekilinceye ve soğuk, çimli çimenlere yığılıncaya kadar uyuşuk bir şekilde yürüdü. Artık hareket edemiyordu ve ayakları kızgın kömürlerin üzerinde duruyormuş gibi yanıyordu ama göğsünü her an yeniden parçalıyormuş gibi hissettiği hüznün yanında bu hâlâ önemsizdi.

Sonra ağladı. Şafak kadar ağladı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama sonunda kendini ayağa sürükledi.

Her şeyi düzeltmenin bir yolu.

Yavaşça, santim santim, tekrar ilerlemeye başladı.

Nereye gittiğini ya da ne bilmiyordu ama elinde kalan tek şey buydu.

Bölüm 12

Uzaklardan gelen bir yankı kulaklarına ulaştığında Asha irkildi.

Nefesini tuttu, kalbi güm güm atarken başka bir ses, burada yalnız olmadığına dair başka bir işaret aradı. Echo ortadan kaybolalı ne kadar olmuştu? Saatler mi? Bir gün mü? Soğukta ve yakın, bunaltıcı karanlıkta her an geriliyordu. saniye yanlış bir karar verdiği için daha da geriliyor, ayağa fırlayıp kendi çıkış yolunu bulmaya çalışmaya daha da meyilli oluyordu.

Ses tekrar geldiğinde usulca nefes verdi. Ayak sesleri. Kesinlikle ayak sesleri. Rahatlama ve gerginlik aynı anda içine doldu; Peçe'yi aktive etti ve her an harekete geçmesi gerektiğini düşünerek kasılan kaslarını sessizce germeye başladı.

Gözüne bir hareket çarptı, yankılanan ayak sesleri yaklaştıkça sallanıp güçlenen bir parıltı. Asha kendini çelikleştirdi ve gözlerini dikkatle odanın girişinden korudu.

Önlem alınsa bile, karanlıkta geçen onca zamandan sonra fenerin ışığı ilk başta acı vericiydi.

Asha gözlerini kısarak baktı ve yan yana yürüyen iki şekli seçebildi. Biri yürümekten ziyade süzülüyor gibiydi; siyahlara bürünmemiş olsa bile bir sha'teth'in varlığından şüphe etmek zordu. Diğerini ise hemen Isiliar olarak tanıdı.

Heyecanına rağmen, durduğu yerden on adım bile uzaklaşmadan yanından geçip gittiklerinde ürpermekten kendini alamadı.

"... onlara söylemelisiniz, Leydi Isiliar," diyordu sha'teth fısıltıdan biraz daha fazla olan tuhaf, hırıltılı sesiyle. "Şüpheleriniz onların sahip olduklarından daha fazla."

"Yine, yine ve yine bu konuyu açıyorsun," tersledi Isiliar, kısa bir süre durup sha'teth'e kara bir bakış atarken. Sığınak'ta olduğundan daha sakin görünüyordu ama yine de başını salladığında hareketi çok hızlı, şiddetli ve seğirmeydi. "Mesele şu ki Vhalire, *mesele* şu ki bunu bilen tek kişi benim. Hatırlayan tek kişi. Wereth, Andrael, Tal'kamar ve ben. İlk ikisi öldü. İlk ikisi öldü."

Beni terk ettiğinde üçüncü kişi bunu bıraktı." Yanındaki bıçağa dokundu, yüzü bir an için buruştu. "İkimiz de nedenini biliyoruz. İkimiz de. Biliyoruz. Nedenini. Alaris bana söylemeden önce bile biliyordum."

Asha odaklandı. Yine o isim vardı-Tal'kamar. Davian'ın ondan Shadraehin'e yerini bildirmesini istediği kişi. İlk başta tanıyamamıştı ama karanlıkta oturup Isiliar'ın söyledikleri üzerinde saatlerce düşündükten sonra bağlantıyı kurmuştu.

Uzun bir sessizlik oldu. Sha'teth sonunda, "Demek onu senin için gelmeye zorlamaya kararlısın," diye homurdandı.

"Evet. Evet, evet, *evet*, Vhalire." Isiliar güldü ama sesi yanlış çıktı, tiz ve manyağa yakındı, mizahtan tamamen yoksundu. "Anlıyorsun! Ne kadar hoş. Ne kadar harika."

Isiliar aniden tekrar ilerlemeye başladı ve Vhalire'i peşinden gitmeye zorladı. Asha olabildiğince geride kalarak dikkatle onu takip etti. Bu tedirgin edici çift damarlarında buz gibi bir his uyandırsa da, yine de ikisinin de orada olmasından memnundu; çıkardığı küçük seslerin, eğer bir konuşma olursa, maskelenme şansı çok daha yüksekti.

"Geleceğinden o kadar eminsin ki, peki ya Ath?" Vhalire'in ses tonu düz olmaya devam ediyordu ama şimdi bir parça ısrar vardı. "Bu aleti onun aldığını söylüyorsun ve nasıl kullanılacağını bildiğine dair yeterince kanıt var."

"Cihazı aldı ve *beni orada bıraktı*." Isiliar'ın sesi belirsizdi, ama birdenbire keskinleşmişti de. "Beni orada delilik ve kan içinde bıraktı, sırf efendilerinin işlerine burnunu sokmaya çalışsın diye. Tal'kamar'dan daha kalpsizdi ama daha az suçluydu. Birçok yönden sana daha çok benziyor." Karşıdaki sha'teth'e baktı. "Bu dünya sona ermeden önce ikisine de çılgılık atmanın ne olduğunu hatırlatacağım. Ama hayır, Vhalire. Tal'kamar Nethgalla'yı aramayacaktır, benim hâlâ tutsak olduğuma ve kolayca ulaşılabileceğime inanırken olmaz. Aslında inanmasa bile. Her zaman benim çılgınlıklarımı onun fısıltılarına tercih edecek ve bunlara inanmanın daha kolay olduğunu düşünecektir."

"Deilannis, o zaman." Asha Vhalire'i zar zor duyabiliyordu, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki. "Onu daha önce bir kez oraya girerken görmüştüm. Eğer Serrin'in hikâyesi bir yerdeyse, oradadır."

"Hikâyesi belki ama yarattığı dehşetin nasıl taklit edileceği değil. Andrael'in görevini yerine getirmek için onu nasıl bükeceğimizi değil." Sesi taş geçitlerde çılginca yankılanırken Isiliar salladı. "Hayır. O *benim* için gelecek."

Bu ana kadar birçok yeni dönemeçten geçerek yollarına devam etmişlerdi.

ve şimdi daha geniş ve daha düz bir koridora girmişti. Asha biraz daha geriye çekildi, konuşmalar ilgisini çekmişti ama keşfedilme riskini almak istemiyordu, özellikle de Isiliar ve sha'teth arasındaki tartışma şimdilik sona ermiş gibi görüldüğü için.

Çiftin peşinden birkaç dakika daha gergin bir şekilde süründükten sonra Asha ileride yeni bir ışık kaynağı gördü. Mantıksız bir an için bunun gün ışığı olduğunu düşünerek kalbi yerinden fırladı. Ancak çok geçmeden bu ışığın duvara yerleştirilmiş parlak ve titreşen bir küre olan Esans olduğu ortaya çıktı. Altında geçidin sonunu kapatan bir kapı vardı; Isiliar kapıyı açtı ve abartılı derecede kibar bir hareketle sha'teth'e önünden işaret etti. Kapının ardında Asha iyi aydınlatılmış, döşenmiş ve bulundukları seyrek koridorlardan farklı bir alan görebiliyordu şimdiye kadar geçtik.

Asha tereddüt etti, sonra sessizce ileri atıldı ve ses çıkarmamaya dikkat ederek arkalarından içeri süzüldü. Isiliar kapıyı tekrar kapatmadan önce zar zor içeri girebildi.

Asha bu yeni alandan başka görünür bir çıkış olmadığını hemen fark etti. Devasa bir salondaydılar, tonozlu tavan en az otuz fit yüksekliğindeydi, her on fitte bir yükselen kalın taş sütunlar karmaşık frizlerle süslenmişti. Devasa odanın en ucunda, kristal berraklığında bir şelale nazikçe dar bir havuza dökülüyordu ama nereye aktığını göremiyordu.

Asha yutkunduydu, sonra dikkatle en yakındaki sütuna doğru adım attı, diğer ikisinin gidebileceği olası yollardan uzakta duruyordu.

"Evet, Vhalire," dedi Isiliar kapının anahtarını cebine koyarken sessizce. "Yolculuğumuzun sonuna geldik."

"Henüz Alkathronen'de değiliz, Leydi Isiliar."

"Hayır, Vhalire. Henüz varmadık."

Isiliar hareket etmedi ama aniden Vhalire çığlık attı. Korkunç, mide bulandırıcı bir keskinlikteydi; Asha dehşet dolu bir nefesi bastırmak için bir elini ağzına kapattı, sha'teth tökezlerken gözleri genişledi, sanki aniden uzuvlarının kontrolünü kaybetmiş gibi çırpınıyordu.

Isiliar eliyle işaret etti ve Vhalire aniden havaya kaldırıldı, ardından tavandaki tozu silkeleyecek kadar büyük bir güçle bir sütuna çarptı. Çığlık aniden kesildi ve yerini hırıltılı soluklara bıraktı.

Isiliar ilerledi, yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü. Hâlâ mücadele eden sha'teth'in birkaç santim ötesinde durdu, sonra uzanıp derin kapüşonunu geri çekti.

Asha'nın midesi bulandı. Vhalire'in yüzünün yaralı beyaz derisi bazı yerlerde kabarık, bazı yerlerde gevşekti; her şey şekilsiz bir karmaşa, bir erkeğin yüzünün nasıl olması gerektiğinin bir parodisiydi. Yine de acı dolu gözleri Isiliar'ı izlerken mavi, berrak ve zekiydi.

Kızıl saçlı kadın Vhalire'i inceledi, görünüşe göre nahoş manzaradan etkilenmemişti.

"Diğerleri kör olabilir yaratık ama ben değilim. Tal'kamar seni hâlâ bir şekilde kullanıyor. Hareket edişinden, konuşmandan, tepki vermenden belli oluyor. Nefesinden onun pis kokusunu alabiliyorum." Asha'nın dehşet içinde izlediği kadın kılıcını çekip ışığa tuttu. Alçak bir gümbürtü odayı doldurdu. "Bana bazı şeylerin değiştiği söylendi. Şüphe, Vhalire! Her yerde şüphe var, en çok da burada. Tal'kamar *inanıyor*. Haklı olduğunu düşündüğü sürece ne kadar haksız olduğu önemli değil. İnanan bir adam düşmanların en kötüsüdür. İnanan bir adam her şeyden daha tehlikelidir. Düşmanlarımız daha akıllı ve daha sinsi hale geldikçe, biz de daha sert ve daha hızlı tepki vermeliyiz. Bu artık sadece sonların önemli olduğu bir dünya. Bir zamanlar buna gerek olmazdı." Başını iki yana salladı. "Ama o zaman, bir zamanlar *sen* de gerekli olmazdın."

İleri doğru bir adım attı ve kılıcını Vhalire'in karnına sapladı; kılıç karnını yararak ilerideki taşa çarptığında hafif, boğuk bir çınlama duyuldu.

Sha'teth bu sefer çılgık atmadı, sadece sessizce kıvrandı, ağzı yeni yakalanmış bir balık gibi açılıp kapandı.

Sonra garip bir şey oldu. Yüzü değişmeye başladı; yanaklarına bir miktar renk geldi ve solgun, sarkık derisi biraz gerginleşti. Gözleri artık sadece zeki değil, aynı zamanda yalvarır gibiydi.

"Lütfen," diye fısıldadı Vhalire ve Asha ürperdi. Yaratığın ağzından çıkan ses artık kısık ve hırıltılı değildi.

İnsandı.

Eğer Isiliar değişikliği fark ettiyse, ya bunu bekliyordu ya da umursamıyordu. Eliyle işaret etti; Esans bantları sha'teth'in kollarını ve bacaklarını sütuna yaslayarak onu yerden kaldırdı. Kılıç hâlâ karnında titriyordu. "Şu zihinsel bariyerleri indir ve beni içeri al, canavar."

Vhalire, Isiliar'ın bakışlarıyla buluşabilmek için başını kaldırmaya zorladı, bu hareketin acıya rağmen büyük bir çaba gerektirdiği belliydi. "Hayır. İçindeki kaynaşmanın bir kısmını serbest bırakır." Sesi yine insancaydı ama acıyla gerilmişti.

"Almak istediğim bir risk."

"Ben değilim."

"O halde ihtiyacım olan bilgiye ulaşmadan önce... belki de bir saatin olduğunu tahmin ediyorum?" Isiliar omuz silkti. "Başının üstünde olsun, Vhalire. Seçim tamamen senin. Fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek için yakında döneceğim."

Döndü ve kapıya doğru yürüdü, kilidi açıp odadan çıktı.

Asha uzun bir süre olduğu yerde durdu, hafifçe nefes aldı, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde sütuna yaslanmış, şekli bozulmuş canavara baktı. Karnındaki yaradan durmadan koyu renkli kan -olması gerekenden daha koyu- damlıyordu. Asha'nın beklediğinden daha az kan vardı ama ne kadarının sha'teth'in simsiyah giysisi tarafından emildiğini söylemek imkânsızdı.

Sonra yaratık başını çevirdi. Doğruca ona bakıyordu.

"Dikkat, işaretli olan." Sha'teth'in törpüsü geri dönmüştü ve sanki acısı azalmış gibi çırpınışları biraz hafiflemişti. "Burası ölümlülere göre bir yer değil. Isiliar duyuları körelecek kadar uzun süredir uyuyor ama Venerate'lerden birinin etrafında sonsuza dek fark edilmeden dolaşamazsın. Döndüğünde burada olduğunuzu anlayacaktır."

Asha bir ürperti hissetti; odada başka kimse yoktu, Vhalire'in konuşuyor olabileceği kimse de yoktu. Yine de hareket etmedi. Peçesini indirmede.

Vhalire'in gözleri aniden değişti. Daha keskin oldu.

"Öldür... öldür beni." Yine daha doğal bir sestti, çaresiz ve gergin, bir şekilde o korkunç yüzden gelen daha da rahatsız edici hale geldi. "Lütfen... yap şunu. Isiliar'ın bilmesine izin vermek çok tehlikeli. Kılıcı alıp saklamalısın. Sakın tutmayın. Eğer çok uzun süre tutarsan seni takip eder..." Vhalire aniden nefesini tuttu ve seğirdi, kasları belirgin bir acıyla kasıldı.

Asha sessizce kapıya doğru ilerledi ama Vhalire'in bakışları ürkütücü bir doğrulukla onu takip ediyordu.

Zamanı geldiğinde, Vhalire'nin acı çekmesine izin verme.

Asha dudağını ısırdı ve gözlerini uzun bir an boyunca sıkarak kapattı. Aelric'in, diğer sha'teth Jin'i öldürdükten sonra ona söylediği ve sanki bir ömür önceymiş gibi gelen sözleri görmezden gelmek imkânsızdı. Anlamamıştı

ne , ne yapacağını bilmiyordu.

"Nasıl çıkacağımı bilmiyorum," dedi usulca. "Bana nasıl çıkacağımı söyle, ben de çıkayım."

Sha'teth mavi gözlerini kocaman açarak ona baktı. Yalvarırcasına. Çılgınca. Ağzını oynattı ama sadece hırıltılı bir ses çıktı, ardından hırıltılı bir öksürük ve simsiyah bir kan damlası geldi.

Asha kısmen dehşet kısmen de panik içinde elini ağzına götürdü. Vhalire'den ayrılmak akıllıca bir seçim gibi görünüyordu. Eğer onu öldürürse -görünüşe göre istediği gibi- Aşına döner dönmez orada başka birinin olduğunu anlayacaktı. Ama sha'teth, Asha'nın yine de orada olduğunu fark edeceğini düşünüyor gibiydi.

Sonunda, Asha'yı bir karara iten şey görmezden gelemeyeceği tek şey oldu. Tüm canavarlığına rağmen, Vhalire'in acısı açıkça gerçikti. Gerçekten acı çekiyordu, Asha'nın izlemeye dayanamayacağı kadar çok.

Midesinin kaldırabileceğinden çok daha fazlasını.

Yutkundu ve sonra kapıdan uzaklaştı, yavaşça sha'teth'e doğru ilerledi, gözleri çıkıntılı, titreyen kılıca kilitlendi. Titreyen eliyle kılıca uzandı ve elini kabzasına koydu.

Neredeyse tekrar kapıyordu.

Silaha dokunmanın tedirgin edici bir yanı vardı, durumun gerçekliğinin ötesine geçen ani bir tiksinti duygusu. Titredi ve dişlerini sıkarak kendini onu sıkıca kavramaya zorladı.

Sha'teth'in gözleri onunkilerle buluştu.

Başını eğdi. En ufak bir baş sallama iması.

Asha, Vhalire'in vücudundan kayan çeliğe eşlik eden sözsüz çığlık karşısında yüzünü buruşturarak geriye doğru çekti. Bıçak nihayet serbest kalıp taşa kan ve kara safra sızdırmaya başladığında nefesi kesildi ve geriye doğru sendeledi.

Asha'nın kolundan bir titreme geçti ve bir an için garip bir yankı havayı doldurdu, duyma aralığının hemen ötesinde bir uğultu gibi. Yine de sha'teth onun dikkatini çekmişti. Çığlıkları çabucak kesildi ama bedeni hâlâ bariz bir acı içinde çırpınıp duruyordu.

Kusma isteğine direnen Asha, titreyen iki eliyle kabzayı sıkıca kavrayarak kendini dengeledi. Tereddüt etti. Sha'teth çok fazla, çok şiddetli hareket ediyordu. Göğsüne temiz bir vuruş yapamadı.

Neredeyse duraksıyordu, neredeyse manzaradan kaçacaktı. Bir an için yarı

Döndü, kaçma içgüdüleri neredeyse baskın gelmeye başlamıştı. "Boyun."

Yine o fazla insani sesti; Asha arkasına döndüğünde Vhalire'in gözlerini acıya karşı sımsıkı yumduğunu gördü. Asha onun dişlerinin gıcırdadığını duyabildiğini düşündü.

Derin bir nefes aldı ve kendini toparladı.

Fikrini değiştiremeden, olabildiğince sert bir şekilde savurdu.

Vhalire'in boynunun gösterdiğinden daha fazla direnç göstermesini bekliyordu; kılıç et ve kemiği temiz bir şekilde yardı, ötesindeki taşa çarptığında ıslak bir çınlama sesi çıkardı. Vhalire'in başı siyah bir püskürmeyle yere devrildi ve vücudu hareketsiz kaldı.

Asha nefes nefese bir süre öylece durdu.

Sonra daha önce duyduğu uğultu şiddetlendi. İlk başta bunun taşa çarpan metalin yankısı olduğunu düşündü ama kısa sürede odayı doldurdu, titredi, yankılandı, kafasının içinde uğuldadı.

Ardından karanlık gelir.

Asha nabız gibi atan Öz'ün aydınlattığı soğuk taşın üzerinde, duvardan aşağıya ve zemine sızan siyah kan havuzundan birkaç santim uyandı.

Birkaç metre ötede yerde yatan Vhalire'in görmeyen gözlerine ve biçimsiz, solgun yüzüne baktıkça korkudan ne yapacağını şaşırmış bir halde birkaç dakika boyunca öylece yattı. Hafızası geri geldi. Ne kadar zaman geçmişti? Isiliar ortalıkta görünmüyordu; belli ki henüz dönmemişti.

Ama bunu yapmasının uzun sürmeyeceği kesin.

Asha kendini güçsüzce, dengesizce ayağa kaldırdı. Ne olmuştu ki? Vhalire'i infaz etme eylemi midesini bulandırmıştı -ha'teth ya da değil- ama bilinçsizliğinin sadece buna bir tepki olmadığından emindi.

Garip bir an için sebep oradaydı, zihninin hemen kenarında. Durup ona odaklanmaya çalışırken, yüzünde bir şeyin damladığını hissetti. Dalgınca sildi.

Eli parlak kırmızıya boyanmış olarak çıktı.

Asha donup kaldı, bir an panikledi ve yüzünde bir yara olup olmadığını anlamak için dikkatlice yokladı. Yine de hiçbir şey yoktu. Gözleri çok uzun süredir uyanıkmiş gibi ağrıyordu ama onun dışında kendini... tam olarak iyi değil ama yeterince iyi hissediyordu.

Sıcak, yapışkan kana rağmen açık bir yara olduğunu düşünmedi.

Koridorun sonundaki saf, cam gibi parıldayan şelaleye doğru tökezleyerek ilerledi ve şaşırtıcı derecede berrak yansımasına baktı.

Bir mide bulantısı dalgasıyla, yanaklarından aşağı süzülen kırmızı izlerin gözlerinden kaynaklandığını gördü.

Birkaç saniye daha kontrol etmeye devam etti ama bulaşmış kanın arasında belirli bir yara bulamayınca, şu anda yapabileceği çok az şey olduğunu fark etti. Görünüşe göre baygın düştüğünde Peçe'yi kullanması sona ermişti; onu tekrar etkinleştirdi ve gizlendiği anda daha rahat nefes aldı.

Tereddüt etti, sonra aceleyle geri döndü ve yerde Vhalire'in cesedinin yanında duran bıçağı aldı. İlk dokunuşta hâlâ garip, rahatsız edici bir his vardı ama daha önce hissettiği tiksintiye hiç benzemiyordu. Peçe hemen silaha uyum sağlayarak görünmezliğini çeliğin etrafına yaydı.

Sakinleştirici bir nefes daha alıp başını salladı ve sonunda bir anlığına etrafı gözden geçirdi. Ne kadar az seçeneği olsa da, Vhalire'in Isiliar'ın Peçe'nin ardını er ya da geç görebileceğini söylerken yalan söylediğini düşünmüyordu.

Gitmesi gerekiyordu. Şimdi.

Amaçlı bir şekilde hareket etti, önce çantasından matarasını çıkardı ve şelalenin altındaki havuzdan doldurdu, hızlıca birkaç yudum aldı ve kanı temizlemek için yüzüne sıçrattı. Sonra çıkışa yöneldi ve kapıyı dikkatlice, isteksizce arkasından kapattı. Dışarıdaki koridoru aydınlatan Esans ampülü hâlâ parlıyordu ama çok uzağa ışık yaymıyordu.

Asha kararsız bir şekilde durakladı.

Korku aniden kaslarını tırmaladı ve her hareketini kekeleyen bir kararsızlığa dönüştürdü. Isiliar ve Vhalire'in dönmesini beklerken hissettiği o uzun, sessiz dehşet, geçitten aşağıya, karanlığa doğru bakarken geri geldi. Kendi çıkış yolunu bulmak şöyle dursun, zar zor *görebiliyordu*.

Kendini tekrar ilerlemeye zorladı, adım adım ışığı geride bıraktı. En kötü ihtimalle ilk kavşağa varması gerekiyordu, Isiliar'ın varlığını kolayca hissedebileceği bir yere gitmediğinden emin olmak için. Kadının onu tam olarak nasıl tespit edebileceğinden emin değildi ama Asha'nın doğrudan onun içinde olması çok daha olası görünüyordu.

Görüş hattı.

Bir kez daha yavaşlamadan önce tam bir dakika yürüdü, kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden belirsiz bir bakış atarak duvardaki Öz ampulüne olan mesafeyi ölçtü. Artık bir noktadan biraz daha fazlasıydı.

Tekrar ileri döndü ve gözlerinin alışması için durakladı. Daha önce olduğu gibi, buradaki duvarlar çok zayıf bir ışık yayıyor, en azından önündeki yolun belli belirsiz bir taslağını ortaya çıkarıyordu. Bu tek ışık neredeyse hiçbir şeydi, bulutlu bir gecedeki hilalden bile daha azdı... ama yeterliydi.

Asha aniden ileriden gelen hafif bir mırıldanma sesini fark etti ve sinirsel bir enerji patlaması onu bir yan geçide götürdü, tam da sallanan meşale ışığının ilk ipucu tüneli aydınlatırken.

"... mücadele etmemelisin, Vhalire. Yapmamalı, yapmamalı." Isiliar'ın mırıltıları ediciydi, şaşkınlıkla tedirginlik arasında bir yerdeydi. "Birleşmenin bana yapabileceği başka bir şey yok. Tal çoktan yaptı. geç..."

Mırıldanmalar yumuşayarak tekrar anlaşılmaz bir hal aldı ve Asha dönerek eğildiği geçide baktı.

Yüzünü buruşturdu. Sığınak'a dönüş yolu bu değildi.

Nefesi kesildi.

Sığınak'a dönüş yolu bu değildi. Nasıl bildiğinden emin değildi ama biliyordu.

Tiz bir çığlık kulaklarına ulaştı, uzun ve gürültülüydü ama kapalı kapı yüzünden boğulduğunu söyleyebilirdi. Isiliar, Vhalire'i bulmuştu.

Asha tereddüt etti.

Sonra Isiliar'ın öfke sesinden uzaklaşarak ana geçide doğru koşmaya başladı. Artık tuhaf, mucizevi bir şekilde tanıdık gelen koridoru takip etti.

Kapının arkasından çarparak açıldığını duydu ama durmadı, bir an bile duraksamadı.

Öfkenin vahşi çığlıkları karanlığın içinde onu kovaladı.

Bölüm 13

Davian uyandığında inledi.

Başını salladı, gözleri loş odaya alışmaya çalışıyordu. Hâlâ akşamdı; duvara yaslanmış bir bankta oturuyordu, önünde de bir masa vardı. Garip bir şekilde boş olsa da başka bir meyhane diye düşündü.

Başının arkasına hafifçe dokundu. Orada bir yumru oluşmuştu ve dokunulduğunda hâlâ hassas görünüyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedi sağından bir kadın sesi.

Arkasını döndüğünde kendisini takip eden genç kadının, Davian'ın yüzleştiği genç adamın yanında oturduğunu gördü.

ayağa kalktı ve kafatasında seken keskin acıyla irkildi. "Kimsin sen?" Kendini hızla konsantre olmaya zorladı ama söyleyebildiği kadarıyla, şu anda ikisini hiçbir kan çizgisi birleştirmiyordu.

"Otur Davian," dedi genç adam yorgun bir sesle ve onu yerine oturttu. "Sana zarar vermek istemiyoruz."

"Beni takip ediyordun ve sonra bana saldırdın," diye karşılık verdi Davian. "Haklı," diye gözlemledi genç kız, kısa siyah saçlarından bir tutamı geriye doğru tararken. Gülümsemedi; gözlerindeki bir şey nadiren gülümsediğini gösteriyordu. "Benim adım Fessi, bu da Erran. Biz arkadaşız Asha'nın."

Davian isimler kaydedilirken uzun bir süre öylece baktı.

"Oh," dedi sonunda, kendini yavaşça koltuğuna geri bırakarak. "Yani ... *ikiniz* de ...?" Son kelimeyi söylemeden etrafına bakındı, şu anda tam olarak ne kadar mahremiyete sahip olduklarından hâlâ emin değildi.

"Augurs," diye bitirdi Erran neşeyle. "Sorun yok. Odayı susturdum."

Davian bir an düşündü, sonra anladığı için iç çekti. "Onu kontrol etmiyordun. Onunla *iletişim* kuruyordun."

"Varsayım için seni suçlayamam. Benzer görünüyor," diye itiraf etti Erran. "Dürüst olmak gerekirse, başka kimsenin bunu fark edebileceğini düşünmemiştim." Davian sadece Omuz silkti. Erran oldu

muhtemelen Doğru; en çok Augurlar bu kadar ince bir kan telini tespit edemezlerdi. Ishelle

kesinlikle yapmazdı. Davian onunla pratik yaptıkça, etrafındaki karanlık enerjiyi algılamının ne kadar kolay olduğunu daha iyi anlıyordu.

"Bu sabah kontrol ettiğiniz şarkıcı teşekkür etmek için geri döndüğümde beni tanımayınca onu arıyordum."

"Kader," diye mırıldandı Erran, başını sinirli bir şekilde salladı ve sonra Fessi'nin ben sana söylemiştim bakışına omuz silkti.

Davian onlara ters ters baktı. "Asha bana sizden bahsetti," diye onayladı. "Ama bu beni böyle takip ederek ne yaptığınızı bilmek istemediğim anlamına gelmiyor. Bugün kendinizi tanıtmak için pek çok fırsatınız oldu."

Erran en azından mahcup görünme nezaketini gösterdi. Fessi sadece omuz silkti.

"Sen yemsin." Erran'a doğru kaşlarını çattı. "Ya da öyle olman gerekiyordu."

Erran savunmacı bir tavırla, "O Yaşlı peşinde tökezleyerek dolaşırken işe yaramaz bir yem," diye karşılık verdi. Öksürdü, sanki Davian'ın hâlâ orada olduğunu aniden hatırlamış gibi görünüyordu. "Asla gerçek bir tehlikeye atmayacağımız işe yaramaz bir yem," diye ekledi umutlu bir gülümsemeyle.

Davian ikisine de inanamayarak baktı. "Kimden gelen tehlike?" diye hırladı sonunda.

"Scyner." Fessi'nin sesi bu ismi söylerken düzdü, Erran'ın ciddiyet girişimini paylaşmıyordu. Gözleri karanlık havuzlar gibiydi, yoğun. "Asha sana ondan bahsetti mi?"

"O yaptı, ama.." Davian kaşlarını çattı. "Benim peşimde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Buraya gelebileceğini düşünüyoruz," diye düzeltti Erran, Fessi'ye doğru belli belirsiz azarlayıcı bir bakış atarak. "Ilin Illan'da bizi istedi. Augurların ona bir konuda yardım etmesini istiyordu." Durakladı, yüz ifadesini değiştiren bir duygu titreşimi vardı. Asha Davian'a Kol'a ne olduğunu anlatmıştı; ölümünün etkisi bu ikisi için hâlâ tazeydi. "Ve savaştan beri insanlarla temastan kaçınmıyorsa, Aftan haberi olacaktır. Eğer istediği Augur'larsa, onları bulabileceği yer burası."

Davian içini çekerek durumu topladı. "Yani onun ortaya çıkacağını umarak beni takip ediyordun." Başı hâlâ çarpıyordu ve sinirlenmek için yeterli enerjiyi toplayamıyordu. "Yaşlı Thameron'dan kurtulmamı istediniz, çünkü onun Scyner'ı korkutabileceğini düşündünüz. Ve kendinizi gösteremediniz çünkü Scyner

Seni görürse tanır."

Erran yarı onaylayıcı, yarı özür dileyen bir baş hareketiyle onayladı.
"Esasen."

Davian bir an için ikisini inceledi. İlk izlenimlerine rağmen Asha onlar hakkında iyi şeyler söylemişti.

"Peki bundan sonra ne olacak?" diye sordu sessizce. "Scyner'ın tehlikeli olduğuna eminim ama Sınır'ın çökme ihtimali daha da tehlikeli. Ve şimdi benimle temas kurdun - eğer Scyner bana göz kulak oluyorsa, burada olduğunu zaten biliyordur." Öne doğru eğildi. "Neden affı kabul etmiyorsunuz? İçeri girersen, biz de-"

"Hayır."

Davian, Fessi'nin kesin ifadesini genişletmesini beklerken bir an sessizlik oldu ama sonunda söze giren Erran oldu.

"Birkaç gündür Tol Shen'i izliyoruz," diye hızlıca açıkladı. "Sadece Scyner'ı aramak için değil, orada neler olduğunu görmek için. Kendimizi ne tür insanların merhametine bırakmış oluruz?" Fessi ile bakışarak başını salladı. "İlin Illan'dayken Shen'le çok uğraştım ve... dürüst olmak gerekirse, onlara güvenmiyorum. Sadece belirli tipte insanlar onların saflarında yükseliyor ve Sınır'daki durum onlara fayda sağladığı sürece, bunun düzeltilmesi gereken öncelikler listesinde üst sıralarda yer alacağını sanmıyorum. Meclis'te ne derlerse desinler." Davian'ın bakışlarını sabit tuttu. "Bana yanıldığımı düşündüğünü söyle."

Davian oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Sınır hakkında konuşmalarını sağlamak bile çok zor oldu," diye itiraf etti sonunda. "Ama bu, senin gelişinin onu onarmak için en iyi şansımız olmadığı anlamına gelmiyor. Geçtiğimiz ay Ishelle'le birlikte çalışarak çok şey öğrendim ve daha bugün gelen bir Augur daha var. Böylece beş kişi oluyoruz. *Beş* Augur. Eğer hep birlikte olursak, Konsey'in bizi görmezden gelmesine imkân yok."

Erran ve Fessi sessiz bakışlar attılar ve Davian kaşlarını çattı. Bir an için gözlerini kapattı ve hızla kan basıncına geçti.

Erran ve Fessi arasında ince bir çizgi vardı. Tekrar iletişim kuruyorlardı.

Rahatsız ediciydi ama duygularını sakladı. Bildiğini belli etmenin bir anlamı yoktu.

Fessi sonunda, "Endişelendiğimiz sadece geciktirmeleri değil," dedi. "Aktif olarak bir şeyler sakladıklarını düşünüyoruz."

"Tol'un Scyner hakkında bilgi sahibi olabileceğinden şüpheleniyorduk,"
Erran

Davian'ın sorgulayan ifadesine biraz mahcup bir omuz silkmeyle cevap verdi. "Ama Konsey'in bunu öylece teslim etmeyeceğini de düşündük. Bu yüzden... kendimizi Merkezi Arşiv'e davet etmiş olabiliriz."

"*Merkez* Koğuş'a zorla mı girdiniz?" dedi Davian kuşkuyla. Bu Augurlar için bile kolay bir iş değildi.

"Sen ve diğer Augur oradaki herkese kendilerini nasıl koruyacaklarını öğretmeye karar verdikten sonra beklediğimizden daha zor oldu. Bunun için teşekkür ederim bu arada," diye ekledi Erran sert bir şekilde.

Davian alnını ovuşturdu ve bağlantıyı kurarken inledi. "Bu dün gece miydi?"

Erran ona yine hüzünlü bir omuz silkme hareketi yaptı.

Davian içini çekti. "Peki neden bir şeyler sakladıklarını düşünüyorsun?"

Fessi öne doğru eğildi. "Bakamadan görüldük ama Merkez Arşiv'in altında bir şey var. Aşağıya inen merdivenler var ve bir düzine Üstün Yetenekli orayı koruyor?" Erran'a baktı, o da başıyla onayladı.

"Ve -sanıyoruz ki- girişte bir tür kan bariyeri var," diye ekledi genç adam. "Bu şekilde fark edildik. Araştırmaya gittik ve aniden Fessi bizi zamanın akışının dışında tutamadı." Başını acımasızca salladı. "Bariyer yapının bir parçası mı yoksa Konsey'in onu yaratan bir Gemisi mi var bilmiyorum ama Yeteneklilerden birinin içeri sızmasından endişe ettiğiniz için böyle bir güvenlik önlemi almazsınız."

Davian kaşlarını çatı ama başını salladı. Erran haklıydı.

"Yanılıyor olabiliriz elbette," dedi Fessi sessizce, onun yüzünü izleyerek. "Ama eğer yanılıyorsak, Konsey'in içeride ne olduğunu size göstermekte bir sakınca görmemesi gerekir. Eğer saklayacak bir şeyleri yoksa, o zaman saklayacak bir şeyleri de yoktur."

"Peki ya bana gösterirlerse?" diye sordu Davian.

"O zaman Affi yeniden gözden geçireceğiz." Fessi onun bakışlarını sakince karşıladı. "Merak etmeyin. Her iki durumda da Sınır'ın önemli olduğu konusunda hemfikiriz - siz kuzeye gittiğinizde biz de gideceğiz, Konsey'in bundan haberi olmasa bile." Durakladı. "Ve Sınır artık bir tehdit olmaktan çıktığında, Scyner'ı bulmamıza yardım edeceğinizi umuyoruz."

"Kuzeye gelmemiz buna bağlı değil," diye açıkladı Erran hemen.

Davian yavaşça başını salladı.

"Bu adil," diye kabul etti. Ayağa kalktı. "Yaşlılarla da konuşacağım

Bu akşam ya da yarın, etrafta başka Augur'lar olduğunu belli etmeden bu konuyu açmanın bir yolunu bulacağım. Sizinle burada buluşabilir ve yanıtlarını iki gün içinde size bildirebilirim."

Erran başını eğdi. "İzlemeye devam edeceğiz," diye Davian'a güvence verdi. "Bizimle daha erken iletişime geçmen gerekirse, tekrar Prythe'a gitmen yeterli. Biri seni takip ediyor olsa bile, kimse iletişimde olduğumuzu bilmeden konuşabiliriz." Ne demek istediğini belirtmek için başını hafifçe vurdu.

"Kalkanım olsa bile mi?" diye sordu Davian.

Korumalı olsan bile.

Davian irkildi, sonra ne kadar etkilendiğini belli etmeden başını salladı. Asha zihinsel iletişimin Erran'ın bir yeteneği olduğunu söylemişti. Abartmıyordu.

"Ne olursa olsun, kuzeyde olup bitenleri düzeltmek için mümkün olduğunca çok kişiye ihtiyacımız olacak. Bu yüzden burada olmanıza sevindim," dedi Davian.

"Seni yem olarak kullanmaya çalıştıktan sonra bile mi?" diye sordu Erran neşeyle. Davian gerindi. "Oldukça muhteşem bir şekilde başarısız oldun, yani zarar görmedin." Erran bir an için başını yana eğdi, sonra sırtıttı. Fessi bu şaka karşısında pek eğlenmemiş görünüyordu.

"Birkaç gün sonra görüşürüz." Erran'ın gülümsemesi soldu. "Ve... Yaşlılara göz kulak ol. Merkez Arşiv'in altında ne olduğunu sormaya başladığında mutlu olacaklarını sanmıyorum."

Davian uyarıcı ifadeyi başıyla onayladıktan sonra tavernadan ayrıldı ve şehrin dışına doğru ilerlemeye başladı. Erran ve Fessi ona düşünecek çok şey vermişti ama Tol'un duvarlarına yaklaşırken hepsini geçici olarak zihninin gerisine attı.

Yeni Augur'la tanışma vakti gelmişti.

Davian sonunda Ishelle'in Büyük Salon'un dışında durduğunu görünce rahatlamaya yakın bir iç geçirdi.

İyi aydınlatılmış Dış Koğuş -en azından bu doğu bölümü- daha önce hiç görmediği kadar doluydu. Ishelle'in gözüne çarpınca el sallayarak alışılmadık yoğunluktaki cesetlerin arasından ilerledi.

"Burada neden bu kadar çok insan var?" dedi biraz soluk soluğa.

sonunda duyma mesafesine geldi. Dönüp duvarı arkasına aldı ve kalabalığı şaşkınlıkla inceledi.

"Sana söylemiştim. Yaşlılar Rohin'i tanıtmak için herkesi bir araya çağırdı." Davian gözlerini kırıştırdı. Yaşlılar'ın Rohin'i tanıtmak istediklerini sanmıştı.

Rohin İç Koğuş'takilere seslendi, herkese birden değil. Kalabalığın büyüklüğüne bakılırsa -şimdi girişi iyi görebildiği için diğerlerinin hâlâ salondan dışarı aktığını görebiliyordu- neredeyse tüm Tol'daki tüm Üstün Yetenekliler akşamlarını bırakıp içeri doluşmuş olmalıydı.

Başını salladı ve kalabalığı inceledi. Bazıları uyumak için acele ediyordu ama diğerleri küçük gruplar halinde etrafta dikiliyor, sohbet ediyor ve atmosferin tadını çıkarıyordu. Çoğu neşeli, hatta belli belirsiz heyecanlı görünüyordu. "O şimdi nerede?"

"Hâlâ içeride. Yaşlılar daha sonra kendisini Üstün Yeteneklilerin erişimine açmasının iyi bir fikir olacağını düşündüler," dedi Ishelle. Girişe doğru başıyla işaret etti. "Yine de içeri girmeye çalışmadan önce kalabalığın biraz azalmasını beklemeliyiz."

Davian insanların yollarından çekilmeleri gerektiğini söylemek için ağzını açtı ama kaşlarını hafifçe çatarak tekrar kapattı. Oradan geçen Üstün Yetenekliler onu ve Ishelle'i açıkça tanıyordu ama tepkileri aslında... *hoştu*. Birçoğu kibarca başını salladı, hatta bir ya da ikisi ona doğru gülümsedi.

"Artık herkesin kendini nasıl koruyacağını bildiğini biliyorum, ama siz emin..."

"Kontrol ettim. Kontrol yok," diye onayladı Ishelle.

Davian rahatlamış bir şekilde başını salladı. Büyüklerin yön değiştirmesine, Rohin'in gelişini bu kadar büyütmelerine, onu bu kadar aleni bir şekilde tanıtmalarına şaşırmıştı ama şimdiden bir fark yaratmış gibi görünüyordu. Belki de Augur'ları bu şekilde kabul ederek, Yeteneklilerin geri kalanı kendilerini daha bilgili hissetmiş ve böylece varlıklarının korkulacak bir şey olduğunu daha az düşünmüşlerdi.

Ishelle dirseğiyle onu dürttü. "Peki ya sen? Bir şey bulabildin mi?"

"Biraz daha sessiz bir yere gittiğimizde sana anlatırım."

Ishelle onu dostça itti. "Dalga geçmek." Yine de başını salladı. Bazen konuşmuyormuş gibi davransa da, toplum içinde ne konuştukları konusunda ihtiyatlı olmaları gerektiğini anlıyordu. Birinin onları dinleme ihtimali her zaman vardı.

Birkaç dakika boyunca boş boş sohbet ettiler, Ishelle heyecanla Rohin'in tanıştırılmasıyla ilgili olayları anlattı. Davian, Rohin'le tanışana kadar

Kalabalık daha kontrol edilebilir bir vücut akışına dağılmıştı, sonra başıyla girişe doğru işaret etti.

"Artık içeri girebiliriz gibi görünüyor."

Kalabalığın arasından yollarını açmaya başladılar. Büyük Salon'dan çıkanlar kendi aralarında heyecanla konuşuyorlardı, Davian boş boş çoğunun kadın olduğunu fark etti.

Ana salona girdiklerinde bir an durdu ve bakakaldı. İleride, sıkışık bir kalabalık yeni Augur'u görmelerini engelliyordu -Neredeyse hepsi kadındı. Bir erkek sesi ayırt edilemeyen bir şey söyledi ve gruptan bir kahkaha patlaması oldu.

"Kontrol'ü kullanmadığından *emin* misin?" Davian sert bir şekilde sordu.

Ishelle ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Kıskandın mı?" Onu nazikçe ileri doğru itti.

Davian homurdandı ama yürümeye devam etti, ön sıraya gelene kadar kalabalığın arasından kibarca ilerledi.

Esansla aydınlatılmış kürsünün kenarında oturan genç adam başını kaldırdı ve Ishelle'i görünce gülümsedi. Kısa simsiyah saçları, yanaklarında ve çenesinde belli belirsiz sakal başlangıcı ile belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde yakışıklıydı. Atletik vücudunu ayakta duracak şekilde kaydırdı, Davian'ı incelerken masmavi gözleri parlıyordu.

Davian gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Birden Ishelle'in yeni Augur'un gelişiyse neden bu kadar heyecanlandığını anlamıştı.

"Rohin," dedi genç adam geniş ve dostça bir gülümsemeyle, elini Davian'a uzatarak.

"Davian." Davian uzatılan eli sıcak bir şekilde sıktı.

Rohin başını eğdi, sonra kalabalığa göz gezdirdi. "Şimdi diğer Augur'larla konuşmak istiyorum. Biraz mahremiyete ihtiyacımız var. Sabah hepinizle tekrar konuşmak için müsait olacağım."

Davian, Rohin'in açık sözlülüğü karşısında kaşlarını çattı ama Üstün Yetenekliler hayal kırıklığına uğramış ama mutsuz görünmeden dağılmaya başladılar.

Davian Ishelle'e güveniyordu ama yine de Rohin'den etrafındakilere uzanan kan izlerini kontrol etmekten kendini alamıyordu.

Tam da söylediği gibiydi. Hiçbir şey yoktu. Kontrol'ü kullanmıyordu.

"Görünüşe göre sizin karşılamanız bizimkinden biraz daha sıcak olmuş." Üstün Yeteneklilerin duyamayacağı bir yerde alaycı bir tavırla söyledi.

Rohin'in gülümsemesi biraz değişti. "Ishelle daha önce bana bundan bahsediyordu. Konsey'in ikinize karşı davranışları affedilemez gibi görünüyor."

Davian yan gözle Ishelle'e baktı. Yine de Ishelle bu yorumla ilgili bir şey düşünmüş gibi görünmüyordu.

Öksürdü, sonra da olurluna bırakmaya karar verdi. Konsey'le olan ilişkileri hakkında konuşmanın zamanı gelecekti -özellikle de onlara ne kadar ihtiyaç duydukları hakkında- ama şimdi o zaman değildi. "Peki bir Augur olduğunu ne zaman fark ettin?"

Rohin ona tuhaf bir bakış attı, yontulmuş çenesi bir an için sıkıştı.

Sonra omuz silkti.

"Dürüst olmak gerekirse sıkıcı bir hikaye. Anlatmaya değmez."

Davian'ın şakağında keskin bir acı duyuldu ve Rohin'in ağzından simsiyah bir duman patladı. Davian irkildi, şaşırmıştı. Daha önce yalan söylediğine dair bu kadar güçlü bir işaret gördüğünü hatırlamıyordu.

Rohin onun tepkisini fark etmedi, onun yerine Ishelle'e baktı. "Bundan daha önce bahsetmemiş miydim?"

Ishelle ona, "Evet," diye güvence verdi, "ama Davian burada değildi. Kasabadaydı. Umarım başka bir Augur buluyordur," diye ekledi neşeyle.

"Bu... biraz karışık," dedi Davian, Rohin'in birdenbire meraklanan bakışlarına özür dileyen bir bakışla karşılık vererek. Fessi ve Erran ondan varlıklarını belli etmemesini istemişlerdi ve o Rohin'i tanımıyordu.

"Ah," dedi Rohin, sanki aniden bir şey anlamış gibi yavaşça başını sallayarak. Davian'a odaklandı. "Bilmelisin ki ben tamamen güvenilir biriyim. Sevimliyim de. Eminim çok yakında bana tüm sırlarını seve seve anlatacaksın."

Rohin'in ağzından çıkan siyah duman bu kez daha da güçlüydü ve şimdi -daha önce hiç yaşanmamış olmasına rağmen- madde dağılmıyordu. Tendriller Davian'a doğru süzüldü; Davian tereddütte yarım adım geri attı ama daha fazlasını yapamadan kollarına ve bacaklarına dolanmaya başladılar. Bağırarak için ağzını açtı ama duman aniden ağzını doldurarak nefes almasını engelledi.

Şiddetli bir şekilde öksürdü, inleyerek dizlerinin üzerine çökmeden önce birkaç kez nefes nefese kaldı ve sallandı.

Rohin kaşlarını hafifçe çatarak olanları izlerken kara bulut onu sardı.

Davian yan yatmış, şaşkınlıkla hücresinin parmaklıklarına bakıyordu.

Gözlerini ovuşturarak oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Rohin'le yaptığı konuşmayı hatırlıyordu... ve sonra birden fazla el tarafından taşındığını, nefes almakta zorlandığını, görüşünün bulanıklaştığını ve işitme duyusunun inatçı koyu duman yüzünden boğulduğunu. Bilincini kaybetmemek ve paniğe kapılmamak için elinden geleni yapmıştı ama bir noktada bayılmış olmalıydı.

Yine de kendisine yardım edebilecek birine götürüldüğünü düşünmüştü. Bir hapishaneye değil.

En azından şimdi siyah dallar gitmişti; doğrulduğunda başı zonkluyor, her küçük hareket beyninin kafatasının kenarlarına çarpıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Burada pencere yoktu ama parmaklıkların diğer tarafından süzülen ışık gözlerini acıtıyordu, karanlığın geri kalanına göre çok parlaktı.

"Alo?" diye seslendi, ayağa kalkmadan önce yatağa yaslanarak kendini sabitledi. Zayıftı, olması gerektiğini düşündüğünden daha zayıftı. Hücrenin eni en fazla üç metre, derinliği de bir o kadar kadardı; saf beyaz taştan yapılmıştı, pürüzsüzdü ve görünüşe göre çatlak ya da ek yeri yoktu.

"Neredeyim ben?" Davian endişeli olduğu kadar şaşkın bir şekilde kendi kendine mırıldandı. Hücre, İnşaatçılar'ın eseri gibi görünüyordu, yani muhtemelen hâlâ Tol'un içindeydi. Sersemlemiş bir halde parmaklıklara doğru ilerledi ve yüzünü parmaklıklara yaslayarak ötesinde ne olduğunu görmeye çalıştı.

Dışarıda penceresiz ve dört kalın sütunun her birinde titreşen parlak sarı Öz tarafından aydınlatılan bir salon vardı. Kendisinininkiyle aynı olan hücreler yaklaşık otuz metre ötedeki duvarda sıralanmıştı ama parmaklıkların arasından başka mahkûm göremiyordu. Koridorun sonunda, kenarlarında bir şeyler yazılı olan büyük bir kemer vardı, ancak sembolleri seçemeyeceği kadar uzaktaydı.

"Orada kimse var mı?" diye olabildiğince yüksek sesle seslendi. Sesi zayıftı, titrekti. Öksürdü, gözlerini ışığa karşı kısarak baktı, baş dönmesi onu ele geçirdi.

İçgüdüsel olarak en yakın sütundaki Öz'e uzandı ve kendini dengelemeyi düşündü.

Dondu kaldı.

Hiçbir şey yoktu. Hala Kan'ı hissedebiliyordu... ama erişemiyordu.

o.

Davian gözlerini kapattı, nefesi daraldı ve bir anlık bir korkuyla savaşılmaya çalıştı.

ani bir panik dalgası. Odada hiç Öz yoktu ve görünüşe göre olsa bile ondan yararlanmasının bir yolu yoktu.

Ama bunun için alıştırmaya yapıyordu, endişelenmesine gerek yoktu.

Henüz. Zamanı vardı.

Elbette, hücre kapısının tekrar açılmasının ne kadar sürebileceği bir yana, ne kadar süredir burada olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı da göz önünde bulundurulmalıydı.

Kendini sakinleşmeye zorladı ve hızla hücrenin kenarlarını inceledi. Oda kan ile kaplıydı, bazı yapılar Ishelle'in ona yaratmayı öğrettiği Bozma kalkanlarına belli belirsiz benziyordu.

Yine de bu onun işi değildi. Bu hem rafine hem de kendi kendini idame ettiren bir işti. İplikler narin, küçük, birbiri üzerine katmanlanmıştı.

Dikişsiz.

Tekrar için ağzını açtı ama dışarıdaki ayak seslerinin keskin yankısı onu bu çabadan kurtardı. Rohin, Davian'ın tutsaklığına rağmen, koyu renk saçlı genç adam onu temkinli bir tavırla izlerken kalbi duracak gibi oldu.

"Davian," dedi Rohin onu hücrenin kapısında dikilirken gördüğünde sessizce. "Uyanmışsın. Güzel. Konuşmamız gerek."

"Neden buradayım?" Davian homurdandı.

"Son konuşmamızda bana karşı olumsuz bir tepki vermiş gibiydin. Ishelle bunun ihtiyatlı olacağını düşündü ve ben de kabul ettim."

Davian Rohin'e baktı ve diğer çocuğun ağzından çıkan siyah dumanı tekrar hatırladı. Bir yalandı ama Davian'ın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Davian, "Beni bir şekilde kontrol etmeye çalışıyordun ama işe yaramadı," diye tahmin etti.

Rohin küçümseyici bir hareket yaptı. "Kontrol mü? Lütfen. Benim yeteneğim tamamen başka bir şey. Eşsiz." Tedirgin edici bir ifade olmasına rağmen gülümsedi. "Sözlerim *gerçek*, Davian. Kasıtlı değil. Sadece... öyle."

Davian birkaç dakika cevap vermedi. Rohin'in söyledikleri aklının bir köşesinde bir şeyleri gıdıklıyordu. Deilannis'te, bir Augur'un sahip olabileceği farklı doğal yeteneklerin çoğunu okumuştı - düzinelerce, küçük varyasyonları hesaba katarsanız yüzlerce vardı ve kesinlikle hepsini gözden geçirmemişti ...

Ama kendisininkini okuduğunda, doğrudan ilişkili bir başkası daha vardı. Bir çeşit zıtlık.

Çok nadir. Çok tehlikeli.

"Elbette Kontrol, Rohin," dedi sessizce. Konsantre olmaya çalışarak başını salladı. Her şey bulanıktı ve iyiye gitmiyordu. "Tüm

doğuştan gelen yeteneklerimiz büyük güçlerden birinin bir biçimidir. Bir şey söylediğinizde, bu 'gerçek' değildir. Sadece insanları o sözlerin doğru olduğuna inanmaları için kandırırsınız."

Rohin iç çekti. "İşin eğlencesini kaçırıyorsun," dedi alaycı bir tavırla. "Ama haklısın elbette. Sanırım benim yeteneğim seninkiyle bir şekilde çakışıyor. Zihnin sana söylediklerimin aynı anda hem doğru hem de yanlış olduğunu söylüyordu." Rohin, Davian'ın şaşkın bakışları karşısında hafifçe gülümsedi. "Sevgili Ishelle *çok* konuşkan biri oldu."

Davian yüz ifadesinin karardığını, ani bir öfke patlamasının onu harekete geçirdiğini hissetti. "Eğer ona dokunduysan..."

Rohin kıkırdadı ama sesi esprili değildi. "Hayır, hayır. Çok cazipti ama... hayır. Başka bir Augur'la gereğinden fazla uğraşmak benim zevkime göre biraz fazla tehlikeli." Eliyle amaçsızca işaret etti. "Ayrıca, başka seçeneklerim de yok değil."

Davian buna ne diyeceğini bilemeden tiksintiyle Rohin'e baktı.

Rohin onun küçümsemesine tepki vermedi. "Biliyor musun, tanıştığım ve gerçek anlamda sohbet edebildiğim ikinci kişisin." Sesi neredeyse alaycı çıkıyordu. "Geçtiğimiz yıl boyunca, yapabildiğim şeylerin tadını çıkarmayı öğrendim. Ama şimdi? Arkadaş olmamızı istiyorum, Davian." Gözleri beklentiyle parlıyordu. "Şu anda benim hakkımda pek iyi düşünmediğini biliyorum -kader, seni suçlayamam- ama birlikte çok iyi şeyler yapabiliriz."

Rohin kollarını kavuşturmuş, Davian'ın hücresinin dışındaki sütuna yaslanmıştı. "Şunu da bilmelisin: Gri Sakal ile çok aydınlatıcı bir tartışma yaptım. Hani şu Tol'dan sorumlu olan," diye açıkladı Davian'ın şaşkın ifadesine tembelce el sallayarak. "O artık öldü ama gitmeden önce biz Augurlar hakkında söyleyecek çok ilginç şeyleri vardı. Örneğin. Buradaki Yaşlıların yarısının Ilin Illan'a saldırılacağını farkında olduğunu biliyor muydun - saldırı gerçekleşmeden *yıllar* önce - ve bu zamanı şehri kendini savunmaya hazırlamak yerine bizi yönetmek için kullandılar."

Davian yutkundu ve ilk tepkilerini bastırdı: dehşet, öfke, küçümseme, Rohin'in sözlerine inanmama duygusu. Yaşlı Dain ölmüş müydü? Davian, Rohin'in söylediklerinin ne kadarına inanması gerektiğinden emin değildi ama zaten ne kadar zamandır bu hücrede olduğunu da bilmiyordu ve Rohin'i kızdırmak sadece kalış süresini uzatacaktı. Bir noktada, kan olmadan -ve dolayısıyla Özü olmadan- bedeni basitçe duracaktı.

İşe yarıyor. Kapatın.

Rohin bilmiyordu ama Davian'ın bir *an önce* dışarı çıkması .

"Eğer bu doğruysa, o zaman dinliyorum," dedi, kelimelerden nefret ediyordu ama bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. "Arkadaş olmak istediğini söylüyorsun. Aklında ne var?"

"Ateşkes." Rohin gerindi. "Şu anda kızgın olduğumu biliyorum ama eminim burada ne kadar değerli olabileceğimi görebiliyorsundur. Af, Augurların Shen Konseyi'nin dediklerini yapmasını emrediyor ama şimdi Shen Konseyi *benim* dediklerimi yapıyor. Birlikte çalışabilir, Augur'ları toplumdaki hak ettikleri konuma geri getirmeye çalışabiliriz. Ve bunu cezasız bir şekilde yapabiliriz - çünkü attığımız her adımda Konsey onların emriyle hareket ettiğimizi söyleyecektir."

Davian yavaşça başını salladı. Aslında cazip gelmiyordu ama bir an için Rohin'in haklı olup olmadığını merak etti. "Sonunda bizi Sınır'a göndermeleri için onları zorlayabiliriz."

"*Hayır.*" Davian, Rohin'in tepkisinin sertliği karşısında gözlerini kırıştırdı. Diğer çocuk hemen sakinleşti ama Davian bu tepkiyi tahmin etmediğini biliyordu.

"Neden olmasın?" Davian tereddüt etti. Rohin'in teklif edilen şeyle ilgilendiğine inanmasını istiyorsa, en azından pazarlık yapmaya çalışıyormuş gibi görünmesi gerekiyordu. "Biliyorum, muhtemelen şu anda konuyla alakasız görünüyor ama tehlike çok gerçek. Eğer Ilin Illan'ı görseydin-"

"Buradan ayrılamayız." Rohin rahatsız bir şekilde omuzlarını yuvarladı. "Burada güvendesiniz."

"Sınır düşerse olmayacağız," diye bastırdı Davian.

"O kadar basit değil." Rohin kaşlarını çatı. "Ben bazı şeyler gördüm Davian. Sınır çöktüğünde neler olduğunu *gördüm*. Ilin Illan'ın ne kadar kötü olduğunu söylersen söyle... nasıl olacağını *hayal bile edemezsin*." Sonuncusunu fısıltıya yakın bir sesle söyledi.

Davian uzun birkaç saniye boyunca dehşet içinde ona baktı. "Çöktüğü *zaman* mı?" Yutkundu. "Tam olarak ne gördün?" "Bunun bir önemi yok. Kuzeye gidersek ölürüz."

Davian bir an sessiz kaldı.

"Belki de... belki de haklısın o zaman," dedi sonunda, isteksizce ikna olmuş gibi görünmeye çalışarak. Buna bir an bile inanmamıştı -Rohin ne görmüş olursa olsun, *denemek* zorundaydılar- *ama* buradaki amacı tartışmak değildi.

Rohin ona rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Zaten bir önemi de olmazdı. Biz ayrıldıktan sonra Konsey başımıza çok fazla bela açardı."

Davian dışarıdan tepki vermemeye özen gösterdi ama nefesi kesildi. "Onları gitmemizi istediklerine ikna edemez misin?"

Rohin tereddüt etti ve sonra yine kaşlarını çattı, ama daha çok kendi kendine. "Bunun konuyla ilgisi yok."

Davian rahatladığını gizleyerek konuyu kapattı. göre Rohin'in kontrolü kalıcı değilmiş.

Bir an için genç adamı inceledi, kafasını net tutmaya çalışıyordu. Rohin konuşmaya hevesliydi ve bu da onu bilgi vermeye eğilimli yapıyordu. Davian bunun anlaşılabilir olduğunu düşündü. Herkesin seninle aynı fikirde olması teoride kulağa hoş geliyordu ama bu muhtemelen Rohin'in yeteneği ortaya çıktığından beri dürüst bir konuşma yapmadığı anlamına geliyordu.

Yine de Davian, Öz eksikliği ciddi bir sorun haline gelmeden önce ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu. Rohin'den daha fazlasını koparmaya çalışarak zaman kaybedemezdi. Eğer bu hücreden çıkmayı başarırca, bunun için daha sonra yeterince zamanı olacaktı.

"Bunu denemeye hazırım Rohin. Çok fazla seçeneğim yok ve sen de haklısın -belki de senin yeteneğinle iyi bir şeyler yapabiliriz." Başını kaşıdı. Bu kadar kolay kabul edecek gibi görünmüyordu. "Sınır konusunda henüz ikna olmuş değilim ama bu konuda sorun da . Bu tartışmayı başka bir zaman yapabiliriz."

Rohin yavaşca başını salladı. "Mükemmel." Davian'ın teslimiyetinden fazla şüphelenmiş gibi görünmüyordu ama belki de bu başkalarının itaatine alışkın olmasının bir yan etkisiydi. "Şimdi tek yapman gereken kalkanını indirmek, böylece seni okuyabilirim ve seni oradan çıkarabiliriz."

Davian'ın kalbi sıkıştı. "Ne? Beni kontrol etmeyeceğine nasıl güvenebilirim?" diye sordu paniklememeye çalışarak. "Kalkan olmadan..."

Rohin kaşlarını çattı. "Aksi takdirde bana ihanet etmeyeceğine nasıl güvenebilirim ki? Hücrede olan da sensin," diye belirtti.

Davian gözlerini sıkıca kapattı; yorgunluğunu gizlemek giderek zorlaşıyordu. "İyi," diye mırıldandı.

Rohin hücrenin kilidini açmaya başladı, sonra duraksadı. "Bu kapı açık olmadan seni okuyamam ama ben işimi bitirene kadar geride durmalısın. Hile yapmak yok, yoksa senin için kötü olur."

Davian yüzünü buruşturdu ama enerjisinin hissederek başını salladı. Nefes almak zorlaşmaya başlamıştı. Odanın en ucuna oturdu ve gözlerini kapatarak kapının açılma sesini duyana kadar bekledi.

Bunu yaptığı anda her şey daha da netleşti. Dışarıdan gelen titreşen sütun, Rohin'in kendisi gibi Öz ile körleşmişti.

kapı aralığında duruyordu. Davian aniden salondaki diğer sütunları ve Rohin'in çok da gerisinde olmayan, tanımadığı başka bir kaynağı da hissedebiliyordu.

Davian'ın bedeni aç bir şekilde Öz'ü emmeye başlamıştı bile ama fazla zamanı olmadığını biliyordu. Rohin'e odaklanarak enerji boşaltma işlemini hızlandırdı ve Augur'un fark etmeyeceği kadar ince enerji çizgileri tutmaya çalıştı.

"Kalkanın hâlâ açık Davian," dediğini duyabiliyordu Rohin arka planda. "Beklemen gerek. Ne yapıyorsun?"

Davian durmadı; Rohin'in arkasındaki koridorda sütunlar kararmaya başladı ve hücreyi derin bir gölgeye gömdü. Rohin'den daha sert çekmeye başladı ve genç adamın kaynağının küçülmeye başlamasını izledi. Zor olmadı ve gücün uzuvlarına geri aktığını, zihnini keskinleştirdiğini hissetti.

Ve birdenbire, buna bir son vermenin ne kadar kolay olacağını fark etti.

Keskin ve şiddetli bir akıntı Rohin'i öldürebilirdi, tıpkı Ionis'i öldürdüğü gibi. Daha güvenliydi. Daha güvenilirli. Rohin'i bayıltmak için doğru miktarda almak, diğer Augur'un yeterince hızlıysa kesebileceği sürekli bir çekiş anlamına geliyordu.

Davian neredeyse başarıyordu.

Yine de bir şey onu engelledi. Zihninin arkasında, gerekli olmaktan ziyade uygun olduğunda bu seçimi yapmanın geri dönebileceği bir adım olmadığına dair rahatsız edici bir his vardı.

Derin bir nefes aldı ve çıkışa doğru tökezlemeye başladı. Rohin kafasını temizlemek istercesine salladı ve kendini sabitlemek için kapının çerçevesine tutundu. Gözleri kocaman açılmıştı ama Davian'ı durdurmak için çok geç kalmıştı. Geçen her an Davian daha da güçlenirken Rohin daha da zayıflıyordu.

Sonra bir kan hücumu Öz hatlarını kesti ve Rohin'in etrafında aniden bir Bozulma kalkanı oluşarak kapıyı kapattı.

Genç adamın arkasındaki koridorda Ishelle görünmezliğini bırakmıştı.

Davian kekeleyerek durdu ve onun yüz ifadesini görünce kalbi sıkıştı.

"Ishelle," dedi acilen. "Seni kontrol ediyor. Herkesi kontrol ediyor. Onu duydunuz."

"Öldürün onu," diye boğuldu Rohin.

Ishelle tereddüt etti. Bir an için kimse kımıldamadı.

Davian tüm konsantrasyonunu topladı ve dış dünyaya adım atmaya çalıştı.

Ama hâlâ başı dönüyordu; zaman bir an duraksadıktan sonra tekrar akmaya başladı. Ishelle bir karara vardı ve ona doğru ilerledi.

Davian odağını değiştirdi ve Rohin'in yaralanmasına neden olmadan onu yolundan çekmeye çalışarak onun yerine Özüyle saldırdı. Ishelle saldırıyı kolayca engelledi, ardından Rohin'i koridora geri sürükledi ve hücre kapısını kapatmaya başladı.

Davian içgüdüsel olarak hareket etti, içinde bir kan küresi sertleştirdi ve topladığı tüm ekstra Özü içine çekti.

Kapı gıcırdayarak kapandı.

"Onu öldürün dedim," diye hırladı Rohin, tökezleyerek ayağa kalktı.

"Öyleyim," dedi Ishelle sessizce. "Dövüşmek gereksiz bir risk. Yiyecek ya da su olmaması da aynı işi görecektir."

Rohin başını tiksintiyle salladı ama bu hareket Ishelle'den çok Davian'a yönelikti. "Neden? Sana bu kadar çok şey sunarken neden kaçmaya çalışıyorsun?"

Davian gözlerini sımsıkı yumdu ve durumuna yardımcı olabilecek bir şeyler söylemeye çalıştı. Yine de hiçbir şey yoktu.

"Yaptığın şey yanlış Rohin," dedi yumuşak bir sesle. "Elbette, derinlerde bir yerde, bunu biliyorsun. Elbette görebiliyorsun..."

Rohin, Ishelle'e onu takip etmesini işaret ederek uzaklaşırken Davian'ın sözleri kesildi. Birkaç dakika içinde Davian bir kez daha yalnız kalmıştı.

Yutkundu ve ani bir panik dalgasını bastırmaya çalıştı. Ishelle'in Rohin'e yardım edeceğini tahmin edememişti - geriye dönüp baktığında bu bir dikkatsizlikti ama artık yapacak bir şey yoktu. En azından kendine biraz zaman kazandırmıştı.

Yere yığıldı, sırtını pürüzsüz beyaz duvara dayadı ve yarattığı içi boş kan topunu endişeyle incelemeye başladı. Onu yeterince iyi *hissedebiliyordu* ama ona dokunamıyor, hiçbir şekilde değiştiremiyordu. Eğer yaptığı şeyde bir kusur varsa, bunu şimdi düzeltmenin bir yolu yoktu.

Küreyi içgüdüsel olarak, çaresizce, bunu yapmanın son derece tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen yapmıştı. Sertleştirilmiş kan'dan bir kap, içine çektiği ama kullanmadığı tüm Özü depolamıştı. Sonra kabukta yapabileceği en küçük boşluğu bırakarak, zayıf bir Öz damlasının sürekli olarak süzülüp doğrudan bedenine girmesine izin verdi.

Onu incelerken şaşkınlıkla başını salladı. Her şeye rağmen çalışıyor gibi görünüyor. Bunun mümkün olmaması gerekiyordu gerçi-

Deilannis'te okuduğu her Şey ve Ishelle'e öğretilenler, vücutta bir kan yapısının varlığının bir dizi soruna neden olabileceğini söylüyordu. Yan etkilerin mide bulantısı ile ani, Şiddetli bir ölüm arasında deęiŐmesi gerekiyordu ve yine de kendini... iyi hissediyordu.

Belki bir kaynağı olmamasıyla ilgiliydi, belki de sonuçları henüz kendini göstermiyordu ama Şimdilik bir süre daha hayatta kalmasına yetecek kadar çekmiş gibi görünüyordu. Bir ya da iki gün, belki?

Göğsünde bir parça umut filizlendi. Erran ve Fessi'yle buluŐacaktı ve gelmediğinde bir Şeylerin ters gittiğini anlayacaklardı. Yine de bu onu aramaya gelmeleri için yeterli olacak mıydı?

Bilseler bile Rohin'in yeteneğini bilmeyecekler, ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaları gerektiğini fark etmeyeceklerdir. Davian'ın heyecanı tekrar söndü. İstedici son Şey Rohin'e kontrol etmesi için daha fazla Augur vermektir.

İ çekerek çıplak hücrenin köşesine yerleşti ve zihnini boşaltmak için elinden geleni yaptı. Panik yapamazdı.

Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Sadece ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Bölüm 14

Caeden ateşin çıtırtısıyla uyandı ama acı çekmiyordu.

Yavaşça, temkinli bir şekilde hareket etti, her uzvunu dikkatle test etti. Yerde düz bir şekilde yatıyordu. Hiçbir şey vücudunu delmiyor, hiçbir şey onu tutmuyordu.

Kapsülden çıkarılmıştı.

Kısa ve tatlı bir rahatlama anı yaşadı ama hapisteyken hatırladığı şeyler aklına geldikçe bu rahatlama çabucak kayboldu. Elliavia. Nethgalla.

Asar'ı öldüren aynı kadın.

Yutkundu, orada öylece yatıyordu, keder yine göğsünde aniden ağırlaştı.

Bunun sadece bir anı olduğunu biliyordu - birçok yönden şu anda olduğu kişiden hâlâ kopuktu ve çok çok uzun zaman önce olmuş bir şeydi. Yine de bu keşfin duygusu onu sanki yepyeni bir şeymiş gibi sarsmıştı. Yepyeni bir *şeydi*. Sevdiği kadının hâlâ hayatta olduğunu keşfetmenin imkânsız umudunu yaşamış, sonra da onun sadece öldüğünü değil, aynı zamanda onun yerini alan alay konusunu da kendisinin yarattığını anlamamanın çaresizliğini tatmıştı.

Caeden'in nefesi kesildi ve zihni bu son düşünceden uzaklaştı. Düşününün ayrıntılarını hatırlamıyordu ama bu... *bu* yeniden yaşamak istemediğini bildiği bir şeydi.

Birdenbire nerede olduğunu hatırlayarak üzüntüsünü bastırdı ve yavaşça bir dirseğinin üzerine dayanarak odaklandı. Başlangıçta işkence odasında olan adam tam karşısında oturmuş, aralarındaki alevlere dalgın dalgın bakıyordu. Caeden'in hareketine tepki vermedi ve Caeden ilk başta onun bunu fark ettiğinden bile emin değildi.

"Ne kadar sürer, Devaed?" Yabancı'nın sesi sessizdi ama taş platoda net bir şekilde duyuluyordu.

Caeden tereddüt etti, sonra derin bir nefes alıp dik oturdu. "Ne kadar zamandır...?"

"Orada ne kadar kaldım?" Adam sonunda hareket etti, başını çevirdi

Caeden'la yüzleşmek için. Sakindi ama onun gözlerinin içine bakarken gözlerinde bir şey yanıyordu. "On yıllar mı? Yüzyıllar mı?"

Caeden bir an cevap vermedi. Dürüstlük en kolay yoldu ama dürüstlük onu öldürtebilirdi de.

Yalan söylemek de öyle.

"Fark eder mi?" diye sordu sessizce.

Siyah saçlı adam birkaç dakika şaşkınlıkla ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Sanırım öyle değil," dedi yumuşak, acı bir kahkaha atarak. "Sadece bana söyleyebileceğini düşünmüştüm. Bir zamanlar sahip olduğumuz dostluk için."

Caeden cevap vermek için ağzını açtı ama içinden ani bir tanıdıklık geçti.

Zihnindeki duvarlardan biri daha çatladı, sonra da yıkıldı.

Caeden alçak duvarın arkasındaki çimenlerin üzerinde zarıfçe kaydı ve zaman baloncuğunu serbest bırakarak Isiliar'a hareket halindeymiş gibi göründü.

"Gösteriş budalası," diye mırıldandı kızıl saçlı kadın.

"Etkilenmemiş gibi davranma," diye fısıldadı Caeden, yumuşakça hareket edip taş bariyere doğru bastırarak. Gözlerini kapadı, kanla uzandı. "Sadece on kişiler. Neden beni bekleme zahmetine giriyorsun?"

"Alışkanlıklar geliştiriyorum. Takımın bir parçasıyım. Sen de denemelisin." Isiliar gülümsedi. "Ve eğer gözlerinle bakma zahmetine katlanırsan, yirmi tane olduğunu görürsün. Bir yerden Telesthaesia almışlar."

Caeden bir kaşını kaldırdı. "Daha fazla mı? Alaris'in eşyalarına göz kulak olmayı gerçekten öğrenmesi gerekiyor. Özellikle de işimizi zorlaştıran şeylere." Duvarın üzerinden hızlıca bir göz atarak uzaktaki siyah zırhlı adam grubuna baktı. "En azından diğerlerini onlar buraya gelmeden halledebileceğimiz kadar uzaktalar. Ve sadece bir komutan. Ya çok iyi ya da neye bulaştığının farkında değil. Aynı anda dokuz bağlantı acımasız olabilir."

"Seni en az iki düzine yönetirken gördüm."

"Bunun nedeni benim engin zekâm," diye gözlemledi Caeden.

"Peki." Isiliar ona şüpheci bir gülümsemeyle baktı. "En azından geniş bir kapasite. Belli ki o güzel kafanda bolca yer var."

Caeden cevap veremeden o hareket etti, sıçradı ve duvarın üzerinden kaydı.

Yumuşak bir kahkaha atarak onu takip etti, bir düzine adım koştuktan sonra

Ona doğru gelen ilk kılıçtan kaçtı. Kılıcı savuran adam yere düştü, Caeden hızını değiştirmesine bile gerek kalmadan bacağını kırdı.

Solundaki adamı etkisiz hale getirip dirseğiyle sert bir darbe indirmeden önce iki bıçak arasında gidip gelerek ilerlemeye devam etti. Adamın burnu darbenin etkisiyle çöktü ve sahibi yere düşmeden önce bayıldı.

Caeden el koyduğu çeliği bir kenara fırlattı, Isiliar'ın dönüp durmasını ve her fırsatta sakatlayıcı darbeler indirmesini takdirle izlemek için bir an durdu. O bir acı dervişiydi, etkili ve korkunçtu. Dürüst olmak gerekirse, ondan çok daha iyiydi.

Sonra öfkeli bir bağırış korosu duyuldu ve ilk gerçek sınavları onlara doğru koşmaya başladı.

Telesthaesia sabahın temiz ışığını içti, onu yansıtmak yerine emdi. Caeden bunun dar'gaithin pullarında doğal olarak bulunan ve onları hem kan hem de Öz'e bağışık kılan Emilim uç noktalarından kaynaklandığını biliyordu.

"Piyonları mı yoksa komutanı mı istiyorsun?" Isiliar sıradan adamların sonuncusunu da indirirken Caeden sordu.

Isiliar bir an düşündü, üzerine doğru gelen siyah zırh hücumunu görmezden geldi.

"Geçen sefer hangi yoldan yapmıştık?"

Caeden omuz silkti. "Sanırım komutanı yakaladım. Sanırım. Dürüst olmak gerekirse Ladicia biraz bulanık."

"Kulağa doğru geliyor. Her zamanki bahisler mi?" "Elbette."

Siyah giysili askerler neredeyse üzerlerine geliyordu. Isiliar hafifçe başını salladı ve ortadan kayboldu, zamanda geçişini ondan çok daha iyi bir etkiyle değiştirdi. Kıskaç iç geçirdi, sonra dikkatini saldırganlara çevirdi.

"Bunu gerçekten de Alaris'e yaptırmalıyım," diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra daha yüksek bir sesle kendisine doğru gelen adamlara seslendi. "Bu kasklar çok rahatsız görünüyor," diye seslendi.

hızla kuşattı. "Sanırım onları çıkarmak istemezsiniz... değil mi?" Adamlar etrafında sıkı bir çember tekrar iç çekti. "Cidden ama. Onları çıkarırsan hepimiz için daha kolay olur. Sen incinmezsin, ben de bir bahis daha kaybetmek zorunda kalmam."

Dokuz kılıç birden ona doğru savruldu.

Caeden başına gelecekleri çok iyi biliyordu; zıpladı, bacakları çoktan Öz'le dolmuştu. Sıçrayış onu bir düzine metre havaya kaldırdı; takla attı - Isiliar'ın izleyeceğini sanmıyordu, ama izliyor olma ihtimaline karşı buna değerdı- ve çemberin dışına zarıfçe indi, elinde adamlardan birinin miğferi vardı.

Saldırganlara sertçe salladı. "Gördünüz mü? Eğer bu şeyleri çıkarırsanız, o kadar da kötü olmaz." Durakladı. "Sanırım çoğunuz böyle görmüyorsunuz. Ki bu utanç verici. Çünkü az önce yaptığım şey ... oldukça etkileyiciydi. Bu kolay değildi."

Miğferini söktüğü adam şok içinde ona bakıyordu, gözleri donuklaşmıştı. Caeden ona karşı bir sempati dalgası hissetti; bağlantıyı bu şekilde koparmak en iyi ihtimalle nahoş, en kötü ihtimalle de tehlikeliydi. Pek çok zihin bundan kalıcı olarak zarar görmezdi ama yine de.

Caeden umutla, "Teslim olmak mı?" diye sordu. "Son şansım."

Sekiz adam ona doğru geliyordu, ortalama bir askerden çok daha hızlıydılar. Komutanları kesinlikle etkileyici bir iş çıkarıyordu, Isiliar'la savaşırken aynı zamanda zırhtaki Zaman uç noktalarını da etkinleştiriyordu. Bu ona en azından bahsi kazanma konusunda bir nebze de olsa umut veriyordu. Bu düşünce onu neşelendirdi.

Sonra tekrar bir zaman balonu yarattı. Telesthaesia bunu daha az etkili hale getirdi ama yine de yeterince iyiydi.

"Senin için kask yok. Ya da sana. Ya da sana," dedi Caeden neşeyle, adamların arasına dalıp gözlerini gizleyen miğferlerini teker teker çıkarıp kenara fırlatırken. Birkaç saniyeliğine zamanın kendisine geri çarpmasına izin verdi, bu çaba karşısında biraz nefes nefese kaldı, sonra kalan askerler tepki vermeden önce balonu tekrar çalıştırdı.

"Beş, altı, yedi, sekiz. Dokuz," diye bitirdi memnuniyetle, son miğfer çıktığında eski kullanıcısı yere yığılmıştı. Ellerini kalçalarına dayamış, etrafındaki sersemlemiş adamları izliyordu. "Şimdi daha iyi değil mi? Temiz hava. Kendi gözlerinle görmek. Dokuz kişiyle aynı zihni paylaşmak zorunda kalmamak. Kabul etmelisin ki sana bir iyilik yaptım."

"Seni duyabildiklerini sanmıyorum," dedi Isiliar'ın sesi arkasından.

Döndü. "Ben kazandım."

"Hayır." Isiliar içini çekti. "Üzgünüm Tal. Onu aldığım da bağlantı hâlâ aktifti."

Caeden gözlerini kıstı. "Yalan söylüyorsun."

"Normalde. Ama şu anda değil."

Caeden inledi. "Peki. Sonra öderim. Gidip diğerlerini bulalım ve bu bitirelim." Kasabaya doğru yürümeye başladıklarında kaşlarını çatarak ona baktı. "Seninle eşleşmek hiç eğlenceli değil, biliyor musun?"

Isiliar gülümseyerek, "Bu konuda henüz çok iyi olmaman benim suçum değil," dedi.

Caeden onu şakacı bir şekilde itti. "Bir dahaki sefere, Is." Kasabanın merkezine doğru baktı. "Sence bu Paetir denen adam zor olacak mı?"

"Zor olacak." Tanıdık çakıllı ses arkalarından geldi; Caeden adımlarını bozmadı ama Meldier onlarla birlikte adım atarken neşeyle sırıttı, onu hızla Diara takip etti.

"Kötümser," dedi Isiliar.

"Tam tersi. İyi bir vermeyeli uzun zaman oldu," dedi Meldier mutlulukla. "Telesthaesia iyi bir ısınmaydı ama adil bir dövüş sayılmazdı. Ve Paetir hakkında bildiklerimizi bildiğimden, onu alt etmekten bir nebze de olsa zevk almak istiyorum."

Caeden'in gülümsemesi biraz değişti ve başını salladı. "El bunun doğru olduğunu biliyor." Bu sefer Vision verilenlerden biri de oydu. Paetir eski Shalis eserlerine rastlayana kadar özel bir şey değildi -güçlü bir büyücü, başa çıkılması gerekenler listesinde bir başka despot adayı-.

Sonra da öfkelenmeye başladı.

Ordusu küçüktü ama Rinday'ın bu nispeten sakin bölgesinde durdurulamazlardı. Paetir ne zaman yeni bir kasabayı ele geçirse cinayetler ve tecavüzler normaldi. Dün bu kasabayı ele geçirdiği gibi. Caeden ve diğerleri bunu durduramayacak kadar uzaktaydılar -Seen olduğu için durduramazlardı ama bunun son kez olmasını sağlamaya niyetliydiler.

Gruplarına hafifçe topallayan başka bir figür katıldığında Caeden tekrar gülümsedi.

"Alaris." Caeden onun sırtına bir tokat attı, sonra başıyla bacağına işaret etti. "Dikkatsiz mi davranıyorsun?"

"Benim sektörümde onlardan yirmi tane vardı. Hepsi Telesthaesia'lıydı. Üç komutan. Hepsi bastırıldı, kayıp yok. Tek başıma."

"Bah." Meldier küçümseyici bir ses çıkardı. "Tek duyduğum bahaneler." "Etkilenmedim," diye onayladı Caeden.

"Yaşlanıyorsun," diye girdi Isiliar.

Alaris alay karşısında küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi.

sıkıntıyla. İlerideki yerleşkeyi inceledi. "Güçlü olacak. Gerçekten... bir şeyler planlamak istiyor muyuz?"

Diğer dördü bakışlarını değiştirdi. Caeden omuz silkti.

"Sanırım. Uzun sürmediği sürece," dedi. "Ben biraz açım."

Zihinsel iletişimle koordine edilen hızlı bir saldırı planı hazırladılar. Alaris ve Caeden önden giderek Telesthaesia giyen kalan askerlerin büyük kısmı için -umarım- dikkat dağıtıcı bir unsur olacaktı. Meldier, Isiliar ve Diara yanlardan ve arkadan gelecek, Paetir'i görene kadar mümkün olduğunca sessiz kalacaklardı.

"Ya bu işe yaramazsa?" diye sordu Meldier.

Isiliar ona kuru bir bakış attı. "O zaman işleri her zaman yaptığımız gibi mi yapacağız?"

"Doğru." Meldier abartılı bir şekilde yavaşça başını salladı. "Bizden olmayan herkesi hareket etmeyi bırakana kadar yumruklayın."

"Gördün mü?" Isiliar Alaris'e sırtıttı. "Bir plan yapmamıza gerek yoktu. Meldier elimizde."

Alaris gözlerini devirdi. "On dakika sonra görüşürüz." Caeden'in midesi guruldadı. "Sonra da yemek." "Ve sonra yemek," diye onayladı Alaris.

Diğerleri yerlerini almak için fırladılar. Caeden ve Alaris birkaç dakika bekledikten sonra yerleşkeye doğru yola çıktılar.

"Andrael ve Gass'ın bu seferkine katılmamak istediklerine inanamıyorum," dedi Caeden yaklaşırlarken konuşarak. "Hoşlarına giderdi gibi geliyor."

Alaris ona sitem dolu bir bakış attı ve Caeden dramatik bir şekilde içini çekti ama sustu. Alaris son beş yüz yılda çok değişmişti. Daha ciddi, daha az neşeli olmuştu.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye gözlemledi Caeden.

Alaris ona şüpheyle baktı. "Eski zamanlarda sen seksen yıl hapisteydin ve ben hâlâ kraldım. Bu farklı hissettiriyor."

"Ayrıntılara takılıp kalma." Caeden arkadaşına şöyle bir baktı. "Özlüyor musun?"

"Kral olmak mı? Hayır," dedi Alaris dalgınca. "Dürüst olmak gerekirse, geriye dönüp düşündüğümde utanıyorum."

Caeden ona şaşkınlıkla baktı. "Senin oldukça iyi bir kral olduğunu sanıyordum."

Alaris omuz silkti. "Elimden gelenin en iyisini yaptım. Ama ben tek bir adamdım ve

bütün bir ülke için karar veriyor. Bu küstahlık sizi de şaşırtmıyor mu? Gassandrid bana gerçeği gösterdiğinde, bu... zordu. Bundan önce bir fark yarattığımı . Şimdi ..." Eliyle işaret etti. "Bu şekilde bir fark yaratabiliriz. Bunu yapabilecek tek kişiler bizleriz. Parlayan Topraklar'a olanlardan nefret ediyorum ama yeteneklerimizi sorumlu bir şekilde kullanmalıyız. Büyük resmi görmeliyiz."

Caeden yavaşça başını salladı. Parlayan Topraklar'ın artık olmadığını biliyordu.

-Alaris gittikten sonra düşmanları üzerine çullanmıştı. Alaris buranın bir kısmını geri almaya çalışmıştı ama o zaman bile buranın sakinleri ona isyan etmiş, onu en çok ihtiyaç duydukları anda kendilerini terk etmekle suçlamışlardı. Caeden, bunun Alaris'i adamın kabul etmek istediğinden daha fazla etkilediğini düşündü.

Artık yerleşkedeydiler, girişteki dört muhafızın görüş alanındaydılar. Caeden ve Alaris sakince ilerlediler; ikisinin de silahsız olduğu belliydi ve muhafızlar onlar yaklaşırken pek de tedirgin görünmüyorlardı.

İlk asker öne çıktı. "Bugün Lord Paetir ile ne işiniz var-"

Alaris adamın etrafından dolanarak arkasındaki üç adama hızlı ve etkili yumruklarla saldırdı. Muhafız dönmeye vakit bulamadan bayılmışlardı.

Üç adamın sonuncusu da yere yığılırken Caeden sakince, "Onunla tüm bu cinayetler, tecavüzler ve işkenceler hakkında konuşmak istiyoruz," dedi. "Özellikle de nasıl durmasını istediğimiz hakkında."

Alaris, "Çok fazla konuşma olmasını beklemiyoruz," dedi.

"Eylemler daha yüksek sesle konuşur," dedi Caeden neşeyle, şaşkın muhafız onları giderek daha dehşete düşmüş bir ifadeyle izlerken. Adamın omzuna vurdu. "Ama sen, dostum? Senin için kelimeler daha iyi olacak. Bize Paetir'in nerede olduğunu söyle. Ve içeride siyah zırhlı kaç kişi var?"

"İkinci kat. Merdiven boşluğundan sonra sağdaki üçüncü oda," dedi adam hemen, sesi titreyerek. "Belki otuz adam zırhlı, bir düzine de zırhsız."

Alaris ona arkadan vurunca yere yığıldı - sert değil, sadece bilincini kaybetmesine yetecek bir güçle.

"Paetir pek sadakat uyandırmıyor, değil mi?" diye gözlemledi Caeden kemerli geçitten geçip komplekse girerlerken. "Otuz adam

Telesthaesia. Beş komutan, belki?"

"Her birimiz için bir tane. Düşündüğüm kadar kötü değil," dedi Alaris. "O zırhı geri aldığıma memnun olacağım."

"Is ve ben daha önce bunun hakkında konuşuyorduk. Biliyorsun, gerçekten daha iyi bakmalısın ..."

Sözünü yarıda kesti. Ana binaya giden yoldaydılar ve dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmemişti. Ama ileriye doğru atılan o son adım...

"Ben de hissettim," dedi Alaris kaşlarını çatarak ve başını yana eğerek. "Kan yok."

Caeden hızlıca bir deneme yaptı; kan'a uzandığında orada hiçbir şey olmadığından emindi. Öz'e geçti ve Rezervine hâlâ sorunsuzca erişebildiğini görerek rahatladı.

"Can sıkıcı," diye gözlemledi.

"Bu işleri biraz daha zorlaştırıyor," diye onayladı Alaris. Kan sönümleme alanından geri çekildi, Caeden'e katılmadan önce sorunu diğerlerine ilettiği belliydi.

"İşte bu yüzden planları sevmiyorum," diye yakındı Caeden kapıya doğru gizlice ilerlerken. "Asla işe yaramıyorlar."

"Senin planların asla işe yaramaz," diye düzeltti Alaris. "Benimkiler sadece esnek."

Caeden öksürdü. "Bu esnekliğin 'herkes aynı anda saldırın' şekline dönüştüğünü varsayıyorum."

Alarais yakındaki bir pencereden baktı. "Ama en azından birkaç farklı yönden geliyor. Planın özü hâlâ sağlam."

Caeden sırıttı. "Sözümü geri alıyorum. Alaris, stratejik deha."

Alaris gülümsedi, ancak dikkati hâlâ binanın içinde ne olduğuna odaklanmıştı. "Koridor. İki muhafız, ikisi de Telesthaesia giyiyor. Gerçi aptallar miğferlerini takmamışlar, bu yüzden tehdit olmaları zor. Bunun ötesinde bir şey göremiyorum."

Caeden omzunu silkti. "Çabuk olacaklar." Alaris'in bacağına baktı. "İyi olacak mısın?"

Alaris ona alaycı bir bakış attıktan sonra kapıyı açtı ve içeri girdi.

Dövüş kısa sürdü. Bir bağlantının arttırılmış becerileri ve zihinsel varlığı olmadan, iki adam Caeden ve Alaris'in bin yıllık dövüş deneyimlerinin toplamına denk değildi. Çok geçmeden her iki muhafız da baygındı ve Caeden arkalarındaki kapıdan içeri bakıyordu. Yerleşkenin başka bir yerinde, diğerleri zırh giymeyen adamlarla ilgilenmeye başladığında Öz'ün parıltıları vardı.

Yerleşke koridorlar ve odalardan oluşan dolambaçlı bir labirentti; Alaris ve Caeden aceleyle ilerleyerek herhangi bir Telesthaesia muhalifiyle ve hatta diğerleriyle daha da hızlı bir şekilde başa çıktılar. Alaris'in hafif yaralanmasına rağmen, tüm süreç şaşırtıcı derecede kolaydı.

Sonunda ana salona geldiler ve içeri daldıklarında ilk gelenlerin kendileri olmadığını gördüler.

Diara sadece taht olarak tanımlanabilecek bir şeyin önünde duruyordu, üzerinde genç bir adam uzanıyordu, görünüşe göre görünüşlerinden rahatsız değildi. Diara kapıların çarparak açıldığını duyunca arkasına baktı ve sakince başını salladı. Telesthaesia zırhlı bir düzine adam tahttaki adamın etrafında koruyucu bir çember şeklinde dizilmişti; iki kişi daha biraz daha geride duruyordu, belli ki komutanlardı.

"Bu o mu?" diye sordu Alaris, öne doğru adım atarak.

"Ben Lord Paetir'im," diye onayladı adam, gri gözleri soğuk bir ilgisizlikle onları izliyordu. "Ve siz de hakkında çok şey duyduklarımısınız. Adalet için savaştığınız için her yerde saygı görenler." Bu sözleri alaycı bir tavırla, küçümseyerek söyledi.

Diara Caeden ve Alaris'e döndü. "Bu kulağa doğru geliyor, değil mi?"

Caeden başını salladı. "Sanırım bu biziz."

"Muhtemelen biz," diye onayladı Alaris. Genç adama baktı ve ifadesi sertleşti. "Bu da demek oluyor ki sizi mahkemeye çıkarmak zorundayız Lord Paetir. Üzgünüm."

Paetir saldırganlarının küstah tavrı karşısında kaşlarını çattı. "Ölmenizi izlemek tatmin edici olacak."

"Bizi gerçekten çok iyi tanımıyor," dedi Diara.

Caeden başını salladı. "İzlemesi biraz utanç verici." Paetir'e bakarak içini çekti. "Gelirken adamlarınızın çoğunu yendik, o yüzden fazla endişelenmiyoruz," diye gözlemledi. "Ama endişelenmeyin. En azından duruşmada yalnız olmayacaksınız."

Paetir kılıcını çekerek ayağa kalktı.

"Bizimle kendin mi dövüşeceksin?" diye sordu Meldier içeri girerken eğlenerek. Siyah zırhlı adamları işaret etti. "Yani, bunu kolay yoldan yapmaktan yanayım. Ama hadi ama. İşleri ilginç hale getirmek istiyorsanız, en azından yardım etmelerine izin verin."

Paetir sakince, "Onların yardımına ihtiyacım yok," dedi. Başını hafifçe eğdi. "Ama aptal da değilim."

Telesthaesia'daki adamlar hep birlikte hareket ederek ileri atıldılar.

Bir sonraki dakika Caeden'in askerlerin arasında savrulduğu, kılıçların arasında dönüp durduğu, mümkün olan her yerde miğferleri parçaladığı bir bulanıklık içinde geçti. Kollarından, bacaklarından ve bir tane de yüzünden yaralandı; her Yedek'ine dokunarak yarayı onu yavaşlatmadan iyileştirdi. Kan'a erişimi olmadan zor ve acı verici bir işti ama ilerleme kaydediyordu. Kazanıyorlardı.

Meldier'den gelen öfke kükremesini duyana kadar bir şeylerin ters gittiğini anlamamıştı. Yanındaki son saldırganın icabına baktı ve sonra kalbi sıkışarak döndü.

Diara'nın bedeni Paetir'in önünde yayılmış yatıyordu, her zaman giydiği Yankılanma göğüs zırhına rağmen göğsünde açık bir yara vardı. Caeden lanet okudu. Diara içlerinde en zayıf olanıydı: kalbine saplanan bir bıçak onu Oda'ya göndermek için yeterliydi. Yine de her zaman önlem alırdı. Paetir ona nasıl zarar vermişti?

Meldier bir Telesthaesia duvarı tarafından etkili bir şekilde engellenmişti ama Caeden'in önünde böyle bir engel yoktu. Kalan boşluktan sıçrayarak geçti ve kayarak Paetir'in önünde durdu.

Paetir Caeden'e dişlerini göstererek gülümsedi ve kılıcını kendinden emin bir şekilde önünde salladı. "Sana yardıma ihtiyacım olmadığını söylemişim."

Paetir'in hareketiyle birlikte hava yankılanırken Caeden bir ürperti hissetti. Kılıcı sıradan bir çelik değildi, uzaktan öyle görünse de. Enerji ile titriyordu.

Caeden karşılık olarak bir şey söyleme ihtiyacı hissetmedi; Paetir'in cevap verebileceğinden daha hızlı bir şekilde ileri atıldı.

Ve soğuk çeliğin kaburgalarının arasından kalbine doğru kaydığını hissedince nefesi kesildi.

Bir saniye sonra Paetir bıçağını yaraya sapladı.

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken Caeden'in zihni uyuştı. Adam çeliği yerine saplarken Paetir'e gözlerini kırptırdı, keskin kenarı etini ve organlarını keserken Caeden'in vücudundan acı akıyordu.

"Herkes ölür," diye fısıldadı Paetir, yüzü Caeden'e sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Caeden derin, hırıltılı bir nefes aldı. Gözlerini kapattı.

Konsantre oldu. Bedeni çoktan tepki vermeye, yaraya Özünü akıtmaya başlamıştı bile.

Orada bir parazit vardı; bıçağın üzerindeki kan iskelesi iyileşmeyi engelliyordu. Caeden odaklandı, daha fazla Öz çekti. Daha fazla. Etinin iyileşmeye başladığını hissetti. Acı verici olsa da, kalbinin bıçağın etrafında pompalandığını, her atışta kendini yeniden kestiğini bile hissedebiliyordu ama

Yine de damarlarındaki kanı zorluyor.

Gözlerini açtı, enerji alevlendi. "Doğru değil," diye fısıldadı.

İki elini Paetir'in omuzlarına koydu ve Öz ile aşılarmış kaslarıyla itti; adam geriye doğru uçtu, yerde birkaç metre boyunca garip bir şekilde yuvarlandı. Paetir yine de bıçağı tutmaya devam etmişti. Şimdi Caeden'in göğsünden çıkmıştı, kaslar ve abanoz derisi hemen tekrar birbirine örüldü. Canını yaktı ve Caeden tek dizinin üzerine çöktü, darbeye karşı daha zayıftı. Ama iyi olacağını hemen anladı.

Sonra Alaris yanına çömelmiş, elini omzuna koymuş, yüz hatlarına endişe damgasını vurmuştu. "Ne oldu?"

"Beni bıçakladı."

Alaris homurdandı. "Bunu görebiliyorum." Paetir'in kısa bir mesafe ötede ayağa kalktığını görünce doğruldu. "Nasıl?"

"Gemi bıçağı. Diara'nın Rezonans zırhını etkisiz hale getirdi ve ..." Tereddüt etti. "Sanırım zamanı büküyor. Bir şekilde bir ya da iki saniye ileri atıyor. Dikkatli olun. Başka ne yapacağını bilemeyiz."

Alaris şaka yapmadığını doğrulamak istercesine bir süre ona baktı. Caeden ona yorgun bir baş hareketiyle karşılık verince içini çekti.

"Benim için bir fark yaratacağından şüpheliyim. Sadece geride dur." Diara'nın bedenine baktı. "İkinizi birden aramaktan nefret ediyorum."

"Önemsediğine çok sevindim," diye öksürdü Caeden.

Alaris sırtıttı, sonra Paetir'le yüzleşmek için döndü. Diğer adam hâlâ kontrollü bir hava yaratmak için elinden geleni yapıyordu ama gözleri artık endişeli olduğunu ele veriyordu.

"Beni yenemeyeceğini biliyorsun," dedi Alaris'e. "Hâlâ gidebilirsin."

Alaris ona hüznle gülümsedi.

"O noktayı geçtik Paetir. Her şey bitti."

İleri atıldı.

Alaris irkildi; bir an sonra Paetir'in kılıcı karnına saplandı. Ancak kılıç derisini kesmek yerine durdu; Alaris çıplak elleriyle kılıcı kenara savurunca Paetir'in gözleri büyüdü. Sonra Alaris müstakbel savaş lordunu duvara doğru itti ve adamın bileğine hızla vurarak kılıcın taş zemine çarpmasını sağladı.

Alaris tekrar Caeden'a baktı. "Bitti mi?"

Caeden bir an etrafına bakındı. Her yerdeki siyah giysili adamlar ya baygındı ya da acı içinde inliyordu ama hiçbiri hâlâ dövüşmüyordu.

Yavaşça sırt üstü uzandı, gevşedi, derin bir nefes verdi ve gözlerini kapattı.

"Bitti," diye yorgun bir ifadeyle onayladı.

Meyhanede oturup dışarıdaki kutlama seslerini dinlerken Caeden elindeki fincanı Meldier'inkine hafifçe dokundurdu.

"Bugün burada iyi bir şey yaptık," dedi Caeden, arkadaşının yüz ifadesini izleyerek.

Meldier başını salladı. "Biliyorum," dedi usulca. Alnını ovuşturdu. "Acaba onu tekrar görmemize ne kadar var?"

Alaris omuz silkti. "Nereye geri döneceğine ve oraya daha önce gidip gitmediğine ya da nerede olduğunu bilip bilmediğine bağlı. Aylar sürebilir. Yıllar da olabilir." Yer değiştirirken yüzünü buruşturdu, karnına hafifçe dokundu, aldığı darbeden dolayı hâlâ acı çektiği belliydi. Bacağındaki yarayla birlikte bu yara da o uyuyana kadar iyileşmeyecekti. "Onu bekleyemeyiz. Gass haber gönderdi; zaten başka bir Vision'ı varmış. Bizi bulmak zorunda."

"Biliyorum." Meldier iç çekti. "İlk defa kısa süreli ... otuz yıl mı?"

"Daha çok kırk gibi," diye kabul etti Isiliar.

Yine sessizlik oldu ve Caeden tereddüt etti, hepsinin düşündüğü şeyi dile getirip getirmemekten emin değildi. Sonunda derin bir nefes aldı.

"Peki, bu konu hakkında konuşacak mıyız?"

Diğerleri rahatsız bir şekilde kıpırdandılar, bu da aynı şeyi düşündüklerini yeterince kanıtlıyordu. Meldier başını kaldırmadı ama yavaşça başını salladı.

"Sence almış olabilir?" "Shalis eseri mi?" diye önerdi Isiliar.

Alaris başını salladı. "Kan kullandıklarını gördüğüm tek şey demirhaneleriydi ve o bile geçmişlerinden bir kalıntıydı." Caeden'e baktı. "Yine de onları tanıyordun. Sence-"

"Hayır." Caeden başını sertçe salladı. "Shalis'in kan kullanması savundukları her şeye ters düşer."

"Bizim gibi biri olabilir mi?" diye sordu Meldier sessizce.

Birbirlerine kararsızca baktılar. "Elbette El bize gösterecekti," dedi Isiliar.

"Ancak bu yapabilir," diye gözlemledi Alaris.

"Ama böyle bir şey..."

"Varsayamayız," diye kabul etti Caeden sessizce. "O bize bilmemiz gerekenleri gösteriyor. Hepimizin buna inancı var. Ama belki de bu henüz bilmemiz gerekmeyen bir şeydir." Duraksadı. "Ayrıca, başka bir olasılık daha var."

Diğer ikisi şaşkınlıkla ona bakarken bile Alaris başını salladı.

"Bizden biri," dedi Alaris sessizce.

Meldier ona boş boş baktı, sonra homurdandı. "Şaka yapıyorsun. İçimizden birinin bir Gemi kılıcı yarattığını ve sonra da onu Paetir gibi bir canavara verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Sanmıyorum," dedi Alaris seviyeli bir şekilde. "Ama bunu da göz ardı edemeyiz."

Meldier cevap vermek için ağzını açtığı anda Caeden nazikçe, "O haklı Meldier," dedi. "Geraldon'u ya da Spires'ı düşün. Orada garip görünen şeyler oldu ama biz bunları tesadüf olarak geçiştirdik. Özellikle de daha önce hiçbir zaman bir rahatsızlıktan daha fazlası olmadığı için."

Meldier yatıştı ve karşısında duran Isiliar düşünceli görünüyordu.

"Özlerini kullanarak büyücülerin izini sürdük," dedi Isiliar aniden.

"Aynı şeyi kan ile yapmanın bir yolu olabilir mi?"

Grupta kısa bir sessizlik oldu ve ardından Alaris düşünceli bir şekilde başını salladı. "Onu nasıl kullanacağımızı daha yeni yeni öğreniyoruz," diye kabul etti. "Gass ya da Andrael biliyor olabilir. Bu konuda en uzun süredir çalışan onlar. Eğer bir yolu yoksa, o zaman belki de bir yol bulmamız gerekiyordur. Bu güçle yaptıklarımızdan hepimizi sorumlu tutacak bir yöntem." Paetir'in kılıcını dikkatle yanındaki kınından çıkarıp masanın üzerine koydu. "Geleceği kesmek yeterince etkileyici," dedi sessizce. "Ama Rezonans zırhını kesme şekli..."

"Bizimle savaşmak için yapıldığını düşünüyorsun," dedi Meldier.

"Aynen öyle." Alaris her birinin gözlerinin içine baktı. "Daha fazlasını öğrenene kadar bu konu bizim, Gass'ın ve Andrael'in arasında kalmalı. Eğer başka birine sormamız gerekirse, bunu belli etmeden yapalım." Isiliar'a doğru dikkatle baktı.

Isiliar cevap olarak bir kaşını kaldırdı. "Nasıl kurnaz olunacağını bilirim." Anında abartılı öksürükler ve eğlenceli sırtışırlarla karşılaştı, ancak yerel halkın aniden tavernaya akın etmesi ve masalarına doğru bir çizgi çizmesiyle imbiği kesildi.

Son bir saat içinde birkaç kez olmuştu, kelime

Kasabayı Paetir ve adamlarından kurtaranların onlar olduğunu yayıyordu. Alaris Paetir'in kılıcını dikkatlice kınına geri soktu ve gözden kayboldu.

Bir tebrik ve kutsama tufanına bolca el sıkışma eşlik etti; Caeden övgüleri elinden geldiğince nezaketle kabul etti ve yabancılar bakmadığında diğerlerine alaycı bir gülümseme verdi. Bazen garip oluyordu... ama aynı zamanda güzeldi de. Bir fark yarattıklarını görmek. İnsanların hayatlarını daha iyi hale getirdiklerini görmek.

Arkasına yaslandı, şakalaşmanın ve dışarıdan hala çınlayan sevinç seslerinin tadını çıkardı.

Yıllar sonra ilk kez kendini mutlu hissetti.

Bölüm 15

Caeden görüşü geri geldiğinde gözlerini kırptırdı.

Bu kez hızla odaklandı, karşısındaki adamın onu dikkatle izlediğinin farkındaydı. Bu ani anılar kafa karıştırıcı olsa da, onları daha az yorucu buluyordu, şimdi toparlanması daha kolaydı - diğer anılarla bağlantı kurmayı da daha kolay buluyordu.

Bu, bölünmeden önce Venerate'dendi. Arkadaştan çok kardeş gibiydiler. Gassandrid'in onları bir araya getirmesi uzun zaman almıştı ama bir kez topladıktan sonra kendilerini işe vermişlerdi. Bu onlara bir amaç vermişti ve *iyi de* olmuştu. Sanki sonunda gerçek bir şey için savaşıyorlarmış, dünyada sürüklenip gitmek yerine gerçekten bir fark yaratıyorlarmış gibi hissetmişlerdi. El onlara vahşet görüntüleri vermiş ve onlar da bunları düzeltmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Yapabildikleri yerde adaleti sağlamak için.

Ama... El değildi. Sınırın ötesinde yatan her neyse oydu. Asar'ın Shammaeloth dediği varlık.

Birden karşısındakini tanıdığını fark ederek yutkundu.

"Meldier," dedi yumuşak bir sesle.

Meldier -kuşkusuz oydu; tavırları, keskin yüz hatları, hatta çelik grisi gözleri bile Caeden'in hatırladığı gibiydi- başını iki yana eğerek merakla Caeden'i inceledi. "Az önce nereye gittin Devaed?"

"I ..." Caeden sözlerini yarıda kesti, başlangıçtaki sıcaklık ve şefkat duygusu içinde bulundukları durumu hatırladıkça azalıyordu. "Ben... sadece şaşırdım. Gitmeme izin verdin."

"Benim için yaptığından çok daha hızlı," dedi Meldier karanlık bir ifadeyle. Öne doğru eğildi ve Caeden ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordu. Muhtemelen öfkeyle. "Senin aksine, dünya söz konusu olduğunda kişisel fedakârlıklar yapabilirim."

Caeden buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, o yüzden hiçbir şey söylemedi.

Meldier'in ifadesi sessizlik karşısında daha da karardı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu usulca. "En azından bu kadarına cevap verir misin? Ne kadar sık merak ettiğimi anlatamam. Binlerce yıllık kanıt. Arkadaşların, hepsi seni uyarıyor, hepsi doğru yolda kalmana yardım etmeye çalışıyor. İnancını ilk kaybedenin sen olmadığını biliyorum ama en beklenmedik olan sendin. Diğerlerinin hepsi zayıftı, daha büyük iyilik için gerekeni yapamıyorlardı. Ama sen..." Yumuşak bir kahkaha atarak etrafındakileri işaret etti. "Bu hiçbir zaman mücadele ettiğin bir şey olmadı. Peki fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

Caeden rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Cevap hakkında hiçbir fikri yoktu.

Meldier iç çekerek elindeki bir şeyle boş boş oynadı. Ortasında çentikli bir delik olan küçük, yassı bir metal diskti bu. "Bunun bir önemi yok. Olaylar ilerliyor. Lyth ile yapılan anlaşma tam da Andrael'in istediği gibi aktif hale getirildi. Ve sanırım bu da" -diski havaya kaldırdı- "onların hepimizi öldürmesini engelleme planının bir parçası."

Başını kaldırıp baktı, Caeden'in boş ifadesini fark etti ve bunu şaşkınlık sandı. "Gizli bölmeni bulmak *o kadar* da zor olmadı," dedi memnun bir ifadeyle. Dikkatini tekrar nesneye verdi. "Bunun ne işe yaradığını bulmak ise tamamen başka bir hikâye. Günün büyük bir kısmını bunu analiz etmeye çalışarak geçirdim ama kan iskelesi o kadar ince ki düzgün bir şekilde görmek çok zor. *Görebildiğim* kadarıyla... bir Mızrak'tan daha fazla uç noktası var, *artı* iki Bağlayıcı. Ve imzası yok." Çoğunlukla kendi kendine konuşuyordu ama son cümleden sonra tekrar Caeden'a doğru baktı. "Yani en azından bunun bir tamamlayıcı parça olduğunu biliyorum. Ama neye? El ne diye böyle bir güçle başa çıkmaya ihtiyaç duysun ki?"

Caeden yüzünü pürüzsüz tutmayı başararak şaşkınlığını gizledi.

Meldier ona baktı ve sonra homurdandı, sinirlenmiş görünüyordu ama sessizliğine şaşırmamıştı. "El-lanetli şeyin ne yaptığını bilmezsem sana yardım edemem Devaed."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok. Sadece buna ihtiyacım var." Caeden sakince başını sallayarak disk onayladı ama midesi çalkalanıyordu. Eğer Meldier bunun ne olduğunu bilmiyorsa, o zaman bu maskaralığı riske atmaya devam etmenin bir anlamı yoktu. Adamı ancak işkence için kullanılabilecek bir aletin içine hapsetmiş ve kim bilir ne kadar süre orada bırakmıştı. Bunun Meldier'i nasıl tamamen delirtmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama eğer Meldier Caeden'in hafızasını kaybettiğini öğrenirse, Caeden'in diğer adamın söylediği hiçbir şeye güvenmesine imkân yoktu.

"O zaman El adına beni neden serbest bırakıyorsun?" Meldier homurdandı, elini sallayarak

başını kaldırdı ve kalçasındaki kılıca dokundu. Caeden bu hareket karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu; Meldier yüzeyde kontrol altında görünüyordu ama her hareketinin altında çok daha karanlık ve vahşi bir şey gizleniyordu. "Bana planı anlatacaksın. Artık tüm kartlar benim elimde ve seni son gördüğümde Devaed, tüm dünyayı hapsetmeye niyetliydin. Bu yüzden Lyth'in senin yerine bunu yapmasına izin vermeyeceğinden emin olduğum için beni affetmelisin."

Caeden onun ses tonundaki soğuk kesinlik karşısında bir ürpertiye bastırdı. "Bunu asla yapmam."

Meldier ona baktı, sonra içini çekti. "O zaman en azından beni neden serbest bıraktığını söyle. Belli ki hatalarını fark edip barış yapmaya gelmemişsin, yoksa bana neler olduğunu anlatırdın. Peki neden şimdi? Endişelerime rağmen Nexus hâlâ istikrarlı. Dok'en hâlâ çalışır durumda ve sanırım şuradaki giriş anahtarlarınız da" -yandaki rafa doğru başıyla işaret etti- "hâlâ çalışıyor. Peki ne değişti de El-lanetli Cyrarium'unuzun beslenip beslenmemesinin bir önemi kalmadı?" Öne doğru eğildi. "Beni amaçsızca serbest bırakmazdın. Birbirimizi bunun için çok iyi tanıyoruz. Peki *neden*?"

Caeden sessizce başını salladı. Cyrarium'un ne olduğunu bilmiyordu ama dok'en terimini tanıyordu; Ilin Illan'a giden yolda Alaris'le böyle konuşmuştu, şimdi sonsuzmuş gibi geliyordu. Zihinde inşa edilen ve siz oradayken neredeyse gerçekmiş gibi görünen bir yer. Meldier'in hapsedildiği yerde zihinsel olarak hayatta kalma becerisi, arkasındaki amaç her zamankinden daha belirsiz olsa bile, şimdi çok daha anlamlıydı.

Meldier ona şaşkın bir bakış attı.

"Burada olmaktan... etkilenmemiş görünüyorsun," dedi aniden.

Caeden omuz silkti, diğer adamın neden bahsettiğini bilmemekten duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışıyordu.

Meldier birkaç dakika sessizce onu izledi. "Buraya son geldiğinde, şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha kırılmıştın." Caeden'in yapmasını beklediği belli olan bir tartışmayı önlemek için elini kaldırdı. "Sen beni görmedin, ben de kendimi göstermedim. Bunun için özür dilerim. Ama.. buranın senin için ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz. Başka türlü davranmana gerek yok. Tributary'yi burada saklamak oldukça kurnazcaydı aslında." Yüzünü buruşturdu. "Ve cesurca," diye ekledi isteksizce.

Caeden'ın aklı başından gitti. Cevap vermesi gerektiğini biliyordu. "Uzun zaman önceydi," dedi sonunda.

Adam onu tekrar inceledi, bu kez kaşları çatıktı.

"Hayır," dedi sonunda yavaşça. "Hayır. *Sonsuzluk* bu tür yaraları iyileştirmek için yeterince uzun değil. Tamamen değil." Yanındaki kılıca dokunurken kaşları daha da çatıldı. "Licanius'u nasıl ele geçirdin? Andrael'in şartlarını nasıl aştınız? Her zaman kılıcı başka bir amaç için kullanmak istediğini düşünmüştük ama..." Öne doğru eğildi. "Söyle bana Devaed. Burayla ilgili en kötü anın nedir?"

Caeden pişmanlıkla nefes verdi.

Denemeye değerdi ama Meldier biliyordu.

"Hiç yok," dedi basitçe. "Licanius'u yakalamak için hafızamı sildim. Asar'ın onları geri getirmesi gerekiyordu ama işlemi tamamlayamadan öldürüldü. Yine de, saldırırsanız karşılık vermeyeceğimi sanmayın. Birazını hatırlıyorum. Yeterince." Durakladı. "Ve benim adım artık Caeden. Ben değiştim. Daha önce olduğum adam gitti."

Meldier başını salladı. "Hayır, burada adın her zaman Devaed olacak," dedi sessizce, ses tonunda acı vardı.

Caeden bunun üzerine yüzünü buruşturdu ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

Meldier bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece onu izledi.

Diğer adam sonunda, "El take it," diye mırıldandı. Yumuşak bir kahkaha attı. "Sana inanıp inanmamak konusunda hiçbir fikrim yok."

Caeden tereddüt etti.

"Oku beni o zaman," dedi isteksizce. "Tamamen dürüst olacağım. Ve ben gerçekten de Lyth'leri durdurmak istiyorum, serbest bırakmayı değil."

Meldier'in kaşları derinleşti. "Birbirimizi Okuyamayız ya da Kontrol Edemeyiz," dedi yavaşça, Caeden'i öncekinden daha da dikkatle inceleyerek, gözleri Caeden'in kafatasının içine gömüldü. "Anıları paylaşabiliriz ama başka bir Venerate'in düşüncelerini okumak imkânsız." Yüzünde hüznün titreşti. "İşte bu yüzden, her şeyden önce güvene ihtiyacımız vardı."

Caeden sözlerdeki kederli azarlamayı duydu ve nasıl cevap vereceğini bilemedi. Yine de Meldier bunu söyler söylemez doğru olduğunu anladı.

"Hâlâ yanlış taraf için savaşıyorsun Devaed," diye devam etti Meldier, sesi sakindi. "Çılgınlığını hatırlıyor musun bilmiyorum ama El benim hatırladığımı biliyor. Burada yanlış taraftasın." Öne doğru eğildi ve çevrelerini işaret etti. "Her şeyden önce... tanıdığım adam için bunun bir anlamı olabilirdi. Arkadaşım için."

Caeden kaşlarını çattı. "Hayır, neler olduğunu biliyorum Meldier. Ve bana açıklanmamış olsa bile, senin 'sağ' tarafının ne yaptığını gördüm."

Siz saldırganlarsınız, işgalcilersiniz. Askerlerinizin sırf bir şehrin savunucularının dikkatini çekmek için kadın ve çocukların cesetlerine saygısızlık ettiğini gördüm. Kullandığınız canavarlıkları gördüm." Doğruldu. "Söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştiremez."

Meldier kaşlarını çatı. "Ayrıntıları konuşamam," diye kabul etti, "ama bir askerin sorumluluğu adamlarına ve görevine karşıdır; eğer elindeki araçları zafer kazanmak ve kendi halkından birinin bile hayatını kurtarmak için kullanabiliyorsa, o zaman kullanacaktır - *kullanmalıdır* - bu araçlar ne kadar *iğrenç* olursa olsun. Bu onun yaptıklarından zevk aldığı anlamına gelmediği gibi, gerçekten iyi ya da kötü olup olmadığının da belirleyicisi olamaz." İçini çekti. "Savaş, amaçların araçları meşrulaştırmasının tam tanımıdır, Tal'kamar-her iki tarafta da. Daha büyük bir iyilik için savaştığımızda, bu kabul etmemiz gereken bir gerçektir... ve siz tüm insanlar arasında bunun doğru olduğuna inandınız. Birçok yönden, kınamaya çalıştığın şeyin vücut bulmuş halisin."

Caeden'in kaşları da çatıldı. "Bu bir yalan."

Meldier cevap olarak derin bir nefes verdi. "Buranın ne *olduğunu* bile bilmiyorsun, değil mi?"

Caeden ters ters baktı ama sessizliğini korudu, konuyu çürütemedi.

Meldier yaklaşan kasvete doğru baktı. "Buralar, bu toprakların Çürüme," diye yumuşak bir şekilde devam etti. "Bir zamanlar Darecian İmparatorluğu'nun merkeziydi. Hayal edebileceğinizden çok daha güzel binalar ve tanıdığım herkesten daha sevgi dolu ve barışçıl bir halk. Felsefede, sanatta, her türlü bilgide yüzyıllar ilerideydiler..." Boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Bu topraklar bir zamanlar tek bir şehirdi. Devasa, birbirine bağlı bir metropol. Milyonlarca insanı barındırıyordu. *On* milyonlarca."

Caeden rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Darecianlar hakkında biraz bilgisi vardı ve Meldier'in sözleri hafızasının bir köşesini gıdıklıyordu ama kesin bir şey hatırlamasına yetecek kadar değil. "Ne oldu?" diye sordu, bunun kendisinden beklenen soru olduğunu biliyordu.

"Sen . Bu... bunların hepsi senin ."

Caeden ürperdi ama başını sertçe salladı. İşte bu yüzden adamın anılarını bilmesini istememişti. Meldier kafasının içine girmeye, korkularını beslemeye çalışıyordu.

"Sana inanmıyorum," dedi, sesi düzdü.

Meldier sessiz kaldı. Sonra aniden elini uzattı.

Siyah bir ok Caeden'in kafasına doğru ilerledi; Caeden ondan kaçmaya çalıştı ama ok onunla birlikte hareket ederek alnına çarptı.

"O zaman sana göstereyim," dedi Meldier acımasızca.

Caeden şok, keder ve korkudan uyuşmuş bir halde yıkık dökük koridorda ilerledi.

Pencereden dış dünyaya bir göz attı ve bu manzara tökezlemesine, yoluna devam etmeden önce bir köşeye çekilip öğürmesine neden oldu. Dareci'nin güzelliği korkunç bir hızla çürüyordu; şehrin ilk otuz mili artık yeryüzünde gri, paramparça bir lekeden biraz daha fazlasıydı. Orta halkalardaki kristal binalar hâlâ ayakta duruyordu, dış halkalardaki taş binalar da -şu anda içinde durduğu bina da dahil olmak üzere -Ama uzun sürmeyecekti.

İki bin yıl. İki bin yıllık yaşamında hiç böyle bir ölüm ya da yıkım görmemişti.

Gözyaşları yüzünden akarken, omzunu koridorun sonundaki kapıya yasladı ve kapıdan içeri daldı.

Odanın en ucundaki adam bir pencerenin önünde durmuş izliyordu. Sağında bir Geçit'in makineleri hazır duruyordu, ama Caeden şu anda bile kan çizgilerinin бүкүldüğünü görebiliyordu. Birkaç dakikaları vardı. Belki daha az.

Adam Caeden'in giriş sesiyle döndü. Uzun boyluydu, soluk teni ay ışığının yarattığı gölgeler arasında göze çarpıyordu.

Caeden onun yüz ifadesini görünce durakladı. Beklediği çılgınlığın hiçbiri yoktu, bunu yapması için mutlaka olması gereken vahşi, titrek bilinç bölünmesinin hiçbiri yoktu. Sadece titreyen eller ve yüzündeki tozun içinden akan damlalar vardı.

Üzüntü ve suçluluk. Sadece üzüntü ve suçluluk.

"Meldier," dedi Tal'kamar yumuşak bir sesle. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Tal." Caeden yakındaki bir sütuna yaslandı, artık ilerleme ivmesi olmadığı için aniden titremeye başladı. Pencerenin dışında, Tal'in arkasında, ay ışığında silueti beliren bir başka kulenin sessizce yıkılıp uzakta toza dönüştüğünü görünce kalbi kırıldı. Sesi çatallaştı. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Bu şekilde olmak zorunda." Tal derin, ürpertici bir nefes aldı. "Ve artık Aarkein Devaed."

Caeden kendini hasta hissetti. Aarkein Devaed. Çok az kişi tanısa da o dili tanıyordu. "Olabilecek her şeyin kaderi," Shalis'in dilinde. Artık soyları çoktan tükenmişti, Fırınları sadece dar'gaithin'i yeniden inşa etmek için kullanılıyordu ama Tal'kamar onlar hakkında hep iyi düşünmüştü.

"Aarkein, o zaman," dedi Caeden. "Beni dinle. Bu... delilik.

Çılgınlığın da ötesinde. Bunu durdurmalısın. Yaptığımız şey bu değil. Hâlâ durdurabilirsiniz." Sonuncusu ifadeden çok bir ricaydı.

Tal ürperdi, titremesi hiç durmamış olmasına rağmen hareket fark edilebilirdi. "Yapamam," diye fısıldadı. Gergin bir hareketle kollarını ovuşturdu. Caeden onu tanıdığından beri ilk kez kaybolmuş gibi görünüyordu. Kırılmış. "Ve yapabilirsem bile, bu kaçınılmaz. Olması gereken oldu. Bunu ben yaptım ve şimdi de yapıyorum, çünkü bunu kendi amaçlarımız için kullanabiliriz. Ama ben olsam da olmasam da bu olacaktı. Bunu bana o gösterdi." Kuru, hırıltılı bir sesle öksürdü. "Biz kılıcız, Meldier. Sadece bıçak."

"Yine de hiçbirimiz bilmiyorduk. Başka kimseye söylenmedi. Bunların hepsi senin suçundu Tal." Caeden öne doğru süzüldü, elini sakinleştirici bir hareketle uzattı, kolayca ürken bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştı. En ufak bir provokasyonda saldırabilecek bir hayvana. "Sadece bir an için düşün. Düşün. Bu yükü neden sadece sen taşıyasın ki? Neden bunun için ve başka hiçbir şey için?" Bir adım daha attı. Bir adım daha. "Ama eğer bir şekilde kandırıldıysan. Zihnin tarafından, Shammaeloth tarafından, Darecialıların bir düşmanı tarafından..."

"Eminim, dostum. Bu görevi bana El verdi," dedi Tal sessizce. Caeden'in kaldıramayacağı kadar ağır, dinleyemeyeceği kadar zordu.

"Kendini duyabiliyor musun?" Caeden kelimeleri kükreyerek söyledi, öfke korkunun önüne geçmişti. "Az önce milyonlarca insanı öldürdün Tal! Bu bizim savunduğumuz ve yapmaya çalıştığımız şeyin tam tersi. Biz bu insanları korumak için buradayız! Onları kurtarmaya çalışıyoruz!"

Tal birkaç dakika cevap vermedi.

",," dedi yumuşak bir sesle. "Duymanın zor olduğunu biliyorum ama öyleyiz."

Sağına doğru bir işaret yaptı; Kapı titredi, mavi ateş dönerek var oldu. Kan, içindeki Öz'ü açlıkla tırmalarken alevler sessizleşti ve parçalanmış şehrin merkezine doğru çekildi.

"Git," dedi Tal. "Geçit daha fazla dayanamaz. Biz de dayanamayız." Taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Caeden arkadaşını -ya da bir zamanlar arkadaşı olan adamı- izledi. -Ve kalbi kırıldı. Bu tanıdığı Tal'kamar değildi. Sakin dış görünüşüne rağmen, bu versiyon dengesizdi. Tehlikeliydi. Tamamen deliydi.

Caeden Dareci'yi kurtaramazdı ama yok edicisinin kaderinden kaçmasına izin verilmemesini sağlayabilirdi.

Kapıya doğru yavaşça adım attı, sonra geçmeden önce Tal'a döndü.

"Oda'nın seni iyileştirmesi için dua ediyorum Tal," dedi yumuşak bir sesle. "Ve iyileştiğinde tekrar buluşabilmemiz için dua ediyorum."

İki kan bıçağı oluşturdu, onları yana ve hemen arkasına doğru eğdi.

İçeri girdi.

Bıçakların Geçit'in makinelerini kestiğini görmek yerine hissetti; Tal'dan kısa bir dehşet çılgılığı geldi, Geçit'in kendi üzerine çökmesiyle kesildi, ancak Caeden geçmeyi başarmıştı.

Birkaç dakika boyunca diğer tarafta sessiz bir şekilde durdu.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Olanlar için ağladı. Kaybettiği arkadaşı için ağladı.

Caeden'in nefesi kesildi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Bu oydu. Başka biri tarafından görülen oydu. Bedeni farklıydı, sesi, tepkileri... ama biliyordu. Meldier'in anısı acı verecek kadar netti, sanki kendisininmiş gibi.

Az önce gördüklerini tam olarak kavramaya çalışarak, uyuşmuş bir inançsızlıkla birkaç dakika boyunca ateşe baktı. Bu anı ne Desriel'de yaptıklarının içgüdüsel etkisini ne de Elhyris'te yaşadıklarının yürek burkan duygusunu taşıyordu.

Bu çok, çok daha kötüydü. Bu onun anlayamayacağı büyüklükte bir cinayetti. Bu...

Başını iki yana salladı. Bu onun duygusal kapasitesinin ötesinde bir şeydi. Sadece eylemlerinin doğasında olan dehşeti değil, ama... sanki Wells'teki o ilk günden beri beslediği geçmiş benliğine hala sahip olduğu inanç kırıntısı sonunda ölmüştü.

Titreyen bir nefes aldı, sonra Meldier'in onu izlediğini görmek için döndü. "Şimdi anlıyor musun? Burada ne yaptığınızı anlamadan bu yerde bulunamaz ve sizinle konuşamazdım. Bunu yapmak öldürdüğün insanların yüzüne tükürmektir. Bencilliğiniz yüzünden ölen milyonlara. Yerle bir ettiğiniz büyük uygarlığa." Meldier Caeden'in bakışlarını sabit tuttu ama sesi bastırılmış duygularla doluydu. Belli ki o da az önce bunu yeniden yaşamıştı. "O gün bugündür bu anı aklımdan çıkmıyor. Bugün bile burada kaybettiğim arkadaşlarımı düşünüyorum.

ve seni affetmiyorum."

Ürperdi. "Peki buna rağmen? Buna rağmen mi Devaed? Ne yaptığını, sonrasında ne olduğunu anladığımdan daha iyi anlıyorum," dedi usulca. "Bir keresinde bana inancın sınanana kadar bir hiç olduğunu söylemişsiniz. Yine de

Hiçbirimiz burada yaptıklarınızı kabul etmedik, en azından *nedenini* anladık ve bir *anlam ifade* etmeleri için sizinle birlikte çalıştık. Venerate'i paramparça ettiniz, ancak pek çok kişi bunu yapmanın gerekli bir adım olduğunu düşündü. Bizi korumak için gizlice hareket ettiğini. Ruhunuzu herkesin iyiliği için feda ettiğinizi." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Ama ondan sonra bize sırtını dönerek, burada olanları çok daha kötü hale getirdin. Bu ölümleri *anlamsız* kılmak için çabaladın. Sırf bu yüzden Licanius'u almalıyım ve seni öldürmeliyim."

Caeden yutkundu, her kelimedeye yüreği burkuldu. Düşmanlarından beklediği bu değildi. Meldier'in söyledikleri mantıklıydı. Sesi sadece adalet isteyen bir adam gibi geliyordu.

Sesi... *doğru geliyordu*.

"Ama yapmayacaksın," dedi Caeden, korkusunu bastırmaya çalışırken sesi hafifçe titriyordu.

"Hayır. Şimdi değil, çünkü daha büyük bir iyilik için fedakârlık yapmanın ne demek olduğunu anlıyorum." Bu açıkça ona yönelikti, acı bir şakaydı. "Çünkü dünyayı mahkûm etmektense bir canavarın yaşamasına izin vermek daha iyidir."

Caeden gözlerini kapattı ve birkaç derin nefes aldığı anda sessizlik çöktü. Kendini sakinleşmeye zorladı.

Uzak bir yanı hâlâ Meldier'in anlattıklarının etkisindeydi.

Başka bir parçası -kendini yavaş yavaş kabul etmeye zorladığı bir parçası- zaten biliyordu.

Ayrıntıları değil belki. Yaptığı kötülüğün kapsamı değil. Ama Aarkein Devaed olduğunu keşfettiği andan itibaren - adının insanların korktuğu her şeyle eş anlamlı olduğunu keşfettiği andan itibaren - anılarının hoş karşılanacak değil, katlanılacak bir şey olduğunu huzursuz bir şekilde anlamaya doğru ilerliyordu. Artık daha önce yaşadıklarını telafi etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını kabullenmişti.

Bir nefes daha aldı, sonra bir nefes daha. Canını yakmış, midesini bulandırmıştı ama bu anının gerçekten başardığı tek şey en kötüsünü doğrulamak olmuştu.

Ve bunları yapmış olsa bile - kurtuluş gerçekten onun ötesinde olsa bile - bu *denemeyeceği* anlamına gelmiyordu. Bu anıları geride bırakmasının bir sebebi vardı. O *yolu* geride bırakmasının bir sebebi vardı.

Bu yüzden utancı ve iğrenmeyi bastırdı. Onları derinlere gömdü. Bunlar Aarkein Devaed'in taşıyacağı şeylerdi, onun değil.

Gözlerini açtı.

"Sana inanıyorum." Caeden duyguları hâlâ çalkalanıyor olsa kelimeleri net ve sakin bir şekilde söyledi. "Ve haklısın. Az önce bana gösterdiğin adam? O bir canavardı."

Meldier gözlerini kırptırdı, kaşları çatıldı. "Ama?"

"Ama o ben değildim." İçinden bir kararlılık dalgası geçti. "Bana istediğin kadar Aarkein Devaed diyebilirsin. Bana geçmişimi gösterebilirsin -Düşünmesi bile midemi bulandıran şeyler. Ama *artık o ben değilim.*"

Meldier kaşlarını çattı ve başını salladı. "Bunu sadece kendini rahatlatmak için söylüyorsun. Az önce gördüklerinden kendini soyutlamak için. Ama anılarınız geri geldiğinde, yaptıklarınızı haklı çıkarmaya başlayacaksınız. Sen-"

"Anılarım geri geliyor," diye ısrar etti Caeden. "Asar bir keresinde bana o zaman hiç düşünmediğim bir şey söyledi. Planımızın olması gerektiği gibi gitmemesinin talihsizlik olduğunu ve onu bulmamın günler sürmesi gerekirken bir yıl sürdüğünü söyledi. Sanki başkalarıyla tanışmam ve onlardan etkilenmem, anılarımı geri almaya çalışmadan önce bir kişilik oluşturmam korkunç bir şeymiş gibi davrandı."

Yavaşça başını salladı, kendine güveni artıyordu. "O . Bu şekilde olacağını biliyor muydum bilmiyorum ama *yanılıyordu.* Belki de başka insanlarla, *iyi* insanlarla tanışmamış ve onlarla zaman geçirmemiş olsaydım her şey farklı olurdu. Belki de ona boş bir sayfa olarak gitseydim, çok farklı bir adamla konuşuyor olacaktınız. Ama öyle olmadı. Bunun yerine, bu anıları görüyorum ve... evet, onlar benim bir parçam haline geliyor. Ama onları da reddediyorum. Her zaman benimle kalacaklar ama zaten olduğum kişiyi benden almalarına izin vermeyeceğim."

Meldier sessizce dinledi, başlangıçtaki duygularının sıcaklığı yavaş yavaş dağılıyordu. Caeden sözlerini bitirdiğinde, diğer adam kızgın olmaktan çok kederli görünüyordu.

"Bir ölümlünün güvenine sahipsin," dedi sonunda, sessizce. Yorgun bir gülümseme verdi. "Ve bir ölümlünün başarısızlıklarına. Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama acını bastırmak onu yok etmeyecek. Günahlarınla yüzleşmek daha iyi, Devaed. Onlara sahip çıkmak daha iyi. Bizim kadar uzun yaşadığında, ilerlemenin tek yolu budur."

Caeden dişlerini sıktı, hiçbir şey söylemedi. O farklıydı. Birçok açıdan, Meldier'in az önce ona gösterdiği şeyi kabullenmek diğer anılardan daha kolaydı. Daha az korkunç olduğu için değil, o *kadar* düşünülemez, ona *o kadar* yabancı olduğu için kolayca

Şimdi asla yapamayacağı bir şey.

Sonunda Meldier içini çekerek başını salladı. "Ama belki de değişmişsinizdir. Doğrusu, *umarım* değişmişsindir," dedi sessizce. "Bunu sadece zaman gösterecek."

"Hep öyle olur," diye mırıldandı Caeden, otomatik bir tepki olarak.

Ne söylediğini fark ettiğinde kaşlarını çattı ve Meldier'in gözlerinde bu cümleyi tanıdığını gördü. Daha fazla bir şey söyleyemeden, siyah sütunlardan oluşan çemberin dışından yumuşak, ürkütücü bir fısıltı duyuldu.

Caeden ateşin uzandığı yerden etrafına, artık tamamen karanlık olan yere baktı ama Meldier sesi fark etmemiş gibiydi, cebinden bir şey çıkarıp havaya kaldırdı. Geçit Kutusu'nun bronzunu tanıyınca Caeden'in gözleri irileşti.

Meldier tereddüt etti, sonra sinirli bir şekilde küpü ona fırlattı, birkaç saniye sonra da çelik diski. Caeden iki Kapla hokkabazlık yaptı ve şaşkınlıktan neredeyse onları düşürüyordu.

Meldier teslimiyetle, "Alın o zaman," dedi. "Söyleyecek başka bir şeyimiz yok."

Caeden'in kalbi çarpıyordu ama yüzünü pürüzsüz tuttu. "Peki ya Licanius?"

Meldier alay etti. "Onu sana geri vereceğimi mi sanıyorsun?"

"O olmadan Lyth'i yenemem," dedi Caeden sakince, Meldier'in bakışlarıyla buluşarak.

Meldier başını salladı. "Nedenini açıklayın, ben de size vereyim."

"Sana planlarımı anlatmayacağım." Caeden diski cebine koydu ama Portal Kutusu'na tutunarak hızla Rezervini kontrol etti. Yine dolmak üzereydi. "Ama o olmadan buradan ayrılamam." Tereddüt etti. "Paetir'i hatırlıyor musun? Rinday'de karşılaştığımız savaş lordunu?"

Meldier gözlerini kırptırdı, sonra isteksizce başını salladı. "Diara öldüğünde. Bunlardan birini ilk kez bulduğumuzda." Licanius'u hafifçe kaldırdı. "Pek çok açıdan, tüm bunların başladığı yer orası."

"O zaman iyi gidiyorduk." Caeden'in kalbi çarpıyordu ama gerginliğini belli etmedi. Burada kumar oynuyordu -eksik bilgilerle çalışıyordu- ama elindeki tek şey buydu. "O duyguyu tekrar yaşamak istiyorum, Meldier. İnsanlara yardım etmek istiyorum. Ama bunu yapmak için Licanius'a *ihtiyacım* var."

Meldier uzun, gergin bir saniye boyunca kılıca baktı.

Sonra homurdandı.

"Doğruyu söylemek gerekirse Devaed, onsuz ne kadar ileri gidebileceğinden emin değilim," dedi hayıflanarak. "Andrael'in Lyth ile yaptığı anlaşma

"O sana bağılı, sen de ona." Kılıcı kınına soktu. "Gitmeye hazır olduğunda onu alacaksın. Bir dakika önce değil."

"gidebilirim," dedi Caeden.

Meldier bıkkın bir şekilde iç çekti ve etraflarını saran fısıltılı karanlığı işaret ederken içindeki gerginliğin bir kısmı kayboldu. "Şafak sökene kadar olmaz, yapamazsın. Güven bana."

Caeden kaşlarını çatı ama Meldier'in sesindeki bir şey doğruydı. Başını salladı, daha fazla soru sorarak cehaletinin boyutunu ortaya çıkarmak istemiyordu. "Şafak, o zaman." Yüzündeki rahatlamayı saklamak için elinden geleni yaptı.

Meldier arkasını döndü, konuşmanın zihninde bittiği belliydi. Caeden duyulamayacak kadar rahat bir nefes aldı. Sessizliğe, nefes almak için bir şansa ihtiyacı vardı.

Düşüncelerinin istemeyerek de olsa Meldier'in anısına dönmesi uzun sürmedi. Bir süre üzerinde düşündü ama nasıl yaklaşırsa yaklaşsın, Devaed'in yaptığından kaçış yoktu. Yaptığı şey. Bunu yapan *birini* anlamaya çalışmak

... onun ötesinde. Kötülük o kadar büyüktü ki, gerçeklikten çok soyut bir kavram gibi hissediliyordu.

Devaed bir canavardı-Meldier bu konuda de haksız sayılmazdı. Ama Devaed aynı zamanda geçmişti.

Yumruklarını sıktı. Meldier artık onu tanımıyordu. Caeden tüm anılarına sahip olmayabilirdi ve önünde ne olduğunu bilmeyebilirdi.

-Ama o kim olduğunu ve kim olmak istediğini biliyordu.

Şimdilik, bu gece, bu kadarı yeterli olacaktı.

Beklemek için ateşin önüne yerleşti.

Caeden gözlerini alevlere dikmiş, sütunların ötesinden gelen sürekli ve tedirgin edici uğultuyu duymamazlıktan gelmeye çalışıyordu.

Güneşin doğmasına daha vardı ve Meldier'le birlikte içinde durdukları çemberin dışındaki her yer tamamen karanlıktı. Ateş pürüzsüz taş platoyu yeterince iyi aydınlatıyordu ama bu ışık çevredeki sütunların bir santim ötesine bile geçmiyordu. Karanlıktan yayılan fısıltılı inilti, başladıklarından beri durmaksızın etraflarında sürükleniyordu.

"Nedir o?" diye sordu aniden, merakını daha fazla dizginleyememişti. Meldier cevap vermeyince -adam Gemileri bıraktığından beri sessizdi-Caeden ayağa kalktı ve birkaç adım atarak

Sütunlar arasındaki en yakın boşluğa baktı ve gözlerini kısarak mürekkep siyahı içinde dışarıyı görmeye çalıştı.

"Dur." Meldier'in sesi keskin ve otoriterdi.

Caeden dönüp ona sorgulayan bir bakış attığında içini çekti. "Oraya gitmek istemezsin, Devaed. El, *ben* bile senin oraya gitmeni istemiyorum. Nexus'un içinde kal, iyi olacaksın."

Caeden tereddütlü bir adım attı, Meldier'in sesindeki endişeye sözlerinden daha çok güveniyordu. Karanlığa son bir kez baktıktan sonra ateşin yanına geri çekildi.

"Burada yaptığım şeyin bir başka etkisi," dedi sessizce, doğruluğunu anlamak için Meldier'in hafifçe başını sallamasına gerek yoktu.

"Etki ya da araç, hiçbir zaman tam olarak emin olamadım," dedi Meldier sessizce. "Darklander'lar her zaman Sütunlar'a bağlı olmuştur."

Caeden dondu kaldı. "Darklander'lar mı?" Asar'ın ona gösterdiği anının tedirgin edici bir görüntüsü zihninde canlandı ve hafifçe başını döndürdü.

Meldier bir an için hiçbir şey söylemedi ve Caeden onun soruyu görmezden geldiğini düşündü. Sonra iç çekti.

"Onlara böyle diyordun. Diğer taraftan gelen gölgeler. Burada pek etkili olduklarını sanmıyorum ama ulaşabilecekleri bir yerde yaşam olduğunu hissedерlerse akın ederler. Bunun olduğunu gördüm." Caeden'in yüz ifadesini gördü ve homurdandı. "Endişelenme, Devaed. Orada Karanlık Diyar'a açılan bir yarık yok. Sadece... onlar. Onları yakmaya yetecek kadar Öz olmadığı sürece amaçsızca sürükleniyorlar."

Caeden sessizce başını salladı ve ellerini uzatarak içlerine sıcaklığın sızmasına izin verdi. Bir süre için tekrar sessizlik çöktü.

"Gerçekten ne hatırlıyorsun?" diye sordu Meldier aniden.

Caeden cevap vermedi. Cevap istiyordu ama ne kadar az şey bildiğini açıklamak... bu aptallıktan da beter olurdu. Böyle bir zayıflığı ifşa edecek değildi.

Caeden'in konuşmakla ilgilenmediği anlaşılınca Meldier bıkkınlıkla, "El seni alır," dedi. "Sadece konuş benimle. Biz arkadaşlık, biliyorsun, ve... bir parçam hala senin için umut besliyor, şimdi bile."

Caeden ona ters ters baktı. "Eğer Karanlık Diyar'ı ve yarığı biliyorsan, o zaman söyleyecek bir şey göremiyorum. Yaptığın şey o dehşeti *dünyanın* üzerine salacak, Meldier."

Meldier homurdandı. "Asar sana böyle mi söyledi? Çünkü belli ki tüm anılarına sahip değilsin, bu yüzden nasıl olur da

bu iddiayı papağan gibi tekrarlamaktan daha fazlasını yapmalı."

"İnandığın hikâyeyi biliyorum," diye bastırdı Caeden. "Gassandrid'in bana gerçekten El'in bu dünyaya hapsedildiğini ve hepimizi kaderden özgür kılmak istediğini söylediğini hatırlıyorum."

Meldier kaşlarını çattı. "Peki El'le tanıştığınızı hatırlıyor musunuz? Bize gösterdiği kanıtı hatırlıyor musun? İnkâr edilemez *mantığı*? Rinday'den bahsetmiştin. Peki ya o zamanlar? Peki ya birlikte yaptığımız onca iyilik?"

Caeden ters ters baktı ama içinden geçen belirsizlik ürpertisine engel olamadı. Rinday'in anısı kafa karıştırıcıydı; o zamanlar sahip olduğu huzur ve *doğruluk* duygusunu inkâr etmek mümkün değildi.

Meldier öne doğru eğildi, belki de onun şüphesini sezmişti. "Gardını bir saniyeliğine indir ve arkadaşlarının yardım etmesine izin ver. Bana burada ne yaptığna bir bak - beni Tributary'ye kapatarak, beni bir hayvanı, bir nesneyi kullanır gibi . Sana *gerçeği* gösterebilirim. Eğer birlikte çalışabilirsek-"

"Hayır." Caeden kelimeyi sakince söyledi ama çenesinin sıkıştığını hissetti. "Karşı taraflarda olduğumuzu açıkça belirttin Meldier. Bir düşmanın gerçeği duymak istediğim bir şey değil."

"Bazen ihtiyacımız olan gerçek budur," diye gözlemledi Meldier sessizce. "Çünkü gerçek şu ki Devaed, sen haklı olsan bile? Bunun bir *önemi yok*. Bu dünyayı kaçınılmazlıkla yükleyen gücün tutsakları olduğumuzu inkâr edemezsin - ve kendi seçimlerimizi gerçekten yapamayacaksak yaşamının ne anlamı var? *Olasılıklar* olmadan yaşamının ne anlamı var?"

Caeden bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. Nihim'le sonsuza dek önceymiş gibi görünen benzer bir konuşmayı hatırlamadan edemiyordu.

"Seçimlerimiz kaçınılmaz olsa bile, bu onların bize ait olmadığı anlamına gelmez," diye gözlemledi sonunda.

"Bu, seni uçurumdan atarsam düşmeyi seçeceğini söylemek gibi bir şey." Meldier öne doğru eğildi. "Ve bunun Shammaeloth, El ya da tamamen başka bir güç sayesinde olup olmadığı önemli değil. Kader bu dünyadaki herkesin efendisidir ve efendisi olan hiç kimse asla gerçekten özgür değildir. Bu yüzden bana umut veren tek taraf için savaşıyorum."

Caeden gözlerini kapadı. "Umut mu?" diye tekrarladı usulca. Bu, birçok kez tartıştıkları eski bir tartışma hissi veriyordu ama nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir başka rahatsızlığı daha bastırdı

Göğsünde bir şüphe pırıltısı. "Bana ne gösterdin? Bunu yaptığımda *senin* tarafındaydım. Ve her ne kadar nefret ettiğini itiraf etsen de, bunu anladığını da söyledin." Başını yavaşça salladı. "İstediğin kadar tartış Meldier. Böyle bir şeyi *anlayan* biriyle asla aynı tarafta olmayacağım."

Meldier'in yüz ifadesi çatık kaşlara dönüştü ve bir an için gözlerinde tehlikeli bir öfke belirdi.

"Pekâlâ," dedi, sanki kelimeleri zorlayarak söylüyor gibiydi. "Denemediğimin söylenmesine asla izin verme. Sanırım şimdilik önemli olan tek şey o Geminin diğer parçasını bulman. Bunu başaramazsanız kimin tarafında olduğunuzun bir önemi kalmaz."

Caeden kaşlarını çattı. Ell... Nethgalla... Wells'ten kaçarken arkasından ne diye bağırmıştı? Her şey bulanıktı ama Ell'in sahip olduğu bir şey olmadan Lyth'i durduramayacağını söylediğinden emindi. Sifon mu demişti?

Yüzünü buruşturdu ve endişesini en azından şimdilik aklının bir köşesine koydu. Cihazın diğer parçasından bahsediyor olsa bile, karısının formunu çalan yaratığa güvenilemeyeceğini biliyordu. Nethgalla için ancak başka bir seçeneği kalmadığında endişelenecekti.

Vadinin doğu ucunda sarı bir ışık belirdi ve etraflarını saran fısıltılar aniden dağıldı.

Caeden ve Meldier bakiştılar, aralarında sessiz bir anlayış geçti. İkisi de ayağa kalktı.

Meldier Licanus'un kemerini çözdü, sonra da yere, yan tarafa fırlattı. Caeden tereddüt etti, sonra bıçağa doğru ilerledi ve onu , bunu yaparken Meldier'e güvensiz bir gözle bakıyordu.

"Bunu bizden birinin üzerinde kullanırsan Devaedd, geçmişimizin hiçbir anlamı kalmaz. Senin için geleceğim ve sana acı çektireceğim," dedi Meldier sessizce. Sözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Bu bir tehdit değil, bir sözdü.

Caeden yutkundu ama başını salladı. Adamı pek suçlayamazdı.

"Bulduğun diskle birlikte gelen şeyi bulduğumda," dedi sessizce, Kılıcı beline bağlayarak, "Tamamlanmış Gemi'nin ne olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Ne yapabileceği hakkında?"

Meldier bir an ona baktı, gözleri Caeden'in yüzünden yanındaki kılıca gitti, sonra tekrar geri geldi.

Utangaç bir şekilde başını salladı.

"Bir şey Lyth 'in Res Kartha olmadan ayrılmasına izin verir.

Çürüyor ve yine de bizimle, sizinle tekrar savaşa girmelerini engelliyor mu? Hayır. Diğerleri ve ben bu sorun üzerinde yıllar boyunca yeterince düşündük. Bildiğim kadarıyla böyle bir amaca ulaşabilecek hiçbir şey yok."

Caeden acımasızca başını salladı. "Sifon diye bir şey duydun mu hiç?"

Meldier şaşkın şaşkın baktı. "Kendi planını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" dedi sonunda hayıflanarak. Başını iki yana salladı. " önce hiç duymadım. Belki diğerlerinden biri adını hatırlar, ama ben de senin kadar karanlıktayım." Caeden'e ters ters baktı. "Şey. Belki o kadar da karanlıkta değilim."

Caeden ona belli belirsiz özür dileyen bir bakış attı, sonra Portal Kutusunu önünde tuttu ve Rezervine dokundu. Özünü dikkatle sıradaki yüze akıttı, bilinmeyene doğru bir sıçrama daha yaklaşıırken aniden tekrar dalgınlaştı.

Bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra alev alev yanan tünel tanıdık bir kükremeye açıldı, ancak ses bir şekilde... kısılmıştı. Boğuk değil ama sanki havada doğru şekilde ilerlemiyormuş gibi daha çarpıktı.

"Umarım söylediklerin doğrudur," diye bağırdı Meldier sesin üzerine. "Umarım yeni bir insansındır. Daha iyi biri." Durakladı. "Ama her halükârda, Lyth'in Licanus'u ele geçirmesi engellenmeli - çünkü bunu yaparlarsa hepimizi öldürecekler. Şimdiye kadar öğrendiğiniz hiçbir şeye güvenmeseniz bile, buna güvenin."

Caeden bir an için onunla bakışlarını kilitledi, diğer adamın gözlerindeki sessiz kesinliği gördü.

Meldier'e acımasızca başını salladı ve sonra bir kez daha alev girdabına doğru yürüdü.

Bölüm 16

Wirr sabahın erken saatlerinde havayı içine çekti, şafağın ilk ışıkları etrafını aydınlatmaya başlayıp Ilin Tora'yı gökyüzünde siluet haline getirirken ayaklarını balkondan sarkıttı.

Aşağıda canlı bir harita gibi yayılan Ilin Illan'a bakarken biraz esnedi. Başlangıçtaki yorgunluğuna rağmen pek uyuyamamıştı. Karaliene'nin odasının hemen dışında oturuyordu, bir yanında kuzeni, diğer yanında Dezia vardı; gecenin büyük bir kısmında bu şekilde oturmuşlar, sadece konuşmuşlar, erken saatin getirdiği sessizliğin ve mahremiyetin tadını çıkarmışlardı.

"Aelric'in nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu boş boş, birden onu görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark etti. Dezia'nın kardeşi başlangıçta onlara katılmıştı -Andyn'in yerine geçen kişinin onu biraz yalnız bırakmayı kabul etmesinin tek nedeni buydu- ama bir süre sonra kısa ve mırıltılı bir açıklama yaparak aceleyle gitmiş ve bir daha geri dönmemişti.

"Muhtemelen uyuyordur. Tüm bu yeni sorumluluğu çok yorucu buluyor." Dezia yarı şaka yaptığını göstermek için gülümsedi, sonra ona bakarken hafifçe kayd, aşağıdaki şehrin yavaşça canlanmasını izlerken kalçası Wirr'inkine değdi. Wirr, Kör'ün saldırısında çıkan yıkıcı yangınlardan sonra hâlâ onarıma ihtiyacı olan binalar görebiliyordu ama şehrin yeniden düzene girmesi yolunda sevindirici miktarda ilerleme kaydedilmişti.

"Nasıl hissettiğini biliyorum."

"Zavallı Torin," diye mırıldandı Karaliene. "Bütün bir ay boyunca sorumlu olmak. Ancak hayatta kalabildin." Dezia ile iyi niyetli bir göz devirmesi yaptı.

Wirr kuzenine dostça bir dirsek attı, ardından doğu ufkunun belirgin bir şekilde aydınlanmaya başladığını fark edince iç çekti.

"Neredeyse zamanı geldi," dedi ağır bir sesle.

Bir süre sessizlik oldu - garip bir sessizlik değil, daha çok düşüncelere dalmış bir sessizlik. Dezia Wirr'e döndü ve Wirr aniden yüzlerinin ne kadar yakın olduğunun farkına vardı.

"Dikkatli , değil mi?" dedi, ifadesi ciddi. Kadın

gözlerinin içine baktı. "Scyner'ın senin iyiliğini düşünmesine imkân yok."

Wirr ona minnettar bir gülümseme verdi ama başını salladı. "Bana zarar vereceğini sanmıyorum," dedi. "Beni öldürebilirdi - tek yapması gereken müdahale etmemekti. Ve bu düşünceden nefret ediyorum ama bana her an ulaşabileceğinden oldukça eminim."

"Bana bir iyilik yapar mısın? Yine de dikkatli ol," dedi Dezia. Ses tonu hafifti ama Wirr onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

Wirr başını salladı. "Yapacağım." Uzun bir süre birbirlerine baktılar, yüzleri bir karıştan fazla açık değildi.

Sonra Karaliene yüksek sesle öksürdü ve hem Wirr hem de Dezia sıçradı. Wirr kuzenine ters ters bakmak için döndüğünde, döner merdivenden kendilerine doğru tırmanan adamı fark etti. Wirr doğruldu ve bakışlarını bir parça minnettarlık içerecek şekilde değiştirdi.

"Efendi Kardai," dedi adam yaklaşırken, kendini ayağa sürükleyerek ve kızların her birine bir el uzatarak. Nezaketle kabul ettiler ve kendilerini yukarı çekmelerine izin verdiler.

Wirr, Laiman'ın yüzündeki ifadeyi fark edince kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Kralın danışmanı duraksadı ve Wirr'in arkadaşlarına baktı. "Ailenizin taşradaki malikânesinde biraz zaman geçireceğinizi duydum, Majesteleri. Bu sabah ayrılıyorsunuz. Söylemem gerekirse, iyi düşünülmüş bir hareket," dedi dikkatle. "Ama önce sizinle bir şey konuşmak istiyorum. Aslında size bir şey göstermek istiyorum." Karaliene ve Dezia'ya ikinci kez bakışı, bunu özel olarak yapmayı tercih ettiğini gösteriyordu.

Wirr kızlara özür dileyen bir bakış atarak Laiman'dan uzaklaştı. "Sanırım bunu daha sonra değil de bir an önce yapmalıyız," dedi üzüntüyle. Dezia ve Karaliene'ye odaklanmaya devam etti. "Beni birkaç saat içinde uğurlayacak mısınız?"

"Elbette," dedi Karaliene ve Dezia gülümseyerek başını salladı.

Wirr gülümseyerek karşılık verdi, sonra da isteksizce Laiman'ı dolambaçlı merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Wirr. "Önümüzdeki birkaç gün için gerekli tüm düzenlemeleri çoktan yaptığımı sanıyordum."

Laiman sessizce, "Dün geceyle ilgili, efendim," dedi. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil." Artık özel konuşmaların ortasında sürüklenip götürülmeye alışmıştı. "Bana ne gösteriyorsun?"

Laiman tereddüt etti. "Size saldıran adam ve kadına bir göz atmanızı istiyorum. Onları tanımadığını söylediğini biliyorum ama onlar seni öldürmeye çalışmıyorken denemeye değer olduğunu düşündüm."

"Yani bazı cesetlere bakacağız." Wirr Laiman'a düz bir bakış attı. "Belki de özrünü çok çabuk kabul ettim."

Laiman neşeyle, "Muhtemelen, efendim," dedi.

Wirr bunun üzerine alaycı bir gülümsemeye izin verdi ama bu gülümseme çabucak kayboldu. Laiman'ı severdi; saraya döndüğünde iyi bir öğretmen olmuştu. Yine de onu ne zaman görse, Asha'nın savaştan sonra kulak misafiri olduğu gizemli konuşmayı düşünmeden edemiyordu.

Laiman bir süre sonra, "Altı kişi olduklarını duyduğuma şaşırdım, Majesteleri," diyerek Wirr'e yan gözle baktı. "Oldukça zorlu bir dövüş olmuş olmalı."

Wirr tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Her şey çok hızlı gelişti ama... sonunda birbirlerine düşman oldular. Neredeyse hiçbir şey yapmama gerek kalmadı."

"Genç Iria Tel'Rath'a göre öyle değil."

Wirr gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Onu tek başına kurtardığını ve sonra kaçmasına izin vermek için geri kalanını üstlendiğini söylüyor." Laiman eğlenerek öksürdü. "Onun söylediğine göre, Majesteleri, hayatta kalan tek kişi sizin kahramanlığınızın gücüyle kaçmış." Wirr alnını ovuşturdu. "Bu olayın nasıl gerçekleştiğinin yakınından bile geçmiyor.

Iria onlardan birini bacağından bıçakladı, ben de dikkatini dağıtmak için ona bir tabak fırlattım. Ondan sonra ..."

Gerisini nasıl anlatacağını bilemediği için sözünü yarıda kesti. Neyse ki Laiman onun sadece Iria'nın tarifine şaşırdığını varsaydı. Wirr'e hafif bir sırıtışla, "O böyle anlatmıyor Majesteleri," diye yineledi, "ve bunu *çok fazla* anlatıyor. Yani yerinizde olsam, bir Tel'Rath'ı yalancı çıkarmak konusunda dikkatli olurum. Özellikle de her şeyden ne kadar iyi çıktığınızı düşünürsek."

Wirr başını sallayarak iç çekti. Tam da ihtiyacı olan şey.

Çok geçmeden cesetlerin tutulduğu odaya ulaşmışlardı. Wirr buranın sarayın en gözden uzak kilitli odalarından biri olduğunu hayretle fark etti.

"Onları burada mı tutuyorsunuz?" diye sordu şaşkınlıkla. "Geçici olarak. Kimsenin onları bulma fırsatı olmadığından emin olmak istedim. Ben onları incelemeyi önce herhangi bir kanıtla oynamayın." Laiman omuz silkti.

bir anahtar çıkardı ve kilide soktu. "Dün gece olanlarla ilgili söylentiler şimdiden yayılmış olsa da, meraklı gözler ne kadar az şey öğrenirse o kadar iyi. Bir Augur bile bu anahtara sahip olmadan ya da kapıyı kırmadan burada ne olduğunu göremez."

İçeri girdiler; oda soğuktu, muhtemelen içindekiler düşünüldüğünde bilinçli bir tercihti. Uzun masanın üzerinde yan yana yatan beş solgun figürü görünce Wirr'in midesi biraz bulandı, yaraları açıktaydı. Yine de son bir yıl içinde metaneti önemli ölçüde artmıştı. Cesetlere gözlerini kırpmadan baktı ve her bir yüzü yakından inceledi.

"Onları kesinlikle tanımıyorum," diye güvence verdi Laiman.

Laiman başını eğerek en yakındaki adama doğru yürüdü ve cesedin sağ kolunu geriye doğru çekti.

Wirr kaşlarının çatıldığını hissetti. Adamın kolunun büyük bir kısmı eski bir yara iziyle kaplıydı, muhtemelen bir yanık iziydi.

"Tuhaf bir yara," diye yavaşça gözlemledi, anlamını görememişti.

Laiman başıyla onayladıktan sonra kadının sağ kolunu geriye doğru çekmeye başladı. Kumaşın altında, bilekten dirseğe kadar uzanan, neredeyse aynı bir yara izi vardı.

"Diğer üçünde yok," dedi Laiman sessizce. "Ama yakalanan adamda da var."

Wirr birkaç dakika sessiz kaldı ve düşünmeye başladı.

"Bir İşaret mi?" Çenesini ovuşturdu. "Bunu kendilerine bir İşaret saklamak için yaptıklarını düşünüyorsun. Onların Yönetici olduğunu düşünüyorsun."

"O yara izine sahip olanlardan herhangi biri size gerçekten saldırdı mı?"

Wirr bir an için düşündü. Kadın Andyn'i vurmuştu; o sırada bunun Andyn'in kendisine ulaşmasını engellediği için olduğunu düşünmüştü ama şimdi... Başını yavaşça salladı. "Düşünebildiğim kadarıyla hayır. Yine de

çok hızlı oldu," diye geçiştirdi. Dezia ve Kara'ya saldırının ayrıntılarını anlatmıştı -birilerine anlatma ihtiyacı hissetmişti- *ama* Laiman'ı tanımıyordu.

detaylandırarak kadar iyi.

Laiman'ın ona gösterdiklerinin anlamı kafasına dank etmeye başlayınca rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Popüler olmadığını anlıyordu; prens olarak konumu ona insanların öfkesine karşı pek çok koruma sağlıyordu ama yine de savaştan sonraki ilk birkaç hafta boyunca pek çok öfkeli Yöneticiye katlanmak zorunda kalmıştı.

Yine de, garip bir şekilde, tehdidin kendi örgütünün içinden gelebileceğini düşünmek, neredeyse onu tedirgin ettiği kadar acı veriyordu.

"En azından onları teşhis edebilmeliyiz," dedi sonunda.

"İdare, Yemin eden herkes hakkında ayrıntılı kayıtlar tutar."

Laiman başını salladı. "Şu yara izlerine bir daha bak."

Wirr öyle yaptı, çirkinleşmiş ön kollara bakarken kaşları tekrar çatıldı ve amcasının danışmanının ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Bunlar eski. Yıllar önce iyileşmişler," dedi aniden.

Laiman sözlerini şöyle tamamladı: "Bu da demek oluyor ki bu Yöneticiler Mühürlerini özellikle bunun için yakmadılar." "Onlarla ilgili herhangi bir belge bulamayabilirsiniz."

Wirr ona boş bir bakış attı. "Bu mümkün olmamalı."

"Andarra çevresindeki Yönetim karakollarında tutulan on beş tane mi ne Yemin Taşı var?" Laiman omuz silkti. "Neredeyse Yönetim var olduğundan beri Yöneticilerin Yemin Taşlarını 'ödünç aldıklarına' dair söylentiler var. Ve son birkaç yıldaki endişeler dışında, babanızın bunun sona ermesi için özellikle baskı yaptığını sanmıyorum."

"Ama neden?" Wirr başını kaşdı; bunu daha önce hiç duymamıştı. "Yemin Taşları İlkeler'e bağlıdır. Biri Mührü ister resmi ister gayri resmi olarak alsın, yine de aynı kurallara tabidir."

"Aynı *sınırlamalar*. Aynı *kurallar* değil." Laiman omuz silkti. "Yöneticiler Üstün Yeteneklilere karşı hoş olmayan davranışlarda bulunabilirler ve biliyorum ki ihlaller çoğu zaman cezasız kalıyor ama sonuçta yine de yasalarla sınırlandırılmış durumdalar. Eski Dördüncü İlke onlara emirler vermelerine izin veriyordu ama bu şekilde gerçekten istismar edilenler için her zaman bir başvuru yolu vardı. Her zaman hafif de olsa bir gözetim. Ve güçlerini kötüye kullanmaktan gerçekten suçlu bulunanlar için gerçek sonuçlar."

Anladıkça Wirr'in midesi çalkalandı. "Yani dışarıda Üstün Yeteneklilere istedikleri her şeyi yaptırabilen insanlar vardı ve tek kısıtlamaları onlara diğer İlkeleri ihlal ettirememeleriydi," dedi yavaşça. "Ve eğer Üstün Yetenekliler bunu rapor ederlerse, Yönetim'in elinde sorumlular hakkında hiçbir kayıt olmayacaktı. Tabii onlara inanırlarsa."

"Aynen öyle." Laiman içini çekti. "Mesele şu ki, o 'gayri resmi' Yöneticilerden herhangi birinin böylesine koordineli bir saldırı düzenleyebileceğinden şüpheliyim. İçeriden bilgi sahibi olan biri onlara yardım etmiş ya da en azından bilgi aktarmış olmalı." Wirr'in gözlerinin içine baktı. "Eğer zaten ayrılmamış olsaydınız, bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederdim."

Yani. Ve eğer planladığınızdan biraz daha uzun süre şehirden uzak kalmak isterseniz, sizi suçlamam."

Wirr yutkundu, sonra başını salladı. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Ailemi görmek için birkaç gün uzak kalmayı göze alabilirim, özellikle de zaten yapmam gereken bir şey olduğu için. Ama çok uzun süre ortalıkta olmazsam, sahip olduğum azıcık otorite de tamamen erozyona uğrar ve ne kadar uzun süre ortalıkta olmazsam, Yönetim'in Augur Affi'nı iptal etme ihtimali de o kadar artar. Bunun olmasına izin veremem."

Laiman bir kez daha başını salladı, bu seferki hareketinde biraz saygı vardı. "Haklısınız efendim," diye onayladı. "Ama eğer ölürseniz bunun gerçekleşme olasılığı daha da artar. En azından bir süre hareketlerinizi sessiz tutmanızı ve korumanızı yanınızdan ayırmamanızı tavsiye ederim."

Wirr asık suratla başını salladı ve onu öldürmeye çalışan insanların hareketsiz formlarına baktı. Tam olarak korkmuş gibi hissetmiyordu. Daha çok derin bir huzursuzluk, daha fazla şiddetin kaçınılmaz olduğu ama bunun ne zaman gerçekleşeceği hakkında hiçbir fikri olmadığı hissi vardı.

Laiman birkaç saniye daha onu izledikten sonra içini çekti. "Ben söyleyeceğimi söyledim efendim," dedi nazıkçe. "Muhtemelen şu anda sizi bekleyen bir araba vardır."

Wirr, Laiman'a başıyla onay verdikten sonra kilitli odadan çıktı ve önündeki yolculuk için ihtiyaç duyduğu her şeyin yerinde olduğundan emin olmaya gitti.

Gitme vakti gelmişti.

Wirr uzun boylu figürün kendisini fark edip rotasını değiştirdiğini görünce yüzünü buruşturdu. Lord Tel'Rath yaklaşırken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu;

Wirr isteksiz bir şekilde durdu ve adamın kendisiyle konuşmak istediğini kabul ederken iç çekmesini zorlukla engelledi.

"Lord Tel'Rath," dedi kibarca, gelecek her türlü itiraza karşı kendini hazırlayarak.

"Northwarden Torin," dedi Lord Tel'Rath, Wirr'i şaşırtan bu selamlama saygıdan daha fazlasını içeriyordu. "Seni gitmeden önce yakaladığıma sevindim." Yaşlı adam tereddüt etti, biraz kararsız görünüyordu. "Ben... sadece... minnettarlığımı ifade etmek istedim. Size teşekkür etmek için," diye beceriksizce bitirdi.

Wirr ona baktı. Belki de Wirr onunla tanıştığından beri ilk kez adam samimi görünüyordu. "İçin...?"

"Iria'yı kurtardığın için. Bize ne yaptığını anlattı." Lord Tel'Rath'ın ses tonu önceki gecedен, Wirr'in daha önce duyduğundan farklıydı. Dikkatli tonlama, her kelimeyi koruduğu hissi gitmişti. Bu etkilenmemişti. Dürüsttü.

"Herkesin yapacağı şey buydu. Ve Iria çaresiz olmaktan çok uzaktı," diye gözlemledi Wirr. "Benim ona yardım ettiğim kadar o da bana yardım etti."

"Kızımı kurtardın," diye tekrarladı Lord Tel'Rath, sanki Wirr onun ne söylemeye çalıştığını anlamıyormuş gibi kararlı bir şekilde. "Hakkımızda ne düşünürsen düşün" -Wirr itiraz etmeye kalkınca elini kaldırdı- "ailem benim için önemli. Size bir borcum var. Bunu unutmayacağım."

Wirr'in şaşkınlığı karşısında elini uzattı.

Wirr biraz sersemlemiş bir halde aldı; Lord Tel'Rath onu sıcak bir şekilde sıktı, sonra başını salladı ve gitti.

Arabasına ulaştığında Dezia, onu çok rahatlatacak şekilde, onu bekliyordu. Onun yüz ifadesini görünce bir kaşını kaldırdı.

"Bir şeyden mi kaçırıyorsun?"

"Lord Tel'Rath," dedi Wirr şaşkınlıkla. "O... *minnettar* davranıyordu."

Dezia'nın dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Bu beni şaşırtmadı," diye itiraf etti. "Bu sabah senin hakkında duyduklarına inanamazsın."

Wirr alnını ovuşturdu. "Aslında ben de öyle sanıyorum. Ne kadar kötü?"

Dezia omzuyla ona çarptı. "Iria'yı kurtardın. Ve Tel'Rath'ları. Çıplak ellerinle bir düzine suikastçıyı uzak tuttun ve tüm bu süre boyunca çok şık göründün. Artık sadece saraydaki en uygun bekâr değil, aynı zamanda en çok arzulanan bekârsın." Gülümsedi, eğlencesini gizleyemiyordu. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

Wirr yavaşça başını salladı. "En azından gerçekleri doğru anlamışlar."

Dezia'nın gülümsemesi genişledi. "O zaman soran herkese her şeyin doğru olduğunu teyit ettiğinizi söyleyeceğim."

Wirr onu azarlamak için omzuna hafifçe vurdu, sonra kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Gitmeden önce, sanırım bu sabah Asha'yı görmedin?" Dün gecedен beri her şey bulanıktı ve onu arayacak vakti olmamıştı ama haberi duyup da henüz onu kontrol etmeye gelmemiş olmasına belli belirsiz şaşırmıştı.

"Temsilci Chaedris?" Dezia başını salladı. "Üzgünüm. Yakın zamanda değil."

Wirr içini çekti; eline geçtiğinde ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı.

geri döndü. Başıyla onayladı ve isteksizce aracına doğru döndü.

"Arabalardan nefret ederim," dedi suratsızca.

"Seni nereye götürdüklerine bağlı, sanırım." Dezia'nın gülümsemesi soldu ve elini yavaşça Wirr'in koluna koydu. "Bak, bunun bir tuzak olduğunu düşünmediğini biliyorum ama..."

"Biliyorum." Wirr ona güven verici bir baş selamı verdi. "Birkaç gün içinde döndüğümde görüşürüz."

Wirr arabanın kapısının kendisi için açılmasına izin verdi, sonra da arabadaki tek yolcuya sertçe kaşlarını çatı.

"*Gerçekten* burada olmamalısın."

Andyn rahatsız bir şekilde kıpırdandı, gerçi Wirr'in söylediklerinden mi yoksa yarısından kalan acıdan mı, Wirr bunu anlayamadı. "Dün gece sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum Majesteleri," dedi çabucak, "ama yine de olabileceğimi hissediyorum-"

Wirr gülerek onun sözünü kesti ve arabaya doğru sallanarak korumasının karşısına oturdu. "Olanlar yüzünden demek istemedim. Kader, dostum. Sen benim hayatımı kurtardın." Eğlenerek başını salladı. "Dinlenmen gerektiğini kastetmiştim, bu kadar çabuk göreve dönmeni değil. İyileşmiş olman vücudunun tamamen iyileştiği anlamına gelmez. Ayrıca oradaki eskort yeterince koruma sağlayacaktır ve amcam, annemin zaten mülkte sahip olduğu güvenliğe ek olarak önden adamlar gönderdi."

Andyn homurdandı, ancak Wirr adamın yüz ifadesinde bir parça rahatlama gördüğünü düşündü. "Kendimi iyi hissediyorum, Majesteleri. Birkaç günlüğüne gideceksiniz ve suikastçılar kolay kolay caydırılmazlar."

Wirr bir an düşündü, sonra içini çekti. Andyn'in ısrarına pek aldırmadı. Önceki geceden sonra, bu yolculukta tanıdık bir yüz -güvenebileceğini bildiği biri- hoş karşılanabilirdi. "Seni ödüllendirmek için tuhaf bir yol gibi görünüyor ama eğer gerçekten istediğin buysa..."

Andyn memnun bir şekilde başını salladı ve koltuğuna geri yerleşti.

Çok geçmeden Wirr vedalaştı ve yola koyuldular. Fedris Idri'den geçip Ilin Tora'nın etrafında dönmeye başladıklarında ellerini gergin bir şekilde ovuşturdu. Yine de şu anda onu endişelendiren suikast tehdidi değil, Ilin Illan'ın güneyindeki yemyeşil yamaçlar geçerken yer işaretlerini aniden tanımasıydı. Çocukken şehirden bu rotayı birçok kez kullanmıştı.

Ailesinin Daren Tel'deki malikânesinde kendisini nasıl bir karşılamamanın beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Annesi ve Deldri ile konuşmuştu.

Babasının cenazesi elbette -Körlerin yenilgisinin ardından şehirdeki istikrarsızlık bile onları bundan uzak tutmamıştı- ama konuşma kısa, özlü ve gözyaşlarıyla doluydu, ortak acılarının kabulünden başka bir şey değildi.

O günden beri annesini ya da kız kardeşini hiç görmemişti. Hem şehirdeki yeni tehlikelerden kaçınmak -işgalden sonra bazı kanunsuzluklar ve yağmalar olmuştu- hem de yas tutmak için bir kez daha aile mülküne çekilmişlerdi. Wirr itiraz etmemişti. O da yas tutmuştu ama bu kısa aralıklarla olmuştu; görevleri ondan hayal edebileceğinden fazlasını talep ediyordu ve zihnini eldeki görevlere odaklamayı amcasına ve diğer herkese borçluydu.

Bu tür şeyler normaldi, olayların kendisinde olağandışı bir şey yoktu. Ama cenazede annesiyle karşılaşması...

Bu anı karşısında başını salladı. Belki hayal gücünün, belki de o günün duygularının etkisiydi ama onunla çok kısa bir süre konuşurken soğuk ve neredeyse ifadesiz görünüyordu. Sonra da kız kardeşini kucaklamaktan başka bir şey yapmasına izin verilmemişti.

Bu yüzden üzerinde çok fazla durmamaya çalışsa da, sessizce en kötüsünden korkuyordu. Annesi her zaman Elocien'in Üstün Yeteneklilere karşı duyduğu küçümsemeyi paylaşmıştı.

... ama babası Wirr'i öğrendikten sonra görüşlerini değiştirmişti.

Wirr bunun annesinin yapabileceği anlamına geldiğini umuyordu.

Çok geçmeden eve giden yolda ilerlemeye başladılar ve arabaları görünür görünmez açılan uzun bir kapıdan geçtiler. Wirr araziye baktı ve gördüğü manzara karşısında başını hafifçe salladı. Ilin Illan'ın harap olmuş bitki örtüsünün aksine -ki bunların çoğu ya yakılmış ya da Davian tarafından Özü için kurutulmuştu- buradaki her şey yemyeşildi, hepsi tertemiz tutulmuş bahçeler ve mülkün taş duvarları içinde özenle kesilmiş çimlerdi. Diğer Büyük Hanelerin sahip olduğu mülklerle kıyaslandığında bunun olağandışı bir şey olmadığını biliyordu. Yine de, geçtiğimiz ay şehirde gördüğü onca acıdan sonra, rahatsız edici derecede zengin hissetti.

Andyn aniden pencereden dışarı eğildi ve yüzünde hafif bir kaş çatmayla geldikleri yöne baktı.

"Orada neye bakıp duruyorsun?" Wirr merakla sordu. Koruması son birkaç gündür aynı şeyi birkaç kez yapmıştı.

saatler.

Andyn başını salladı ama şaşkın kaşları hâlâ çatıktı. "Muhtemelen hiçbir şey, Majesteleri."

"Çıkar ağzındaki baklayı."

Andyn hafifçe utanmış görünerek homurdandı. "Toz. Sanırım." Wirr'in sorgulayan ifadesi karşısında omuz silktili. "Çok değil ve sadece ara sıra görüyorum, ama bizi takip eden atlı biri olabilecek kadar çok. Biraz yürüdükten sonra bize yetişmek için dört nala koşuyor olabilirler."

"Anlıyorum." Wirr pencereden kendisi de baktı ama Andyn'in gördüğü şeyi göremedi.

"Durduğumuzda, efendim, izninizle bir göz atmak istiyorum. Sadece kendi iç huzurum için."

Wirr başıyla onayladı. Andyn muhtemelen aşırı temkinli davranıyordu ama dün gecedan sonra adamı suçlayamazdı.

Durdular ve Wirr kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Ana kapıdan onları karşılamak için kimse çıkmıyordu ama girişin iki yanında iki adam duruyordu. Andras Hanesi'nin kıyafetlerini giymiyorlardı ama muhafız oldukları belliydi.

Amcasının gönderdiği adamlardan birkaçı olabilirler diye düşündü... ama eğer öyleyse, üniformalı olmaları gerekirdi.

Andyn atlarından birini kullanmak için arabacıyla pazarlık etmeye başladığında Wirr arabadan indi. Ön kapıya doğru ilerledi ama iki adam usulca yoluna çıkınca adımları duraksadı.

"Ben Torin Andras," dedi Wirr yaklaşırken. "Burası benim ailemin evi."

Sağdaki adam, boynunun sol tarafı boyunca uzanan kötü bir yara izi olan kaba görünümlü bir adam, ona düz bir şekilde baktı. "Lütfen burada bekleyin, efendim. Birazdan biri gelecek."

Wirr adama inanamayarak baktı ve sonra omzunun üzerinden bir atın dizginlerini tutmakta olan ama henüz hareket etmeyen Andyn'e baktı, kaşlarını çatmış şaşkın bir şekilde sahneyi izliyordu.

"Her şey yolunda mı, efendim?" diye seslendi.

Wirr omuz silktili. "Eminim sorun yoktur." Bu her neyse, henüz olay çıkarmanın bir anlamı yoktu.

Andyn başını onaylarcasına eğdi ama atına binmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Wirr muhafızlara geri döndü. "Siz kimsiniz?" diye sordu, ses tonundaki kızgınlığı gizleme zahmetine girmeden.

"Annen için çalışıyoruz," diye yanıtladı daha önce konuşan iri yarı adam.

"O zaman ailem için çalışıyorsun," dedi Wirr sakince. "Buna ben de dahilim. Şimdi beni içeri al."

Adamların kıpırdayıp kıpırdamayacağını göremedi çünkü bir an sonra kapılar açıldı ve annesi gözlerini kısarak güneş ışığına doğru yürüdü. Muhafızlara bir göz attı.

"Sorun yok, Markus," dedi iri adama ve geri çekilmesi için el salladı.

Wirr arabaya doğru bir bakış daha attı. Andyn hâlâ hareket etmemişti. Wirr ona güven verici bir baş selamı verdi; Andyn bir süre daha tereddüt ettikten sonra başını salladı ve atına atlayıp yola koyuldu.

Geladra uzun boylu ve ince yapıydı, düşes olarak geçirdiği uzun yılların getirdiği bir zarafetle kendini taşıyordu. Wirr ona doğru bir adım attı, Geladra'nın kendisini kucaklamadan önce vücut dilindeki tereddütü görünce gülümsemesi neredeyse duracaktı.

"Torin. Dün gece olanları duydum," dedi ve onu incelemek için hızla geri çekildi. "İyi olmana çok sevindim. Ne oldu?"

İçeri doğru yürümeye başladıklarında Wirr başını salladı. "Altı adam Tel'Rath'larla birlikte yemeğe saldırdı." Markus'un onları belli bir mesafeden takip ettiğini fark edince kaşlarını çattı ama annesi bunu bekliyor gibiydi, o yüzden bir şey söylemedi. "Şu anda tek bildiğim bu."

Geladra ona yan gözle bir bakış attı. "Aldığım raporda onları tek başınıza yendiğiniz yazıyordu. Kullandın mı...?"

Wirr başını salladı. "Bir tuzakları vardı. Sadece çok iyi koordine olmadıkları için şanslıydım." Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Amca'nın gönderdiği adamlar nerede?" Geldiğinden beri onlardan hiçbir iz görmemişti.

Geladra, koridorun biraz ilerisinde duran üniformasız bir çift adamı göstererek, "Markus'u ve birkaç kişiyi daha işe almayı zaten kendime görev edinmiştim," dedi. "Kaptan Rill zaten kolayca koordine edilemeyecek kadar çok adam olduğunu düşünüyordu ve Riveton'un yeniden inşaya yardım etmek için hâlâ yedek ellere ihtiyacı olduğunu biliyordum, bu yüzden onları birkaç günlüğüne oraya gönderdim."

Wirr'in kaşları daha da çatıldı. Kaptan Rill Tel'Andras muhafızlarından sorumluydu ama Wirr'in hatırladığına göre fazladan yardımı reddedecek biri değildi.

Oturma odasına ulaştılar ve Wirr köşedeki, buraya geldiğinde her zaman seçtiğı büyük, yumuşak koltuğa yığıldı. Kafasını kaldırdığında annesinin ona spekülâtif bir şekilde baktığını gördü.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Geladra oturdu, nedense bir an öncesine göre biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Wirr omuz silkti, sonra kapıya baktı. "Del burada olduğumu biliyor mu?"

"Deldri uzakta maalesef. Bazı arkadaşlarını ziyaret ediyor."

Wirr'in kalbi sıkıştı. Yolculuğu kısa sürmüştü ama annesinin ses tonundaki bir şey Deldri'nin yokluğunun tesadüf olmadığına işaret ediyordu.

İç geçirerek tekrar ayağa kalktı, açık kapıya doğru yürüdü ve dışarıda duran iri adama baktı.

"Lütfen döndüğünde Andyn'e nerede olduğumu bildirin," dedi kibarca. Markus'un tepki vermesine fırsat vermeden kapıyı sertçe yüzüne kapattı, sonra da yerine döndü. Bu konuşma için biraz mahremiyet istiyordu.

Annesi kaşlarını çatarak onu izlerken derin bir nefes aldı. Konunun etrafında garip bir şekilde dans etmektense doğrudan konuya gelmek daha iyiydi.

"Yani babam... sana benden bahsetmedi mi?" diye sordu sessizce.

Geladra tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır. Bir kere bile. Bunu ima bile etmedi."

Ona baktı ve adam bunu ilk kez açıkça gördü. Bu aldatmacanın onu ne kadar incittiğini gördü.

Wirr yutkundu. "Özür dilerim."

Birkaç saniye boyunca garip bir sessizlik oldu, ikisi de diğerine ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu.

"Neden buradasın Torin?" diye sordu Geladra sonunda.

Wirr yüzünü buruşturdu. "Amcam birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmamın iyi bir fikir olacağını düşündü..." Omuz silkti. "Ve bir şeyi araştırıyordum - yirmi yıl önceki isyana giden yolu. Babamın İlkeleri yaratan Gemiyi nasıl ele geçirdiğini. Prangaları, Tuzakları nasıl buldu, Gölgeleleri nasıl yaratacağını nasıl anladı. Bu tür şeyler." Eliyle amaçsızca işaret etti. "Yönetimde hiçbir belge yok ve bazı eski, yüksek rütbeli üyeler bile hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyor."

Geladra ona baktı, gözlerinde endişeye yakın bir şey vardı. "Korkarım size yardımcı olabileceğimden emin değilim. Biliyorsun ki ben

Baban savaş başlayana kadar her şeyin nasıl başladığı hakkında konuşmaktan hep kaçındı."

Wirr başını eğdi ve en azından şimdilik ısrar etmemeye karar verdi. "Yine de çalışma odasında bazı cevaplar olabileceği aklıma geldi."

Geladra ona şaşkın bir bakış attı. "alışma odası mı? Yönetim haftalar önce orayı boşalttı."

"Ne?" Wirr dehşet içinde ona baktı. "Kim geldi?"

"Gerçekten hatırlamıyorum," dedi Geladra özür dileyerek. "Sanırım daha gençtiler, orada geçirdiğim zamandan tanıdığım kimse yoktu. Cenazeden hemen sonraydı. Korkarım her şey biraz bulanık."

Wirr inledi. Geladra, onu ve Deldri'yi yetiştirmeye odaklanmak için emekli olana kadar kendisi de bir Yöneticiydi, bu yüzden şaşırmaması gerekirdi. Yine de, ayrılmadan hemen önce bazı hızlı soruştırmalar yapmıştı

-ve anlayabildiği kadarıyla, Yönetim'den hiç kimse Elocien'in buradaki ofisini kontrol etmeyi düşünmemişti bile. Scyner konuyu açana kadar kontrol etmek aklına bile gelmemişti.

"Belki yine de etrafa bir göz atabilirim?" diye ağır ağır sordu. Yönetim'in kasadan haberi olmaması mümkündü -eğer varsa bile- ama Wirr ne olursa olsun babasının notlarında ve dosyalarında işe yarar bir şeyler bulmayı umuyordu.

Geladra omuz silkti. "Eğer istersen."

Ayağa kalkarak Wirr'e onu takip etmesini işaret etti ve kapıyı açarken Markus'tan gelen endişeli bakışa hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. Wirr kendi kendine kaşlarını çattı. Gittikçe daha fazla, herkes sanki o bir tehditmiş gibi davranıyormuş gibi hissediyordu.

Evin içinde yürüdüler, sadece arada sırada bir döşeme tahtasının gıcirtısı sessizliği bozuyordu. Çok geçmeden Elocien'in çalışma odasına vardılar; Geladra cebinden bir anahtar çıkardı, masif meşe kapının kilidini açıp ardına kadar salladı.

Wirr yüzünü buruşturdu.

Oda bomboştu. Hâla hatırladığı eski masa ve dokunulmamış birkaç mobilya parçası vardı. Ama raflar boştu, masa temizdi. Bir dolaba doğru yürüdü ve bir çekmeceyi açtı, içine bakmadan önce bile bir şey içermeyecek kadar kolay kaydığını biliyordu.

Wirr yumruklarını sıktı. Eğer yönetimden biri gelip rapor vermeden her şeyi alsaydı, Wirr bunu yapacağından şüpheliydi.

burada olanın bir parçasını bile göremezdi.

Duvarı taradı ve aniden göğsünde bir umut ışığı yandı. Masanın arkasında, Yönetici Mührü'nün büyük bir metalik temsili duvardaki ahşap panellerden birine işlenmişti.

"Bir şey kaçırmış gibi görünmüyorlar," dedi annesine, "ama bana birkaç dakika verir misin?"

Geladra onun neden rahatsız etmek istediğini bilmediğini belirtircesine omuz silktiler ama başını salladı.

Kapı tekrar kapanır kapanmaz Wirr odanın içinde ilerleyerek metalik kaplamalı panelin önünde durdu. Nefesini tutarak Yönetici Mührü'nü panele bastırdı. Bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra panel sessizce yana kaydı ve ortasında tek bir anahtar deliği olan soğuk çelik ortaya çıktı.

Wirr rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla kasaya baktı. Kasanın tasarımını tanıdı - Ilin Illan'daki İdare'nin ana binasında bir sürü benzerini görmüştü ve hatta saraydaki kendi odalarında da benzer bir şey vardı. Güçlendirilmiş ve Öz kalkanlı bir tür Kaptı. Yeterince yaygındı ama anahtarı olmadan içine girmesinin bir yolu yoktu.

Bir dakika kadar daha kasaya baktı ve onu açmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Sonunda, Markasını ikinci kez panele bastırdı ve tekrar kapandığını görünce rahatladı. İçeri girmek için başka bir yol bulması gerekecekti; o zamana kadar annesinin kasanın varlığından haberdar olmasını istemiyordu.

Geladra ve nihayet keşiften dönen Andyn dışarıda onu bekliyordu. Kızıl saçlı adam Wirr'e başını hafifçe sallayarak ilgi çekici bir şey bulamadığını belirtti.

Wirr annesine döndü. "Yani geriye hiçbir şey kalmadı mı? Her şeyi aldılar mı?"

Geladra başını salladı. "Belki Yönetim'e sorarsan, tüm bunları nerede sakladıklarını öğrenebilirsin." Tereddüt etti. "Gerçi içlerinden birinin işe yaramadığını düşündükleri her şeyi yok etmekten bahsettiğini duydum, yani... Üzgünüm, Torin."

Wirr ona baktı, tüm çabalarına rağmen öfke ve hayal kırıklığı yüzeye çıkıyordu. "Öyle misin? Çünkü gerçekten üzgün *görünmüyorsun*."

Geladra'nın ifadesi karardı. "Belki de bu çünkü ben düşünüyorum

Yönetimin aldıkları üzerinde her türlü hakkı vardır."

"Peki ben görmeyecek miyim? Ben İdare'nin *başındayım* ama orada olan hiçbir şeyi şimdi göremeyeceğim." Wirr'in kaşları daha da çatıldı. "Ama benim pozisyonumu onaylamadığınız çok açık, o yüzden belki de bu sizin için önemsizdir."

Geladra birkaç dakika boyunca ona baktı.

"Haklısın. Onaylamıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ne konumunu, ne babanın seni oraya getirmek için izlediği yolu, ne de İlkeleri yeniden yazma şeklini." Onunla bakışlarını kilitledi. "İstifa Torin. İstifa etmelisin. Dün gece hayatına kasteden bu girişim, Northwarden olmanın senin için doğru yer olmadığını kanıtlıyor. Yönetimden sorumlu olmaya devam ettiğin sürece insanlar üzülecek ve sen de tehlikede olacaksın. Ayrıca, başında sizin gibi biri olduğu sürece Yönetim'in amaçlandığı şekilde işleyemeyeceğini artık anlamışsınızdır."

Wirr irkildi; bilinçsizce de olsa küçümseyerek *söylediği senin gibi biri* sözleri beklediğinden daha sert bir şekilde yerine oturmuştu. Göz ucuyla Andyn'in rahatsızca kıpırdadığını gördü.

"Belki de İdare'nin başlangıçta tasarlanma biçimi hatalıydı," dedi Wirr, bir anlık öfkesini bastırmaya çalışarak. "Ya da belki de en başta neden yaratıldığını hatırlamıyorsunuz. Çünkü Üstün Yeteneklilerin hayatlarını yaşamalarına izin verirken, güçleri üzerinde hala kontroller ve dengeler olmasını sağlamak için bir yol olarak hareket etmesi *gerekiyordu*. Babam hep böyle söylerdi." Konuşurken yüz ifadesini ters ters bakmaktan uzak tutmak için elinden geleni yaptı. "Peki bunu benden daha iyi kim yapabilir?"

Geladra birkaç dakika hiçbir şey söylemedi ama yanaklarındaki iki kırmızı leke sinirlenmeye başladığını gösteriyordu. "Herhangi biri, Torin," dedi. "Senden başka *herkes*. Kendini duyabiliyor musun? Kontroller ve dengeler? Sen *Üstün Yeteneklisin*. Kendi sınırlarını sadece senin belirleyebileceğine ve belirlemen gerektiğine inanacak kadar diğer insanlardan üstün müsün? Bunun yanı sıra, Yöneticiler üzerindeki etkinizi de görmüşsünüzdür. Emriniz altındakiler size saygı duymaz ya da güvenmezken organizasyonu etkili bir şekilde yönetemeyeceğinizi anlamışsınızdır."

Wirr kaşlarını çatı, bu bir tartışma değilmiş gibi davranmaktan vazgeçti. "Eninde sonunda yetişkinler gibi davranabileceklerini ve belki de zaman içinde bana bu şeyleri kazanma şansı vereceklerini umuyorum."

"Aldığınız kararlar göz önüne alındığında bu gerçekleşecek bir şey değil. Bu Augur Affi, Sınır ile ilgili bu saçmalıklar ...

Bu beni *hasta* ediyor, Torin. Üstün Yeteneklilere güvenmeye başladığını biliyorum - aralarında bu kadar uzun süre yaşadktan sonra bu çok doğal - ama yaptıkları her şeyin nasıl kendi siyasi çıkarları için olduğunu görmem *gerekir*."

"Sınır'ın çökmesi tehdidinin *saçma* olduğunu mu düşünüyorsun?" Wirr derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. İdare'nin içinde bu tür şeylerle her zaman uğraşmak zorunda kalıyordu ama annesinden bu sözleri duymak çok daha kötü hissettiriyordu. "Yani sen... ne yapacaksın? Her şey eskisi gibi mi olacak? Belli bir şekilde doğduğu için arkadaşımı avlayıp öldürmeli miydin-"

"Evet, Torin!" Geladra'nın hayal kırıklığı şimdi de tam olarak ortaya çıkmıştı. "Arkadaşlıklarına göre karar veremezsin, lider olmak böyle bir şey değil! Bu insanlar *tehlikeli*. Sence savaş herkes onları sevmediği için mi başladı? Kışkandıkları için mi? İnsanlar onları iktidardan uzaklaştırmak için *hayatlarını verdiler*. Baban bunu yapmak için *her şeyi* riske attı. Ve şimdi sen sadece... onlara kapıyı açık tutuyorsun. Böyle davranarak onun anısına *tükürüyorsun*."

Wirr ona solgun gözlerle baktı, bu çıkış karşısında afallamıştı. Geladra her zaman Üstün Yeteneklilere ve Augur'lara karşı olmuştu - babasıyla bu kadar iyi anlaşmasının nedenlerinden biri de buydu - ama bu başka bir şeydi. Ses tonunda çiğ *bir öfke* vardı.

Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyordu. İsteddiği şey bu değildi, buraya gelmeye karar verdiğinde öngördüğü şey hiç de bu değildi. Tartışmaya devam edebilirdi ama konuşmanın hakarete dönüştüğü açıktı. Konuşmaya devam ederse, daha sonra pişman olacağı bir şey söyleyecekti.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm," dedi olabildiğince sakın bir şekilde. "Biraz yürüyeceğim. Ondan sonra... Belki de gitmeliyim."

Annesinin itiraz etmesine izin vermek için durakladı ama itiraz etmeyince Andyn'e başını salladı ve başka bir şey söylemeden, Markus'un bakışlarını görmezden gelerek dışarı çıktı.

Geç bir saat olmasına rağmen alan fenerlerle iyi bir şekilde aydınlatılmıştı.

Wirr, Andyn'in kısa ama saygılı bir mesafeden takip ettiği hafızasında kaybolmuş bir şekilde dolaşıyordu. Arada sırada canlı giysili bir muhafız yakınlarda devriye gezse de

Annesinin tuttuğu adamlar onu buraya kadar takip etme zahmetine girmemişti, bu da rahatlatıcıydı. Son birkaç yıldır bahçelerde pek bir değişiklik olmamıştı; hâlâ rahatça yolunu bulabiliyor, bir köşeyi döndüğünde neyle karşılaşacağını tam olarak biliyordu. Bir bakıma annesiyle yaşadıklarının tam tersiydi bu.

Sonunda bir banka oturdu, sonra Andyn'e baktı ve yorgun bir şekilde yanındaki koltuğu işaret etti.

Andyn başını salladı. "Daha önce kimseyi bulamamış olabilirim Majesteleri ama yeni izler *vardı*. Eğer biri bizi takip ediyorsa, burası saldırmak için mükemmel bir yer olurdu. Çok fazla siper var, muhafızların geri kalanından yeterince uzakta ..."

"Dürüst olmak gerekirse, Andyn? Şu anda neredeyse onlara izin vermek istiyorum."

Andyn'in yüz ifadesi değişmedi. "Bunun beni seilmeyen biri yapacağından oldukça eminim, Majesteleri. Ve işimde de kötü olurum. Olduğum yerde kalacağım."

"Bunu doğru nedenlerle yaptığını bilmek güzel," dedi Wirr, küçük bir gülümsemeye izin vererek. "Şimdi keşke-"

"Efendim." Andyn kelimeyi fısıldadı, aniden kıpırdamadan durdu. Elini kılıcının üzerine koydu ve Wirr'in solundaki çalılıklara baktı.

Wirr homurdandı. "Gerçekten mi?" Umursamaz bir tavırla dönüp Andyn'in bakışlarının sabitlendiğı noktaya baktı. Hiçbir şey olmayınca eğlenerek başını salladı. "İyi denemeydi, Andyn."

"Dışarı çıkabilirsin," dedi Andyn güçlü ve net bir sesle. Kılıcı artık kınından çıkmıştı. "Orada olduğunu biliyorum. Dışarı çıkarsan seni öldürmem."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve Wirr Andyn'i tekrar azarlamak için ağzını açtı.

Sonra bir çalının arkasından iki el belirdi, parmakları bir şey saklamadıklarını göstermek için açılmıştı. Kısa süre sonra onları, loş ışıktaki zorlukla görülebilen ve yavaşça onlara doğru yaklaşan bir beden izledi.

Wirr ayağı fırladı, kalbi aniden göğsünde güm güm atmaya başladı. "Bu yeterince yakın," dedi Andyn sakince.

"Buraya kimseyi incitmek için gelmedim. Sadece konuşmak istiyorum." Ses bir kadına aitti, Wirr'e tanıdık gelse de nereden geldiğini hemen çıkaramadı. Gözlerini kısarak yabancıya baktı ve yüz hatlarını seçmeye çalıştı.

"O zaman sosyal becerileriniz üzerinde çalışmayı düşünebilirsiniz," diye gözlemledi Andyn sertçe. "Çoğu insan bir sohbet başlatmak için sürpriz unsuruna ihtiyaç duymaz."

Kadın alçak sesle ve yumuşak bir şekilde güldü.

çaresizliği eğlence olarak gördü. "Özel durumlar," diye cevap verdi. En yakındaki lambanın yüzünü daha net aydınlatması için yana doğru adım attı.

"Merhaba, gaa'vesh," dedi kadın -Wirr'in kendisinden biraz daha yaşlı-yorgun bir gülümsemeyle.

Wirr birkaç dakika boyunca ona baktı, gözlerinin ona söylediklerine inanabileceğinden emin değildi. Kadının saçları artık kısaydı ve siyaha boyanmıştı ama bu onu hemen tanımasına engel olmamıştı.

Sonunda o da başını salladı ama yine de daha az temkinli hissetmiyordu. "Merhaba, Breshada," dedi sessizce, Andyn yarım adım geri çekilirken onların arasına yerleşti.

"Bu kadını tanıyor musunuz, efendim?" Andyn gözlerini Desrielite'den ayırmadan kayıtsızca sordu.

"Evet." Wirr Andyn'in kaslarının hafifçe gevşediğini fark etti. "O bir Avcı." Kasları tekrar gerildiğinde neredeyse kıkırdadı. "Ve Desriel'de hayatımı kurtardı. Gerçi nedenini hiçbir zaman bilemedim."

Andyn'in duruşu Wirr'in açıklaması sırasında o kadar çok değişmişti ki sonunda pes etti ve kaslarını çattı. "O bir arkadaş mı?"

Wirr homurdandı. "Breshada?"

"Buraya seni öldürmeye gelmedim," dedi Breshada ve bunu bir cömertlik gösterisi gibi ifade etti. Soğukkanlılıkla Andyn'e baktı. "Öyle olsaydım, ikiniz de çoktan ölmüş olurdunuz."

"Ondan hoşlandığımı sanmıyorum, Majesteleri," dedi Andyn sessizce. Wirr onun kılıcını kınına sokmadığını fark etti. "Belki de daha ileri gitmeden önce onu silahsızlandırmak en iyisi olur?"

Breshada'nın yüzü karardı. "Fısıltı'yı almaya çalış ve-"

"Dur." Wirr kendi ses tonundaki bıkkınlığı duydu ama umursamadı. "Breshada, kılıcın sende kalsın ama olduğun yerde kal. Andyn, önce o başlamadığı sürece hiçbir şey başlatma." Hem onun hem de korumasının öfkeli bakışlarını görmezden gelerek Breshada'ya döndü. "Neden buradasın, Breshada? Neler oluyor? Beni nasıl buldun?"

Breshada birkaç dakika daha meydan okurcasına Andyn'e baktı, sonra soldu.

"Bu uzun bir hikaye. Ama gerçek şu ki... Yardıma ihtiyacım var." Son cümleyi sanki hayal edebileceği en tatsız şeymiş gibi söyledi. "Büyükelçi Thurin'i takip ediyordum ve sizi gördüm. Sonunda sizi tanıdım - prensin geri döndüğünü duymuştuk

ama düşünmemiştim ..."

Bocaladı. Wirr'i şaşırtacak şekilde elleri titremeye başladı ve kabadayılık taslamayı bırakarak aniden banka oturdu. "Ben lanetlendim, Prens Torin."

"Lanetli mi?" Wirr, Andyn ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

Breshada'nın yüzü buruştu ve sol kolunu yukarı çekerek lamba ışığında zar zor görülebilen siyah dövmeyi ortaya çıkardı.

"Ben de senin gibiyim," diye fısıldadı. "Ben gaa'vesh'im."

Bölüm 17

Davian uyandığında birdenbire artık yalnız olmadığının farkına vararak kaskatı kesildi.

Ishelle'in hücrenin pürüzsüz beyaz duvarına yaslanmış, karşısında oturduğunu ve sessizce onu izlediğini görünce irkilerek yan yattı. Hızla kendini dik bir pozisyona getirdi.

"Neden buradasın?"

Ishelle yüzünü buruşturdu, yüz ifadesindeki duyguyu anlamak zor değildi. Utanmıştı.

"Rohin beni buraya attı çünkü ben ..." dedikten sonra bana güvenmedi. İçini çekti, sonra garip bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yeteneği burada çalışmıyor olmalı, çünkü o kapıyı kapatır kapatmaz neler olduğunu anlamaya başladım." Yutkundu. "Davian, ... özür dilerim. Biliyorsun, ben asla
-."

"Biliyorum." Davian ona güven verici bir gülümseme verdi.

Ishelle başını minnetle eğerek uzun bir nefes aldı.

"Onu neden öldürmedin?" diye sordu sonunda. "."

Davian yere baktı ve ne kadar dürüstçe cevap vereceğini düşündü. Rohin'in ziyaretinden sonraki uzun, sessiz saatlerde aynı soruyu düşünmek için bolca vakti olmuştu. Aslında bu, bir süredir yavaşlamak, olan biten her şeyi gerçekten *düşünmek* için eline geçen ilk fırsattı. Ilin Illan'dan beri böyle bir şansı olmamıştı. Deilannis'ten beri de.

Bunu yapmak çok zordu.

Çok uzun zamandır yüzeyin hemen altında bir duygu girdabı vardı; yapılması gerekenlere odaklanmak uğruna bastırıldığı, kasıtlı olarak görmezden geldiği şeyler. Son zamanlarda dikkatini çeken her şeyle birlikte, bu duyguları düzgün bir şekilde gözden geçirmek her zaman çok yorucu, çok korkutucu olmuştu.

"Daha önce de insan öldürdüm." Kelimeleri tereddütle söyledi, bunu kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu, ancak bu bir sır değildi. "Desriel'de. Ilin Illan'da. Sadece Körler değil." *Düşünümde bile yardım edemedi*

Ama sessizce ekledi; Malshash'ın anısı hâlâ çok kişisel geliyordu. "Bunu yapacaktım. Onun canını alacaktım. Sonra fark ettim ki..." Titredi.

Ishelle kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bunun bir seçim olduğunu düşündüğümü." Davian yutkundu. "Bunu olasılıklar açısından düşünüyordum. Kaçma şansım daha yüksekti ve tek yapmam gereken onun işini bitirmektir." Başını salladı, kelimeleri söylerken gözleri irileşmişti. Yüksek sesle söyleyince kulağa daha da korkunç geliyordu. "Kim böyle düşünür ki? Ben bu konuda *rahatım* Ishelle. Sanki... sanki eskiden yükseklikten korkuyordum. Sonra bir gün Asha okulun batı duvarındaki manzarayı sevdiğine karar verdi. Birkaç kez kendimi oraya çıkmaya zorladıktan sonra ben de ..."

"Alıştım," dedi Ishelle sessizce.

"Artık beni rahatsız etmiyordu," diye onayladı Davian. "En azından eskisi kadar değil." Omuz silkti. "Ve o anda, fark ettiğimde, ben sadece... yapamadım. Bunu bir seçenek olarak düşünmem beni hasta etti. Son zamanlarda yolumu kaybetmişim gibi hissediyorum. Ahlaki açıdan. Sanki bir yıl önce dehşete düşeceğim biri haline geldim." Tüm bunları yüksek sesle, özellikle de Ishelle'e söylediği için şaşırmıştı. Ama yalnız geçirdiği zaman onu bunlarla yüzleşmeye zorlamıştı ve bu konuda konuşmak... doğru geliyordu.

Ishelle birkaç saniye sessiz kaldı.

"Anlattığın şey ahlaklı olmak değil *mi*? Nasıl *hissettiğinle* ilgili olmamalı, ne *yaptığınla* ilgili olmalı." Ona sabit bir şekilde baktı. "Bilmiyorum, Davian. Bence insanlar pek çok şeye uyum ve bazen... içimizde neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilen parçamızı kapatırız. Ama sen bunu yapmadın." Ona gülümsedi, yüz ifadesinde anlaşılmaz bir şey vardı. "Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen seni tanıdığım herkesten daha iyi yapıyor."

Davian uzun bir süre ona baktı. Sonra,

kendine rağmen sırtıttı.

Ishelle onun eğlencesiyle kızardı. "Ben ciddiylim."

"Biliyorum," dedi Davian hızla. Hâlâ gülümseyerek başını salladı.

"Sadece daha önce ciddi *olduğunu* duyduğumu sanmıyorum. Bu çok garip."

Ishelle homurdandı, sonra onun duvara yaslanmış oturduğu yere doğru yürüdü ve yanına kaydı.

"Gerçekten üzgünüm, biliyorsun," dedi beceriksizce.

Davian başını iki yana salladı. "Üzgün olmanı bir şey yok," dedi.

sıkıca. "Seni kontrol ediyordu."

"Ama bu Kontrol değil."

Davian kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Daha incelikli sanırım. O bir şey söylüyor ve zihniniz ona uyum sağlıyor. Sanki başka biri sizin yerinize düşünüyor ve sizin bu konuda hiçbir söz hakkınız yokmuş gibi. O bir şey yapmanı söylüyor ve sen... bunu kendine *haklı çıkarıyorsun*."

Davian bir an için düşündü.

"Bu hâlâ Kontrol," dedi sonunda nazikçe. "Belki daha sinsî, ama yine de normalde yapmayacağın şekilde davranmanı sağlıyor. Herhangi bir suçluluk duygusu ona aittir, sana değil."

Ishelle başını salladı ama bu gönülsüz bir onaydı.

"Eh. En azından beni öldürmeyi haklı gösteremedin," diye neşeyle gözlemledi Davian, havayı yumuşatmaya çalışarak.

Ishelle yine de gülümsemedi. "Ama yapabilirdim. *Yaptım* da. Rohin'e seni burada bırakmakla ilgili söylediklerim doğrudu." Tereddüt etti. "Mesele şu ki... Ilin Illan'daki o kıza nasıl kafayı taktığını düşünmeye başladım. Aramızdaki binlerce kilometrelik mesafe dışında sahip olmadığım hiçbir şeye sahip olmadığını ve buna rağmen onunla evliymişsin gibi davrandığını. Bunun ne kadar *sinir bozucu* olduğunu düşünmek zorunda kaldım ve ..."

Ishelle ona baktı, gözleri onunkilerle buluştu ve Davian'ın gülümsemesi soldu.

Şaka yapmıyordu. Yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Davian yutkundu. Ishelle gerçekten de ona karşı bu tür duygular besliyor muydu? Güzel bir kadındı ve Davian bu gerçeğe ya da onun aniden ortaya çıkan rahatsız edici yakınlığına karşı bağışık değildi.

Ama o Asha değildi.

Kasıtlı olarak dönüp tekrar öne baktı.

"O benim en iyi arkadaşım." Kelimeleri sessizce söyledi, neredeyse ağzından çıktıklarını duyduğuna şaşırmıştı. "O benim en iyi arkadaşım ve ben ona aşığım. Onun sahip olduğu şey bu, Ishelle."

Bir sessizlik oldu ve sonra Ishelle aniden kalktı, yüzü ona dönüktü. Davian rahatsız edici bir an için onun ağladığını düşündü.

"Havayı nasıl dağıtacağını biliyorsun," dedi ve ses tonundaki neşenin zorlama olmamasına şaşırdı. Ona döndüğünde, her zamanki parlak gülümsemesi yerindeydi, hayal kırıklığı ya da utançtan eser yoktu. "Peki buradan nasıl çıkacağız?"

Davian bir an hiçbir şey söylemedi, nasıl cevap vereceğini düşündü. Bu konuyu öylece bırakmak tuhaf görünüyordu ama Ishelle'in bu konuda daha fazla konuşmak istemediği de açıktı. Belki de en azından şu an için en iyisi buydu.

"Bunu henüz çözemedim," diye itiraf etti.

"Yani yolda kurtarma falan yok, öyle mi?" Ishelle ensesini ovuşturarak endişeyle onun bakışlarını karşıladı. "Peki ya Prythe'de aradığın Augur?"

Davian ona Erran ve Fessi'den bahsetmek için ağzını açtı, sonra duraksadı.

Dışarıdaki koridorda gördüğü diğer boş hücreler de buradakiyle aynıysa, Ishelle'in Davian'inkine konmuş olması tuhaftı. Ve onunla birlikte buraya geldiğinden beri davranışları... garipti. Onunla her zaman flört etmişti ama bu onun doğasında vardı -aynı şeyi başkalarıyla da yapmıştı. Ciddi bir konuşma, içten bir açıklama

... her şey ters geldi.

Kalbi sıkıştı. Kan'a erişimi olmadığı için kadının gerçekten yalan söyleyip söylemediğini göremiyordu ama gerçek kadın gibi hissetmiyordu.

"Hayır," dedi sessizce. "Eğer Prythe'de beni takip eden bir Augur gerçekten varsa, saklanmakta çok iyilerdi."

Ishelle başını sallamakla yetindi ama gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi vardı. Bunun yakın bir kurtarmanın olmamasından mı yoksa ondan bilgi alamamasından mı kaynaklandığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bir süre daha bir çıkış yolu bulmaya çalıştılar ama çok geçmeden Davian'ın göz kapakları tekrar düşmeye başladı. Toplayabildiği geçici Öz deposu hâlâ çalışıyor olsa da, ona çok fazla enerji vermiyordu. Ve Ishelle şu anda odada onunla birlikte olmasına rağmen, kan'a erişimi olmadan ondan enerji alamıyordu.

Sonunda uyudu.

Uyandığında, hücre kapısının açılma sesini duydu.

Ayağa fırladı, Fessi'nin dışarıda durduğunu görünce daralan göğsü rahatladı.

Etrafına baktı. Hücrede yalnızdı.

"Gitme zamanı," dedi Fessi cesaretle, içeri adım atmak istemediği belli olan Davian'ı işaret ederek. Davian kapıya doğru tökezledi, bir elini duvara dayadı ama her adımda biraz daha güçlendi. Hücreden çıktığında, desteğe ihtiyaç duymadan yürüyebiliyordu.

"Asha ile neden bu kadar iyi bir çift olduğunuzu anlayabiliyorum," dedi Fessi.

mırıldandı. Hücreye tiksintiyle baktı. "İkiniz birlikte olsaydınız sizi nasıl bir beladan kurtarmak zorunda kalacağımı düşündükçe ürperiyorum."

Davian ona alaycı bir bakış attı, bu neşeli anın tadını çıkaracak kadar rahatlamıştı.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi usulca, kan duyusu geri dönüp Öz'ü bedenine akıtmaya başladığında derin bir nefes aldı. Toparlanırken sırtını duvara dayadı ve geniş beyaz salonda yalnız olduklarını fark etti. "Ishelle seninle mi?"

"Diğer Augur mu?" Fessi başını salladı. "Onu görmedim. Anladığım kadarıyla burada bir tek sen varsın." Elini Davian'ın koluna koydu ve zaman etraflarında bükülürken ani bir değişim oldu. "Şimdi. Orada neler oluyor? Nerede olduğunu öğrenmek için insanları okumaya çalıştık - başarısız olduk- ama sanki herkesin zihninde... kalın, sıvı bir kan vardı. Düşüncelerinin içine sızan bir tür siyah çamur." Ürperdi. "Kulağa garip geldiğini biliyorum ama bunu tarif etmenin başka bir yolunu bulamıyorum."

Davian bu tanım karşısında yüzünü buruşturdu, sonra da Fessi'ye Rohin hakkında bildiklerini hızlıca anlattı. "Gördüğün şey onun etkisinin nasıl bu kadar uzun süre aktif kalabildiği olmalı," diye tamamladı acımasızca. "Yeteneğim sayesinde bağışıklığım var ama başka kimsenin olduğunu sanmıyorum."

Fessi düşünceli bir şekilde başını salladı. "Buradan çıktıktan sonra bununla nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gerekecek."

Davian koridorda sıralanan hücrelere göz gezdirdi ve en uçtaki yazıt kaplı kemeri görünce kaşlarını çattı. Açıklığın ötesinde, şimdi başka bir kapı görebiliyordu, bu kapı diğerlerinden iki kat daha uzun ve genişti. "Burası tam olarak *neresi*?"

"Merkez Arşiv'in Erran ve benim birkaç gün önce giremediğimiz bölümündeyiz. Sanırım Konsey'in bunu bilmenizi istememesinin nedenlerinden biri de bu," diye ekledi Fessi hücrelere karanlık bir bakış atarak.

Davian alnını ovuşturdu. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Bilmiyordum," diye itiraf etti diğer Augur. "Neredeyse iki saattir buradayım, seni bulmak için etrafta dolanıyorum. Kan bariyerinin dışarıdan görünmediğini fark ettiğimde, en azından bir göz atmak mantıklı geldi."

Davian yavaşça başını salladı. "Rohin bu hücreleri Konsey'den öğrenmiş, sonra da bariyeri kaldırtmış olmalı ki istediği gibi gelip gidebiliyordu."

Fessi tereddüt ederek kemerli geçide doğru baktı. "Lafı açılmışken. Şimdi buradayız..."

Davian başını salladı. "Gitmeliyiz." Fessi'nin onları zaman akışının dışında tuttuğunu biliyordu -konuşmaya bu yana sadece birkaç saniye geçmişti- ama kaldıkları her an bir riskti.

"Sadece orada ne olduğunu görmek istiyorum," dedi Fessi, koridorun sonundaki gizemli açıklığa doğru başını sallayarak. "Konsey o kadar güvenliği sadece birkaç hücreyi saklamak için koymuş olamaz ve bakmak için bir şansımız daha olmayabilir."

Davian yine başını salladı ama itirazlarını yutarak Fessi'nin onu koridorun sonuna doğru sürüklemesine izin verdi. Haklıydı -burada hücrelerden daha fazlası olmalıydı- ve koyu saçlı kızın yine de vazgeçirilemeyeceği açıktı.

Onlar yaklaşırken kemerli geçidi inceledi. İnşaatçılar'ın diğer eserleri kadar sanatkârcaydı, büyüktü, birkaç kişinin aynı anda geçebileceği kadar genişti. Kenarlarına kazınmış köşeli semboller ona yabancı gelmiyordu ama Davian onlara bakarken tedirginlik duymaktan kendini alamadı.

"Şu işi çabucak halledelim," dedi endişeyle. "İstemiyoruz-"

Kemerin altından geçerek ön odaya girdiler ve her şey *sarsıldı*.

Fessi kolundaki tutuşunu kaybedince Davian tökezledi ve odanın içinde sendeleyerek ilerledi. Dengesini toparladıktan sonra şaşkın bir ifadeyle Davian'a döndü.

"Özür dilerim. Başka bir bariyer olmalı," dedi şaşkınlıkla. "Kontrol ettiğimi sanıyordum ama..." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Kontrol ettim ama..."

Gözleri başının arkasına doğru yuvarlandı ve yere yığıldı.

Davian kendi ani baş dönmesini görmezden gelerek ileri atıldı ve Fessi'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Fessi hâlâ nefes alıyordu ama soluk soluğa geliyordu; onun dışında Davian fiziksel bir sorun göremiyordu. Gözlerini kapadı ve Kan'a uzandı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Fessi'yi kabaca koltuk altlarından yakaladı ve aceleyle koridora geri sürükledi, odanın duvarlarında daha fazla sembolün ortaya çıktığını fark ettiğinde bir ürperti hissetti - kemerin üzerinde gördükleriyle aynıydı, ama bunlar mavi Öz ile titreşiyordu.

Bir uyarı. Ne dediklerini bilmiyordu ama açıkça bir uyarıydılar.

Kemeri geçtikten sonra tekrar Fessi'ye odaklandı ve hızla Kan'ı itti. Fessi'nin kaynağı alışılmadık derecede sönüktü - tehlikeli derecede, diye düşündü - ama ona aktif olarak saldıran bir şey yok gibi görünüyordu. Onu etkileyen her neyse, ön odayla sınırlı kalmış olmalıydı.

En yakındaki sütundan çabucak daha fazla Öz aldı ve Fessi'nin içine akmasına izin verdi. Birkaç dakika sonra Fessi inledi ve kıpırdandı.

"Ne oldu?" diye sordu soluk soluğa.

"Emin değilim. Kemerli geçitten geçtikten sonra yere yığıldın." Omzunun üzerinden odaya baktı. Duvarlardaki parlayan semboller kaybolmuştu. "Ama bence eğer yapabiliyorsan, buradan hemen gitmeliyiz."

Fessi, Davian'ın yardımıyla sendeleyerek ayağa kalktı. "Bu sefer tartışmayacağım." Birkaç derin, sakın nefes aldı, sonra gözlerini kapattı.

Davian bir kez daha zamanın etraflarında bükülmeye başladığını, neredeyse onlara dokunmadan geçip gittiğini hissetti. Fessi hafifçe başını salladı ve sonra -bir eli hâlâ Davian'ın kolunu sıkıca kavıyordu- onu koridorun diğer ucuna götürüp kapıyı açtı.

Ötedeki boşlukta sekiz kırmızı pelerinli adam duruyordu, girişin etrafına diziliş biçimleri muhafız olduklarını açıkça gösteriyordu. İlk başta donmuş gibi görünüyorlardı ama Davian izledikçe, o anki hareketlerini ele veren pozisyonlarındaki küçük değişiklikleri görebiliyordu.

Davian kolunu tutan genç kadına baktı, nutku tutulmuştu. Bu, kendi yeteneğinin o kadar ötesindeydi ki gülünçtü. Fessi ikisini de neredeyse *tamamen* zamanın akışının dışında tutuyordu ve bunu şüphesiz az önce her ne olduysa hâlâ iyileşmeye çalışırken yapıyordu.

Fessi onun bakışlarını yakaladı, sonra etraftaki heykellere baktı ve omuz silkti. "Alıştırma."

Kapıyı arkalarından nazikçe kapattı, sonra Davian'ı kalabalık odanın içine doğru çekmeye başladı, yavaşça ve herhangi bir figüre dokunmamaya dikkat ederek hareket etti. Davian da onu takip etti. Bu hızla geçerken çıkardıkları hava bile onları ele verebilirdi ve kazara Üstün Yeteneklilerden birine çarparsa ne tür bir yaralanmaya yol açabileceğini düşünmek istemiyordu.

Çok geçmeden dışarıda, Merkez'in sakın bahçelerindeydiler.

Koğuş. Davian sol tarafındaki neredeyse donmuş akıntıya şaşkınlıkla baktı. Akşam olmasına rağmen ay dışarıdaydı ve ürkütücü derecede yavaş akan suyu gümüş rengiyle aydınlatıyordu.

Temizlendiklerinde Fessi'nin durup dinlenmesini bekliyordu -özellikle içeride olanlardan sonra bunun ne kadar konsantrasyon gerektireceğini hayal bile edemiyordu- ama Fessi ne aceleci ne de rahat adımlarla onu sürükledi. Merkez Duvar'ın altındaki tüneli koruyan adamların yanından sessizce geçtiler, sonra İç Koğuş'un neredeyse boş olan sokaklarından geçip İç Duvar'ın altından geçtiler.

Tol Shen'in doğu kapısından çıktıklarında -hâlâ aynı hızda ilerliyorlardı ve zaman içindeki değişimleri bir kez bile duraksamamıştı- Davian'ın zihni Fessi'nin bu yeteneği nasıl koruduğunu anlamaya çalışmaktan uyuşmuştu. Tahminine göre tüm yolculuk yirmi dakikaya yakın sürmüştü.

Yarattığı baloncuğun dışında on saniyeden fazla zaman geçtiğinden şüpheliydi.

Bir köşeyi döndüler ve Fessi sonunda kararlı yürüyüşünü yavaşlattı, nefes vermeden önce arkalarına baktı. Bir hava akımı oldu ve aniden dünya yeniden hareketlendi, yol kenarındaki ağaçlar şimdi Davian'ın yüzüne çarpan aynı gece esintisiyle sallanıyordu. Fessi elini Davian'ın kolundan çekerken Davian gözlerini kırıştırdı ve biraz sendeleyerek durdu.

Ona yardım etmek için uzandı. "İyi misin?"

Fessi elini kaldırarak yardıma ihtiyacı olmadığını belirtti. "O iyi olacak." Erran'ın sesi, karanlık odadan aniden geldi. ağaç çizgisi Davian'ın irkilmesine neden oldu. Döndüğünde diğer Augur'un onları beklediği belli olan yeşilliklerin arasından çıktığını gördü. "Genelde sabahları ben uyanmadan önce kendini bundan daha fazla zorlar." Neşeli tonuna rağmen Davian, Fessi'ye bakan Erran'ın gözlerindeki endişe parıltısını fark etmekten kendini alamadı.

Erran tekrar Davian'a döndü. "Toplantımıza gelmedin." Davian eliyle Tol'u işaret etti. "Ölmemeye çalışmakla meşguldüm. Üzgünüm."

Erran iç çekti. "Hâlâ biraz kabasın." Davian'a hafifçe sırttı ve sonra duraklayarak dikkatini Fessi'ye çevirdi. Davian'ın tekrar iletişim kurduklarını anlamak için kan çizgisini görmesine gerek yoktu.

Birkaç saniye sonra Fessi isteksizce başını salladı ve Erran döndü

Davian'a geri dön.

"Öyleyse, bunun bir daha olmamasını sağlamanın bir yolunu bulalım," diye sessizce sözlerini tamamladı.

Bölüm 18

Caeden inişinde durakladı, altında uzanan, sönmekte olan güneşin son ışıklarıyla kırmızıya boyanmış, karla kaplı uçsuz bucaksız şehri inceledi.

Geçit Kutusu'nun onu dağın zirvesine, ufku her yönden korkutucu bir şekilde dolduran bir sıradağların en yüksek zirvesine bırakmasının üzerinden bir saat geçmişti. Soğuk havada titriyor, diz boyu sürüklenmelerin arasından bir kez daha ilerlemeye çalışırken ayaklarının altında çıtırdayan bozulmamış kar aşağıya doğru eğilmeye devam ediyordu. Aşağıdaki binlerce yapının pürüzsüz, temiz hatlarını görür görmez, bir sonraki durağının burası olduğunu, buraya gelme sebebini burada bulacağını anlamıştı.

Umarım Lyth'i durdurmak için ihtiyaç duyduğu cevapları orada bulabilirdi.

Gözlerini kısarak baktı. Yaklaştıkça manzara daha da dikkat çekici hale geldi. Esans çizgileri her yolu, her patikayı çevreliyordu, her binanın üzerini kaplayan kar, aydınlatılmış caddeler boyunca hiçbir yerde görülmüyordu. Aşağıdaki yapıların hiçbirinde süsleme yoktu, mimaride tuhaf bir tasarım ya da özel bir yetenek yoktu. Yine de tozlu beyazın karartıcılığına rağmen, her binanın bir diğeriyle ne kadar girift bir şekilde birbirine kenetlendiğini, tüm şehrin parçalarının toplamından çok daha fazla bir şeye dönüştüğünü görebiliyordu. Her sokak hem faydacı hem de benzersiz, işlevsel ama farklı olmayı başarıyordu. Basitti ama aynı zamanda kusursuz bir güzelliği ve sanatsallığı da vardı.

Gözünü sürekli çeken başka bir şey daha vardı; bulunduğu noktaya ulaştığı anda fark ettiği bir şey.

Şehrin merkezi tamamen karanlıktı.

Yarım mil genişliğindeki alana sanki hiç Öz akmyormuş gibi değildi. Bunun yerine, karanlığa doğru ilerleyen enerji hatları yaklaştıkça giderek sönükleşti, titreşmek yerine titredi, sonunda tamamen sönene kadar şehir merkezine yaklaştıkça giderek zayıfladı. Solan ışıktaki görmek zordu ama Öz'ün başladığı sokakları kar kaplamıştı, sadece

Aksi takdirde doğrudan soluk aydınlatmanın üzerine oturacağı yerde eriyip gitti. Siyah girdaba en yakın olan parıltı yanıp sönerek ve tekleyerek oradaki boş sokaklara vahşi, ürkütücü bir nitelik kazandırdı.

Caeden manzarayı acımasızca inceledi. Çürüme Ovaları'nda yaşadıklarından sonra, buradayken Yedeği'ne çok dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

Başını salladı ve yorgunluğuna rağmen yoluna devam etti. Yokuş aşağı yolculuk soğuk, ıslak ve tehlikeliydi; birçok kez ayağı kaydı, iki kez kötü burkulan bileğini iyileştirmek zorunda kaldı ve vücuduna sıcaklık katmak için sürekli Öz çekti. Bir günden fazladır uyumamış olması da pek yardımcı olmamıştı.

Yorgunluk çok uzun süre durmaktan daha iyiydi. Buradaki mutlak sessizlik, uçsuz bucaksız yalnızlık ona sadece düşüncelerini arkadaş olarak bırakıyordu.

Bu, şu anda uğraşmak istemediği bir .

Bu yüzden bacaklarını hareket etmeye zorladı, derin beyazlığın içinde ilerledi ve yavaş yavaş dağın kenarında tünemiş şehre yaklaştı. Bir süre sonra kendini derin bir kanyonun içinde buldu, su şırıltıları sessizliği bozmaya başlamıştı. Uzakta, önündeki patika boyunca, şehrin girişini çevreleyen çok sayıda çeşme ve su yapısı görebiliyordu; bunların arasında şehre giden patikayı çevreleyen iki devasa şelale de vardı. Mavi Öz çizgileri pürüzsüz, cam benzeri tabakaları aydınlatıyor, enerji rastgele aralıklarla sanki canlıymış gibi hareket ediyordu.

Caeden bir an durup şelaleye baktı. Her biri kanyon boyunca en az yüz metre boyunca uzanıyordu, mükemmel simetrik ve tamamen dikti. Suyun parıldayan duvarları tepedeki çıkıntılı kayalardan çıkıyor, patikanın seviyesini aşarak ilerideki yolu kaplayan mürekkepli uçurumlara doğru devam ediyordu. Sadece çok uzaktan gelen bir kükreme, bu ikili uçurumun dibinde bir yer olduğunu gösteriyordu.

Sese rağmen Caeden şehrin ötesindeki boşluk hissini fark etti -bir ıssızlık havası, insanlar tarafından yapılmış ve sonra terk edilmiş, unutulmuş şeyler. Deilannis'te de aynısı olmuştu.

Burada her kim yaşıyorsa, artık yaşamıyordu.

Su koridoruna girerek yürümeye başladı. Hava aslında burada biraz daha sıcaktı ve hafifçe hareket ediyordu, ancak ikiz şelalelerden herhangi bir püskürme görünmüyordu. Yolun kendisi pürüzsüz, kuru ve oldukça genişti; ilerideki binaların ve sokakların aksine beyaz taştan değil, gri-kahverengi kayadan oyulmuştu.

dağ. Yolun iki kenarı boyunca aralıklarla garip semboller yazılmıştı ama Caeden bunların anlamları hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Merakına ve yolun görünürdeki güvenliğine rağmen Caeden ortalarda bir yerde durdu. Artık neredeyse tamamen karanlıktı ve su perdeleri boyunca ara sıra uçuşan garip mavi enerji onu tedirgin ediyordu. Şehrin kenarına olaysız şekilde ulaştı, girişini işaretleyen beyaz taş kemerin önünde duraksadı. Şimdi binaları yakından görebiliyordu, her şey çok ... *yeni* görünüyordu. Karla kaplı çatılara rağmen, hiçbir şey yaşlılık ya da yıpranma belirtisi taşımıyordu; hatta kuyu-Deilannis'teki korunmuş yapılar bunların yanında terk edilmiş hissi uyandırırđı.

Kardan arınmış caddede yürürken Rezervini tekrar kontrol etti, ancak herhangi bir tahliye görünmüyordu. Birkaç dakika boyunca sıcaklıktaki kayda değer artışın tadını çıkardı, ancak herhangi bir ilgi çekici nokta için binaları taramaya başladığında rahatlaması azalmaya başladı. Güvende olabilirdi ama nereye gitmesi gerektiğine dair hiçbir ipucu da yoktu. Şehrin kenarındaki çarpıcı ama artık zar zor görülebilen manzaradan, sıcak hatlara ve iyi aydınlatılmış yollara kadar her yer uçsuz bucaksız, tanıdık olmayan boşluğuyla alay ediyordu.

Sonunda durdu, bir çeşmenin kenarına tünedi ve elini akan suyun altına soktu, bu iklimde nasıl hâlâ çalıştığını merak etti. Su buz gibi olsa da berrak ve temizdi; temkinli bir ilk yudumdan sonra derin derin içti ve birkaç dakika boyunca yönünü bulmaya çalıştı.

Neden buradaydı? Geminin ikinci parçasını yakınlarda bir yere mi saklamıştı? Yoksa aslında Nethgalla'nın elindeyken boş yere Sifon'u mu arıyordu? Etrafına bakarken yüzünü buruşturdu. Bir anıya, ona doğru yönü gösterecek bir *şeye* ihtiyacı vardı. Kuşbakışı görüşünden gördüklerinden şehrin muazzam olduğunu biliyordu. Burada bir şey sakladıysa, onu aramak için bir ömür harcayabilirdi.

Solunda şehrin merkezine doğru uzanan uzun, düz caddeye baktı. İleride Öz'ün başladığı yeri görebiliyordu ve ufukta saf siyah vardı.

İhtiyacı olan şey orada bir yerde miydi? Rezervi sabit kalsa bile, bu karanlık girdap onu biraz tedirgin ediyordu. İçinde her şey gizleniyor olabilirdi.

Yine de küçük bir parçası, bakması gereken yerin orası olduğunu biliyordu.

İçini çekti, sonra ayağa kalktı ve bu kez kararlı bir şekilde karanlığa doğru yürümeye başladı.

Etrafının gözle görülür şekilde kararması beş dakika sürdü ve görmenin zorlaşması için bir beş dakika daha geçmesi gerekti. Ayaklarının altında yine buzlar çtırdıyordu ve kararmış gökyüzünden hafif bir kar yağışı süzülürken havadaki soğukluk geri gelmişti. Buradaki Öz çılgınca ve düzensiz bir şekilde titrerken, caddenin karşısındaki gölgeler her yerde var olup yok oluyor, bir an için parlak bir şekilde titreşiyor, sonra tamamen yanıp sönüyordu. Dalgalanmalar rastgele gibi görünüyor, farklı aralıklarla farklı hatları etkiliyor ve herhangi bir şeye konsantre olmayı zorlaştırıyordu. Arada sırada yukarıdan gelen yıldız ışığı huzmeleri bunu biraz telafi ediyordu ama yine de rahat olduğundan çok daha azını görmesine izin veriyordu.

Yine de Rezervinde hâlâ bir azalma yoktu. Dikkatle gözlerini kapadı ve içindeki enerji okyanusuna dokundu. Önünde küçük bir ışık topu canlandı, berrak ve sabitti, gölgeleri yok ediyor ve etrafındaki alanı keskin bir şekilde aydınlatıyordu.

Yavaşça başını salladı. O zaman şehre güç veren Öz'ün tükenmesi söz konusuydu, başka bir yerde değil. En azından Ovalar'da başına gelenlerden kurtulmuştu.

Karanlığa doğru ilerledi, ışığı iki yanındaki binaları görmesine yetiyordu ama daha fazlasını göremiyordu. Burada gizlenen herhangi bir şeyin dikkatini çekmek istemiyordu.

Çok geçmeden uzun, ince bir kulenin önünde durdu. Yapı kare şeklinde ve pürüzsüzdü, şehirdeki diğer tüm binalar gibi tuhaf bir şekilde hem farklı hem de dikkat çekiciydi. Yine de bu bina önemli gibi geliyordu. Öz akıntısının merkez üssüne yakın olması gerektiğini biliyordu; ışık topu hâlâ parlıyordu ama titreyip azalmaya başlamıştı, teller ondan ayrılıyor ve kulenin kapısına doğru sürükleniyordu. Birkaç dakika kaşlarını çattı ve sonra Licanus'u çekti, gözlerini kapadı ve konsantre oldu.

Kan aniden oradaydı; kılıcı tuttuğu kavraması, manipüle etmesi çok daha kolaydı. İçgüdüleriyle hareket etti, karanlık enerjiyle uzandı, sessiz kuleye doğru dallar gönderdi. Eylem nefes almak kadar doğaldı.

Yine de hemen geri çekildi.

Binanın içinde çalışan başka kanlar da vardı ama Caeden'ın duyularına göre bina... kırık döküktü. Vahşi. *Tehlikeli* değildi ama kontrolsüzdü. Dalgalar kasıla kasıla hareket ediyordu, bir merkeze bağlıydılar.

ama sanki kurtulmak için mücadele ediyormuş gibi çırpınıyordu. Öz, kan ile temas ettiği her yerde parçalandı; karanlık gücün diğer iplikleri, sanki yok etmek için enerji arıyormuş gibi, binayı aydınlatması gereken hatlar boyunca besleniyor gibiydi.

Caeden bir dakika sonra gözlerini tekrar açtı, kuleyi düşündü ve Öz topunun çürümesine izin verdi. İçindeki bir şey şehrin etrafını saran Öz çizgilerini kırmıştı ve hissettiği kan açığa çıkan enerjiyi yutuyordu. Bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama *vücudunda* bulunan gibi korunan Özler güvende olmalıydı.

Rezervine tekrar dokunarak ışığı yeniden canlandırdı ama içgüdüsel olarak bu sefer daha gevşek hale getirdi. Katı bir top yerine, birkaç Öz ipliğini daha küçük küreler halinde dizdi ve onları ayırdı.

Sonucu küçük bir kaş çatmayla değerlendirdi. Aydınlatma eskisiyle hemen hemen aynı güçteydi ama eğer bir vahşi kan teli çarparsa sadece birkaç top çürüyecekti. Bunu sürdürmek biraz daha fazla konsantrasyon gerektiriyordu ama bu, aniden ışıksız kalmayacağı anlamına geliyordu.

Sadece bunu yapmayı nasıl bildiğini hatırlayabilmeyi diledi.

Yavaşça ilerledi, kapıyı iterek açtı ve Öz kürelerinin önündeki odaya sürüklenmesine izin verdi. Hemen kan kirpikleri onları kesmeye başladı ama Caeden kendi kanını sertleştirdi ve savrulan dalların çoğuna karşı geri itti.

Işığının sönmeyeceğinden emin olduktan sonra dikkatini içinde bulunduğu tek ve büyük odaya çevirdi.

Mekânın görebildiği kısmı tamamen çıplaktı, hiçbir mobilya ya da ayırt edici bir şey yoktu. Yine de vahşi kan sesinin kaynağına doğru ilerlediğinde, köşedeki büyük bir nesne gölgelerin arasından kendini gösterdi. Gözlerini kısarak yaklaştı.

Ayak altında sert bir şey çıtırdadı.

Kaşlarını çattı ve taş zemini kirleten küçük metal ve cam parçalarını incelemek için durakladı. Enkazın arasına karışmış daha büyük siyah kaya parçalarını görünce, Özünü biraz daha uzatıp molozların kaynağını aydınlattı.

Geriye bükülmüş metal ve taştan oluşan dev bir yığın kalmıştı ama Caeden yine de onu tanıdı. Kurdun kafasının yarısı sanki bir demircinin demirhanesinde eritilmiş gibi batmış ve birleşmişti. Altındaki kapsül açıktı ama şekilsizdi, içindeki kötü kenarlı iğneler kararmış ve

bükülmüştü. Tabanında küller vardı ama bir zamanlar ne oldukları hakkında Caeden'in hiçbir fikri yoktu.

Tıpkı Meldier'i kurtardığı gibi bir işkence aleti.

Gözleri fal taşı gibi açılmış halde uzun bir süre enkaza baktı. Bu olay olduğunda içeride biri olsaydı...

Öz telleri kayboldu ve oda karanlığa gömüldü. Caeden gözlerini kırıştırdı. Kan bunu yapamamalıydı- "*Tal'kamar*."

Bu bir kadın sesiydi, alçak ve yavaş, bastırılmış bir öfkeyle. Caeden irkildi, aceleyle odayı tekrar aydınlatmaya çalışırken kalbi çarpıyordu. Bir saniyelik bir aydınlanma oldu; elinde kısa bir kılıç tutan bir kadın şimdi parçalanmış makinenin yanında durmuş, doğrudan ona bakıyordu. Kızıl saçları dağınık, gözleri çöküktü.

Eliyle işaret etti ve ışık tekrar kayboldu.

"Isiliar." Caeden bir adım geri çekildi, botları kırılan camlara daha fazla sürtünüyordu. Rinday'de birlikte savaştıkları zamanki halinden çok farklıydı ama kesinlikle oydu. "Yapmamız gereken-"

Yakıcı bir ışık ve ardından göğsüne çarpan muazzam bir güç vardı. Kaburgalarının acı verici bir şekilde gıcırdadığını ve sonra ayaklarından kaldırılıp en yakın duvara çarparak kırıldığını hissetti; bir şey etli bir çıtırtıyla çatladı, ancak kemik mi, taş duvar mı yoksa her ikisi mi olduğunu bilmiyordu.

Zifiri karanlık bir kez daha çökerken acı içinden yayıldı. Hırıldayarak hareket etmeye çalıştı ve kolunun olması gerektiği gibi tepki vermediğini fark edince inledi. Uzvunun ne kadar kötü kırıldığını bilmiyordu ama sanki bir kemiğin sivri ucu derisini delip geçiyormuş gibi hissediyordu.

Dişlerini sıktı ve Paetir onu bıçakladığında ne yaptığını hatırlayarak konsantre oldu. Serbest kalan Öz, Yedeğinden vücudunun hasarlı bölgelerine akmaya başladı; kolunun düzleştiğini ve göğsünün genişlediğini hissetti, saf enerji yaralara akarken kemikler, organlar ve et yeniden birbirine örüldü.

Her şey sadece birkaç dakika sürdü. Ayağa kalkmak için çabalamaya başladı ama ayak seslerini çok geç duydu.

Tekme onu tam karnından yakaladı.

Yuvarlanırken bir şeylerin koptuğunu hissetti, hem karanlık hem de acıyla yönünü şaşırdı ve başladığı yerden en az yirmi metre uzakta omzunun üzerine düştü. Görüşü boyunca parlak noktalar dans ediyordu ama içgüdüleri bu sefer daha çabuk devreye girdi; tamamen kendine geldiğinde

Halt Özü zaten iş başındaydı, kendisini yaralanmaya zorluyor ve bilincini açık tutuyordu.

"Dur," diye soludu karanlığa doğru, Licanius'u çekmek için yan tarafını tırmaladı.

Bir anlık bir anı oldu ve duyularını genişletmek için hassas bir kan ağı fırlatarak harekete geçti. Etrafındaki loş şekiller zihnine kaydolmaya başladı, taştaki ve havadaki küçük Öz izleri silik, puslu hatlarla ona geri . Görünürlükten çok uzaktı ama yine de bir şeydi.

Etrafına bakınırken irkildi. Mutlak karanlığın siyah dalları hala kırık makineden dışarı fırlıyor, arkalarında boşluk alanları bırakıyor ve sürüklenen Öz motifleri yeni oluşan boşlukları aradıkça yavaşça tekrar doluyordu. Yılan gibi kıvrılan iplikçiklerin arasından çıkan Isiliar, ona doğru ilerlerken görüntüsü güneşin kendisi kadar parlaktı.

Caeden odaklandı ve uzanarak yaklaşmakta olan figürden biraz Öz çekmeye çalıştı, onu yavaşlatmayı umuyordu. Hiçbir şey olmadı; Isiliar bu girişim karşısında irkilmedi bile. Orada geçilmez bir şey vardı, kadının etrafında Caeden'in kanının geçemediği bir bariyer.

"İki bin yıl." Isiliar'ın sesi artık tizdi ve delilikle doluydu. "İki bin yıl, Tal'kamar."

Bir an Isiliar'ın titreşen formu on adım uzağındaydı; bir sonraki adımda görüşünü dolduruyordu, parlak hatları öfkeyle bükülmüştü. Duraksadı, zamanı yavaşlattı ve Esansla güçlendirilmiş bir yumruk kafasını kıl payı ıskalayınca eğildi.

Kafatasının yakınındaki duvar çarpmanın etkisiyle patladı ve ufalanan taşların arkasındaki boş sokağa sıçradığını duyabildi. Isiliar tekrar vurdu ve o yine kaçtı. Daha fazla taş parçalandı, bu sefer bir metreye yakın genişlikte bir bölüm.

Kendini dar delikten geriye ve karın içine doğru fırlattı, yuvarlandı ve ayağa kalktı, bu sefer Licanius'u kınından çıkaracak kadar dengeli bir şekilde. Kan'ı kavrayışı anında daha sıkı, daha kolay hale geldi; kendini zamanın dışına itti ve ardından karanlıkta görmesini sağlayan kan'ı rafine etti. Hemen ardından duvardaki delikten tırmanmakta olan Isiliar'ın dış hatları netleşti. Artık kendi kılıcını çekmişti.

Isiliar havada zar zor hareket eden kar tanelerinin arasından ona doğru maksatlı bir şekilde ilerlemeye başladı ve Caeden dehşet içinde şunu fark etti

O da en az onun kadar hızlı hareket ediyordu. Licanius'a rağmen, onun zaman manipölasyonu da en az onunki kadar etkiliydi.

Isiliar üzerine gelmeden önce sadece bir saniyesi vardı; Licanius'u kaldırdı ve ilk darbesini engelledi, kolu darbenin etkisiyle titriyordu. Hızla uzuvlarına daha fazla Öz besledi ve saldırgan ona darbe üstüne darbe yağdırırken umutsuzca kendini savundu.

Isiliar'ın kılıcı tekrar tekrar, daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı parlarken Caeden'in gözleri büyüdü, her saldırı yaratıcı, tahmin edilemez ve acımasızca etkiliydi. Sahip olduğu tüm konsantrasyonu bu öfkeli darbeleri durdurmak için harcadı ve on saniye içinde bunun yeterli olmayacağını anladı.

Sonunda Isiliar'ın bileğinin hızlı bir hareketi bıçağı parmakları boyunca kesti; adam nefes nefese kaldı ve Licanius'a olan hakimiyetini kaybetti. Bıçak birkaç metre ötedeki karın içine battı.

Caeden üzerine atladı ama kılıç olmadan zaman balonunu koruyamadı. O hareket etmeye başladığında Isiliar sol elinde Licanius'u ve sağ elinde kendi kılıcını tutarak çoktan orada duruyordu.

İkinci bıçağı kınına soktu ve sonra ileri doğru göz kırparak adamın ağzına öyle sert bir yumruk indirdi ki adam dönerek tekrar sertçe düştü ve buz gibi ıslaklığın içinde kaydı. Kırık çenesine Öz beslerken yuvarlandı, Isiliar'ın dış hatlarının Licanius'u göğsüne sapladığını görmeyi bekliyordu.

"Biliyor musun? *Benim ben* olarak kalmam için ne gerektiğini *biliyor* musun?" Anlık rahatlamasına rağmen Isiliar kıpırdamamıştı. "Uykudan korkmanın ne demek olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ve sonra uyanmaktan korkmak?" Görmek için kan kullanırken emin olamadı ama gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü düşündü. "El seni alıyor, Tal. Artık acı çekmeden uyuyamıyorum. *Acı* çekmezsem uyuyamam."

Caeden tökezleyerek ayağa kalktı ve titreyen elini savunma pozisyonunda tuttu. "Isiliar," diye soluk soluğa kaldı. "Lütfen. Dur. Licanius'u Lyth'ten uzak tutmak için buradayım."

Isiliar cevabını fısıldadı, öyle ki Caeden zar zor duyabildi.

"Umurumda değil."

Sonraki dakikalar yıllar gibi geçti. Licanius olmadan, Caeden Isiliar'ın saldırılarına karşı çaresizdi; her yumruk kemikleri kırıyor, her tekme organlara zarar veriyor ve onu donmuş zeminde çaresizce savrulmaya itiyordu. Kan üzerindeki hakimiyetini tamamen kaybederek sokağı tekrar tamamen karanlığa gömdü. Her an daha fazla acı beklentisi ve hangi geleceğinin bilinmezliği vardı. Özü bir anda aktı

Rezervinden bedenine doğru sürekli bir akıntı vardı ama iyileşmekten fazlasını yapamadan Isiliar bir kez daha üzerine gelecekti.

Sonra Isiliar ona son bir kez vurdu ve bir şeyler değişti.

Birdenbire acı, korku, soğuk ve kafa karışıklığı... azaldı. Hâlâ oradaydılar ama uzaktaydılar.

Artık sakindi. Odaklanmıştı.

Kan'a uzandı, zamanın dışına çıktı. Isiliar saldırdığında doğanın bir gücüydü ama hiçbir zaman güçlü bir savunması olmamıştı. Hayatta kalmak istiyorsa, saldırıya geçmesi gerekiyordu.

Caeden eliyle işaret etti, vücudunun etrafında her bir teli fısıltı kadar ince, inanılmaz derecede ince, sertleşmiş bir kan ağı oluşurken ne yaptığının farkında bile değildi. Zaman balonunu dışarıya doğru uzatabildiği kadar uzattı.

Sonra Rezervini açtı ve her yöne doğru bir Öz dalgası saldı.

Enerji Kan'a çarptığı yerde hafifçe bozuldu ama çoğunlukla kendi içinde büküldü, yoğunlaştı ve ağdaki küçük boşluklardan geçmeye zorladı. Tek, katı bir dalga olarak başlayan şey hızla binlerce bireysel, jilet keskinliğinde iğneye dönüştü ve vücudundan patlayarak ölümcül bir ışık yağmuruna dönüştü.

Yakındaki binalar gücün etkisiyle parçalanırken, taşlar Öz tarafından parçalandı, tüm duvarlar kızgın toz bulutları içinde yok oldu, çatılardaki kar yığınları sokağa çöktü. Solunda Isiliar'ın umutsuzca kan kalkanını kaldırdığını gördü ama zaman balonunu uzatarak ona tepki verecek zaman bırakmamıştı. Mermilerin bir kısmını emdi ama hepsini değil; kıldan ince enerji bıçakları yüzünün sol tarafına, koluna ve her iki bacağına saplandı. Acı dolu bir çığlık attı, saldırının isabet ettiği yerdeki eti mahvoldu, göz kamaştırıcı ışık hızla tekrar kaybolurken dizlerinin üzerine çöktü.

Yine de yaralanmanın onu uzun süre yavaşlatmayacağını biliyordu. Garip, sakin berraklık anı geçti ve az önce yaptığı şeyin yıkıcı gücü karşısında sersemlemiş bir halde bir an hareketsiz durdu.

Sonra koştu.

Zaman baloncuğunun tekrar küçülmesine izin verdi ve kar yığınlarının arasından elinden geldiğince hızla geçerek uzaktaki soluk, titrek Öz ışıltısına doğru ilerledi. Sokaklar düz ve pürüzsüzdü ve görüşünü kanla artırmaya çalışarak zaman kaybetmedi.

tekrar. Bir dakika içinde beyazın soluk ışıltısını görebildi ve birkaç dakika daha geçtikten sonra, çılgınca dalgalanan Öz bir kez daha etrafını sarmıştı.

Omzunun üzerinden riskli bir bakış attı ama arkasında sadece gölge vardı.

Isiliar üç metre ötede olabilir ya da hiç peşinden gelmiyor olabilir.

Bir yan sokakta hızla ilerledi, açık bir kemerden geçip bir duvara yığılmadan önce birkaç hızlı dönüş yaptı ve nefes nefese kaldı. Çok fazla dayak yemişti; vücudu bütün olabilirdi ama tükenmiş, sınırlarının çok ötesinde bitkin düşmüştü.

Dinlenmesi kısa sürdü. Dehşete kapıldı, dışarıda, sokakta metalin taşa sürtünme sesini duyabiliyordu. Nefesini tuttu.

Ses bir an durakladı, sonra tekrar geldi. Bu sefer daha yakından.

Gözlerini kapadı, kan ile uzanarak duyularını ana caddeye doğru genişletti. Isiliar yavaşça onun bulunduğu yere doğru yürüyor, bunu yaparken Licanus'u duvar boyunca sürüklüyordu. O izlerken başını yana eğmiş, doğrudan ona bakıyordu.

"Tal'kamar." Isiliar'ın deliliğe bulanmış sesi gürledi ve yerde , bir şekilde yansıtıldı ve büyütüldü. "Duvarların seni saklamak için hiçbir şey yapmadığını biliyorsun."

Üzerindeki taş tavan çatladı ve sonra düşmeye başladı.

Caeden döndü ve kemerden geri atladı, bina arkasından yıkılırken sokağa yuvarlandı. Toz ve enkaz yüzünden öksürerek dizlerinin üzerine çöktü.

Kafasını kaldırdığında Isiliar'ın tam karşısında durduğunu gördü. Kızıl saçlı kadın onu omzundan yakaladı, Esansla güçlendirilmiş eli kas ve kemikleri ezerek onu ayağa kaldırdı ve sonra da sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi havada tutarak ötesine geçti.

"Beni kontrol etmek için döneceğini söylemiştin. *Yemin* etmiştin." Onu izlerken Isiliar'ın sesi titriyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı. Kafasına öyle sert bir yumruk attı ki Caeden kafatasının çatırdadığını duydu, sıcak ve yapışkan kanın Caeden'in kafasından aşağı akmaya başladığını hissetti.

Boyun. Isiliar ağlarken fark etmedi bile. Onu tekrar yumrukladı. Tekrar.

Tekrar.

"Isiliar. Dur."

Caeden'in görüşü artık neredeyse kaybolmuştu, solmakta olan dünya koyu kırmızıyla renklenmişti. Bulanık bakışlarını yeni gelene doğru kaydırmaya çalıştı ama nafile.

"Beni terk etti."

"İnanmıyorum... isteyerek. Bir kez ilshara ... tahmin edemeyeceği kısıtlamalar ... bunu zaten açıkladı." Pusun içinde kelimeleri seçmek zordu. Bir hareket oldu ve belli belirsiz tanıdık erkek sesi tekrar geldi. "Sen... tam olarak iyileşmemişsin, Is... bana Licanius'u daha önce ver... ondan daha iyi... Tal'ın günahlarının senin günahların olmasına izin verme..."

Anlayamadığı daha çok şey vardı; Isiliar sonunda Caeden'in omzunu bıraktı ve onu soğuk zemine gevşekçe bıraktı. Şimdi onun sözlerini de anlayamıyordu ama ses tonu meydan okur gibiydi.

İyi bir işaret değil, diye dalgınca kabul etti. Yine de önemli değildi. Bu kez, kafatasına akan Öz bile yeterli olmayacaktı.

Karanlığın onu ele geçirmesine izin verdi.

Caeden Isiliar'ı önünde yönlendirdi, bağlarından dolayı tökezleyip düşmemesi için daha yavaş bir tempoda hareket etmeye özen gösterdi.

Travail Köprüsü'nü geçip Alkathronen'e girdiklerinde, İnşaatçılar'ın son şehrinin sıcak ışıltısı yön bulmayı kolaylaştırırken ona usulca "Neredeyse geldik," dedi.

Isiliar başını salladı, kumral saçları hareketle birlikte sallanıyordu. "Bunu neden yapıyorsun Tal?" diye sordu kısık sesle, ilk kez sormuyordu. "Bir şey kazanmayı umman mümkün değil. Diğerleri beni bulacak ya da ben öleceğim ve bir ya da iki yıl içinde onlara söyleyeceğim. Her iki durumda da senin bir hain olduğunu anlayacaklar." Sesi kesildi ve sanki Caeden'ın cevap vermesini bekliyormuş gibi bir an hiçbir şey söylemedi. Caeden cevap vermeyince konuşmaya devam etti, ama bu sefer fısıltıya yakın bir sesle. "Neden şimdi, Tal? Sona bu kadar yaklaştıysan neden? Kurtarmaya bu kadar yakınken..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi. "Bunu hepimizden daha çok istiyorsun. İsteddiğini biliyorum. O yüzden El aşkına, bana nedenini söyle!"

Caeden cevap vermemeyi düşündü. Isiliar'a -herhangi birine- açıklama yapmaya çalışmak boşunaydı.

Yine de Isiliar onun arkadaşıydı. Yapmak üzere olduğu şey göz önüne alındığında, bunu ona borçluydu.

"Bir tanrının tanımı , Is?" diye sordu sessizce.

Isiliar başını yana eğdi, soru karşısında hazırlıksız yakalandığı belliydi.

"Bir tanrı... başka bir varlıktan çok daha güçlü ve bilgili olan, onun kavrayışının ötesinde olan kişidir," dedi yavaşça. "Bu onları sadece daha aşağı varlıkların saygısına layık kılmaz,

ama bağılılıklarını, inançlarını."

Caeden başıyla onayladı ve Isiliar'ı nazikçe durdurarak ona bir kapı açtı. "Pek çokları için biz tanırız. Yine de mükemmel olmaktan çok uzağız. Öfkeyle, kıskançlıkla hareket ediyoruz. Hatalar yaparız. Birbirimizle savaşıyoruz." Tereddüt etti. "Yalan söylüyoruz."

Isiliar kaskatı kesildi. "Bu tartışmayı binlerce kez yaptık Tal. Andrael hatalıydı. Deli. El bizi asla yanıltmadı. Bunu sen de biliyorsun. Bunu hepimiz biliyoruz. Bunu Venerate daha var olmadan önce tespit etmiştik!"

"Yine de şüphelerim var," dedi Caeden. "Andrael'e yaptıklarımızdan sonra dile getiremediğim şüpheler. Sadece El'in bizden yapmamızı istediği şeylerin iyi olduğunu tespit ettik. Ya da en azından iyi gibi görünüyordu." Alnını ovuşturdu. "O'nun yarığa ulaşmasını engellemeye çalışmıyorum, Is. El geri dönmek istediğimi biliyor. Bize vaat ettiği dünyayı her şeyden çok istiyorum. Ama ben sadece... ben de daha fazla zaman istiyorum. Emin olmak istiyorum. Ve diğer herkes hedefe o kadar odaklanmış durumda ki, durup dinlemiyorlar."

Isiliar birkaç dakika cevap vermedi.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi sonunda. "Hepimiz bazen böyle hissederiz. Ama... biz El değiliz. Her şeyi bilen değiliz. Bir noktada, güvenmeye karar vermek zorundayız. İnanmaya." İç çekti. "Tanrı olmanın bir başka işareti bu, Tal. Daha küçük varlıklar onları ya da planlarını tam olarak kavrayamazlar ve bu nedenle bunun yerine inançlı olmayı seçmelidirler."

"Yine de bu kendimiz için düşünmememiz gerektiği anlamına gelmiyor."

Isiliar omuz silkti. "Konuyla ilgisi yok, bunu bilmen gerek. Tüm bunlar birkaç ay içinde sona erecek. Darecianların ellerinde bir şey kalıp kalmadığına bağlı olarak en fazla bir yıl."

Caeden onun bakışlarına karşılık vermedi. "Bundan daha uzun sürecektir," dedi yumuşak bir sesle ve onu binaya doğru götürdü.

Isiliar Dere'yi görür görmez kaşlarını çattı ve Caeden onun hızlı zihninin olasılıkları gözden geçirdiğini görebiliyordu. Onun kanla inceleme yeteneğini engelliyordu ama yine de amacını bulmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Belli belirsizdi ama beklediğinden de erken fark etmişti. Omuzların hafifçe sertleşmesi, yarı çekilmiş nefes, gözlerin anlık genişlemesi. Normal bir insan için fark edilmeyebilirdi. Venerate'lerden biri içinse neredeyse bir korku çılgılığı gibiydi.

"Sana kim söyledi?" Isiliar'ın sesinde en ufak bir gerginlik, en ufak bir titreme vardı.

"Kendi başıma çözdüm. İyi saklamışsın, kanıtların çoğunu silmişsin. Ama Silvithrin'in dışında bir manastır vardı. Gassandrid'le tanışmadan önce bir kez orada kalmıştın ve-"

"Yangına yakalandım. İki gün boyunca," dedi Isiliar usulca. "Onlara bunu yazmamalarını söyledim."

"Bu onlar için bir mucizeydi. Yapmak zorundaydılar."

"Demek bu yüzden buradayız." Isiliar başını salladı. "Ne... El'in adına neye güç veriyorsun?"

Caeden tereddüt etti. "Bir ilshara." Isiliar'ın kaşlarını neredeyse gülümseyecekti ama durumun acımasızlığı hemen kendini gösterdi. "Büyük bir tane. Andrael'in tasarımı bir şey."

Isiliar yavaşça başını salladı ve Caeden onun elinin altında titrediğini hissedebilmesine rağmen sesini oldukça sakın tutmayı başardı. "Andrael'in teorisine, yani El'in geçemeyeceğine inanıyorsun. Büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Umarım öyleyindir."

"Diğerleri sen olduğunu anlayacak," dedi Isiliar, biraz da umutsuzca. "Her yerinde senin imzan olacak. O kurt sembolünü artık herkes biliyor."

"Onlara Andrael'in beni kandırarak onu yapmaya yardım ettiğini ve sonra da Darecianlara verdiğini söyleyeceğim. Şüphelenecekler ama onlara karşı olduğuma inanmadan önce buna inanacaklar." Rahatsız bir şekilde de olsa omuz silkti. "Ve eğer El gerçekten söylediği kişiye, o zaman belki de bilecektir. Belki de hainliğimi ortaya çıkaracaktır. Bunun başarısız olması için pek çok yol var Is, ama sadece sen haklıysan."

Isiliar hafifçe dönerek ona baktı. "Yapma bunu. Lütfen."

Caeden onun omzundaki tutuşunu yavaşça düzeltti. "İstemediğimi biliyorsun," dedi, kelimelerle kalbi kırılıyordu. "Ama sen ve diğerleri bana başka bir seçenek bırakmadınız."

Isiliar'ı Kol'a doğru ilerletmeye çalıştı ama Isiliar bu sefer direndi. Caeden duygularını yuttu ve onu sürekli iterek ilerlemeye zorladı. Isiliar harika bir savaşçıydı ama bağlı olduğu için itaat etmekten başka çaresi yoktu. Yalvarmak için çok yaşlı, çok bilge ve çok gururluydu. Onun da fikrini değiştirecek noktayı çoktan geçtiğini biliyordu.

Yine de, duygularını kontrol altında tutmaya alışkın olsa da, vücut dili çok şey anlatıyordu. Bu, başka bir insanın hayal kırıklığı, öfke ve dehşet içinde çığlık atmasına eşdeğerdi.

"Diğerlerinden kaç kişi var Tal?" diye sordu, tabut benzeri kutuya yaklaşırlarken sesi artık açıkça titriyordu. "Özünü sömüreceğin tek kişi ben miyim, yoksa onu durdurmak için daha fazlası mı gerekecek sence?"

"Fark etmez. Sen olmalıydın, Is. Benim üzerimde Knowing kullanmamalıydın." Caeden onu dikkatle kutunun içine soktu, düz ve yüzü dışa dönük bir şekilde yatırdı, ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Tereddüt etti, sonra onu hafifçe sola kaydırды. Özünü boşaltmaya başladıklarında iğneler onu yerinde tutacaktı ama ilk pozisyonu doğru alması önemliydi.

Onun bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştı, sonra tekrar başka tarafa baktı. "Alkathronen'in kendisi senin tamamen tükenmeni engelleyecektir. Dok'en sıkıcı olabilir ama en azından Vardiyalar dışında acı hissetmeyeceksin." Yan taraftaki rafa yerleştirdiği üç yüzüğü gösterdi. "Ve fırsat buldukça seni kontrol edeceğim. Söz veriyorum."

Yanındaki kılıcı çözdü ve ona dokunmamasına dikkat ederek ayaklarının dibine koydu. Diğerlerinin yanında tutmak için çok tehlikeli, başka bir yerde bırakmak içinse çok değerliydi.

Sonra cebinden Sifon'u çıkarıp bıçağın yanına koydu. Hâlâ kristal kürenin asla ihtiyaç duymayacağı bir şey olmasını umuyordu... ama El'le ilgili şüphelerinden de kurtulamıyordu. Eğer korktuğu şey gerçeğe yakınsa, o zaman bu onun tek seçeneği olabilirdi.

Bir elini kurdun kafasının ağzına koyarak son noktayı etkinleştirmeye hazırlandı.

"Bekle." Isiliar ona baktı, zümrüt gözleri yalvarıyordu. "Manastırdaki o zaman. Hiç uyumadım, Tal. Bir kez bile. Tüm zaman boyunca farkındaydım." Şimdi tüm vücudu titriyordu. "Bu kadar acı çekerken dok'en'in işe yarayacağını sanmıyorum."

Caeden kaşlarını çatarak ona baktı. "Yalan söylüyorsun," dedi, ama kendi sesindeki belirsizliği de duyabiliyordu.

"Tam orada Biliyorsun." Isiliar onun bakışlarını tuttu. "Beni kes ve gör."

Caeden kendini hasta hissetti. Tereddüt etti.

"Çok ama çok üzgünüm," dedi usulca. "Hiçbir şey fark etmez."

Gözlerinde yeni başlayan yaşlarla kapağı kapattı ve Isiliar'ın dehşet dolu çığlıklarını boğdu.

Bölüm 19

Wirr ahırın kapılarını sessizce kapatıp Breshada'ya ilerlemesini işaret ederken nefes verdi, hâlâ doğru kararı verip vermediğini merak ediyordu.

Hâlâ çalışmakta olan hizmetkârlar ya da devriye gezen muhafızlar tarafından fark edilmeden Avcı'yı buraya gizlice sokmak biraz zaman almıştı ama Wirr fark edilmeden başardıklarını düşünüyordu. Onu hemen gitmeye zorlamayı düşünmüştü; geçmişleri göz önüne alındığında bile, Breshada'nın yakınında kalmasına izin vermekten son derece rahatsız hissediyordu. Yaşına rağmen, sözde durumuna rağmen, o bir katildi. Bir *seri* katil. Kısa bir süre önce davasına tüm kalbiyle ve ruhuyla inanmış biri.

Ama görünüşü ve tuhaf iddiası görmezden gelinemeyecek kadar tuhaftı.

Sonunda boş ve temiz bir ahıra girdiklerinde, Wirr bir kovayı kaldırıp ters çevirdi ve oturmak için kullandı. rahatsız dakikadan sonra Breshada da aynısını yaptı. Andyn ayakta kalmayı tercih etti, keskin bakışları karşısındaki genç kadından hiç ayrılmadı.

"Burada güvende olursun, en azından bu gece için," dedi Wirr, yan ahırdaki bir at usulca kişnerken. "Şimdi, gaa'vesh olduğunuzu söylediğinizde ne demek istediğinizi açıklayın." Kaşlarını çatı. "Neden öyle dedin ki?"

"Çünkü ben *öyleyim*. Sadece tanrıların dokunması gereken güce dokundum," dedi Breshada, kelimeler gibi geliyordu.

"Bu mümkün değil," diye gözlemledi Wirr. "İnsanlar bir Rezervle doğarlar ya da doğmazlar ve Gil'shar bunu sende uzun zaman önce bulmuş olmalı. Neden Üstün Yetenekli olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama-"

"Ben gaa'vesh'im!" Breshada öfkeyle eliyle işaret ederek hırladı.

Kör edici, kıvrımlı bir enerji şimşeği Wirr'in yüzünün yanından geçerek arkasındaki saman balyalarına çarptı ve onları ateşe verdi. Andyn hızla alevleri söndürmeye koyulurken, Wirr uzun bir an boyunca şaşkınlıkla Breshada'ya baktı.

Breshada göz teması kurmayı reddederek yanmış samana baktı,

açıkça utanmıştı. "Yani. Gördüğünüz gibi bu doğru. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama Talmiel'e giden köprüden geçiyorduk ve ..."

Wirr sonunda bağlantıyı kurduğunda inledi.

"Sen mi? Büyükelçinin partisindeki *sen miydin*?" dedi şaşkınlıkla.

Breshada belli belirsiz bir şaşkınlıkla başını eğerek yukarı baktı. "Evet. Bulucu patladı ve..." Yutkundu, anının acı verdiği belliydi. "Bunun bir şaka, bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Bazı Üstün Yetenekliler beni kontrol ettikleri sırada yakınlarda Esans kullanıyorlardı. Herkes yaptı. Hepimiz güldük, zamanlamanın ne kadar komik olduğundan bahsettik. Nasıl uyutulmam gerektiği hakkında şakalaştık."

Wirr sessizce dinledi, Breshada'nın sesindeki duyguya nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bir yanı kadının dehşeti karşısında vahşi bir memnuniyet hissetti. Elbette, onun arkadaşlarıyla birlikte Üstün Yeteneklileri öldürmekle ilgili kahkahalar atarkenki görüntüsü tiksindirici olmaktan çok daha fazlasıydı.

Ama Breshada'nın yüzünde açıkça yazan acıyı ya da bakışlarını yoran umutsuzluğu da inkâr edemezdi. Breshada sadece üzgün değildi... nefret ettiği her şeyin, tam da yeryüzünden temizlemeye çalıştığı insan tipinin kendisi olduğunu keşfetmişti.

Kırılmıştı.

"Bunun bir hata olmadığını anladıklarında -üç farklı Finder, belki bir düzine test- beni almaya çalıştılar. Sonunda anladıklarında bunu gözlerinde görebiliyordum. Benim bir hain olduğumu düşündüler. Bir iğrençlik." Breshada'nın bakışları hâlâ yere sabitlenmişti ve hatırladıkları karşısında sesi titriyordu. "Bu yüzden Fısıltı'yı kullandım. Ran'ı kullandım. Buluculardan birini bile aldım, çünkü onu patlatanın ben olduğuma inanmadım. Bunun bir numara olduğunu düşünmüştüm. Ama ..."

Wirr alnını ovuşturdu, duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Ama nasıl?" diye sordu sessizce. "Gil'shar test etmiyor mu-"

"Her yıl. Reşit olana kadar her yıl sınava tabi tutuluyoruz," dedi Breshada öfkeyle. "Ve ben geçtim. Her zaman geçtim. Gaa'vesh'ler artık Desriel'de doğmuyorlar ama yine de sınava tabi tutuluyorlar."

Wirr Andyn ile bakıştı. "Ama on sekiz yaşına geldiğinde yeteneğin kendini göstermemiş olsaydı-"

"*Bunu bilmediğimi* mi sanıyorsun?" Breshada son sözleri ani bir öfkeyle tısladı; eliyle bir işaret yaptı ve bir başka Öz fişkırdı, yana doğru fokurdadı ve sert toprakta bir çukur açtı. Hemen sustu, gevşek siyah saçları sallanırken gözlerini yaralı

hayranlık ve tiksinti karışımı bir duyguyla yere düştü.

Wirr'in şaşkın bakışları karşısında özür dilemek için elini kaldırdı. "Bir kaza," diye garanti verdi ona, hasta görünüyordu. "Kasıtlı olarak kullanmıyorum."

Wirr başını ellerinin arasına gömdü. "Bu..." İnledi. "Bizim emirlerimizle hareket ettiğini düşünüyorlar, Breshada. Seni aralarına casus olarak gönderdiğimizi düşünüyorlar."

"Ne?" Breshada ayağa kalkmıştı, tepkisinin şiddeti Andyn'in kılıcını yarıya kadar çekmesine neden olmuştu ki koruma onun öfkesinin Wirr'e yönelik olmadığını fark etti. "Düşünemezler..."

"Biliyorlar," dedi Wirr acı bir sesle. "Ve sahip oldukları her şeyle seni arıyorlar. Seninle konuşma ihtimalimize karşı bizi de yakından izliyorlar." Yorgun bir ifadeyle eliyle işaret etti. "Tıpkı bizim burada yaptığımız gibi." Gil'shar'ın kendisini şahsen çok yakından izleyeceğinden şüpheliydi -kendi casusunun maskesi düştükten sonra onunla buluşmak için dikkatsizden de beter olması gerekirdi- ama sadece sıradan bir gözlem altında olsa bile, bu bir felaket anlamına gelebilirdi.

Breshada ellerini yumruk yaptı. "Benim hakkımda böyle düşündüklerine inanamıyorum."

"Onları suçlayabilir misin?" diye sordu Wirr sessizce. "Daha önce fark edilmemenin sebebinin yeteneğini saklaman olduğunu varsaymaktan başka ne düşünebilirler ki? Ve eğer yeteneğini Gil'shar'ı kandıracak kadar iyi saklıyorsan, bunu tek başına yapıyor olamazsın?"

Derin bir nefes aldı. "İşte . Bunun tam olarak *nasıl* olduğu sorusunu şimdilik bir kenara bırakırsak, diyelim ki sana inanıyorum. Benden ne istiyorsun, Breshada?"

Breshada yüzünü buruşturdu ve birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Sonra omuzları biraz daha çöktü.

"Ben... ben bunu kontrol edemiyorum. Sinirleniyorum ve bu sadece ..." Vurgulama için yerdeki deliğı işaret etti. "Bunun nasıl gerçekleşmiş olabileceğini anlamam gerekiyor, böylece bunu geri alabilirim. En kötü ihtimalle, onu kullanmaktan nasıl kaçınacağımı bilmem gerekiyor. Güç bilgisi normalde yasaktır, ama ..." Kırık dökük bir şekilde konuşmasını sürdürdü.

Wirr derin ve ağır bir iç çekti. Yapılacak en kolay şey Breshada'yı büyükelçiye teslim etmek olacaktır. Bu bir dizi sorunu çözerdi -Sadece ailesinin evindeki bir Avcı için endişelenmek zorunda kalmayacaktı, aynı zamanda bu jest büyükelçiye de Breshada ile çalışmadığına ikna edecekti.

Tereddüt etti. Annesinin ona Kuzeyli olarak bunun en iyi seçenek olduğunu söylediğini duyar gibiydi... ama bunu yapamazdı. Siyasi sonuçları bir yana, geçmişte ne yapmış olursa olsun, Breshada artık Yetenekliydi. Ve lider olmanın bir parçası, ona göre en önemli parçası, sadece *en iyi* olanı değil, *doğru* olanı yapmaktı.

Bir an için düşündü. "Seni bir Gölge'ye dönüştürebiliriz." "Hayır." Breshada'nın yüzü bu öneri karşısında buruştu. "Utanç içinde yaşamak, Tanrıların hoşnutsuzluğuyla damgalanmak mı? Onurlu bir şekilde ölmek bundan daha iyidir." Onun bakışlarını tuttu. "Talmiel'de seni bağışlamam söylendiğinde anlamamıştım - seni Ilin Illan'da tekrar görene kadar anlamamıştım. Artık anlıyorum. Öğrenmeliyim, gaa'vesh. Bunun Gil'shar'daki rakiplerimden birinin başlattığı bir komplo mu yoksa Renmar ve Gawn'a yaptıklarım için ilahi bir ceza mı olduğunu bilmiyorum. Ama her iki durumda da, sen ve ben açıkça birbirimize bağlıyız ve öğrenmeliyim."

Wirr homurdandı. "İlk ders mi? Bize gaa'vesh demeyi bırakmak isteyebilirsin," dedi sert bir şekilde. "İkincisi? Benim adım Torin. Ve eğer etrafta başkaları varsa, 'Efendim' ya da 'Ekselansları' diyebilirsiniz." Kızın kaşlarını çatması üzerine bir kaşını kaldırdı. "Gil'shar'ın seni bir an önce Desriel'e geri götürmesini istemiyorsan tabii. Saçınızı değiştirmek sizi tanımayanların dikkatini çekmemenize yardımcı olabilir ama bu da bir yere kadar. Gizemli, genç, silahlı bir kadın bana eşlik ediyor ve benim saygıdeğer adımı kullanmayı reddediyor. Seni hemen fark ederler."

Breshada ters ters bakmaya devam etti ama sertçe başını salladı.

Wirr iç çekti. Açıkça söylememişti ama az önce ona yardım etmeyi kabul ettiğini biliyordu. Tam olarak *nasıl* olduğundan emin değildi. Ama karar verilmişti.

"Talmiel," dedi aniden. "Sana bizi bağışlayan söylendi demiştin." O gece biraz bulanıktı; hemen ardından olan diğer her şeyle birlikte, zamandan beri bunu neredeyse hiç düşünmemişti bile. Bir asır önce olmuş gibiydi.

-Ama şimdi Breshada da oradaydı ve bir parça meraktan fazlasını itiraf etmek zorundaydı. "Neden?"

Breshada tereddüt etti.

"Yaptığım bir takastı," dedi sonunda. Hatırladıkça gözleri bir an için odaklanmadı ve eli dalgınca kılıcının kabzasına gitti. "Tal'kamar bana Fısıltı'yı verdi, benim de tek yapmam gereken seni ve arkadaşını kurtarmaktı."

Wirr, Breshada'nın ne demek istediğini anlayınca bir an için kaşlarını çatı.

söyleyerek. Onları kurtarması karşılığında ona *Fısıltı* mı verilmişti?

"Bu Tal'kamar," dedi sonunda. İsmi şimdi hatırlıyordu; Breshada ilk tanıştıklarında ondan bahsetmişti ama yine de ona bir şey ifade etmiyordu. "Kimdi o? Onunla nasıl tanıştınız?"

Breshada yan tarafa baktı, hayal kırıklığı yüz ifadesinden belli oluyordu.

"Bu ismin eski bir şekli, sadece Gil'shar'ın tarihlerinde yazılı," dedi usulca. "Kendisine Tal'kamar derdi ama... halkımın çoğu onu Talkanor olarak tanır."

Wirr gözlerini kırıştırarak Andyn'e baktı, o da omuz silkti. "Marut Jha Talkanor gibi mi? *Tanrı* mı?" Wirr, Andyn'in Ses tonundaki kuşku.

Breshada kaşlarını çatı. "Evet." Fısıltı'yı çekti ve aniden her şey susmuş gibi göründü. "Her gün şüphe duyuyorum -nasıl duymayayım ki? Başka kimin elinden bana böyle bir kılıç verilebileceğini sanıyorsun? Fısıltı, kestiklerinin hayatından beslenir. Kendi gözlerinizle görmemiş olsaydınız, bunun da bir efsane olduğunu iddia etmez miydiniz?"

Wirr ile arasına giren Andyn'e dudak büktü ama Andyn kıpırdamayınca isteksizce kılıcını tekrar kınına soktu. "Avcı olarak kabul edileli çok olmamıştı -on yıllardır böyle bir onura erişen en genç kişiydim- ve Tal'kamar..." Yutkundu. "Geçtiğimiz yüzyılda diğer tanrıların aramızda görüldüğüne dair raporlar giderek artıyordu. Beni ve benden iki nesil öncesini eğiten Akran, çok genç bir adamken bir keresinde Gasharrid tarafından ziyaret edildiğini iddia etmişti. Sek adında bir arkadaşım, ibadet ederken Dokunulmaz Mezar'dan Diarys'in çıktığını gördüğünü söyledi." Breshada'nın sözleri artık akıp gidiyordu; konuşurken Wirr ve Andyn'in orada olduğunu bile unutmuş gibi yere bakıyordu. "Ne kadar tuhaf olsa da, Tal'kamar bana kendini gösterdiğinde - bana gizli işaretleri ve bedenine yazılmış ilahi işaretleri gösterdiğinde - kimden şüphe edebilirdim ki?"

"Ve bizi kurtarabilmen için sana Fısıltı'yı mı verdi?" Wirr nazıkçe sordu. Bu bir Augur olmalıydı - içinde bulundukları durumu önceden bilen, belki de Breshada'yı okuyup onu tanrısallığına ikna etmek için neyin gerekli olduğunu belirleyebilen biri. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama Wirr'in bunu ona söylemeye niyeti yoktu.

"Kılıcın büyük bir amacı olduğunu ve bu amacın gerçekleşmesinin tek yolunun benim aracılığım olduğunu söyledi. Sonra bana Fısıltı'nın neye mal olacağını, onu almanın ne anlama geleceğini söyledi. O, Tanrı'nın

Denge. Bana bir seçenek sundu." Wirr'in gözlerinin içine baktı. "Ama ölümlüler Fısıltı gibi kılıçlar vermezler Prens Torin, onları reddetmezler de."

Bu son sözden sonra sessizlik oldu; Wirr sadece Avcı'ya baktı, onun söylediklerinden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Birileri onları kurtarması için ona bir kılıç *-adı konmuş* bir kılıç- vermişti. Bu, şimdilik, muhtemelen konuşmadan güvenle çıkarabileceği tek şeydi.

O kılıcı kabul ettiği için kaç Üstün Yeteneklinin hayatını kaybettiğini düşününce ürperdi, Davian'ın ve kendisinin hayatının kurtulup kurtulmadığına bakmaksızın.

Karşıdaki ahır kapılarına baktı. Ana evden ve Yüzbaşı Rill'in devriyelerinden yeterince uzaktaydılar, çıkardıkları herhangi bir gürültü dikkat çekmemeliydi. Yine de annesinin onun varlığından rahatsız olduğu belliydi. Burada çok uzun süre kalırsa, onu araması için birini gönderebilirdi.

Breshada'dan daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama bunun için beklemesi gerekecekti.

"Eğer yardımımı istiyorsan -bu her ne şekilde olursa olsun- bir şartım var. Sonuç ne olursa olsun, başka hiçbir Üstün Yeteneklinin senin elinden ölmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum." Öne doğru eğildi ve gözünü kırpmadan onun bakışlarıyla buluştu. "Asla."

Breshada dudaklarını yaladı ve Wirr onun gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Ama orada başka bir şey daha vardı.

İstifa. Bunun onun şart koşacağı bir şey olacağını biliyordu.

"Anlaştık," diye homurdandı.

Wirr başını salladı. "Kelimeleri söylediğini duymak istiyorum. Dokuz Tanrı adına yemin et." Desriel zaman zaman barbar bir yer olsa da yemin etmek onlar için son derece önemliydi.

Breshada uzun bir süre sessiz kalarak yere baktı.

"Yardımanın karşılığında başka bir gaa'vesh öldürmeyeceğim. Buna Dokuz Tanrı adına yemin ederim," dedi sonunda yumuşak bir sesle, sanki Wirr az önce onun için çok değerli bir şeyi koparıp almış gibi.

Ve belki de yapmıştı. Üstün Yeteneklileri öldürmek muhtemelen Breshada'nın bildiği tek şeydi.

Wirr başını salladı ve ayağa kalktı; zaten burada olması gerekenden daha uzun süre kalma riskini göze almıştı. "Teşekkür ," dedi, ses tonunu değiştirmeye çalışarak.

Nazik. Günahları ne olursa olsun, Breshada'nın son birkaç haftadır işi hiç de kolay değildi. "Talmiel için sana borçluyum, bunu neden yapmış olursan ol, eğer yardımımı istemediğine karar verirsen, gitmekte özgürsün ve burada olduğundan asla bahsetmeyeceğim. Aksi takdirde, gözden uzak dur. Ne yapacağıma karar vereceğim ve sabah kimse bu tarafa gelmeden seni tekrar bulacağım."

Breshada başını eğdi; tam olarak memnun görünmese de, Wirr onun yüz hatlarında en azından bir rahatlama belirtisi gördüğünü düşündü.

Ahırdan çıktı ve ana eve doğru geri dönmeye başladı, düşüncelere dalmıştı. Sonunda Andyn'den gelen kibar bir öksürük onu günümüze geri getirdi.

"Bundan emin misiniz, efendim?" diye sordu koruması ihtiyatla. "Biraz bile değil." Wirr başını sertçe salladı. "Bu konuda en ufak bir onunla ne yapacağıma dair bir fikrim yok." "Peki ya Tol?" diye sordu Andyn.

Wirr ona alaycı bir bakış fırlattı. "Konsey'in eski bir Avcı'yı ne kadar hoş karşılayacağından emin değilim." Arkasına baktı. "Özellikle de az önce söylediklerine rağmen, 'eski' kısmının ne kadar geçerli olduğuna gerçekten kefil olamadığım zaman."

"Üstün Yetenekli katili Üstün Yeteneklilerin arasına koymayın," diye onayladı Andyn. "Her zamanki gibi politik açıdan anlaysınız, Majesteleri. Ama sormama izin verirseniz, o zaman neden ona yardım ediyorsunuz?"

Wirr yavaşça başını salladı. "Duyduğum her şey bunun mümkün olmaması gerektiğini gösterirken o gizemli bir şekilde Üstün Yetenekli oldu. Orada olacağımızı çok önceden bilen ve ona motivasyon olarak kaderin lanetlediği o kılıcı veren biri tarafından Davian ve beni Desriel'de kurtarmaya gönderildi. Haklı olmadığını kim söyleyebilir - eğer Desriel'de karşılaşacağımızı öngördülerse, burada ve şimdi tekrar karşılaşacağımızı görmediklerini nereden bilebiliriz? Bir amaç için bir araya getirilmediğimizi nereden bilebiliriz?"

Andyn sessizce, "Doğru olsa bile, hâlâ bu amacın ne olabileceği meselesi var, Majesteleri," diye gözlemledi.

Wirr başını salladı. "Biliyorum. Ama sanırım bu şekilde olduğu sürece bize zarar vermeye çalışmayacaktır. Yardımımıza ihtiyacı var. Ve eğer ölmemizi isteseydi, konuşmaya zahmet etmezdi."

Andyn düşünceli bir şekilde başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Sessizlik içinde ana eve doğru ilerlemeye devam ettiler.

Wirr girişteki geniş ve kıvrımlı merdivenleri yorgun bir şekilde tırmandıktan sonra koridor boyunca eski odasına doğru ilerledi.

Görünüşe bakılırsa annesi akşam için çoktan emekliye ayrılmıştı. Kiraladığı adamlardan biri Wirr ve Andyn'i kapıda karşılamış, sonra da bir süre onlara eşlik etmeye çalışmıştı ama adamın varlığı Wirr'i o kadar rahatsız etmişti ki adama gitmesini emretmişti. Muhafız isteksiz görünüyordu - Geladra'nın emirleri aksini yapmasını söylüyordu - ama Wirr prens olduğu için mi yoksa Andyn'in duruşu emri seve seve yerine getireceğini düşündüğü için mi bilinmez, adam sonunda sıvışıp gitmişti.

Wirr, Andyn'i akşam için gönderdikten sonra babasının çalışma odasını tekrar ziyaret etmiş, kasayı yarım saatten fazla incelemiş ve sonunda pes etmişti. Bu sinir bozucuydu ama Wirr'in Ilin Illan'a geri dönüp kasanın üzerindeki korumaları aşmanın bir yolunu bulup bulamayacağına bakması gerekecekti.

"Tor!"

Wirr kulağına alçak bir fısıltıyla ulaşan tanıdık sesle başını çevirerek durdu. Yarı açık bir kapının arkasından dışarı bakan yüzü gördüğünde şaşkınlıkla bakakaldı.

"Del?" Odaya girdi ve küçük kız kardeşini sıkıca kucakladı. "Seni görmek çok güzel!"

Deldri de ona sarıldı, sonra da koridora dikkatle baktı, belli ki başka biri gelirse kendini tekrar gizleyebilmek istiyordu. "Beni burada gördüğüne şaşırmış görünmüyorsun."

Wirr sesini Deldri'ninkine uydurmak için alçaltarak, "Annem arkadaşlarınızı ziyaret ettiğinizi söyledi," dedi. "Ama... burası büyük bir ev. Cenazede seni gönderme şeklinden ve davranışlarından sonra merak ettim." Kaşlarını çatı. "Yine de seni bu kadar uzun süre uzak kalmaya ikna etmesine şaşırdım."

"Pek ikna edici bir şey olmadı. Öğleden beri odamın önünde bir adam bekliyor."

"Ne?" Wirr dehşet içinde kız kardeşine baktı. "*Seni gerçekten kilitledi mi?*"

"Şey.." Deldri omuz silkti. "Temel olarak."

"Uh." Wirr inanamayarak başını salladı. "Çok üzgünüm, Del. Bu... korkunç. Nasıl kaçabildin?"

Deldri gülümsedi. "Ya pencerelerin nasıl çalıştığını anlamıyorlar ya da kızların tırmanamayacağını düşünüyorlar. Hangisi olduğundan emin değilim."

Wirr kıkırdadı, sonra içini çekti ve alnını ovuşturdu. "Pekala. En azından benim hakkımda ne hissettiğine dair hiçbir şüphem kalmadı. Zaten pek bir şey de yoktu," diye ağır ağır ekledi.

"Aptalca davranıyor." Deldri'nin ifadesi karardı. "Öğrendikten sonra kızgın olduğumu biliyordum -sanırım senden çok babama kızgındı- ama son birkaç haftadır çok garip davranıyor Tor. Bazı şeyler

..." Başını iki yana salladı. "Şehre geri dönmemizi istiyordum.

-Sen, amcam, Kara ve tüm arkadaşlarım oradayız ama o bunu düşünmüyor bile. Sanki sonsuza kadar burada kalmamızı istiyor."

Wirr bir an için küçük kız kardeşini inceledi. Neredeyse on dört yaşındaydı, onu her gördüğünde daha da yetişkinleşiyordu ve görünen o ki geçtiğimiz ay onu daha da değiştirmişti. Caladel'den döndükten sonra tanıştığı o masum kız gitmiş, yerine biraz daha yaşlı, biraz daha dünyadan bıkmış biri gelmişti. Bu onu üzüyordu... ama birçok açıdan ona daha fazla güvenmesini de sağlıyordu.

"Babamın pozisyonunu devraldığım için kesinlikle üzgün," diye hayıflanarak kabul etti. "Buraya çalışma odasından bazı şeyler almak için geldim ama önce İdare'den başka birinin orayı temizlemesine izin verdi. Orada ne olduğuyla ilgileneceğimi biliyor olmalıydı."

Deldri ona baktı. "Ah. Bu... doğru değil. İdare'nin orayı temizlemesini kastediyorum."

Wirr kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Deldri, "Yani *bu sabah* annemin o odadaki her şeyi çıkarmasına yardım ettim," dedi. "İlk başta o adamların burada olduğunu söylemesinin nedeni buydu. Bana odayı başka bir şey için istediğini söylemişti... ama oradaki her şey arka odalardan birine taşındı. Darmadağınık ama hepsi hala orada."

Wirr'in kalbi yerinden fırladı. "Bana göstermek istemezsin herhalde?"

Deldri eğildi ve dikkatle kapıdan dışarı baktı. "Seninle bir anlaşma yapalım. Ben sana gösteririm, sen de beni yanında götürürsün."

Wirr gözlerini kırptırdı. "İlin Illan'a geri dönmek mi?"

"Lütfen." Deldri yalvarırcasına ona baktı. "*Beni kilitledi*, Tor. Burada işler çok kötüye gitti. Artık benimle konuşmuyor; kafası bir şeylerle meşgul ve ben de kendimi her şeyden çok ayak bağı oluyormuşum gibi hissediyorum. Artık herhangi bir tehlike yok ve eski odama dönüp İlin Illan'daki çalışmalarına devam edebilirim. Benimle birlikte

arkadaşlar. Sen, Kara ve amcam da bana göz kulak olmak için orada olacaksınız." Kadın gözlerini ona dikti, onun her zaman karşı koymakta zorlandığını bildiği bir bakıştı bu. "*Lütfen*." Wirr onu yumuşatmaya çalıştığını açıkça belli etmesine rağmen, sözlerinin altında yatan çaresizliği duyabiliyordu.

Wirr ellerini saçlarında gezdirdi. Bu mantıksız bir istek değildi ve annesinin yakın zamanda saraya dönmeye niyeti olmadığı anlaşıyordu. Normalde Deldri'ye kalmasını önerirdi - annesinin burada, ona karşı nasıl davranırsa davranırsın, ona eşlik edecek sadece görevlilerle kalması fikri hoşuna gitmiyordu - ama eğer Deldri'nin anlattıkları doğruysa, işler tahmin ettiğinden de kötüydü. Onu burada öylece bırakmak kız kardeşi için hiç de adil değildi.

"Önce bana bu odayı göster," dedi sonunda. "Seni yanımda götüremem ama gitmeden önce annemle bu konuyu konuşacağıma söz veriyorum. Bunun gerçekleşmesi için bastıracağım." Yüz ifadesi karardı. "Görünüşe göre zaten konuşmamız gereken bazı... tartışmalı şeyler olacak, o yüzden bunu da listeye ekleyebilirim."

Deldri ona kısa ve hazırlıksız bir şekilde sarıldı ve aniden çok daha neşeli görünmeye başladı. Wirr gülümsedi. Nedense Deldri'nin kendisinin Üstün Yetenekli olmasını umursamayacağını biliyordu. Bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı -Deldri Caladel'e gitmeden önce bu tür ciddi konuşmalar için çok gençti- ama küçük kız kardeşi onun için her zaman parlak bir nokta olmuştu.

Dikkatli bir şekilde merdivenlerden inip malikânenin arka tarafına doğru ilerlediler. Bu alan seyrek döşenmişti, odalar günlük kullanımdan çok depolama için kullanılıyordu. Deldri sonunda aradığı kapıyı buldu ve ardına kadar açarak Wirr'i içeri aldı.

Wirr içeri girdiğinde içini çekti. Yerdeki gevşek kâğıtlar etrafa saçılmış, sallantılı görünen kitap yığınları duvara düzensiz bir şekilde yığılmıştı ve bazıları çoktan devrilmişti. Küçük odanın zemini kaosun altında zar zor görülebiliyordu.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ şu 'düzen' meselesini çözememişsin," diye mırıldandı içeri girerken. "Bunun bir düzeni var mı?"

Deldri ona ters ters baktı. "Eğer böyle davranacaksan..."

Wirr ağzının kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti. "O zaman bu bir hayır demek." Kafasını kaşıdı. "Peki... nereden başlamamızı tavsiye edersin, Del? Bir anahtar arıyorum ama babamın onu nerede sakladığından emin değilim." Deldri başını kaşıdı. "Babamla konuşurken pek dikkat etmemiştim."

koyuyorduk-"

"Fırlatmak mı?" diye araya girdi Wirr.

"Her şeyi buraya *koyduk*," diye devam etti Deldri ısrarla, "ama sanırım masasının çekmecelerinden birinde bir anahtar gördüğümü hatırlıyorum. Bunun gibi her şeyi oraya, köşeye koyduk. Oraya yerleştirdik. Çok dikkatli bir şekilde," diye ekledi dilini çıkararak.

Wirr buna karşılık sırtlamakla yetindi ve bazı döküntülerin üzerinden geçerek Deldri'nin işaret ettiği karmakarışık yığına doğru ilerledi. Bazı kâğıtları karıştırmaya başladı -artık buradaydı, bu fırsatı boşa harcamanın bir anlamı yoktu- ve annesinin her zaman kendisinininkinden daha düzgün olduğundan şikâyet ettiği tanıdık, akıcı el yazısını fark ettiğinde bir hüzün saplandığını hissetti.

İlk başta pek ilgi çekici bir şey yoktu. Elocien'in İdareye göndermeye hiç fırsat bulamadığı sıradan emirler. Yöneticilerin rotasyonlarının nasıl iyileştirileceğine dair bazı notlar, böylece uzak bölgelerdeki Üstün Yeteneklilerle daha az kişisel çatışma yaşanacaktı. Kendi alanlarında başarılı olan ve terfi için sırada bekleyenlerin bir listesi; Wirr bu listeyi dikkatle katlayıp cebine koydu ve bu kişilerin performanslarını incelemeye karar verdi. Tabii ki hâlâ hayatta olduklarını varsayarak. Bir ay önceki çatışmalarda şehirden pek çok Yönetici ölmüştü.

Wirr bir sonraki defteri eline aldığı anda, küçük ve metalik bir şey küçük bir gümbürtüyle halının üzerine düştü ve sekerek uzaklaştı. Kalbi küt küt atarak gelişigüzel serpiştirilmiş kâğıt yığınının üzerinden geçti ve defteri kaptığı gibi yakından inceledi.

Metalin üzerine İlkeler'in sembolü kazınmıştı; bir daire içine alınmış bir erkek, bir kadın ve bir çocuk.

"Buldum," dedi nefes vererek. Kız kardeşine rahatlamış bir gülümseme attı. "Görünüşe göre bu yolculuk boşa gitmemiş."

"Annem neden bunu almanı ki?" diye sordu Deldri.

"Bundan haberi olduğunu bile sanmıyorum," diye itiraf etti Wirr. "Bunun sadece beni rahatsız etmek için bir yol olduğundan şüpheleniyorum. Yönetimden benim sorumlu olmam gerektiğini *gerçekten* düşünmüyor." Kız kardeşine bakarak derin bir iç çekti. "Mesele sadece zaman değil, değil mi? Bu konuda beni asla desteklemeyecek."

Deldri beceriksizce omuz silkti. "Muhtemelen haklısın. Son birkaç yıldır... çok kötüydü Tor," diye itiraf etti, sesi biraz titreyerek. "Sen gittiğinden beri, babamla ne zaman birlikte olsalar

bir kavgaya dönüştü. Her zaman onun değiştiğini, inandığı şeyleri savunmayı bıraktığını söylüyordu."

Yan tarafa baktı. "Bana senin gibi insanlardan nefret etmememi söylemeye başlamıştı. Üstün Yetenekliler ve Augurlar gibi," diye ekledi usulca. "Özellikle senin hakkında hiçbir şey söylemedi ama bunu öğrendiğimizde bana mantıklı geldi." Yutkundu. "Annem bana anlattıklarını duyduğunda, aralarındaki her şey sona erdi. Ondan sonra burada bir gece daha geçirdiğini sanmıyorum."

Wirr sessizce dinledi, teselli etmek istiyordu ama yapamayacağını biliyordu. Sorumlusu oydu - anne ve babasının ayrı düşmesinin sebebi. Elocien'in neden Geladra'ya gerçeği söylememeyi tercih ettiğini şimdi anlıyordu

... ve bunun babasına ne kadar zarar vermiş olabileceğini de anlıyordu. Her iki ebeveynine ve sonuç olarak kız kardeşine.

"Çok üzgünüm," dedi sessizce ve bunu kastetti.

Deldri ona küçük bir gülümseme verdi. "Kendi adıma düşünecek kadar büyüdüm, Tor. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum ve babamın da olmadığını biliyorum." Sessizliğe gömüldü, suskunluğu kimin hatalı *olduğunu* düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Wirr yüzünü buruşturdu. "Onu yargılamak için bu kadar acele etme," dedi nazikçe.

"Çok şey yaşadı."

Deldri homurdandı. "Bana düşündüğünü söyle."

Wirr tereddüt etti ama kız kardeşine yalan söyleyemezdi. "Sadece... bunun için ondan nefret etme, Del," dedi usulca. "Bu birkaç ay önce olsaydı farklı hissedebilirdim ama... şehirde her gün onun gibi insanlar görüyorum. Sorun şu ki, bu yeteneklere sahip pek çok insanın kötü şeyler yaptığını hatırlıyor, bu yüzden bir bağlantı olduğunu varsayıyor. Bir bağlantı olmasından *korkuyor*."

Deldri başını salladı. "Sen öyle diyorsan," dedi, açıkça ikna olmamıştı.

Wirr iç çekerek kapıyı işaret etti. "Yola devam etmeliyiz. Peşinde olduğum anahtarın gerçekten bu olup olmadığını görmem gerek."

Elocien'in ofisine doğru yola koyuldular, evde devriye gezdikleri anlaşılan annelerinin adamlarına göz ucuyla bakarken iki kez odalara girmek zorunda kaldılar. Yine de fark edildiklerine dair hiçbir belirti yoktu ve çok geçmeden hedeflerine ulaştılar.

Wirr bir an için kız kardeşinden kendisini biraz yalnız bırakmasını istemeyi düşündü - kasada *ne* bulacağını bilmiyordu - ama Deldri her ne kadar büyümüş olsa da, şimdi onu bu işin dışında bırakmaya çalışırsa kargaşa çıkma riski vardı. Kapıyı arkasından kapatana kadar bekledi, sonra Yönetici Mührü'nü sembolün üzerine dikkatlice bastırdı

duvarda. Deldri, panelin geri kaymasını ve Wirr'in metalik anahtarı çıkarıp kilide sokmasını şaşkınlıkla izledi.

İyi yağlanmış bir tıkırtıyla döndü.

Kasanın kapısı sessizce açıldı ve Wirr kalbi çarparak içeri baktı. Bir yanı -Skyner'dan ve niyetinden şüphelenmeye devam eden yanı- hiçbir şey olmamasını istiyordu. Bu hayal kırıklığı yaratırdı ama şüphesiz daha kolay olurdu.

Yine de içinde duran kalın deri ciltli defteri gördüğünde rahat bir nefes aldı. Scyner'in yanılmış olmasını ne kadar istese de, cevaplara duyduğu arzu hâlâ daha güçlüydü.

Ağır kitabı dikkatlice çıkardı. Eski ama iyi durumda görünüyordu, sayfalar kapağın içinde kalın kırmızı balmumuna benzeyen bir maddeyle tamamen kapatılmıştı. Bir süre merakla inceledi, sonra elini tekrar kasanın içine soktu ve kaçırdığı bir şey olmadığından emin olmak için etrafı yokladı. Tam vazgeçmek üzereydi ki parmakları arka tarafta sert ve keskin bir şeye değdi.

Kaşlarını çatarak elini daha da içeri soktu ve başparmağından daha uzun olmayan siyah bir taş parçası çıkardı. Yuvarlaktı, çoğunlukla pürüzsüzdü ama ucunda sivri bir noktaya doğru inceliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Deldri.

Wirr nesneyi tanıdığında kaşları çatıldı. "Bir Yemin Taşı." Yöneticilere yemin ettirmek için kullanılan kaplardan biri. Babasında bir tane olması o kadar da garip değildi, diye düşündü... ama o zaman da nadir bulunurlardı. Bir tanesini bu şekilde Yönetim'den saklamak en azından biraz garip olacak kadar nadirdi.

Sonra Laiman'ın ayrılmadan önce ona 'gayri resmi' Yöneticiler hakkında söylediklerini düşündü. Babası böyle bir şeye karışmış olamazdı, değil mi?

"Deldri!"

Wirr daldığı hayallerden sıyrıldı ve annesinin kapı aralığında durup ikisine derin bir onaylamazlıkla baktığını görünce kalbi sıkıştı. Her şeye rağmen birileri onları buraya gelirken görmüş olmalıydı. Kısa, panik dolu bir an için açık kasayı ve elindeki kitabı gizlemeye çalışmayı düşündü ama daha o bunu düşünürken annesinin bakışları her şeyi içine çekti. Sağ yumruğunu kapalı tutarak en azından Yemin Taşı'nı gözlerden sakladı.

"Nedir bu?" Geladra'nın sesi deri ciltli ağır kitabı görünce sertleşti. "Nasıl yaptın..."

Wirr sakince, "Bana bundan bahsedildi," dedi. "Araştırmam için ona ihtiyacım var." "O senin değil. Onu teslim etmen gerekiyor."

Wirr şaşkınlıkla ona baktı. "Ne? Hayır."

"Bunlar İdare'ye ait, Torin." Annesinin ses tonu sertti. "Ben *Northwarden*'ım." Wirr kelimeleri homurdandı. "Ve o benim Baba. Bu iki şey bana bunlar için herkesten daha fazla hak veriyor."

Geladra buna kaşlarını çatı ama oğlunun vazgeçirilemeyeceğini anlamış gibiydi. Bakışlarını Deldri'ye çevirdi. "Ve sen bana itaatsizlik ettin. Söylediklerimde çok açıldım."

"Umurumda değil," diye tersledi Deldri, hem Wirr'i hem de Geladra'yı şaşırtarak. "Beni *esir* tuttunuz ve o benim kardeşim. Onu görememem için hiçbir sebep yok." Wirr'e bir adım daha yaklaştı.

"Haklı," dedi Wirr sessizce, annesini daha fazla kızdırmak istemiyordu ama sessiz kalamadı. "Ben *Üstün Yetenekliyim* anne. Hasta değilim. Canavar değilim. Yirmi yıl önceki yönetici sınıftan biri değilim. Sen öğrenmeden önce olduğum *kişiyle tamamen aynıyım*. Babamın çalışma odası konusunda bana neden yalan söylediğini anlayabiliyorum ama Del'in nerede olduğu konusunda yalan söylemek mi? Onu odasında kilitli tutmak için yabancı adamlar ayarlamak? Bu *korkunç* bir şey."

Geladra kızardı ama geri adım atmadı. "Bu *senin hatan*, Torin. Bunu yapmaktan hoşlanmadım ama görmüyor musun? *Üstün Yetenekli* olman bir şey, asıl sorun bunun seni ve çevrendekileri *etkileme* biçimi. Üç yıl önce ayrılan aynı kişi *değilsin*. Ve kız kardeşinin etkisine maruz kalmasını istediğim biri *değilsin*!" Son kısmı neredeyse bağırarak söyledi, her kelimesi öfkeli bir meydan okumayla doluydu.

Wirr yaylın ateşi altında geri çekildi, yüzündeki kan çekiliyordu. Belli ki annesi onun hakkında gerçekten böyle düşünüyordu.

Neredeyse bastırdığı bağırma dürtüsüne direnerek bir an için gözlerini kapattı.

"Ben gidiyorum. Burada istenmediğim çok açık." Annesinin bakışlarıyla karşılaştı. "Bu gece Ilin Illan'a geri döneceğim. Ama kitabı alıyorum."

"Ve ben de onunla gidiyorum."

Deldri meydan okurcasına çenesini kaldırıncı Wirr yüzünü buruşturdu. Geladra kızının ne dediğini tam olarak anlayamadan bir süre öylece baktı ve sonra kısa, alaycı olmayan bir kahkaha attı.

"Değilsin," dedi açık açık. Wirr'e baktı. "O seninle gelemes. Kuzeyli olabilirsin ama kardeşinin ne yapıp ne yapamayacağı ya da onun için neyin en iyisi olduğu konusunda söz sahibi değilsin." Elini uzattı.

"Ve buraya gelip sana ait olmayan bir şeyi almaya hakkın yok." Omzunun üzerinden kapıya baktı. "Markus. Lütfen adamlarına söyle, oğlum malımı alıp gitmeye kalkarsa onu gözaltına alacaksın."

Markus'un iri cüssesi kapıyı doldurup çıkışını engellerken Wirr şaşkınlıkla ona baktı. Yüzünün ısındığını hissetti ve göğsünün derinliklerinde öfke yeniden alevlendi. Eğer kitabı annesine teslim ederse, bir daha asla göremeyecekti.

"Bu iş çok ileri gitti. Onu almama izin *vereceksin*," dedi acımasızca ve blöfünü gördü. Tereddüt etti. "Ve Deldri'nin de benimle gelmesine izin *vereceksin*. Markus'a adamlarıyla birlikte gitmemize izin vermesini söyle. Eğer yapmazsan bu işin peşini bırakmayacağım," diye ekledi sessizce.

Annesi birkaç saniye boyunca sessizce ona baktı. Sonra Geladra, bu durumdan midesi bulanmış gibi bakarak Markus'a döndü.

"Bırakın gitsinler."

Vahşi adam ona baktı, Wirr'in annesinin aniden geri adım atması karşısında hissettiği şaşkınlık gibi görünüyordu. Yine de sonunda adam kaşlarını çatarak kenara çekildi.

Wirr oyalanmadı; Deldri'nin sabırsız bir itişiyile aceleyle koridora çıktı.

"O da neydi?" diye mırıldandı Deldri.

"Sana garip davrandığımı söylemiştim." Deldri omzunun üzerinden bir bakış attı. "Yine de buralarda çok uzun süre kalmamalıyız."

Wirr onaylar gibi homurdandı. "Sadece ihtiyacınız olan şeyleri alın. Ben Andyn'i getireceğim," dedi sessizce. "Mümkün olduğunca çabuk benimle ön tarafta buluş."

Kız kardeşi onun ses tonundaki aciliyet başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Wirr aceleyle yukarı çıktı, yoluna çıkan annesinin adamlarından birini her gördüğünde irkildi. Yine de hiçbiri onu durdurmak için harekete geçmedi ve çok geçmeden Andyn'i omzundan sarsmaya başladı.

"Efendim?" Andyn başını kaldırıp ona baktı, sonra Wirr'in ifadesindeki gerginliği fark edince kendine geldi.

"Biz gidiyoruz." Wirr arkasından kapıya baktı. "İşler ... çirkinleşti. Annem bunu saklamamı engellemek için güç kullanmakla tehdit etti." Hâlâ elinde tuttuğu kitabı gösterdi.

"Arabayı getireceğim," dedi Andyn, ayakta durma pozisyonuna geçerek. Görünüşe göre adam bu tür ani olaylara uygun kıyafetlerle uyumuştı; kılıcını yanına bağladıktan sonra gitmeye hazır görünüyordu. "Peki ya diğer misafiriniz?"

Wirr bir an için ona göz kırptı, sonra kaşlarını çatı. "Kaderler." Unutmuştu. "Eğer hâlâ oradaysa, ona bizimle yolun aşağısında, kapıların görüş alanının dışında buluşmasını söyle. Bizimle gelmek zorunda kalacak."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi Andyn, ses tonunda sadece hafif bir isteksizlik titreşimi vardı. Başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gitti.

Birkaç dakika sonra uzaklaşıyorlardı; Markus ve adamları onların her hareketini izliyordu ama kimse onları durdurmaya çalışmamıştı. Ev gözden kaybolmaya başladığında Wirr uzun bir nefes verdi.

"Peki tüm bunlar neyle ilgiliydi, Majesteleri?" diye sordu Andyn sessizce, bunları söylerken Deldri'ye anlamlı bir bakış attı. "İşler nasıl bu kadar çabuk kızıştı?"

Wirr başını salladı ve annesine baktı. O sadece... lamba ışığıyla aydınlatılmış girişte durmuş, adamlarının gidişini izliyordu.

Emin ama kadının ağladığını .

"Bilmiyorum Andyn." Wirr içini çekti, koltuğuna geri yerleşti, midesinin çukurunda hastalıklı bir his vardı. "Hiçbir fikrim yok."

Bölüm 20

Karanlık.

Karanlık bile değil, sadece ışığın tamamen yokluğu. Her yerde ateş vardı ama alevler gölge gibiydi, hiçliğe karşı siyahtı ve ışık yaymıyordu. Acı. Asha bakışlarını sağa sola çevirerek, bakışlarının düşebileceği ve kendisine acı vermeyen bir yer bulmaya çalıştı. Kayıp. Burada fiziksel bir bedeni yoktu ama havada da süzülüyordu; aksine bir yerden diğerine savruluyor, her hareketinde parçalara ayrılıyordu. Hızla iyileşme eylemi de en az yaralar kadar acı vericiydi. Üzüntü.

Öfke. Depresyon. Tükenmişti, öfkeliydi, dehşete düşmüştü, olabildiğince yalnızdı. İyi bir şeye uzandı ama iyi artık sadece bir kelime, soyut bir kavramdı. Hatıraları bile doğru bir şeylere dokunamıyordu.

"Çok fazla kan var, Thell!" Kelimeler boşlukta çığlık attı.

"Gerekli, Taeris." Cevapta gerginlik vardı ama sakinlik de vardı. "Gerekli."

Işık. Kör edici, güzel bir ışık. Acı ama fiziksel bir acı, kendi içinde enfes ve harikulade bir şey.

İki yüz, biri belli belirsiz tanıdık, diğeri değil.

"Evatha, tu terreth," dedi tanıdık olmayan.

Asha dili biliyordu ama bu adamın telaffuzu kabaydı, zar zor anlaşılıyordu.

İtaat et ya da geri dön.

Yaşadığı şeyleri kavramak için mücadele etti. Yüzüne vuran hava. Sıcaklık. Gözlerine vuran ışık. Etrafındaki her şeyin fizikselliği odak noktasına geldi.

Durakladı. "Evatha," diye mırıldandı.

Asha'nın gözleri birden açıldı ve yatağında dimdik oturdu.

Birkaç dakika öylece durdu, baktı, rüyanın yoğunluğu karşısında titredi. Her gözeneğinden ter damlıyordu ve geceliği ile çarşafı terden sıırıslılam olmuştı. Yavaş yavaş zihni toparlandı, odaklandı, olduğu kişi olduğunu ve tüm bunların kafasının içinde olduğunu kabul etti.

Ayağa kalktı, kasları uzun süre gerildikleri için ağrıyordu ve mekanik bir şekilde yeni kıyafetlerini giydi. Perdelerin kenarlarından ışık görünüyordu; dışarıda güneşli bir sabahın erken saatlerini ortaya çıkarmak için onları geri çekti. Her şey sessizdi. Huzurluydu.

Gözlerini kapadı, kendini dengeledi. Az önce travmatik bir deneyim yaşamıştı, yeraltı mezarlarında geçirdiği zamanın dehşetinin muhtemelen zor bir gece için yakıt olduğunu biliyordu.

Ama bu bir kabustan daha fazlası olmalıydı.

Gördüğü adamlardan biri Taeris'ti, ancak o yüzü şu anda tanıdığı adamla neredeyse bir araya getirememişti. O daha gençti. Yara izleri yoktu. Gözlerindeki korkuya rağmen yakışıklıydı.

Diğeri -Taeris'in Thell dediği- Laiman Kardai *değildi*. O adam iri yapılı, geniş, ela gözlü ve simsiyah saçlıydı.

Başını salladı ve bunun sabahki planlarını etkileyip etkilemeyeceğine karar vermeye çalıştı. Yeraltı mezarlarından çıkması bir saat kadar sürmüştü.

-Yine de Sığınak'a dönüş yolunu nasıl bildiğini hâlâ anlamamıştı. Geçit ne zaman dallansa, hangi yöne gitmesi gerektiğinden *emin* oluyordu.

Tol Athian muhafızlarının yanından gizlice geçip gecenin köründe saraya vardığında Wirr'in artık orada olmadığını fark eden Asha uyumaya karar vermiş, sabah gördüklerini anlatmak için Taeris'e gitmeye niyetlenmişti. Ne kadar süredir ortalıkta olmadığından tam olarak emin değildi ama kimsenin onu arayacağı kadar uzun bir süre olduğunu sanmıyordu. Uyku en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Gördüklerini düşünürken dalgınca yüzündeki ter lekesini sildi, sonra omuzlarını dikleştirip kapıdan çıktı, ilk başta odasının karşısındaki koridor kanepesinde oturan iki rahatsız görünümlü genç adamı fark etmedi.

"Temsilci Chaedris." Önce soldaki yakışıklı çocuk ayağa fırladı, düz siyah saçları belli ki ellerini gezdirdiği için dağınık görünüyordu. "İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim."

"Iain." Asha bir süre boş gözlerle ona baktı, sonra neden orada olduğunu anlayınca içten içe inledi. "Çok özür dilerim ama belki daha sonra konuşabiliriz? Biraz acelem var," diye açıkladı aceleyle.

"Ah. Fazla vaktinizi almayacağım." Iain ona kazanan bir gülümseme verdi. "Sadece bu akşam için yemek planınız olup olmadığını merak ediyordum."

Asha iç çekişini zorlukla dizginledi. Toplantı sırasında Iain'le birkaç kez konuşmuştu; yeterince hoş biriydi ve onun, Hanelerin sürekli siyasi çekişmeleriyle sessizce alay etme eğilimini paylaşıyordu. Ama Taeris ya mesajını iletmemişti ya da yeterince vurgulamamıştı, çünkü bu yola girmeye hiç niyeti yoktu.

Ancak o daha konuşmadan, bekleyen diğer genç adam ayağa kalktı ve kibarca öksürdü. Lyannis Tel'Rath Iain'den daha ufak tefekti, kaslı olmaktan ziyade sırim gibiydi. Keskin, parlak mavi gözleri, hafifçe kızarmış sade yüzünde daha da fazla göze çarpıyordu.

"Aslında... Temsilcinin bu gece zaten meşgul olduğunu umuyorum," diye araya girdi küçük, gergin bir gülümsemeye, Iain'den çok Asha'yla konuşuyordu. "Temsilci Sarr ilgilenebileceğinizi söyledi-"

Asha inledi, gözlerini açma eylemi olması gerekenden çok daha acı vericiydi.

Lyannis endişeli bir ifadeyle onun üzerine diz çökmüş, kaybolmuş gibi görünüyordu. Onun kıpırdadığını görünce rahat bir nefes aldı. "Seni görmek güzel Temsilci," dedi ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Eğer bu akşamı kendinize ayırmayı bu kadar çok istiyorduysanız, bunu bize söylemeliydiniz."

Asha yumuşak bir kahkaha attı ama bu kahkaha başka bir iniltiyle kesildi. Başı sanki yarılacakmış gibi hissediyordu. "Ne oldu?"

"Sen... düştün." Lyannis eliyle işaret ederek onun da kendisi kadar şaşkın olduğunu gösterdi.

Koridorun ilerisinden sesler geldi ve bir an sonra Iain'in yüzü Lyannis'in yüzüne katıldı, yüz ifadesi aynı derecede endişeliydi. "Uyanmışsın. Bunun için kadere şükret." Lyannis'e başıyla işaret etti ve her ikisi de Lyannis'in iki yanına geçerek yavaşça kanepeye oturmasına yardım ettiler. "Doktoru çağırdım-"

"Gerek yok." Asha kendini hızla doğrulmaya zorladı, endişesi de buna yardımcı oluyordu. Bu konuyla ilgili daha fazla soruya ihtiyacı yoktu.

"Kendimi hissediyorum. İyi uyuyamadım, sadece biraz başım dönüyor." Iain kaşlarını çatarak, "Gerçekten *birine* görünmelisin," dedi. Lyannis kararlı bir şekilde, "İyi olduğunu söylüyor, Iain," diye cevap verdi.

Iain, "Doktor çoktan getirildi," diye karşı çıktı.

Asha iç çekti, ama ters ters bakan iki çocuğun fark etmeyeceği kadar yumuşak bir sesle. Ayağa kalktı ve her ikisini de biraz geri çekilmeye zorladı. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yardımlarınız için teşekkür ederim ama gerçekten yola çıkmam gerekiyor." Tereddüt etti. Kaba olmak istemiyordu ama bunun için zamanı da yoktu. "Davetiyeler için ikinize de teşekkür ederim. onurlandırıldı sen sordu-ama Ben korkuyor Ben yaparım. var reddediyorum." Onlara özür dileyen bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade takındı ve sonra

iki çocuk da itiraz edemedi dönüp hızla .
Brase ile konuşması gerekiyordu.

Asha ilerideki kırmızı pelerinli figürü görünce duraksadı.

Bir kez olsun Dras olduğunu umdu; hoş olmayan yağlı bir adamdı, en azından yanından geçerken gülümsemeye ve başını sallamaya zorlamaktan fazlasını yapması gerekmeyecekti. Yine de Taeris'in kendinden emin yürüyüşünü fark etmesi bir dakikadan fazla sürmedi ve yana kaçmak için çok geç kalmıştı.

"Ashalia!" Ona seslenirken Taeris'in sesinde gerçek bir rahatlama vardı, korkunç derecede yaralı yüz hatlarını bölen bir gülümseme. "Ben de seni arıyordum," diye ekledi, kız yaklaştıkça ses tonunda hafif bir azarlama vardı. "Dün gece seni bulmaya çalıştım ve bir süredir görülmediğini söylediler. Eğer bu sabah ortalıkta olmasaydın, endişelenmeye başlayabilirdim."

Asha tereddüt etti, sonra bir karara vardı. Sığınak'ta gördükleri saklanamayacak kadar önemliydi ve şu anda konuşabileceği kişiler arasında Taeris bu bilgiyi değerlendirebilecek en nitelikli kişiydi.

"Bu konuşmamız gereken bir konu," dedi sessizce, kalabalık koridora göz gezdirerek. "Muhtemelen kilitli bir odada."

Taeris'in kaşları biraz kalktı ama hemen başını sallayarak Asha'ya yolu göstermesini işaret etti. Asha artık saraydaki tüm kilitli odaların yerlerini ezbere biliyordu ve kısa süre sonra Taeris'le birlikte kapısı kapalı olan en yakın odaya oturdular.

Asha hiç söze girmeden olanları anlatmaya başladı. Onun

Sığınak'taki soruşturma. Isiliar, Vhalire ve Echo ile karşılaşması. Yeraltı mezarları. Hikayeyi bazı noktalarda dikkatlice değiştirdi, Peçesinden bahsetmedi, ancak bunun dışında önemli olduğunu düşündüğü her şeyi anlattı.

Taeris sessizce dinledi, yüz ifadesi başlangıçta belli belirsiz bir endişeyle doluydu ama sonunda sert olmaktan çok düşünceli bir hal aldı. İç çekti.

"Pekala. Sanırım bu şartlar altında, oraya inmeyi tam olarak *nasil* başardığınızı sonraya bırakabiliriz," dedi sert bir şekilde. "Duyduğun isimler konusunda oldukça emin misin?"

"Evet." Asha öne doğru eğildi. "Bazılarını tanıdın, değil mi?"

Taeris başını eğdi.

"Alaris, Körlerle savaştan kısa bir süre önce Caeden'i kandırıp öldürtmeye çalışan birinin adıydı," dedi sessizce. "Diğerleri..." Kaşlarını çatarak başını kaşdı. "Isiliar. Wereth. Alaris. Bu şekilde bir araya getirildiklerinde hepsi belli belirsiz tanıdık geliyor ama nereden geldiklerini bulabilirsem kaderim onu alır. Yine de onları araştıracağım. Bakalım ne bulabileceğim."

"Peki ya Tal'kamar?" diye sordu Asha. Bu ismi Taeris'in gözlerinde bir tanıma parıltısı görmüştü ve en çok merak ettiği de buydu. *Ona Tal'kamar'ın Licanius'u Kuyular'a götürdüğünü söyle.* Davian'ın mesajını Shadraehin'e iletmışti ama hâlâ ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Taeris tereddüt etti. "Gerçekten de bu kadının -Aşina'nın- tüm yetilerine sahip olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Oldukça eminim," dedi Asha sert bir sesle.

Taeris belli belirsiz rahatlamış görünerek başını salladı. "Tal'kamar, sanırım, Caeden'in gerçek adı. Hafızasını kaybetmeden önceki adı," diye açıkladı. "Alaris onu böyle çağırırdı - sha'teth de öyle, ama o zamanlar Yüksek Darecece kullanıyordu ve diğerlerinin bunu anladığını hiç sanmıyorum."

Asha dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Isiliar'ın onun hakkında söylediği şeyler-" "Deli bir kadının saçmalıkları gibi geliyor. Biriyle arkadaşlık eden biri sha'teth. Eğer varsa, bizim düşmanımızdır," dedi Taeris kararlı bir şekilde. "Bir ay önce oradaydın. Caeden'in bizim tarafımızda olduğunu *biliyorsun.*"

Asha sustu, konuyu kabul etti ama hâlâ tam olarak ikna olmuş değildi. Körlerin yenilmesinin nedeni Caeden'di; Caeden'in

Bunu tartışmak. Ama sonra Isiliar'ın sözlerini, ses tonundaki tam ve mutlak inancı, onu nasıl bir *canavar* olarak tanımladığını hatırlayan Asha, bir parça belirsizlik hissetmekten kendini alamadı.

"Demek Vhalire öldü," dedi Taeris sessizce, konuyu biraz değiştirerek. "Ve sana kılıcı kullandıktan sonra saklamayı mı söyledi?"

"Eğer onu saklarsam Isiliar'ın beni izleyebileceğini söyledi," diye onayladı Asha. Kendini silahsız bırakma konusunda isteksizdi ama Vhalire'in kılıçla ilgili uyarısı yeterince açıktı. Isiliar'ın çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlarken, kaçmaya başladıktan birkaç dakika sonra kılıcı bir yan geçitteki molozların altına gizlemişti.

Taeris yavaşça başını salladı. "Ve daha sonra, aniden çıkış yolunu bildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Asha Temsilci'nin yüz ifadesine kaşlarını çattı. "Bunun bir şekilde kılıçla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu olasılığı kendisi de düşünmüştü - gerçi Vhalire'i öldürmesinin garip bir yan etkisi olduğunu düşünmeye daha meyilliydi - ama her iki durumda da, ikisinin nasıl ilişkili olabileceğine dair teori üretecek kadar bile bilgisi yoktu.

"Belki de," diye düşünceli bir şekilde onayladı Taeris, gerçi şu anda ondan çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Başını salladı, sonra tekrar ona odaklandı. "Onu sakladığın yere geri dönmenin yolunu bulabileceğini düşünüyor musun?"

Asha tereddüt etti. "Muhtemelen hayır." Bu bir yalandı; artık o tünelleri biliyordu, onu gömdüğü yeri tam olarak biliyordu. Ama tedirgin edici bıçağı geri almanın iyi bir fikir olduğunu düşünse bile -ki düşünmüyordu- şu anda o karanlık geçitlere geri dönme fikri yüzleşebileceğı bir şey değildi.

"Hmm." Taeris hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama ısrar etmedi. "Sadece bu bilgi bile kesinlikle değerli. Kulak misafiri olduğunuz bu isimleri Deilannis keşif heyetine bildireceğim; eğer zamanları varsa, oradayken araştırabilirler."

Asha başını salladı, onun konuyu kapatmasından dolayı rahatlamıştı. "Ne zaman gidiyorlar?"

"Yarın. Dürüst olmak gerekirse umduğumdan daha geç." Taeris yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. "Gidecek doğru insanları bulmak zor oldu. Sınır'ın çökmesinin gerçekten ciddi bir tehdit olduğuna inananların çoğu çoktan kuzeye gitti. Geri kalanların yarısı Deilannis'e gitmenin zaman kaybı olduğunu düşünüyor, diğer yarısı da - bu konuda gerçekten bir şeyler bilenler - bunun intihar amaçlı bir zaman kaybı olduğunu düşünüyor."

Asha yüzünü buruşturdu. "Yine de sonunda gerçekleştiğini duyduğuma sevindim," dedi sessizce. "Davian'ın anlattıklarına bakılırsa, o kütüphanede Augur'ların Sınır'ı nasıl mühürleyeceklerini bulmalarına yardımcı olabilecek bir şeyler olmalı." Keşif gezisinin oluşturulmasının resmi nedeni buydu ama Taeris ile Laiman arasındaki konuşmaya kulak misafiri olan Asha, bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu.

"Umalım da öyle olsun." Taeris homurdandı. "Dürüst olmak gerekirse, eğer Augurlar yakında harekete geçmezse bunun bir önemi bile kalmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Temsilci iç çekti. "Hâlâ güneydeler. İyi ama hala Tol Shen'deler."

"Ah." Asha'nın kalbi sıkıştı. "Herhangi bir haber olduğunu bilmiyordum."

Taeris omuz silkti. "Benim kaynaklarım var."

Asha kaşlarını çatı ama başını salladı. Shen son birkaç haftadır sinir bozucu bir sessizlik içindeydi ve Asamble'ye söz verdikleri güncellemeler birden fazla kez gerçekleşmemiştir. Taeris'in bu bilgileri nereden aldığına dair hiçbir fikri yoktu ama yalan söylemesi için bir neden de yoktu.

Ayağa kalktı. "En azından iyi olduklarını duyduğuma sevindim," dedi içtenlikle. Pencereden dışarı baktı. "İzin verirsiniz..."

"Elbette." Taeris ona baktı. "Sadece birkaç saat içinde Lord si'Veria ile yapacağımız görüşmeyi unutma."

Asha gözlerini devirdi ama başını salladı. "Orada olacağım." Oradan ayrıldı ve doğruca saray kapılarına yöneldi.

Tol Athian'ın kütüphanesi her zaman olduğu gibi akşamın bu saatinde de sessizdi.

Sadece birkaç Üstün Yetenekli özel, iyi aydınlatılmış köşelerde kitap okuyordu ve onun girişini görmezden geldiler. Asha'nın içini rahatlatan şey, Brase'in kapıdaki masanın arkasında oturuyor olmasıydı. Onu görünce yüzü aydınlandı.

"Temsilci," dedi neşeyle. "Tam da istediğim kişi. Çok büyük bir baş ağrım var. Nedenini bilmek ister misiniz?"

"Düşüp başınızı çarptığınız için... belki de üç saat önce?"

Brase homurdandı. "Pekala. Bu işin eğlencesini kaçırıyor. Bu tahmini benim doğal koordinasyon eksikliğime dayandırmadığınızı varsayabilir miyim?"

Asha hafifçe omuz silkti, yüzü dikkatle nötrdü.

Brase, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılırken bile gözlerini kısıtı. "Elindeki taze sıyrığın da doğal bir koordinasyon eksikliğinden kaynaklandığını varsayabilir miyim?"

Asha buna karşılık olarak sırttı, ancak gülümsemesi çabucak soldu. "Yani ikimizi de aynı anda etkiledi," dedi sessizce. "Peki ya diğerleri?"

Brase içini çekti. "Onlarla yaptığım yapıcı ve canlı tartışmalarda, benzer bir şey yaşadıklarını çıkarmayı başardım. Ama bundan daha fazlası değil. Belirli zamanlar kadar heyecan verici bir şey yok. Birileri öğrenecek diye çok korkuyorlar ve... Bilmiyorum." Başını salladı, eğlence ve tiksinti arasında kalmış gibiydi. "Bana sadece başka kimseye söylemeyeceğime söz verdiğimde söylediler."

"İyi ki bu kadar güvenilmezsin o zaman," dedi Asha alaycı bir ifadeyle.

Brase cevap olarak neşeyle gülümsedi. "Peki sırada ne var? Aklıma gelen her kitaba baktım ama.." Omuz silkti. "Böyle bir şey hakkında daha fazla bilgi edinebileceğimiz bir yer olduğundan emin değilim."

Asha dudaklarını çiğneyerek uzun bir süre düşündü.

"Aslında," dedi yavaşça, Taeris ile yaptığı konuşmayı düşünerek. "Aklıma en azından bir yer geliyor."

Bölüm 21

Caeden gözlerini açtı ve kendini acısız bulduğuna şaşırdı.

Hâlâ sokakta yatıyordu ama belli ki karla kaplı şehrin dış kenarına taşınmıştı; hava yine daha sıcaktı ve üzerinde uzanan binalar iyi aydınlatılmıştı, merkeze yakın bölgeyi işaret eden vahşi titreşimlerden hiçbiri yoktu. Her yer sessizdi.

Isiliar'a yaptıklarının anısı geri geldi ve boğazına asitli bir safra damlası gönderdi. Bunu arkadaşına yapmıştı. Onu o cihaza kapatmış ve onun için ne kadar korkunç olacağını bile bile orada bırakmıştı. Bunu *arkadaşına* yapmıştı.

Birdenbire, ona saldırma şekli gayet makul göründü. Derin bir nefes aldı. Isiliar ve Meldier'in içinde bulundukları makinelerin -Kollar- ne olduğunu şimdi anlıyordu. Onların amaç sonuçta işkence değildi, ancak bunun için daha az tatsız değildi.

Yutkundu. Bir Kol'daki iğneler kalıcı yaralanmalara neden olur; Kol'da bulunan kişinin bedeni Öz ile kendini iyileştirmeye çalıştığında, bu enerji bunun yerine Cyrarium adı verilen bir depolama yapısına akıtılırdı. Ölümsüzlükleri ve muazzam güçleri sayesinde, Venerate'lerden birini bir Tributary'ye mühürlemek, içinde bulundukları sürece sürekli kesintisiz bir Öz akışı sağlardı. Gerekirse binlerce yıl.

Özellikle Isiliar's ve Meldier's Kolları, Sınır'ın ayakta kalmasına yardımcı oluyordu.

Artık değillerdi.

Caeden bu korkunç düşünce karşısında nefes nefese kaldı, kıpırdamadan yatıp sadece dinledi. Yakınlarda herhangi bir hareket algılayamayınca kıpırdandı ve dikkatle başını kaldırdı.

"Tekrar hoş geldin Tal," dedi derin bir ses sağ taraftan.

Caeden irkildi, sonra döndü ve oturur pozisyona geçti. Yol boyunca uzanan alçak duvarın tepesinde bir adam oturmuş, dalgın dalgın onu izliyordu.

Caeden hemen tanıyarak gerildi.

Arkadaş adam. Kendisine tuzak kuran adam.

öldürüldü.

"Alaris," dedi sessizce, dikkatlice daha hareketli bir pozisyona geçerek. Uzun boylu, kaslı adam ona şiddet uygulayacak gibi görünmüyordu ama Licanus duvarın tepesine, onun yanına, kolayca ulaşabileceği bir yere oturmuştu.

Alaris ona yorgun, hafifçe eğlenen bir gülümseme verdi. "Güvendesin. Isiliar gitti. Tam olarak *isteyerek* değil, ama ..." Omuz silkti.

Caeden rahatlamadı.

"Ne?" Alaris ona bir süre boş boş baktıktan sonra gözlerini devirdi. "Seni Havran'a gönderdiğim için hâlâ üzgün değilsin herhalde."

"Beni öldürtmeye çalıştın."

"Sen *ölümsüzsün*," dedi Alaris, sesi her şeyden çok öfkeli çıkıyordu. "Telesthaesia bile seni ilshara'nın öbür ucuna geri götürmek için yeterli olmayacaktı, ne kadar... sınırlı bir durumda olursan ol. Eğer kafanı almayı başarmış olsalardı, çok geçmeden geri dönecektin. Ben sadece hiçbirimizin durduramayacağı bir şeye başlamadan önce seni hata yapmaktan alıkoymaya çalışıyordum." Yanındaki kılıca alaycı bir bakış attı. "Tabii ki bunda tamamen başarısız oldum."

Caeden uzun bir süre sessiz kaldı. Alaris haklıydı -Caeden o sırada bunu bilmiyordu ve o zamandan beri de fark etmemişti ama Ilin Illan'daki Kör saldırının onu öldürmesine imkân . "Peki ya ondan sonra - Ilin Illan'a, Andarra'ya yapılan saldırı?"

sessizce sordu. "Sen miydin o?"

Alaris'in yüzünü buruşturması yeterli bir cevaptı.

"Seni durdurmanın başka yolu yoktu Tal," dedi diğer adam sonunda. "Mash'aan ve adamlarına o zırhı vermekten nefret ediyordum ama bunu yapabilecek tek kişi onlardı. Gönüllü olanlar da sadece onlardı." Gözleri sertleşti. "Ama denediğim için özür dilemeyeceğim. Çaresizdim ama sen beni çaresiz bıraktın ve şu anda bulunduğumuz yer elimden geleni yapmak zorunda olduğumun kanıtı. Lyth'ler tehlikenin de ötesinde; *dünyayı* yok edebilecek olayları harekete geçirdin. Bana gerçekten çok ileri gittiğime inandığını söyle."

Caeden çenesinin gerildiğini hissetti. "Adamların masum insanları katletti, bedenlerine tecavüz etti, sırf Ilin Illan'dan asker çekmek için."

"Eylemlerinizi ne olursa olsun mahkûm edeceğiniz masum insanlar. Yöntemleri küçümse Tal, ama niyeti değil. Tıpkı her zaman Is ve diğerlerine yaptıklarının haklı olduğunu savunduğun gibi." Alaris hâlâ sessizce konuşuyordu ama artık sesinde demir vardı.

"Sana neden saldırdığını biliyor musun? Ne yaptığını hatırlıyor musun? Çünkü Tributary'de geçirdiği zaman... ona karşı nazik değildi ve bunun için seni suçluyor." Caeden'e hüzünle baktı. "Haksız yere değil."

Caeden yutkundu.

"Onu incitmek istemedim," diye mırıldandı sonunda.

"Biliyorum. O da biliyor, bir yerde," dedi Alaris sakince. "Bu yüzden Licanius'u senin üzerinde hemen kullanmadı ve bu yüzden hâlâ burada konuşuyoruz. Tüm hatalarına rağmen Tal, bunu arkadaşlarından birine asla yapmak *istemezsin*."

Caeden başını eğdi, kaşları çatıldı, bir süre sessiz kaldı. Meldier'den bile daha fazla, burada bir şeyler doğru gelmiyordu. Alaris'in sözleri ... makul. Bir dostu tarafından incitilmiş ama onu affetmek için yanıp tutuşan bir adamın sözleri; bir düşmanı yok etmeye kararlı birinin değil.

Başka bir anı zihninin gerisinde gıdıklandı, sonra aniden sel gibi akmaya başladı.

Caeden esnedi ve uyandığında gerindi.

Yatağından yuvarlandı ve hücrenin etrafına bakarken yüzünü ovuşturdu. Son seksen yılda pek değişmemişti. Daha güzel bir yatak, yazı yazmak için malzeme bulunan bir masa, birkaç kitap ve okumak için dumansız bir fener vardı... ama daha büyük şeyler aynı kalmıştı. Güneş ışığı yok, esinti yok, dışarıda gece mi gündüz mü olduğunu anlamamanın bir yolu yok.

Yıllar geçmesine rağmen hâlâ pürüzsüz olan ellerine baktı. Bunun için mutluymuştu. Alarais'in teminatlarına rağmen, ölümsüzlüğünün yaşanmayacağı anlamına geleceğini bilmiyordu. Hücre yeterince kuru ve sıcaktı ve her zaman iyi besleniyordu ama yine de yaşlı bir vücuda sahip biri için kolay bir hayat olmayacaktı.

Koridorun sonunda bir kapı sesi duyuldu ve Caeden beklentiyle doğruldu. Şu bu hücrelerin tek sakini oydu ve yemek vakti de gelmemişti.

Alarais'in formu yüzü aydınlandı. "Nasıl geçti?"

Alarais içini çekerek aşağıya getirttiği sandalyeye çöktü, demir parmaklıkların diğer tarafında, Caeden'e doğru bakan sandalyeye. "Yeterince iyi," diye kabul etti bir süre sonra. "Ulttar babasından daha ısrarcı ama anlaşmayı yenilemeyi kabul ettiler. Kuzeyde bir nesil daha barış olacak."

Caeden geniş, onaylayıcı bir gülümseme verdi. "Aferin," dedi içtenlikle. Alarais, Quar ile Caeden arasındaki düşmanlıkların sona ermesi için çok çalışmıştı.

ve Agrhest klanları boşa çıktı. Bu küçük bir şeydi, çoğu hükümdarın dikkatini çekmeyecek kadar küçük. Ama Alarais kendini barışa adamıştı ve bu kavga bile onun dikkatinden kaçmamıştı. "Neden kutlama yapmıyorsunuz?"

Alarais'in kasvetli ifadesi düzeldi ve gülümseyerek yavaşça başını salladı. "Bana aldırmayın. Ben başka bir şey düşünüyordum." Ellerini kaldırarak yanında getirdiği bir şişe ve iki bardağı gösterdi. "Aslında tam da bunu yapmak üzereyim."

Caeden bir kaşını kaldırdı. "Kutlamak için iki kadehe mi ihtiyacın var?"

Alarais ona alaycı bir bakış attı. "Belki sen de bana katılırsın diye düşünmüştüm."

Caeden arkadaşına baktı. "Ben... tabii ki," dedi, ne diyeceğini bilemiyordu. "Peki ya Kanun ne olacak?"

Alarais her iki de şarap doldurdu, ardından bir tanesini kristalin geçmesine izin verecek kadar aralıklı olan parmaklıkların arasından uzattı.

"Sadece iç," dedi. Kadehini kaldırdı. "Barışa."

Caeden bu düşüncüyü yineledi, sonra şaraptan temkinli bir yudum aldı. Lezzetliydi, uzun zamandır en temel besinler dışında her şeyden mahrum bırakılmış tat tomurcukları için şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Başını salladı, inanamayarak gülümsedi ve bir yudum daha aldı. Son damlasına kadar tadını çıkaracaktı.

Alarais onu gülümseyerek izledi. "İyi mi?"

Caeden biraz hoppaca güldü. "Objektif olarak mı? Hiçbir fikrim yok. Ama bana göre tadı El'in kendi yaptığı bir şeye benziyor."

Alarais, "biraz abartmış olabilirim," diye kabul etti, "ama oldukça iyi." İçini çekti, kadehini bir kenara bırakıp arkasına yaslandı, düşünceli görünüyordu. "Bazen tüm bunlara değip değmediğini merak ediyorum. Bu... huzurun uzantıları."

Caeden ona şaşkınlıkla baktı. "Bunu söyleyeceğini duyacağımı hiç düşünmemiştim. Kanun'u yapmanın bir sebebi vardı Alarais, iyi bir sebep. Duyduğum her şeye ve buraya gelmeden önce gördüğüm her şeye göre, topraklarınız sizin yönetiminiz sayesinde kutsanmış." Sırıttı. "Gerçi en son kaynağımın tamamen güvenilir olup olmadığı..."

Alarais ona gönülsüz bir gülümseme verdi. "Muhtemelen hayır." Alnını ovuşturdu, sonra Caeden'ı işaret etti. "Kanun taraftarı olduğuna emin misin? Sana hiç yararı dokunmadı."

Caeden kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. Arkadaşının günün olaylarına sevinmesi gerekirdi, böyle bir ruh hali içinde değil. "Alarais, ben

Bunu size daha önce defalarca söyledim ama buna inanmanızı istiyorum. Seksen yıla yakın bir süredir bu hücredeyim ve biliyor musunuz? Memnunum," dedi içtenlikle. "Tanıştığımızda kontrolden çıkmıştım. Enkaz gibiydim. Özgürlüğü özliyorum, doğru, ama bu hapse ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor."

Durakladı. "Ve nihayetinde bunu hak ettim," diye ekledi sessizce. "Bu hücrede zamanı çekilmez hale getirebilirdin, muhtemelen eylemlerime uygun olurdu. Ama yapmadın. Benimle arkadaş olmayı seçtin. Bana yardım etmek için. Bana politika, tarih, din, matematik, felsefe öğrettin.

..." Başını iki yana salladı. "Arkadaşlık. Ahlak. Güven. İnanç. Sen tanıdığım en iyi adamsın, şimdiye kadar tanıştığım en iyi adamsın ve bundan sonra da tanışabileceğim en iyi adamsın. Kötülüğüm için verdiğin ceza hayatımı ölçülemeyecek kadar iyi yönde değiştirdi, Alarais. Bunun için sana olan borcumu asla ödeyemem."

Alarais utanmış görünerek öksürdü. "Sana iyi bir adam olduğunu hatırlatmaya yardım ettim Tal, başka bir şey değil. Bunu unutma." İçini çekti. "Ve her alanda başarılı olamadım. Hâlâ aradığın o şeyin, o varlığın dışarıda bir yerlerde olduğuna inanıyorsun."

Caeden yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Ormandaki o gece... her kimse ya da her neyse doğruyu söyledi ve sadece Nethgalla hakkında değil. Bu sadece daha fazlası, Alarais. Bunu hissettim. Daha önce yaptığım gibi peşinden gitmeyeceğim, bu konuda sana söz veriyorum. Ama vazgeçmeyeceğim de."

"Keşke yapsaydın," dedi Alarais usulca. "İlk tanıştığımızda bu fikir seni neredeyse delirtecekti."

"Eğer seksen yıldır sizi dinlemek bunu yapmadıysa, hiçbir şeyin yapmayacağını düşünmek istiyorum."

Alarais bunun üzerine bir sırıtışa izin verdi, ancak gülümsemesi hemen kesildi. "Yine de ciddiym. Burada, sarayda bir yerin olabilir. Sana güveniyorum; senin gibi birini yönetime yardımcı olması için kullanabilirim. Gitmene gerek yok."

Caeden güldü. "Bunca yıl sonra bile neden ısrar ediyorsun? Kalmayı çok isterdim dostum, ama bildiğimi biliyorum. Bu kazanamayacağın bir savaş."

Alarais hüznle gülümsedi. "Bazı savaşlar ne olursa olsun önemlidir." Ayağa kalktı ve Caeden'in hücresinin kapısına gelene kadar ilerledi.

Eliyle işaret etti ve kapı aniden ardına kadar açıldı.

Caeden kaskatı kesildi. Birkaç saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde açık kapıya baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Alarais kenara çekildi. "Bugün son gündü Tal. Kanun'un gerektirdiği gibi cezan tamamlandı." Caeden'in tepkisini izlerken dudaklarında küçük bir gülümsemeyle eliyle işaret etti. "Gitmekte özgürsün."

Caeden kımıldamadı. Binlerce kez hayalini kurduğu açık kapı birdenbire korkunç derecede korkutucu gelmişti. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü seni çok iyi tanıyorum," dedi Alarais hüznle. "Serbest bırakılman için geri sayıyor olsaydın, planlar yapıyor olurdun. Haritalara bakardın. Takıntılarına geri dönecektin."

Caeden yüzünü buruşturdu ama başını eğdi. Alarais haklıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

İleri doğru tereddütlü bir adım attı. "Neden şimdi?" Kaşlarını çatı. "Yasanın yaptığım şey için bir hapis cezası öngördüğünü sanmıyordum."

Alarais ona baktı. "Peki Kanun'a göre cezalandırmanın amacı nedir?"

"Adalet. Caydırıcı. Ve mümkünse kefareti," dedi Caeden yavaşça.

Alarais başını salladı. "Seksen yıl, Tal. Burada bir ömür boyu. Kanun'un bir adamın kaybetmesini istediği tek şey bu." Gülümsedi. "Ve benim tahminime göre, sen buraya ilk kilitlediğim adam değilsin. O adam tehlikeli olduğu için hapsedilmişti. Onun hapsedilmesi haklıydı. Sizinki değil."

Caeden'in bakışları masanın üzerindeki yarısı dolu şarap kadehine kaydı ve birden anladı. Alarais antlaşmanın imzalanmasından mutsuz değildi.

Önce tereddütlü bir adım attı, sonra bir adım daha, ta ki aniden eşiği geçip dışarı çıkana kadar. Bir his seli onu vurduğunda keskin bir nefes aldı ve kontrol etmeden Rezervinin bir kez daha erişilebilir olduğunu anladı. Uzun ve ağır bir uykudan uyandıktan hemen sonra karda yürümek gibi hissetti.

Alarais'e döndü. "Ben... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Boğazındaki ani yumruyu yuttu. Gidecekti, gitmek zorundaydı. Burada, bu zindanda, yaptıkları için adalete hizmet etmişti. Ama işleri gerçekten yoluna koyana kadar kendini affettiremeyecekti.

Yine de gitmek kolay olmayacaktı. Alarais bir arkadaştan daha fazlasıydı.

Caeden'in kurtarıcısıydı, onu Caeden'in tek başına düşebileceği bir uçurumdan geri çekmişti. O bir akıl hocasıydı, Caeden'in şu anda dünya hakkında hayal edebileceğinden çok daha fazla şey bilmesinin sebebiydi.

O bir kardeşti. Caeden'in sadece olmayı arzulayabileceği bir adam. Alarais onun yüz ifadesini gördü ve başını salladı.

"Sohbetlerimizi özleyeceğim dostum," dedi usulca. Gözleri hâlâ hüznümlü olsa da gülümsedi. "Ve Rel'vit'te seni yenmeyi."

Caeden ona baktı. "Bir süredir bunu özliyorsun." Alarais güldü. "Belki de," diye kabul etti. Koridordan aşağıya baktı.

"En azından akşam kalman için seni ikna edebilir miyim? Bir yemek için?" Caeden başını yavaşça salladı.

"Bir yemek bir geceye dönüşür. Bir gece bir haftaya dönüşür." Alarais'e özür dileyen bir bakış attı. "Bu çok fazla ayartıcı olurdu."

Alarais şaşırmadan başını salladı.

"En azından bana bu konuda söz ver," dedi sessizce. "Aramaktan yorulduğunda geri döneceksin."

Caeden gülümsedi. "Bu konuda sana söz veriyorum."

Bir adım öne çıktı ve iki adam kucaklaştı. Sonra çıkışa doğru yöneldiler, Caeden bu kadar uzun süre tek bir yönde yürümeye alışık olmadığı için biraz dengesizdi.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında Alarais kapıyı açtı ve Caeden neredeyse şok içinde yere düşecekti.

Güneş ışığı, loş fener ışığına sağlıksız bir şekilde alışmış olan gözlerini yaktı. Alarais tarafından hızla desteklenerek sallandı.

"Özür dilerim," dedi arkadaşı biraz mahcup bir ifadeyle. "Muhtemelen bunu düşünmeliydim."

"Hayır. Sorun yok." Caeden kendini dengeledi, sonra yüzünü güneşe çevirdi. Sabah olmuştu ama güneş ışınları yeterince sıcaktı. Gözlerini kapalı tuttu, hâlâ gözbebeklerini yakan acıya rağmen bu hissin tadını çıkarıyordu. "Bu harika bir şey."

Birkaç saniye öylece durduktan sonra gözlerini zorla açtı. Bir süre acıdı ama sonunda manzara saf beyaz parıltıdan tanınabilir şekillere dönüşmeye başladı. Kendisini sessizce izleyen Alarais'e döndü

"Demek buraya kadarmış," dedi sessizce. Alarais'in kolunu kavradı. "Sakin değişme, Alarais."

Alarais jestle karşılık verdi, yüz ifadesi ciddiydi. "Göreceğiz

birbirimize tekrar kavuşacağız, Tal'kamar. Bunu biliyorum."

Caeden yutkundu, sonra döndü ve başka bir şey söylemeden tepeden aşağı, çevredeki kırlara bakan ışıltılı saraydan uzaklaştı. Omzunun üzerinden saraya son bir kez baktı. Kristal, beyaz mermer ve altın, eşsiz ve olağanüstü güzellikte bir şeydi. Bakışları Alarais'in geri çekilen formuna kaydı ve bir an için yanlış karar verip vermediğini merak etti.

Sonra omuzlarını dikleştirdi. İsteddiği seçimleri yapma lüksüne sahip değildi. Hâlâ yapılması gereken çok şey varken olmazdı.

Kasıtlı olarak arkasını döndü ve doğan güneşi arkasına aldı.

Aramasına devam etme zamanı gelmişti.

"Alarais," dedi Caeden sessizce, anılar kaybolurken.

Alaris ona baktı, açıkça şaşırmıştı ama Caeden konuşmanın aniden değişmesinden mi yoksa ismin kendisinden mi emin değildi.

"Bir zamanlar," dedi sonunda başını küçük, şaşkın bir şekilde sallayarak. "Artık sadece Alaris var." Gözlerini kısarak Caeden'e baktı. "Bu ismi yeni mi hatırladın?"

Caeden kararsızca dudaklarını yaladı. Alaris bu kavganın diğer tarafındaydı, bundan oldukça emindi. Yine de Caeden'ın dostluklarını, bu adama duyduğu derin sevgi ve saygıyı hatırlamaması imkânsızdı.

"Hapishanede olduğumu hatırladım," dedi sessizce. "Beni bıraktığında."

Alaris başını yana eğdi. "El, bunu yıllardır düşünmemiştim. Başlangıçta seni de oraya ben koymuştum, biliyorsun." Caeden'e sevgiye yakın bir şeyle gülümsedi, ama sanki aniden içinde bulundukları durumu hatırlamış gibi hızla içini çekti ve başını salladı. "Bana Alar adını babam verdi. Parlayan Topraklar'da sıradan insanlar isimlerini *is ile*, prensler *eis ile*, krallar *ise ais ile* bitirirdi. Ben Alareis'tim, sonra Alarais oldum." Konuşurken gözlerindeki kısa süreli ışık söndü. "Ama çok uzun zamandır prens ya da kral değilim Tal."

Caeden yavaşça başını salladı, hâlâ duygularını çözmeye çalışıyordu. Alaris'te bir açıklık, basit ve doğrudan bir dürüstlük vardı. Yine de bu adam Kör'ü Ilin Illan'a gönderen adamdı. Yaptıklarıyla Caeden'in arkadaşlarının hayatını tehdit eden adam.

Alaris Caeden'in düşüncelerinden habersiz iç çekti. "Her ne kadar anıları yad etmek istesem de, oyalanamayız. Eğer Is bana yeterince açık bir kafayla, hatta bir plana benzeyen herhangi bir şeyle gelirse, o zaman kazanacaktır. Ben daha güçlüyüm ama o her zaman daha iyi bir dövüşçü olmuştur. Ve sen ..." Eliyle işaret etti. "Bunu kişisel olarak algılama Tal, ama daha önce gördüğüm kadarıyla şu anda aşağı yukarı hiçbir işe yaramıyorsun."

Caeden homurdandı, garip bir şekilde hafifçe gücenmiş hissediyordu. "Bir binayı yıktım."

"Seni öldürmeye çalışan bina değildi," diye gözlemledi Alaris sert bir şekilde.

Caeden istemsiz bir yarım gülümsemeyle bunu kabul etti ama hemen sakladı. Etrafındaki boş şehre baktı. "Sence geri gelecek mi?"

"İşleri olurlarına bırakma havasında olduğunu hissediyor musun?" Alaris Caeden'in bakışlarını tuttu. "Lyth'in Licanus'u ele geçirmesini engellemek için bir planın olduğunu ve bunun için burada olduğunu varsayıyorum. Kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi. O yüzden söyle bakalım."

Caeden tereddüt etti, bakışları istemsizce diğer adamın yanında duran kılıca gitti.

Alaris onun nereye baktığını gördü ve gözlerini devirerek içini çekti. "El al, Tal. Gerçekten mi?" Kılıcı aldı ve Caeden tepki vermeden önce sinirli bir şekilde Caeden'in ayaklarının dibine fırlattı. "Daha iyi mi?"

Caeden birkaç dakika kılıca baktı, nasıl bir tuzak olabileceğini göremese de bir tuzak olduğundan şüpheleniyordu. Sonunda eğilip kılıcı aldı. Licanus ellerinde gümbürdedi ve kan aniden her yerdedi.

"Neden bu konuda bana güveniyorsun?"

"Çünkü içten içe arkadaş olduğumuzu bildiğini biliyorum," dedi Alaris sert bir şekilde, sesinde sevecen bir kızgınlık vardı. "Tüm olanlara rağmen, her şeye rağmen, biz *arkadaşız*. Ve hangi anılara sahip olduğun ya da olmadığın umurumda değil - sen, Tal'kamar Deshrel, *asla* bir arkadaşını öldürmezsin."

Caeden uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, Alaris'in yüzünde içtenlikten başka bir şey olduğuna dair herhangi bir işaret olup olmadığını izledi. Adam tutkuyla konuşmuştu ve Caeden bu adamın söylediği her şeyi görmezden gelmesi gerektiğini bilmesine rağmen, kendini ona inanmaya başlarken buldu.

"Bir Gemi arıyorum," dedi sonunda. "Onu Isiliar'ın yanında bıraktım. Ben ..." Sustu.

Alaris şaşkırmamış görünerek başını salladı. "Darecian işaretleri olan cam küre sanırım? Ondan bahsetmişti. Yıllar önce çekildiğini söylüyor. Şu anda zaman kavramının ne kadar doğru olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti.

Caeden'in kalbi sıkıştı ve cevabı zaten bilmesine rağmen soruyu sordu. "Kim tarafından?"

"Nethgalla." Alaris Caeden'a sadece acıma olarak tanımlanabilecek bir bakış attı. "O olduğuna yemin ediyor."

Caeden uzun bir süre gözlerini kapadı ama sonunda başını salladı.

"Onu nasıl bulabilirim?" diye sordu sessizce.

"Seni arıyor olacak. Müttefiklerinizi, arkadaşlarınızı izliyor. O her zaman öyledir." Alaris'in sesi nazikti. "Ama eğer elinde ihtiyacın olan bir şey varsa, muhtemelen seninle Deilannis'te buluşmayı planlıyordur."

Caeden kaşlarını çatı. "Neden orası?"

"Onu öldüremeyeceğiniz tek yer burası. Başka bir yerde onun gücü bizimkinin yanına bile yaklaşamaz." Alaris bunları söylerken kaşlarını çatı ve gözlerini Caeden'e doğru çevirdi. "Tam olarak ne kadarını hatırlıyorsun Tal?"

Caeden başını kaldırıp Alaris'e baktı. Licanius elindeyken bile, en son hatırladıklarıyla bile, Caeden adama güvenmeye kendini ikna edemiyordu. Hele de bunu son kez yaptıktan sonra. Ne kadar hoş görünürse görünsün, Alaris'in diğer tarafta *olduğunu* kendine hatırlatmak zorundaydı.

Dilini tuttu.

Birkaç saniye sonra Alaris tekrar iç çekti, ama kızgınlıktan çok pişmanlık duyuyordu.

"Belli ki yeterli değil. Anlıyorum. Güven zaman içinde kazanılır, sadece eylemlerle değil." Bir süre dudağını çiğnedikten sonra ayağa kalktı ve Caeden'in geldiği şelale kaplı girişe doğru başını salladı. "Umarım bir gün bana tekrar güvenirsin Tal, ama Is her an geri dönebilir. Şu anda sana yardım edebileceğim başka bir yol varsa söyle yeter. Aksi takdirde harekete geçmen gerek."

Caeden elini cebine atıp Portal Kutusu'na dokundu. Üzerindeki hedeflerin hiçbiri onu gitmesi gereken yere yakın bir yere yerleştirmiyordu. "Beni Deilannis'e götürebilir misin?"

Alaris kısa ve hüzünlü bir kahkaha attı. "Hayır. Sen, Gass ve Nethgalla bir Geçidin nasıl açılacağını bilen tek kişilersiniz. Ve ben de bilseydim bile, oraya hiç gitmedim."

Caeden yüzünü buruşturdu ama başını öne eğdi; Alaris'in

onu geciktirmek için herhangi bir neden. "Peki şimdi neredeyiz?"

"Alkathronen." Alaris etrafındaki sessiz binalara baktı. "İnşaatçıların son şehri. Irklarının son kalesi."

"İnşaatçılar mı?" Caeden Alaris'in sözlerinden şüphe duymuyordu ama... "İlin Illan'dan farklı olduğu kesin."

"İlin Illan mı? Gösterişli bir karmaşa," dedi Alaris küçümseyerek ve Caeden'a sitem dolu bir bakış attı. "Kitlelerin dikkatini dağıtmak için yapılmış bir şehir. *Bu* onların gerçek başarısıydı. Alkathronen var çünkü Kurucular güzelliği herkesten daha derinden anladılar - sadeliğin ayrıntıya, işlevselliğin biçime ne zaman üstün gelmesi gerektiğini anladılar. İlin Illan onların *başkalarının* neyi güzellik olarak gördüğünü anlama yeteneklerinden doğmuştur. Bir şeyin sadece göze hitap ettiği için, hoş bir estetiğe sahip olduğu için güzel olduğunu düşünenler için dikkat dağıtma ve baştan ."

Caeden etrafına tekrar baktı, düşünüyordu. Bu yerde İlin Illan'ın bile ötesinde özel bir şeyler *vardı*. Andarra'nın başkentinde her zaman göz kamaştıracak yeni bir manzara vardı. Burada hiçbir şey göze çarpmıyordu. ... ve yine de Alkathronen *duygusu* bir şekilde daha fazlaydı. Sanki parçalar İlin Illan'ınkine kıyasla daha azdı ama bütün daha büyüktü.

Başını iki yana salladı. "Ne olursa olsun. Nereye gitmem gerektiğini sormalıydım."

Git. Buradan Deilannis'e nasıl gideceğimi bilmiyorum." Alaris ona kaşlarını çatı.

"İlin Illan'dan gelmediniz mi? Öyle olduğunu varsaymıştım..." İç çekerek sözlerini bitirdi. "Benimle yürü. Sana yolu göstereceğim."

Caeden'in kaşları çatıldı ama başını sallayarak Alaris'in yanına gitti.

Sessizlik birkaç dakika daha devam etti ve sonra Caeden derin bir nefes aldı.

"Onlar için savaşıyor olman nasıl mümkün olabilir?" değildi; soru ağzından çıkıverdi. "Nasıl onların tarafında olabilirsin?"

Alaris'in adımları durakladı.

"Nasıl ?" diye yumuşak bir sesle cevap verdi sonunda. "Benim tarafım umut, Tal

-Bir şeylerin değişebileceğine dair umut. Sizin tarafınız ise umutsuzluk, köleliğin . Nereden bakarsanız bakın, nasıl tartışırsanız tartışın, gerçek budur."

Caeden kaşlarını çatı. Meldier de neredeyse şeyi iddia etmişti. "Umut başka bir şey, Alaris, ama Asar bana Karanlık Diyar'ı gösterdi."

"Asar sana bir delinin aklını gösterdi." Alaris ona şöyle bir baktı, sonra yüz ifadesinden dolayı kaşlarını kaldırdı. "Sana söylemedi mi?"

Alchesh'in bizim güçlerimize asla sahip olmaması gerekiyordu. Bu onu tamamen yok etti ve o anı... o anı pek de güvenilir diyebileceğim bir şey değil."

Alaris, bu konuşmayı daha önce yüzlerce kez yapmış ve bundan bıkmış bir adamın ses tonuyla devam etti. "Karanlık Diyar tuhaf ve korkunç bir yer Tal, bunu herkesten iyi biliyorum ve evet, kesinlikle tehlikeli. Ama El'in yarığa ulaşmasının bir şekilde onu serbest bırakacağı, tüm dünyaya sonsuz acıyı salacağı fikri... hiçbir kanıt yok. Elinizde sadece, daha kimse Kan'ı duymadan önceki kahinlerin saçmalıkları var. Size bu dünyadaki diğer tüm varlıklardan daha fazla yalan söylemiş olan şekil değiştiricinin işkence dolu itirafları. Ve parçalanmış bir adamın ateşli anıları." Başını iki yana salladı. "Sen de en az benim kadar inançla hareket ediyordun. Hatta daha da fazla."

Caeden Alaris'in söylediklerini düşünerek birkaç saniye sessiz kaldı. "Sadece beni şüpheyne düşürmeye çalışıyorsun."

"Size şüphe etmeniz *gerektiğini* söylüyorum - tıpkı benim kendi inançlarımdan şüphe ettiğim gibi. İnandığınız şeyi sorgulamamaya karar verdiğiniz gün, ona neden inandığınıza dair bahaneler üretmeye başladığınız gündür." Alaris, Caeden'in tedirginliğini daha da derinleştiren bir kesinlik ve sessiz bir yoğunlukla konuşuyordu.

Sonunda Caeden homurdandı. "Belki de senin tarafın arkadaşlarımı yok etmeye daha az niyetli olsaydı, bu tavsiyeni dinlemeye daha meyilli olurum."

Alaris başını sallayarak homurdandı. "Bazı açılardan hiç değişmemişsin; hâlâ tüm gerçekleri bilmeden varsayımlarda bulunuyorsun. Gerçekten savaşmak isteyen tek kişi sensin Tal. Bizi zorlarsan çatışmadan kaçmayız ve El de biliyor ki ilshara sonunda düştüğünde bizi durdurmaya çalışırsan, gerekeni yapacak ordumuz var. Ama bizim amacımız hiçbir zaman kimseyi yok etmek olmadı. Eğer şimdi kenara çekilerseniz, başka kimse zarar görmez."

Caeden kısa, acı bir kahkaha attı. "Şüphe etmekten çok mutluyum Bu."

Şehrin girişindeki büyük kemerden geçip Alkathronen'in sessizce aydınlatılmış binalarını arkalarında bıraktıklarında Alaris iç geçirdi. "Mash'aan'ın istilasını izlemenin, adamlarının hareketlerini görmenin sana nasıl görüldüğünü anlayabiliyorum. Ama daha önce de açıkladığım gibi, onlar sadece sizi durdurmak için ilshara'yı geçtiler." Konuşurken ifadesi sertleşti, hayal kırıklığı ve öfkesi dışarı sızıyordu. "Ve unutmayın ki Isiliar'ı burada tuzağa düşüren sizdiniz. Sen, senin emrinde hareket eden biri değil."

Ama siz onu burada iki *bin yıl* boyunca cehenneme *mahkûm ettiniz* ve delirttiniz. Dolayısıyla, bir davayı yalnızca savunucularının eylemlerine göre yargılayacaksanız, o zaman ikimiz de doğru olanın tarafında olduğumuzu iddia edemeyiz."

Caeden yüzünü buruşturdu. Buna verecek bir cevabı .

Alaris, arkalarında kalan şehre göz gezdirirken tekrar hızla sakinleşti, gergin değildi ama hareket belirtisi olup olmadığını kontrol ettiği belliydi. "El alsın. Birkaç saatimiz olsaydı buna seve seve devam ederdim. Konuşmayalı çok uzun zaman oldu." Hayal kırıklığı içinde alnını ovuşturdu. "Eğer bu tartışmayı gerçekten yapmak istiyorsan -eğer bu kavganın her iki tarafını da anlamakla gerçekten ilgileniyorsan- o zaman Lyth'lerin icabına bakıldıktan sonra buraya geri gel. Döndüğünüzü bana bildirmek için bazı koşullar ayarlayacağım. Diğerlerinin bilmesine izin verme. Arkadaş olarak konuşacağız ve eğer ikna olmazsan, gitmene izin vereceğime söz veriyorum."

Caeden homurdandı. "Gitmene izin vereceğime dair söz vermemi istemiyor musun?"

Alaris ona ani ve sevecen bir sırıtışla karşılık verdi. "Dedi fare aslana."

Caeden alaycı bir bakışla karşılık verdi ama yavaşça başını salladı. "Bu teklifini kabul edebilirim." Bakışlarının dalgalanmasına izin vermedi. "Ama ne dersen de, arkadaşlarımı terk etmeyeceğim."

Alaris'in bakışı acılıydı. "Ve senden bunu asla istemezdim," dedi usulca.

Artık kanyona girmişlerdi, iki yanda iki devasa, dik şelale vardı, patikanın kenarına o kadar yakındı ki Caeden yüzeyinde hiç nem olmadığına inanamıyordu. Burada hava tamamen durgundu ama bu sadece bir esinti olmamasından daha fazlasıydı. Su kristal kadar berraktı, *mükemmel* bir biçimi vardı.

Alaris biraz daha yürüdükten sonra aniden durdu, çömeldi ve elini Caeden'in daha önce fark ettiği yol kenarındaki sembollerden birinin üzerine koydu.

Tuhaf karakter mavi renkte yanıp söndü; bir uğultu duyuldu ve Caeden irkilerek geri çekildi, taş aniden uçurumdan yukarı doğru koparak doğrudan düşen su perdesine giden geniş, pürüzsüz bir patika oluşturdu. "İşte yol bu,"

dedi Alaris sessizce. "Suyun içinden geç kendini Ilin Illan'da bulacaksın.

Şey. En azından Ilin Illan'ın altında," dedi.

değiştirildi. "Kan çizgilerini takip et, seni dışarı çıkaracaklar." Caeden şelaleye baktı. "Ben sadece... içinden mi geçeceğim?"

Alaris başını salladı. "Burası İnşaatçılar'ın eviydi," dedi sessizce. "Onlar

her bir harikasını buraya bağladı."

Caeden daha fazla sorgulamadı. Zayıf bir hafıza kıvılcımını Alaris'in ona doğruyu söylediğini söylüyordu.

Alaris birkaç dakika onu izledikten sonra elini uzattı.

Caeden bunu sessizce düşündü. Bu adam Ilin Illan'a karşı orduyu gönderen, onu kandırarak tuzağı düşüren adamdı. Bu onun düşmanıydı.

Ama bu onun arkadaşıydı. Bunu biliyordu, Alaris'in gözlerinin içine bakarken bunun bir hile, bir oyun olmadığını biliyordu. Bu gerçek bir jestti.

Alaris'in elini sıktı.

"Lyth'i durdur Tal," dedi Alaris sessizce. "Lyth'i durdur, sonra diğer her şey için endişelenebiliriz."

Caeden başını onaylarcasına eğdi, sonra döndü ve yeni oluşan patikadan kristal berraklığındaki suya doğru adım attı.

Bölüm 22

Davian köşeden tekrar dikkatle baktı ve önündeki uzun yolu tarayarak hedefinden bir iz olup olmadığını kontrol etti.

Hâlâ bir şey yok mu? diye düşündü, Erran ve Fessi'nin olduğunu bildiği yere doğru yönlendirerek. Zihinsel olarak iletişim kurmaya alışık değildi ama Erran'ın bu konudaki uzmanlığı, kendi açısından çabayı en aza indiriyordu. Genç Augur zihinleri arasındaki bağlantıyı kıskanılacak bir kolaylıkla açık tutuyordu.

Tarif ettiğin adama benzeyen biri bile yok, diye iddia etti Erran, hafif sıkılmış bir sesle.

Fark etmezdi. Karşısında ekmek satan genç bir kadın var ve o duramıyor-

Dikkat ediyorum, diye homurdandı Erran, Fessi'nin sözünü keserek. Bir duraklama oldu. Hem sen bunu nereden biliyorsun ki? Arkayı kollamıyor musun?

Tol'da hızlıca bir tur attım. Çenende gerçekten salya olduğundan oldukça eminim.

Davian iç çekti. *Siz ikiniz görev yerinizde kalmalısınız. Driscin içeri girmeden onu durdurmak için tek şansımız var.*

Onu dinlemelisin, Fess. Bir duraklama. Gerçekten çabuk demek istiyor, Yine de Erran'ın sesi onu rahatlattı. Böyle bir şeyi fark etmek için çok hızlı

-

Davian kaskatı kesildi, birden Erran'ın rahat şakalarını duymazdan geldi. Yol boyunca bir figür ilerliyordu ve Davian onunla sadece bir kez karşılaşmış olsa da Driscin'i tanıması sadece bir anını aldı.

O burada. Davian sesini Erran'ın söylediklerine zorla uydurdu. Etrafına bakındı. *Erran mı?*

Neredeyse bu ismi düşündüğü anda, Tol'un doğu kapısına doğru biraz daha ilerideki bir adamın yükselen sesi ona doğru yankılandı. Arkadaşı kıpırdamadan bakıyor, kendisine şiddete yakın bir hareketle el kol hareketleri yapılırken şaşkınlık ve şok karışımı bir ifade takınıyordu. Birkaç dakika içinde çevredeki tüm gözler

kargaşa.

Nöbet tutan Yeteneklilerden hiçbirinin şu anda ona baktığını sanmıyorum. Fessi, sen ...

Driscin uzakta gözden kaybolurken o da sustu. Fessi bir saniye sonra Davian'ın önünde belirdi, sersemlemiş görünen Yaşlı onun kolunu tutuyordu.

"Driscin," dedi Davian, kendini çabucak toparlayarak. "Seni tekrar görmek güzel." Yaşlı adamdan Fessi'ye baktı, sonra tekrar geri döndü.

"gereken birkaç şey var."

Davian tepenin eteğinde durdu ve yamaçtan yukarıya, ilerideki karanlıkta parlayan fenere doğru acımasızca baktı.

Tol Shen'in elli metre yüksekliğindeki dış duvarı beyaz Öz'le yıkanıyor ve duvarın dibinde devriye gezen yüzlerce muhafızın gölgeli şekillerini ortaya çıkarıyordu. Davian bu manzara karşısında endişeyle yutkundu ve bakışlarını kaldırarak duvarın tepesinde ara sıra beliren tehditkâr mavi titreşimleri izledi. Bu yoldan içeri girmek mümkün değildi.

Hareket, Erran'ın sesi Davian'ın kafasının içinden geldi. *Bir düzine, sana doğru geliyor. Burada olduğunu biliyor.*

Davian Fessi'ye bir bakış attı, o da kendinden emin bir şekilde başını salladı ve hem kendisinin hem de Driscin'in kollarını tuttu. "Hadi gidelim."

Hafif bir kıpırdanma oldu ve aniden yoldan uzaktaki hafifçe sallanan ağaçlar dondu, Davian'ın yanağına değen rüzgârın yumuşak iç çekişi kayboldu. Davian Driscin'e baktı, Driscin etrafına bakarken gözlerini kocaman açmıştı. *Daha ne kadar sürecekti?*

En azından bir dakika.

Davian birkaç derin nefes alarak kendini sakinleştirdi ve önündeki yola odaklandı. Ishelle'in Yeteneklilerden herhangi birini onları durduracak kadar hızlı bir şekilde yönlendirebileceğinden şüpheliydi ama bu olasılığa karşı hazırlıklı olmalıydılar. İlerlemeye başladılar, yoldan uzaklaştılar ve Tol'a paralel bir şekilde ilerlediler, önlerini görmek için duvarlardan gelen aydınlatmayı kullanabilecek kadar yakındılar.

Girişmek üzere oldukları şeyi düşündükçe kalbi hızla çarpıyordu. Driscin'e baktı, yüzündeki asık ifade onun şüphelerini yansıtıyordu.

İhtiyar'a olan biten her şeyi açıkladıklarından beri uzun ve gergin birkaç saat geçmişti. Yaşlı adam ilk başta tüm Tol'un Rohin'in yeteneğinden etkilendiğine inanmamış ve ikna olduktan sonra Augur'ların herhangi bir kurtarma girişiminde bulunmak yerine sadece kuzeye gitmeleri gerektiğini savunmaya başlamıştı.

Davian'ın sinirini bozacak şekilde pek çok açıdan da haklıydı. Ishelle, Davian'ın şu anda sadece kaçmadığını ve Driscin'in de onunla birlikte olduğunu biliyordu; muhtemelen Tol Shen'deki savunmanın bu kadar güçlendirilmesinin nedeni de buydu. Tol'u kurtarmak ne kadar önemli olsa da, bu fayda daha fazla Augur'un özerkliğini riske atma tehlikesinden daha ağır basmıyordu.

Ama aynı zamanda Rohin'i durdurabilecek tek kişi de onlardı. Davian bu gerçeği görmezden gelemezdi ve Erran ile Fessi'nin kararsızlıklarına rağmen onların da aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyordu.

Sonunda Driscin onları gitmeye zorlayamayacağını kabul etmişti; öğleden sonrasının geri kalanı Rohin'e nasıl gideceğini bulmaya çalışmakla geçmişti, artık Ishelle ve bir Tol dolusu Üstün Yetenekli korumaları olarak görev yapacaktı.

"Ishelle'in bu girişten haberi olmadığına *emin* misin?" diye sordu Davian, Tol'u çevreleyen ormanda hızla ilerlerken.

"Olabildiğince eminim." Driscin'in kuru ses tonu bu sorudan sıkılmaya başladığını gösteriyordu. "Ishelle her zaman... göz kulak olması zor biri olmuştur, diyebiliriz. Ona sadece kendisinin açabileceği bir girişten bahsetmek istemedim."

Davian homurdandı. "Bundaki mantığı görebiliyorum." Tereddüt etti. "Bu diğer İhtiyarların söylemeyeceği anlamına gelmiyor-"

"Onların da bundan haberi yok." Driscin Davian'a alaycı bir bakış attı. "Herkesin bildiği gizli girişlerin pek bir değeri yoktur."

Davian şaşkınlıkla ona baktı ama sonunda omuz silkerek onayladı. Durum göz önüne alındığında, gerçekten de tartışamazdı.

Driscin'i durdurma kararları Davian'ın tahmin ettiğinden çok daha faydalı olmuştu. Rohin, Tol'un tamamını bir saldırıya karşı korumaya almış gibi görünüyordu ama Driscin -sig'nar'daki eski rolü sayesinde- görünüşe göre kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı girişleri biliyordu.

Yine de Davian ve Fessi'nin gördüğü hücreler ve garip kemerle ilgili itirafları daha da ilginçti.

Yaşlı adam anlaşılabilir bir şekilde bu konuda konuşmak istemiyordu ama Merkez Arşiv'in altındaki alan Augur'lar için bir tür "acil durum planı" olarak ayrılmıştı. Driscin'in iddiasına göre, Konsey'in ilk etapta onların sorumluluğunu kabul etmekte kendini rahat hissetmesinin ana nedenlerinden biri buydu. Builder yapımı olan hücreler, kan içerebildiği bilinen tek hücrelerdi; Driscin'e göre Augur'ların kendileri de savaştan önce bazen gizlice bunları kullanmışlardı.

Davian bir süre düşündükten sonra bu mantıklı gelmişti. Rohin'in de fazlasıyla kanıtladığı gibi, Augurlar diğer insanlardan ne daha iyi ne de daha kötüydü. Bu gerçeği dünyaya ilan etmemiş olsalar bile, kendi hapisanelerine ihtiyaç duymaları mantıklıydı.

Driscin'in kemerli geçitle ilgili açıklamaları ise en yararlı olanıydı.

Tol Shen'in kasasının girişiydi.

Hücreler gibi, İnşaatçılar mahzeni de Augur'ları bile hesaba katacak şekilde tasarlamışlardı. Kan, kemerli geçitten geçtikten sonra tamamen erişilmezdi ve ötesindeki mahzen sadece belirli insanların Öz imzalarına kilitlenmişti.

-Bazılarının kasa kapısının kilidini açmasına ve diğerlerinin de kasanın savunmasını tetiklemeden içeri girmesine izin veriyordu. Bir yetenek diğeri olmadan işe yaramıyorkasanın içeriğine erişmek için en az iki yetkili kişinin hazır bulunmasını sağlıyordu.

Ve eğer herhangi biri ön odaya girip de kasanın savunması tarafından tanınmazsa, kaynağı derhal hedef alınır ve kurutulurdu.

"Yani bu silahın hâlâ orada olacağından emin misin?" diye sordu Davian yürürken sessizce.

"Olabildiğince eminim." Driscin kaşlarını çattı, aynı soruların defalarca sorulmasından rahatsız olduğu belliydi. "Kasaya girebilen tek kişi Lyrus'tu. Eğer söylediklerin doğruysa ve o öldüyse, Rohin'in nasıl bir şey almış olabileceğini anlayamıyorum." Başını sallayarak iç çekti. "Yine de başka bir yol olması gerektiğini düşünüyorum. Ishelle'i Rohin'den ayırmanın bir yolu olmalı. Eğer bunu yapabilirsek, sana bahsettiğim tılsımı kullanabiliriz. Bu çok daha iyi bir çözüm. Sadece Rohin'i etkisiz hale getirmekle kalmaz, Ishelle'in onu takip etmesini de engeller. Bundan neredeyse eminim."

Davian gözlerini kırptırdı, sonra yaşlı adama baktı. Yaşlı adam

Bu plana karar verdiklerinden beri yüzünde aynı endişe ve acı ifadesi vardı ve Davian onu suçlayabileceğinden emin değildi.

"Bunun bir yolu yok," dedi usulca. "Tılsım fiziksel temas gerektiriyorsa olmaz. Rohin şu anda başka bir Augur'un ona ne kadar kolay ulaşabileceğini biliyor. Bu düşünceden ben de nefret ediyorum Driscin ama Ishelle'i yakınında tuttuğu ve o da Bozma kalkanını koruduğu sürece hiçbirimizin ona muskayı takacak kadar yaklaşma şansı yok." Omuz silktili.

"Bize bahsettiğin bu Gemi fikrinden her ne kadar nefret etsem de, tek seçeneğimiz bu."

Fessi bunun üzerine homurdanarak Driscin'e karanlık bir bakış fırlattı. Kasada saklanan her şey arasında Driscin'in bir Bozma kalkanı aracılığıyla etkili olabileceğini düşündüğü sadece bir Gemi vardı; Tol Shen'de ikamet eden Augur'lardan birinin düşmanca davranması durumunda kullanılmak üzere özel olarak orada saklandığı için bunu biliyordu.

Herhangi birinin kaynağını, herhangi bir yerden, sadece eşleşen bir İz ile besleyerek boşaltabileceğini söylediği bir taş hançer.

Fessi, Driscin Gemi'nin varlığını kabul ettiğinde dile getirdikleri endişeleri yineleyerek, "Böyle bir şeyi elinizin altında tutmayı nasıl haklı çıkarabileceğinizi hâlâ anlamıyorum," diye mırıldandı. "*Kimsenin* bu kadar güçlü bir silaha erişimi olmamalı."

Driscin bir kaşını kaldırdı. "Şu anki durum bunu nasıl haklı çıkarabileceğimizdir," dedi sessizce. "Kasada çünkü olabileceği en güvenli yer ve biz onu *tam da* bu olasılık için orada sakladık."

Fessi yine homurdandı, hâlâ hoşnutsuz görünüyordu ama başka bir şey söylemedi.

Beş dakika kadar olaysız yürüdüler; Driscin aniden sağa, sık ağaçların olduğu bir yere doğru başını sallayınca kadar -essi yeteneğini koruduğu yoğunluğa rağmen yine yorulma belirtisi göstermiyordu-. "Aşağıda."

Tol'un duvarından uzaklaşarak, Yetenekliler'in gösterdiği yere doğru yöneldiler. Burada çalılıklar sıktı, duvarın görüntüsü çalılar ve sık büyüyen yapraklı ağaçlar tarafından tamamen gizlenmişti. Davian, yeşilliklerin arasına doğru ilerlerken kollarını tırmalayan dallar yüzünden yüzünü buruşturdu.

"Bunun doğru olduğuna emin misin?" diye mırıldandı, birkaç saniye boyunca ilerlemeye çalıştıktan sonra, sık çalılıklarda bir son göremedi.

Driscin gözlerini kıstı. "Yirmi yıl oldu," diye kabul etti, "ama oldukça eminim... ah. İşte başlıyoruz."

İlerideki yol sonunda tekrar açılarak küçük bir açıklık ortaya çıkardı, ortasında kayalık bir tabanı olan otlarla kaplı bir tümsek vardı. Karanlık bir gölge

Taş, Davian'ın boyu kadar olan ve otlarla kaplanmış dar, çamurlu, rutubetli bir çukuru işaret ediyordu.

"Oraya girmek zorunda mıyız?" diye sordu Fessi kuşkuyla.

Driscin ona ters ters baktı. "Bir dahaki sefere senin için daha güzel bir gizli giriş bulmaya çalışacağım. Şimdi zaman kaybetmeyi bırak ve içeri gir."

Üçü teker teker kirli, klostrofobik derecede dar açıklıktan geçtiler, Driscin önce gitti, böylece Esans topuyla yolu aydınatabilecekti. Davian içeri girdiklerinde geçidin genişlediğini görünce rahatladı; kısa süre sonra bir köşe vardı ve tünel -dışarıdan görüldüğünden çok daha uzun- aşağıya doğru keskin bir aç yapılmaya başladı.

Bir dakika içinde tek ve büyük bir taş kapının önüne gelmişlerdi. Davian ona doğru yürüdü ve itti.

Hiçbir şey olmadı.

"Nasıl açacağız?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Driscin omuz silkti. "Sana söyledim, savaştan önce Augur'ların fark edilmemek için kullandıkları giriş burasıydı. Sig'nari *nerede* olduğunu biliyordu ama hepsi bu kadar."

Davian başını sallayarak iç çekti. Gözlerini kapadı, Fessi'nin de aynı şeyi yaptığını hissederek kanla kapıya doğru ilerledi.

"Kapı bir Kap," dedi Fessi aniden, Davian'la aynı anda sonuca vararak. "Sol yarısında zaten Öz var. Sağ yarısı ise aktive edilebilir gibi görünüyor."

Etrafına bakındı, sonra omuz silkti ve Driscin'in aydınlatıcı küresinden biraz Öz çekti, enerjiyi kapının sağ tarafına aktarırken onun sinirli bakışını görmezden geldi. Taş ışığı emdi ve bir anlığına beyaz renkte parladı.

Sonra tekrar kayboldu. Hiçbir şey olmadı.

Davian girişi düşünürken kaşlarını çattı. Öz'ün yaptığı *bir şey*.

"Eğer bu sadece Augurlar içinse, kapıyı açmak için sadece Öz kullanmak yeterli olmaz," diye aniden fark etti, gözlemini Driscin'den çok Fessi'ye yöneltmişti. Kapının sol tarafını işaret etti. "Ya çift kilitliyse? Öz olmadan hareket etmeyen bir Kap ve bir diğeri - sol taraf - Öz *içerdiği* sürece hareket etmeyecek." Teorinin onaylanmasını beklemeden gözlerini kapattı ve ellerini kapının iki yanına yerleştirdi. Özü dikkatlice sol taraftan çıkardı, sonra içinden geçerek kapının içine akmasına izin verdi.

Sağa.

Kapı tekrar parıldadı.

Bir klik sesi duyuldu ve sessizce açıldı.

"Zekice," diye mırıldandı Driscin takdirle. "Yeteneklilerin de erişebilmesini istiyorsanız sol kilidi boş bırakın ya da içini doldurarak sadece Augur'lara açık hale getirin."

İlerideki geçide doğru ilerlediler. Az önce indikleri dar, karanlık merdiven boşluğunun aksine, burada Öz'ün temiz, parlak çizgileri önlerindeki yolu aydınlatıyordu. Ayaklarının altındaki taş , yol genişti ve duvarlar düzgünce yontulmuştu.

Davian hemen ilerlemek istedi ama Driscin elini kaldırdı. "Kapı," dedi sessizce.

Davian ona itiraz eden bir bakış attı. "Kaybedecek zamanımız yok. Her saniye Ishelle'in tepki vermesi için daha uzun bir süre."

"Tol'a giden bir yolu bu şekilde açık bırakacak değiliz." Driscin'in ifadesi ağırbaşlıydı ve ses tonundaki bir şey bu düşüncüyü rahatsız edici bulduğunu gösteriyordu.

Davian sadece başını eğdi, tartışmaya hazır değildi. *Var mısın? Elbette varım.*

Kapıyı kapattı ve sonra kilit mekanizmasını Öz ile yeniden doldurdu. "Tamamdır."

Görevlerinin aciliyetine rağmen, Driscin memnun bir şekilde başını sallamadan önce kilidi kendisi de test etti. "Hadi gidelim."

Birkaç dakika boyunca yürüdüler, tünel düz ve genişti, sadece ara sıra merdivenlerden çıkılıyordu. Birkaç noktada yol ikiye ayrılıyordu ama her seferinde açıkça yanlış yöne gidiyordu; bir keresinde yıllar önce çöktüğü belli olan bir bölüme giriyorlar, bir keresinde geldikleri yöne doğru geri dönüyorlar, bir keresinde de aşağıya, belli belirsiz bir su sesi yayan bir tünele giriyorlardı.

Son bir dizi merdiveni daha tırmanıp kendilerini girdikleri kapıya benzer bir kapıyla karşı karşıya bulduklarında hiç konuşmadılar. Davian tereddüt etti, sonra Driscin'in başını sallamasıyla kilidi boşalttı ve Öz'ü kapıya geri verdi.

Kapı açıldı ve içerideki odaya bakarken rahat bir nefes aldı. Karanlık ama boş olduğu belliydi.

İçeri girdiler, Davian Driscin'in taş kapıyı arkalarından iterek tekrar kapatmasını hayranlıkla izledi. Duvarla kusursuz bir şekilde kapanmıştı, bu tarafta bir duvar olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Oraya hiç giriş yok.

"Şu anda Merkez Koğuş'tayız. Muhtemelen Arşiv'den sadece beş dakika uzaklıkta," diye mırıldandı Driscin, dışarıdaki kapıya doğru yürüdü ve bir aralık açtı. Belli ki herhangi bir tehdit görmemişti, kapıyı sonuna kadar açtı ve onlara içeri girmelerini işaret etti.

Sonraki birkaç dakika gölgelerden uzak durdukları için gergindi, iki kez sokaklar boyunca derme çatma kontrol noktaları gibi görünen yerlerden geçmek zorunda kaldılar. Davian onlar yürürken Fessi'nin yüzünde belirmeye başlayan gerginliği görebiliyordu -zaman balonunu üç kişiyi kapsayacak şekilde genişletmek Davian'ın dakikalar bir yana, birkaç saniyeden fazla yapabileceğini bile düşünmediği bir şeydi- ama Fessi'nin yeteneği bir an bile duraksamadı.

Davian'ın kafasından Erran'ın sesi geldi: "*Büyük bir grup hızla sana doğru geliyor. Sanırım nereye gittiğinizi anladılar.*

Her şey yolunda. Zaten oradayız, diye yanıtladı Davian, Merkezi Arşiv'in görüş alanına girdiklerinde nefes nefese kalarak. Büyük, sessiz bina kilitli değildi ve aceleyle içeri girdiklerinde hiçbir Yetenekli'yle karşılaşmadılar. Bunun nedeni Rohin'in burada korunmaya değer bir şey olmadığını düşünmesi miydi, yoksa sadece kasaya girebileceklerini düşünmemesi miydi, bunu söylemek imkânsızdı.

Üçü nihayet büyük salona girdiler -Davian hapsedildiği anı hatırlayınca rahatsız bir şekilde omuzlarını devirdi- ve mahzene açılan kemerin önünde durdular. Zaman üzerlerinden geçti ve Fessi tökezledi, başını salladı ve kendini sabitlemek için Davian'ın kolunu sıkıca kavradı.

Siyah saçlı kıza baktı. "olacak mısın?"

"İyi olacağım." Fessi en yakın hücreye bariz bir hoşnutsuzlukla baktı. "Bir sonraki bölümün gerekli olduğuna emin misin?"

Davian acımasızca başını salladı. "Rohin'in etkisinin nasıl işlediğine dair hiçbir fikrimiz yok. En güvenli yol bu."

Fessi isteksiz bir onay homurdandı, sonra hücrenin içine girdi ve kapıyı kapattı, içeriden hâlâ açabildiğinden emin olmak için birkaç kez deneme yaptı.

"Eğer biri o kapıyı açarsa..."

"Bir zaman baloncuğu kullanacağım ve onlar beni görmeden dışarı çıkacağım." Fessi Davian'a sertçe başını salladı, sonra parmaklıklardan görünmeyecek şekilde aşağı kaydı.

Davian nefes verdi, Driscin ona bir bakış atarken yüzünü kemere döndü

Endişeli bir bakış.

"Bu numaranın işe yarayacağından emin misin?" Yaşlı adam Davian'a kararsızca bakmaya devam etti. "Çünkü seni almak için kahramanca gelmiyorum."

Davian durakladı ve kendi içinde dikkatle yarattığı sertleşmiş kan kabuğunu inceledi. İlk yaptığından daha büyüktü ama yine de hiçbir kötü etkisi yokmuş gibi görünüyordu.

"Orada Fessi'yle birlikteyken iyiydim." Garip bir şekilde omuz silkti. "Kasa tanımadığı her kaynağı hedef alıyor ama bende öyle bir kaynak yok. Sanırım İnşaatçılar bile ölü bir adamın içeri gireceğini tahmin etmemişlerdir."

Driscin uzun bir süre onu inceledikten sonra başını salladı, bu kavramdan hâlâ etkilendiği belliydi. Davian durumunu diğerlerine itiraf etmekte biraz isteksiz davranmıştı ama bu gerekliydi. Driscin kasanın güvenliğinin nasıl işlediğini anlattıktan sonra, Fessi'yi kurtarıırken bunu nasıl aştığını açıklamanın başka yolu yoktu.

"Ve kasanın bunun yerine depoladığınız Özü hedef almayacağından emin misiniz?" Driscin ilk kez sormuyordu.

"Sertleştirilmiş kan içinde. Anladığım kadarıyla bir Kap içinde saklanmasından bir farkı yok. Mantık sağlam. Daha önce de işe yaramıştı," diye tekrarladı.

Driscin isteksizce başını salladı. "Sözüne . Ama içeri girdiğimizde..."

"Biliyorum," dedi Davian sessizce.

Yutkundu ve vücudunda depolanan Özü tekrar kontrol etti. Bu planla ilgili yanlış gidebilecek pek çok şey vardı ama bu açık ara en riskli kısımdı.

Driscin'i ön odaya kadar takip etti.

Kemerli geçitten adımını atar atmaz Davian'ın kan hissi tamamen yok oldu. Hücrelerdekinin aksine, burada gücü hissedemiyordu bile. Sadece ... gitmişti.

Bir parça paniği bastırmaya çalıştı. Kendi yaptığı rezervi kontrol edememek sinir bozucuydu ama birkaç saniye sonra nefes aldı ve Driscin'in sorgulayan bakışına karşılık başını salladı. Kuşkusuz fazla zamanı yoktu - şu anda bile biraz sersemlemiş hissediyordu- ama yere yığılmıyordu da. Bu yeterli olacak gibi görünüyordu.

"Ben iyiyim," dedi suratsızca.

Driscin ona kuşkuyla baktı ama başını eğdi.

Zaman şimdi daha da aleyhlerine işliyordu. Yaşlı adam öne doğru yürüdü ve elini yandaki kapıya dayadı.

Mavi ve beyaz ışık kapının yüzeyinde titreşmeye başlarken, Driscin'den akan Öz taştaki sembollerle sarmaş dolaş oldu. Kapının dış hatları bir an için göz kamaştırıcı bir şekilde parladı ve sonra tamamen karardı, karanlık içe doğru dalgalandı ve tamamen yok olana kadar ışığı yiyip bitirdi.

Driscin hafifçe titreyen elini kapının yüzeyinden çekti.

Kapı açıldı.

Driscin Davian'a hareket etmesini işaret etti. "Unutma, taş hançer dışında hiçbir şeye dokunma," dedi sessizce. "Eşyaları burada saklamamızın çok iyi bir nedeni var."

Davian ona sertçe başını salladı, yavaşça nefes verdi ve kendini dengeledi. Karanlığın içine doğru yürüdü.

Bölüm 23

Davian gözlerini kasanın içine alıştıırken gözlerini kırıştırdı.

Her şeyin burada, hemen içeride depolanmasını bekliyordu ama görünüşe göre burası bir girişten biraz daha fazlasıydı. İleride bir dizi geniş, düz merdiven dümdüz aşağıya iniyordu, ancak içinde kaybolduğu tünelin sonunu göremiyordu.

Birkaç dakika durdu, nefesini tuttu, bir şey bekledi... bir şey. Kasanın savunmasının onu öldürmeye çalışacağına dair bir işaret.

Yine de hiçbir şey yoktu. Davian arkasına baktı, içinde ani bir belirsizlik dalgası dalgalanıyordu. Kapı hâlâ açıktı ama Davian eğer kapanırsa, tekrar açması için Driscin' tamamen bağımlı olacağını biliyordu.

Birkaç saniye daha kaşlarını çattı, sonra içini çekti ve merdiven boşluğuna döndü. Gecikmeyi göze alamazdı.

İlk basamağa geçti.

Bir anda havada alçak bir ses çınladı; Davian bocaladı, dokunduğu basamak parıldamaya başladığında kalbi sıkıştı ve sonra bir sonraki, sonraki, ta ki tüm merdiven parıltılı bir beyazla parlayana kadar. Duvarlarda mavi çizgiler titreşerek canlandı ve birkaç sıra dışı, karmaşık deseni takip etti. Hafif bir baş dönmesi hissederek hızla geri çekildi.

Yine de çabucak geçti; Davian tereddüt etti ve sonra hızlı adımlarla ilerlemeye başladı, geri dönmek için ayarılmasına izin vermedi. Kasanın onun varlığını kaydettiği belliydi ama eskisinden daha kötü hissetmiyordu. Acele ettiği sürece iyi olacaktı.

Merdiven boşluğu ilk görüldüğü kadar derin değildi ve Davian bir dakika içinde dibi görebildi. Merdivenler düzleşerek uzun, geniş bir koridora açılıyordu; bu koridorda metinler, Kaplar ya da diğer eşyaların bulunduğu raflar içeren çok sayıda küçük girinti vardı. Her şey keskin beyaz ve soğuk mavi Öz'ün karışımıyla aydınlatılmıştı, kesinlikle hoş olmayan bir aydınlatma.

Davian alnını ovuşturdu ve şaşkınlık içinde sıralı depolara baktı. Driscin onu burada depolanan tek şeyin peşinde olduğu şey olmadığı konusunda uyarmıştı ama bu kadar çok şey olmasını beklemiyordu.

Aceyle ilerledi, geçerken rafları taradı ama Driscin'in tarif taş hançere benzer bir şey göremedi, durup bazı nesneleri daha yakından inceleme isteğini görmezden geldi. İnce bir sehpanın üzerinde dengede duran, kendisinden daha uzun, koyu metalden yapılmış ve üzerine yabancı kıtalar kazınmış devasa bir küre vardı. Her santimetrekaresi Darecian kelimelerle kaplı altın bir miğfer. Ahşap bir kadehe benzeyen, süssüz ama kullanılabilir boyutun üç katı büyüklüğünde ve kenarları yumruğu kadar kalın bir şey. Kör'ün taktıklarına şüpheli bir şekilde benzeyen siyah bir bileklik, ancak yoluna devam etmeden önce ona göz atmaktan fazlasını yapacak zamanı olmamıştı. Üçü kararmış yeşil renkte beş bakır yüzük. Daha fazla. Her biri özenle yerleştirilmişti, sanki her raf küçük bir tapınaktı.

Davian hepsinin yanından hızla geçti, merakı güçlüydü ama hâlâ aciliyet duygusunu bastırmaktan uzaktı. Bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışsa da, enerjisinin azaldığını hissedebiliyordu. Daha şimdiden hareketleri yavaşlamış, birkaç dakika öncesine göre biraz daha halsizleşmişti.

Sonunda koridorun sonuna ulaşmıştı, üst katta ilk duyduğu ses şimdi havada neredeyse fiziksel bir varlık haline gelmişti, derin bir uğultu sanki kafatasına baskı yapıyor ve beynine girmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Bu normal miydi, yoksa kasa dairesi burada olmaması gerektiğini mi fark etmişti?

Giderek artan dehşet duygusuyla savaşıyor son bölmelerdeki eşyaları gözden geçirdi. Sağında iki kılıç vardı, tasarımları tamamen farklıydı ama yine de bir şekilde birbirlerine benziyorlardı. İlki şık, kavisli bir bıçağa sahipti, ortalamadan daha kısaydı ama yine de kötü görünüyordu. İkincisi düz ve uzundu ama çentikli bir kenarı vardı, bu da ona barbarca, karanlık ve kana susamış bir görünüm veriyordu.

Solunda, bir mektup açacağından biraz daha büyük, minyatür bir taş hançer vardı. Yanında kartal şeklinde altın bir tılsım vardı ve kendi yumuşak ışıltısını yayıyordu.

Davian tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı ve Kapların üzerinde durduğu raflara doğru ilerledi. Hançer, taşın her yerinde siyah benekler bulunan koyu yeşil bir mermerdi. Muska,

diğer yandan, pürüzsüz altındı; kartalın geniş kanatları yukarı doğru kıvrılmıştı ve boğazın hemen altına takılmak üzere tasarlanmıştı. İnanılmaz derecede detaylıydı, Davian'ın şimdiye kadar gördüğü tüm Kaplardan çok daha sanatsal bir beceriye sahip eller tarafından şekillendirilmişti.

Tereddütle, dikkatle öne doğru eğildi ve hançeri aldı.

Bir şeyler bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Bir nefes verdi, tılsımı da aldı ve her ikisini de bu amaçla getirdiği deri çantasına bıraktı. Gitmek için döndü.

Sonra iki kılıca baktı. Kendisine ait bir silahı yoktu ve kılıçların burada kilitli tutulmasının bir nedeni olmalıydı. Breshada'nın kılıcı Fısıltı'yı görmüştü. Eğer bunlar başka bir

İsimlendirilmiş kılıçlar...

Elini kavisli bıçağa doğru uzattı, sonra tekrar tereddüt etti.

Driscin'in onaylamayan bakışlarını görebiliyordu.

İhtiyar'ın uyarısını hatırlamak bile onu caydırmamıştı ama bu çok büyük bir riskti. Bu kılıçların değerli silahlar olma ihtimali yüksekti ve birini almak Davian'a yardımcı olabilirdi. Ama eğer değilse -eğer ona bir şekilde zarar verirlerse, Rohin'i durdurma çabalarını herhangi bir şekilde engellerlerse ...

İç geçirdi ve elini yanına bıraktı. Bunu riske atamazdı.

Cazibesine rağmen riske *atmazdım*.

Silahlara son bir kez pişmanlıkla bakarak geri dönmeye başladı. Kendini tekrar merdivenlerden yukarı iterken gümbürtü sesi biraz azaldı, şimdi ne kadar yorgun olduğunun farkındaydı. Uzuvarı ağırlaşmıştı ve düşünce süreçleri bile olması gerekenden saniyelerce daha yavaştı.

Davian girişe geldiğinde biraz tökezledi ve kapı aralığından Driscin'in yüz ifadesini gördüğünde yutkundu.

"var." Driscin kemerin ötesindeki koridoru işaret etti, gözleri endişeyle gerilmişti.

"Bir sürü arkadaş."

Davian kemerin arkasından, salonda toplanmış olan kırmızı pelerinli bedenler denizine kaşlarını çatarak baktı.

"Driscin, beni dinle." Kalabalığın en önünde duran Yaşlı Aliria'ydı, ses tonu aceleliydi. "Davian tarafından etki altına alınıyorsun. Rohin'i kıskanıyor, onu öldürmek istiyor. Bunu yapmak için de seni kullanıyor." Birçoğu çaresiz olan çok sayıda başka ses de ona eşlik etti. Davian korodaki diğer birkaç Konsey üyesinin sesini duydu.

Driscin Davian'a baktı. "Bu doğru mu?" Davian ona boş boş baktı.

Driscin başını sallayarak Konsey'e döndü. "Davian bunun doğru olmadığını söylüyor," diye seslendi.

"Bunun yardımcı olduğundan emin değilim," diye mırıldandı Davian.

Driscin omuz silkti. "Söyleyeceğimiz hiçbir şey fikirlerini değiştirmeyecek." Daha sessiz bir şekilde, "Sence buraya gelmeleri ne kadar sürer?" diye ekledi.

Sanki Davian'ın sorusuna cevap verircesine, kırmızı pelerinlerden oluşan yığın aniden ayrıldı ve Ishelle ile Rohin geniş koridor boyunca, Rohin'in yüzünde karanlık bir ifadeyle belirdi. Yakışıklı genç Augur birkaç dakika boyunca Davian'ı sessizce inceledi.

"Demek Gri Sakal oraya girebilecek tek kişinin kendisi olduğu konusunda yanılmış," dedi sonunda, tiksintiyle başını sallayarak. Ishelle'e baktı. "Görünüşe göre onu öldürmek boşa gitmiş."

Davian bu sözler karşısında Driscin'in yüz ifadesinin karardığını hissedebiliyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Rohin iç çekti. "Her şey bitti, Davian." Davian'ın omzuna asılı çantayı başıyla işaret etti. "Her ne için geldiyse, onu oradan kullanamazsın."

Davian duvara yaslanmış, onu inceliyordu. Kan'ı göremiyordu ama Ishelle'in Yıkım kalkanını ikisinin etrafında tuttuğunu tahmin ediyordu. Eğer Ishelle ihtiyatlı davransaydı -ki öyle olacağını biliyordu- kasanın girişinin hemen önünde de benzer bir bariyer olurdu. Aktif olarak korunan bir şey kadar etkili değildi belki ama göremezse kaçınılmazdı. Çıktığı anda onu sersemletmeye yetecek kadar.

"Kaçamayacağını biliyorsun," diye ekledi Ishelle, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "O çantayla buraya gel ve konuşalım."

Davian boynundaki deri çantayı yavaşça açtı ve içindeki iki Geminin ağırlığını hissetti. Üzerine bir yorgunluk dalgası çökerken yüzünü buruşturdu ve sendelemekten zor kurtuldu.

Yapay rezervi tükeniyordu.

Driscin kapıya doğru döndü, kasıtlı bir umursamazlık hareketiydi, ama

Ayrıca ağzının hareket ettiğini sadece Davian görebilecekti. "Oraya gittiğinizde acele etmeyin," dedi alçak bir sesle. "Fark etmeleri ne kadar uzun sürerse-"

"Sen. Koca Burun," diye seslendi Rohin aniden, sabırsız sesi meydana çınlıyordu. "Kendini öldürmen gerek."

Davian ve Driscin gözlerini kocaman açarak döndüler ve tam zamanında Yaşlı Narius'un -sıksa, gümüş saçlı, belirgin burunlu bir adam- sol elinde sert, ince bir Öz şeridi tutup sakince sağ bileğine doğru çektiğini gördüler.

Davian ve Driscin dehşet içinde haykırırken - sessizlikte sadece onların sesleri vardı - Yaşlı Narius Öz kılıcını diğer eline geçirdi ve sol bileğini de kesmeye başladı. Enerjinin dağılmasına izin verdi ve sonra parmaklarından taşa fışkıran kana bakarak hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını çatarak orada durdu.

Birkaç dakika sonra yere yığılmıştı.

"Kızıl saçlı," dedi Rohin sakince, bakışları Davian'ın kollarıyla tekrar kilitlenmeden önce Aliria'ya bakarak. "Sen-"

"Dur!" Davian bağırды, baş dönmesi artık tamamen Öz eksikliğinden kaynaklanmıyordu. Tehditleri, belki de yaralanmaları tahmin etmişlerdi ama Rohin'in olayları bu kadar çabuk tırmandıracağını düşünmemişlerdi.

"Bekle," diye mırıldandı Driscin. "Eğer bunu yapmaya istekliyse-"

"Başka seçeneğim yok. Zaten Esansım bitmek üzere," dedi Davian dişlerini sıkarak. El çantasını kalçasına asılacak şekilde ayarladı, sonra teslimiyet işareti olarak ellerini havaya kaldırdı.

"Şimdi dışarı çıkıyorum," dedi yüksek

sesle. Ön odadan dışarı adımını attı.

Acı zihnine hücum ederken hemen tökezledi; her şey döndü ve Öz'ü tekrar içine dolmaya başlamasına rağmen bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü. Kaçmayı denemek şöyle dursun, Kan'ı kavramaya bile çalışamadı.

Yine de, solundaki hücre kapısı hafifçe hareket eder gibi olduğunda bir anlık bir titreşim yakaladı ve ardından omzuna asılı çanta hafifledi. Sessiz bir rahatlama nefesi aldı.

"Çırpınmayı bırakmalısın," dedi Rohin ona acımasızca.

Davian'ın nefesi kesildi, bir anlık umut Rohin'in ağzından çıkan kara duman ona doğru ilerleyip kafasının içine girdiğinde, burnunu ve ağzını tıkayıp zihnini sardığında unutuldu. Soğuk taş zemine yığıldı, nefes almak için çırpınıyordu.

O sırada yanında kırmızı pelerinli biri vardı ve çantasını ondan koparıyordu.

"Boş," diye hırladı bir erkek sesi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Davian?" Ishelle'in sesiydi bu, aceleciydi, buna toplanan Üstün Yetenekliler arasında dalgalanan alçak bir endişe mırıltısı eşlik ediyordu. "Aldığın şey her neyse nerede?" Ses tonuna öfke karıştı ve diğer Augur'u korumak için hâlâ Rohin'e yeterince yakın olmasına rağmen ona doğru yaklaştı. "*Nerede. Nerede. Nerede?*"

Davian öksürmeye devam etti, Rohin'in yeteneğinden kaynaklanan acının en kötüsü geçmiş olmasına rağmen birkaç dakika daha rol yaptı. Rohin'in tekrar ağzını açtığını gördü ama Ishelle diğer Augur'un koluna engelleyici bir el koydu.

Davian sonunda, "Driscin'e bıraktım," dedi. "Onu almana asla izin vermem."

Ishelle onun gözlerinin içine baktı, sonra aniden soldu ve dönerek odanın etrafına baktı.

"Geciktiriyor." Davian onun hızlı zihninin çarklarının döndüğünü görebiliyordu. "Kaderler. Hücreler. Orada saklanan başka bir Augur daha olabilir ve biz onları hissedemezdik. Kasadan ne aldıysa almışlar."

"*Ne?*" Rohin kaşlarını çatı, sonra döndü ve yüksek sesle konuştu. "Dinleyen herkes kendini göstere." "

Hiçbir şey olmadı.

Ishelle Yeteneklilere, "Hücreleri kontrol edin," diye hırladı ama hemen Davian'a döndü, belli ki bir şey bulmalarını beklemiyordu. "Ne aldınız ve Augur arkadaşınız nereye gitti?"

"Neden bilmiyorum," diye öksürdü Davian.

Rohin kaşlarını çatı, sonra kemerli geçide doğru döndü. "Oradan çıkma vakti geldi, Elder."

Driscin neşeyle, "Hayır, teşekkürler," diye karşılık verdi.

Rohin omuz silkti. "Davian. Kendini öldürmelisin."

Davian darbeye karşı hazırlıklıydı ama yine de canı yandı. Karanlık kafasını yırtarken görüşü azaldı, kan dalları zihnine saplandı ama onu ele geçiremedi. Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca kıvrılarak çığlık attı.

Bir süre sonra acı nihayet hafifledi ve orada öylece yattı, nefes nefese, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Pekâlâ," dedi Rohin sessizce, Driscin'in Davian'ın acısını umursamadan sadece izlediğini görünce. "Ishelle. "Ishelle'in üzerinde

Beşe kadar sayın, Driscin dışarı çıkmadıysa Davian'ı öldürmelisiniz."

Ishelle başını salladı, pelerininin altından bir hançer çıkardı ve çömelerek bıçağı Davian'ın boğazına dayadı. Davian onun gözlerinin içine baktı ama orada merhamet görmedi.

O yapardı.

"Bir," dedi Rohin sakince. "İki. Üç."

Davian yutkundu ve hareket bıçağı biraz daha derine bastırırken irkilmemek için kendini zorladı. Şu anda boynundan aşağı kan damladığından oldukça emindi. "Driscin..." Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı.

"Dört," dedi Rohin. Davian Ishelle'in kolundaki kasların gerildiğini gördü; kısa bir süre için ona saldırmayı düşündü ama boğazını kesmeden önce bir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğunu hemen anladı. Driscin ne yapıyordu?

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Rohin yüzünü buruşturdu. "İyi," diye mırıldandı. Ishelle'e bir bakış attı. "Bu arada o 'iyi' idi, 'beş' değil. Onu öldürmemelisin," diye ekledi dalgınca, dudağını çiğneyerek.

Ishelle bıçağı hemen yerine koydu ve Davian bir an için gözlerini kapatarak derin bir oh çekti.

"Onu umursamıyorsun," diye düşündü Rohin, sesi öfkeli olmaktan çok düşünceli çıkıyordu. Ishelle'e döndü.

"Ishelle. Eğer Driscin önümüzdeki on saniye içinde oradan çıkmazsa, kendini öldür."

Ishelle başıyla kısa bir selam verdi ve bıçağı kendi kalbine doğru çevirdi.

Davian ona durması için seslenmeden Driscin kemerin altından çıkıyordu.

"Özür dilerim," dedi Davian'a usulca, yüzünde yenilgi ifadesi vardı.

"burada," dedi Rohin alaycı bir gülümsemeyle. "Şimdi, Driscin. Bana yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmalısın. Bana planı, yedek planları... bilmem gereken her şeyi anlatmalısın."

"Yapma!" diye boğuldu Davian.

"Başka bir Augur ile çalışıyoruz. Fessi. Silah onda," dedi Driscin sakince, Davian'ı görmezden gelerek. "Küçük bir taş hançer."

Ishelle kaşlarını çatarak Rohin'e baktı. "Elder Dain bize bundan bahsetmişti," dedi yavaşça. "Ama işe yaraması için bir İz'e ihtiyacı var. Sende Rohin'in İzi yok."

Driscin onun bakışlarına karşılık verdi ama Davian onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu. "Rohin'i hedef aldığımızı hiç söylemedim," dedi yumuşak bir sesle.

Ishelle onun ne ima ettiğini anlayınca soluklaştı ve bileğindeki gümüş banda baktı. "Fates. Konsey Odaları." Rohin'e döndü. "İzimi orada tutuyorlar. Beni öldürürlerse, başka bir Augur'u durduramazsın."

"Seni öldürmemeye çalışacaktır," dedi Driscin yumuşak bir sesle, "ama daha azının mümkün olduğundan emin değilim. Sen yoldan çekildikten sonra Rohin için gelecek. Zamanın dışına çıkabilme yeteneği, Rohin'in ona ulaşmadan önce ona komuta edemeyeceği anlamına geliyor."

Ishelle tereddüt etti, sonra kaşlarını çatarak Davian'a baktı. "Hiç düşünmezdim-"

"Fates, sadece git!" diye hırladı Rohin, umutsuzca eliyle işaret ederek. "Durdurun onu! Burada her şey kontrolüm altında!"

Ishelle gözlerini kırptırdı, Davian'ın Bozma kalkanına dair belirsiz izlenimi de aynı anda yok oldu. Rahat bir nefes aldı.

Şimdi, Erran.

Erran, Rohin'in arkasında belirdi ve kimse onun varlığının farkına bile varmadan sakince uzanıp altın tılsımı boğazına yerleştirdi.

Rohin çığlık attı.

Salondaki her hareket sesle birlikte aniden, şok olmuş bir şekilde durdu. Rohin yere yığıldı, acı içinde kıvranıyor ve altın boynunun etrafında hızla eriyip tıpkı bir Kelepçe'nin yapacağı gibi derisine yapışırken boğazını yırtıyordu.

Davian ayağa kalkmaya çabaladı, kendisi de aldığı tepki karşısında biraz afallamıştı. Şaşırmayı, öfkelenmeyi ve kesinlikle direnmeyi bekliyordu. Ama acı çekmeyi değil.

Yine de bu konuda endişelenecek zamanı olmadı. Yaşlılar iyileşip ona ve Erran'a saldırmaya başladığında odayı Öz parıltıları doldurdu. Davian birkaç patlamadan kaçarken, kan üzerindeki hakimiyetini yeniden kazanmak için mücadele ederken birkaç an gerçekten endişe duydu. Neyse ki Erran hazırlıklıydı ve aksi takdirde kendisine isabet edecek olan saldırıları engelledi.

Bundan sonra işler hızla ilerledi. Davian odaklanmayı başardığında, yakındakilerden dikkatlice, onları bayıltmaya yetecek kadar Öz çekti. Çok geçmeden sadece o ve Erran ayakta kalmıştı ama ikisi de zor nefes alıyordu, elleri dizlerinin üzerindeydi.

Davian'ın bakışları tekrar Rohin'e kaydı. Augur'un çığlıkları hızla iniltiye dönüşmüştü ama görünüşe göre bunun tek sebebi boğazının başlamasıydı. Davian'a baktı, geniş gözleri acıyla doluydu.

"Lütfen," diye ağladı, elleri boynunda güçsüzce çırpınıyordu. "Lütfen. Bu beni öldürüyor."

Davian tereddüt etti, zihnine ani bir şüphe tohumu girdi. Driscin tılsımla ilgili bazı varsayımlar olduğunu ve *tam olarak* ne işe yaradığını bilmediğini, sadece bir Augur'u etkisiz hale getirmesi gerektiğini itiraf etmişti.

Kanıyla uzanıp neler olduğunu görmeye çalıştı ve hemen geri çekildi.

Karanlık tılsımdan akıyor ve Davian'ın daha önce hiç görmediği bir hiddetle Rohin'e saplanıyordu. *Fiziksel* bir hasar vermiyor gibi görünüyordu ama Rohin'in yüzünden, burnundan, ağzından, kulaklarından ve gözlerinden yırtılmış kan damlaları süzülüyordu. Davian'ın midesi çalkalandı.

Bu sadece Augurlar için bir Kelepçe değildi. Davian tam olarak nasıl olduğunu anlayamasa da bu Rohin'e aktif olarak zarar veriyordu.

Ama bunun onu öldürdüğünü de düşünmüyordu.

"Bunu kendi başına sen açtın, Rohin," dedi sessizce.

Rohin konuşmaya çalıştı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı; sonunda gevşerken gözleri kafasının içinde yukarı doğru yuvarlandı.

Erran başını kaldırıp Davian'a baktı, hâlâ biraz soluk soluğaydı. "Yani, iyi gitti."

Davian yorgunca başını salladı. "Fessi'ye hançeri aktive etmesine gerek olmadığını ve buraya geri dönmesini söyle. Ishelle zaman içinde geçişini değiştirmekte pek iyi değildir ama eğer bu tılsım gerçekten de Rohin'i yeteneğinden saklıyorsa bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ve her an buraya geri dönebilir." Odanın etrafına acımasızca baktı. "Rohin'in etkisinden kurtulma şansımız var mı?"

Erran başını sallarken dudağı kıvrıldı. "Etkisinin geçmesini beklememiz gerekecek." Driscin'in yüzükoyun yatan bedenine baktı. "Yaptığım şeyden memnun olmayacak, değil mi?"

"Ona her zaman seninle ilgili anılarını silmenin onun fikri olduğunu söyleyebiliriz." Davian zorla sırtıttı. "Aksini iddia edebilecek gibi değil."

"İşe yaradığına sevindim," dedi Erran. "Fessi'nin o Gemi'yi aktive edeceğini biliyorum ama..."

Davian acımasızca başını salladı. Rohin'in iyi bir sebep olmadan Ishelle'in yanından ayrılmasına izin vermeyeceğini biliyorlardı ve ne planladıklarını zaten bildiğine inanmadan da olmazdı. Ishelle' hızlı hareket etme ihtiyacı, Rohin'i yanına alamayacağı anlamına geliyordu ama Driscin sağ olsun,

Rohin yine de her tehdidi hesaba katmış gibi hissediyordu.

Davian nefes nefese kalmıştı, hâlâ işe yaradığına inanmakta güçlük çekiyordu. Olayların bu şekilde gelişmesini sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı ama işe yarayacağının garantisi yoktu. Eğer tılsımı Rohin'e takmayı başaramazlarsa, Ishelle yemi yutmazsa ya da Rohin onu yavaşlatma pahasına onunla gitmekte ısrar ederse, bir sonraki adım Fessi'nin Ishelle'in İzi'ni kullanması, Davian'dan aldığı hançeri aktive etmesi ve Ishelle'i öldürmemesini umması olacaktı.

Bir sonraki en iyi seçeneklerinin bu olması onu hâlâ tedirgin ediyordu.

Fessi aniden Erran'ın yanında belirdi ve kaşlarını çatarak Rohin'e baktı. "Yavaş ama geri dönüyor. Gitmemiz gerek." Erran'a baktı. "Onu taşıyabilir misin?"

Erran içini çekti ama eğilerek Rohin'i omzunun üzerinden kabaca indirdi.

"Arada sırada dinlenmemiz gerekecek," diye homurdandı, diğer Augur'un ağırlığının verdiği gerginlik belliydi.

Fessi başını salladı ve bir elini Erran'ın diğer omzuna koydu, sonra duraksadı.

"Peki ya sen?" diye sordu Davian'a. "Ishelle Rohin'i bulamayacağını anladığında, bir sonraki en iyi seçeneği sensin. Ve seni takip edebilir. Geçide geri dönmek kolay olmayacak."

"İyi olacağım," dedi Davian sessizce, Rohin'in baygın halini başıyla işaret ederek. "Sadece onu birkaç günlüğüne sakla. Tavernada seninle bağlantı kurmayı bekleyeceğim."

Fessi başını eğdi ve üç Augur ortadan kayboldu.

Davian derin bir nefes alarak koridordaki katliama baktı. Dikkat çekici bir şekilde -Mürşit Narius'un kanlar içindeki formu dışında- herkes hâlâ nefes alıyor gibi görünüyordu. Bu, umabilecekleri kadar iyi bir sonuçtu.

Kendi kendine acımasızca başını salladı ve çıkışa doğru aceleyle ilerledi.

Bölüm 24

Wirr vagonun penceresinden dışarı, Fedris Idri'ye dalgın dalgın baktı.

Nöbet tutan adamlar dışında Ilin Tora geçidi gecenin bu saatinde bomboştu. Cilalı ve pürüzsüz kahverengi duvarlar hem yol boyunca hem de Birinci Kalkan'ın tepesine yerleştirilmiş dans eden meşaleleri yansıtıyor, ışık sekerek ve birleşerek Ilin Illan'a giden dar geçidi gündüz gibi parlak gösteriyordu.

"Size bir şey vereceğim, prens. Burası çok güzel."

Wirr, karşısında oturan ve aynı zamanda duran arabanın dışına bakan Breshada'ya döndü. Bir süre onu izledi, sonra başını eğdi ama Breshada bu hareketi göremedi. Kızın haklı olduğunu düşündü. Fedris Idri her zaman çarpıcı bir manzaraydı, ama hafifçe titreyen yüzlerce meşalenin merceğinden bakıldığında daha da çarpıcı oluyordu.

Geri çekilerek ağır perdenin tekrar düşmesine izin verdi, manzaranın kaybolmasına izin verdiği için mutluydu. Güzelliğin bu yerde bir daha görebileceği bir şey olduğundan şüpheliydi.

"Desriel'in de harikaları olmalı," diye gözlemledi. "İnşaatçılar iki ülke ayrılmadan çok önce ortadan kayboldular."

Breshada dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı, hâlâ camın arkasından bakıyordu. "Ama onları bir daha asla göremeyeceğim," dedi usulca.

Wirr, Avcı'nın sözlerine başka nasıl cevap vereceğini bilemediğinden yine sessizce başını salladı. Gözleri hâlâ kapalı olan Deldri'ye baktı; yolculuğun yarısında uyuyakaldığından beri arabanın kenarına yaslanmış pozisyonunda pek bir değişiklik olmamıştı. Kız kardeşi Wirr'in Breshada'nın başka bir koruma olduğu yönündeki açıklamasını hemen kabul etmişti; sadece görevi çoğunlukla gözlerden uzak durmak olan bir koruma. Avcı'nın sürekli çatık kaşları, konuşmaya isteksizliği ve genel olarak tehditkâr tavırları bu yalanı yeterince iyi yutturmuştu. Wirr saraya Deldri'nin onun varlığından kimseye bahsetmeyeceğinden emindi.

Kapı aniden açıldı ve Andyn içeri girdi, gözleri bir an için şüpheyile Breshada'ya kayd ve sonra sakinleşti

köşesine geri döndü. Araba tekrar sarsılarak hareket etti ve Birinci Kalkan'ın altından geçmeye başladı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Wirr. Normalde durdurulmazlardı ama saatin geç olması nedeniyle çoğu yolcunun yola çıkmadan önce şehir nöbetçilerine danışması beklenirdi.

Andyn başını salladı. "Hayır, efendim. Hem beni hem de arabayı tanıdılar. Kaptan içeriği kontrol etmesine izin verilmediği için biraz sinirlendi ama ona sadece sizin ve Bayan Deldri'nin dinlendiğinizi söyledim. Soyluların uykuları konusunda ne kadar... *koruyucu* olabileceklerini belirttiğimde, sizi rahatsız etme riskine girmemenin en iyisi olduğunu kabul etti."

Wirr homurdandı, başını sallarken Breshada'nın yüzünde eğlenerek bir onaylama ifadesi yakaladı.

Fedris Idri boyunca yavaşça ilerlediler, arabanın hafif sallanma hareketi neredeyse Wirr'i uyutmaya yetiyordu. Yine de uyanıklığını geri kazanmak için Breshada'ya bir göz atması yetmişti. İlin Illan şu anda Desrielite casuslarıyla kaynıyor olabilirdi. Tüm yolculuk boyunca bu kısım açık ara en tehlikelisiydi.

On dakika hiç konuşmadan geçti; herkes planı biliyordu ve dinlendirici sessizliği korumaktan memnundu. Sonunda geçitten çıkıp şehrin içine girdiler ve Yukarı Bölge'ye giden küçük yollardan birine saptılar. Araba nihayet yavaşlayıp durduğunda Wirr Andyn'e hafifçe başını salladı; koruması kapıdan çıkıp gitti ve birkaç saniye sonra yorgun görünümlü Aelric'le birlikte yeniden ortaya çıktı.

"Majesteleri," dedi Aelric uykulu gözlerle içeri bakarak. Siyah saçları alışılmadık bir şekilde dağınıktı ve üzerindeki giysiler buruş buruştu.

Wirr ona baktı. "Burada mı uyuyordun?"

"Mesajınız sizi burada beklemekle ilgiliydi. Ne zaman geleceğin hakkında pek bir şey yoktu. Ya da neden burada olmam gerektiği konusunda." Aelric ona kötü kötü baktı.

Wirr kıkırdamasını engelledi. "Gecikeceğimizden emin değildim ve nota çok fazla bilgi koymak istemedim. Özür dilerim," dedi, çoğunlukla bunu kastederek. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Kapıdan dışarı baktı. Dar sokağın kenarına çekmişlerdi, ya da daha doğrusu durmuşlardı; yol ancak aracın sığabileceği kadar genişti. Ayrıca, bu saatte buranın tamamen ıssız olduğunu görmek onu memnun etmişti. Bu bir sürpriz değildi; Yukarı Bölge'de kanunsuzluğa pek rastlanmazdı ve çok az devriye gezilirdi.

bölge sakinleri diğer bölgelere göre daha azdı ve geç saatlere kadar dışarıda kalmaya daha az meyilliydiler - ama yine de rahatlatıcıydı.

Wirr göz ucuyla Deldri'ye baktı. Mışıl mışıl uyuyor gibi görünüyordu ama onun bir şey duyması riskini almak istemedi. Arabadan dışarı süzüldü, hemen ardından Breshada geldi.

"Bu kim?" Aelric kibarca Breshada'ya başını salladı.

"Bu Breshada. Burada olma sebebiniz o," dedi Wirr neşeyle. "Desriel'de hayatımı kurtaran bir Avcı ve şimdi bir şekilde Üstün Yetenekli oldu - sormayın, nasıl olduğundan emin değiliz," diye ekledi Aelric ağzını açtığı anda. "Gil'shar, Andarra'nın -ya da daha doğrusu benim- onu casus olarak kullandığıma inanıyor. Ve onun burada olduğunu ya da bahsettikleri 'casus' olduğunu bilmeden önce, büyükelçiyle aramızdaki herhangi bir bağlantıyı açıkça reddettim. Yani eğer bir ilişkimiz varsa, bunun anlamı... şey. Kötü şeyler. Savaş, belki?"

Breshada kıyafetlerini düzeltirken, "Muhtemelen savaş," diye onayladı.

Aelric birkaç saniye boyunca sessizce onlara baktı, artık tamamen uyanık olduğu belliydi.

Sonunda başını sallayacak kadar kendine geldi. "Ve onu buraya getirdin... *neden*?" Breshada Aelric'e ters ters baktı ama genç adam onu görmezden geldi.

"Öz kullanımını nasıl kontrol edeceğinin öğretilmesi gerekiyor." Wirr onu yolda geçtikleri küçük kasabalardan birinde bırakmayı düşünmüştü - Yeteneklilerden biri onunla buluşmaya gidemezdi- ama onu bırakacak özel bir yeri yoktu ve Fısıltı'ya sahip olduğu sürece Breshada gözleri olan herkesin dikkatini çekecekti. Ayrıca, küçük kasabalardaki Yöneticiler Bulucularının ortadan kaybolmasına alışık değillerdi, bu yüzden Breshada'nın herhangi bir hatası onun hemen fark edilmesine yol açabilirdi.

En azından burada, şehirde -son olaylardan sonra pek çok insanın hâlâ silahlı dolaştığı ve Tol Athian'ın Yukarı Bölge'de olduğu bir yerde- bunların hiçbiri o kadar da sorun olmazdı.

Aelric birkaç saniye düşündükten sonra isteksizce başını eğdi, belli ki aynı sonuca varmıştı. Wirr'in ona ofisinden almasını söylediği anahtarı havaya kaldırdı. "Peki onu nereye götürüyorum?"

"Yukarı Pazar'ın arkasındaki yönetim binası. Şu anda bulunduğumuz yerden iki sokak ötede." Şu anda boştu; geçen ay

Savaş ve ardından Wirr'in Kuzeyli olması, şehirde ikamet eden Yönetici sayısına büyük bir darbe vurmuştu. Breshada'ya döndü. "İçeri girerken kimsenin seni görmediğinden emin ol, lambaları kapat ve kapıyı arkandan kilitle. Ben, Aelric ya da Andyn dışında kimseye açma. Orada rahat koltuklar var ve biraz yiyecek ayarlayacağız."

Breshada sabırsızca başını salladı; buraya gelirken bu konuyu birkaç kez konuşmuşlardı. Wirr sadece gerginlikten kendini tekrarlıyordu. "Gizli kalacağım," diye güvence verdi ona. "Bu pek de benim çıkarıma değil."

Karşılarından belli belirsiz sesler gelmeye başlayınca donup kaldı; muhtemelen en az bir sokak öteden geliyordu ama rahat edemeyeceği kadar yakındı. Aelric, Wirr'le bakıştı ve sonra araştırmak için yakındaki bir ara sokağa daldı, hafif topallayarak yürüyordu.

Bir dakika boyunca sessizlik oldu, Wirr nefesini tuttu. Sonra aniden, arkasından taşa sürtünen hafif ayak sesleri duyuldu.

"Prens Torin? Siz misiniz?"

Çağrı boş sokakta çınlarken Wirr'in kalbi sıkıştı. Kendine özgü cızırtılı, çakıllı sesi hemen tanıdı. Lyon şehir muhafızlarının yüzbaşısıydı; iyi bir adamdı ve geçtiğimiz ay boyunca pek çok kez Wirr'le gönüllü olarak çalışmıştı. Wirr onun geç saatlere kadar devriye gezmeyi kendine görev edindiğini biliyordu ama burada, şu anda onlara rastlama ihtimali zayıftı. Lyon'un yanında en azından bir adam daha vardı, muhtemelen iki.

"Bu biraz garip olacak," diye mırıldandı Breshada'ya, dönmedi ama ayak sesleri onlara doğru yankılanmaya başladığında çaresizce dinledi.

O daha tepki veremeden ya da karşı koyamadan, Breshada aniden onu yakalayıp öpmeye başladı.

Hem bu hareket hem de Breshada'nın dudaklarını onunkilere tutkuyla yapıştırması karşısında şoktan kaskatı kesildi. Arka planda birkaç yumuşak, tedirgin kıkırdama duyduğunu sandı; sersemlemiş bir saniyenin ardından içgüdüsel olarak irkildi ama etrafına bakabildiğinde Lyon ve onunla birlikte olan her kimse gitmişti.

Şaşkınlıkla elini ağzına götürerek sendeleyerek Breshada'dan uzaklaştı. "Kaderde ne..." Avcı'ya baktı ve başını salladı. "Neden?"

Breshada ona bakmıyordu, onun yerine gözleri yoldaydı. Hiçbir hareket olmayınca döndü ve Wirr'e memnun bir şekilde başını salladı.

"Halkınız tutkuların alenen sergilenmesini ... utanç verici buluyor," dedi.

sanki tuhaf bir şey olmamış gibi bakarak gözlemledi. "Bu biz Arayıcılar'ın zaman zaman faydalanmayı bildiği bir şey. Bir aşığın kucaklaşması zaten yüz hatlarını gizler ve sizin halkınız pazarlığa çok yakından bakmaktan kaçınma eğilimindedir." Başını ana caddeye doğru salladı. "Yüzümü hatırlamayacaklar. İlerlemek için güvendeyiz."

"Güvenli mi?" Wirr gözlerini kocaman açarak Breshada'ya baktı. "Güvende mi?" Az önce olanların sonuçlarını düşünürken ellerini saçlarında gezdirdi. İnledi. "Bir günden kısa bir süre içinde, Ilin Illan'daki tüm Haneler gecenin en karanlık saatlerinde bir arka sokakta gizemli, siyah saçlı bir kızı öptüğümü öğrenecek. Ve *onun kim olduğunu* bilmek isteyecekler."

"Ama Gil'shar'ın bu bağlantıyı kuracağından çok şüpheliyim." Breshada onun bu ifadesi karşısında iç geçirdi. "Yolculuğun dörtte biri boyunca kız kardeşine seni takip eden boş kadınlardan şikâyet ettin. Bu bazılarını caydırmaz mı?"

Wirr'in solunda bir hareket oldu ve Aelric gölgelerin arasından çıktı, hâlâ hafifçe sol bacağına tutuyordu, yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi vardı. Wirr'in kaşlarını çatıldığını görünce bu ifade daha da derinleşti. "Ne oldu?"

Wirr başını salladı. "Bir dahaki sefere bana gözcülükten çok daha iyi bir kılıç ustası olduğunu hatırlat," dedi sertçe. "Diğer yönden geldiler."

"Oh. Akustik olmalı..." Kaşlarını çatı. "Biri seni gördü mü?" "Sadece birbirine sarılmış iki sevgili gördüler," dedi Breshada Neşeyle.

Wirr alnını ovuşturarak Aelric'in şaşkın bakışlarını savuşturdu. "O kadar insan arasından Lyon'du. Beni tanıdı, bu yüzden Breshada kimliğimin ortaya engellemenin ve onu uzaklaştırmanın en iyi yolunun beni öpmek olduğuna karar verdi."

Aelric uzun bir süre ona baktı, sonra aniden kahkahayı bastı. "Sen ciddisin. İşe yaradı mı?"

Wirr ona ters ters baktı. Nasıl bir tepki beklediğinden emin değildi ama kesinlikle bu değildi.

"Öyle oldu," dedi Breshada memnuniyetle.

"O zaman sorun ne?" diye sordu Aelric, hâlâ sırtarak.

"Bah." Wirr sadece başını salladı. "Nereye gittiğini biliyorsun. Bu gece yataktan çıktığını kimseye belli etmemeye çalış, ne kadar az soru olursa o kadar iyi. Seninle sabah konuşuruz." Tereddüt etti, sonra

Aelric'e ciddi bir bakış attı. "Dikkatli ol."

"Elbette." Aelric Wirr'e sahte bir selam verdikten sonra Breshada'ya başını salladı ve yola koyuldu.

Onlar uzaklaşırken Breshada Aelric'e değerlendirci bir bakış attı. "Belki etrafta başka devriyeler de vardır?"

Wirr vagonun kapısını tekrar kapatırken Aelric'in aniden paniğe kapılması ruh halini düzeltmeye yetmişti.

Wirr yatağına yığıldı, tanıdık bir ortama geri döndüğü için geçen günün gerginliği biraz azalmıştı.

Bu kadar geç bir saatte gelmesi küçük bir heyecan yaratmıştı ama sonunda muhafızları kimsenin uyandırılmasına ya da gelişinden hemen haberdar edilmesine gerek olmadığına ikna etmişti. Deldri eski odalarına gidecek kadar uyanmış, Wirr de memnuniyetle kendi odasına doğru yola koyulmuştu. Yolculuğun kendisi kolay olsa da -bir arabaya binmek pek de büyük bir efor sayılmazdı- Breshada'nın da orada olmasının getirdiği sürekli gerginlik ona zarar vermişti. Artık uyumaya hazırды.

Yine de yolculukta getirdiği birkaç şeyi yerlerine koymaya ve cebinden çıkardığı Yemin Taşı'nı kişisel kasasına yerleştirmeye başladığında, babasının kasasından aldığı kalın deftere bakmaktan kendini alamadı. Neredeyse tüm yolculuk boyunca merak onu yiyip bitirmişti ama Breshada oradayken, tüm zaman boyunca çevresinin tamamen farkında olma ihtiyacı .

Ayrıca -her ne kadar bunu kendisine itiraf etmek istemese de- gerçekten okumak konusunda büyük bir endişe duyuyordu. Scyner ona bu yönü işaret etmişti ve Wirr nedenini merak etmekten kendini alamıyordu.

Elini uzattı, deri kaplı kitabı açmak için hamle yaptı ve kapalı kaldığında kaşları çatıldı. Kitabı mühürleyen kırmızı balmumunu hatırlayarak yan çevirdi. Hâlâ tamamen sağlamdı.

Boş yere dürttü, sonunda masasından bir mektup açacağı aldı ve mührü dikkatlice deldi. Düşündüğünden daha zordu ve nihayet ilk kesiği attıktan birkaç dakika sonra tereddüt etti. Kırmızı yüzey sanki dalgalanıyormuş gibi görünüyordu.

Sonra mektup açacağını ve neredeyse kitabı da düşürdü, çünkü balmumu aniden eriyip kitabın içine karışmıştı.

Elleri hafifçe titreyerek ve nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak donmuş bir şekilde kitaba baktı. Sonunda temkinli bir şekilde ağır kitabı açtı ve yavaşça çevirmeye başladı.

Başka garip bir şey olmadı. Sayfalar babasının tanıdık, düzgün harfleriyle doluydu.

Birkaç saniye sonra ilk sayfaya geri döndü ve kırmızı yazıyı görünce kaşlarını çatı. Yaklaşık yirmi iki yıl öncesine, savaşın başlamasından öncesine aitti ama kitabın geri kalanından farklı olarak el yazısı Elocien'e ait değildi.

Parmak ucuyla geçici olarak yazıya dokundu. Harfler kabarmış, belli belirsiz yansiyordu.

Mühürle aynı kırmızı balmumuyla yazılmış.

Bu durum, bu defterin içeriğinin Mirin Siks ve Jakarris si'Irthidian'ın huzurunda Elocien Tel'Andras tarafından bağımsız olarak değerlendirildiğini ve doğrulandığını teyit etmektedir. Değerlendirme sırasında, Elocien Tel'Andras hiçbir noktada aldatma belirtileri göstermemiş veya kararını etkileyen herhangi bir dış etkiye maruz kalmamıştır.

Altında üç imza vardı, yine hepsi hafif kabarık kırmızı balmumuyla yazılmıştı - babasının ve muhtemelen metinde adı geçen diğer iki kişinin. Wirr kaşlarını çatarak dikkatle bir sonraki sayfaya geçti, burada babasının el yazısı normal mürekkeple başlıyordu.

Yarın Augur'ların huzuruna çıkarılmamla sonuçlanan olayları buraya kaydediyorum, böylece Okuma'm gerçekleşikten sonra çabalarımızın doğruluğunu tekrar öğrenebilirim.

Merhaba, Elocien.

Şimdiye kadar muhtemelen Jakarris size kasaya kadar rehberlik etmiştir ve muhtemelen inanmakta güçlük çekeceğiniz bazı şeyler de söylemiştir - hatta bizi bu noktaya neyin getirdiğine dair herhangi bir hafızanız olmayacağı düşünüldüğünde kafa karıştırıcı bile olabilir. Korkarım bu olayları da zihninizden çıkarmak gerekiyordu. bulunduğunuz durum ve üzerinize çöken şüphe göz önüne alındığında, Okuma sırasında en ufak bir isyankâr düşünce bile tehlikeli olabilir.

Bu nedenle, bir darbe örgütlemek gibi sert ve tatsız bir yola girmeyi nasıl seçmiş olabileceğinizi merak edeceğinizi biliyorum.

Kısa cevap şu: Her ne kadar saklıyor olsalar da, Augur'lara bir şeyler oldu. Geçen kışa kıyasla yeni görüiler çok az. Üç hafta önce, Eleran bir görüyü geri çekmek gibi sıra dışı bir adım bile attı; üstelik bu görü Günlüklerinde teyit edilmiş ve Therius tarafından kamuoyuna duyurulmuş olmasına rağmen. Bu azalmayı önümüzdeki sakın zamanların bir işareti olarak, son utancı ise doğrulama zincirindeki bir iletişimsizlik olarak açıkladılar.

Onları dinlemeyin. Her iki sorunun da onların söylediklerinden çok daha ciddi olduğunu zaten teyit edebildiniz.

Bu olayların sizden ve Kevran'dan saklanması rahatsız edici olsa da, Özü kullananlar arasında suç oranının artması daha da rahatsız edici. Augur'ların artık neredeyse tamamen ie odaklanmasıyla -sorunlarına bir çözüm ararken görünüşte kendilerini izole etmeleriyle- Üstün Yetenekliler artık denetimsiz olduklarını fark ettiler. Artık kendilerini yasaların üstünde gören Üstün Yeteneklilerin toplum önünde , dövüldüklerine, hatta tecavüze uğradıklarına ve öldürüldüklerine dair raporlar derledim. Bu durumu Augur'ların dikkatine sunma abalarımaya rağmen henüz adalet yerini bulmadı.

Bu nedenle, sarayın sahte sakinliğinden uzakta, büyük bir sivil huzursuzluk olduğunu göreceksiniz. Deranius'un yakın zamanda Meclis'te yaptığı konuşma halk arasında kötü bir şöhrete sahip oldu ve şimdiden Üstün Yeteneklilere yeni bir lakap kazandırdı; bazı Üstün Yeteneklilerin güçlerini kötüye kullandıkları iddiasını reddetmesi - güçlerini yalnızca Andarra için kullandıklarını ve halkın iyiliği için kan döktüklerini söylemesi - geniş çapta alay konusu oldu. şimdi, Üstün Yeteneklilerden birinin vatandaşları için kan akıttığı söylendiğinde, bu genellikle güçlerini kendi çıkarları için kullandıkları anlamına geliyor.

Söylemeye gerek yok ama Üstün Yetenekliler bunun bir iltifat olmadığını anlamaya başladılar. Dönem içinde şiddet olaylarının patlak verdiği bildirilmiştir.

Sorunun boyutunu ve ciddiyetini göstermek amacıyla, aşağıda Üstün Yetenekliler tarafından işlenen suçların listesi yer almaktadır

bağımsız olarak doğruladığım ve geçtiğimiz yıl boyunca cezasız kalan bireyler. Okuması zor, ancak her biri yaptığımız ve yapmaya devam edeceğimiz zor seçimler için motivasyon sağladığından, sizi dikkatli olmaya davet ediyorum. Bunu okuduktan sonra daha fazla kanıta ihtiyaç duyarsanız, bu suçlardan herhangi birini rastgele seçin ve not ettiğim ayrıntıları sessizce doğrulayın. Bunların doğru olduğunu çabucak keşfedeceksiniz.

Wirr durakladı ve kaşlarını çatarak sayfaya baktı. Savaş ve ardındaki nedenler hakkında çok şey duymuştu elbette ama hep belli bir çerçeveye oturtulmuştu. Babası ona isyandan önce nasıl olduğuna dair hikâyeler anlatmıştı ama Caladel'de geçirdiği üç yıldan sonra... bunlara inanmakta zorlanmıştı.

Yine de babasının buradaki sözleri -görünüşe göre kendisine yazılmış- açıkça retorik değildi. Gerçekleri kaydediyor gibi görünüyordu, başka bir şey değil.

Sayfaları ileriye doğru çevirdi ve giderek artan bir dehşetle sayfaları taradı. Babası haklıydı, bunları okumak çok zordu. Üstün Yetenekliler tarafından işlenen büyük yolsuzluklar, baskılar, tecavüzler ve cinayetler cezasız kaldı. Aşağı Bölge'de şiddetle bastırılan iki isyan bile olmuştu. -Elocien ve Kevran'ın başlangıçta "küçük karışıklıklar" olarak tanımladığı bu olaylar Andarra'nın diğer bazı büyük şehirlerine de yayıldı.

Çok geçmeden Wirr'in babası, savaşa giden süreçte hukukun üstünlüğünün çöküşünün ve Üstün Yeteneklilerin bundan nasıl faydalandığının açık ama net bir resmini çizmişti.

Sonunda Wirr'in görüşü yorgunluktan bulanıklaşmaya başladı ve kalın defteri bir kenara iterek bir an için o günlerin nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı. O günkü siyasi yapı şimdikine çok benziyordu ama yine de tamamen farklıydı. Şu anda Meclis'teki oyların çoğunu Haneler oluşturuyordu; bunun dışında Kral'ın iki, Yönetim'in iki ve iki Tol'un da birer oyu vardı. O zamanlar *her bir Augur'a* ve beş Tol'un her birine birer oy verilmişti. Büyük Hanelerin ve kralın birer oyu vardı, küçük Hanelerin ise hiç oyu yoktu.

Elocien'in hayatının sonuna kadar alıştığı şeye rağmen - Wirr'in bilerek büyüdüğü sistem - bu hesabı yazdığı koşullar olabildiğince farklıydı

olabilirdi.

Wirr tekrar gözlerini ovuşturdu, devam etmek istiyordu ama isteksizce yapamayacağını kabul etti. Kitabın büyüklüğüne bakılırsa, önünde daha okuması gereken saatler vardı. Bunun önemli bir şey olduğu açıktı -tam da aradığı şey- ama kelimeler birbirine karışmaya başlamıştı ve anlamlarını kavrayabilmek için şimdiden cümleleri üç kez okumak zorunda kalıyordu.

Uyuması gerekiyordu.

İsteksizce ayağa kalktı ve kasasına geçerek kitabı Yemin Taşı'nın yanına koydu. Kimsenin babasının günlüğü için bu kadar çaresiz kalacağını ve içeri gireceğini düşünmemişti ama Scyner, annesinden bahsetmeye gerek bile yok, muhtemelen Yönetim'in yarısı da kitabın varlığından haberdardı. İşi şansa bırakmak için bir neden yoktu.

Yatmaya hazırlanmadan önce en azından az önce okuduklarının anlamını birkaç dakika düşünmek niyetiyle arkasına yaslandı.

Birkaç dakika içinde uyudu.

Biri kulağına yüksek sesle öksürünce Wirr irkilerek uyandı.

İrkilerek oturur pozisyona geçti, ancak yatağının kenarında kollarını kavuşturmuş duranın Dezia olduğunu fark edince biraz rahatladı. Neden bu kadar kızgın görüldüğünü düşünmeye çalışarak uykulu gözlerle ona baktı. Sonra bakışları kapının yanında anlaşılmaz bir ifadeyle duran Aelric'e kaydı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu şaşkınlıkla.

Dezia'nın kaşları daha da çatıldı. "Sadece bu sabah sarayda dolaşan söylentiye bilmek istersin diye düşündüm." Gülümsemeden Wirr'in yüzüne baktı. "Dün gece bir kızla görüldüğünle ilgili olan. Biraz arkadaş canlısı olmanın ötesinde," diye ekledi sessizce.

"Ne?" Wirr kaşlarını çattı, sonra onun ne dediğini anlayınca homurdandı. "Oh. Kader hayır. Öyle bir şey değildi."

"Yani onu öpmedin mi?"

"Uh." Wirr gözlerini ovuşturarak beynini harekete geçirmeye çalıştı. "Şey... evet, ama değildi..." Başını salladı, sonra Aelric'e işaret etti. "Ona sen söylersen daha kolay olur."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bütün gece yataktaydım," dedi Aelric. Dezia'nın arkasından lakayt, hafifçe kendini beğenmiş bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Ne?" Wirr homurdandı. Sersemlemiş bir halde alnını ovuşturdu, sesine hafif bir panik karışmıştı. "Şaka yapıyor. Bana inanmak zorundasınız. Bu..."

Ancak o zaman Aelric'in yüz ifadesinin bir gülümsemeye dönüşmeye başladığını gördü. Gözlerini kısarak Dezia'ya döndü ve sonunda onun zorlukla dizginlenen eğlencesini gördü.

"Urgh." Dezia kahkahalar atarken inledi ve yatağa geri yığıldı. "İkiniz de korkunç insanlarsınız," dedi tavana doğru başını sallayarak.

"Muhtemelen," dedi Dezia neşeyle. Yatağın kenarına oturdu, gülümsemesi yerini sempatik bir ifadeye bıraktı. "Aelric bana her şeyi anlattı. Yolculuğunuzda beklediğinizden fazlasını elde etmişsiniz gibi görünüyor."

Wirr homurdandı. "Breshada kesinlikle bir sürpriz oldu." İç çekti. "Ve annem de... beni gördüğüne pek memnun olmadı. Deldri'yi görmemi engellemeye çalıştı, bunu önlemek için de onu odasına kilitledi." Dezia başını salladı, artık tüm eğlencesi gitmişti. "Deldri'yi daha önce bazı arkadaşlarıyla birlikte gördüm ve Aelric dün gece seninle birlikte arabada olduğundan bahsetti. İşlerin iyi gitmemiş olabileceğini düşündüm ama hala ..." Wirr'in koluna bir el koydu. "Özür dilerim."

Wirr ona minnettar bir gülümseme verdi. "Neyse o." Bakışları birkaç saniye boyunca kilitlendi.

Aelric kapı aralığından yüksek sesle öksürdü. "Kralın yeğenine göz kulak olmanı söylerken bunu kastettiğinden emin değilim," dedi sert bir sesle.

Wirr başladı, sonra soru sorarcasına Dezia'ya baktı. "Amcam burada olduğunu biliyor mu?"

"Aslında gelmemi o önerdi," dedi Dezia küçük bir gülümsemeyle. "Aelric artık reşit olduğu için onu Meclis'te bir pozisyon için öne sürmeyi düşündüğünü sana anlatmamı istedi."

"Bizi istedi. Ona söylememizi istedi," dedi Aelric köşeden, ama Wirr zar zor dinliyordu. Uzun bir süre Dezia'ya baktı ve ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı.

Aelric Meclis'e katılırsa bir unvana ihtiyacı olacaktı. Shainwiere Hanesi, Dezia'nın babasının ölümünden önce saygın bir yere sahipti, gururlu bir geçmişi vardı ama Büyük Hanelerden birinin Meclis'e giriş başvurularına sponsor olmasını sağlayacak toprak ve servetten yoksundu.

Kralın vasileri olarak Aelric ve Dezia, bir unvanın beraberinde getirdiği sorumlulukları ve baskıları yönetebilecek şekilde yetiştirilmişlerdi.

sorun olmazdı. Wirr'in amcasının da bir sürü arazisi vardı; onlara biraz arazi verilmesi alışılmadık bir durum olsa da duyulmamış bir şey değildi.

Engeller vardı ama aşılamayacak engeller değildi. Bir, belki de iki yıl içinde Dezia'nın Dezia si'Shainwiere olmaması için hiçbir neden yoktu.

Dezia'nın sırtışı, onun mantığı takip ettiğini görünce daha da genişledi.

"Bu..." Wirr onun şaşkın ifadesini yansıttı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Kulağa *harika* bir fikir gibi geliyor." Bu sadece heyecan verici bir beklenti de değildi. Annesiyle yaşadığı onca şeyden sonra, amcasının hâlâ onu desteklediğini hatırlamak ona çok daha fazla şey ifade ediyordu. söyleyebilirdi.

"Bu, Aelric'in ülkenin yönetiminde söz sahibi olacağı anlamına geliyor," diye gözlemledi Dezia.

Wirr biraz hoppaca güldü. "Yine de buna değer."

"Ben *buradayım*, biliyorsun," diye homurdandı Aelric. Ses tonuna rağmen yüzünde hafif bir gülümseme de vardı. Başını iki yana salladı. "Bütün bunları daha sonra . Şu anda daha çok Scyner'in seni peşinden gönderdiği şeyi bulup bulmadığınla ilgileniyorum."

Dezia, Wirr'in bakışları karşısında omuz silkti. "Onun bilmesine aldırmayacağını düşünmüştüm."

"Bilmiyorum." Wirr gerindi, Dezia'nın verdiği haberin potansiyelinden dolayı hâlâ sırtıyordu. "Tam olarak Scyner'in söylediği yerde bir kasa vardı ve içinde bir not defteri vardı. Dün gece okumaya başladım ve..." Başını salladı, gülümsemesi soldu. "Tuhaftı. Babam bunu savaştan bir süre önce kendisine yazıyor gibiydi. İsyanla ilgili anıların silinmek üzere olduğunu söylüyordu, çünkü Augurlar tarafından okunacaktı ve bu defter onun daha sonra her şeyi hatırlama yoluydu. Ama üzerinde bir çeşit mühür vardı. Bir daha okumaya fırsat bulamamış gibi görünüyor."

Aelric ve Dezia birkaç dakika boyunca sessizce ona baktılar. "Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu Dezia sonunda.

"Henüz emin değilim. Ama... sanırım Scyner bana doğruyu söylüyor olabilir. O defterde muhtemelen aradığımız cevapların en azından bir kısmı var. Mümkün olan en kısa sürede geri kalanını da okumayı planlıyorum." Wirr önümüzdeki birkaç gün için programını düşünürken içini çekti. "Yine de içinde bitirmem gereken çok şey var."

Dezia başını salladı. "En azından yolculuğun tam bir felaket olmamasına sevindim," dedi yumuşak bir sesle.

Wirr onaylarcasına homurdandı, sonra Aelric'e baktı. "Felaketlerden bahsetmişken. Misafirimiz dün gece iyi yerleşti mi?"

Aelric homurdandı. "*Yerleşmek* muhtemelen yanlış kelime. Bu kadın çok *ürkek*," dedi sertçe. "Ama evet. O güvende."

Bir süre daha konuştular ama çok geçmeden Andyn geldi ve Wirr önündeki güne hazırlanabilmek için Dezia ve Aelric'i kovmak zorunda kaldı. Şehirden uzakta geçirdiği birkaç günden sonra bile boş boş sohbet edemeyecek kadar çok şeyi vardı.

Sabah, Dras Lothlar'ın dalkavuk ama hiç de yardımcı olmayan konuşmasıyla başlayıp, Orta Bölge'deki İdare'nin ana binasına yapılan bir gezi ve Pria'yla İdare'nin çeşitli konulardaki resmi tutumunu gözden geçirdikleri bir başka uzun, tartışmalı oturumla sona eren sıkıcı bir toplantı bulanıklığı içinde geçti. Wirr nihayet saraya döndüğünde Taeris'in kendisini çalışma odasının dışında beklediğini görünce neredeyse geri dönecekti. Sabahki iyi habere rağmen sinirli, aç ve daha fazla konuşacak durumda değildi -gerçekten konuşması gereken biriyle bile olsa.

Kendini nefes almaya zorlayarak Athian Temsilcisine kibarca selam verdi ve Wirr'in çalışma odasına girdiler.

Taeris kapıyı kapatırken Wirr sandalyesine yığıldı. "Suikast girişiminden haber yok sanırım?" Taeris'i o kadar iyi tanıyordu ki, şu anda havadan sudan konuşacak ya da hoşbeş edecek enerjiyi kendinde bulamıyordu.

Taeris gözlerini kırptırdı. "Pek sayılmaz, efendim. Daha fazlasını öğrenmek için elimizden geleni yapıyoruz, bunun arkasında olabilecek tüm insanlara bakıyoruz, ama ..."

"Uzun bir liste," diye bitirdi Wirr ağır ağır.

Taeris başını salladı. "Üzgünüm. Korkarım yakaladığımız adam da konuşmuyor." Boynunu ovuşturdu ve kaşlarını hafifçe çatarak Wirr'i izledi. "Nasılsınız efendim?"

Wirr ona garip bir omuz silkme hareketi yaptı, Taeris'in kendisine bu kadar resmi bir şekilde hitap etmesine hâlâ alışmamıştı. Gerçi yaralı adam Temsilcilik görevi resmiyet kazandıktan sonra adab-ı muaşeret kurallarına uymakta ısrar etmişti. "Yorgunum," diye itiraf etti. "Şehir dışına yaptığım yolculuk pek de planladığım gibi gitmedi."

Taeris'e Scyner'la karşılaşmasından kasayı bulmasına ve annesiyle olan çatışmasına kadar tüm hikâyeyi anlattı.

Wirr ona kitapla ilgili olanları anlattıktan sonra Taeris düşünceli bir ifadeyle, "Görünüşe göre kitap notere onaylatılmış," dedi.

Mühür.

Wirr ona boş boş baktı.

"Önemli belgeleri doğrulamanın bir yoluydu," diye detaylandırdı Taeris. "Ama pek yaygın olarak kullanılmıyor. Pahalıydı. Belge yazılırken ya da yazan kişi tarafından okunurken iki Augur'un odada bulunması gerekiyordu. Augurlar bu sırada belirli bir şey okumadan aldatma belirtileri olup olmadığını kontrol ederdi. Bu, yazarın niyetini tasdik etmenin bir yoluydu - kağıda döktüklerinin gerçekten kastettikleri şey olduğunu. Daha sonra belge özel olarak mühürlenirdi, böylece mührü kıran kişi Noter tasdikinden bu yana belgeyle oynanmadığını anlayabilirdi." Omuz silkti. "Daha çok antlaşmalar, ticaret anlaşmaları, büyük iş anlaşmaları, bu tür şeyler için kullanılırdı."

Wirr kaşlarını çattı. "Yani... babam mühürlendikten sonra onu hiç okumadı, öyle mi?"

Taeris başını salladı. "Pek öyle görünmüyor." Birkaç saniye boyunca Wirr'e baktı. "Bu konuda beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi. "Eğer bir itirazınız yoksa -elbette okuduktan sonra- bu deftere kendim de bir göz atmak isterim."

Wirr başını eğdi, Taeris'in bu kadar saygılı bir şekilde sormasına biraz şaşırmıştı. "Elbette." İçini çekti. "Ben yokken senin de kesinlikle bilmen gereken başka bir şey oldu."

Taeris'e Breshada'dan bahsetmeye devam etti. Taeris sessizce dinledi, suratı asıktı.

Wirr sözlerini bitirdiğinde "Kader," diye mırıldandı. "Ona yardım etmenin akıllıca mı yoksa aptalca mı olduğunu düşündüğümü söyleyemem. Ama eğer söylediklerin doğruysa ve gerçekten de bir şekilde Üstün Yetenekli olduysa..." Çenesini ovuşturdu. "Daha önce Gil'shar'ın bu kadar derinlerine ulaşabildiğimizi hiç sanmıyorum. Her zaman saklı silahları olduğuna dair bir varsayım olmuştur - iki bin yıldır Üstün Yeteneklilerden nefret ettiklerine göre, onları toplamak için bolca zamanları olmuştur - ama kaç tane olduklarına dair bir fikrimiz hiç olmadı. Ya da nerede saklandıklarını. Ya da Gil'shar'ın onları hangi koşullar altında kullanmaya karar vereceği konusunda." Düşünceli bir şekilde başını salladı. "O bir değer olabilir."

"Henüz bildiği her şeye ihanet etme aşamasına geldiğinden emin değilim," diye gözlemledi Wirr.

Taeris homurdandı. "Özü kontrol etmek için yardımımızı istiyorsa, oraya gitmesi gerekebilir."

Wirr tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Bilgi almaya çalışmayalım demiyorum ama onunla bir anlaşma yaptım. Belki daha fazlası için baskı yapabilirdim ama ona yardım edeceğimize dair söz verdim," dedi sessizce. "Breshada'yı iyi tanımıyorum ama daha fazlasını elde etmeye çalışırsak ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğimize eminim. Belki boğazımızın kesilmesi dışında."

Taeris ikna olmamış görünüyordu ama sonunda iç çekti. "Tol'daki herhangi birini 'ölmeme' karşılığında ona ders vermeye ikna etmek çok zor olacak," diye alaycı bir şekilde gözlemledi, "ama tanıdığım, güvenebileceğim ve yardım etmeye istekli *olabilecek* bazı insanlar var. Ne yapabileceğime bakacağım." Alnına masaj yaptı. "Yine de söylemeliyim ki, kız kardeşini buraya getirmenin en akıllıca seçim olduğundan emin değilim."

Wirr kaşlarını çattı. "Deldri? Neden?"

"Çünkü o şehirden uzaktayken çoğu insan onu unutmuştu," dedi Taeris. "Şimdi geri mi döndü? İlkeleri değiştirebilecek sıradaki kişi o. Muhtemelen buna ikna edilebilecek tek kişi de o."

"Sadece ben ölürsem," diye gözlemledi Wirr. Taeris sadece ona baktı.

"Oh." Wirr yüzünü buruşturdu. "Gerçekten bunun benim için tehlikeyi artırdığını mı düşünüyorsun?"

Taeris, "Bence bu, yeni İlkelerin bu şekilde kalmak zorunda olmadığını hatırlatan bir şey," dedi. "Seni ortadan kaldırmak konusunda ciddi olan biri bunu çoktan hatırlamış olurdu ama onun varlığının yardımcı olacağını sanmıyorum."

Wirr ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Kendini başka her şeye kaptırmıştı ama Deldri'nin şehrin siyasetine ve tehlikelerine bulaşması çoktan aklına gelmiş olmalıydı. "Onunla konuşacağım. Amcamla da," dedi hayıflanarak.

Tartışma bir süre başka konulara kaydı. Wirr'in sinirine dokunacak şekilde, kuzeyden yeni raporlar gelmişti - Pria'nın yine ona bahsetmediği raporlar - dar'gaithin' yeni görüldüğü yerleri tarif ediyordu. Devriye gezen üç adam da karakollardan birinin yakınlarında ölü bulunmuştu, vücutları zar zor teşhis edilebilecek kadar parçalanmıştı. Yine de Taeris'e göre, Athian Konseyi Meclis'in çoğunun yanında yer almaya devam etti; gözlemlere şüpheyile yaklaşmaya devam ettiler, bunların güvenilirmez olduğunu ve bildirilen saldırının muhtemelen vahşi hayvanlar tarafından yapıldığını öne sürdüler. Tol Shen'in Augur'ların Sınır'ı mühürleme kabiliyetiyle ilgili devam eden söylemiyle birleştğinde, bu durum

Ilin Illan'da durumun kontrol altında olduğuna dair genel bir his yarattı.

Taeris'in bu konudaki hayal kırıklığı konuştuğça daha fazla ortaya çıkıyordu. Tol Athian'daki en güçlü müttefiklerinin çoğu haftalar önce kuzeye gitmişti ve en azından Seyahat Taşları'ndan birini onlarla birlikte göndermeyi düşünmüş olsa da - böylece gerektiğinde Sınır'a hızlı bir şekilde asker ve erzak taşımanın bir yolunu bulmuşlardı - bu sadece Konsey ile garip bir şekilde kavgalı olan ilişkisini daha da kötüleştirmiş gibi görünüyordu.

İki taraf da Wirr'e bundan bahsetmek istemese de, ortada acı bir geçmiş olduğu açıktı. Başka koşullar altında olsa, Taeris'i Temsilci olarak değiştirmeyi ciddi ciddi düşünürdü; Taeris Meclis'te konuştuğu zaman, Wirr onun Konsey'in istediği şeyin tam tersini söylediğini biliyordu.

Ama aynı zamanda kuzeye daha fazla asker gönderilmesi için baskı yapan tek güç sahibiydi. Şu anda bu, Tol'un ona karşı düşmanca tavrından çok daha önemliydi.

Bir süre konuştuktan ve başka önemli bir haber olmadığından emin olduktan sonra Wirr sonunda mazeretini bildirdi; bir sonraki toplantısına kadar ara vardı ve odasına dönüp babasının defterini daha fazla okumak için sabırsızlanıyordu. Ancak Taeris'in çalışma odasının kapısını açtığı anda, Aelric'in dışarıda beklediğini görünce şaşırды.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu genç adam sessizce.

Wirr kaşlarını çattı ama başını salladı ve yürümeye başladılar. "Misafirimizle ilgili her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle.

Aelric başını eğdi. "Bildiğim kadarıyla."

"Güzel." Wirr nefes verdi. "Peki ne hakkında konuşmak istiyordun?" Aelric'in topallayan yürüyüşüne yan gözle baktı. "Bacağına ne oldu?"

Aelric belli belirsiz utanmış görünerek homurdandı. "Eğitim kazası- çok kötü bir şey değil. Sadece biraz sert." Dudaklarını yaladı. "Birkaç günlüğüne şehir dışına, Variden'a gideceğimi bilmenizi isterim."

Wirr ona şaşkınlıkla baktı. Aelric'in ne bir ailesi ne de bildiği kadarıyla Ilin Illan dışında bir bağlantısı vardı. "Neden?"

"Sadece bir arkadaşımı ziyaret ediyorum."

Wirr kaşlarını çattı. "Ve sen bana bunu söylüyorsun çünkü.."

Aelric tereddüt etti. "Ben... senden bir iyilik isteyecektim. Eğer bundan bahsederse, Dezia'ya benden gidip orada bir şeyler yapmamı istediğini söyle. Beni gönderdi

bir ayak işi."

"Yani gerçekten neden gittiğini bilmesini istemiyorsun? Bu ... arkadaşı onaylamıyor mu?" Wirr kaşlarının çatıldığını hissetti. "Aelric, gerçekten neler oluyor?"

Aelric kaşlarını çattı ama yüz ifadesi pek de sıcak değildi. "Bu kişisel bir mesele. Sadece Dezia'nın bu işe karışmamasını tercih ederim. Tehlikeli olabilir ve..." Kısa bir kahkaha attı. "Onu tanıyorsun Torin. Ona Ilin Illan dışında bir yerde kaldığını söylesem, neler olup bittiğini öğrenene kadar bastırır da bastırır. Sonra da kendini bu işe bulaştırırdı."

"Dezia kendini koruma konusunda oldukça yetenekli," diye gözlemledi Wirr.

Aelric gülümsedi. "Biliyorum." Yüz ifadesi soldu. "Ama bu benim başa çıkmam gereken bir sorun. Ve bu yüzden ona zarar gelirse kendimi affedemem."

Wirr bir an düşündü, sonra yavaşça başını salladı. "Senin için ona yalan söylemeyeceğim," dedi sessizce, "ama Miorette'teki sorumlu Yöneticiye bir mektup göndermem gerekiyor. Yolu yarılalık sayılır. Eğer teslim etmekten mutluluk duyarsan..." Omuz silkti.

Aelric başıyla . "Elbette."

Wirr iç çekti. Dezia'dan bir şey saklama fikri hâlâ hoşuna gitmiyordu ama Aelric haklıydı; Aelric'in peşinde olduğu şey her ne kadar tehlikeli olursa olsun Dezia bu işe bulaşacaktı. "Bana bir açıklama yapabildiğin anda tüm bunlar için tam bir açıklama bekleyeceğim. Ve döndüğün anda Dezia'ya bundan bahsedeceğim." Durdu ve Aelric'i kolundan yavaşça tutarak diğer adam kendisine bakana kadar bekletti. "Ama Aelric? Başın beladaysa yardım isteyebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Aelric alaycı bir ifadeyle başını eğdi ama Wirr onun gözlerinde de bir takdir parıltısı gördüğünü düşündü. "Biliyorum," dedi. "Ama endişelenecek bir şey yok. Bununla kendi başıma başa çıkabilirim ve çıkmam da gerekiyor."

Wirr başını salladı, tam olarak tatmin olmamıştı ama Aelric'in ona daha fazla bir şey söylemeyeceğini kabul ediyordu. "Sadece teklifin her zaman orada olduğunu unutma."

Aelric minnettar bir ifadeyle başını salladı, sonra mazeretlerini sıraladı ve aceleyle uzaklaştı. Wirr birkaç dakika endişeyle arkasından baktı ama sonunda kendi odalarına doğru ilerlemeye başladı. Az önce olanlardan hoşlanmamıştı ama sonuçta Aelric yetişkin bir adamdı. Wirr'in yapabileceği tek şey yardım teklif etmek ve Aelric'in yeterince akıllı olduğunu ummaktı

ne zaman kabul edeceğini bilmek.

Odasına döndü ve kasasının kilidini açtı, kalın not defterini hâlâ yerinde bulunca belli belirsiz rahatladı. Sandalyesine yerleşti ve defteri bıraktığı yerden açtı.

Okuması gereken çok şey vardı.

Bölüm 25

Caeden yavaşça saraya doğru yürüdü, tereddütü her geçen adımda daha da artıyordu.

Kendini içinde bulduğu yeraltı mezarlıklarını aşması birkaç saatini almıştı, ince bir kan izi onu tıpkı Alaris'in söylediği gibi Ilin Tora'nın dibindeki gizli girişe götürmüştü. Dağın eteklerinden geçip Fedris Idri üzerinden şehre girmesi iki saatini daha almıştı. Tüm bunlar ona Wells'ten bu yana öğrendiği her şeyi, Alaris'in iddia ettiği şeyleri düşünmek için zaman kazandırmıştı. En iyi hareket tarzı hakkında.

Deilannis'in bu olduğunu biliyordu, aslında gerçekçi olmak gerekirse tek seçeneği buydu. Alaris'in ona söylediklerine güvenip güvenmeme konusunda birkaç kez tereddüt etmişti; bir yanı adamın söylediği her kelimeyi görmezden gelmek istiyordu ama diğer yanı -daha güçlü olan yanı- bunun doğru olduğundan emindi. Alaris Lyth'in Licanius'u ele geçirmesini istemiyordu. Caeden hiç değilse buna güvenebileceğini hissetti.

Yine de henüz karar veremediği şey, oraya gitmeden önce arkadaşlarını görüp görmeyeceğiydi. Muhtemelen herkesi bu işin dışında tutmak için oradan ayrılmak daha iyiydi. Wirr, Davian, Taeris. Karaliene. Hiçbirinin bu işe karışmasına *gerek yoktu*. Hiçbirinin onun burada bile bilmesine *gerek yoktu*.

Önündeki bir taşı boş yere tekmeledi. Temas kurarak onları tehlikeye atıyor olabilirdi. Isiliar muhtemelen hâlâ onu avlıyordu ve şu anki haliyle yalnız kalana kadar beklemeye zahmet edeceğinden şüpheliydi.

Ama tereddüt etmesinin gerçek nedeninin bu olmadığını biliyordu - en azından tek neden bu değildi.

Alaris'in sözleri onu kabul etmek istediğinden daha fazla sarsmıştı, Isiliar'ın saldırısının vahşetinden bile daha fazla.

İkimiz de doğru olanın tarafında olduğumuzu iddia edemeyiz.

Bunu söylemek onun için kolaydı, kolay bir yalandı. Caeden için de reddetmek aynı derecede kolay olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Arkadaşı Isiliar'ı hapseden kişi oydu. Bu insanlarla birlikte harika şeyler yaptığını, yan yana savaştığını ve onlarla birlikte *doğru* olanı savunduğunu hatırlıyordu. Ve Caeden'in bir zamanlar hayal ettiği düşmandan çok uzak olan Alaris, işgalden ve olanlardan duyduğu pişmanlıkta samimi görünüyordu.

Daha da kötüsü -her ne kadar hâlâ midesini bulandırsa da- Caeden şimdi bunun nedenini bile anlıyordu. Venerate, Lyth'in pazarlığını kabul ederek Caeden'in her şeyi riske attığını düşünüyordu.

Ve belki de öyleydi.

Yanında asılı duran kılıca hüznle baktı. Dünyada Alaris'i öldürebilecek tek şeydi ve adam onu ona sanki hiçbir şey değilmiş gibi vermişti. Caeden'in Lyth'le uğraşmasının daha önemli olduğuna inandığı için vermişti... ve Caeden'in gerçekten dostu olduğuna inandığı için.

Belki Caeden'in Licanus'la bile onu yenemeyeceğinden emindi. Belki de bu bir blöftü. Alaris binlerce yaşındaydı; Caeden yalan söylediğini anlamının kolay olacağından şüpheliydi.

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. Karşılıklı konuşmanın samimi olmaktan başka bir anlamı yokmuş gibi geliyordu.

Ve bu şüpheler devam ederken arkadaşlarını tekrar görme düşüncesinden nefret ediyordu.

Yutkundu, kararsızlığa karşı dişlerini sıktı. Şimdi kendine bahaneler uyduruyordu. İçten içe, tereddütlerinin bir kısmının utançtan kaynaklandığını biliyordu. Kim olduğunu öğrendiğinden beri hiçbiriyle konuşmamıştı. Şimdi bile, Yukarı Mahalle'nin ortasında dururken, konuşup konuşamayacağına karar verememişti. Onlara her şeyi anlatmak istiyordu ve asla bilmemelerini istiyordu. Yükünü paylaşmak istiyordu ve eğer öğrenirlerse onlarla tekrar yüzleşip yüzleşemeyeceğinden emin değildi.

Caeden saray kapılarına yaklaştığında durakladı, hem bu yolla ilgili anılarından hem de ileride olacaklardan dolayı omuzları rahatsız bir şekilde çöktü. Savaştan bu yana çok şey olmuştu ve en kötü işaretiler çoktan temizlenmişti.

Çenesi gerildi. Burada yaptığı şey bir hata değildi.

Artık muhafızların onu izlediği kadar yakındaydı. Kendi kendine başını salladı, adımları daha kararlı hale geldi. O kavgada yanlış tarafta yer almamıştı. Eğer burada olmasaydı, savaşmasaydı, arkadaşları şimdi ölmüş olacaktı.

"Sen osun." Muhafızlardan biri, artık duyabileceği kadar yakın olan Caeden'ı izlerken donup kalmıştı. Sessizce söylemişti ama sesinde huşu vardı.

Yanındaki diğer adamlar kaşlarını çatarak birkaç dakika Caeden'ı incelediler. Teker teker doğruldular, arkadaşlarının neyi kastettiğini anladıklarında gözleri büyüdü.

Caeden başını garip bir şekilde eğdi, ne hissettiğinden emin değildi ama en azından onu içeri alacak birini bulmak çok uzun süre uğraşmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

"Prenses Karaliene ile konuşmam gerek," dedi sessizce. "Lütfen ona Caeden'in burada olduğunu söyleyin."

Tam beş saniye boyunca hiçbir hareket olmadı, sonra muhafızlardan biri harekete geçti, garip bir yarım selam verdi ve kapıdan saray arazisine doğru fırladı. Diğerleri orada öylece durmuş, aval aval ona bakıyorlardı.

Caeden onlara olabildiğince dostça bir gülümseme verdi. Gözlerinde kesinlikle saygı vardı.

Ama aynı zamanda korku da vardı.

Beş dakika geçmemişti ki sarayın içinden bir hareket geldi. Caeden döndüğünde Karaliene'in yüzünde geniş bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüğünü gördü.

O da gülümsedi.

Ve sonra anılar canlandı.

Caeden genişçe gülümseyerek odaya daldı.

"Bitti!" diye zaferle ilan etti, başarı duygusuyla parlıyordu. Sifon'u havaya kaldırdı; sanki bu hareketle dışarıdaki sokaklardan daha fazla tezahürat yağmaya başladı. Bir an için gözlerini kapadı ve seslerdeki neşeyi dinledi.

Çok uzun yıllar sonra, aslında bitmişti. Sifon'un bağına koparmış, Gölge'leri özgür bırakmıştı. Silvithrin'i tiranından kurtarmıştı. Serrin gitmişti, kaçmıştı. Wereth ve Gölge Kıranlar güvendeydi ve onların son planını zamanında engellemişti.

Derin bir nefes aldı ve sonunda hissetmesine izin verdi. Anın neşesini ama aynı zamanda kaybın acısını, onu en başta bu çatışmanın içine çeken acıyı hissetti. İmkânsız başarmaya, düzeltilemeyecek bir şeyi düzeltmeye çalıştığı için Thavari'ye aptal demişti. Arkadaşına söylediği son şey bu olmuştu. Ama Thavari yine de denemişti.

Bu girişim sonunda başarıya ulaşmıştı. Caeden'le, az önce başarılan şeyle gurur duyardı. Caeden bunu biliyordu.

Sıcak ve şiddetli bir sarılmanın ardından uzun ve tutkulu bir öpücükle sarmalandığında gülümsemesi genişledi. Sonunda ayrılıp Astria'nın parlak mavi gözlerine gülümsedi. Neredeyse ona Elliavia'yı hatırlatıyorlardı. Neredeyse, o eski tanıdık hüznün göğsünü çekiştirdiğini hissetti.

Ama bunun yerine güldü, Astria'nın varlığının sıcaklığının yayılmasına izin verdi, onu sakinleştirdi ve aynı zamanda heyecanlandırdı. Hâlâ burada olması, hâlâ onu bekliyor olması, birçok mucizenin yaşandığı bir günün en büyük mucizesiydi. Ayrılmadan önce ona kim olduğunu, ne olduğunu, ne yaptığını anlatmıştı. Kendini neye bağladığını anlaması için aklına gelen her şeyi anlatmıştı.

Ve tüm bunlara rağmen, o kalmıştı. Shalis'le birlikte eğitim görürken onun yokluğunda ve sonrasındaki belirsizliklerinde. Lightspire'in patlaması boyunca. Üç Çan'a yapılan saygısızlık ve ardından gelen ayaklanmalar boyunca.

"Wereth nasıl?" diye sordu sonunda.

Caeden iç çekti, hâlâ gülümsüyordu. "Wereth... mutlu. Sanırım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, o yüzden bunu söylemek zor." Başını salladı ve elindeki kristal küreye baktı. "Hâlâ bunu yarattığı ve özellikle de Serrin'in eline geçmesine izin verdiği için kendini suçluyor. Ama şimdi... sanırım Saran'geth'e geri dönecek. Buradaki görevi sona erdi ve orada yarattığı tüm harikalara rağmen, o şehrin dümende hâlâ güçlü bir ele ihtiyacı var."

Astria kısa kahverengi saçlarından bir tutamı yana atarak gülümsedi. Silvithrin güneşinden bronzlaşmıştı, minyondur. Ne Tyrithia du Carr'ın porselen güzelliğine ne de son birkaç aydır ona kur yapmaya çalışan Evanarra Gathius'un soğuk mükemmelliğine sahipti. Astria bundan çok daha fazlasıydı. Parlaktı, gerçekten canlıydı, enerji, merak ve neşenin saflığıyla doluydu.

Ve bir şekilde... onu da anlıyordu. Ruh halini anlıyor, neye ne zaman ihtiyacı olduğunu anlıyordu. Kendisinin de onun hakkında bunları bilme konusunda onun yarısı kadar iyi olduğunu umuyordu.

"Peki tehlike geçti mi?" diye sordu.

Caeden tereddüt etti ama sonunda başını salladı. "Çoğunlukla. Yeni hükümetin kurulması için birkaç hafta gerekecek ve henüz kimse Gölge Kıranlar hakkında ne yapacağına karar vermedi, Wereth bile. Planlarını tamamlayamadılar ama daha önce yaptıkları şeyler

yeterince kötüydü." Başını kaşıdı. "İstersen gidebiliriz. Artık bana ihtiyaç yok; hatta varlığımın çözdüğünden daha fazla soruna yol açabileceğinden şüpheleniyorum. Gidebiliriz-"

"Hayır." Astria bir elini onun koluna koydu, sesi sakın ama kararlıydı. "Artık kaçmak yok. Hatırladın mı?"

Caeden tereddüt etti ama başını eğdi. Kadın haklıydı. Eğer yollarına devam ederlerse, Gassandrid'in tuhaf kehanetlerini çürütmek için tekrar ileri atılma ihtiyacı . Ama bu yol delilikti. Görünmeyen bir güç bir şekilde hayatından sorumlu olsa bile, bu kararlar bir şekilde kendisine ait olmasa bile, burada mutluydu. Hatırlayabildiği kadar uzun zamandır ilk kez.

"Güzel." Astria ona rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi, sonra başıyla mutfığa doğru işaret etti. "Gidip Thera'ya artık güvende olduğunu söylemem gerek ama" -ayağa kalkmak üzereyken ona sandalyesine dönmesini işaret etti- "artık güvende, o yüzden rahatlamalısın. Çıkarken Amos'a senin için bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim." Kadın ona tekrar gülümsedi ve bu kez sinsî bir vaat bakışıydı. "Bu gece kutlama yapmamız gerekecek."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Caeden karşılık veren bir sırıtışla.

Koltuğa yerleşti, gözlerini kapadı ve sadece... rahatladı. Bunu yapmayalı ne kadar olmuştu? Gidecek hiçbir yeri yoktu. Kurtaracak, bulacak, avlayacak ya da kaçacak kimse yoktu. Kutlama sesleri hâlâ pencereden içeri süzülüyordu; kahkahalar, tezahüratlar ve hatta neşeli ağlamalar sokaktan duyulabiliyordu. Bundan zevk aldı, içti. Sonunda iyi bir şey yapmıştı. Doğru bir şey.

Bir süre geçtikten sonra kapı çalındı. Caeden, üzerinde yarısı dolu tek bir bardak bulunan bir tepsi taşıyan Amos'un içeri girmesini işaret etmek için tembelce el salladı.

"Amos!" Yaşlı adama gülümsedi. "İyi haberi duydun mu?"

Amos, her zaman olduğu gibi, bu önemli saatte ve dışarıda sokakta dans eden insanlar varken bile edepten uzaklaşmayı reddederek, "Gerçekten de öyle Tal Efendi," dedi.

Caeden ona bir kaşını kaldırdı. "Ve sen... memnun musun?"

Amos'un dış görünüşünün bile değişmez olmadığı ortaya çıktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Memnun oldum, Usta Tal. Hatta çok memnun olduğumu bile söyleyebilirsiniz."

"Bunu duyduğuma sevindim, Amos." Caeden adama göz kırptı.

"Teşekkür ederim."

İçki. Nedir o?"

Amos karışımı saymaya başladı ve Caeden birkaç dakika boyunca zar zor dinledi, cevabı pek de umursamadı.

Sonra ne söylendiğini fark etti ve kaskatı kesildi.

"Amos," dedi, adamın sözünü keserken yavaşça konuşuyordu. "Özür dilerim... lütfen tekrar eder misiniz?"

Amos malzemeleri tekrarladı, Caeden'in ses tonu karşısında kaşları hafifçe çatıldı. "Yanlış bir şey mi var Üstat Tal?" diye sordu Caeden işini bitirdikten sonra. "Tam olarak Bayan Astria'nın hazırlamamı istediği gibi. Çok spesifikti."

Caeden gözlerini kapadı ve yavaşça başını salladı. "Yanlış bir şey yok. Gidebilirsin, Amos. Teşekkür ederim."

Adam odadan çıkana kadar bekledi, sonra bardağına baktı. Hatırlamaya çalıştı.

Bir noktada ona söylemiş miydi? Bu karışım... onun en sevdiğiydi. Sadece özel günlerde, bir şeyi kutladığında yaptığı karışım. Büyük bir zafer kazanmış gibi hissettiğinde.

Son yüzyılda hiç böyle hissetmemişti. Muhtemelen daha uzun süredir.

İçkiyi kenara iterken elleri titredi ve başını ellerinin arasına alarak öne doğru eğildi. Hiçbir şey olmayabilirdi. Bir tesadüf olabilirdi ya da belki de bir noktada ona söylemişti. Ya da belki bir keresinde bir yere yazmıştı, onun haberi olmadan gördüğü bir yere. Bu ona bir sürpriz yapma çabası olabilirdi.

Ama öyle hissetmiyordu. Gözlerini kapadı, onun gözlerini hayal etti, kendisine nasıl baktığını hayal etti. Bunun ona Elliavia'yı nasıl hatırlattığını tekrar düşündü.

Onu tanıyordu, onu kimsenin okuyamadığı gibi okuyabiliyordu... Zaman geçti.

Ne kadar süre öylece duvara bakarak kaldığından emin değildi ama kapının gıcırdayarak açılma sesi nihayet onu kendine getirdiğinde dışarısı karanlıktı. Kutlama sesleri hâlâ ona doğru yankılanıyordu; önümüzdeki birkaç gün olmasa bile muhtemelen gecenin büyük bölümünde bu devam edecekti.

"Tal?" Astria'nın sesi kapı aralığından geldi. "Burada mısın?"

"Buradayım," dedi Caeden sessizce.

Ayak sesleri ve ardından Astria'nın silueti sandalyesinin önünde belirdi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Tal? Neden burada karanlıkta oturuyorsun?" Yan tarafa geçip fenerlerden birini yaktı, sonra geri döndü

şaşkın ve hafif endişeli bir gülümsemeyle ona baktı. "Sen iyi misin?"

Öne doğru eğildi ve onun gözlerinin içine baktı.

"Ben iyiyim," dedi. Onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Dianlys'teki yarışmayı kazandığım zamanki kadar iyi değilim ama iyiyim."

Astria uygun bir şekilde şaşkın bir gülümseme takındı ama o bunu gördü. O tanıma anı, onun neden bahsettiğini anladığını gösteren o titreşim. Ne hakkında konuştuğunu hatırladığını.

"Hangi yarışmaydı o?" diye sordu.

Caeden yorgunca gülümsedi ama bu sadece boğazındaki yumruyu bastırmak içindi. "Ya da Mayden Caan'ın Caer Lyordas üzerinde hak iddia etmeye çalıştığı zaman. Onu yendiğimizde... O gün çok mutluydum."

Astria hiçbir şey söylemedi, gülümsemesi soluyordu.

"Ya da karıma evlenme teklif ettiğimde ve o da evet dediğinde." Ona baktı, başı dönüyordu, göğsü ağrıyordu. "Hayır diyeceğini bildiğim halde sorduğumda, çünkü bu yapabileceği en aptalca şeydi. Çünkü o benden çok daha iyiydi, hak ettiğimden çok daha iyiydi. Ve yine de evet dedi. Ne demek istediğini anlamam için üç kez söylemesi gerekti. İnanabilmem için." Gözyaşlarını geri kırarken bile bu anıya güldü. "Senin olmadığın bir eş, Nethgalla. Benim için asla olamayacağın bir eş."

Astria itiraz etmek için ağzını açtı, sonra yine sessizce kapattı. Sanki utanmış gibi başka tarafa baktı. Bakışları Caeden'in sandalyesinin yanında duran, dokunulmamış bardağa takıldı.

İnledi.

"Sadece bundan mı anladın?" diye fısıldadı.

"Onu ne zaman öldürdün?" Caeden'in sesi çatallaştı. " ne kadarıydı Nethgalla?"

Nethgalla uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda konuştuğunda onun da gözlerinde yaşlar vardı.

"Sen Shalis'le birlikteyken," diye fısıldadı. Öne doğru eğildi, sesi umutsuzdu. "Seni terk edecekti, Tal. Birkaç gün kaldı ama sen ona her şeyi anlattıktan sonra-"

"Yeter." Caeden oturduğu yerden hırlayarak kalktı ve Nethgalla'yı boğazından yakalamak için elini uzattı. Bu yaratığın sonunu getirmesi gerekiyordu. Onun hayatının üzerindeki lekesinden sonsuza dek kurtulması gerekiyordu.

Kavrayışının altında, Nethgalla değişmeye başladı.

Birkaç dakika içinde kendini karısını boğarken buldu. Elliavia'yı boğarken.

Tutuşunu bıraktı, gözleri korku, öfke ve kederle irileşmişti.
"Sen bir canavarsın," diye fısıldadı. Kılıcını çekti ve Ell'in kalbine doğrulttu. "Seni şimdi bitirmeliyim."

"Tal. Lütfen."

O ismin o sesle söylendiğini duyunca kalbi burkuldu. Sanki fiziksel bir darbe almış gibi geri adım attı.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden beni takip ediyorsun? Başıma bela oluyorsun?" "Çünkü seni seviyorum Tal," dedi Nethgalla usulca.

Gözleri parlıyordu.

"Çünkü sen benim olduğumu anlayana kadar pes etmeyeceğim. Yapmaya çalıştığın bu şey... gerekli değil. Yanlış bir şey. Bunu yapmanı istemiyorum ve bunun karının söyleyeceği bir şey olduğunu biliyorsun."

Caeden kılıcı yanına bıraktı ve sandalyesine çöktü, başı öne eğikti. "Benim karım da kendisini sevmem için beni kandırmak amacıyla masum bir kadını öldürmezdi," diye fısıldadı. "O olabilecek en nazik ruha sahipti..." Duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak yutkundü. "Sadece... git. Git ve asla geri dönme. Seni bir daha gördüğümde öldüreceğim Nethgalla. Bu bana acı verecek ama sana söz veriyorum yine de yapacağım."

Tekrar kafasını kaldırdığında yalnızdı.

Bir süre orada oturup duvara baktı. Dışarıdan gelen sevinçli sesler artık heyecan verici olmaktan ziyade can sıkıcıydı. Burada kazanılmasına yardım ettiği zaferin hâlâ iyi, saf bir şey olduğunu biliyordu. Yine de bu, ağzında küle dönüşmesini engellemedi.

Sonunda döndü ve sesini güçlendiren bir Öz damlası üretti. "Amos," diye seslendi.

Bir dakika sonra buruşuk adam onun yanındaydı.

"Nasıl yardımcı olabilirim Üstat Tal?" diye sordu sessizce. Hiçbir şey duymamıştı ama bir şekilde bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Davranışları her zamanki gibi sakindi ama... nazikti. Hüzünlüydü.

"Lütfen eşyalarımı topla. Sabah yola çıkacağım." "Yalnız mı, Tal Usta?"

Caeden durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Kırık Saray geceye inat uzakta hâlâ yanıyordu, alevleri kırmızı ve öfkeliydi.

"Yalnız, Amos," dedi ağır bir sesle.

"Caeden?"

Caeden gözlerini kırıştırtarak gerçeğe döndü. Karaliene , gülümsemesinin yerini endişeli bir ifade almıştı. "Sen iyi misin?"

Caeden dondu kaldı, kalbi sıkıştı. Buraya gelmek bir hataydı - Karaliene'i asla böyle bir tehdide maruz bırakmamalıydı. İçten içe kendine lanet etti, zayıflığına lanet etti. Nethgalla'nın bir tehlike olduğunu biliyordu ve Alaris onu her hareketini izleyeceği, arkadaşlarını gözetleyeceği konusunda uyarılmıştı. Bu anının verdiği acıyla bu noktayı anlaması gerekmemeliydi.

artık çok geçti.

"Buraya gelmemeliydim," dedi hayal kırıklığı içinde.

Karaliene ona baktı. "Senin de hayatta ve iyi olduğunu gördüğüme sevindim," dedi kibarca, ama mavi gözleri bu sözler üzerine parladı. Ona tehlikeli bir gülümseme verdi. "Burada olman çok iyi, çünkü konuşacak çok şeyimiz var."

Caeden yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, öyle demek istemedim..." İç çekti. "Seni tehlikeye attım. İçeri girip gözden kaybolmalıyız. Şimdi. Burada olduğumu bilen başka biri var mı?"

Karaliene kaşlarını çattı ve başını salladı. "Getirmesi için birini göndermek üzereydim-"

"Onlara söyleme. Kimseye söyleme." Caeden alnını ovuşturdu, aklı başından gitmişti. "Bu adamlara konuşmamaları için güvenilebilir mi?"

Karaliene'nin kaşları çatıldı ama başını salladı. "Eğer onlarla konuşursam." Beklemesi gerektiğini işaret ettikten sonra kapıya doğru ilerledi ve oradaki dört adama bir şeyler mırıldandı. Dikkatle dinlediler ve bitirdiğinde hep birlikte başlarını salladılar.

Karaliene geri döndüğünde, omzunun üzerinden çoktan sokağa dönmüş olan adamlara bakarak, "Tek kelime etmezler," dedi. "Ve çok fazla dikkat çekmeden odalarımıza gidebiliriz." Ona meraklı bir bakış fırlattı. "Ama sonra neler olduğunu açıklayacaksın."

Caeden ona küçük, rahatlamış bir gülümseme verdi. "Anlaştık."

Ana binaya doğru ilerlerken saray alanı oldukça sessizdi ve ona bakan birkaç kişi de bunu herhangi bir tanıma duygusundan ziyade prensese kimin eşlik ettiğini merak ettikleri için yapıyor gibiydi. Bazıları onu dövüşürken görmüş olabilirdi ama pek çoğu bunu yakından yapmamıştı.

Çok geçmeden Karaliene'nin odasında yalnız kalmışlardı ve prenses ona oturmasını işaret ediyordu. Duygularıyla boğuşarak birkaç saniye sessizce onu izledi. Onun için ne kadar tehlikeli olduğunu bilse de, artık karar onun elinden alındığına göre

... heyecanlı. Mutlu. Onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğini fark etmemişti, en son birlikte olduklarından beri her şey ne kadar değişmiş olsa bile. Başka kimse yapamazken onun yükünü hafifleten bir yolu vardı.

Bu duygunun ne kadar bencilce olduğunun da farkındaydı.

Karaliene kendini toparladıktan sonra, "Şimdi," dedi. "Bahsettiğiniz şu 'tehlike'." Beklentiyle öne doğru eğildi.

Caeden gözlerini kapadı. Karaliene'e karşı hissettiklerinin aşk olmadığını biliyordu -en azından henüz değil. Ama *bir şey* vardı ve bu çekiciliğin ötesinde *bir şeydi*. Zamanla daha fazlasına dönüşme potansiyeli olan bir şey. Etrafındaki her şey yıkılıyormuş gibi görüldüğünde onu gülümsetmişti. Ona inanmamak için her türlü hakka sahipken ona inanmıştı. arkadaş olmuş, onda kimsenin göremediğinden emin olduğu bir şey görmüştü.

Yutkundu. Onun içindeki iyiliği görmüştü, onu olmak istediği adam olarak görmüştü. Şimdi onun gözlerinin içine bakarken, bunun değişmesini umutsuzca istemediğini biliyordu.

Ama ona yalan söylemek de istemiyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla onunki gerçekten açık, gerçekten korkusuz ya da aldatmasız hissettiren tek ilişkiydi. İçinde gerçekten kendisi olabileceğini hissettiği tek yerd. "Bunu halledeceğim," dedi sessizce, her şeyden çok zamana oynuyordu. Başka. "Diğerleri nasıl? Davian, Wirr, Taeris?"

"Tor uzakta, taşradaki ailesini ziyarete gitti. Taeris şu anda Tol Athian'da. Davian... Davian Sınır'ın mühürlenmesine yardım etmek için diğer Augur'ları bulmaya gitti. O da neredeyse senin kadar çabuk ayrıldı." Son cümlede hafif bir suçlama vardı.

"Ah." Caeden iç çekti. Belki de en iyisi buydu. Ne kadar çok insan görürse, o kadar çok insanı potansiyel olarak tehlikeye sürükleyebilirdi. Elbette hiçbirisi Karaliene kadar tehlikede değildi ama Isiliar hâlâ dışarıdayken...

Karaliene gülümsedi ama onu izlerken gözlerinde hüznü vardı. ", değil mi?" dedi birkaç sessizlikten sonra sessizce, sorudan çok bir ifadeydi bu.

Caeden başını salladı, pişmanlık dolu bir hareketti bu. "Yapamam," dedi usulca. "Yapmam gereken o kadar çok şey var ki-"

"Biliyorum." Karaliene ona küçük bir gülümseme verdi, gözleri anlayışlıydı. "Savaştan sonra ayrılmadan önce Tor bana söylediklerini anlattı. Kör'den daha fazlası var, değil mi?"

Caeden yutkundu. Durumu Karaliene'e -hiç kimseye- umutsuz göstermek istemiyordu ama onu kandıramazdı, bu konuda değil.

"Sınır düşerse, Kör'den daha kötüsüyle karşı karşıya kalacağımızı düşünüyorum," diye itiraf etti. "Başka bir tehdit daha var. Durdurabilecek tek kişinin ben olduğum bir şey." Kelimeleri sefilce söyledi, onları söylerken ağırlıklarını hissediyordu.

Karaliene hiçbir şey söylemeden onun elinin üzerine rahatlatıcı bir el koydu.

Caeden ona minnettar bir gülümseme vermeye çalıştı ama çabası dudaklarında kaldı. "Bazı şeyler hatırladım Kara," dedi aniden. Bunun ne olduğunu biliyordu.

Yanlış bir hareketin her şeyi ne kadar tehlikeye atabileceğini biliyordu. Yine de o anda -Karaliene'in gözlerine bakarken- umurunda değildi. Sadece dürüstlük istiyordu. Başka hiç kimseyle olmasa bile onunla gerçeğe ihtiyacı vardı. "Her şeyi değil ama... yeterince. Kim olduğumla ilgili şeyler. Yaptığım şeyler. Ben o-"

"Seni değiştirdi mi?" Karaliene onun sözünü kesti.

Caeden gözlerini kırptırdı. "Hayır. Ben... hayır, sanmıyorum," dedi yavaşça. "Kafa karıştırıcıydı ama buna izin vermemeye çalışıyorum."

"O zaman fark etmez." Karaliene'in sesi sakın ama kararlıydı. Adama baktı ve adam duygularının gerçek olduğunu gördü. "Sen bizim tarafımızdasın. Bizim için savaştın, bizi kurtardın. Önemli olan da *bu*. Önemsemişim şey bu."

Caeden birkaç dakika ona baktı, sonra boğazındaki yumruyu yuttu. Kız ciddiye.

"Teşekkür ederim." Hissettiği minnettarlığı ifade etmeye çalışarak ve başarısız olduğunu bilerek onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Yine de. Duymanı istediğim bazı şeyler var."

Karaliene bir onu inceledikten sonra yavaşça başını salladı.

"O zaman anlat bana," dedi sessizce.

Aralarına tekrar sessizlik girdiğinde şafak sökmek üzereydi. Dinlemenin çoğunu Kara yapmıştı, Caeden'ın ayrıldığından beri topladığı bilgiler arasında izin veriyor, bir ayrıntıyı ya da diğerini hatırladıkça ileri geri atlıyordu. Arada sırada bir şeyi daha fazla açıklaması için onu teşvik ediyor, ama bunun dışında sadece başını sallıyordu dikkatini verdiğini göstermek için.

Caeden sonunda ona neredeyse her şeyi anlatmıştı. Ne Aarkein Devaed olduğu gerçeğini, ne Çürüme Ovaları'nda Darecianlara yaptıklarını, ne de Desriel'deki cinayetlerden sorumlu olduğunu... Kara geçmişinin onun için önemli olmadığını söylemişti ve bir yanı hâlâ tamamen temize çıkmak istese de, bahane bunları kendine saklamayı çok kolaylaştırıyordu.

Ama ona Lyth'ten bahsetti. Licanius'u ve onu alarak harekete geçirdiği olayları. Venerate'i, Shammaeloth'u ve onun ölme konusundaki yetersizliğini.

Ve sonra, bunu yapmak onu hasta etse de, ona Nethgalla'dan bahsetmişti. Garip bir şekilde evli olduğunu açıkladı. Ath'ın karısının formunu çaldığını, Caeden'ın aslında onu yarattığını, Ell'i kurtarma arzusu yüzünden onun bu dünyaya gelmesine izin verdiğini. Ayrıntıları tekrar gözden geçirdi; düğünle ilgili özel bir anısı olmasa da, ne yaptığını yeterince biliyordu. Ell'i geri getirmeye çalışmak için hayatlar feda ettiğini biliyordu.

Adam sözlerini bitirdiğinde Karaliene birkaç dakika doğuya doğru giderek aydınlanan ufka baktı. Gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Caeden, bu..." Şaşkınlıkla ona uzandı ve elini tuttu. Romantik bir jestten ziyade rahatlatıcı bir jestti ama yine de. "Çok üzgünüm. Bu hayal edebileceğim her şeyden daha korkunç."

Caeden kızın elinin birkaç değerli saniye boyunca kendi elinin üzerinde durmasına izin verdi.

Sonra kaskatı kesildi. Az önce ona söylediği şeyi kabul ettiğini ima eden bu sempati, Karaliene'in normalde nasıl tepki vereceği miydi? Bunun mantıksız bir düşünce olduğunu hemen anladı; yine de Astria'yla ilgili anısı hâlâ acı verecek kadar tazeydi ve ektiği şüphe tohumlarını görmezden gelmek artık zordu.

Elini refleks olarak, istediğinden daha sert bir şekilde çekti. "Ah."

Karaliene şaşkınlıkla ona göz kırptı, utandı. "Özür dilerim."

"Hayır, değil..." Caeden dişlerini sıktı. Karaliene'in kaşları onu izlerken daha da çatıldı.

"Fates, Caeden," dedi yumuşak bir sesle. "Ben benim. Bana her şeyi sorabilirsin." Caeden kızarak başını salladı. "Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim." Alnını ovuşturdu. "Ben sadece... nasıl bir şey olduğunu

hatırlıyorum. Başka biriymiş gibi davranmakta ne kadar iyi olduğunu hatırlıyorum. Ve onca zaman konuştuğum, dertleştiğim, gülüştüğüm kişinin uzun zamandır ölü olduğunu fark ettiğimde nasıl hissettiğimi..." O anların duygusu aniden onu tekrar vurdu ve boğazında bir yumruyla durakladı.

Eski

yaraları olduğunu biliyordu, ama yine de.

Birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra Karaliene pozisyon değiştirerek onun yanına oturdu.

"Yakında Deilannis'e gidecek bir grup Üstün Yetenekli var," dedi aniden. "Sen de onlarla gitmelisin. Onlara göz kulak olabilirsin ve... eminim arkanı kollayan başka insanların olması seni incitmez." Ona umutla baktı.

Caeden tereddüt etti, sonra başını salladı. "Bu çok tehlikeli. Isiliar hâlâ peşimde olabilir ve bırakın başkasını, kendimi ondan koruyabileceğimden bile emin değilim." İç çekti. "O kadar uzun süre erteleyebileceğimi de sanmıyorum. Ne kadar istesem de," diye ekledi sessizce.

Karaliene hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama anlayışla başını salladı.

"Sen değiştin, biliyorsun," dedi aniden. Caeden'in kalbi sıkıştı ama Caeden onun endişeli ifadesini elinin tersiyle itti. "Sanırım artık kendine daha çok güveniyorsun. Amacını biliyorsun." Gülümsedi. "Yine de sana karşı hislerim aynı."

Caeden'in kalbi küt küt atmaya başladı ama birkaç dakika hiçbir şey söylemedi, yanlış anlamadığından emin olmak için kelimeleri zihninde evirip çevirdi.

"Sana söylediklerimden sonra bile mi?" diye sordu sonunda.

"sonra bile," dedi Karaliene sessizce.

Keten saçlarının bir tutamını geriye attı ve eğildi, Caeden'a yaklaşırken neredeyse tereddütle gülümsüyordu, yeşil gözleri Caeden'inkilere sabitlenmişti. Öpücüğü yavaş ve tutkuluydu ve Caeden'ın bunun gerçekten olduğuna inanması bir an aldı.

Ondan sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Sonunda isteksizce ayağa kalktıklarında, güneş pencerenin dışındaki doğu ufkunun üzerine iyice yükselmişti. O ve Karaliene kapıya doğru yan yana yürüdüler, Karaliene ara sıra eğilip omzuna hafifçe dokunuyor, her seferinde birkaç dakikalığına ona yaslanıyordu.

Caeden onlar yaklaşırken, muhafızların görüş alanının hemen dışında durdu.

"Dikkatli olmanız gerekiyor. Kendini korumak için," diye tekrarladı. "Nethgalla'nın ne tür bilgilere sahip olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilir ama eğer biliyorsa..."

"Anlıyorum," dedi Kara ağırbaşlı bir ifadeyle. Yer değiştirdi. "Deilannis'te ne yapacaksın? Ona, yani. Yapacak mısın...?"

Caeden yüzünü buruşturdu.

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti usulca.

Karaliene başını sallayarak içini çekti. "Bunu söylemek neredeyse anlamsız görünüyor ama de.

Dikkatli olun."

O daha ne olduğunu anlamadan, kadın onu tekrar öpüyordu.

Sonunda ayrıldılar, Caeden kızarmış ve hafifçe nefessiz kalmıştı. Geniş gözlerle prensese baktı.

Karaliene ona sıırttı. "Sadece beni unutmadığından emin olmak istedim." Adam cevap veremeden Karaliene uzaklaştı, avlunun kenarındaki sütunların arasında kayboldu ve onu yalnız bıraktı.

Caeden birkaç dakika daha onun ardından baktı, sonra kendi sırtışının yavaşça yüzüne yayıldığını hissetti. Başını salladı ve birdenbire ne kadar hafiflediğini fark etti. O zamandan beri ilk kez bu şekilde, bu kadar mutlu hissediyordu...

Onu son gördüğünden beri. Bunu fark ettiğinde neredeyse yüksek sesle gülecekti.

Yenilenmiş bir güçle oradan ayrıldı ve araziden çıkarken yanlarından geçtiğı muhafızlara neşeyle başını salladı. Yola çıktığında, geç saate rağmen iyi bir başlangıç yapmaya kararlı bir şekilde Fedris İdri'ye doğru döndü.

Deilannis'e dönme vakti gelmişti.

Nethgalla ile yüzleşme vakti gelmişti.

Bölüm 26

O geliyor, dedi Erran'ın sesi Davian'ın kafasının içinde.

Davian oturduğu yerde doğruldu. Birkaç dakika sonra Ishelle'in tanıdık siması tavernaya girdi.

Yüzünü pürüzsüz tuttu, göz teması kurdu ve köşedeki masasından ona kısaca başını salladı. Ishelle tereddüt etti ve yanına gelmeden önce etrafına bakındı.

"Yani," dedi karşısındaki sandalyeye kayarken. "Bu çok garip." Ses tonundaki hafifliğe rağmen genç kadın Davian'ın onu hiç görmediği kadar bitkin görünüyordu, kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki koyu halkalar yorgunluğunu ele veriyordu.

Ona sıkı, sempatik bir gülümseme verdi. "Olan biten her şey için suçlanacak tek bir kişi var ve o da sen değilsin."

Ishelle homurdandı. "Bunu biliyorum. Ben senin beni alt etmenden bahsediyordum."

Davian bir süre ona baktı, sonra kıkırdadı.

Her şey yolunda mı? Erran'ın sesi Davian'ın kafasının içine girdi.

Sanırım öyle.

Ishelle iç geçirdi, Davian'a takdir dolu gözlerle bakarken bu alışverişten habersizdi. "Hadi şu işi bitirelim." Yüzünü buruşturdu, isteksizlik ve hoşnutsuzluk ifadesinde ağır basıyordu. "Kendimi Kalkanlamıyorum. Ne gerekiyorsa yap."

Davian başını eğdi, ısrar etmek zorunda kalmadığı için minnettardı. İkisi de Rohin'in etkisinin ortadan kalkmasını sağlamanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu ve bu doğrulanana kadar başka bir şey tartışmanın anlamı yoktu.

Kanıyla uzandı ve Ishelle'in zihnine hafifçe dokundu, Fessi ve Erran'ın tarif ettiği sızan, yağ benzeri etkiden eser olmadığını görünce rahatlayarak nefes aldı. Yutkundu, olabildiğince hızlı ve nazik bir şekilde geri çekilmeye çalıştı ama Ishelle'in bağlantı yoluyla kaynayan duygularının bir kısmını hissetmekten kaçınamadı.

Dışarıdan sakın görünüyordu, ama zihnine dokunmak duymak gibiydi

uzun bir korku ılığı attı. Belirli bir Şey okumamak için elinden geleni yapıyordu ama Ishelle'in düşünceleri... karmakarışıktı. Rahatsızdı. Utanç ve öfkeyle doluydu.

Davian, Rohin'in ona ne yaptığını ya da yaptırdığını bilmiyordu. Ama hatırlıyordu ve bu ona eziyet ediyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı, sempati ifade etmeye çalışıyor ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Pekâlâ," dedi usulca. "Gitti. Geri dnmene sevindim Shel." Tereddüt etti. "Yapmak zorunda kaldığın için zgnm-"

"Bu konu hakkında konuŐmayalım." Ishelle'in ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve Davian başını eğdi. Ishelle konuşacak birini isterse orada ama bu konuda baskı yapmak ona düŐmezdi.

"stn Yetenekliler iyileşti mi?" diye sordu sonunda.

"Bazıları. Çoğu dn normale dönmüş gibi görünüyordu, ancak hala 'sadakatsizlik' olduğunu düşündükleri hiçbir Şeyi yapmayan birkaç kişi var..." Başını iki yana salladı.

Davian başını salladı; o ve diğerlerinin tahmin ettiği gibi olmuştu. "Driscin'in herhangi bir teorisi var mı?"

"Bana pek bir Şey söylemezdi." İ ekti. "Şu anda kimse bana pek bir Şey söylemiyor."

Davian, Ishelle'in sesindeki hayal kırıklığını duyarak yüzünü buruşturdu. "stn Yetenekliler'i okumadığınızı varsayıyorum?"

Ishelle ciddiyle, "Bunu teklif etmeye bile niyetim yok," dedi. "Her Şey ... Şu anda Tol'da pek iyi değilim. Dürüst olmak gerekirse, bırakın aynı odayı, benimle aynı kođuŐta kalmak isteyen çok fazla stn Yetenekli yok."

Davian homurdandı. "Driscin nasıl?"

Ishelle'in dudaklarında ilk kez gerçek bir gülümseme belirdi. "Hâlâ kırgınsın." Ona bir kaşını kaldırdı. "Anılarıyla oynamanı kabul ettiğine inanamıyorum. Sanırım o da inanamıyor."

Davian hafifçe gülümsedi. "Başka bir yolu yoktu. Nerede olduğumuzu bilmeden kasaya ulaŐamayacađımızı biliyorduk. Eğer Rohin'in yanındaysanız ona ulaşmanın bir yolu olmadığını biliyorduk ve ikiniz de bunun iyi bir nedeni olduğuna gerçekten, kesinlikle inanmadığınız sürece sizi ondan uzaklaştırmanın bir yolu yoktu." Omuz silkti. "Nerede olduğumuzu öğrendikten sonra bizi kasanın dışında beklemen mantıklıydı. Ve Rohin'in planımızı benden değil de Driscin'den duymak istemesi de mantıklı."

"Evet, bunların hepsini çözdüm. Sonunda," dedi Ishelle sert bir sesle. Birkaç dakika boyunca masaya dalgınca vurarak Davian'ı inceledi. "Driscin iyi olduğumu doğruladıktan sonra geri gelip onu görmeni söyledi. Sanırım bundan sonra ne olması gerektiğine dair bir fikri vardır."

Sonra durakladı, rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Peki ne... onunla ne yaptınız?" Ses tonunun ağırlığı kimin hakkında konuştuğu konusunda çok az şüphe bırakıyordu.

Davian durakladı ve Ishelle'i kontrol ettiğini hatırladı. Ona tekrar güvenmek güvenliydi.

"Fessi onu saklıyordu, dürüst olmak gerekirse nerede olduğundan bile emin değilim. Ama yakınlarda bir yerde." Adam merakla ona baktı. "Onu hissedemiyor musun?"

Ishelle başını salladı. "Denedim, inan bana. Driscin bana ne yaptığını anlattı, o tılsım hakkında her şeyi anlattı. Rohin'in etkisi geçmeden önce Rohin'e gerçekten yardım edebileceğini hissettiği birkaç yoldan biriydi. Güven bana, tılsım işe yarıyor."

Davian birkaç dakika sessiz kaldı, sonra öne doğru eğildi.

"Rohin'in bana söylediği şey. Yaşlı Dain ve Konsey'in Ilin Illan'a yapılan saldırıdan haberdar oldukları hakkında," dedi sessizce. "Bu doğru muydu?" Hemen ardından gelen çılgınlık sırasında Rohin'in suçlamasını tamamen unutmuştu ama son birkaç gün ona bu konuyu düşünmek için bolca zaman vermişti.

Ishelle tereddüt etti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, rahatsız görünüyordu. "Mürver Dain'i tüm bunları ona anlatmaya zorladığında orada değildim."

Davian içini çekti. Rohin ona yalan söylüyor olabilirdi -hücrelerinde kilitli olduğu için bunu anlaması imkânsızdı- ama öyle *hissetmemiştir*.

"Bu konuyu Driscin'le konuşmalıyız," diye ekledi Ishelle. "Eğer o bir şey biliyorsa, siz de yakında öğrenirsiniz."

"İyi bir noktaya değindin." Davian kendini ayağa kaldırdı. "O zaman zaman kaybetmeye gerek yok sanırım."

Ishelle etrafına bakındı. "Diğerleri?"

"Yakınlarda." Davian onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Shen Konseyi'nin onlara yaklaşmasına izin vermeden önce Tol'da neler olup bittiğini bilmek istiyorum." Zihinsel olarak Erran'a ekledi: "*Hareket etmek üzereyiz. Birkaç saat içinde burada buluşuruz. Eğer dönmezsem...*

Anlaşıldı.

Ishelle isteksizce başını salladı, sonra da ayağa kalktı.
"O zaman gidip Driscin'le konuşalım," dedi sessizce.

Davian tünelde etrafına bakındı, bu sefer etrafını daha iyi incelemeye meyilliydi.

"Bunu kullanmamız gerektiğinden emin misin?" diye sordu Ishelle.

"Şu anda çok popüler olmadığımız konusunda şaka yapmıyordum," dedi Ishelle. "Driscin'in benim bir yere gitmeme izin vermemesi gerekiyordu; kimse fark etmeden beni Tol'den çıkarmak için yalan söylemek zorunda kaldı. Yeteneklerimizi kullanmaktan da kaçınmamız gerektiğini söyledi - şu anda herkes Augur'lar konusunda gergin. Onları kullanırken görülürsek saldırıya uğrayacağımızı *sanmıyorum* ama ..." Omuz silkti.

Davian gözlerini kırptırdı. "Onları daha yeni *kurtardık*."

"Rohin'in onlara yaptıklarından sonra sana gülümseyip teşekkür edeceklerini mi sanıyorsun gerçekten? Onlara neler yapabileceğimizi gösterdikten sonra?"

Davian yutkundu ve başıyla onayladı. Bu bir sürpriz olmamalıydı; yıllar boyunca, sırf Üstün Yetenekli olduğu için kendisinden korkan pek çok sıradan insan görmüştü. Üstün Yeteneklilerin de Augur'lara karşı aynı refleksi göstermesi hayal kırıklığı yaratmıştı ama şok edici olmaktan uzaktı.

Birkaç dakika boyunca yürüdüler, tek ses ayak seslerinin yankılanması ve bir noktada dallanan tünellerden birinden akan suyun sesiydi. Çok geçmeden Merkez Koğuş'a girdiler ve sokaklarda ilerlerken kırmızı pelerinlerini biraz daha sıkıca çektiler. Akşamdı ve havada bir serinlik vardı, bu yüzden kapüşonlarının açık olması çok da sıra dışı görünmüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandı Davian, yanlarından geçen iki Üstün Yetenekli'ye olabildiğince kayıtsızca başını sallayarak. Koğuş bu saatte sessizdi ama terk edilmiş olmaktan çok uzaktı.

"Çok uzak değil. Beni takip edin." Ishelle doğuya doğru yola koyuldu ve Davian adımlarını hızlandırmak için acele etmek zorunda kaldı.

Ishelle aniden alçak sesle bir küfür savurana kadar birkaç dakika yürüdüler.

"Yürümeye devam edin. Driscin'in ofisini izliyorlar," diye mırıldandı. "Solumuzda."

Davian kaşlarını çatı, kendini fiziksel olarak dönmemeye zorladı, ama bunun yerine

Kan ile uzanarak. Yapılardan birinin köşesindeki gölgelerde hareketsiz ama tetikte oldukları her hallerinden belli olan iki şekil duruyordu.

"Zaman baloncuğu kullanmak için çok geç. Kesin fark ederler," diye mırıldandı. "Bir arka yol var mı?"

Ishelle başıyla onayladı. Gözcülerin görüş alanından çıkana kadar yürümeye devam ettiler, sonra eğildiler ve bir sonraki sokaktan Driscin'in ofisine geldiler. Bu kez kaçacak kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Ishelle kapıya hafifçe vurdu, vuruş keskin ve hassas bir ritim tutturmuştu. Bir duraklama oldu, sonra kapı açıldı ve Driscin dışarı baktı, onlardan çok çevrelerine bakıyordu.

"İçeri gel. Çabuk," dedi, ses tonundaki aciliyetin altında gerginlik yatıyordu.

İçeri girdiklerinde ve kapı tekrar kapandığında, Driscin onlara sandalyelere oturmalarını işaret etti ve kendi sandalyesine çöktü.

"Senin gittiğini fark ettiler," dedi Ishelle'e ağır bir sesle. "Her şey ..." Başını salladı, sonra içini çekti ve Davian'a döndü. "O iyi mi?"

Davian soru karşısında şaşırmadan başını onaylarcasına eğdi. "Rohin'in etkisi yok oldu."

Driscin gözle görülür bir şekilde rahatlayarak nefes verdi. "Ben de öyle tahmin etmişim ama emin olmak güzel. Şimdi Rohin'i hücrelerden birine nasıl geri getireceğimizi konuşmaya başlamalıyız. Yaşlıları onunla çalışmadığınıza ikna etmenin tek yolu bu," diye ekledi Davian'ın itiraz etmek için ağzını açtığını görünce.

"Ne?" Davian kaşlarını çatarak Driscin'e baktı. "Buna cidden inanıyor olamazlar."

"İçten içe, muhtemelen bilmiyorlar - ama şu anda gerçekle ilgili olmaktan çok korkuyla ilgili." Driscin'in ifadesi acımasızdı. "Çoğu şimdiye kadar ne kadar güçlü olduğunuzu tam olarak kavrayamadı; Afı ilk önerdiklerinde, varsayımları hepinizin buraya eğitim için geleceğiniz yönündeydi. Artık neler yapabileceğinizi bildikleri için dehşete düştüler ve bu konuda bir şeyler yapmak istiyorlar."

"Kaderler," diye mırıldandı Davian. "Kulağa tanıdık geliyor. Son yirmi yılın onlara biraz perspektif kazandırmış olabileceğini düşünürsünüz."

"Bu insan doğası," diye gözlemledi Driscin, ses tonunda hafif bir azarlama notu vardı. "Hikâyenin tamamını bilmiyorum ama Rohin'in bazılarına neler yaptırdığına dair duyduklarım..."

Davian yavaşça başını salladı. "Yani onlardan yardım isteyemeyiz."

"Onlara *hiç* bakamazsınız," diye vurguladı Driscin. "Eğer seni yakalarlarsa, o hücrelerden birine kapatmaya çalışırlar. Dürüst olmak gerekirse, eğer o taş hançeri yanına almamış olsaydın, şu anda onu nasıl ve ne zaman kullanacaklarını düşünüyor olurlardı."

Davian ve Ishelle gözlerini Driscin'e dikti. "Ne diyorsun sen?" diye sordu Davian sonunda. "Kaçmamız gerektiğini mi?"

Driscin başını salladı.

"Arkadaşlarınızı toplayıp Sınır'a gitmeniz gerektiğini söylüyorum. Konsey'le başa çıkabilirim ve eninde sonunda akıllarının başlarına geleceğini düşünüyorum ama şu anda hiçbirini bu kadar sarsılmış görmemiştim. Beş yıllık kuşatmayı bu duvarların arkasında güvende atlattılar ve Rohin bir *günde* buraya gelip yönetimi ele geçirdi. Bir süre bu konuda mantıklı düşünemeyecekler." Masasından bir kâğıt parçası aldı ve Ishelle'e uzattı. "Bir geçiş mektubu. Görevinizin aciliyeti nedeniyle, yanınızda bir Üstün Yetenekli olmadan seyahat etmeniz için Konsey'in tam iznine sahip olduğunuzu ve yapmanız gereken her şeye kefil olacağımızı söylüyor."

Kâğıdı tararken Ishelle'in gözleri büyüdü. "Sen ve Yaşlı *Dain* Bunu imzaladın mı?"

"Merak etmeyin. İmzasının iyi bir kopyası." Davian'ın bakışları karşısında omuz silkti. "Kimse onun imzalamadığını kanıtlayamaz ve bu ikinizin Af sınırları dışında sayılmanızdan daha iyidir."

Ishelle kâğıdı dikkatle katlayıp cebine koyarken Davian başıyla onayladı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce.

Driscin ciddiyle, "Konsey'le başa çıkabileceğimiz konusunda söylediklerim ancak Rohin'i ele geçirirlerse geçerli," dedi. "Zaten onu süresiz olarak esir tutmanın bir yolu olmadığını varsayıyorum, yani..."

Davian iç çekti. Augur'u Konsey'e geri verme fikri hoşuna gitmemişti ama en mantıklı seçenek de buydu. "Bunu nasıl yapmalıyız?"

"Tılsım hâlâ güçlerinden herhangi birini kullanmasını engelliyor mu?" Davian başını sallayınca devam etti. "O zaman en güvenli yol Augur girişinden geçmek. Tol tarafındaki kapıyı açık bırak ki ben de kullanabileyim. Mesela bu gece yarısı?"

"Bunu yapabiliriz," diye kabul etti Davian sessizce.

"Güzel." Driscin uzun bir nefes aldı, belli ki plana karşı bir muhalefetle karşılaşmadığı için rahatlamıştı. "Bu durumda, sen de

Git. Buraya fark edilmeden girmeyi başarmış olabilirsin ama Konsey'in gözü üzerimde. Özellikle de senin gittiğini fark ettiklerinden beri," diye ekledi Ishelle'e bir bakış atarak.

Davian tereddüt etti. Tol'dan ayrılıyorlardı; sormak üzere olduğu soru bazı açılardan önemsiz görünüyordu. Ama yine de bilmek istiyordu.

"Bunu yapmadan önce," dedi sessizce. "Konsey'in bir ay önce Ilin Illan'a yapılan saldırıdan haberi var mıydı? Önceden haberleri var mıydı?"

Driscin uzun bir süre ona baktı, odada tam bir sessizlik vardı. Sonra başını salladı. "Evet."

Ishelle'in gözleri parladı ve Davian daha ağzını açamadan konuştu. "Ve sen bana hiç söylemedin mi? İnsanları uyarmayı hiç denemedin mi?"

"Ne amaçla?" Driscin öne doğru eğildi. "Shel, mantıklı ol. Bu eski Augur'ların bir öngörüsüydü ve onların öngörülerinin çoğu asla gerçekleşmedi. Ya yanlıştı, ki bu durumda panik başlatmanın bir anlamı yoktu, ya da doğrudu, ki bu durumda yapabileceğimiz hiçbir şey bunu engelleyemezdi."

"Peki ya Ilin Illan'ın dışında ölen onca insan?" diye sordu Davian sessizce. "Peki ya şehri hazırlamak?"

Driscin homurdandı. "Nasıl? Bırakın ne zaman olacağını, gerçekleşeceğinden bile emin olmadığımız bir şeyden bahsediyoruz," dedi sinirli bir şekilde. "İmgelemdaki bazı şeyler bunun gerçek olabileceğine işaret ediyordu - Gölgele, Pranga takan Yetenekliler, son yirmi yılda Ilin Illan'da meydana gelen bazı fiziksel değişiklikler - ama elimizdeki tek şey buydu." Omuz silkti. "Lyrus ve grubu bazen buna benden daha fazla önem veriyor gibiydi ve o zamandan beri benim bilmediğim bir şey biliyor olabilir mi diye merak ediyorum. Ama imgelemin gösterdiği tek şey bir saldırı olacağı, bunun geri püskürtüleceği ve Üstün Yeteneklilerin yardım edeceğiydi. Bırakın düşmanın kim olduğunu, hangi yönden geldiğini bile bilmiyorduk."

Davian kaşlarını çattı ama omuzlarının biraz gevşediğini hissetti. Açıklama güven vermekten uzaktı ama en azından Driscin doğruyu söylüyordu.

"Neden sadece imgelemleri halka açmıyorsunuz? İnsanlara biraz uyarıda bulunmadınız?" diye sordu Ishelle. "Belki dinlemezlerdi ama en azından *deneyebilirdiniz*."

Driscin içini çekti. "Düşün Shel. Sen akıllı bir kızsın. Eğer Tol Shen ortaya çıkıp -hatta birkaç ay önce- eski Augur'lardan bir vizyon aldıklarını ve bu vizyona göre

bir istila olsaydı ne olurdu?"

Ishelle bir an sessiz kaldı, sonra kaşlarını çattı. "Araştırması için İdare'ye verilebilirdi."

"Ve neden birdenbire bu özel görüşle bu kadar ilgilendiğimizi merak ederlerdi. Bu da kaçınılmaz olarak, bir noktada, de bir Augur barındırıp barındırmadığımızı belirlemeye çalışmalarına yol açacaktı," diye sözlerini tamamladı Driscin acımasızca. "Geriye dönüp baktığımızda ne yapmamız gerektiğini söylemek kolay

-Ama o zamanlar, insanları belki de hiç gerçekleştirmeyecek bir şey hakkında uyarmakla çok fazla risk almış olurduk."

Davian Ishelle'le bakıştıktan sonra isteksizce başını salladı. Driscin başından beri dürüst davranmıştı ve bazı haklı noktalara değinmişti. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Driscin birden gözlerini kısarak, "Benim de gitmeden önce sormak istediğim bir şey var," dedi. "Anılarımdan kaç tanesini aldın?"

Davian yüzünü buruşturdu. "Erran sadece onunla tanıştığın ve gerçek planı anladığımız zamana ait olanları sildi," diyerek yaşlı adama hızlıca güvence verdi. "O anıları aldığında diğer her şeyi korumuştun, bu yüzden seni okuyamadı."

Driscin tatmin olmaktan çok uzak görünüyordu. "Bunu kabul ettiğime inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bu senin fikrindi," dedi Davian, Ishelle'in Driscin'in neyse ki fark etmediği eğlenceli bakışını görmezden gelerek kararlı bir şekilde. "Ishelle'i ikna etmek için düşünebildiğimiz tek yol buydu-"

"Peki," diye sözünü kesti Driscin sinirli bir şekilde, hâlâ ikna olmuş görünmüyordu ama belli ki açıklamaya inanmaktan vazgeçmişti. "Bir dahaki sefere..."

Dışarıdan gelen taşa vuran ayak sesleriyle sustu ve kapıya doğru baktı. "Buraya girdiğini gören oldu mu?" diye sordu alçak sesle.

Davian başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

Driscin cevap veremedi kapıya sert bir vuruş oldu. Yaşlı adam Davian'a karanlık bir bakış attıktan sonra beklenti içinde bekledi; Davian şaşkınlıkla ona baktı, ta ki Ishelle onu sessizce kolundan tutup köşeye sürükleyene ve gözlerini kapayana kadar.

Driscin izledi, sonra memnuniyetle başını salladı ve ritmindeki sabırsızlık açıkça belli olan başka bir vuruş geldiğinde kapıya yöneldi.

Davian'ın Ishelle'in ne yaptığını anlaması bir saniye sürdü ama anladıktan sonra yavaş bir nefes verdi. Onları görünmez yapmıştı. İkisi de ses çıkarmadığı sürece, Driscin'i çağırmaya gelen her kimse

bu saatte orada olduklarını bilemezlerdi.

Driscin kapıyı ardına kadar açtığında Yaşlı Aliria'nın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Onun yanında, Davian'dan biraz daha yaşlı genç bir adam gergin bir şekilde duruyor, gözleri her an saldırıya uğrayacakmış gibi Driscin'in çalışma odasının içinde geziniyordu.

"Misafirin olduğunu duydum, Driscin?" Aliria'nın sesi buz gibiydi.

Driscin kaşlarını çatarak ona baktı, şaşkın ifadesi tamamen doğal görünüyordu. "Ne? Hayır." Davian şakağına küçük bir acı saplanırken yüzünü buruşturdu ama bir an için gözlerini kapatıp hareketsiz sessizliğini korudu.

"Onları içeri girerken gördüm." Davian'ın hayal meyal tanıdığı ama adını söyleyemediği genç adamın sesinde ısrarcı bir ton vardı. "Sadece birkaç dakika önceydi ve kesinlikle onlardı. Yemin ederim." "Neredeler?"

Aliria Driscin'e sordu. Ses tonunda öfke vardı, Ama daha fazlası da var. Daha karanlık bir şey.

Driscin yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle kızıl saçlı kadına baktı. "Kim? Son bir saattir raporum üzerinde çalışıyorum." Belli belirsiz kızgın bir ifadeyle eliyle işaret etti. "İsterseniz içeri gelip kendiniz görebilirsiniz. Masanın üzerinde duruyor."

"Yalan söylüyor," diye tükürdü genç adam. Driscin'in yanından kabaca geçip gitti, Aliria da sessizce ona katıldı. "Hâlâ burada bir yerdeler," diye devam ederek odayı taradı ve çeşitli mobilyaların arkasına bakmaya başladı. Davian kıpırdamadan durdu ve birden Ishelle'in onu duvara doğru sürüklemiş olmasına sevindi. Yine de Üstün Yetenekli onlara bir metre bile yaklaşmadı, çabalarını odanın diğer ucundaki sandalyelere ve masaya odakladı. Sonunda pes ettiğinde - Driscin onu hafifçe utanmış bir ifadeyle izliyordu - yanakları kızarmıştı.

"Bu kadar yeter Symin," dedi Aliria birkaç saniye süren garip bir sessizlikten sonra. "Belki de yanlışmışsındır." Durakladı. "Ya da belki çoktan gitmişlerdir."

Symin kaşlarını çattı ama isteksizce dışarı çıktı. Aliria onu takip etmek için hareketlendi, sonra sesini alçaltarak tereddüt etti.

"Buraya birinin girdiğini görmüş, Driscin," dedi kesin bir ifadeyle. "Aptal olabilir ama hayal görmüyor. Eğer onlara yardım ediyorsanız..." Ses tonundaki soğuk tehdit bu kez açıktı.

Driscin bakışlarının titremesine izin vermedi. "Kaderler, Aliria. Ben de Rohin'den etkilendim. Sakın bana her seferinde buna katlanmak zorunda kalacağımı söyleme.

biri kapımın önünden geçtiğinde."

Aliria onu inceledi. "Augur'un kaçıışı hâlâ kafanda," dedi sonunda acımasızca. "Yakın zamanda fazla hareket alanı bulmayı bekleme."

Ona son bir kez ters ters baktı ve kapıyı kapattı.

Driscin kapı kapandıktan sonra kapı çerçevesine yaslandı ve uzun, yumuşak bir nefes verdi. Sonra ellerini dudaklarına götürerek Davian ve Ishelle'in bulunduğu yere doğru baktı. Davian bu yanlış bakışa neredeyse kıkırdayacaktı ama anlamı yeterince açıktı. Driscin Aliria'nın aylak aylak dolaşmadığından emin olmak istiyordu.

Sonra havada birkaç hareket yaptı ve Davian duvarlara yerleşen Öz çizgilerini gördü. Odayı susturuyordu. Bu uzun sürmeyecekti -sadece Öz çürüyene kadar- ama sonunda biraz gürültü yapmanın güvenli olduğu anlamına geliyordu. Duyulabilir bir iç çekişle nefesini bıraktı.

Driscin'in başı onlara doğru döndü, Ishelle görünmezliğini kaybederken gözleri odaklandı.

Davian Ishelle'e baktı, yarı yarıya onun Driscin'in oyunculuğuyla ilgili bir espri yapmasını bekliyordu ama genç kadın Yaşlı'ya başını sallamakla yetindi. "Teşekkürler," dedi sessizce. Karşıdan Davian'a baktı. "Burada beklememeliyiz."

Davian başını eğerek onayladı. "Konsey sonunda izin verirse, bize yardım etmek için kuzeye gelecek misin?" diye sordu Driscin'e.

Davian ne olduğundan emin olmasa da Driscin ve Ishelle arasında bir şeyler geçti. Sonra Driscin yavaşça başını salladı.

"Bir noktada," diye kabul etti. "Ama Af yürürlükteyken burada kalmalıyım. Yarın yeni bir Augur ortaya çıkarsa..." Bu düşünce karşısında başını salladı, sonra kapıya doğru işaret etti. "Git. Çıkarken dikkatli ol, gerçi Aliria bana inanmış da olabilir, inanmamış da. Her iki durumda da, onun ya da diğer Yaşlılardan birinin ön kapımı olduğu kadar arka kapımı da izlemeleri gerektiğine karar vermelerinin uzun süreceğini sanmıyorum."

Ishelle, "O zaman bu sefer yeteneklerimizi kullanalım mı?" diye sordu.

Driscin tereddüt etti, sonra yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Hayır. Durmadan geçide kadar gidebildiğiniz sürece olmaz," dedi. "Eğer sizi etrafta dolaşırken görürlerse, bu bir şeydir. Ama biri seni birdenbire ortaya çıkarken görürse - şu anda dışarıda işler böyle yürürken -Ne olduğunu anlayamadan sırtınızdan bir Esans patlaması yaşayabilirsiniz."

Her iki Augur da isteksizce başlarını salladı, sonra vedalaşıp kapıdan çıktılar.

Kapüşonlarını tekrar takarak ana caddeye doğru aceleyle ilerlediler, ancak köşeyi döndüklerinde kayarak durdular.

Bir düzine kadar Üstün Yetenekli caddenin biraz aşağısında toplanmıştı. Önlerindeki kadın döndü, onları görünce gözleri parladı, gizlenmiş yüz hatlarına rağmen kim olduklarını tahmin ettiği belliydi.

"Merhaba Augurlar," diye tükürdü Aliria.

Bölüm 27

"Sanırım peşimizdeler," diye mırıldandı Ishelle, tüm Üstün Yetenekliler grubu onlarla yüzleşmek için dönerken.

Davian durumu hızla değerlendirmeye çalışırken ona yarı eğlenmiş, yarı kızgın bir bakış attı. "Düşünceleriniz?"

"Bizi durdurabilecekleri yok," dedi Ishelle usulca, "ama önce pazarlık yapmayı deneyelim." Ses tonunda bir tereddüt, ona hiç benzemeyen bir gerginlik vardı.

Aliria onlara öfkeyle bakmaya devam etti ve Davian ürperdi. "Pekâlâ," dedi kuşkuyla.

Kukuletalarını geri çekip gruba doğru yürüdüler, Davian endişeli görünmemek için elinden geleni yapıyordu. "Yaşlı Aliria," dedi Ishelle nazikçe. "Lütfen. Biz sadece gitmek istiyoruz."

"Elbette biliyorsun." Aliria'nın sözlerinden çıplak bir nefret damlıyordu. "Sen

kocamı öldürüyorsun ve sonra da *gitmek* istiyorsun."

"O Rohin'di," dedi Davian öfkeyle. "Onun yaptıklarından biz sorumlu değiliz."

"Ben onun ne yaptığından bahsetmiyorum. *Onun* ne yaptığından bahsediyorum. Ona bakın," diye hırladı Aliria, Yetenekliler iki Augur'un etrafında tehditkâr bir şekilde hareket ederken. "Kimin sorumlu olduğunu biliyor."

Davian Ishelle'e baktı, yüreği ağzına geldi. Siyah saçlı kız Aliria'ya acımasızca bakıyordu ama yüzündeki kan çekilmişti.

"Rohin'in kontrolü altında yapılan şeylerden hiçbirimiz sorumlu değiliz," dedi Davian kendini toparlayarak hızla. "O buradayken *kimsenin* davranışlarında seçme şansı yoktu."

"Sen hariç," dedi Yaşlı, gözleri parlayarak. "*Sen* başardın ama *o* başaramadı." Başını iki yana salladı. "İkinizin de benimle gelmesi gerekiyor. Konsey *tam olarak* ne olduğunu belirleyene kadar Tol'da kalmanızı istedi ve Af onların izni olmadan ayrılmanıza izin vermiyor. Bu yüzden gerekirse güç kullanacağım." Yüz ifadesinden bunu yapmaktan son derece mutlu olacağı anlaşıyordu.

Davian başını salladı. "Elder'a olanlar için üzgünüm

Dain," dedi nazikçe, "ama-"

Ishelle'in yanında bir ıglık atarak yere yığılmasına eşlik eden beyaz bir ışık parlamasıyla sözünü kesti.

Davian hemen zamanın akışının dışına çıktı ve dönerek Öz ile parlayan bir sopanın kendi kafasına doğru indiğini gördü. Aliria konuşurken iki adam arkalarından gizlice yaklaşmıştı. Ishelle hâlâ yere düşüyordu; Davian hiç kan göremiyordu ama arkadaşının bilincinin yerinde olduğunu da sanmıyordu.

Yana doğru bir adım attı ve dirseğini savurarak saldırganın yanağına çarptı. Darbe zaman balonunda bile canını yaktı ve adamın yüzünün buruşmasından kemiklerinin kırıldığını anladı. Davian diğer Üstün Yeteneklinin yanına gitti ve karnına bir yumruk indirdi. Davian Ishelle'in yanına çömelip hızla yarasını kontrol ederken, adam hâlâ iki büküm olmaya başlamıştı, silahı -bir tür Kap olduğu belliydi- düşüyordu. Küçük bir yara olduğunu düşündü ve Ishelle hâlâ nefes alıyordu ama aldığı darbe onu bayıltmıştı.

Tutuşunu tam zamanında bıraktı.

Bir an tam bir sessizlik oldu, Aliria ve diğerleri ağzı açık onlara bakıyordu. Davian bir Augur'a saldırganın işe yaradığına mı yoksa ikisine birden saldırganın işe yaramadığına mı şaşırdıklarından emin değildi.

Yüz ifadesinin buruştuğunu hissetti. Geldiğinden beri Aliria ve Üstün Yeteneklilerin küçümseme ve alaylarına katlanmış, sonra da onları kurtarmak için hayatını tehlikeye atmış, *her şeyini* riske atmıştı. Belki de minnettarlık yağmuruna tutulmayı beklemiyordu, ama *bu*?

Bu çok fazlaydı.

Aliria'nın yanında duran adamlardan birinden biraz Öz kopardı ve bunu diğer ikisini geriye doğru fırlatmak için kullanarak onların bez bebekler gibi caddenin karşısına uçmalarını ve karşıdaki duvarlara sertçe çarpmalarını sağladı. Yarım düzine Üstün Yetenekli daha harekete geçti ve kendi Öz çizgileriyle onu durdurmaya çalıştı ama Davian hemen bir kan kalkanyla onların çabalarını kolayca kesti.

Tekrar zamanın dışına çıktı, öfkesi çabalarını kristalleştirdi. Kalabalığın ortasına doğru yürüdü, Esansla güçlendirilmiş kollarını kullanarak onları teker teker yakaladı ve olabildiğince sert bir şekilde Aliria'dan uzağı fırlattı. Zamanda yaptığı değişikliğin doğası, kullandığı gücün katlanarak artması anlamına geliyordu; Yetenekliler havada uçarak ondan uzaklaştı ve geriye sadece Aliria'nın kendisi kaldı.

Kendini hâlâ boğulmakta olan Yaşlı'nın önünde konumlandırı ve sonra

zamanın ona geri çarpmasına izin verdi. Arkasında, düşen bedenlerin çarpışması altında, Ishelle'in kıpırdanmaya başladığında inlediğini duyabiliyordu.

Aliria inleyen, savunmasız desteğine dehşetle bakarken bir adım geri çekildi ama Davian'a dönerken dudağı kıvrıldı.

"Eğer beni öldürecekse," dedi, yüzü kan içindeydi, "sadece yap o."

"Seni öldürmek mi?" Davian ona yarı şaşkın bir küçümseme ifadesiyle baktı.

Öfke hâlâ taze. "Aliria, ben *gitmiyorum. Gidiyorum. Seni öldürmeye.*" Kelimeleri toplayabildiği kadar sinirli bir vurguyla söyledi.

Sonra ilk kez etrafına baktı, az önce yarattığı katliamı görünce öfkesinin büyük kısmı buharlaştı. Üstün Yetenekliler -hâlâ bilinçli olanlar- yirmi metre kadar ötede yerde inliyordu, birkaçı kırık uzuvlarına bakıyormuş gibi görünüyordu. Ve Aliria, az önce söylediklerine rağmen, sanki onu öldürmek üzereymiş gibi ona bakıyordu.

Yutkundu. Hayal kırıklığına uğramıştı, doğrudu ve saldırı onu kızdırmıştı ama ne zaman öfkesinin onu bu şekilde alt etmesine izin vermişti ki? Yeteneklerini nasıl kullanacağını öğrendiğinden beri, kesinlikle.

Ishelle'i alıp kaçabilirdi ve kaçmalıydı da. Aliria ve buradaki diğerleri hatalıydı ama eylemleri Rohin'in onları bıraktığı korkudan kaynaklanıyordu.

Yaşadıkları onca şeyden sonra onlara bir ders vermeye çalışmak doğru bir seçim değildi.

Başını salladı, derin bir nefes aldı ve kendini sakinleşmeye zorladı. "Kocanızın başına gelenler için üzgünüm," diye ekledi daha sessiz bir şekilde, "ama bundan biz sorumlu *değiliz.*" Ishelle'e baktı; diğer Augur şaşkınlıkla ona göz kırptı, sonra da giderek büyüyen gözlerle neden olduğu yıkıma baktı.

"Kader," diye mırıldandı, sesi biraz kısılmıştı. "Nasıl pazarlık yapılacağını kesinlikle biliyorsun."

Davian küçük, hafif paniklemiş bir kahkaha attı. "Daha fazlasını yapmak zorunda kalmadan gitmeliyiz," dedi.

Ishelle başıyla onayladıktan sonra onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Aliria izlerken Davian yeni bir zaman balonu oluşturdu ve geçide doğru ilerlediler.

Davian sendeleyerek odaya girerken Erran ve Fessi ayağa fırladı, Ishelle'i bir omzunda destekliyordu.

"Ne oldu?" Erran haykırdı.

Ishelle zayıf bir sesle, "Davian bazı Üstün Yeteneklilerle konuşarak onları geçmeye çalıştı," dedi.

Davian homurdandı ve Ishelle'i sandalyelerden birine oturturken Fessi'ye başıyla selam verdi. "Tol'daki hava... şey, diyelim ki mümkün olduğunca çabuk ayrılıyoruz," dedi sertçe. Pencereden dışarı, gece gökyüzüne baktı. "Sabah ilk iş. Driscin'in bize bundan daha fazla avantaj sağlayabileceğini sanmıyorum."

"Bizimle gelmiyor mu?" diye sordu Erran şaşkınlıkla.

"Konsey'i yola getirmeye çalışacak. Bu ne kadar uzun sürerse sürsün." Davian Ishelle'e bir bakış attı. "Bize imzalı bir geçiş mektubu verdi. Sanırım en azından bir süreliğine umabileceğimiz tek şey bu. Bu gece Tol'da olanlardan sonra, Konsey'in Afı ihlal ettiğimizi söyleyeceğini tahmin ediyorum."

"Hayır." Ishelle başını salladı. "Ne kadar öfkeli olurlarsa olsunlar bunu kamuoyuna açıklamayacaklar. Bizi kontrol altında tutamadıklarını Meclis'e itiraf etmeyecekler."

"Haklı," diye hemen kabul etti Erran. "Shen bulundukları yere gelmek için çok çalıştı. Bunu bir kenara atacak değiller." *Kesinlikle daha iyi mi? diye* sordu Erran'ın sesi Davian'ın kafasının içinde.

Kesinlikle.

Erran biraz rahatladı ve Ishelle'e döndü. "Ben Erran ve bu arada bu da Fessi."

Tanışmalar çabucak yapıldı ve sonra Davian Fessi'ye döndü. "Rohin nasıl?" diye sordu sessizce.

"Ağzı bağlanmış, elleri kolları bağlanmış ve muskası hâlâ üzerinde." Fessi'nin sesinde hiç acıma belirtisi yoktu, başıyla bitişikteki kapıyı işaret etti. "O içeride. Driscin onunla ne yapmak istiyor?"

"Onu bu gece teslim ediyoruz." Davian, Fessi'nin yüzünü buruşturmasına kaşlarını çatı. "Ne?"

"Bunun en iyi plan olduğundan emin değilim. Onu okudum." Fessi'nin tonu açıktı, bu durumdan utanç duymuyordu. "Scyner'la tanışmış. Sanırım buraya onun tarafından gönderilmiş olabilir."

Davian gözlerini kırptırdı, söylediklerini düşünmek için bir an bekledi.

"İlin İllan'dan gelen bu savaş öncesi Augur mu?" Ishelle'in sesinde şüphecilikten daha fazlası vardı. Davian ona Asha'nın anlattıklarını söylemişti ama Ishelle buna pek inanmamıştı.

"Evet," dedi Erran. Ishelle'in bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Arkadaşımızı öldürdü ve bunu yapmak için zamanda geçişini manipüle etti. O bir Augur'du."

Ishelle bu ifadenin yoğun kesinliği karşısında gözlerini kırptırdı, sonra başını eğerek onayladı.

"Rohin'i buraya onun gönderdiğini mi söylüyorsun?" Davian karşılıklı konuşmanın bıraktığı sessizlikte sordu. "Neden?"

Fessi'nin hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Emin değilim. Tılsım onu okumayı zorlaştırıyor ve ben sadece görüntü alabiliyorum. Ama *kesinlikle* oydu." Fessi'nin sesi biraz önce Erran'inkinden bile daha sert ve soğuktu. Davian ona inanmıştı.

"Başka bir şey öğrendin mi?" diye sordu Ishelle.

"Çok mantıklı bir şey değil. Yine de onunla konuşabilirsiniz." Kapıyı işaret etti.

"Ağzı tıkalı mı?" Ishelle sordu.

Fessi başını salladı, Ishelle'in sesindeki gerginliği duyunca yüz ifadesi ilk kez yumuşadı. "İşimizi şansa bırakmak istemedik."

Ishelle başını salladı, rahatlamış görünüyordu ve sonra... başka bir şey. Hiçbir şey söylemedi ama gözleri birden şiddet vaat etmeye başladı.

Davian, Ishelle kıpırdayamadan ayağa kalktı.

"Belki de en iyisi onunla konuşmamdır," dedi sessizce. "Tılsım bir şekilde çalışmayı bıraksa bile beni etkileyemez."

Kapıya doğru yürüdü ve açarak loş odaya baktı.

Uzak duvara yaslanmış oturan Augur'u görünce midesi bulandı.

Rohin sadece birkaç gündür tutsaktı ama eski yakışıklı ve kendinden emin halinin bir gölgesi gibi görünüyordu. Yüzünde ve kollarında çirkin morluklar vardı ve genç adam Davian'ın silüetini kapıda gördüğünde köşesine daha da sinmişti.

Davian uzun bir süre öylece baktı, sonra tekrar Fessi'ye döndü. "Kaçmaya çalıştı mı? Sana sorun mu çıkardı?"

Fessi sadece başını salladı, Davian'la göz temasını hiç kesmedi. Davian tereddüt etti, sonra içeri girdi, Ishelle başını sallarken

takip etmek için yapılmış.

"Bilgiye ihtiyacımız var," dedi yumuşak bir sesle.

"İntikama değil." Ishelle'in gözleri parladı. "Kendimi kontrol edebilirim."

"Yine de benimle konuşma ihtimali daha yüksek." Davian sakince Ishelle'in yolunu kesti. "Belki daha sonra."

Ishelle'in hayal kırıklığı belliydi ama sonunda sertçe başını salladı ve geri adım atarak Davian'ın kapıyı kapatmasına izin verdi.

Yerdeki genç adam kıpırdandı ve Davian dönerken ürperdi. Gözleri periliydi, içi boştu ve doğal olmayan bir şekilde kırmızıydı. Ama gözyaşlarından değil. Sanki içindeki yaşam emiliyor gibiydi.

Davian uzandı ve dikkatlice ağzındaki tıkaçı çıkardı.

"Sen," diye fısıldadı Rohin, ellerini boynuna götürüp çaresizce tenine yapışmış olan altın cihaza sürttü.

"Ben." Davian kollarını kavuşturdu. "Yoksa Fessi'yle daha fazla zaman geçirmeyi mi tercih edersin?"

"Lütfen." Rohin'in sesi boğuktu ve Davian'ın onu son kez duyduğunda sahip olduğu gümüşten hiçbir şey içermiyordu. "Lütfen hayır." Ses tonunda gerçek bir dehşet vardı.

Davian ağzındaki ani kötü tadı yuttu ve Rohin'in karşısındaki tek sandalyeye oturmak için ilerledi. "Eğer bana yardım edersen, onun buraya geri gelmesini engellerim."

Rohin miyavlayan bir kahkaha attı, sesi delilikle doluydu. "Yardım edersem mi? Dürüst olanın sen olduğunu sanıyordum."

Davian gözlerini Rohin'e dikti. "Fates. Doğruluk hakkında konuşması gereken son kişi sensin. Bunun adaletin bir ölçüsü olmadığını düşünme." Başını tiksintiyle salladı ama bunun Rohin'e mi yoksa genç adama yapılanlara mı olduğundan tam olarak emin değildi. "Neden Tol Shen'e gittin? Yaptığın şeyden daha fazlası mı vardı?"

Rohin acı bir kahkaha attı. "Seni kurtarmaya çalışıyordum."

Davian boş gözlerle mahkûma bakarken ölü bir sessizlik oldu. "Ne?" diye sordu sonunda, sesindeki kuşkuyu tutamamıştı.

"Buraya neden geldiğimi bilmek ister misin?" Rohin'in ses tonunda bir parça çaresizlik vardı. "Sana zaten söyledim. Çünkü gördüm. Sınır'da neler olacağını gördüm." Davian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Belki de sen bu şeyi bana takmadan önce *her gece* rüyamda ne gördüğümü anlatmamı istersin. Kuzeyden gelen canavarlar hakkında.

Binlerce. Şehirlerimizi nasıl yıkıp geçtiklerini. Kan, çığlıklar ve onları durdurmak için yaptığımız her şeyin faydasızlığı." Elleri titriyordu. "Onlar bir dalga gibiler ve biz sahildeki bir kum zerresiyiz. Yok edildik. *Yok edildik*. Ölümünden kaçınmanın tek yolu onlardan kaçınmaktır. Anlıyor musunuz?" Ses tonu yalvaran bir hal almıştı ve Davian'ı şaşırtacak şekilde gözlerinde yaşlar vardı. "Bunu *gördüm*. Dünyanın sonunu tekrar *tekrar* gördüm ve bu görüntüleri asla aklımdan çıkaramayacağım."

Kırmızı çerçeveli gözleri Davian'ın bakışlarını birkaç uzun saniye boyunca yoğun ve inanç dolu bir şekilde tuttukten sonra başını tekrar eğdi.

Davian ona sessizce baktı. Meydan okumasını, küstahlaşmasını, hatta belki de pişmanlık duymasını beklerdi. Ama bunu değil.

"Yani buraya Scyner yüzünden gelmedin?" diye sordu sonunda, Rohin'in iddialarına nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Rohin omuz silkti, başını kaldırmadı. "Yaşlı Augur mu? Sana sadece arkadaşına söylediklerimi anlatabilirim," diye mırıldandı. "Yeteneğimden etkilenmedi ve buraya gelmemi önerdi. Burada daha güvende olacağımı söyledi." Bunun üzerine kısa, acı bir kahkaha attı. "Decis'te kalmalıydım. Fazla bir şey değildi ama en azından herkes istediğimi yaptı. Kader biliyor ki bundan daha iyiydi."

Davian homurdandı, genç adama karşı hoşnutsuzluk yeniden ortaya çıkmıştı. "İnsanların senin 'istediğini' yaptığı günler geride kaldı," dedi acımasızca.

Bir süre daha araştırdı, Rohin'den daha fazla yanıt almaya çalıştı ama yaralı Augur belli ki yeterince konuştuğuna karar vermişti. Sonunda Davian tiksintiyle başını salladı ve kapıyı arkasından sıkıca kapatıp düşüncelerini düzene sokarak, kendisini umutla izleyen diğer üçüne dönerek oradan ayrıldı.

"Sınır'ın istila edildiğini gördüğünü söylüyor," dedi Davian onların sorgulayan bakışları karşısında dalgınca, hâlâ duygularını çözmeye çalışarak. "Bizi 'kurtarmaya' çalıştığını söylüyor."

"Onu öldürmeliyiz."

Davian bir an durakladı, doğru duymadığından emindi. Dönüp sözleri söyleyen Ishelle'e baktı. "Ne?"

"Beni duydun." Ishelle'in yüz ifadesinde ilk kez buzdan başka bir şey yoktu. "Üstün Yetenekliler ona güvenemez. Ya etkisi hâlâ bazı insanlar üzerinde devam ediyorsa? Ya birisi dikkatsiz davranır ve o da kaçarsa? Ya da -ve inanın bana, bu bir noktada Konsey'den biri tarafından önerilecektir- ya onu *kullanabileceklerine* karar verirlerse?"

Davian başını yavaşça salladı. "Hayır." Ishelle ağzını açıp

ama o bir şey söyleyemeden adam sözünü kesti. "*Hayır.*" O yola girmeyecekti.

Ishelle öfkeyle, "Tekrar serbest kalırsa yapacağı her şeyin sorumluluğunu üstlenmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Yani onu uygun olduğu için öldürmek istiyorsun," diye açık açık cevap verdi Davian.

Ishelle kızardı. "En güvenlisi bu olur."

"Bize karşı çıkan herkesi öldürmek de öyle. Yolumuza çıkan herkesi. Ya da onları kontrol etmek," diye gözlemledi Davian. "Neden sadece bunu yapmıyoruz?" Köşedeki Erran'dan gelen gergin kıpırdanışa neredeyse gülecekti ama durum herhangi bir neşe gösteremeyecek kadar gergindi.

Fessi'ye döndü. "Ve *sen*," dedi soğuk bir sesle. "Ona işkence ettiniz." "Elinde bilgi vardı-"

"*Umurumda değil.*" Davian artık sesine sıcaklık katıyordu. "Bundan daha *iyi* olmalıyız. Anlamıyor musunuz? Üstün Yeteneklilerin bize davranış biçimi, herkesin bizden korkması, bu yolu seçersek *haklı* çıkar."

Erran öfkeyle, "Bizimle şekilde konuşamazsın," dedi.

"Yapamaz mıyım?" Davian diğer genç adama döndü. "Kendinizle ilgili acı gerçekleri duymaktan daha mı üstünsünüz sanıyorsunuz? Yoksa arkadaşınız umurunuzda değil mi? Bunu yapıyor olması umurunda değil mi?"

"Ve çok daha iyi olduğunu mu?"

"Ben DEĞİLİM!" Davian bağırdı. "Ben insanları *öldürdüm*, Erran. Ama bu nerede bitiyor? Bize bu şekilde davranma hakkını veren nedir? Yeteneklerimiz mi?" Birdenbire Wirr'le yaptığı ve artık bir ömür önceymiş gibi gelen benzer bir konuşmayı hatırladı. "Yapabildiklerimizi yapma *hakkımız* olan şeylerle karıştırmaya başlayamayız." Diğerlerine kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldı, başını tiksintiyle sallarken bile biraz sakinleşti. "A açıkçası üçe karşı biriz, bu yüzden eğer kesinlikle buna kararlıysanız sizi katil olmaktan alıkoyamayacağımı sanıyorum. Ama söylediklerimi bir düşünün. Kaderler, lütfen iyice düşünün."

Çıktı, kapıyı arkasından kapatırken elleri hafifçe titriyordu. Çok mu ileri gitmişti? Eğer Sınır'ı mühürleyeceklerse hepsinin birlikte çalışması gerekiyordu... ama yine de ne önerilen şeyin ne de Rohin'in başına gelenlerin itirazsız geçmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Rohin bir canavardı ama Davian onun diğerlerini de canavara dönüştürmesine izin vermeyecekti.

Birdenbire bitkin bir halde, kiraladıkları diğer küçük odalardan birine doğru ilerledi ve yatağına uzanıp bir an için gözlerini kapattı

ve kafasındaki hayal kırıklığını hafifletmeye çalışıyordu.

Sonunda, hiç niyeti rağmen uyudu.

Davian, dar'gaithin'in onu ileriye doğru götüren pullu elini silkti; ilerideki patika, az yanan meşalelerin isinin düşmediği yerlerde parlıyordu.

"Bundan olması gerekenden daha az korkuyorsun," diye gözlemledi yaratık.

"Komik," diye cevap verdi Davian sessizce. "Ben de aynısını sana söylemek üzereydim."

İçten içe kaşlarını çattı. Bu onun sesiydi ama bir kopukluk vardı.

Bu sözleri bilinçli olarak söylememiştir.

Yürürken ayağının altındaki metali tekmeledi. "Neden burası, Theshesseth? Bu lanetli şehrin her yerinde kara taş var ama bu koridorlarda asla paslanmayan bir metal var. Ne amaçla?" Yine o garip kopukluk... Yürürken çok belirgindi ama konuşurken daha da belirgindi. Garip bir şekilde midesi bulanıyor, kafası karışıyordu. Odaklanması zordu ama bir şekilde kendi kafasının içinde bir yolcu olduğunu yavaş yavaş fark etti.

Yaratık homurdandı ve Davian onun güldüğünü fark etti. "Madenlerde geçirdiğin zaman merakını gidermedi mi?"

Davian cevap vermedi, sadece yaratığa dikkatle baktı. Hırıltı azaldı ve yılan bir an için hiçbir şey söylemedi. Kendi kafasının içinde sıkışıp kalan Davian, yılanın kıvrımlı, sallantılı hareketini dehşete düşmüş bir hayranlıkla izledi.

"Bilmiyorum," diye tısladı sonunda, sesini doyuran bir isteksizlikle.

Sessizce yürümeye devam ettiler. Duvarlar kirle ya da ara sıra kurumuş kanla kaplanmadıkları yerlerde parlıyordu. Omzunun üzerinden baktı ve dar'gaithin'in kuyruğunun arkalarında bıraktığı şeffaf çelik çizgiyi merakla gözlemledi. Kuyruğun metal yüzey üzerindeki hareketi sürekli bir çizik ve gıcırdama sesi yaratıyordu, ağır pullar metale çarpıyordu. Burası kesinlikle bu yaratıklar düşünülerek inşa edilmemiştir.

Sonunda dolambaçlı merdivenlerden oluşan uzun bir seti tırmanmaya başladılar; çok geçmeden meşalelerin titrek ışığı yerini pürüzsüz Öz'e bıraktı ve ayaklarının altındaki metal giderek daha temiz hale geldi. Zirveye ulaştıklarında -on dakika kadar yürümüşlerdi ama Davian'ı şaşırtacak kadar zorlanmamıştı- her yüzey pırıl pırıldı. Lekesizdi.

"Burayı temizleyen kişiye şu merdivenlerden bahsetmeniz gerekiyor."

sesi rahatlamış bir şekilde Theshesseth'e şöyle dedi. "Burası çok daha güzel."

*Yaratık ona bir kez daha baktı, bu kez açıkça kızgındı.
Davian onu merakla izledi.*

O zaman anladı.

Bu, işte, başına gelecek bir şeyin öngörüsüydü. Bu da demek oluyordu ki, bu olay gerçekleştiğinde duyduğu güven muhtemelen ileride ne olacağını bilmesinden kaynaklanıyordu.

Theshesseth büyük bir çift kapıyı açtı ve Davian hiç beklenmedik bir şekilde öteki odaya girdi.

Oda göz kamaştırıcıydı. Duvarlar, zemin ve çatı ince kesilmiş, kesişen çelik parçalarından yapılmıştı ve aralarındaki küçük boşluklarda mavi Öz çizgileri titreşiyor ve akıyordu. Önündeki zeminin parçaları o ilerledikçe dalgalanıyor, ona odanın merkezine doğru düzgün bir yol sunuyordu, ancak yanlardan yukarı doğru eğimliydi, böylece rotasını kolayca değiştiremezdi.

Davian, dar'gaithin'e sırtını dönmenin verdiği karıncalanma hissini görmezden gelerek, odada bulunan diğer düzinelerce kişiyi gözlemleyerek kayıtsızca ilerledi. O içeri girdiğinde on iki kişi birden ayağa kalktı ve Davian odanın ortasında durduğunda başlarını tedirgin edici bir senfoni içinde eğdiler.

Davian onlara sıkı bir gülümseme verdi. "Gassandrids," dedi alaycı bir selamlamayla.

Ona bakan bir düzine yüz, yaptığı şakaya karşılık olarak en ufak bir hareket bile etmedi.

"Zaman geçti Davian," dedi soldaki bir kadın.

"Bunun size düşünme fırsatı vereceğini umuyorduk," dedi sağ taraftaki gri saçlı adam.

"Yeniden düşünme şansı." Ortada duran çocuk. Kahverengi saçları beline kadar iniyordu. On yaşından büyük olamazdı.

Davian esnedi ve kollarını önünde gererek kaslara karşı belirgin bir şekilde duran damarları boş boş inceledi. "Neyi tekrar gözden geçireyim?"

"Ne hakkında konuştuğumuzu biliyorsun." Başka bir adam, bu sefer daha gençti, konuşurken kara gözleri parlıyordu. "Bu toplantıyı hafife alma Davian. Seni geri göndereceğiz."

"Size neyin tehlikede olduğunu söyledik," dedi ilk konuşan kadın.

"Çizgiler çekildiğinde, Shammaeloth'un tarafında yer aldınız."

sağdan bir kadın seslendi.

"Kölelik için savaştınız."

"Zorbalık için savaştınız."

"Yıkım için savaştınız." Son konuşmacı, seçkin görünümlü yaşlı bir kadın, gözlerini kırpmadan ona baktı. "Biz size doğru olanı yapma fırsatı verdik."

Davian birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve etrafındaki çeşitli yüzlere baktı.

"Herhangi bir düzen var mı?" diye sordu aniden.

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Düzen mi?" Yine küçük çocuktı, sesi şaşkıındı.

"Sen konuştuğunda." Davian çenesini ovuşturdu. ". İnsanları rastgele mi seçiyorsun? Peki ya şuradaki adam? Tüm konuşma boyunca hiçbir şey söylemedi-"

Omuzlarının arkasına çarpan küt bir güç onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayınca homurdandı.

"Küstahlığı görmezden gelebiliriz. Yine de zamanımızı boşa harcarsanız cezalandırılırsınız," dedi adamlardan biri.

Davian hırladı, darbenin zonklayan acısının bir süre devam edeceğini biliyordu. Görüş alanının bir köşesinden Theshesseth'in ona kuşkuyla karışık bir memnuniyetle baktığını görebiliyordu. "Sana söyleyip duruyorum. Onun kim olduğunu bilmiyorum," diye hırladı gruba. "Bu 'Shadraehin' ile hiç temasım olmadı. Size neye benzediğini, sesinin neye benzediğini, kokusunun neye benzediğini ya da..." Kekeleyerek ayağa kalktı. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Biliyoruz," dedi çocuğun yanında duran yaşlı kadın. "Söyleyebilecek olanları tanıdığınızı da biliyoruz."

"Asha'dan mı bahsediyorsun?" Davian onun sesindeki eğlenceyi duyabiliyordu. "Shadraehin'i istemenin tek sebebi de bu değil mi zaten? Sana Asha'nın nerede olduğunu söyleyebilsin diye mi?" Başını iki yana salladı. "Kafam karıştı. Yani sana Shadraehin'in neye benzediğini söyleyebilmesi için Asha'yı bulmamı istiyorsun, böylece Asha'nın nerede olduğunu söylemesini sağlamak için Shadraehin'i bulabilirsin?" Davian içini çekti. "Bence bu süreci gereksiz yere karmaşık hale getiriyorsun. Muhtemelen orada bazı döngüsel mantıklar var. Gerçekten-"

Bir darbe daha, bu seferki ilkinden daha sertti. Davian inledi ve görüşünde dans eden siyah noktalardan kurtulmak için başını salladı.

"Geri dönebilirsiniz." Şimdi solundaki bir kadın konuşuyordu. "Bir

Nerede olduğunu bildiğin zaman. Bu kadar korunaklı olmayacağı bir zaman."

Davian kendine gelmek için birkaç dakika daha bekledi, sonra bir kaşını kaldırdı. "Sınır'a bir şey olmadıysa -ilshara, adına ne dersiniz deyin- beni Deilannis'e nasıl götürmeyi umduğunuzdan tam olarak emin değilim," dedi zayıf bir sesle.

"Sizi buradan geri gönderebiliriz."

"Burada mı?" Davian bir kahkaha attı. "Zihnini parçalara ayırdığında, Gassandrid, sanırım bir kısmını unuttun."

En yakınındaki adam kör edici bir hızla hareket etti; Davian tepki veremeden, tam da bu amaçla yerden yükselmiş, parıldayan çelik bir duvara çarptı.

"Yapılabilir. Ölüler için çok az şey imkânsızdır," diye fısıldadı adam. Nefesi çürümüş et kokuyordu ve Davian yakından bakınca gözlerinin boş olduğunu görebiliyordu. Boştu.

"Eminim bu içini rahatlatıyordur," diye boğuldu Davian.

Adam homurdanarak Davian'ı serbest bıraktı ve ayağa kalkmasına izin verdi. "Ashalia Chaedris'e geri döneceksin. Onu işaretleyeceksin; fiziksel temas zaman içinde yankılanacak ve sha'teth onu bulacak."

Davian homurdandı. "Bunun mümkün olduğuna inandığımı söylesem bile. Ki inanmıyorum," diye ekledi kararlılıkla. "Beni tehdit edebileceğin hiçbir şey yok. Beni öldüremeyeceğini biliyorum."

"Yapamaz mısınız?" Ortadaki çocuk konuşsa da, önünde dizilmiş on iki kişinin hepsi aynı anda ve aynı boş, neşesiz tavırla gülümsedi. "yakında mızrağın ucunda olacak. Sağduyulu olmayı acizlikle karıştırma, hain."

"O zaman bunun doğru olup olmadığını öğrenelim,"

diye mırıldandı Davian. Her şey yavaşladı.

Davian -kendi kafasının içinde- şaşkınlıkla gözlemledi. Zamanda geçişini basitçe değiştirmemişti. Bu Fessi'nin yeteneğine benziyordu: etrafındaki her şey hareketsizdi, donmuştu.

Davian döndü, Theshesseth'in boynundan uzun bir pul yakaladı ve tek bir yumuşak hareketle kopardı, bunu yaparken garip bir patlama sesi çıkardı. Hızla dar'gaithin'in ön tarafına doğru ilerledi ve soğukkanlı, klinik bir şekilde yarattığı gözünden bıçakladı.

Zaman o kadar yavaş ilerliyordu ki, Davian dönüp önünde dizilmiş kadın ve erkeklere odaklandığında yaradan siyah kan henüz dışarı sızmaya başlamıştı. Çelik zemin eğimli bir şekilde

Ama Davian en soldaki adama döndü, bir anda Özünü boşalttı ve sonra bir dizinin üzerine çökerek elini soğuk metal plakaya vurdu. Dokunduğu yerden mavi çizgiler fışkırdı; Öz tükenirken, aniden eğimi oluşturan metal plakalar kaymaya başladı - nispeten yavaş, ancak diğer herkes için inanılmaz derecede hızlı hareket ediyor olmaları gerektiğini .

On birin altındaki zemin -on ikincisi artık bir toz yığınıydı- düşerek üzerinde durduğu çelikle aynı seviyeye geldi. Birkaç dakika sonra, düşmeye başlayan herkesin yüzünde endişe ve şok ifadesi belirdi.

Sonra bir şeyler değişti. Zaman onun etrafında akmaya devam etse de -kara kan fiskiyesi Theshesseth'in yüzünden fışkırmaya devam ediyordu- odadaki diğerleri aniden daha hızlı hareket etmeye başlamıştı. Hâlâ Davian kadar hızlı değillerdi ama ona yakınlardı.

Birkaçı kedi gibi ayağa kalktı ama geri kalanlar tökezleyip yere düşecek kadar dengesizdi. Davian onlar toparlanamadan ileri atılarak dar'gaithin pulu ile sağa sola kesmeye başladı. Kestiği her boyunda parlak kırmızı kan belirdi; pul, tuttuğu yerden damlayan siyah kök hariç her yerde jilet keskinliğindeydi. Asit elini yaktı ama aldırmadı.

Kızıl saçlı bir adam -ayaklarının üzerine düşenlerden biriydi- soldan ona doğru atıldı. Davian yana doğru hareket etti ve saldırganı sol kolundan yakalayarak tüm gücüyle döndürdü ve fırlattı. Tuttuğu kol kırıldı, Davian'ın zaman içindeki göreceli geçişinin ekstra gücü ve görünüşe göre kaslı kollarının artan gücü hasarı verdi. Adam havada zarif bir şekilde uçtu, yaşlı bir kadına takıldı ve ardından çelik bir duvara sertçe çarparak bir yığın halinde yere düştü.

Davian daha fazla Öz kaptı ve avucunu tekrar yere vurdu; zemin bir kez daha dalgalandı ve ona doğru koşan bir adamla bir kadının ayaklarının altında yukarı doğru kırıldı. İkisi dengelerini kaybettikten sonra plakaların yükselmeye devam etmesini ve onları inanılmaz bir güçle çatıya doğru itmesini dehşet içinde izledi.

Hoş olmayan bir gıcırdama sesi duyuldu. Çelik zemin tekrar alçaldığında geriye sadece parlak kırmızı iç organlar kalmıştı.

Sıradaki rakibiyle yüzleşmek için döndü ama tereddüt etti.

Genç kız nihayet ayağa kalktıktan sonra adamın önünde durmuş, gözlerini kocaman açmış onu izliyordu.

Belli ki Gassandrid'in ihtiyacı olan tek şey bu tereddütti. Hiçbir uyarı olmadan Davian'ın altındaki zemin büküldü; çelikten çıkan zincirler yükselip gövdesini sararken ayağı takıldı. Yandılar; Davian'ın Öz duygusu bir anda kayboldu. Kükreyerek kendini kurtarmaya çalıştı ama bağları çok güçlüydü. Çok kalındı.

Farkına vardığı an, kendini sakinliğe zorladı. Gözlerini kapattı. Nefes aldı.

Zamanın onu tekrar yıkamasına izin ver.

Birkaç dakika boyunca tam bir sessizlik oldu.

"Harika!" Odanın uzak bir köşesine fırlatılmış olan kızıl saçlı adam ayağa kalktı ve yüzünü hafifçe buruşturarak şekilsiz kolunu düzeltti. Bir Öz parlaması oldu ve parmaklarını esnetti, kırık iyileşmişti. "İlerlemeniz etkileyici. Hayal edebileceğimden çok daha iyi."

Davian yüzünü yumuşak tuttu, yemi yutmadı. "Onayladığınıza sevindim."

Önündeki çocuk giysilerini fırçaladı, ancak burada ne toz vardı ne de kirden söz edilebilirdi. "Yarın, Davian. Yarın geri döneceksin ve Ashalia Chaedris ile buluşacaksın." Elini çelik plakalardan birine dayadı; bir an için mavi ışıkla titreşti ve sonra duvarın bir kısmı kenara kayarak başka bir kapıyı ortaya çıkardı.

"Aniria. Lütfen arkadaşımıza yeni kalacağı yere kadar eşlik et ve sonra da burayı temizle," dedi ses tonundaki memnuniyetle.

Aniria -görünüşe bakılırsa köle bir kız, utanç verici derecede az kıyafet giyen çarpıcı bir genç kadın- odaya başını eğerek girdi. Belli ki etrafındakiler onu şaşırtacak kadar sıra dışı değildi. "Elbette Lord Gassandrid."

Davian'ın kanlı elini tuttu, diğer elindeki dar'gaithin ölçeğini görmezden geldi ve onu sakince çıkışa doğru götürdü.

İşlerini bitirdiklerinde, "Bu oldukça iyi bir performans olmalı," diye mırıldandı. "Ama itiraf etmeliyim ki merak ediyorum. Bu maskaralık niye? Neden seni geri göndermelerine izin verdin?"

"Çünkü bana hiçbir şey borçlu olmadığını söylemiştin," diye cevap verdi Davian yumuşak bir sesle. "Ama artık bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Benim adım -gerçek adım- Davian."

Omzunun üzerinden baktı.

"Şimdi beni buradan çıkarmanın bir yolunu bul, Nethgalla."

Davian uyandıgında inledi.

Bu bir hayaldi, rüya değil; gözlerini açtığı andan itibaren bunu biliyordu. Kaşlarını çattı, mümkün olduğunca çok ayrıntıyı hafızasına kaydetmeye çalışırken bile bunun gerçekleşmiş olduğu gerçeğine kafa yordu. Deilannis'ten beri geleceği bir an bile görememişti - Malshash yeteneğini bastırdığından beri. Neden şimdi? Ne değişmişti?

Birkaç dakika daha orada yatıp düşündü. Driscin mahzen girişinin kişinin zihnindeki tüm etkileri yok etmesi gerektiğini söylemişti. Bu olabilir miydi?

Onu uyandıran ses -kapının çalınması- tekrar geldi. Eşyalarını diğerlerine nasıl bıraktığını hatırlayan Davian yüzünü buruşturdu, sonra ayağa kalkıp kapıyı açtı.

Diğer üç Augur da dışarıda bekliyordu.

Davian kaşlarını çatarak onlara baktı. "O zamandan beri hala fikrimi değiştirmedim-" "Haklıydın." Ishelle bu sözleri açıkça söyledi, ama açıkça

üçü adına konuşuyor. "Her şey hakkında uzun uzun konuştuk ve ..." Sinirli bir şekilde eliyle işaret etti. "Haklısın." Davian ona bir kaşını kaldırdı, o da ona kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Davian bir gülümsemeyi bastırdı ama başını salladı; Ishelle'den alabileceği en yakın özür buydu. Diğer ikisine baktı ve onların gözlerinde pişmanlık gördü. Ya da en azından Erran'inkinde. Fessi yere bakıyordu ama bunun pişmanlıktan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamadı.

"O zaman hepimiz anlaştık mı?" diye sordu sessizce. "Rohin bu gece Tol'a gidecek ve biz de yarın yola çıkacağız, öyle mi?"

Diğer üçü başını salladı.

Davian rahatlamasına engel olamayarak nefes verdi. Diğerleri aksini seçseydi *ne* yapacağından emin değildi... ama şimdi bunun için endişelenmesine gerek yoktu.

Atları, erzakları ve yolculuk için ihtiyaç duyacakları diğer her şeyi organize etmekten bahsetmeye başladıklarında gülümsedi, görüşünün karanlığı bile geçici olarak azaldı.

Sonunda gerçekleşiyordu. Sınır'a gidiyorlardı.

Bölüm 28

Wirr, Asha'nın toplanmasını izlerken başını salladı.

"Bence gitmemelisin," dedi sessizce. "Bu çok tehlikeli."

Asha ona gözlerini devirecek kadar durakladıktan sonra işine devam etti. "Ben gidiyorum Wirr," dedi kararlı bir şekilde. Peçeyi ona doğru salladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Wirr, "Bunu Deilannis'te kullanamazsınız," diye belirtti.

Asha omuz silkti. "O zaman hayatta kalmak için herkes gibi benim de aklımı kullanmam gerekecek."

Wirr hemen başını ciddiyetle sallayarak, "Çok tehlikeli," dedi. "Çok, çok tehlikeli."

Asha pelerinini ona fırlattığında eğildi ve ona bir sırtıma verdi. Yine de çabucak soldu. "Oraya hiç gitmedin Ash," dedi nazikçe. "Gitmiş olsaydın, gitmek istemezdin. Üstat Kardai'den ya da Üstün Yeteneklilerden birinden aradığın bilgiyi bulmasını isteyeyim. Eminim istekli olacaklardır."

"Kendim gitmeliyim." Asha kararını vermişti. "Sınır'ı mühürlemenin yollarını bulmaya çalışıyorlar, belki de gelecek olan şeye karşı kullanabilecekleri bir silah... ve seninle Davian'ın bana söylediğine göre, orada ne kadar uzun süre kalırlarsa o kadar tehlikeli olacak. Benim için Gölgeleleri araştırarak zamanlarını boşa harcamayacaklar." Baş dönmesi nöbetlerini ne Üstat Kardai'ye ne de Wirr'e açıklamak istemediğinden bahsetmiyorum bile.

Ayrıca, son birkaç gündür yaşadıklarını Wirr'e zaten anlatmıştı. Cevaplanmamış çok fazla soru olduğunu o da en az kendisi kadar iyi biliyordu. Bu durum, Meclis'in hâlâ Gölgeleler'le ilgili herhangi bir şeyi açıkça araştırmasını engellemesiyle birleşince, bu fırsatı görmezden gelmenin aptallık olacağı anlamına geliyordu.

Wirr'in hâlâ mutsuz olan yüz ifadesi karşısında iç çekti. Arkadaşının endişesini takdir ediyordu ama tehlikeleri yeterince iyi anladığını da hissediyordu. Taeris onun Deilannis'e gitmesi fikrinden pek hoşlanmamıştı ama en azından onun argümanı daha ağır basıyordu.

bu kadar uzun süreler için şehirden ayrılmaya karar verdiğinde Temsilci olarak konumunu haklı göstermeyi zorlaştırdı.

Yine de kararını vermişti. Kendisine ve diğer Gölgelere her ne oluyorsa giderek daha fazla endişelenmeye başlamıştı; yeraltı mezarlarında gördükleriyle birlikte... öylece bırakamazdı. Hiçbirinin anlamadığı çok fazla şey oluyordu.

Wirr, "En azından sen gitmeden önce babamın defterini biraz daha karıştırmama izin ver," dedi. "Ya içinde aradığın cevaplar varsa?"

Asha başını salladı. "Umarım öyledir Wirr, ama döndüğümüzde hâlâ burada olacak. Deilannis'e giden parti öğlen ayrılıyor. Bu benim tek fırsatım."

Wirr homurdandı, belli ki sinirlenmişti ama tartışmaya devam edemedi kapı sessizce çalındı. Asha başını kaldırdı ve odasının girişinde duran prensesi görünce şaşırdı.

"Prenses Karaliene," dedi Asha, başını resmi bir şekilde eğerek. "Sizin için ne yapabilirim?"

Karaliene içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve neşeyle saygı gösterisini elinin tersiyle itti. Asha'nın Wirr'in arkadaşı olduğunu biliyordu ve onunla birkaç kez gayri resmi olarak konuşmuştu. "Nezakete gerek yok, Ashalia. Aslında gitmeden önce Torin'le konuşmak için buradayım ama senin de burada olman çok uygun." Wirr'e döndü. "Ona ... misafirinden bahsettin mi?"

Wirr başını salladı; Breshada'nın görünüşü o sabah Asha'yla uzun uzun konuştukları bir konuydu. "O biliyor." Sonra kuzenine baktı. "Bekle. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Kuzey - Sınır'a kadar değil ama Körlük'ten etkilenen bazı bölgeleri ziyaret edeceğiz. Babamın itibarı şu anda orada olabileceği kadar iyi değil ve bizim orada olduğumuzu görmeleri onlar için çok önemli." Wirr aniden elini kaldırıp kaşlarını çatarak Asha'ya bakınca durdu.

"İyi misin Ash?" diye sordu.

Asha ona elini sallayarak iyi olduğunu belirtti. Yine bir baş dönmesi nöbeti, ama bu seferki en azından öncekinden daha hafifti. Başını temizlemek için salladı.

"Sadece yorgunum," dedi kaşlarını çatarak. Wirr ve Karaliene'nin endişeli ifadelerine güven verici bir gülümsemeye baktı. "Biraz başım dönüyor. İyi olacağım." Karaliene'e döndü. "Özür dilerim. Ne diyordunuz?"

Karaliene birkaç saniye daha endişeyle onu inceledikten sonra başını salladı. "Bir süreliğine gidiyorum," diye özetledi Wirr'e, saçının bir telini fırçalayarak.

keten saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu. "Ama burada bulunma sebebim aslında Ashalia'nın yaklaşan yolculuğu. Belki onun grubuna bir kişi daha katılabilir diye düşündüm."

Asha ve Wirr bir süre boş gözlerle ona baktılar. Sonra Wirr'in kaşları çatıldı ve anladı.

"Hayır," dedi yavaşça. "Bu işe yaramaz."

"Neden olmasın? Daha dün yardım etmeye istekli olabilecek Üstün Yetenekliler bulmanın ne kadar zor olduğunu söylemiyor muydunuz? Buradaki Temsilci *teknik olarak* Üstün Yetenekli olmayabilir ama temel konularda gerekli bilgiye sahip olduğunu varsayıyorum." Karaliene omuz silkti. "Ayrıca, Breshada'nın burada olduğunu bilen zaten çok fazla kişi var ve Büyükelçi Thurin'in adamları işlerinde iyidir. Eğer onu şehirden çıkarmazsanız, Büyükelçi'nin onu bulması an meselesi."

Asha, Karaliene'in ne demek istediğini anlayınca tereddüt etti.

"Haklı," dedi isteksizce, hâlâ az önceki baş dönmesini göz kırparak atmaya çalışıyordu. Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti, ama Karaliene'in bunu neden önerdiğini de hemen anlayabiliyordu. "Breshada karmaşık bir şey öğrenmek istiyor gibi görünmüyor, bu yüzden ona kesinlikle öğretebilirim. Ayrıca hepimiz silahlı olacağız, o yüzden kırmızı bir pelerini varsa göze çarpması için bir neden yok." Yavaşça başını salladı. "Ayrıca, Taeris Deilannis'e gitmek isteyen insanlar bulmakta zorlanıyor. Sanki birinin yerini alacakmış gibi değil."

Wirr birkaç dakika boyunca kaşlarını çatarak yere baktı, belli ki planın neden işe yaramayacağına dair bir neden bulmaya çalışıyordu. "Onu Desriel'in *yakınına* göndermenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Yine de şehirdekinden daha güvende olacak," diye belirtti Karaliene. "Ve oldukça büyük bir bonus olarak, bizimle doğrudan bağlantısı olmayacak."

"Ve aslında bize zarar vermeye çalışmayacak," diye ekledi Asha, bu ifade yarı soruydu.

Wirr başını yavaşça salladı. "Hayır. O söz verdi. Bir Avcı için bu, İlkeler'e bağlı olmak gibidir."

"Bu bize ona o kılıcı veren kişi hakkında bilgi edinmek için de daha fazla şans verir. Caeden mi, yoksa henüz bir araya getiremediğimiz başka bir bağlantı mı var?" diye ekledi Asha. Wirr, Asha ona Taeris'le yaptığı son konuşmadan bahseder Tal'kamar ismiyle olan bağlantıyı fark etmişti.

Wirr düşünürken birkaç saniye sessizlik oldu. Sonunda iç çekti.

Karaliene'e isteksizce başını sallayarak, "," dedi. Tekrar Asha'ya döndü. "O zaman bir yolculuğa uygun olup olmadığını görme zamanı."

Asha ara sokakta etrafına bakındı ama yakındaki sokaktan geçen hiç kimse ona dikkat etmiyordu.

Derin bir nefes aldı ve az önceki baş dönmesinin geçtiğine sevindi. Ayrılmadan önce Brase'i bir kez daha ziyaret etmeli, onun ya da diğer Gölgelerden herhangi birinin aynı şeyi yaşayıp yaşamadığını görmeliydi. Yine de şimdilik, elindeki biraz sinir bozucu görev için kafasının rahat olmasından memnundu.

Yukarı Bölge'nin bu bölümü henüz tamamen yeniden inşa edilmemişti ve kalabalığın çoğu işlerine devam eden işçilerdi, yapısal olarak sağlam ama terk edilmiş bir binaya giren biri hakkında endişelenmeyecek kadar odaklanmışlardı. Wirr'in kendisine verdiği anahtarı kullanarak Yönetim binasının yan kapısını açtı ve içeri girip kapıyı hızla kapattı.

Döndüğünde boğazına dayanmış bir bıçak buldu.

"Breshada, sanırım?" dedi Asha dikkatle, kalbinin aniden çarpmasına aldırmadan ve elini dikkatli bir şekilde kaldırarak, kullandığı anahtarı tutarken bile bıçağı yüzünden uzaklaştırdı. Bıçağın arkasındaki siyah saçlı kadının bakışlarıyla karşılaştı. "Beni Prens Torin gönderdi. Bu saatte şahsen gelmesi çok riskliydi."

Breshada kaşlarını çatarak ona baktı, hançerini indirdi ama hazırda tuttuğu belliydi. "Peki bunun doğru olduğuna nasıl güvenebilirim?"

"Talmiel'de onu ve Davian'ı kurtardın, gerçi o sırada onun prens olduğunu bilmiyordun. Bunu yapmak için iki avcıyı öldürdün. Sonra onu büyükelçiyle konuşurken gördün ve ailesinin malikânesine kadar takip ettin, orada-"

"Yeter." Breshada kılıcını kınına soktu. "Demek istediğin anlaşıldı, hizmetkâr.

Ne istiyorsun?"

"Ben bir hizmetçi değilim ve gitmek için hazırlanman gerekiyor." Asha, Breshada'nın tonuna rağmen sesini yumuşak ve sakin tuttu. "Öğle vakti şehirden ayrılacak bir keşif gezisi var ve biz de bunun bir parçası olacağız." El çantasına uzandı ve yanında getirdiği kırmızı pelerini Breshada'ya fırlattı.

Breshada giysiyi yakaladı ve açık bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı.

"Anlaştığımız şey bu değildi," dedi yavaşça.

"Yolda buradan çok daha güvende olacaksınız. Bizimle gelen hiçbir Yönetici yok ve çoğunlukla istiladan etkilenen bölgelerden geçeceğiz. Kimse bize iki kez bakma zahmetine girmeyecek."

"Buraya kendimi Esans kullanmaktan nasıl alıkoyacağımı öğrenmeye geldim," diye homurdandı Breshada. "Bize bir öğretmen eşlik edecek mi?"

"Sana öğreteceğim."

Breshada sanki sözleri anlamamış gibi uzun bir süre boş gözlerle ona baktı.

"Sen bir Gölgesin. Sen ..." Reddedici bir şekilde eliyle işaret etti. "Hayır. Bunun nasıl bir yardımı olacağını anlamıyorum."

Asha çenesinin sıkıştığını hissetti ama nefes . "Öz kullanmak istemiyorsun, bu yüzden bir idman partnerine ihtiyacın yok - sadece teoriyi, onu da zaten öğrendim. Senin amaçların için fazlasıyla yeterli bilgiye sahibim."

Eski Avcı ona sert sert baktı. "Peki ya reddedersem?"

Asha sabırsızlıkla, "O halde Prens Torin'in korumasının size daha ne kadar süreceğini bilemiyorum," dedi.

Breshada'nın gözleri öfkeyle irileşip eli Fısıltı'nın kabzasını kavramak için hareketlendiğinde, sözlerinden hemen pişman oldu ve gevşek dili için içten içe kendine sitem etti. Breshada'nın Wirr'e verdiği yeminler ne olursa olsun, kadın hâlâ bir katildi.

Avcı uzun kılıcını usulca çekerken ani ve garip bir sessizlik oldu.

Asha elini cebine sokup oradaki Peçe'ye dokunurken nefes alış verişini sabit tuttu. Yine de henüz aktive etmedi. Kesinlikle gerekli olmadıkça bu özel avantajı ele vermeye gerek yoktu.

Breshada ise donup kalmıştı. Saldırganlığını sürdürmek yerine, sadece... Asha'ya bakıyordu.

Sonra Asha'yı hayrete düşüren bir şekilde

soldu. Bıçağı yavaşça kınına geri soktu.

İki kadın birbirlerine birkaç dakika sessizlik oldu; Asha boş boş, Breshada ise aniden kararsız görünüyordu.

"Sende Marut Jha Andral'ın işareti var," dedi sonunda yumuşak bir sesle. "Kılıçlardan birini tutuyorsun."

Asha gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi temkinli bir şekilde, sesinin sakin ve istikrarlı olduğunu görünce rahatladı. "Ama

Şimdi bana saldırmayacağınızı varsayabilir miyim?"

"Sana saldırmak mı? Bah." Breshada bu öneriyi elinin tersiyle itti ama gözleri Asha'nın yüzünden hiç ayrılmadı. "Yine de sende onun işareti var. Bir ayının mührü, alnında açık bir şekilde, Fısıltı'yı çektiğim anda görülebiliyordu. Bunu karıştırmak imkansızdı." Başını salladı, sonra aniden oturdu ve Asha'ya da oturmasını işaret etti.

Asha kaşlarının çatıldığını hissetti ama teklifi kabul ederek Breshada'nın karşısına geçti. Kadın her ne gördüyse, belli ki Asha'nın varlığını kabul etmeye karar vermişti.

"Andral'ın işareti Kılıçlardan birini kullandığınız anlamına gelir." Breshada Asha'nın boş ifadesini görünce içini çekti. "İcat Tanrısı'nın kendisi tarafından dövülen beş Kılıç mı? Bunlardan biri Fısıltı. Diğerleri Hırsız, Bilen, Gören ve Kader."

Asha donakaldı. Bu efsaneyi daha önce hiç duymamıştı -Desrielite dininin bir parçası olduğu için şaşırtıcı değildi- ama bir ismi tanıyordu.

"Bilmek mi?"

"Fısıltı hayatı alırken, Bilmek de zihni alır." Breshada başını yana eğdi. "Kullandığın kılıç o muydu?"

Asha dudaklarını yaladı. Bu kelimeyi Isiliar'ın kullandığından emindi.

Ve bu Asha'nın yeraltı mezarlarından çıkış yolunu nasıl bildiğini de . Belki gördüğü o yoğun ve tuhaf rüyayı da.

"Önemli değil," dedi sonunda yumuşak bir sesle.

Bu sözleri söylerken bile aniden başka bir bağlantı kurdu.

Yeraltı mezarlarında duyduğu isimler - Isiliar, Alaris, Meldier, Wereth, Andrael, Tal'kamar. *Tam olarak* aynı değillerdi ama... şimdi neden bu kadar tanıdık geldiklerini biliyordu.

Isil. Alarius. Meldier. Werek. Andral. Talkanor. Hepsi Gil'shar panteonundan isimler.

Desriel'in Dokuz Tanrısı'nın tüm isimleri.

"Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, öyle olsun." Breshada Asha'nın şaşkın ifadesini fark etmemişti. "Yine de. Belki de her şeye rağmen kabul edilebilir bir öğretmen olursun."

Asha başını salladı ve tekrar diğer kadına odaklandı. "O zaman... gelecek misin?" İsimlerdeki benzerliğin ne anlama geldiğinden emin değildi - eğer bir şey varsa - ama şimdilik bunun bir önemi yoktu. Eğer Breshada'nın gördüğü mühür onu yolculuğa açık hale getirmeye yettiyse, o zaman bu yeterliydi.

"Geleceğim." Breshada bu sözleri yüce gönüllülükle söyledi. "Nereye gidiyoruz?"

"Deilannis."

Breshada başını yana eğdi. "Deilannis?" diye tekrarladı. Yumuşak bir şekilde güldü. "Belki de çok erken kabul ettim. Oraya gitmek ölüm demek."

"Prens Torin oradan gayet iyi geçti."

Bir sessizlik oldu. "Ve çok az seçeneğim var," diye ekledi Breshada sonunda usulca, Asha'nın düşündüğünü bildiği şeyi söyleyerek. Asha yavaşça başını salladı. "Öyle olsun."

"Güzel." Asha rahatladığını belli etmemek için elinden geleni yaptı. "Bizimle kuzey yolunda, Kalkanların görüş alanının dışında buluş. Vardığımızda muhtemelen öğleden sonra olacak. Yarım düzine kişi olacağız ama sadece birkaçı senin kim olduğunu bilecek." Tereddüt etti. "Bu yüzden pelerini giydiğinden emin ol."

Breshada'nın dudağı kıvrıldı ve sanki Asha az önce boğazından aşağı asit dökmüş gibi baktı ama yine de başını salladı.

"O zaman seninle kuzey yolunda görüşürüz, Ashalia."

Kadın ayağa kalkarak konuşmanın sona erdiğini işaret etti ve Asha memnuniyetle kapıya yöneldi. Breshada'nın saldırganlığı kaybolmuş gibi görünüyordu ama Asha onunla yalnız kalmaktan daha az tedirgin değildi.

Yönetim binasından çıkıp kimsenin kendisine ikinci kez bakmadığı şehir trafiğinin akışına yeniden katılırken nihayet biraz rahatlmasına izin verdi.

Gitmeden önce uğrayacağı tek bir durak daha vardı.

Asha kütüphaneye girdiğinde Brase'in yüzü aydınlandı.

"Beni unuttun mu diye merak etmeye başlamıştım," dedi neşeyle.

Asha gülümseyerek karşılık verdi. "Uzun süre kalamam. Bir saatten kısa bir süre içinde bir yolculuğa çıkıyorum," dedi. "Sadece bu sabah herhangi bir olay yaşayıp yaşamadığınızı öğrenmeye geldim."

Brase'in gülümsemesi soldu. "Bu sabah mı? Hayır," dedi yavaşça. "Çoğunlukla da diğerleriyle birlikte kitapları tasnif ediyordum. İkisinin de bir şey hissettiğini sanmıyorum." Yüzünde endişeyle ona baktı. "Ne oldu?"

"Emin değilim." Asha içini çekti. "'Sadece yorgunum' bahanesini o kadar çok kullanıyorum ki, bazen çok olabileceğimin mümkün olduğunu unutuyorum."

Düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi. Bu sözleri söylerken bile buna gerçekten inanmıyordu. Önceki gece yeterince iyi uyumuştı ve baş dönmesi nöbeti, biraz daha az şiddetli olsa da, diğer zamanlardaki gibi şüpheli hissettirmişti.

Brase homurdandı. "O halde seyahat etmen gerektiğine emin misin?" Tereddüt etti. "Belki de yolculuk boyunca yanında neler olup bittiğini bilen birini bulundurmalısın...?"

Asha ona alaycı bir gülümseme verdi. "Teşekkürler Brase, ama Deilannis orada olması gerekmeyen birini sürüklemek isteyeceğim bir yer değil. Tehlikeli ve bir şekilde ayarlayabileceğimi düşünsem bile, bunu sana yapamazdım-"

"Aslında Reubin'den bahsediyordum," diye araya girdi Brase, geniş odanın diğer tarafındaki rafların arasında ağır ağır yürüyen hüzünlü Gölge'ye doğru başını sallayarak. "Ve onun her zaman tehlikeye hazır olduğunu *biliyorsun*."

Asha bir kahkaha atmaktan kendini alamadı, sesi kütüphanenin sessizliğinde yüksek çıkıyordu. Başını iki yana salladı ve duvar boyunca ders çalışan Üstün Yeteneklilerin sinirli bakışları karşısında hafifçe kızardı. "Ben yokken ne zaman olduğunu takip etmeye çalış," dedi tekrar ayıldığında sessizce. "Ben de aynısını yapacağım. Mesafe ya da konumun bir fark yaratıp yaratmadığını merak ediyorum."

Birkaç kısa dakika daha konuştular ama çok geçmeden Asha özür dileyerek, Konsey'den birine ya da onu oyalamaya çalışacak başka bir İhtiyar'a rastlamadan önce Tol Athian'dan aceleyle uzaklaştı.

Yukarı Mahalle'ye geri döndüğünde rahat bir nefes aldı ve ardından doğruca saraya yöneldi.

Gitme vakti gelmişti.

Bölüm 29

Wirr iç çekerek masasına oturdu ve büyük defterini açarak kaldığı yerden devam etti.

Asha'yı yolculuğuna uğurladıktan sonra, bir sonraki randevusuna kadar sadece bir saati vardı. Yine de, önemli bir şeyi kaçırma riskine girmek istemediğinden, bunun ilk yarısını Üstün Yetenekliler tarafından işlenen suçların daha fazlasını araştırarak geçirmeye kendini zorladı. Babası derinlemesine araştırmış, kanıtları ve görgü tanıklarının ifadelerini kaydederken hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı. Wirr suçlanan isimlerden hiçbirini tanımıyordu ama babasının sayfalardan yayılan hayal kırıklığını ve öfkesini hissedebiliyordu.

O da bunu anlayabiliyordu. Elocien'in anlattığı adaletsizlikler son derece korkunçtu, akıl almazdı... ve yine de her biri için, gerçekten gerçekleştiğini gösteren bol miktarda kanıt vardı.

Sonunda listenin sonu gibi görünen yere geldi. Rahatlayarak nefes verdi -bu sayfaları okumak çok yorucuydu- Elocien'in bir sonraki not sayfasına geçti.

Şimdiye kadar, neden Augur'lara karşı bu duruşu sergilemeye karar verdiğinizi anlamışsınızdır - ama şüphesiz böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini de merak ediyorsunuzdur. Birkaç ay boyunca, sessizce bir çözüm ararken, ben de aynı şeyi merak ettim.

Üç ay önce Orta Bölge'de seyahat ederken, çok güzel, sarı saçlı genç bir kadın bir şekilde maiyetimi geçip koluma girdi ve bana yardım edebileceğini iddia etti. İlk başta onu kendi çıkarları için dışarı çıkan bir halktan biri sandım ve gitmesini istedim. Ancak daha sonra Üstün Yeteneklilere karşı çabalarım hakkında konuşmak istediğini söyledi.

Başkalarının kulak misafiri olabileceğinden endişelenerek ve böyle bir şeyi nasıl bilebileceğini merak ederek, hemen

Benimle sarayda buluştu, Kevran ve ben onunla bir Kilitli Oda'da konuştuk. Bu konuşma sırasında, Üstün Yeteneklilere karşı savaşımamız için bir yol olduğunu iddia etti - onların güçlerini etkisiz hale getirmenin bir yolu. Geçmiş zamanlardan kalma Kadim Gemiler.

Kevran şüpheliydi ama kadının konuşma tarzında beni konuyu takip etmeye ikna eden bir şey vardı. Açık sözlü, sakın ve önerdiği cihazların amacımıza ulaşmamızı sağlayacağından emindi. Yine de onları nasıl elde ettiğini söylemeyi ya da bu kadar büyük miktarlarda nasıl bulabildiğini açıklamayı reddetti. Aslında bize bir isim bile vermeyi reddetti. Bu durum bizde kuşkulara yol açtı, ancak Augur'ların ya da Üstün Yeteneklilerin bizimle ilgili herhangi bir şüphesi olsaydı, Okunmamızı organize edeceklerini de biliyorduk. Mantık bunun bir tuzak olmadığını söylüyordu, bu yüzden devam etmeyi seçtik.

O zaman da merak , hâlâ da ediyoruz, çünkü cevaplar henüz gelmedi; kadının Desriel'den olup olmadığını, hatta belki de Gil'shar'ın bir ajanı olup olmadığını. Her ne kadar meydan okumaktan korksalar da, Üstün Yetenekliler'in buradaki gücüne karşı her zaman temkinli olmuşlardır. Ve kutsal hazinelerinde bu tür aygıtların saklandığına dair söylentiler sık sık ortaya çıkmıştır; bu da Meclis'in dinlerinin aşırı tutumlarını sözlü olarak kınamaktan fazlasını yapmasını engellemeye yetmiştir.

Wirr'in yüreği hopladı ve babası kadının kim olabileceğine dair kendi varsayımını daha da derinleştirirken önünü taradı. Elocien büyük ölçüde Andarra'nın düşmanlarına odaklanmış gibiydi -Desriel, Nesk, hatta Doğu İmparatorluğu- ama Sınır'dan ya da kuzeyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişti. Görünüşe göre Elocien ve Kevran gizemli kadını takip ettirmeye çalışmışlardı -birkaç kez- ama başarılı olamamışlardı.

Wirr bir sayfa ileriye göz gezdirdi.

İlk kanıt teklifimiz nihayet o ilk karşılaşmadan neredeyse bir ay sonra geldi. Toplantının yapılacağı odaya girdiğimizde, hemen ihanete uğradığımızdan korktum; üç Yetenekli duvara yaslanmış oturuyordu, ikisi benim

Her ikisi de güçlü adamlar olan Amin ve Cirea'yı isimleriyle tanıyordum. Her ne kadar iple bağlı olsalar da, özgür olmaya karar verdiklerinde bu tür basit kısıtlamaların onlarla baş edemeyeceğini deneyimlerimden biliyordum.

Kadın her zamanki gibi, belirlenen saatten çok önce gelmeyi tercih ederek bekliyordu. Kevran hemen kadını mahkûmlar hakkında sorgulamaya başladı, dıştan sakin görünse de onun da benim kadar paniklediğini biliyordum.

Yine de endişelerimize rağmen kadın rahattı. Amin'e doğru yürüdü ve sol kolunu geriye doğru çekti. Hayretler içinde kaldım, ön kolunun tamamı siyah metalle kaplanmıştı - kola mükemmel bir şekilde kalıplanmıştı. Emin, dehşet ve öfke arasında gidip gelen duygusal durumuna rağmen, bu kılıf nedeniyle fazladan bir rahatsızlık duymuyor gibiydi. Elbette hem Kevran'ı hem de beni hemen tanıdı ve ağzındaki tıkaç çıkar çıkmaz serbest bırakılmasını talep etti. Bahsettiği sonuçlar çok ağırdı; doğrusunu söylemek gerekirse, onun gibilere boyun eğmeye o kadar alışmışım ki, neredeyse boyun eğecektim.

Yine de sözlü yayılım ateşinin en kötüsünü atlattıktan sonra bir şeyi fark ettim: sözlerin boş olduğunu, iktidarsızlığı eylemsizliğiyle kanıtlanan bir adam tarafından söylendiğini. Kadın, esirinin ağzını bir kez daha tıkadıktan sonra sakince adamların bileklerini saran cihazlara Pranga dendiğini açıkladı. Bunlar takılı kaldığı sürece, Üstün Yeteneklilerin yetenekleri etkisiz hale getiriliyordu.

Demek istediğini kanıtlamak için -benim ve Kevran'ın dehşetine rağmen- Cirea'nın yüzüne defalarca tokat atarak bu gerçeği göstermeye devam etti. Durmasını istediğimde ama demek istediğini çok iyi anlatmıştı. Cirea üzülmüş, utanmış, öfkelenmiş ama tepki verememişti.

Kadın bu cihazların nasıl çalıştığını anlatmaya ve bazı tarihçelerini vermeye devam etti. Bu cihazların Yüksek Darecian tasarımına sahip olduğunu ve aslında boyuna takılmak üzere tasarlandıklarını iddia etti; ancak boyuna takmanın çoğu durumda benzer şekilde çalışsa da, aşağıdaki durumlarda güvenilmez olabileceğini de belirtti

bazı bireyler. Kelepçeleri yalnızca Üstün Yeteneklilerin bileklerinde kullanmamızı şiddetle tavsiye etti. Bu, onun deyimiyle bir "sözleşme"nin oluşmasına neden oluyordu - bu da sadece Kelepçeyi takan kişinin onu çıkarabileceği anlamına geliyordu.

Kadın bu cihazlardan binlercesine sahip olduğunu söylediğinde Kevran da ben de hemen kuşkulandık. Ama bize bunların nerede saklandığını göstereceğine ve erişimimize izin verebileceği benzer şekilde güçlü başka silahlar da göstereceğine söz verdi.

Kadının önerdiği şeyin potansiyelini görmenin heyecanıyla, ancak ayrılma vakti geldiğinde, hala tutsak olan üç Üstün Yeteneklinin bir sorun teşkil ettiği aklıma geldi. Konuyu gündeme getirdiğimde, kadının basit bir çözümü vardı.

Kemerinden bir bıçak çıkardı ve Kevran ya da ben onu durduramadan üç Üstün Yeteneklinin de boğazını kesti, görünüşe göre boğuk, korku dolu inlemelerine aldırmıyordu.

Bu görüntü Kevran gibi beni de hâlâ rahatsız ediyor. Daha önce de infazlar gördüm ama böylesini görmemiştim, özellikle de Üstün Yeteneklilerin ölümlerini. Bu yüzden davanız haklı olsa da, gelecek için sakladığınız şeyin bu olduğunu unutmayın. Rahatsız ediciydi ve konuştuğumuz şeyin gerçekliğini daha önce beni hiç bu kadar etkilememişti.

Bu aynı zamanda, şimdi fark ediyorum ki, kırılma noktasıydı. O andan itibaren ne Kevran ne de ben geri dönebildik. Cinayetlerin suç ortağıydık-

Wirr, odasının dışında bir yerden büyük bir gürültünün yankılanmasıyla irkildi.

Dik oturdu, gözleri fal taşı gibi açıldı, çatıdan küçük toz bulutları süzülürken etrafına baktı. Sonra sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkmaya çalıştı, ancak bir başka gök kükreme havayı böldüğünde masasının kenarına tutundu.

Bu onun hayal gücü değildi. Tüm bina sallanıyordu. Not defterini aceleyle çekmeceye tıktırdı ve Yemin Taşı'nı cebine koyup kapıya doğru koşmaya başladı.

kulaklarına ulaştı. Dışarıdaki koridorda, çeşitli ve soylular şaşkınlıkla etrafa bakıyor, her yeni sarsıntıda irkiliyor, belli ki Wirr kadar neler olduğunu anlamıyorlardı.

"Efendim!" Andyn'in yüz ifadesi gergindi, Wirr'i görünce yoldan geçen birine sorduğu acil sorudan koptu.

" oluyor?"

"Bilmiyorum." Andyn bir başka çarpışmayla irkildi. "Ama   renmememizi önerebilir miyim?"

Daha fazla çığlık duyuldu, bu çığlıkların sarayın  n tarafından geldiği belliydi. Aralıklarla bir şeyler haykıran bir kadın sesi de vardı -Wirr'in duyabildiği diğer çığlıkların hepsinden daha yüksek, bir şekilde güçlendirilmiş- ama kelimeler boğuk, kopuktu.

Wirr tereddüt etti, sonra başını salladı. " zg n m, Andyn."

Diğer adama onu takip etmesini işaret ederek koşar adımlarla kargaşaya doğru yola koyuldu.

Koridorlar artık insanlarla doluydu, bazıları endişeyle etrafta dolanıyor, diğerleri Wirr'in aksi yönünde koşuyor ve beyaz kir gibi görünen bir tabakayla kaplanıyordu. Wirr koşanlara durmaları ve ona neler olduğunu anlatmaları için bağırdı ama varlığını bile fark etmemiş gibiydiler. Bir kişi bile arkasına bakmadan yanından gittiler.

Sarayın girişine yaklaştı ka daha az insan vardı, sonunda son birkaç koridor tamamen ıssızlaşana kadar. Kalbi hızla  arpan Wirr belirsiz bir koşuya yavaşladı, Andyn de ona ayak uydurup dikkatle önündeki yola odaklandı. Acı ve korku çığlıkları artık çok daha yüksekti ve gerçek bir koro oluşturmuşlardı.

Wirr, Yeşil Salon'un girişinin bulunduğu köşeyi dönerek sarayın ana fuayesini geçti ve ilk başta geçitteki olağandışı ışık miktarını fark etmedi.

Sonra kayarak durdu, omurgasından aşağı bir ürperti aktı.

Yeşil Salon -ve ötesindeki fuaye- ... yok olmuştu. Onların yerinde şimdi sadece dönen, kızgın bir beyaz toz bulutu vardı, güneş ışığının titrek huzmeleri onun içinden ve ötesindeki boşluk geçitlerinden s z l yordu. Duvar parçaları h l  sarayın üst katından düşerken ufalanıyor ve dağılıyordu, bu da tamamen çökme ihtimaline işaret ediyordu.

Pusun en yoğun olduğu yerden uzakta, Wirr sarayın tüm  n cephesinin dışa doğru yırtıldığını, parçalanmış taş parçalarının yüz metre kadar yattığını görebiliyordu. Deşete düşmüş bir şekilde, yayılmış

uzuvlar ve bazı büyük parçaların insanların üzerine düştüğü yerlerde koyu kırmızı lekeler vardı.

Sersemlemiş bir halde tekrar beyaz buluta odaklandı.

Ortasında, siluet halinde ve yüz hatları seçilemeyen yalnız bir kadın yürüyordu.

Havayı yararak devam eden ve aynı anda her yerden geliyormuş gibi görünen panik çığlıkları sonunda Wirr'in görüşünü yukarı doğru sürükledi. Tozu delip geçen ışık huzmelerinin bu kadar şiddetli bir şekilde kaymasına ve titremesine neyin sebep olduğunu anladığında nefesi kesildi.

Çırpınan, çılgınca bağırان figürler toz bulutunun üzerinde havada sallanıyordu. Bir insana göre, sarayın çatısı kadar yüksekte asılı duruyorlardı. Belki daha da yüksekte.

Ve onlardan en az yüz tane olmalıydı.

"Burada saklandığını biliyorum. *Biliyorum*. Benimle yüzleşirsen daha iyi, daha kolay, daha çabuk olur ama gerekirse seni bulmak için bu binayı paramparça ederim!" Beyaz bulutun içindeki figürden yayılan öfkeli haykırış Wirr'in kulaklarında acı verici bir şekilde yankılandı, bir şekilde güçlendiği belliydi. Sözcükler soluk soluğa, çılgınca söylenmişti. "Gerekirse *arkadaşlarını* parçalara ayırırım!"

Eliyle işaret etti ve havadaki siluetlerden birinin ikiye ayrılmasıyla tiz bir çığlık hızla kesildi, kan ve iç organlar yukarıdaki çığlıklarda yenilenmiş bir çaresizliğin ortasında yere sıçradı. "Yaptıklarının sonuçlarını görüyor musun Tal'kamar? Hâlâ pişmanlık duyuyor musun?" Eliyle işaret etti ve bir siluet daha ayrılıp bir dizi ıslak gümbürtüyle birkaç yere düştü. Kadın dönüp bakmadı, hatta olanları fark etmiş gibi bile görünmüyordu. "Seni saklayanların korku, aşağılanma ve ıstırap içinde acı çekmesine izin verecek kadar korkak mısın? *Neredesin?*"

Kadının bir başka hareketi, sarayın cephesinin yeni bir bölümünün ürpertici bir kükremeyle kopmasına, yukarı ve dışa doğru uçmasına ve büyük taş parçalarının bahçelerin ötesine saçılmasına neden oldu. Bu kayalardan bazıları havada asılı duran insanlara çarptı; paniğe kapılmış, çaresiz çığlıklardan oluşan koro, yere daha fazla kan yağmaya başladıkça daha da şiddetlendi.

Wirr bu manzara karşısında damarlarında dolaşan dehşeti görmezden gelerek Andyn'le birlikte geçit duvarından geriye kalanların arkasına çömeldi ve durumu değerlendirmeye çalıştı. Tal'kamar. İsim geliyordu

Tekrar ve tekrar. Gerçekten de peşinde olduğu kişi Caeden miydi? Kadın güçlüydü - belki de Caeden'in kendisi hariç, Wirr'in şimdiye kadar gördüğü herkesten daha güçlüydü. Onunla kafa kafaya çarpışmasının imkânı yoktu ama saklanıp bunun devam etmesine izin vermesinin de imkânı yoktu.

O ve Andyn arkalarından gelen bir sesle irkildiler, Pria'nın önderliğindeki bir düzine Yöneticinin köşeyi dönmek için acele ettiğini görmek için döndüler, ancak sarayın enkazını ve güneşi engelleyen kıvranan, havada asılı şekilleri gördüklerinde dehşete düşerek durdular.

Wirr onlara oldukları yerde kalmalarını işaret etti ve aceleyle ikinci komutanının yanına gitti. Pria ona şaşkınca başını salladı, bu kez onun varlığından her zamanki hoşnutsuzluğunu göstermiyordu.

"Ne...?" Bir zamanlar Yeşil Salon'un olduğu yeri işaret etti.

"Sanırım sadece bir kişi. Bir kadın." Wirr yutkundu ve grubun taşıdığı silahlara baktı. "Tuzağınız var mı?"

Pria başıyla onayladı. "Çoktan etkinleştirildi."

Wirr, arkasında hâlâ havada asılı duran yüzen figürlere bakarken yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre bu ona karşı işe yaramıyor."

"Prangalarımız da var. Ve kılıçlar," diye ekledi Pria hızla.

Kopan bir uzuv yakındaki geçidin duvarından ıslak bir gümbürtüyle sekti ve Wirr derin bir nefes aldı. Sürpriz onların tarafındaydı ama bunun dışında şanslarını artırmanın bir yolu yoktu.

"Tuzaklarını tekrar kapat. Dikkatini dağıtıp ona Öz ile saldıracağım. Bunu yapabilmeliyim. Bu benim için Andarra'nın savunması sayılır," diye ekledi acımasızca. "Sen etrafta dön, fırsatını bekle. Sadece... elinden geleni yap. Bunun devam etmesine izin veremeyiz."

"Hayır." Andyn başını sertçe salladı. "Ben onun dikkatini dağıtıyorum.

Sen-" "Acele etmek onu yeterince olmaz." Wirr onu açıkça kesti,

yukarıda mücadele eden bedenleri göstererek. "Birazdan orada olursun Andyn, sonra da senin varlığını bile unutur. Eğer dikkatini çekmek istiyorsak, birinin en azından birkaç darbe indirmesi gerekiyor." Midesi çalkalanırken bile başını salladı. "Beni korumak mı istiyorsun? Yöneticilerle git. O bana ulaşmadan önce ona ulaşın."

Andyn dişlerini sıktı. "Birinin size 'koruma' kelimesinin anlamını gerçekten açıklaması gerekiyor, Majesteleri," dedi hayal kırıklığıyla. Yine de Wirr'i rahatlatacak şekilde tartışmadı. O da durumun neyi anlamıştı.

Pria uzun bir süre Wirr'e baktı, sonra başını saygılı bir selamlamaya yakın bir şekilde eğdi. Arkadaşlarına bir şeyler mırıldandı ve sonra onlar ve Andyn aceleyle uzaklaştılar.

Wirr eski görüş noktasına geri döndü. Kadın bulutun içinde bir ileri bir geri yürüyor, ara sıra parçalanmış saraya doğru daha fazla meydan okuma çılgınlıkları atıyordu. Wirr odaklandı, sonra yapabildiği her şeyi tek, keskin bir şekilde sıkıştırılmış bir Öz topunda topladı ve onu volta atan silüete doğru fırlattı.

Beyaz toz, saldırısının yolundan yukarı ve dışarı doğru patlayarak kendisiyle kadın arasındaki havayı temizledi.

Ona çarpmadan bir metre kadar önce, Öz basitçe yok oldu.

Yabancı döndü ve uzun, çaresiz bir an boyunca onunla göz göze geldi. Kadının kızıl saçları beyaz örtünün altından hâlâ görünüyordu ve kızıla çalan zümrüt gözleri adamınkilere dikilmişti.

Sonra o da havaya kaldırılıyordu, yukarı doğru roketlenirken midesi düşüyordu. Başının arkası parçalanmış çatının sivri bir parçasına çarptı ve sersemlemiş bir şekilde çırpınarak, mide bulandırıcı birkaç saniye boyunca yönünü bulamadan döndü.

Görüşü nihayet netleştğinde, kadının vahşi bakışlarının sadece birkaç metre önünde duruyordu.

"Nerede olduğunu biliyor?" diye sordu usulca.

Wirr inledi, ardından ince toz ciğerlerine dolunca öksürdü. "Kim?"

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. "Kalkanın çoğundan daha iyi. Daha iyi ve daha keskin ve daha temiz ve ..." Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak başını salladı. "Ama yalan söyleyecek kadar değil. Bana yalan söyleyecek kadar değil. İsmi tanıyorsunuz."

Kadının arkasında bir hareketlenme oldu ve Andyn, Pria ve diğer Yöneticilerin silahları hazır bir şekilde sessizce onlara doğru koştuklarını gördü. "Haklısın," dedi zayıf bir sesle. "Nerede olabileceğini biliyorum."

İşe yaramadı. Kadın hiç bakmadan arkasını işaret etti ve Andyn ile Yöneticilerin hücumu, etraflarına boş boş bakmaya başladıklarında nazik ve şaşkın bir şekilde durdu.

"O zaman Kalkanını serbest bırak. Bırak da kendim göreyim," dedi yukarıdakilerin devam eden dehşet dolu çılgınlıkları üzerine.

Wirr birkaç uzun an boyunca dehşet içinde ona baktı.

Sonra yavaşça başını salladı ve havada hafifçe dönerken bocalamamak için elinden geleni yaptı. Belki de sadece Tal'kamar hakkında bilgi almak için onun zihnine bakacaktı... ya da belki daha fazlasını okuyacaktı. O

Andarra'nın Sınır'ı korumak için yaptığı her planın ayrıntılarını biliyordu. Kalkanını tam da bu nedenle çalışıyordu.

Kadının yüz ifadesi tehlikeli bir hal aldı ve başını iki yana eğerek önce ona, sonra da arkasındaki gruba baktı.

Grupta göze çarpan tek kişi olan Andyn'e tembelce bir işaret yaptı. Korumanın gözleri aniden, acı verici bir şekilde yeniden açıldı. Wirr ile bakışları kilitlendi, yüz ifadesi her şeyden çok şaşkıncı.

Kafası kırmızı bir iç organ patlamasıyla içe doğru çöktü.

Wirr çaresizce "*Hayır!*" diye bağırdı, Andyn'in vücudunun geri kalanı yere yığılırken görünmez bağlarına karşı çırpındı. Etrafındaki Yöneticiler bu dehşet verici manzaraya hiç tepki vermediler.

"Şimdi bunlara birbirlerini öldürmelerini mi söylesem?" diye sordu kadın usulca, Wirr'in şokundan ve öfkesinden etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Ya da sadece birer gözlerini oymalarını mı emredeyim? İstersem yaparlar, biliyorsun."

Wirr dişlerini sıktı, az önce olanları anlamaya çalışırken ağır ağır nefes alıyordu ama hiçbir şey söylemedi. Kadın uzun bir süre onu izledikten sonra omuz silkti.

Onun arkasında, Yöneticilerin her biri kendi gözüne ulaşmaya başladı.

Wirr umutsuzca "*DURUN!*" diye bağırdı. Yöneticiler kaşlarını çatarak durakladılar. Ellerini yavaşça tekrar indirdiler.

Wirr'i esir alan kişi ilk kez şaşırmış görünüyordu. Dönüp Yöneticilere baktı, sanki şimdi konsantre oluyormuş gibi kaşları çatılmıştı.

Yöneticiler ona boş boş baktılar. Hiçbir şey olmadı.

Tekrar Wirr'e döndü, bu sefer dikkati tamamen onun üzerindeydi. "Nasıl?" Sesi sertleşti. "*Nasıl?*" Başını salladı ve sonra arkasını dönmeden neredeyse küçümseyici bir hareket yaptı.

Arkasında Pria ve diğer Yöneticiler soluk soluğa yere yığıldılar.

Wirr uyuşmuş bir halde onlara baktı. Öldüklerini anlamak için solgun, buruşuk tenlerini ya da cam gibi gözlerini görmesine gerek yoktu. Isiliar, tıpkı Davian'ın Ionis'e yaptığı gibi, onlardan Öz'ü çekip almıştı. Tıpkı Caeden'in Körler'e yaptığı gibi.

"Isiliar!"

Derin ses, yalvarışların kaynayan kakofonisini yarıp geçti

sesler, inilti ve bağırılar yukarıdan aşağı süzülüyordu. Wirr başını çevirdiğinde güçlü yapılı bir adamın tozların arasından onlara doğru yürüdüğünü gördü, bakışları kadına sabitlenmişti.

"Sakın, sakın bu sefer beni durdurmaya çalışma Alaris," diye hırladı Isiliar adlı kadın. "Yeterince engellendim. Yeterince acı çektim. *Yeterince* bekledim." Sözlerinde öfke vardı ama aynı zamanda daha fazlası da vardı; bir umutsuzluk ipliği.

Wirr'in göğsünde zayıf bir umut filizlendi.

"Öyle," dedi adam yavaşça yaklaşırken, ileriye doğru hareketini yavaşlattı ve sanki ürkmüş bir hayvana yaklaşıyormuş gibi elini uzattı. "O burada değil."

"Onu buraya kadar takip ettim," diye hırladı kadın. "O olmalı-"

"Is, bana bak. *Bana bak.*" Adamın derin sesi sessiz ama emrediciydi. "Bu işte senden daha iyiyim ve yalan söylemiyorum. O buradaydı ama İzini saklamanın bir yolunu buldu. O çoktan gitti."

"Hayır. Hayır, hayır, *hayır.*" Artık çaresizlik vardı. "Onu bitirmeliyiz. Bu işi bitirmeliyiz. Bu sadece benim için değil. Eğer ona bir şans verirsek, sadece bir *şans*, o-"

"İnsanları öldürüyorsun, Is. Masum insanları. Etrafına bir bak. Ne yaptıklarını bilmiyorlar," dedi Alaris adındaki adam sessizce. "Bu sen değilsin. Bu hiçbir zaman sen olmadın."

"Belki de öyledir," diye mırıldandı Isiliar, Alaris'in sözlerini kulaklarından kovmak istercesine başını şiddetle sallayarak. "Belki de beni bu hale o getirdi. Tıpkı onun gibi bir canavar."

"Nazik ve kıbarsın," dedi Alaris, o kadar yumuşak bir sesle ki Wirr onu zar zor duyabildi. "Adil ve güçlüsün. Belki de sana bunu unutturdu Is. Ama seni yeniden yaratmadı." Bir adım daha atarak kızıl saçlı kadının koluna temkinli bir şekilde elini koydu. "Burada olmamamız gerekiyor. Onu durdurmak mı istiyorsun? Doğru olanı yapmalıyız. Eve gitmemiz gerek."

Kadın birkaç dakika boyunca ona baktı, sonra etrafına bakındı. İlk kez çevresindeki yıkımı fark etmiş gibiydi.

Yüzü buruştu ve gözyaşları hızla yüzündeki tozda perçemler oluşturmaya başladı.

"Oh, El. El, çok üzgünüm."

Kadın ağlarken adam ona sarıldı, başını göğsüne yasladı. "Her şey yolunda Is," dedi nazıkçe. "Bu senin hatan değil."

Sonra dikkatlice, neredeyse sevgiyle, sakladığı karanlıkta titreşen sırtına sapladı. Kalbine doğru.

Wirr'in yere çakılmadan önce ne olduğunu anlamaya ancak vakti oldu; arkasında -kendisinden çok daha yüksekte- havada asılı duran diğer herkes de yere çakılırken belli belirsiz bir çığlık korusu duydu. Wirr'in beyaz taş döşemeye çarpması bile onu yara bere içinde bırakmış ve sersemletmişti; yavaşça nefesini toplarken inledi ve üzerine düştüğü kolunu dikkatle döndürdü. Acı veriyordu, morarmıştı ama hiçbir yeri kırılmamıştı.

Kafasını kaldırdığında, hem Alaris hem de Isiliar ortadan kaybolmuştu.

Uzun bir süre öylece yattı, sonra arkasından gelen inleme ve ağlama seslerini fark edince kendini ayağa kalkmaya zorladı. Yavaş yavaş kalkan tozun arasından gözlerini kısarak baktı ve manzarayı incelerken biraz sendeledi.

Her yerde cesetler vardı. Bazıları hareketsiz yatıyordu -bilinçsiz ya da ölü, emin değildi- ama diğerleri düşme sonucu açılan yaralardan ya da kırılan kemiklerden dolayı acı içinde kıvranıyordu. Özünü kendi acıları için kullanma dürtüsüne direndi, bunun yerine kendini beyazın kalın sisine doğru ilerlemeye zorladı.

Bundan sonra ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Nerede hayati tehlike arz eden bir yara varsa, onu iyileştirmek için elinden geleni yaptı. Yine de Isiliar'a yaptığı saldırıdan sonra çok fazla Özü kalmamıştı ve çok geçmeden zar zor ayakta durabiliyordu.

Ancak o zaman, parçalanmış bir merdivenin dibinde hareketsiz yatan tanıdık şekli gördü.

Kalbi durdu ve tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve Deldri'yi nazikçe sırt üstü yatırdı, kız kardeşinin yaralarının büyüklüğü karşısında neredeyse ağlayacaktı. Hayattaydı ama nefesleri sığ soluklarla geliyordu. Sol kolu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü ve giysileri parçalanmış, sol tarafı kan içindeydi.

Wirr gözlerini kapadı ve iyileşebildiği kadar iyileşti ama bunun yeterli olmadığını .

"Yardım edin!" Sesi benzer çığlıklardan oluşan bir korodan sadece biriydi ama çaresizdi, başka ne yapacağını bilmiyordu. Ayağa kalktı ama tekrar düştü. Çok fazla Öz vermişti ve kendi yaraları da ağırlaşmaya başlamıştı. Kız kardeşinin elini kendi eliyle kavradı ve sıkıca tuttu. "Burada yardıma ihtiyacım var!" diye tekrar zayıfça seslendi.

Bir düzine ses daha onun yakarışını sarayın yıkıntıları arasında yankıladı.

Ama kimse gelmedi.

Bölüm 30

Davian gerindi, sonra ıskarta yığınının üzerine bir kart attı.

Ishelle ve Erran ona kaşlarını çattı. Fessi bir an kıpırdamadı, sonra eğilip onun gözlerinin içine baktı.

"Hile yapıyorsun," diye duyurdu.

Davian başını sertçe salladı. "Ben bu işte üçünüzden daha iyiyim."

Kulak memesindeki ani acı karşısında şaşkınlıkla irkildi. Elini kaldırdı ve o noktayı ovuşturdu. "Komik değil," dedi, hafif gülümsemesi kelimelere ihanet ediyordu. Yorumunu Fessi'ye yöneltti. Hareket etmiş gibi görünmüyordu ama bunu bu kadar kolay yapabilecek tek kişi oydu.

"Ne?" Fessi masum bir bakışla sorarken, diğer ikisi ona sırtıttı.

Davian homurdandı, sonra sırtarak karşılık verdi. Erran kartları geçtikleri son kasabadan almıştı; oynamanın amacı görünüşte hem Okuma hem de Kalkanlama pratiği yapmaktı. Oyuna konsantre olmak zordu, kartlara bakarken bile onları kafasında maskeliyordu. Kilitli kutular neredeyse hiçbir işe yaramıyordu, çünkü bilgileri alırken onları kapatmak neredeyse imkânsızdı. İlginç ama zor bir alıştırırmaydı.

Bununla birlikte, Davian bu oyunun eğlenceli olduğunu fark edince biraz şaşırmıştı. Art niyetine rağmen, Caladel'den ayrıldığından beri arkadaşlarıyla oturup oyun oynamamıştı. Hatta ondan önceki aylarda bile, tüm çalışmaları yavaş yavaş daha sosyal önceliklerin önüne geçmişti. Kahkahalar, alaylar, sahte rekabet vardı. İyi hissettiriyordu.

Normal hissettirdi.

Yola çıktıklarından bu yana iki hafta geçmişti ve şu ana kadar her şey şaşırtıcı derecede sorunsuz ilerlemişti. Kimse onları durdurmamıştı, kimse onları küçük bir gezgin grubundan başka bir şey olarak tanımamıştı.

Fessi tekrar esnedi, gözlerinin altında koyu halkalar belirdi, tiksintiyle elindeki kartların geri kalanını yere attı, arkasına yaslanıp

yıldızlı, bulutsuz gökyüzü. "Zaten biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Ne kadar uzakta olduğumuzu düşünüyorsun?"

"Bir haftadan az," dedi Ishelle. Başını iki yana salladı. "Korkutucu olsa da. O zamana kadar Ilin Illan'a bile varamamış olmalıydık."

Davian sessizce başıyla onayladı. Hepsi zaman içindeki geçişlerini değiştirmeye yardım etmişti ve her gün öğlen saatlerinde verilen uzun bir mola da dahil olmak üzere sürekli molalar verseler bile, yine de mümkün olabileceğini düşündüğü mesafenin iki katından fazlasını kat ediyorlardı.

Onun, Ishelle'in ve Erran'ın sürece katkıları, şu anda Deilannis'e nispeten yakın olmalarına rağmen anlamsızdı. İşin çoğunu Fessi yapıyor, oburca yiyor ve nihayetinde her gece durduktan birkaç saat sonra yere yığılıyordu. Bu konuda da yardım etmek istediğini sürekli dile getirmesine rağmen, diğerleri nöbet tutarken o deliksiz bir uyku çekiyordu.

Çok geçmeden Fessi'nin kendine özgü horultusu ateşin biraz uzağından yayılmaya başladı ve diğer üçü arasında her zamanki eğlenen bakışları ortaya çıkardı. Bir süre daha sessizce oynamaya devam ettiler, ancak çok geçmeden oyun sona erdi, antrenman yapma arzusu, vücutlarını Öz ile güçlendirmenin bile tamamen engelleyemediği doğal fiziksel yorgunluğun yavaş yavaş üstesinden geldi.

"Görülerimizi kendi aramızda paylaşmaya karar verdik, öyle mi?" diye sordu Erran aniden, dikkatle ateşi inceleyerek.

Ishelle ve Davian birbirlerine baktılar. "Şimdilik. Eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünürsek," dedi Davian. Davian'ın yeteneği geri döndüğüne göre yanlarında Kâtiplik yapabilecek kimse yoktu ve içlerinden biri konuyla ilgili bir şey öngördüğünde, hepsinin ne olabileceğini bilmesi . Her biri de gördüklerini özel olarak kaydediyordu. Her zaman olduğu gibi, çoğu alakasız ve önemsizdi ama yine de önemli olan her şeyin paylaşılması gerektiği konusunda anlaşmışlardı.

"Bence bu iyi bir fikir olabilir," dedi Erran. Nefes alış verişi yavaş ve sabit olan Fessi'ye baktı. "Pek bir şey yoktu. Bölgeyi tanıyamadım ama kuru ve açık bir çöl gibiydi."

Davian bir an düşündü. "Adalar'da bir yerde mi?"

Erran başını salladı. "Kum yok. Sadece sert zemin, canlı bir şey yok. Sen oradaydın, Fess de oradaydı. Kendimi ya da Ishelle'i görmedim." Omuzlarını yuvarladı. "Miğferleri yoktu ama senin Kör askerlerle birlikte olduğundan oldukça eminim," diye ekledi usulca.

Davian rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Esir miydik?"

"Evet, benim de görebildiğim sadece ikinizdiniz," dedi Erran.

Davian bu ifadeyi başını sallayarak kabul etti ve bu kavram karşısında fazla endişelenmemeye çalıştı. "Başka bir şey var mı? Bunun birkaç hafta önce gördüğüm imgelemle bir ilgisi olabilir mi?"

Davian diğerlerine Prythe'dan ayrılmadan hemen önce gördüklerini anlatmıştı; çelikten kayan odada birden fazla Gassandrid'e karşı verdiği mücadele ve sonrasında Nethgalla ile yaptığı kısa konuşma hâlâ sık sık aklına geliyordu. Birkaç ay önce, bu son ismin efsanevi Ath'inkiyle aynı olmasına sadece gülerdi. Ama Deilannis'ten sonra, Malshash onun varlığını doğruladıktan sonra ...

Yine de bunların hepsi hala varsayımdı. Geleceğin neresinde ya da ne kadar uzağında olduğunu gösteren çok az şey vardı ve o zamandan beri önündeki güne dair sadece iki kısa imgelem görmüştü. Başka bir şey görmemişti.

Erran ona özür dileyen bir bakış attı. "Fark ettiğimden değil. Dediğim gibi, kısa sürdü." Tekrar Fessi'nin uyuyan formuna baktı. "Ben sadece... Ona söylemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Şu anda olmaz. Endişelenecek fazladan bir şeye ihtiyacı yok."

Ishelle sessizce, "Çok ," diye gözlemledi.

"Tahmin bile edemezsiniz. İster inanın ister inanmayın, pek çoğunu saklıyor." Erran başını salladı. "Sınır'ı mühürlemenin önemli olduğunu biliyor ama asıl hedefi Scyner. Onu bulduğunda..." Sustu.

Davian kaşlarını çatı. Elbette neler olduğunu biliyordu - Kol'un Scyner tarafından öldürüldüğünü ve ölü Augur'un Fessi için çok şey ifade ettiğini biliyordu. Her ne kadar onaylayamasa da, onun intikam alma kararlılığını anlayabiliyordu.

"Gördüklerini ona anlatmanın yarardan çok zarar getireceğini mi düşünüyorsun?" "Ne işe yarayacağını bilmiyorum. O... değişti, bu son birkaç aylarca." Erran yorgun bir ifadeyle başının arkasını ovuşturdu. "Sanırım ben de öyle ama onun kadar değil. Kendini o kadar zorluyor ki; eğer sonunda bir mahkum olduğunu öğrenirse..." Omuz silkti. "Zaten yıllar sonra olabilir."

Davian yavaşça başını salladı. "Bundan bahsetmeyeceğiz," dedi sessizce ve Ishelle de onu onayladı.

Yanında oturan Ishelle aniden esnedi. Sonra gerindi ve ayaklarını sürüyerek başını onun kucağına koydu.

Davian içini çekti ve hafifçe kayarak başını yatağın üzerine koydu.

Çimen, beklediğinden biraz daha kabaydı ama canını yakacak kadar sert değildi. Yoldaki ilk haftalarından sonra Ishelle eski mizah anlayışının bir kısmını geri kazanmış gibiydi; buna ne yazık ki onu rahatsız etmeye çalışmaktan aldığı zevk de dahildi.

Kendisine sırtan Erran'a gözlerini devirdi, sonra yere bakıp Ishelle'in ona pis bir bakış attığını gördü.

Kadın tekrar oturma pozisyonuna geçerken, adam neşeyle omuz silkti.

"Ben de sormak istiyordum," dedi, birden aklına geldi. "Asha hâlâ Ilin Illan'da mı?" Ishelle daha önce Asha ile fiziksel temas kurmuş ve böylece onu takip edebilmişti. Davian onu çok sık sormazdı -hiç değilse sorduğu zaman aldığı sürekli alaylara katlanmak istemiyordu- ama onun iyi olduğunu bilmek güzeldi. Ishelle yüzünü buruşturarak uzun siyah saçlarındaki dal ve ot parçalarını temizledi, sonra gözlerini kapattı. Bir süre sonra kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Değil," dedi. "Kuzeye doğru gidiyor. Tam olarak bize doğru değil ama kesinlikle kuzeye." Tekrar esnedi ve ona söyleyebileceklerinin bu kadar olduğunu belirtti. "Her neyse, güzel bir gece," diye gözlemledi.

neşeyle. "Sanırım yürüyüşe çıkabilirim."

Davian esnemeyi yankıladı, başını salladı ve bir kez olsun sorduğu için kendisiyle alay edilmeyecek gibi görüldüğü için minnettar oldu. "Teşekkür ederim. Dışarıda dikkatli olun," diye ekledi, gerçek bir endişeden çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Herhangi bir kasabadan uzaktaydılar ama yol, pek fazla tehlike görmeyi beklediği bir yol değildi.

Ishelle ağaçların arasında kayboldu ve bir dakika boyunca sadece ateşin çıtırtısı ve ara sıra huzursuz bir atın kişnemesi duyuldu. Davian sonunda daldığı hayallerden başını kaldırdığında Erran'ın meraklı bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü.

"Ne?" Davian kıpırdandı. "Ben bir şey mi yaptım?"

Erran gülümseyerek başını salladı. "Gerçekten göremiyorsun, değil mi?" Bu bir sorudan ziyade bir ifadeydi ve belli ki onu eğlendirmişti.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ishelle." Erran ona sert bir bakış attı.

Davian ona baktı ve sonra homurdanarak başını salladı. "Tanıştığımız andan beri bunu yapıyor," dedi Erran'a sertçe. "Bunun beni rahatsız ettiğini biliyor. Kader, yüzüm kızarmadan bunu nasıl görmezden gelebileceğimi öğrenmem için onunla yolda neredeyse bir ay geçirmem gerekti. Ama bu bir şey ifade etmiyor."

"Fates ama öyle." Erran öne doğru eğildi. "Onu görmedin mi

Sadece o zaman mı? Ya da ondan Asha'nın nerede olduğunu söylemesini her istediğinde?"

Davian kaşlarını çattı. "Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama..." Başını yavaşça salladı. "Bence yanılıyorsun ama yanılmasan bile ben ne yapabilirim ki?"

Erran iç çekti. "Fess ve ben geçen gün bu konuyu konuşuyorduk ve yapabileceğin bir şey olduğundan emin değilim," diye itiraf etti. "Bunun olmayacağını biliyor. Ama... bazen ona karşı daha nazık olabilirsin. Kendini belli ediyor ama hala duyguları var. Birdenbire canı istedi diye yürüyüşe çıkmadı."

Davian yüzünü buruşturdu, kalbi sıkıştı. Ishelle hakkındaki fikrini asla değiştirmeyecekti, bundan emindi ama o hâlâ onun arkadaşıydı. İstemeden de olsa ona karşı sert mi davranmıştı? Onu incittiği düşüncesinden nefret ediyordu.

"Belki de peşinden gitmeliyiz?"

Erran homurdandı. "Ona birkaç dakika ver. O zamana kadar dönmezse, belki peşinden gidebilirsiniz." Omuz silkti. "Onunla gerçekten konuşmak için bir fırsat olabilir. Etrafta kimse olmadan havayı temizlemek için."

Davian yüzünü buruşturdu ama başını salladı.

Bundan sonra bir süre sessizlik oldu, sonunda Davian kıpırdanarak Erran'ın kısa bir baş sallamasını sağladı.

Diğer Augur ona sessizce, "Üzerine fazla gitme," diye hatırlattı.

Davian başını onaylarcasına eğdikten sonra ateşin ışığından uzaklaştı. Ishelle'in gittiğini gördüğü yöne doğru ilerleyerek yol boyunca dolaşırken gözleri yavaş yavaş alışıyordu. Tam olarak bir ormanda değillerdi ama kamp yapmak için durdukları alan oldukça sık ağaçlıktı ve kamp ateşi kısa sürede gözden kayboldu.

Yıldız ışığı ona yeterince iyi yol gösteriyordu - ağaçlar gökyüzünü kapatacak kadar yakın değildi - ama bir süre sonra Kan'ı iterek duyularını ileriye doğru uzattı. Çok fazla ağaç vardı, çalılıkların arasında sürünen gece yaratıklarının birkaç belirsiz çizgisi vardı ama Ishelle'den hiçbir iz yoktu.

Kaşlarını çattı; onunla hemen karşılaşmayı bekliyordu. Hepsi de geceleri kamptan fazla uzaklaşmamaları gerektiğini biliyordu. Bir bölgenin güvenli olduğunu düşünseler bile, yolun tehlikesiz olduğundan emin olmanın hiçbir zaman güvenilir bir yolu yoktu.

Daha da ilerlerken omuzlarını rahatsız edici bir şekilde yuvarladı.

Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Yolun ortasında durdu ve gözlerini kapattı.

Etrafindan çok hafif bir ses geliyordu. Neredeyse duyulmayan bir uğultu, havadaki bir titreşimden biraz daha fazlası.

Ve diğer her şey sessizdi.

Ishelle'den herhangi bir iz aramak için tekrar kan kullanarak gergin bir şekilde ilerledi. Kuru zemine ve dallara bastıkça ayak sesleri çıtırdıyordu ama bu ses bile kısılmış gibiydi.

Sonra, nihayet, ileride bir insanın belli belirsiz parlayan dış hatlarını yakaladı.

Ishelle devrilmiş bir ağacın üzerine oturmuş, sırtını bir diğerine yaslamış, yüzü yola dönük bir şekilde açıklığa doğru bakıyordu. Nefes verdi, durumun garipliğine rağmen yaklaşırken omuzlarındaki gerginlik hafifledi.

"Ishelle?" Tereddütle öne doğru bir adım attı ve yıldız ışığında ancak belli belirsiz seçilebilen Ishelle'e yaklaşıncaya Kan'ı serbest bıraktı. "Bir süredir yoktun. İyi misin?"

Ishelle kımıldamadı ve Davian içini çekti. "Bak, daha önce olanlar için özür dilerim," dedi sessizce, onun önüne geçerek. "Sanırım..."

Kelimeler dudaklarında can verdi.

Ishelle'in vücudunu delen parmak inceliğindeki sivri uçlu dikenlerin uzunluğu bir metreden fazlaydı; kötü siyah dikenler karnını, kollarını ve göğsünü keserek onu gövdeye çivilemişti. Farklı açılarda yerleştirilmiş dört tane vardı ve her biri gümüşü ışıktaki parlıyordu, koyu, yapışkan sıvı kürecikleri birleşiyor ve yavaşça önündeki yere damlıyordu.

Birkaç dakika önce yumuşak olan uğultulu titreşim aniden gök gürültüsüne dönüştü.

Davian şoku üzerinden atıp irkildi, görüş alanının köşesinden gelen bir hareket bulanıklığı onu uyaran tek şeydi. Az önce durduğu boşlukta devasa bir şekil vızıldarken kendini yere attı, tiz sesi kulaklarını tırmalıyordu.

Yuvarlandı, çılgınca etrafına bakındı, nefesleri ani dehşetten kısa ve keskin geliyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Davian dişlerini sıktı, uzuvlarını çözülmeye zorladı ve tökezleyerek ayaklarına doğru yürüdü. uğultusu tekrar yükseldi. O gökyüzünü aradı.

çaresizce, yıldız ışığında karanlık bir kütle gördüğünde bir çılgılığı bastırdı. Ama bir anda yok oldu.

Uğultu artık her tarafını sarmıştı ve o da beklenen saldırı yüzünden derisi kaşınırken, birdenbire kavraması imkânsız hale gelen kan için umutsuzca çırpınarak koşmaya başladı. Karşıdaki ağaçların altındaki gölgelerde bir şey hareket ettiğinde neredeyse açıklığı geçmek üzereydi.

Sha'teth önünde belirdiğinde kayarak durdu.

Kan'ı tekrar itmeye çalıştı, kendini savunmak için Öz'ü yakalamaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı; bunun korkudan mı yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığını anlayamadı. Yönünü değiştirdi, bu kez sola doğru hareket etti, tedirgin edici, doğal olmayan hızlı yürüyüşüyle kendisine doğru gelen yaratıktan uzaklaştı.

Sha'teth eliyle işaret etti ve bir Esans şimşegi geceyi yararak Davian'ın omzunun üzerinden süzüldü. Işık gözlerinin önünden geçerken ayağının altındaki bir köke takıldı, sonra kulaklarını dolduran uğultu ve vınlama sesiyle yere düştü.

Kalbinin derinliklerinde öldüğünü biliyordu.

Korkunç, her şeyi kuşatan sese karşı gözlerini kapattı ve tekrar kan'a uzandı. Bu sefer onu kavradı.

Derhal, zamanın akışını kendi etrafında bükülmeye zorladı.

Üzerinde yükselen sha'teth'i görmek için yuvarlandı, hareketleri diğer her şey kadar yavaş değildi. Davian'ın tam üzerinde, açıklığın yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne karşı siluet halinde duran *bir şey* vardı. Siyah şekillere bir anlığına göz attı. Bulanık kanatlar ve parlayan sarı gözler. Mızraklara benzeyen, kaburgaya benzeyen ama her bir vücuttan çıkıntı yapan, siyah balçıkla parlayan sıralar.

Hareket. Sha'teth eğildi, soğuk, beyaz bir el onu ayağından yakaladı. Davian tekmeyle uzaklaştırmaya çalıştı ama işe yaramadı.

Sha'teth çekip döndürdü ve onu havaya uçurdu.

Davian hantal bir şekilde yere indi, göğsü yerde sekerken ve omzu kalın gövdeli bir ağaca çarparken ciğerlerindeki hava boşaldı. Derisini kesen sert ağaç kabuğunun keskin acısı yüzünden görüşü bulanıklaştı ve zaman kavramını kaybetti; aniden gök gürültülü uğultu bilincine geri döndü, daha önce olduğundan daha öfkeli gelen feryatlarla noktalandı.

Ondan sonra her şey bir sis bulutu içinde geçti. Sha'teth'in yanındaki toprağın aniden beş mızrak filizlendirdiğini görebiliyordu, hepsi loş gümüşü ışıktaki siyah sızıyordu; bunun tam olarak ne olduğunu anlaması uzun bir anını aldı

Bir dakika önce yattığı yerde. Sha'teth bir şekilde gölgeli kılıcını uzatmıştı ve Davian'ın tam olarak seçemediği şeylere zarıfçe kesikler atarken, havada inanılmaz derecede yükseğe sıçırıyordu. Islak gümbürtüler vardı. Daha öfkeli sızlanmalar, uğultular, ama aniden uzaklaşan sesler.

Ve sonra sessizlik.

Sonunda bakışlarını tekrar kaldıracak enerjiyi ve cesareti topladığında yalnızdı.

Yavaşça, kaskatı bir şekilde kendini ayağa sürükledi, temkinli bir şekilde esnerken her kası protesto ediyordu. Hiçbir yeri kırılmamıştı.

Bakışları, saldırıya uğradığında üzerinde oturduğu belli olan sandığa hâlâ bağlı olan Ishelle'in bedeninde gezindi. Gözleri açıldı ve boş gözlerle ileriye bakıyordu. Tek hareket göğsünün hafifçe inip kalkmasıydı.

Davian'ın bunun ne anlama geldiğini anlaması bir an aldı.

Yaralarını unutarak koştu, kızın önünde dizlerinin üzerine çöktü, gördüklerine inanmaya cesaret edemiyordu. Ama bu sadece bir yanılsama değildi, ağaçların değişen gölgeleri. Kadın nefes alıyordu.

Dehşet ve umut karışımı bir duyguyla ona baktı. Mızraklar inceydi, belki de işaret parmağı genişliğindeydi ama saplandıkları yer vücudunu delip geçmişti. Ne yüzüne, ne boynuna, ne de kalbine saplanmıştı. Mide, gerçi, iki tane. Sağ omuz. Sol uyluk. Her biri açıkça vücudunun diğer tarafından çıkmış ve onu arkasındaki tahtaya sabitlemişti.

İlkini almak için uzandı; bunun tehlikeli olduğunu biliyordu ama onu iyileştirecekse, bunu hâlâ vücudundayken yapamazdı. Yine de eli silahtan sadece bir santim uzaktayken durakladı. Büyük, sümüksü siyah kürecikler hâlâ içinden sızıyordu; sadece ucundan değil, şaft boyunca her yerinden. Havada da keskin bir koku vardı.

Elini tekrar geri çekti, sonra dikkatlice çevredeki ormandan bir miktar Öz çekti ve ilk mızrağın etrafına doladı. Şaşırtıcı bir şekilde Öz bağlanmış ya da dağılmış gibi görünmüyordu; daha ziyade siyah maddeye dokunamadan kaymış gibi görünüyordu.

Davian kaşlarını çatı, yükselen paniğinin onu alt etmesine izin vermedi. Konsantre oldu, Öz'ü bir tabakaya daha yakın bir şeye yönlendirmek için kan'ı nazikçe dokudu, mızrak boyunca kaydı ve sonra uzak ucun üzerine kapandı. Dişlerini sıkarak *çekti*.

Mızrak serbest kaldı, siyah bir çamur izi bıraktı ama kan yoktu,

Görünüşe göre, onun ardından.

Davian rahat bir nefes almanın yarısındaydı ki kalbi küt küt atmaya başladı. Ishelle hareketsizdi.

Nefes almayı bırakmıştı.

Davian çaresizce diğer mızrakları çıkarmaya koyuldu. Yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığını bilmiyordu ama onu iyileştirmenin başka bir yolunu da düşünemiyordu. Her biri bir öncekinden daha kolay çıktı, sonunda Ishelle'in gevşek formu yüzü öne doğru yere yığıldı, vücudu nihayet serbest kaldı.

Davian onun yanında diz çöktü, onu sırt üstü yatırırken elleri titriyordu. Nefes almıyordu, yaşam belirtisi yoktu.

Tıpkı Ell gibi.

Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına geldi ve Davian'ın birden başı döndü, hiç yapamadığı düğünü yeniden yaşadı. Yaşadıklarını ve sonra tüm bunları geri almak için yaptıklarını yeniden yaşadı.

Homurdandı, kafasındaki görüntüleri çıkarmak için başını şiddetle salladı. Ishelle, Elliavia değildi.

Ama yine de Malshash'ın onu kurtarmak için ne yapmaya çalıştığını hatırlıyordu.

Yapabildiği her yerden Öz çekmeye başladı, Ishelle'in içine akmasına izin verdi, iplikler o yönlendirdikçe çok sayıda ve karmaşıktı. Yaraların kapanmaya başladığını görmekten çok hissedebiliyordu; bunu yapmadan önce muhtemelen siyah sızıntıyı ondan daha fazla çıkarmaya çalışması gerektiğini biliyordu, ama bunu yapacak imkânı olsa bile zamanı yoktu.

Ishelle hâlâ nefes almıyor, gözlerini açmıyordu. Davian gittikçe daha fazla Öz alarak, duyularının ulaşabildiği kadarıyla yaşayan her şeyden kaptıkça panik başladı. Etrafta hiç insan yoktu, bundan emindi. Yine de hayvanların özünü boşaltmaktan hiç çekinmiyordu. Eğer bu arkadaşının hayatını kurtarmak anlamına geliyorsa.

Hayal kırıklığı içinde hırladı, kaynakları tükenmeye başladığında gözyaşları oluşmaya başladı. Tıpkı Ell gibiydi. Buraya daha önce de gelmişti. Bunu zaten yaşamıştı ve iki acı birbirine karışmaya, bir olmaya başladı.

Yine kaybediyordu ve yaptığı hiçbir şeyin önemi yoktu. Yeterince iyi değildi, yeterince güçlü değildi.

Başaramamıştı.

Arkasına yaslandı, bitkin, başı dönüyordu, gözlerinden akan yaşları kırptırıyordu. Ishelle boğulurcasına bir solukla ayağa kalktı.

Bölüm 31

Grup istikrarlı bir şekilde doğruya doğru ilerlerken Asha sessizlik içinde at sürüyordu, günün sıcaklığı hoştu.

Yolculuklarının yarısından fazlasını tamamlamışlardı ve şu ana kadar ilerlemelerinin önünde çok az engel vardı. Aslında, yola çıktıklarından beri alışılmadık bir yorgunluk hissi ve ara sıra baş dönmesi nöbetleri dışında -endişe verici işaretler, ama hiçbiri Ilin Illan'daki nöbetlerin ciddiyetine yaklaşmıyordu- Asha'nın şimdiye kadarki en büyük sorunu can . Artık şafaktan önce kalkmaya, çalışmaya ve gün boyunca Temsilci olarak görevlerine yardımcı olmaya alışmıştı. Mevcut tempoları sabit olsa da, bu monotonluk sinirlerini yıpratmaya başlamıştı.

Gruptaki hiç kimsenin onunla konuşmakla pek ilgilenmiyor gibi görünmesinin de bir faydası olmamıştı. Yolculuk için gönüllü üç Üstün Yetenekli -Charis, Tyrin ve Lue- onunla nadiren iki kelimedenden fazla konuşuyor, kendilerini tutuyor ve izlemediğini düşündüklerinde ona yan gözle bakıyorlardı.

Bir de partideki diğer ikisi vardı, göze çarpan ve onun kadar yalnız görünen. Breshada sessizce ilerliyor, kırmızı pelerinini her birkaç dakikada bir sanki tenine asit gibi değiştirmiş gibi düzeltiyordu. Diğer Üstün Yetenekliler onun kim olduğunu bilmiyordu ama onunla sohbet etmek için yaptıkları birkaç girişim -özellikle de biraz fazla ilgi gösterdiği belli olan Tyrin'inki- grubun sürekli asık suratlı bakışlarıyla sonuçlanmıştı.

Breshada da Asha'ya karşı dostça davranmaktan çok uzaktı ama yine de konuştuklarında ses tonu en azından hafif bir saygı ifadesi taşıyordu. Eski Avcı, yolculukları başladığından beri Öz'ün nasıl kontrol edileceğine dair iki kısa ders almıştı ve her ikisi de Breshada'nın tiksinti kisvesi altında uzaklaşmasıyla sonuçlanmıştı ama Asha muhtemelen hayal kırıklığından şüpheleniyordu. Kavramlar zor değildi ama Breshada da onlarla büyümemişti.

Öte yandan, Laiman kendisine karşı son derece güler yüzlü ve dostça davranmıştı.

ve kesinlikle önemli hiçbir şey söylemedi. Krala yakın geçirdiği uzun yılların bir sonucu muydu, yoksa tamamen başka bir şey miydi, Asha bilemiyordu. Adam havadan sudan konuşmakta harikaydı ama sohbet önemli bir konuya kaymaya başlar başlamaz ustalıkla konuyu başka bir yöne çekiyordu.

Onun varlığı Asha'yı şaşırtmaya devam ediyordu. Savaşın sonra Elocien'in ofisinde kulak misafiri olduğu şeylere rağmen -Taeris ve Laiman'ın herkesten sakladıkları bir tür bağlantıları olduğunu bilmesine rağmen- onun burada olması mantıklı gelmiyordu. Resmi olarak, Meclis yolculuk sırasında kendilerine güvenilir bir şekilde rapor verebilecek birini istediği için buradaydı ve Laiman kolay bir seçim olmuştu. Sevilen, zeki ve gerçekten de gitmeye istekli biriydi.

Yine de Asha bundan daha fazlası olduğundan emindi. Sadece zaten bildiklerini açığa vurmadan daha fazlasını öğrenmenin bir yolunu bulabilmeyi diliyordu.

Karşı yönden gelen grup görüldüğünde öğle vaktiydi.

Laiman onları görünce hemen kaskatı kesildi ve Charis nefesinin altından küfretti. Asha'nın görebildiği beş mavi pelerinli vardı ve yaklaşan Yöneticilerin her biri silahlı görünüyordu.

"Sakin olun ve hiçbir şey söylemeyin," dedi Laiman arkadaşlarına sert bir ses tonuyla. "Seyahat etmek için her türlü hakka sahibiz ve bunu kanıtlayacak belgelerim var. Her şey yoluna girecek."

Yolda Yöneticilerle ufak tefek sorunlar yaşamışlardı; bir keresinde, sırf başlarındaki Yönetici onlara rahatsızlık vermeyi eğlenceli bulduğu bir saat boyunca durdurulmuşlardı. Ama her zaman işe yaramıştı.

Laiman birkaç isteksiz baş selamı aldı ve ilerlemeye devam ettiler.

Yaklaştıklarında, Asha baş yöneticinin onlara şüpheyile baktığını gördü.

"Durun!" diye seslendi onlar duyma mesafesine geldiklerinde. Onlar da onun emrini yerine getirince attan indi ve onlara da aynısını yapmalarını işaret etti.

"Burada yetkili kim?" diye sordu, ses tonundaki rahat üstünlük Asha'nın dişlerini şimdiden germişti.

"Ben." Laiman cebinden bir kâğıt çıkararak öne doğru itti. "Laiman Kardai, Kral Kevran Andras'ın danışmanı. Bu partinin seyahat etmesi için onun imzalı iznini aldım." Teknik olarak artık gerekli değildi- yasası ile ilgili kısıtlaması Üstün Yetenekliler

hareket yaklaşık bir ay önce kaldırılmıştı; ancak bu tür değişikliklerin haberi bazen taşraya yavaş yayılıyor ve genellikle daha da tembel bir hızda kabul ediliyordu.

Yönetici, Laiman'ı sabırsızca öne doğru salladı, belli ki onun iddia ettiği kimlik bilgilerinden etkilenmemişti. Kâğıdı keskin bir gözle inceledi, sonra başını kaldırıp grubun geri kalanını taradı.

Bakışları Asha'nın üzerine düştüğünde durakladı, ifadesi karardı.

"Bu, grupta bir Gölge'ye sahip olmanızı kapsamıyor," dedi acımasızca.

Laiman kaşlarını çatı. "Belirtilmemiş," diye gözlemledi. "Ama bu *Temsilci* Ashalia Chaedris. Tol Athian adına burada bulunuyor. Kral onun bu yolculuğun bir parçası olduğunun tamamen farkında."

"Ama buradaki notunuzda öyle yazmıyor," dedi Yönetici. Havada ani bir gerginlik vardı ve Asha kalbinin sıkıştığını hissetti. Gölgeler Ilin Illan'ı izinsiz ya da uyarısız terk etmişlerdi ve görüldükleri takdirde isyancıların yakalanması için genel bir emir vardı. Ama Laiman'ın notunun ve partidekilerin sözlerinin varlığını haklı çıkarmak için fazlasıyla yeterli olacağını düşünmüştü.

"Adınız nedir, Yönetici?" diye sordu Laiman sessizce.

Adam tekrar Laiman'a odaklandı, kendisiyle konuşulduğu için şaşkınlık ve öfke arasında kalmış görünüyordu. "Kolis."

"Evet, Yönetici Kolis," dedi Laiman, "size Temsilci Chaedris'in bizimle seyahat etmesine izin verildiğini söylüyorum. Ayrıca size yolculuğumuzun zaman açısından hassas olduğunu söylüyorum; gecikmeyi göze alamayız ve herkes olmadan ilerleyemeyiz. Yolculuğumuz sırasında zaten birkaç Yönetici tarafından durdurulduk ve diğerlerinin hiçbirisi Temsilci'nin varlığına itiraz etmedi."

Asha atından indi, ikisine yaklaşırken dik tutmaya ve bakışlarını dikleştirmeye dikkat etti. Çoğu zaman bu gibi durumlarda görünüş de yasallık kadar önemliydi. Tutuklanacağına ne kadar inanmıyormuş gibi görünürse, tutuklanmama ihtimali de o kadar artardı.

Kolis cevap verirken dudaklarında alaycı bir ifadeyle onu izledi. "Bunun konuyla ilgisi yok. Karşılaştığımız tüm Gölge'leri gözaltına almak ve sorgulanmak üzere Ilin Illan'a geri götürmekle görevlendirildik." Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Ve direnmeleri durumunda, güç kullanma yetkisine sahibiz. Kaçmalarına izin vermektense gerekirse ölümcül güç kullanabiliriz."

"Aslında bu doğru değil," dedi Asha. Bu adamların oluşturduğu bariz tehdide rağmen sakın ve soğukkanlı görünmek için elinden geleni yaptı. "Meclis size Gölgeleeri sorgulama ve şiddet içeren bir işbirliği yapmama durumunda onları İlin İllan'a getirme hakkı verdi. Öldürmekten hiç söz edilmedi."

"O bilirdi. O oradaydı," diye ekledi Laiman.

Kolis omuz silkti. "Size sadece üstlerimin bana söylediklerini söyleyebilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Ve emri Geladra Andras'ın kendisinin gönderdiğini söylüyorlar. Bu yüzden caydırılmayacağım, Efendi Kardai. Ona sessizce gelmesini mi söyleyeceksiniz yoksa güç kullanmamız mı gerekecek?"

Bir baş dönmesi dalgası onu vurduğunda Asha'nın nefesi aniden kısaldı; görüşü dalgalanırken dişlerini sıktı ve dizlerinin üzerine çökmek için tüm kontrolünü kullanarak biraz tökezledi. İçinden lanet okudu. Bu saldırılardan biri için olabilecek *en kötü* zamandı.

Kolis ve Laiman ona bakıyordu ama ikisi de bir şey söyleyemeden arkasından başka bir ses geldi.

"Buna hiç gerek yok. Bir tür anlaşmaya varabileceğimizden eminim."

Breshada dudaklarında neşeli bir gülümsemeyle ilerledi. Yöneticilerle muhatap olmaya alışkındı, Asha başının dönmesine rağmen azımsanmayacak bir korkuyla fark etti. Onların kendisinden *hoşlanmasına* alışkındı.

Kolis bir an şaşkınlıkla ona baktı ama kendinden emin duruşundan ya da yanında asılı duran uzun kılıcından çok kırmızı pelerinine baktığı . "Kendini bu işe bulaştırırsan seni de içeri alırız," dedi küçümseyerek ve Asha'ya döndü.

Şaşırtıcı derecede güçlü Öz patlaması Kolis'in göğsüne çarptı, onu eyerinden kaldırdı ve en az bir kemiğinin etli bir şekilde kırılması eşliğinde yakındaki bir ağacın gövdesine mide bulandırıcı bir güçle çarptı.

Sadece Kolis'in acı içinde kıvranırken çıkardığı iniltiyle bozulan dehşet verici bir sessizlik vardı.

Sonra Yöneticilerin hepsi silahlarına davranırken, içlerinden biri bir Tuzağı harekete geçirirken bile Üstün Yeteneklilere geri çekilmeleri için bağıyorlardı. Asha döndüğünde Breshada'nın öfkeden titrediğini gördü ama gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve az önce olanlar karşısında şok olmuş gibiydi.

"Bu bir kazaydı!" Asha sesini diğerlerine duyurmaya çalışarak bağırdı. Neyse ki baş dönmesi geçmiş gibi görünüyordu.

tekrar geçti. Ellerini sakinleştirici bir hareketle dışa doğru uzatmış olan Laiman'la umutsuz bir bakış alışverişinde bulundu.

Bağrıışmalar nihayet sustuğunda adamlardan biri "O tutuklandı," diye hırladı ve bir Kelepçe çıkarıp onlara doğru salladı. Başka bir Yöneticinin yardımıyla yavaşça ayağa kalkmaya çalışan Kolis'e baktı. Adamın kolu doğal olmayan bir açıyla sallanıyordu. "Onu derhal bize bırakın."

"Bu bir kazaydı," diye tekrarladı Asha hayal kırıklığı içinde. "Mühür onda, yani gerçekten birine zarar vermeye çalışsaydı Üçüncü Tenet onu durdururdu. Kasıtlı yapmış olamaz!"

"Ya da bu yeni İlkeler hakkındaki tüm hikâyenin bize anlatılıp anlatılmadığını merak etmek için başka bir neden," diye acı acı Kolis, sonunda nefesini yeniden kazanmıştı. Kolunun acısıyla uğraşırken kelimeler zorlanarak, sıkılmış dişlerinin arasından tükürüldü.

Laiman bir adım öne çıktı. "Bunu senin için iyileştirebiliriz-"

"Beni aptal mı sanıyorsunuz?" diye çıkıştı Kolis kralın danışmanına. "Biz buradayken hiçbiriniz Esans'a dokunmayacaksınız."

İki taraf da gerilim dolu birkaç dakika boyunca sessiz bir şekilde birbirlerine baktı. Sonra Asha'nın solundaki bir hareket onun dönmesini sağladı.

Breshada Kolis'e bakıyordu ama Asha'yı şaşırtan bir şekilde ellerini de kaldırıyordu.

"Teslim oluyorum," dedi yüksek sesle. "Bu grubun geri engellenmeden ilerlemesine izin verilmesi şartıyla."

Kolis'in dudağı kıvrıldı. ". Silahını bir kenara at."

"Sadece onlar ayrıldıktan sonra." Breshada cesaretle Kolis'e baktı.

Kolis bir an düşündü, sonra sağlam koluyla tiksinti dolu bir işaret yaptı. "Öyle olsun." Asha'nın partisindeki diğerlerine ters ters baktı. "Gidin. Fikrimi değiştirmeden ve *hepinizi* tutuklatmadan gidin."

Charis, Tyrin ve Lue başka bir davete gerek duymadan, Asha ve Laiman'ın onları takip edip etmediğine bile bakmadan dönüp yola koyuldular. Belki de Yöneticilere itaat etmeye fazla alışmışlardı ama Asha arkalarından dehşetle bakmaktan kendini alamadı.

"Hayır." Breshada'nın neden kendini feda ettiğinden emin değildi ama bunun olmasına izin verecek değildi. "Bu bir kazaydı ve ben ona kefil olacağım."

"Kaza mı? Eğer yetenekleri üzerinde kontrol sahibi değilse, o zaman sizin gibi görünmesi gerekir. Ona kefil olmanızın hiçbir anlamı yok," diye alay etti.

Kolis.

Asha bir an için gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı.

Kılıcını çekti.

"O zaman bir sorunumuz var," dedi sessizce, Laiman'ın paniklemiş bakışını görmezden gelerek. "Çünkü ya gideceksin ya da Meclis'in bir üyesiyle dövüşmek zorunda kalacaksın. Ve emirlerinin ne olduğu umurunda değil - bu üstlerinin hoşuna gitmeyecektir."

Laiman tereddüt etti, sonra Asha'ya sinirli bir bakış attıktan sonra onun yanına gitti ve isteksizce kendi kılıcını çekti. "Buna Kral Andras'ın danışmanını da ekleyebilirsin," dedi ağır bir sesle. Yolun biraz aşağısında, Asha geri çekilen Yeteneklilerin bu konuşmayı duyunca gördü. Breshada şaşkınlıkla Asha'yı izliyordu ama Asha'yı rahatlatacak şekilde Fısıltı'yı çekmek için hiçbir hamle yapmadı.

Kolis onlara bakarken uzun ve gergin bir sessizlik oldu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kucakladığı kolunun acısına rağmen öfkeli olduğu belliydi.

"Bunun göz ardı edileceğini sanmayın," dedi sonunda, tehdidinde soğuk bir kesinlik vardı, atına beceriksizce tekrar binerken yardım için başka bir Yöneticiye sertçe işaret etti. "Bunu uygun kanallar aracılığıyla rapor edeceğim ve sonuçları olacak."

Onlar cevap veremeden başını yola doğru salladı ve Yöneticiler uzaklaşmaya başladı

Asha nefes , sonra döndü ve Laiman'ın bakışları karşısında irkildi.

"Onun suçu değildi" dedi acımasızca, üç Üstün Yetenekli'nin utangaç bir şekilde kendilerine doğru geri dönmeye başlamalarını görmezden gelerek. Onu dikkatle izleyen Breshada'ya döndü. "Neden teslim oldun?"

Breshada omuz silkti. "Böyle adamlar dikkatsizdir. Bir Yetenekli bir kez Zincire vurulduğunda artık bir tehdit olmaktan çıktığını sanıyorlar." Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı ve Asha birden anladı.

"Onları öldürecek miydin?" diye sordu dehşet içinde.

"Ben kaçacaktım. Ölüp ölmeyecekleri onlara bağlıydı," dedi Breshada sakince.

"Nasıl? Ellerinde bir Tuzak ve bir Kelepçe vardı ve Fısıltı'yı senden alacaklardı."

"Artık bir önemi yok." Breshada yavaşça, isteksizce başını Asha'ya doğru eğdi. Bu pek bir şey değildi; bir onaylama, küçük bir saygı göstergesiydi. Yine de Avcı için bu bir kucaklaşma kadar iyiydi.

Asha bu jest karşılık verdi. Breshada, özel bir nedeni olmadığı halde onu savunmuştu. Eğer Asha'nın davranışları bir şeyler kazanmasına yardımcı olduysa

Breshada ile çekişme halindeyken, belki de bu olay o kadar da kötü değildi.

Döndüğünde grubun geri kalanının tamamının kendisine baktığını gördü. Kızarak, hafif sinirli bir hareketle onları başından savdı. "Yola devam edelim," dedi kabaca. "Neden böyle davrandıklarını bilmiyorum ama burada kalıp geri dönüp dönmeyeceklerini görmek için iyi bir neden yok." Yöneticilerin ardından endişeyle baktı, sonra Laiman'a döndü. "Sence doğruyu mu söylüyordu? Prens Torin'in annesi hakkında?"

Laiman kaşlarını çattı. "Umarım değildir. Eğer yleyse başımız belaya girer," diye itiraf etti. "Ama Düşes Andras ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, Yöneticiler fkeli. İhanete uğramış ve savunmasız hissediyorlar. Birkaç hafta içinde stn Yetenekliler'in tam kontrolüne sahipken, stn Yetenekliler'den birinin onlara emir verir hale geldiler. Dünyada Yöneticilerden stn Yeteneklilerden *daha fazla* nefret edebilecek tek grup olan Gölgelerin artık silahlanmış ve İlkelerden tamamen etkilenmemiş olduğunun keşfedilmesinden bahsetmiyorum bile."

Alnını ovuşturdu. "Muhtemelen rahatlık için olduğu kadar güvenlik için de sürüler halinde seyahat ediyorlar. Korkuyorlar ve bu da onları tehlikeli yapıyor. şimdiye kadar şanslıydık. Yol boyunca karşılaştığımız diğerlerine göz kulak olmamız gerekecek. Mümkünse onlardan kaçınmaya çalışmalıyız." Durakladı, sonra Asha'ya odaklandı, eğildi ve sesini sadece onların duyabileceği şekilde alçalttı. "Sen... iyi misin? Orada bir an bayılacak gibi oldun."

"Ben iyiyim," diye çabucak teminat verdi Asha, ayrıntıya girmeden.

Laiman kaşlarını çattı ama sonunda başını sallamakla yetindi; Asha, Laiman'ın atına tekrar binerken onu tutmakla meşguldü, yardımcı olmak kadar hayal kırıklığını unutturmak için de. Deilannis'e gitmek için hl uzun bir yol vardı.

Sadece bundan sonra işlerin biraz daha kolay olacağını umuyordu.

Akşam için kamp kurduklarında grup sessizdi.

Üstün Yeteneklilerin hepsi Yöneticilerle yzleştiklerinden beri hafif mahcup bir ifade takınmışlardı; Asha onların Breshada' vazgeçme isteklerinin çoğunlukla eski İlkeler altında geçirdikleri uzun yıllardan kalma bir tepki olduğunu bilse de suçluluk duygularını yatıştırmaya çalışmadı. Laiman bu kez tek başınaydı, endişeyle önündeki yola bakıyordu, olay hl

onunla ilgili açıkça.

Bunun için onu suçlayamazdı, gerçekten. Ilin Illan'a döndüklerinde bundan kaynaklanan bazı tatsızlıklar olacağından kuşkusu yoktu.

Bir süre sonra kendini, son birkaç saattir içine kapanık görünen Breshada'nın yanında buldu. Asha ona baktı ve bir sohbet başlatmayı düşündü.

"Neden?" diye sordu Breshada aniden, çadır kurduğu yerden başını kaldırmadan.

Asha durakladı, sonra sorunun gerçekten kendisine yöneltildiğinden emin olmak için etrafına bakındı. Yakınlarda başka kimse yoktu.

"Neden ne?" diye sordu.

"Beni kesinlikle bir yük olarak gördüğünü biliyorum," dedi Breshada yavaşça. "Beni sevmiyorsun ve bana hiçbir şey borçlu değilsin. Öyleyse neden konuşuyorsun, neden beni kurtarıyorsun?"

Asha bir an gözlerini kısarak ona baktı ve cevabı ciddi ciddi düşündü.

"Çünkü seni almaya hakları yoktu. Yaptığın şey bir kaza," dedi yavaşça. "Ve..." İç çekti. "Muhtemelen bunu duymak istemezsin. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık bizden birisin."

Breshada birkaç saniye boyunca buna bir şey söylemedi, işine etti. Diğer kadın nihayet tekrar konuştuğunda Asha tam da bunun konuşmanın sonu olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"O kılıcını nasıl tutacağını öğrenmen gerek," dedi aniden. "Onu bir tür oyuncak gibi sallaman utanç verici."

Asha gözlerini kırptırdı, bir an yanıt vermedi. "Bu... bir teklif mi?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Bu bir açıklama," dedi Breshada huysuzca. "Seni kılıç kullanırken izlemek beni rahatsız ediyor. Bu... hiç su görmemiş bir çocuğun yüzebileceğine karar vermesini izlemek gibi bir şey. Bunun tekrarlanma ihtimali olduğu için ve bir daha böyle bir duruma düşmek istemediğim için sana öğreteceğim."

Asha yüzünü asmadı. "Kendinizi rahatsız hissetmenizi istemediğim için kabul ediyorum."

Breshada bir süre onu inceledikten sonra homurdandı ama Asha dudaklarında hafif bir gülümseme olduğunu düşündü. "Şafak vakti o zaman," dedi.

Asha yüzünü buruşturdu. "Şafak mı? Uyumak daha iyi olurdu-" "Şafak," dedi Breshada kararlı bir şekilde.

Asha kısa bir süre tereddüt etti; zaten alıştığından çok daha yorgundu ve reddetmeyi şiddetle istiyordu. Ama Breshada'nın elini uzattığını, zeytin dalı uzattığını hissetti.

"Dawn," diye ağır bir sesle kabul etti.

Bölüm 32

Wirr, hiç görmediği kadar boş olan saray koridorlarında tedirgin bir şekilde ilerledi.

Isiliar'ın saldırısının üzerinden dört gün geçmişti ama hâlâ saray duvarları içinde yaşayanlar olayın şoku henüz geçmemiş gibi hareket ediyordu. O da bunu anlayabiliyordu. Burası onun eviydi, Tel'Andras malikânesinden bile daha çok; hayatı boyunca, siyasi düşmanları ne olursa olsun, burası her zaman en azından fiziksel olarak güvende olduğu bir yer gibi gelmişti. Belki iki Tol dışında, tüm krallıkta başka hiçbir yerin burası kadar iyi korunuyor olması beklenemezdi.

Oysa şimdi sarayın önünden gelen çekiç ve testere sesleri, Isiliar'a karşı bunun ne kadar önemsiz olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Onarımlar hızla ilerliyordu ama burada hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Wirr hedefine ulaştığında -sarayın arka tarafında, yeniden inşa seslerinin nispeten daha az duyulduğu kadar uzakta- derin bir nefes aldı. Son olaylar ona ne kadar ağır gelse de, o her zaman

buradayken daha olumlu bir taraf göstermeye çalıştı.

Kapıyı iterek açtı ve odanın iki sakinine toplayabildiği kadar neşeyle gülümsedi.

"Tor!" Yatağında oturduğu yerden onu gören Deldri'nin yüzü aydınlandı. Yakındaki bir sandalyede oturan Dezia da onun gülümsemesine eşlik etti.

"Prens Torin," dedi Dezia kibarca. "Ben de tam kız kardeşinizi tanımaya çalışıyordum."

Wirr onun yanına otururken, "Özür dilerim," dedi.

Deldri dilini ona doğru uzattı. "Dezia'ya birkaç gece önceki gizemli siyah saçlı kız hakkında daha fazla şey bilip bilmediğini soruyordum. Herkes hâlâ bu konu hakkında konuşuyor, biliyorsun. Sen de itiraf edebilirsin."

Wirr homurdandı. Deldri "herkes" derken kendisini ve arkadaşlarını kastediordu; saraya yapılan saldırı diğer herkesin hafızasından silinip gitmişti. Yine de bunu ona gösterme ihtiyacı hissetmedi. "Anlatacak bir şey yok. Güven bana."

"Lütfen." Deldri ona sert bir bakış attı, sonra komplocu bir tavırla Dezia'ya döndü. "Bir şey bilmediğine emin misin? Buraya gelirken konuştuklarına bakılırsa, sarayda ilgilendiği *biri* çok açık."

Dezia bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" Dürüst yüz ifadesine rağmen Wirr onun gözlerindeki eğlenceyi görebiliyordu.

Wirr dikkatle onu görmezden geldi. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun Del?" diye sordu.

Deldri içini çekti ve konuya girmeyeceği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sanki artık bu yatakta olmama gerek yokmuş gibi."

Wirr hemen, "Çok kötü yaralanmışsın," dedi. "Sen-"

"Biliyorum, biliyorum." Deldri gözlerini Dezia'ya doğru devirdi. "Bazen benim bir aptal olduğumu düşünüyor."

"Bazen mi?" diye sordu Wirr.

Deldri'nin alaycı ve sinirli hamlesini kolayca savuştururken sırtıttı, yüz ifadesi bu kez tamamen zorlama değildi. Kız kardeşi saldırıyla ya da yaralanmasıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu; yaraları yüzünden mi yoksa gördüklerinin travması yüzünden mi, bilmiyordu. Her iki durumda da minnettardı. Böyle anılarla yaşamak zorunda kalmadan da yeterince şey atlatmıştı.

Deldri sonunda kardeşine vurmaya çalışmaktan vazgeçerek, "Ben iyiyim," dedi. "Arkadaşın Taeris iyi iş çıkardı; sadece biraz kaskatı kesildim. Yara izlerini zar zor görebile."

Wirr başını sallayarak hıçkırdı ve bu sözler karşısında hissettiği acıyı belli etmemek için elinden geleni yaptı. Deldri saraya sadece onun yüzünden gelmişti.

Taeris sonunda, yıkımın ardından ikisini de bulmuş ve iyileştirebildiği diğerleriyle birlikte onları da iyileştirmişti. Dras Lothlar yardım etmiş ve kısa süre sonra diğer Üstün Yetenekliler de gelmişti.

Öyle olsa bile, birçoğu düşme sonucu aldıkları yaralardan kurtulamamıştı.

"Sadece... dinlen," dedi sessizce. "Ayağa kalkıp bir şey yapmana gerek yok, o yüzden kendine gelmek için zaman ayır. Aceleye gerek yok."

Deldri içini çekti. "Annemi gördün mü?"

Wirr biraz acımasızca başını salladı. Geladra saldırıdan iki akşam sonra gelmişti -muhtemelen duyar duymaz gelmişti- ama henüz yolları kesişmemişti.

Dezia sert bir ifadeyle, "Amcanın öyle olduğunu biliyorum," dedi.

Wirr homurdandı. Kral, şükürler olsun ki, iyi bir şekilde

Saldırı sırasında sarayın arkasındaydı ve Wirr son birkaç gündür onunla yakın işbirliği içinde çalışıyordu. Kevran Geladra'yla görüşmesinin ayrıntılarına girmemişti ama onu gördükten sonra belirgin bir şekilde kötü bir ruh hali içindeydi.

Deldri kaşlarını çattı. "Gidip *Torin*'i görmeli. Bunu ona ben söyledim," ekledi Wirr'e.

"Eminim bunu iyi karşılamıştır," dedi Wirr.

Deldri sadece omuz silkti ve annelerinin tepkisinin ne olduğunu pek umursamadığını gösterdi.

Bir süre daha konuştular ama çok geçmeden hekim Deldri'yi kontrol etmek için uğradı ve Wirr ile Dezia'yı odadan kovdu.

Wirr içini çekti. "Taeris ile bir toplantım var. Muhtemelen şimdi oraya gitmeliyim."

"Sana eşlik edeceğim," dedi Dezia neşeyle. "Şu çok ilgilendiğin kız hakkında her şeyi duymak istiyorum."

"Şey... Iria Tel'Rath ile yediğin yemeği hatırlıyor musun?" diye sordu Wirr yürümeye başladıklarında, koluna sert bir yumruk yiyince yüzünü buruşturdu.

İkisi de birkaç dakika boyunca bir şey söylemedi ve sonra Dezia Wirr'e baktı, ifadesi artık ciddiydi. "Peki sen nasılsın?"

Wirr biraz garip bir şekilde omuz silkti. "Şikayetim yok."

Dezia aniden durdu ve onunla göz göze geldi. "Gerçekten mi?"

Wirr yüzünü buruşturdu, sonra özür dilercesine başını salladı. Saldırıdan sonra birbirlerinin güvende olduğundan emin olmuşlardı ama o zamandan beri konuşma fırsatı bulamamışlardı.

"Bu... biraz zaman alacak," diye itiraf etti bir an sonra. "Pria'yı sevmezdim ama kader onun olanları hak etmediğini biliyor. Ve Andyn ..." Sesi takıldı ve boğazındaki yumruyu yuttu. Korumasının ölümü onu kabul etmek istemediğinden daha fazla etkilemişti; adamla arasında bir bağ olduğunu hissetmişti ve ne zaman bu konuyu düşünmesine izin verse, ölümünün acısı Wirr'in göğsünde hâlâ keskin bir şekilde hissediliyordu. "Andyn'i severdim. Hem de çok. Sadece işini yaptığını biliyorum ama..."

"O senin de arkadaşındı. Acı veriyor," diye bitirdi Dezia nazikçe başını sallayarak.

Etrafına bir göz attı, sonra da kolunu hızla sıktı.

Bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdüler.

"Son zamanlarda Aelric'ten haber aldın mı?" diye sordu Dezia sonunda. "Senin için bir şeyler yapmak üzere Miorrette'e gideceğini söylemişti ama şimdiye kadar dönmesini bekliyordum. Özellikle de olanları duymuş olması gerekirdi."

Wirr aniden durdu, gözlerini kapadı ve inledi. Olan biten her şey yüzünden Aelric'i tamamen unutmuştu.

"Henüz dönmedi mi?" Dezia ona sorgulayan bir bakış atarak başını salladığında içini çekti. "Aelric benden ona gitmek için bir bahane vermemi istedi. Halletmek istediği kişisel bir mesele olduğunu ama senin gelmeni istemediğini söyledi." Alnını ovuşturdu. "Bana detayları anlatmadı ama sorun çıkabileceğinden bahsetti. Eğer öğrenirsen kendini tehlikeye atacağından endişeleniyordu."

Dezia gözlerini Wirr'den ayırmadan arkasına yaslandı. "Yani gidip aptalca bir şey yapmış olma ihtimali çok yüksek," dedi kesin bir ifadeyle.

Wirr başka tarafa baktı. Bakışlarında incinmişlik ve hayal kırıklığı vardı. "Özür dilerim, bir şey söylemeliydim. I ..." Elini ovuşturdu. Alın, bahaneler uydurmak istiyor ama aslında hiçbir meşru bahane olmadığını biliyordu. "Kötü bir karardı."

"Gerçekten öyleydi." Dezia'nın kardeşi için duyduğu belirgin endişede yadsınamaz bir öfke unsuru vardı ama yine de sakindi. "Tehlikeli bir şey yaptığını biliyordun ve bana söylemedin."

"Evet," diye sessizce onayladı Wirr.

Dezia onun bakışlarını karşılamaya devam etti. "Gerçekten nereye gittiği hakkında bir şey söyledi mi?"

"Variden," dedi Wirr. "Nedenini söylemedi ama." Dezia birkaç dakika düşündü. Sonra rengi soldu. "Telemaki. Devarius Telemaki Variden'da yaşıyor."

Wirr ona boş boş baktı. "Kim o?"

"Şarkı için Aelric'i destekleyen grubun başındaki adam," dedi Dezia yumuşak bir sesle.

Wirr'in onun ne söylediğini anlaması bir an sürdü. Sonra yüreği ağzına geldi ve daha fazlasını öğrenmediği için içten içe kendine lanet okudu. Aelric Kılıçların Şarkısı'ndaki son maçını kasten kaybetmiş ve ona destek verenlere bir servete mal olmuştu.

Aelric'in ondan neden yalan söylemesini istediğini şimdi anlıyordu. Dezia'nın onun nereye gittiğini bilseydi buna seyirci imkânsızdı.

Wirr hemen, "Soruşturma yapımları için birkaç adam göndereceğim," dedi.

Dezia başını iki yana salladı. "Hayır, herkese ya burada ya da kuzeyde ihtiyacın var," dedi isteksizce. "Etrafa soracağım. Neler olduğunu öğrenebilecek bazı insanlar tanıyorum."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dezia uzun bir süre sessiz kaldı.

"Şimdilik değil," dedi sonunda, ses tonunda hâlâ yoğun bir acı vardı. "En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum Wirr, ama..." Çenesi biraz sıkıştı ve duygularını içinde tuttuğunu görebiliyordu. "Bunu daha sonra konuşmalıyız. Bunu sindirmek için bir şansım olduğunda."

Wirr tereddüt etti -bu sorunu çözmeden gitmesine izin vermek istemiyordu- ama bir saniye sonra başını salladı.

"Eğer bir şey yapmamı istersen -herhangi bir şey- sadece bana haber ver," dedi yumuşak bir sesle. "Ondan haber alırsam haber gönderirim."

Dezia başını eğdi ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Wirr derin bir iç çekerek masasına oturdu ve babasının not defterini bir kez daha açtı.

Az önce olanları aklından çıkaracak bir şeye ihtiyacı vardı ve Taeris'le buluşmasına kadar dikkatini dağıtmak için aklına gelen en yapıcı yol buydu. Son birkaç gündür bulabildiği her boş vakitte daha fazlasını okuyordu. Başlı başına büyüleyici bir okumaydı ama Isiliar'saldırısından beri başka, daha acil bir ilgisi vardı.

Düne kadar olanların tuhaflığını gerçekten hatırlamıyordu. Saldırının ertesi günü tek endişesi tanıdığı herkesin -ki burada, sarayda oldukça kalabalık bir grup vardı- iyi olduğundan emin olmaktı. Deldri dışında, ona en yakın olanlar saldırıya yakalanmamıştı ama saldırıdan etkilenen pek çok kişi vardı. Bunların çoğu müttefikiydi ve hatta bazılarını arkadaşı olarak görüyordu.

Dün, ölenler için düzenlenen anma töreninde ne söyleyeceğini düşünürken, Pria ve diğer Yöneticiler hakkında tekrar düşünmüştü. Nasıl öldüklerini değil ama Isiliar'ın Kontrolüne nasıl direndiklerini.

Onun çaresizce bağırması, kadının onlara yaptırmaya çalıştığı şeyi nasıl da yarıda kesmişti.

Ne kadar çok düşünürse o kadar emin oluyordu. Bu onun hayal gücü de olabilirdi - ya da Alaris varlığını belli etmeden önce müdahale etmiş de olabilirdi. Ama Wirr'in onlara bağırduğu şeyle bağlantılı *görünüyordu*.

Gözlerini kapadı ve mantığını tekrar gözden geçirdi. Basit bir bağırış Kontrol'ü kırmak için yeterli olmazdı, bu kadarından emindi. *Eğer bir şey yaptıysa -eğer- o zaman bunun nedeni Yöneticilerle olan ilişkisi olmalıydı.*

Northwarden olmasıyla ilgili bir şey olmalı.

Wirr bunun tek başına yeterli olmadığını biliyordu; geçmişte Yöneticilere itaat ediyormuş gibi bile yapmadıkları pek çok emir vermişti. Bunu anlamaya çalışmaktan neredeyse vazgeçmişti ki aklına başka bir faktör geldi.

Yemin Taşı hâlâ cebindeydi.

Wirr, Elocien'in defterinin sayfalarını çevirirken Yemin Taşı'nı boşa kalan elinde yuvarladı. Olası bağlantıyı fark ettiğinden beri taş parçasını gözünün önünden ayırmamıştı. Babasının onu kasasında saklamış olması garipti. Belki de nedeni buydu.

Ve eğer öyleyse, bu sayfalarda bir yerlerde mutlaka ayrıntılı olarak açıklanmıştır.

Dün gecenin büyük bölümünde okumaya devam etmişti ama defter kalındı ve babası çok fazla ayrıntıya girmişti, belli ki hafızası silindikten sonra hiçbir önemli bilginin atlanmamasını sağlamak istiyordu. Defterin büyük bir kısmı gizemli sarışın kadınla yapılan çeşitli gizli toplantıları anlatıyordu; bunlar arasında Wirr'in artık istemeden de olsa aşına olduğu Tuzaklar, Prangalar ve diğer Kaplar'ın birkaç -genellikle şiddet içeren- gösterimi de vardı.

Ancak bu sabah, yeni bir pasaj gözüne çarptığında sadece on dakikadır okuyordu.

Sadece üç hafta önceki toplantımız - nihayetinde bu sayfaların yazılmasına neden olan toplantı - nihayet kalan son sorularımızı yanıtladı.

Gizemli hayırseverimize, darbemizin başarılı olması halinde Üstün Yeteneklilerle bir arada yaşayıp yaşayamayacağımızı sık sık sormuştuk. Şimdiye kadar bize gösterilen silahlar kesinlikle etkili olsa da, yine de silahlardı - belki zafere giden bir yol, ama nihai olarak barışçıl bir topluma değil. Kadın bize bu sorunun cevabını birkaç kez vaat etmişti ve bu karşılaşma onun öngördüğü geleceği nihayet gördüğümüz karşılaşmaydı.

Daha önce birkaç kez yaptığı gibi, cihazlarını bize göstermek için iki Üstün Yetenekliyi esir almıştı. Her zamanki gibi adamlar Kevran'la beni tanır tanımaz bize saldırdılar ve serbest bırakılmamızı istediler. Ancak, sonradan fark ettiğim gibi, tehditleri artık beni tedirgin etmiyordu. Kendi türlerinden başkalarının da benzer şekilde alçaltıldığını gördüğümünden, artık onların otoritesinden eskisi gibi korkmuyor ya da onları kutsamıyordum.

Adamların ağzını tıkadıktan ve silahlarını Andarra'nın dış bölgelerine dağıtmanın lojistiği hakkında bizimle tartışmaya girdikten sonra, kadın küçük bir başparmak tırnağından biraz daha büyük, küçük siyah bir disk çıkardı. Bunu Üstün Yeteneklilerden birinin boynuna bastırdı; beni şaşırtan bir şekilde adam hemen, tamamen felç olmuş gibi göründü.

Ardından diğer Üstün Yeteneklinin zincirlerini çözdü ve ona açıkça direnmesi ya da emirlerini reddetmesi halinde merhamet gösterilmeyeceğini söyledi. Elbette Üstün Zekâlı kadının uyarısını dikkate almadı; Üstün Zekâlı olmayan birinin ona karşı koyabileceğine şu anda bile inanmadığı açıktı. Kadın her ihtimale karşı hazırlıklıydı ve Üstün Yetenekli'nin cezasını çekerken attığı çığlıkları artık hatırlamadığım için minnettar olacağım.

Adamın bir daha direnmeyeceğinden emin olduğunda, meslektaşının boynundaki cihaza küçük bir Öz damlası yönlendirmesini emretti. Bunu yaptıktan sonra, felçli Üstün Yetenekli kasılmaya başladı ve yüzünün her yerinde daha önce hiç görmediğim siyah çizgiler belirdi, sanki damarları karanlık tarafından bozulmuş gibiydi. Bunu izlemek midemi bulandırdı ama benim ve Kevran'ın itirazlarına rağmen - işkenceye hiç benzemiyordu- kadın bize bunun gerekli olduğunu söyledi.

İşlem tamamlanıncaya kadar devam etti ve felçli adam bayıldı. Daha sonra Öz kullanan Üstün Yetenekliyi öldürmeye devam etti, ancak bilinçsiz olanı canlı bıraktı, yüzü artık neredeyse tanınmayacak hale gelmişti.

Bize sakince bu prosedürün Üstün Yeteneklileri güçlerini kalıcı olarak kullanamaz hale getirdiğini açıkladı, ama-

Başlangıçtaki tatsız süreç ve buna bağlı bazı hafıza kayıpları dışında onlara kalıcı bir zarar vermedi. İlk başta Kevran ve ben bu olasılıktan (uygulamanın tatsız yöntemi olmasa da) heyecan duymuş olsak da, kadın bizi bunu genel bir çözüm olarak görmememiz konusunda uyardı. Güçlerinden tamamen ve kalıcı olarak vazgeçmeye zorlanmaları halinde Üstün Yeteneklilerin asla barış içinde bir arada yaşayamayacaklarını düşünüyordu - ve düşününce biz de aynı fikirdeydik. Bize bunun caydırıcı bir ceza olarak kalmasının daha iyi olacağını söyledi: idamdan daha az korkunç ama Üstün Yeteneklileri kontrol altında tutacağına şüphe olmayan bir ceza.

Bunu takiben, sadece tam olarak ihtiyacımız olan şey olmakla kalmayacak, aynı zamanda Üstün Yeteneklileri çok daha etkili bir şekilde kısıtlayacak başka bir cihaz olduğunu açıkladı.

Tam bu noktada Jakarris'in kendisi içeri girdi.

Augur'ların başının odaya girdiğini gördüğümde -siyah damarlı Yetenekli hâlâ yerde, akranının kanlı cesedinin yanında yığılmıştı- ölü adamlar olduğumuzdan emin oldum. Jakarris'i sadece uzaktan tanıyor olsam bile, tüm Augur'larda olduğu gibi, onun kim olduğundan şüphe yoktu.

Ancak benim ve Kevran'ın şaşkınlığına rağmen Jakarris bizi dostane bir şekilde karşılamaya devam etti ve amacımızı bildiğini ve aslında yardım etmek için orada olduğunu söyledi. Kendisini açıklamadan önce bağlılığımızdan ve sağduyumuzdan emin olmak istediği için şimdiye kadar bu işe dahil olduğunu gizlediğini açıkladı.

Bu sizin için şüphesiz şok edici bir haber olacak olsa da - ve benim için hala öyle - Jakarris'in niyetinin gerçek olduğuna inanıyorum. Davamızı destekliyormuş gibi yaparak hiçbir şey elde edemez ve o toplantıdan bu yana bize ihanet etmek için yeterince fırsatı oldu. Ona güvenmenin sizin için zor olacağını biliyorum ve bunu tüm kalbimle yapmanızı önermiyorum. Yine de bu gerçekleri hatırlamanızı tavsiye .

Ne olursa olsun, o toplantıdaki tartışmalar ilk başlarda oldukça sertti, ne ben ne de kardeşim Augur'lardan birinin gerçekten onların çöküşünü planlayabileceğine inanmıyorduk. Jakarris bunu sezmişti - ya da belki

Bizi okuyun - çünkü sonunda pozisyonunu detaylandırmakta ısrar etti.

Sonrası duyduğum en tuhaf hikâyeydi; şimdi bile doğru olup olmadığından emin değilim. Kevran, kesinlikle, şüpheci olmaktan çok daha fazlası. Yine de Jakarris inanıyor gibi görünüyor. Nihayetinde eylemlerini yönlendirecek olan şey bu ve bu nedenle önemli olan tek şey bu.

Jakarris'in iddiası şöyleydi: Augurlar uzun zamandır yeteneklerinin doğasında var olan bir tehlikeyi biliyor ve bu bilgiyi aktarıyorlardı - bu tehlike tüm insanlar için çok büyük bir tehdit oluşturunuyordu. İzini sürebildiği kadarıyla her Augur neslinin bu tehlikeyi kasıtlı olarak görmezden gelmeyi seçtiğine inanıyor. Ayrıntılara girmekte isteksizdi, ancak sıkıştırıldığında, Augurların sadece var olmaya devam etmelerinin bile eninde sonunda dünyanın sonuyla sonuçlanabileceğini ima etti.

Bu son cümleyi okuduğunuzda, bana ilk söylendiğinde benim yaptığım gibi güleceğinizi tahmin ediyorum. Bu görkemli bir iddia ama yine de şüphe duymayın: Jakarris buna yürekten inanıyor. Diğer tüm Augur'lar öldükten sonra kendini feda etmeye niyetli olduğunu söylüyor ve ben de öyle yapacağına inanıyorum. Bu nedenle, söylediklerinin gerçek mi yoksa delilik mi olduğunun bile önemli olduğundan emin değilim. Her iki durumda da, o kesinlikle bizim tarafımızda.

Bu açıklamadan sonra Jakarris'in bundan sonraki açıklamalarını ciddiye almak zordu; ancak yine de kadınla birlikte ürettikleri silahların zenginliği dinlemek için ikna edici bir neden sağlıyordu.

İkisi bize isyanımız için buldukları son cihazdan bahsetmeye başladılar: Üstün Yeteneklilerin ve diğer herkesin, olası bir ayaklanma veya gasp edilenlerin misilleme korkusu olmadan yeni bir sosyal hiyerarşi oluşturmaya gerçekten izin verebileceğine inandıkları bir şey. Jakarris bu cihazın Üstün Yeteneklileri -hepsini- bizim seçtiğimiz kurallara bağlayabileceğini ve isteğe bağlı olarak diğerlerini de tamamen farklı kurallara bağlayabileceğini iddia etti.

Hemen bu cihazı neden hemen kullanmadığımızı ve kansız bir darbe gerçekleştirmediğimizi sordum. Jakarris ve kadın birkaç çarpıcı noktaya değindi

Bu konuda en önemlisi, eğer bunu gerçekten sadece güç için yapmıyorsak - devrimimizin başarısını sadece gelecek yıl için değil, gelecek elli yıl için de önemsiyorsak - o zaman bu cihazı fethetmek için bir araç olarak kullanamazdık.

Başlangıçta itiraz ettim ama Jakarris bana Üstün Yeteneklileri bu şekilde köleleştirmenin bizi şimdikinden nasıl daha iyi yapacağını sorduğunda bir cevap veremedim. Kevran sonsuza kadar sert kısıtlamalar getirmeyeceğimizi belirttiğinde, kadın hangi noktada bunları kaldırmanın "güvenli" olacağını düşündüğümüzü sordu. Bir yıl mı? On yıl mı? Bir zamanlar iktidarda olan herkes yaşlılıktan öldükten sonra mı? O ve Jakarris, herhangi bir denge olması için Üstün Yeteneklilerin kararlaştırılan kurallara isteyerek boyun eğmeleri gerektiğinde ısrar ediyorlardı. Aksi takdirde, savaş asla gerçekten sona ermeyecekti.

Sinir bozucuydu, ancak sonunda argümanlarının geçerliliğini kabul ettim - Jakarris, kendisinin ve kadının, uygun olduğunu düşünene kadar cihazı bize vermeyeceğini belirtmeden önce değil.

Bundan sonra tartışma olası kullanımlarına döndü. Jakarris'in önerdiği birkaç tane vardı, ancak Kevran ve benim aklıma yatan bir polis gücü kavramıydı: Üstün Yeteneklilerden sorumlu, onları hizada tutmaya ve aynı zamanda darbeden sonra devam eden tepkilerden korumaya adanmış Üstün Yetenekli olmayan bir grup insan.

Cihaz hakkında daha fazla ayrıntı istediğimde, Jakarris belirsizliğini korudu, ancak geçmişiyile övünmekten mutlu görünüyordu. Cihazın Darecian kökenli olduğunu, iki bin yıl önce Aarkein Devaed'in kuzey istilasına karşı en büyük komutanları tarafından kullanıldığını söyledi. Bu iddia daha önce söylediklerinden daha az çirkin değildi ve cihaz çalıştığı sürece konuyla ilgisi yoktu, bu yüzden açıkça alay etmekten kaçındım. Geçtiğimiz altı ay boyunca gördüklerimizden sonra kim ne diyebilir ki? Belki de gerçekten doğruluk payı vardır.

Sonunda Jakarris, bu işe karıştığını bize açıklamaya karar vermesinin gerçek nedenine geldi. O kabul ederken

Augurlar kendi sorunlarıyla uğraşırken dikkatleri dağılmıştı - Jakarris'in bu arada tartışmayı reddettiği bir şey - hala imgelemler görüyorlardı. Özellikle, birkaç gün önce, iki Augur bağımsız olarak hem beni hem de Kevran'ı kendilerine karşı komplo kurmakla suçlamıştı.

Bu ifşaat açıkça dehşet verici olsa da, Jakarris'in söylediğine göre son zamanlarda yeteri kadar sahte imgelem görüldüğü için Augur'lar bizi tutuklayarak halkla aramızdaki gerilimi daha da alevlendirme riskini almaktansa, kanıt sağlamak üzere bizden bir Okuma organize etmeye karar vermişler. Kevran da ben de bu haber karşısında paniğe kapıldık ve darbe için belirlediğimiz zaman çizelgesini öne alıp almamamız gerektiğini düşündük, ancak Jakarris'in daha iyi bir çözümü vardı - şu anda bu yazıyı yazmamın nedeni de bu.

Kadınla olan ilişkilerimizle ilgili tüm anılarımızı ve özellikle sadakatsiz görünebilecek diğer her şeyi silme yeteneğine sahip olduğunu açıkladı. Kevran ve ben başlangıçta buna karşı çıktık - anılarımızı kaybetme fikri hiç de hoş bir fikir değildi - ama sonuçta Jakarris'in planının mantığı galip geldi. Çabalarımızın geldiği noktaya bakılırsa, başarılı bir saldırı başlatabilecek durumda değiliz. Gerçekçi olmak gerekirse, ilerlemenin tek yolu bu.

Endişelerimizi gidermek için Jakarris bu anlatımı yazmamı ve notere tasdik ettirmemi önererek, doğrulama işlemine kendisinin de katılacağı ve bu işlem sırasında yanında bulunacak kişilerden bu anlatımın içeriğini saklayabileceği konusunda beni temin etti. Bu bir risk, ancak belki de gerekli olduğunu düşünüyorum - aksi takdirde, kendi elimle yazılmış olup olmadıklarına bakmaksızın bu kelimelere tam olarak güvenebileceğimden emin değilim.

Wirr kaşlarını çattı, biraz daha okuduktan sonra birkaç sayfa daha ilerledi ama... hepsi buydu. Bazı son düşünceler, davalarının doğruluğuna inanmaları için öğütler, ama bunun dışında babasının uzun anlatımının sonu.

Hayal kırıklığı içinde yumruğunu sıktı. Bu ilginçti, hatta

aydınlatıcı bilgilerdi ama yeterli değildi. Dareceli komutana yapılan atıf belki Isiliar ve Yöneticiler'le olanlarla ilgili olabilirdi ama aynı zamanda önemsiz de olabilirdi. Yararlı olamayacak kadar az ve muğlaklı.

Omuzları çöktü ve not defterini kasasına koyup iç çekerek tekrar kilitledi. Belki daha sonra, Taeris'e vermeden önce tekrar okuyacak, gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını, atladığı önemli bir ayrıntı olup olmadığını bulmaya çalışacaktı. Yine de pek umutlu değildi.

Başını sallayarak ayağa kalktı ve acımasızca Taeris ile buluşmasına doğru yola koyuldu.

Wirr, Taeris'in ofisinin kapısını arkasından hafifçe vurarak kapattı ve sonra bir sandalyeye yığıldı.

Yaralı adam masasından başını kaldırıp endişe ve eğlence karışımı bir ifadeyle girişe baktı. "Zor bir sabah mıydı, efendim?"

Wirr yorgun bir şekilde omuz silkti. " gibi bir şey."

Taeris iç geçirdi ve okumakta olduğu gazeteleri bir kenara itti. "Korkarım benim vereceğim haberler hiçbir şeyi iyileştirmeyecek."

Wirr'in kalbi onun ses tonuna dayanamadı. "Şimdi ne olacak?"

"O senin annen." Taeris yüzünü buruşturdu. "Burada olduğunu biliyorsundur herhalde?"

Wirr kaşlarını çatarak başını salladı.

"Henüz teyit etmedim ama... söylentilere göre sizin pozisyonunuz için mücadele edecekmış."

"Ne?" Wirr birkaç dakika boyunca Taeris'e inanamayarak baktı, sonra aniden başını salladı ve hafifçe gevşedi. "Bekle, hayır, yapamaz. O bir Andras ismi, kan bağı değil." Yönetimin liderliğini çevreleyen yasaları herkesten daha iyi biliyordu ve bu atlatılamayacak bir gereklilikti.

"kız kardeşin öyle," diye gözlemledi Taeris.

Wirr öne doğru eğilip diğer adamın söylediklerini bir araya getirirken kaşlarının çatıldığını hissetti.

"Yani ... Deldri'yi ... ne için kullanabileceğini düşünüyor? Pozisyonu alıyor ama sonra Del yeterince büyüyene kadar bir tür naip gibi mi davranıyor?"

"Bir şey   gibi bu."   Taeris yuvarlandı onun
omuzlar,   açıkça

haberleri vermek zorunda kalmaktan rahatsızdı. "Henüz yasallığı konusuna girmedim ama.. bu tür söylentiler, doğru olma ihtimali olmadığında oldukça hızlı bir şekilde gözden düşüyor. Ve eğer bu Yönetim'in yasal çerçevesinin sınırları içindeyse, o zaman halkınıza karşı daha dostça davranmayı düşünmeye başlamalısınız."

Wirr gözlerini kapattı. Emin değildi ama bunun mümkün *olduğundan* şüpheleniyordu. "Eğer iş oylamaya kalırsa Taeris, hiçbir anlamı kalmayacak. Karşıma bir dar'gaithin koysan açık ara kazanır," dedi ağır bir sesle.

Taeris sessizce, "Yine de ikimiz de annenizin yetkili olsaydı ne tür şeyler için baskı yapacağını biliyoruz," dedi. "Bir etki yaratamadığınızı düşündüğünüzü biliyorum Majesteleri, ama Northwarden olmanızın yarattığı farkı bir an bile küçümsemeyin. Siz Af'ın şampiyonusunuz, Af'ın geçmesinin ve hala yürürlükte olmasının tek sebebisiniz. Sizin varlığınız, sizin sesiniz, Yönetim'in geçtiğimiz ay Meclis'te kaydettiğimiz ilerlemeye karşı *acımasızca* geri adım atmasını engelleyen tek şey oldu ve anneniz bunu değiştirecek siyasi sermayeye sahip."

Wirr doğruldu, yavaşça başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Haklısın," dedi kasvetli bir sesle. "Onunla konuşacağım."

Taeris ciddiyle, "Mümkün olduğunca çabuk," diye ısrar etti. "Onu şimdi ortadan kaldırırsanız bu sorun da ortadan kalkar."

Wirr cevap olarak bir kez daha başını salladı. Hoş olmayacaktı ama bu görmezden gelebileceği bir şey değildi.

Bir süre daha konuştular, Taeris Wirr'e Athian Konseyi'nin Isiliar'ın saldırısına verdiği yanıt hakkında bilgi verdi - ki bu yanıt, cesaret kırıcı bir şekilde, şimdiye kadarki diğer yanıtların çoğunu tekrarlıyordu. Wirr ve Taeris, Isiliar'ın Kör ile bağlantılı olduğunu açıklamaya çalışmış olsalar da, ellerinde çok az şey vardı ve gerçek bir kanıt da yoktu. Bunun yerine, hayatta kalanların çoğu Isiliar'ın serseri bir Augur olduğuna, çılgına döndüğüne ve bir tür kişisel intikam almaya kararlı olduğuna ikna olmuştu. Saldırısı sırasında söylediği her şey bu iddiayı destekliyordu ve Isiliar'ın saldırdığı kişilerden biri olan Büyükelçi Thurin de bu fikri savunmuştu.

ortaya çıkan karmaşa, Wirr'in en azından Meclis için bir uyanış çağrısı olmasını umduğu şeyin, bunun yerine siyasi görüşü keskin bir şekilde Augur'lara karşı döndürmeye başladığı anlamına geliyordu.

Sonunda, Wirr'in Taeris ile görüşmesi ermeye başladı. Wirr

ayağa kalktı, sonra durakladı.

"Gitmeden önce size sormak istediğim bir şey var. Muhtemelen garip bir soru, ama ..." Wirr iç geçirdi ve bu anıyı hatırlayınca rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bir Augur birini kontrol etmeye başladığında. Bunu durdurmak için bildiğin bir yol var mı?"

Taeris kaşlarını çattı. "Başka bir Augur'dan başkası için mi demek istiyorsun?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanmıyorum."

Wirr tereddüt etti. Olanları Taeris'e anlatmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordu ama Davian etrafta yokken, Wirr yardım edebilecek başka birinin olduğundan şüpheliydi.

Suratsızca Taeris'e Yöneticilerden bahsetti. Isiliar'ın onlara yaptırdığı şeyi kesmek için nasıl çaresizce bağırdığını.

"Hiçbir şey olmayabilirdi," diye bitirdi sözlerini, son birkaç gündür kendine defalarca söylediği şeyi tekrarlayarak. "Ve sanırım Alaris de olabilirdi. Ama söylediklerimle ilgili *görünüyordu*."

Taeris arkasına yaslandı ve Wirr'i inceledi.

"Eh, sen bir Augur değilsin," dedi sonunda sert bir şekilde, "yani sanırım bunu göz ardı edebiliriz. Ve basit bir bağırsık Kontrol'ü kırmak için yeterli olmazdı." Bir an için düşündü. "*Eğer* Kontrol'e müdahale etmeyi başardıysan, bu senin Northwarden olmanla ilgili olmalı."

Wirr başını salladı, Taeris'in de kendisiyle aynı sonuçlara varmış olmasına şaşırmamıştı. "Başka bir faktör daha vardı," dedi sessizce. "Üzerimde olması bile tamamen tesadüftü ama..."

Elini cebine attı ve Yemin Taşı'nı çıkardı.

Taeris kaşlarını çatarak birkaç saniye boyunca ona baktı. "Saldırı sırasında yanında mıydı?" Wirr tekrar başını salladığında düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı.

"Pekala. Bu... ilginç olabilir." Temsilci yavaşça başını salladı. "Önce görmem gereken bazı şeyler var ama benimle birkaç saat içinde Orta Bölge Hücreleri'nin önünde buluş. Yemin Taşınızı da getirin."

Wirr kaşlarını çattı. "Ne için?"

Taeris gülümsedi ve Wirr onun gözlerindeki bakıştan bir parça tedirginlik duydu. "Deney," dedi yaralı adam sessizce.

Bölüm 33

Asha harekete geçerek Breshada'nın bıçağından gelen darbeyi engelledi.

Elbette adamlardan birinden ödünç alınmış bir çelikti; Breshada'nın bile, tüm palavralarına rağmen, Whisper'la antrenman yapmaya niyeti yoktu. Yine de eğitim kılıcı yoktu ve Breshada son birkaç gün içinde formları adımlamaktan makul miktarda güçle saldırmaya . Asha diğer kadının muhtemelen bir hata yaparsa kendisine zarar vermeyecek kadar yetenekli olduğunu düşündü. Muhtemelen.

Çeliğin çarpışması, öğle güneşinin altında parlak bir şekilde aydınlanan açık, canlı yeşil düzlüklerde yankılandı. Asha geri çekildi ve hala sürekli hissettiği yorgunluğa rağmen formunu bozmadan hareket etmeye devam etti. Breshada onu izledi ve sonra hafifçe başını sallayarak silahını indirdi.

"Daha iyi mi?" diye sordu Asha.

Breshada kayıtsız bir hareket yaptı. "Daha kötü değil."

Asha gülümsemesini dizginledi; bu Avcı'dan alabileceği en yakın iltifattı. Hâlâ arkadaş olmadıkları kesin olsa da, geçen hafta boyunca her sabah erkenden kalkıp antrenman yapmak -ve bazen, şimdi olduğu gibi, seyahat aralarında daha fazla pratik yapmak- bir tür bağ, karşılıklı bir saygı oluşturmıştı. Breshada'nın hakaretlerinde artık herhangi bir ısırık yoktu ve Asha onun Asha'yla konuşmasıyla gruptaki diğerleriyle konuşması arasındaki farkı açıkça duyabiliyordu.

Söylenmeyen bir işaret üzerine oturdular, Asha elindeki suyu hızla boşalttı. Gün aşırı sıcak olmamasına rağmen terliyor, bitkin düşüyor, Breshada ise zorlukla nefes alıyor gibi görünüyordu. Asha'nın kondisyonu geliyordu ama bu konuda bile yakın zamanda Breshada'ya denk olacağından şüpheliydi.

Breshada'nın yanında asılı duran bıçağa baktı. "Peki Fısıltı'yı nasıl elde ettin?" diye sordu, olabildiğince rahat bir şekilde. Wirr'in ona ne söylediğini zaten biliyordu ama Caeden'le olan bariz bağlantı göz önüne alındığında, sorgulamak için bir fırsat bekliyordu. Laiman birkaç gün önce sormayı denemişti ve Breshada ona kesin bir dille bunun

onu ilgilendirmezdi. Sadece kızın bıçağı onun üzerinde kullanmaya hazır göründüğünü fark ettiğinde bastırmayı bırakmıştı.

Breshada soru karşısında kaskatı kesildi, ona bakmıyordu. Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Uzun hikâye," dedi sonunda.

Daha fazla bir şey söylemedi ve Asha baskı yapmaması gerektiğini biliyordu. Breshada aralarındaki etkileşimde hâlâ mesafeliydi ama Asha onun kendisine karşı kaba tavrının kişisel bir hoşnutsuzluktan artık bir biçim meselesi olduğunu . Yine de şansını zorlamasına gerek yoktu. Neredeyse Deilannis'e varmak üzereydiler ama daha fazlasını öğrenmek için tüm yolculuğu geri dönmek zorunda kalacaktı.

"Çekiliş prensibinin üzerinden tekrar geçmeliyiz," dedi Asha sessizce. Tereddüt etti. "İstemediğinizi biliyorum, ama *birazcık* Esans çekmeye istekli olsaydınız bunu açıklamak çok daha kolay olurdu. Kullanmana bile gerek kalmaz-"

"Hayır." Breshada'nın ses tonu sertti.

Asha içini çekti. "Pratik yapmazsan, onu kazara çekme riskini almaya devam edeceksin - aslında bunu tekrar yapmamış olman şaşırtıcı. Bu benim kılıç kullanmayı öğrenmek isteyip de elime kılıç almayı reddetmemden farklı değil. Bana istediğin kadar teori öğretebilirsin ama bu beni asla bu konuda iyi yapmayacak."

Breshada kaşlarını çattı. "Peki ya öğrenmenin tek yolu kendi kolunu kesmekse?"

Asha alaycı bir cevapla yutkundu. Aynı konuşma, aynı sonuç. Breshada aptal değildi -hiç de değildi- ve Yöneticilerle yaşadığı olaydan beri başka kazalardan kaçınmayı başarmıştı ama bu eninde sonunda olmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Er ya da geç seçim yapmak zorunda kalacaksın, Breshada," dedi yumuşak bir sesle. Breshada hâlâ Esans'a dokunmanın bir iğrençlik, Dokuz Tanrı'ya bir hakaret olduğuna inanıyordu. Asha ayrıntılar hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmıştı -dürüst olmak gerekirse Desriel'in dini hakkında pek bir şey bilmiyordu- ama Breshada bu konuda her zaman ketum davranmıştı.

Yine de bu, Breshada'nın çok iyi bildiği bir argümandı; şimdilik, diğer kadına en azından gerçeği hatırlatması yeterli olacaktı.

"Teori o zaman," dedi Asha birkaç dakikalık sessizliğin ardından hayıflanarak.

Sonraki yarım saati Üstün Yetenekliler için en temel zihinsel tekniklerden bazılarının üzerinden geçerek geçirdiler. Breshada bunları oldukça çabuk kavramış, çeşitli prensipleri nispeten kolaylıkla ezberlemişti. Sadece hızlı bir öğrenci miydi yoksa Avcı olarak geçirdiği zaman ona bunlardan bazılarını zaten öğretmiş miydi, Asha emin değildi. Yine de sonunda ilerleme kaydettiklerini hissetti.

Diğerlerine katıldılar ve kısa süre sonra tekrar yola koyuldular, Lantarche'in şiddetli beyaz sularının donuk kükremesi, içinden geçtiği derin kanyonun kenarını takip ederken yolculuklarına sürekli eşlik ediyordu. Sonsuzmuş gibi görünen Menaath Dağları, sol taraflarındaki sınırın ötesinde hâlâ görülebiliyordu ama sağ taraflarında daha fazla dağ yükselmiş olsa bile biraz gerilemişlerdi. Aralarında seyahat ettikleri alan düz ve açıktı.

Laiman'a göre, artık Deilannis'e yaklaşıyorlardı.

Asha atlarını sürerken kendini gruptan biraz ayrı buldu, sadece kralın danışmanı ona ayak uyduruyordu. Laiman eyerinde kıpırdanıp Breshada'ya doğru hafifçe başını sallamadan önce birkaç dakika sessizlik içinde ilerlediler.

"Bununla ilginç bir ilişkin var," dedi aniden, o kadar sessizdi ki Asha bir an için onun kendi kendine konuştuğunu sandı.

Asha omuz silkti. "Bence Breshada ile ilişkisi olan herkesin onunla ilginç bir ilişkisi vardır," diye hafifçe gözlemledi. Laiman Breshada'nın gerçek kimliğini biliyordu, çünkü Wirr yola çıkmadan önce ona neler olduğunu anlatmıştı. Gerçi grupta bunu bilen tek kişi oydu.

"Belki de." Laiman hafif bir gülümsemeye izin verdi ve sonunda bakışlarını Asha'ya çevirdi. "Ama siz ikiniz bir bağ kuruyorsunuz. Alışılmadık bir durum.

... benzersiz koşullar." Tereddüt etti. "Size istemediğiniz bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Tavsiyenizi almadan bu soruya cevap vermem mümkün değil, o yüzden devam edin."

Laiman'ın gülümsemesi genişledi ve bu kez gerçekten eğlenmiş görünüyordu. Yine de çabucak ayıldı. "Sadece temkinli olmanız gerektiğini söylüyorum. Gil'shar'ı ve neye inandıklarını biraz biliyorum..." Başını iki yana salladı. "Breshada gibi insanlar kolay kolay değişmez. Hiç değişmediyse bile."

Asha değişti. "Breshada gibi insanlar kendilerini sık sık

Onun durumu da öyle," diye gözlemledi.

"Hmm." Laiman bakışlarını tekrar ilerideki otlarla kaplı yola çevirdi. "Belki de. Derslerinizi durdurmanızı önermiyorum. Sadece... gardınızı düşürmeyin."

Asha başını salladı ama aklı çoktan başka yerdeydi. Bu Laiman'la yaptığı ilk ciddi konuşmaydı. Belki de adam sonunda rahatlıyordu.

"Yıllar boyunca Gil'shar ile çok işiniz oldu mu?" diye sordu kayıtsızca.

Laiman omuz silkti. "Açık ve kapalı."

Asha bekledi ama başka bir şey gelmedi. Yumuşakça homurdandı. "Tam bir bilgi hazinesisiniz Üstat Kardai," dedi sertçe.

"Lütfen." Laiman ona hoşnutsuz bir bakış attı. "Eğer cevap istiyorsan, neden sadece sormuyorsun?"

Asha birkaç dakika sessiz kaldı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Neden burada olduğunuzla başlayalım."

Laiman ona şaşkın bir bakış attı. "Kral kendi istedi-"

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi Asha sessizce. Laiman'ın yüzünü dikkatle izledi. Diğerleri hâlâ yeterince ileride, duyamayacakları kadar uzaktaydı. Eğer bu konuyu açacaksa, şimdi tam zamanıydı. "Taeris'i nereden tanıyorsun?"

Laiman kıpırdandı ama hâlâ şaşkın görünüyordu. "Taeris Sarr mı? O Tol Athian'ın temsilcisi, ben de kralın danışmanıyım," dedi şaşkınlıkla. "Yollarımız ara sıra kesişiyor."

Asha homurdandı. Bundan bıkmıştı -şüpheli olmaktan ve bu konuda fazla seçeneği yokmuş gibi hissetmekten bıkmıştı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin Thell," dedi alçak bir sesle.

Laiman'ın duruşu ve ifadesi değişmemişti ama Asha onun gözlerindeki şok titreşimini görecektik kadar yakından izliyordu.

"Kim olduğumu sandığınızı bilmiyorum," dedi yavaşça, "ama yanılıyorsunuz."

"O zaman size bu isimle hitap etmemin bir sakıncası yok, değil mi?" diye sordu Asha.

Atları ilerlerken Laiman birkaç dakika boyunca yere baktı, çenesinin hafifçe gerilmesi bile duyduğunun tek işaretiydi.

Sonunda "Burası ve şimdi bu tartışmanın yeri değil," dedi

usulca. "Deilannis'teki işimiz bittiğinde bana tekrar sor. Bir saatten fazla yolumuz kalmadı." Adam başını kaldırıp ona baktı ve kadın onun teklif edebileceği en iyi şeyin bu olduğunu görebiliyordu.

Asha tereddüt etti, sonra isteksizce başını sallayarak onayladı.

Laiman bir saniye boyunca onu acımasızca izledi, sonra başka bir şey söylemeden diğerlerine yetişmek için atını mahmuzladı.

Asha diğerlerinin yanında yüzüstü uzanmış, ağaçların arasındaki boşluktan Deilannis'in sislerine bakarken titriyordu.

Davian ve Wirr ona burayı tarif etmişlerdi ama şehir, şaşırtıcı bir şekilde, ilk bakışta Wirr'in versiyonuna daha yakın gelmişti. Davian'ın şehirden bahsediş tarzına bakılırsa, Asha Wirr'ün şehirle imajının arkadaşını kaybettiği varsayımıyla renklendiğini düşünmüştü. Ama şimdi Davian'ın orada haftalar geçirdiğini ve sislerden daha az korkar hale geldiğini fark etmişti.

Sisin doğal olmaktan çok uzak olduğunu görmek zor değildi. Bu mesafeden bile kalınlığı, sanki onu bile gözden gizlemek istercesine binaların belli belirsiz hatlarına yapışması Asha'nın tüylerini diken diken ediyordu. Resmin tamamında tedirgin edici bir şey vardı. İçinde derinlere kök salmış bir huzursuzluk uyandıran bir şey.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Breshada'ya sessizce. Şehre bakan tepeye yaklaştıklarında Avcı önden gitmiş ve onları hemen atlarını geride bırakmaları ve sessizce yaklaşmaları konusunda uyarmıştı.

Breshada'nın tek söylediği "Bekle," oldu.

Birkaç dakika sonra Asha hareketi fark etti ve yanından gelen keskin nefes alışlardan Laiman ve diğer Üstün Yeteneklilerin de fark ettiğini anlayabildi.

Aşağıda, uzun, desteksiz beyaz köprünün başlangıcına yakın bir yerde, bir dizi büyük kayanın arkasından sürünerek çıkan karanlık bir figür, bu bakış açısından nispeten küçüktü ama yine de kolayca fark edilebiliyordu. Siyah pulları, çakıllı zeminde süzülürken öğleden sonra güneşinin ışığını emiyor ve ardında uzun, karanlık bir çukur bırakıyordu.

Birkaç saniye sonra daha fazla hareket oldu ve ilk figüre, yeşilliklerden oluşan bir perdenin arkasından çıkan iki figür daha katıldı.

"Dar'gaithin," diye mırıldandı Laiman, ses tonunda belirgin bir dehşet vardı.

"Onların gitmesini beklemeliyiz," dedi Charis, kırmızı elbisesini düzelterek.

gergin bir şekilde pelerini. Tyrin ve Lue'dan gelen mırıltılar bu düşünceyi yineledi.

Asha yaratıkların maksatlı hareketlerini izlerken ürperdi. "Bunun bir seçenek olacağını sanmıyorum."

Breshada onaylarcasına başını eğdi. "Nöbet tutuyorlar," diye onayladı. "Gözlemlediğim kadarıyla biri devriye gezerken, ikisi köprünün yakınında duruyor."

"Onları geçmenin bir yolu olmalı," dedi Asha, aşağıdaki canavarları incelerken kaşları çatıldı. Köprünün önündeki düz alana inen eğim dikti ve aşağı inmek için yamaca oyulmuş patikalardan birini kullanmaları gerekecekti ama bunlar uçurum boyunca düzenli aralıklarla görünüyordu, uzakta aşağıdan görünmeyen bir ya da iki merdiven de dahil. Asıl sorun köprünün kendisine ulaşmaktı. "Gizlice geçebilir miyiz?"

"Görünmeden sislere ulaşmanın bir yolu yok," dedi Breshada. Fısıltı'nın kabzasına hafifçe dokundu. "Ama biz altı kişiyiz. Eğer saldırımızı zamanlayıp ikisini gafil avlarsak, o zaman onlarla başa çıkabiliriz."

Laiman başını salladı ve Breshada'nın kılıcına baktı. "O şeyde çok iyi olduğuna eminim ama geri kalanımız bir araya gelse o yaratıklardan birine karşı bile şansımız olmaz. Buradan göründüklerinden daha büyükler - dokuz, on fit uzunluğunda- ve hızlılar. Güçlüler. Pulları zırh gibi davranıyor, Esans emdiklerinden bahsetmiyorum bile." Endişeyle köprüye baktı. "Aslında Ashalia'nın önerisinin en iyi hamlemiz olduğunu düşünüyorum."

Breshada ona ters ters baktı. "Peki böyle bir şeyi nasıl öneriyorsun?" Başını iki yana salladı. "Tek seçeneğimiz saldırmak ve sertçe saldırmak."

"Ya da sadece geri dönebiliriz," dedi Lue sessizce. "Bu yolculuğun önemli olduğunu biliyorum ama o şeylere karşı Öz bile kullanamayacaksak..."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ya köprüdeki ikisinin dikkatini dağıtabilirsek? Onları uzaklaştırsak?" Asha bunu önerdiğine pişman olacağından şüphelenerek yutkundu. "Eğer birimizi kovalıyorlarsa, geri kalanımız onlar dönmeden önce sislere ulaşabilir."

Laiman hemen "İntihar," dedi ve Breshada bile başıyla onayladı. "Çok hızlılar."

Asha tereddüt etti, sonra elini cebine attı.

İsteksizce Peçe'yi çıkardı.

"Bende bu var." Gümüş meşaleyi koluna dokundurdu.

Üstün Yeteneklilerden en az birinin soluğunu tuttuğunu duydu ve hem Laiman'ın hem de Breshada'nın gözleri, onun kaybolduğunu görecekları noktaya bakarken kocaman oldu.

"Bir Gemi mi?" diye sordu Laiman usulca, Asha Peçe'yi tekrar devre dışı bırakırken. "Etkinleştirildiği sürece özgürce hareket edebilirsiniz."

Asha omuz silkti
yüz ifadesinden anladım. "Biliyorum ama onu İdare'ye geri vermek istemedim."

Laiman birkaç saniye daha şaşkınca ona baktıktan sonra alaycı bir tavırla başını salladı. "Tahmin edebiliyorum." Bakışları Asha'nın yüzünden Peçe'ye kaydı ve sonra tekrar geri döndü ve birden gözlerinde bir anlayış parıltısı belirdi. "Yine de köprüye çıktığınızda bu işe yaramayacak," diye ekledi.

"Bunu kullanacağım," dedi Breshada aniden. "Böyle bir avantajla, kesinlikle üçünü de öldürebilirim."

Asha kaşlarını çatı. "Risk almak zorunda değilsin-"

"Dikkat dağıtmak kötü bir fikir değil ama bu senaryoda çok fazla değişken var. Ya köprüyü koruyanlardan sadece biri takip ederse? Ya ikisini uzaklaştırmak çok uzun sürerse ve üçüncüsü geri dönerse? Ya da onları yeterince uzağa çekemezseniz ve yine de bizi köprüden geçerken görürlerse? Eğer nöbet tutacak sabırları ve devriye gezecek zekâları varsa, o zaman kolayca kandırılacaklarını varsayamayız." Breshada bu sözleri kesin bir dille söyledi. "Onlarla şimdi başa çıkmazsak, dönüş yolunda bunu yapmaktan başka seçeneğimiz kalmayacağından bahsetmiyorum bile." Asha ile bakışlarını kilitledi. "Bazen en doğrudan yaklaşım en iyisidir."

Laiman tereddüt eden Asha'ya sessizce, "Haklı," dedi. Tek dar'gaithin tekrar yola koyulurken ağaçların arasından aşağıya baktı, devriyeleri düzenli aralıklarla görünüyordu. "Ben de bundan pek hoşlanmıyorum ama Gemin Breshada'ya muazzam bir avantaj sağlayacak. Ya bu ya da eve döneceğiz ve ben bu kadar yolu geri dönmek için gelmedim."

Asha itiraz edemeden Breshada, "O halde anlaştık," dedi.

Asha uzun bir süre duraksadı, sonra isteksizce başını salladı ve gümüş meşaleyi Breshada'ya uzattı. O kadar uzun zamandır elindeydi ki onsuz olduğunu düşünmek garip geliyordu... ama Breshada'nın analizi doğrudu.

Ve -görünmez olsun ya da olmasın- iki zırhlı, dokuz ayak boyundaki yılanı kendisini kovalamaları için cesaretlendirmek zorunda olmadığı için de pek *üzgün* sayılmazdı. ", dedi sessizce, derin bir nefes alarak, bir

yandan da
dik bir yamaç vardı. "O zaman bunu nasıl yapacağımızı bulalım."

Görebildiği dar'gaithinlerden biri kıpırdanıp başını çevirerek üçüncü yaratığın ortaya çıkmakta geciktiği yöne bakarken Asha'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu.

O ve diğerleri uçurumun tepesindeki yerlerinden kıpırdamamışlardı ama Breshada yarım saat kadar önce Peçe'yi aktive etmiş ve en yakındaki merdivenlerden aşağı inerek gözden kaybolmuştu. Avcı önce devriye gezen dar'gaithin'in icabına bakmaya karar vermişti ve yaratığın devam eden yokluğu başarılı olduğunu gösteriyordu.

Birden aşağıda bir hareketlenme oldu, dar'gaithinlerden biri geriye doğru savruldu; bu mesafeden söylemek zordu ama Asha gözlerinden birinden fışkıran koyu, yapışkan sıvıyı görebildiğini düşündü. Arkadaşı bir an için ona baktı ve sonra çılgınca döndü, kuyruğunu kör edici bir hızla havaya savurarak umutsuzca köprüye doğru geri çekildi. Birkaç saniye geçti ve sonra ikinci dar'gaithin'in başı bir tarafa kaydı.

Düştü, birkaç kez seğirdi ve sonra hareketsiz kaldı.

Asha ve diğerleri izlerken, Breshada köprünün girişinde göz kırptı ve sakince bıçağını yakındaki çimenlere sildi. Sonra Avcı başını kaldırıp onlara doğru gösterişli bir selam verdi.

"Sanırım bize güvenli olduğunu söylüyor," dedi Laiman sert bir sesle.

Yıkık dökük, aşırı büyümüş merdivenlerden dikkatle inerek kısa süre sonra Breshada'yla köprüde yeniden buluştular. Asha yaklaşırken Avcı neşeyle gümüş meşaleyi ona fırlattı.

Tek söylediği "Basit," oldu, ses tonunda bir memnuniyet notası vardı.

Asha ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık vererek Peçe'yi cebine attı ve ardından yakınlarda hareketsiz yatan pullarla kaplı bedenlere bakarken ürperdi. Breshada'nın kılıcı canavarlardan birini ağzından, diğerini de gözünden vurmuştu; vücutlarının diğer her santimi Asha'nın Körlerle karşılaşmalarından hemen tanıdığı koyu, ağır pullarla kaplıydı.

"Gecikmeyelim," dedi Laiman, cesetlere bakarken sesi Asha'nın hissettiği kadar tedirgin çıkıyordu. "Buradan ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar iyi."

Kimse itiraz etmedi ve pürüzsüz beyaz köprüden hızla geçmeye başladılar. Aşağıdaki Lantarche'in gürültüsü, beyaz, çalkantılı sulara en az yüz metrelik bir düşüş gibi görünen şeyle bile burada gürültülüydü. Köprü genişti ama korkulukları yoktu; buna rağmen

Ayağının altındaki taşın cilalı görüntüsü Asha'yı rahatlatmış, yürürken rahat bir tutuş sağladığını fark etmişti.

Çok geçmeden kalın, etrafı saran sislere ulaştılar, Asha havanın aniden daha ağır, nemli ve nefes almanın daha zor olduğunu hissederek ürperdi.

Biri dehşet çılgılığı attığında sisin içinde otuz saniyeden daha az bir süre kalmışlardı.

Çılgılığa kısa sürede panikle atılan bir başka çılgılık daha katıldı; kimse tepki veremeden her ikisi de aniden kesildi. Lue ve Charis'in ileride yürüdüğü yere doğru çarpık bir hareket bulanıklığı vardı ve Asha bir an için beyaz karanlıktaki siluetlerin karmaşasına anlam veremedi.

Sonra bir şey yerde ona doğru yuvarlandı, sadece birkaç metre uzağına gelene kadar tam olarak görünmüyordu.

Charis'in kesik başı, köprü'nün soğuk beyazına karşı neredeyse simsiyah bir kan izi bırakmış bir şekilde yana doğru bakıyordu. Kafatasının tabanı , onu öldüren darbe muhtemelen kafasını omuzlarından ayıran son derece güçlü darbeye aynındı.

Ondan sonra sadece kaos vardı.

Herkes bağırıyordu ama bulanık sis ve sonra bir yerlerde Fısıltı'yı çizen Breshada sesleri bastırarak her şeyi gerçeküstü bir sessizliğe . Dar'gaithin - Asha kaç tane olduklarından emin değildi ama sadece birkaç tane olduklarını düşünüyordu- köprü'nün etrafında süzülüyordu, kuyrukları sisleri kör edici, korkunç bir hızla kesen bulanık siluetler.

Kırmızı pelerinli bir beden havalanarak yanından geçip köprü'nün kenarından aşarken Asha titreyerek kılıcını çekti. Sonra ilerideki sislerin arasından devasa, kıvrımlı bir şekil belirdi, dar'gaithin'in bakışları parlak ve açgözlü bir ona sabitlenmişti.

Breshada'nın ona öğrettiklerini hatırlamaya çalıştı. Sakin kaldı. Dengeli. Kaçmak yoktu, bundan kaçmak yoktu. Saldırı ve umarız direnen birinin sürpriziyle karşılaşmak tek umuduydu.

İleri atıldı, bıçağı yaratığın ağzına, üç olası hedeften en büyüğüne doğru ilerliyordu.

Dar'gaithin tepki verdi ve tahmin edebileceğinden daha hızlı bir şekilde hafifçe yana doğru hareket etti.

Vuruşu, yaratığın hafif içimli zırhını bile çizmeden yüzünün yan tarafından çılgılık attı.

Bir an sonra kuyruğu sırtının küçük kısmına çarptı ve bir şey kırılırken mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Kendisi havada uçarken bıçağının uçuşuna doğru döndüğünü hissetti, birkaç metre öteye bir nefes patlamasıyla indi ve daha da uzağa kaydı.

Acıdan çok uyuşukluk vardı; savrulurken ivmesini durdurmaya çalıştı ama bacakları tepki vermiyordu.

Onun yerine, acı verici bir şekilde yavaşça köprünün kenarından aşağı kaydı.

Bağırarak ve umutsuzca dönerek sağ eliyle en uca tutunmayı başardı, ardından savruldu ve sol eliyle de tutundu. Kendini yukarı çekmeye çalıştı ama bacakları hâlâ hareket etmiyordu ve tutunabileceği başka bir şey yoktu.

Orada asılı kaldıkça, tutuşu zayıflamaya başladı.

Arka planda bağırışlar kesilmişti ve Avcı kılıcını canavarlardan birinin suratından çekip alırken Breshada'nın soluk hatlarını görebiliyordu. Onları öldürmeyi başarmış mıydı?

"Yardım edin," diye soluk soluğa bağırdı, ancak rüzgârın etkisiyle sesi hırıltıdan öteye geçmedi. *"Yardım edin."*

Asha'nın solunda bir hareket oldu ve başını çevirdiğinde Laiman'ın sisler arasında sendeleyerek ilerlediğini gördü. Adam onu gördü ve gözleri kilitlendi.

Kralın danışmanı uzun, dehşet verici bir an boyunca tereddüt etti.

Asha'nın köprüdeki tutuşu daha da zayıfladı; Laiman bir karar verdi ve dizlerinin üzerine kayarak ona doğru koşmaya başladı.

Artık çok geçti. Asha umutsuzca kaslarını yeniden hareket ettirmeye, uzanıp Laiman'ın uzattığı eli kavramaya çalışırken, son gücü de aniden yok oldu.

Düştü.

Bölüm 34

Wirr kendini toparladıktan sonra annesinin kapısını çaldı.

Bu buluşmayı dört gözle beklemediğini söylemek hafif kalırdı; Geladra'nın Tel'Andras malikânesindeki açık düşmanlığı hâlâ zihninde tazeydi ve Wirr'in burada onunla başa çıkmanın daha az zor olacağını düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Yine de bunu ertelemeyi göze alamayacağını çok iyi biliyordu. Geladra Yönetim'in kontrolünü ele geçirirse, bu Burgular için ve dolayısıyla Andarra için tam bir felaket olurdu. Zaten tatsız bir kişisel çatışma olan bu durum artık çok daha öteye geçmişti ve bundan kaçınmasının hiçbir yolu yoktu.

Kapı açıldı ve Geladra gelenin kim olduğunu görünce birkaç saniyelik uzun bir sessizlik oldu.

"Torin," dedi sonunda, isteksizce kapıdan uzaklaşarak. "İçeri gel."

Wirr içeri girdi. "Neler olup bittiğini konuşmamız gerekiyor," dedi söze girmeden.

Geladra ona oturmasını işaret etti. "Demek duymuşsun." Karşısına oturdu, Tel'Andras malikânesinde olduğu kadar temkinli ve gergin görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, kenara çekilmek için burada , söyleyecek pek bir şey kaldığından emin değilim."

Wirr bir anlık hayal kırıklığını bastırdı ve dış görünüşündeki sakin tavrını sürdürdü. "Aramızın pek iyi olmadığını biliyorum anne, ama bunun ülkenin idaresi gibi önemli bir konuyu etkilemesine izin veremeyiz. En azından bu konuda konuşmaya istekli ol. Savaşmak istemiyorum ve kesinlikle Deldri'yi bu duruma düşürmek istemiyorum." Kelimeleri sakin ve gerçekçi bir şekilde söyledi, suçlayıcı ya da saldırgan görünmek yerine durumun gerçekliğini aktarmaya çalıştı. Tereddüt etti, sonra derin bir nefes aldı. "Ama şunu da baştan söylemeliyim ki, kenara çekilmem söz konusu değil."

Bakışlarını ondan ayırmıyor, kararlılığını yansıtmak için elinden geleni yapıyordu. Taeris ona annesinin niyetinden bahsettiğinden beri, kısa bir süre

bunun onun için gerçekten ne anlama geldiğini düşünmek için zamanı vardı. Artık Northwarden olamayabileceği ihtimali karşısında ne hissediyordu. Yönetimle başa çıkmakta yaşadığı zorluklara rağmen, bugüne kadar konumundan hiç şüphe duymamıştı... ve bu mevcut durum zihninde, belki de daha önce tam olarak kabul etmediği bir şeyi kristalleştirmişti.

Northwarden artık *onun* rolüydü. Yönetim *onun* organizasyonuydu. Kim olduğunu bu yeni pozisyonla bağdaştırmak için çok çalışmış, nasıl liderlik etmesi gerektiği konusunda uzun uzun düşünmüş ve görevi gereği aldığı tüm kararların doğru olduğundan emin olmak için çok titiz davranmıştı. Bağlılığında tereddütsüzdü ve başkaları ne düşünürse düşünsün, babasının mirasını en iyi şekilde kullanmak için azimle mücadele etmişti.

Taeris'in de söylediği gibi, burada yaptığı şey bir fark yaratıyordu. Belki zordu ama *iyiydi*.

Her şeyden öylece vazgeçmesi mümkün değildi.

Geladra onu sessizce izledi ve gözlerinin etrafındaki gerginlikten, Wirr kararlılığının en azından bir kısmının ortaya çıkmış olması gerektiğini düşündü. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Bunu ben de istemiyorum Torin. Ama sana güvenemem," dedi sonunda. "O kadın saldırdıktan sonra sen ve kız kardeşin neredeyse *ölüyor olmanıza* rağmen hâlâ Augur'lara karşı konuşmuyorsunuz. Neden? Sadece biriyle arkadaş olduğun için mi?" Başını salladı, garip bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Bu çok şüpheli ve öyle olmasa bile çok geç kaldınız. Oylama için çağrı yapıldı ve ben... gizemli bir şekilde fikrimi değiştirsem bile sürecin durdurulamayacağından emin oldum. Eğer bana evde yaptığın her neyse onu yapmak için buradaysan, o zaman bu işi bitir. Ama bunun sana hiçbir faydası olmayacak." Kız yüzünde garip bir meydan okuma ifadesiyle adama baktı.

Wirr boş boş baktı. "Sana ne yaptım?"

"Bilmiyormuş gibi davranma." Geladra ters ters baktı. "Deldri ile gitmene izin vermem için beni zorladın. Elimde kanıt yok ama *bir şey* yaptığını *biliyorum*."

Wirr kelimeleri işlerken bir ürperti hissetti ve bir an için cevap vermedi. O geceyi, babasının ofisindeki kasayı açtıktan sonraki birkaç dakikayı düşündü.

Yemin Taşı'nı yeni bulmuştu ve annesine onları bırakmasını söylediğinde elinde tutuyordu.

Yutkundu, yüzü soldu. Eğer böyle bir şey duyulursa...

"Ben bir şey söylemedim. Senin yönetimden alınmanı istiyorum, linç edilmeni değil," diye ekledi Geladra, Torin'in yüz ifadesini dikkatle izleyerek. "Yanlış bir şey yaptığını *düşündüğüne* bile inanmıyorum, Torin-ama üç yıl boyunca kanayanlarla yaşadktan sonra, doğal olarak onların yalanlarına karşı körsün. İşte bu yüzden bunu yapıyorum. Sırf yanlış insanlara inandığın için babanın uğruna çok çalıştığı, riske attığı her şeyi yok etmene izin vermeyeceğim."

Wirr, annesinin neredeyse hiç kullanmadığı aşağılayıcı terim karşısında irkildi ve çenesini sıktı.

"Yok etmek mi?" Başını iki yana salladı. "Babam bunu *istedi*. Bunun için *öldü*!" Kaşları çatıldı ama sonra dişlerini sıkarak birkaç derin nefes aldı. Öfke burada verimli değildi, gurur da öyle. "Lütfen. Gelin ve benimle çalışın. Kuzeyden gördüğüm raporların aynısını sana da göstereyim. Bunu tartışabiliriz. Yönetim'i şu anda olduğundan daha fazla kargaşaya sürüklemekten bu işi çözebiliriz."

Geladra tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Hayır. Artık çok geç. Belki bana bu teklifle birkaç hafta önce gelseydiniz ... ama şimdi sadece çaresizlikten soruyorsunuz. Oy kazanamazsın ve bunu biliyorsun." Öne doğru eğildi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Dinlediğin insanlar iyi insanlar değil, Torin. Lütfen istifa et ve-"

Wirr hayal kırıklığını daha fazla içinde tutamadı.

"Onlar *iyi insanlar değil mi*?" Şaşkınlıkla eliyle işaret etti. "Onları tanımıyorsun bile! Fates... sen... sen Üstün Yetenekliler' ve Augurlar'ın yirmi yıl önceki gibi davranmaya devam edeceklerinden o kadar eminsin ki, işlerin değişmiş *olabileceğini düşünmeyi* bile reddediyorsun. O zamanlar doğru şeyi yapmadıklarını . Ama bu, Yönetim'in *şimdi* yanlış olanı yapacağı anlamına gelmez."

Geladra bu patlamayı sessizce karşıladı ve Wirr sözlerini bitirene kadar bekledi. Sonra Wirr şaşkınlıkla kaşlarını çatınca ayağa kalktı, masasına doğru yürüdü ve bir çekmecenin kilidini açtı. İçinden ciltli deri bir kitap çıkardı.

Wirr bir an için bunun babasının defteri olduğunu düşündü -kapak benzerdi- ama bu suçlamayı yapamadan önce defterin çok daha ince ve yıpranmış olduğunu gördü; defalarca okunmuş bir kitap görünümündeydi.

Geladra durakladı, sonra kitabı ona uzattı.

"Bu da ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Babanın birkaç yıl önceki günlüğü. Sanırım kasasından aldığınız şey gibi değil" -bunun üzerine yüzünü buruşturdu- "ama Yönetim'deki her şeyin günü gününe kaydı. Nerede olması gerektiğini, ne yapması gerektiğini. Eşyalarını karıştırırken kitap rafının arkasına saklanmış olarak buldum, sonra ..." Yutkunarak eliyle işaret etti. "Cenaze için ayrılmadan bir ya da iki gün önce. Tozla kaplıydı. Son girişten beri orada olduğunu söyleyebilirim."

Wirr kaşlarını çatarak defteri açtı ve el yazısının kasadaki defterdekiyle aynı olduğunu hemen gördü.

Göz gezdirmeye başladı. Not edilen bilgiler önemsiz görünüyordu - toplantıların isimleri ve tarihleri, Yöneticiler hakkında birkaç kişisel gözlem, ama gerçekten ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Kaşlarının çatıldığını hissetti.

"Anlamıyorum-"

"Devam et," dedi annesi sessizce.

Wirr birkaç sayfa daha çevirdi, sonra duraksadı. Notların içeriği değişmemişti ama el yazısı... kötü görünüyordu. Elocien'in eli genellikle düzgün ve akıcıydı, doğuştan dikkatle eğitilmiş bir adamın iziydi. Bu da ona yakındı ama daha dağınıktı. Daha gelişigüzel.

"El yazısı değişmiş," dedi Wirr yavaşça.

"Sayfadan sayfaya değişiyor," diyor Geladra, "ama asıl aradığınız şey arkadaki notlar. İlk boş sayfaların ötesinde."

Wirr başını yana eğdi ve annesinin bahsettiği karalamalardan ilkini görene kadar ilerledi.

Kontrol Edildiğimden Endişeleniyorum.

Wirr'in kalbi küt küt atmaya başladı ve kelimeleri tekrar okurken başını salladı. Sayfada sadece onlar vardı. Ağzı aniden kuruyunca tekrar ileriye baktı.

Bir deney. Kısa cümleler bilinç kaybını tetiklemiyor.

İki sayfa boyunca hiçbir şey yok ve sonra:

Daha uzun bir deney. Bu konuda biriyle konuşmaya çalışmak her başarısız oluyor. Kesintiler giderek uzuyor ve

Bilinçliyim, konsantre olmakta zorlanıyorum. Masamda yalnız olduğumda etkisi daha az görünüyor. Belki de sadece açığa çıkma tehdidi yüksek olduğunda devreye giriyordur.

"Bu..." Wirr başını kaldırıp onu izleyen annesinin yüz ifadesinde gerçek bir keder gördüğünde sesi titredi. Ve başka bir şey daha.

Soğuk, kontrollü bir öfke.

"Bunu bitirmelisin Torin. Bu kadar çabuk savunduğun bu insanların neler yapabileceğini anlamalısın."

Wirr yavaşça, isteksizce bir sayfa daha çevirdi. Bu kez metin bir bloktu, karalanmış ama yine de açıkça babasının el yazısıydı, daha önceki bazı yazılarla tam bir tezat oluştuyordu.

Aklı başında geçirdiğim zaman gittikçe azalıyor. Hatıralar da azalıyor. Kayıt tutabilmemin tek yolu bu. Bu günlükte hatırlamadığım şeyler, toplantılar ve kararlar var. Yaptığım konuşmalar orada olduğumu, bu kararları benim aldığımı ve bu emirleri benim verdiğimi doğruluyor. Bunlar benim katılmadığım kararlar. Yine de bu kadarını söyleyemem, yoksa karanlık tekrar gelecek. Sanırım çocuk olmalı. Onu içeri aldığımı hatırlıyorum ama bundan ötesini hatırlamıyorum. Administration'a onun öldüğünü söyledim ama beni etkileyen kişi o gibi görünüyor. Sanırım kontrolü kaybettiğinin farkında ama sessiz kalıp hiçbir şey yapmazsam farkında olduğumu bilmiyor. Niyetim bu günlüğü saklı bırakmak, sonra da nerede olduğunu birine bildirmek. Eğer bunu okuyan biri varsa, bildiğini bana belli etme. Hareketlerimi izle. Yakınımda olmaması gerekenleri bulun.

Wirr yutkundu, sonra tekrar öne doğru döndü. Ve tekrar.

Bu son girişti.

Boş sayfaya bakıp az önce okuduklarını anlamaya çalışırken uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Son tarihli kayıt üç yıldan biraz daha uzun bir süre öncesine aitti. Annesiyle babasının birlikte olduğu zamanlardan.

Üstün Yeteneklilerden nefret eden babası yollarını değiştirmeden, onu korumadan ve Caladel'e göndermeden hemen önce.

Kusacakmış gibi hissediyordu.

"Elbette bu yaptıkları en kötü şey değil," dedi Geladra sessizce. "Ama sen bunu zaten biliyordun. Tols'un Decis'te olanları örtbas etmesine yardım ettin."

"Decis?" Wirr hâlâ sersemlemiş bir halde ona baktı, sonra bu ismi nerede duyduğunu hatırlayınca kaşlarını çatı. "Bir Augur'un tüm köylerini kontrol ettiğini iddia eden şu insanlar mı?"

"Adalet için size gelen insanlar tam da bunun için geldiler," dedi Geladra. "Kendi kaynaklarıma araştırttım ve doğru olduğunu söyleyecek kadar doğruladılar. Tollar alay etti ve Haneler de bu çabaya değmeyeceğine karar verdi." Durakladı. "Ama yaptıkları şey bu. *Siz, Torin - Yönetim - işte bu* yüzden var olmanız gerekiyor. İnsanları korumak için. Ama korumadın. Onlarla *görüşmedin* bile."

Babasıyla ilgili haberleri anlamaya çalışırken hâlâ kafası karışık olan Wirr başını salladı, belirsizlik aniden onu ele geçirmişti. Görünüşe göre Elocien onun burada olmasını hiç istememişti... ve belki de bu tam olarak nedeninin bir örneğiydi.

Uzun, iç burkan birkaç saniye boyunca, kendini Northwarden olduğundan beri yaptığı her şeyden şüphe ederken buldu. Annesinin haklı olup olmadığını merak ediyordu.

Sahtekar olup olmadığını merak ediyordum.

Sonra annesinin yüz ifadesini gördü - onun şokundan çok memnun, kendi fikrinin kanıtlandığını varsaydığı için çok kendini beğenmiş - ve geçen ay boyunca öğrendiği her şey yeniden kendini göstermeye başladı.

Bu pozisyona geldiğinden beri İdare tarafından pek çok kez dengesi bozulmuştu; bu vakaların hepsinde en önemli şey, ne kadar sersemlemiş ya da kafası karışmış hissettiği değil, görünüşüydü.

Yutkundu. Sırtını dikleştirdi. Sıkıntısını bastırdı ve annesinin söylediklerini dikkatle düşünmeye başladı.

Başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi, sesinin net ve kararlı olduğunu duyunca rahatladı. "Elinizde ikna edici bir kanıt olsaydı *-ki* bu arada yoktu- o zaman bana gelmeniz gerekirdi." Bu sözleri yumuşak ve acımasızca söyledi, başını biraz daha dik tuttu ve Geladra'nın muzaffer havası azalırken gözlerinin içine baktı. "Suçlamaları reddetmeyi sevmem anne ama elimdeki bilgilerle verebileceğim en iyi kararı verdim. Gözlerimi bağlayıp sonra da neler olup bittiğini göremediğim için beni azarlayamazsınız. Eğer ortada soruşturulması gereken açık bir durum varsa, bunun eksikliği *senin* , *benim* değil.

benim."

Geladra gözlerini kırpıştırdı, şaşırmış görünüyordu. Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı.

Sonra ayağa kalktı, kızardı ve babasının defterini ondan geri .

"İnsanlara bunu göstermek gibi bir niyetim kesinlikle yok. Bu babanın mirasını mahvedecek - sadece son birkaç yılı değil, hepsini," dedi acımasızca. "Ama bana kalan tek seçenek buysa bunu feda etmeyeceğimi sanmayın." Ses tonunda acı vardı ama aynı zamanda boyun eğmişlik de vardı. Onu şok ederek kenara çekilmesini sağlamayı ummuştı ve şimdi bu girişiminin başarısız olmasına kızgındı.

Bu onun gitme işaretiydi ve Wirr bunu biliyordu. Babası hakkında öğrendikleri karşısında hâlâ sersemlemiş bir halde duruyordu, kapıya doğru yürürken kalbi ağırlaşmıştı. Geladra'nın nereden geldiğini şimdi anlayabildiğini düşündü; gerçekten de, kendilerini Augur'larla ilişkilendiren herhangi birine güvenmeyi bu kadar zor bulması pek de şaşırtıcı değildi. Bu onun yaptıklarını mazur göstermiyordu -ve Üstün Yeteneklilere karşı var olan mantıksız antipatisi şüphesiz davranışlarını çok daha kötü hale getirmişti- ama en azından her şey onun için biraz daha anlamlıydı.

Kapının hemen dışında durdu, aklına başka bir şey geldi. Geladra'yla yüzleşmek için geri döndü.

"Kontrol edilmiyorum, biliyorsun," dedi sessizce. "Kendi kararlarımı kendim veriyorum."

Geladra bir süre onu izledi.

"Pekala. Artık tüm gerçeklere sahipsiniz. Sanırım göreceğiz," dedi, sesi duygusallıktan sertleşmişti.

Sonra da kapıyı yüzüne kapatarak onu yaşadığı şok ve yıkımla tek başına baş etmeye bıraktı.

Taeris onu büyük kapılardan geçirip Orta Bölge Hücrelerine sokarken Wirr sessizdi.

Hapishane dışarıdan bakıldığında aldatıcı bir şekilde küçüktü, düz beyaz cephesi bir evden ancak daha büyüktü, ancak çelik kapıları ve penceresiz, keskin bir şekilde faydacı formu amacına ihanet ediyordu. İçeri girdikten ve müdür tarafından girişe izin verildikten sonra, klostrofobik bir şekilde daralan tek bir merdivenden çıkılıyordu; bu merdivenler de hapishanenin tipik özelliği olan pürüzsüz, kusursuz beyaz taşın inşa edilmişti.

İnşaatçılar, sonunda çok sayıda güvenli hücreyi barındıran uzun, iyi aydınlatılmış koridorlardan oluşan geniş bir alt kata ulaşana kadar yaklaşık beş dakika boyunca çalıştılar.

Geçitte ilerlemeye başladıklarında Taeris Wirr'e baktı. "Bir yolunu bulacağız Majesteleri. Annenle yani," dedi. Onun kelimeler sessiz koridor boyunca yankılandı. Wirr'in baktığı her yer parmaklıklı kapılarla kaplı olsa da çoğu açıktı; hapishanenin büyüklüğüne rağmen buradaki hücrelerden sadece birkaçı doluydu.

Wirr cevap olarak sadece homurdandı ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Ne annesiyle yaptığı görüşmenin ayrıntılarına girmiş ne de Taeris'e babasıyla ilgili ifşaatı anlatmıştı. Bu bilginin hâlâ ne kadar acı verici olduğu bir yana, bu konuda kime -eğer varsa- güveneceğine karar vermeden önce sonuçlarını sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Decis'ten gelen o insanlara ne oldu? Bize bir Augur'un köylerini kontrol ettiğini söyleyenlere?" diye sordu aniden.

Taeris bu soru karşısında kaşlarını çatı. "Gönderildiler. Hatırladınız mı? Söylediklerini doğrulamak imkânsızdı ve buna bir soruşturma meşruiyeti kazandırmak siyasi açıdan sadece sorun yaratacaktı." Başını umursamaz bir tavırla salladı. "Yalan söyleyip söylemediklerini bilemem ama bence en iyisi buydu."

Wirr yüzünü buruşturdu. "Ama ya yalan *söylemiyorlarsa*? Ben -Yönetim - iddialarını reddettiğime göre, adaleti sağlamak için başka nereye gidebilirler?"

Taeris Wirr'e belli belirsiz şaşkın bir bakış attı.

"Bunlar olağanüstü zamanlar, efendim," dedi sonunda. "Suçlamaları gerçek olabilir ama benzer nitelikte olan ve gerçek olmadığını garanti ettiğim birkaç düzine şikayet daha vardı. Eğer durum farklı olsaydı, o zaman evet, hepsini ciddiye alırdık. Ama şu anda? Eğer birine itibar edersek, hepsine itibar etmiş oluruz. Soruşturma yapmak zorundayız. Her iddiaya dikkatimizi vermeli, adamlarımızı, saatlerimizi, yargıçlarımızı ve ..." Yorgun bir ifadeyle eliyle işaret etti. "Tüm bunlar Augurların çok hassas algılarını etkileyen devam eden bir süreç olacaktır. Birdenbire kaynaklarımızın yarısını onların suçlu olup olmadıklarını araştırmaya ayırırsak, Meclis'in mesafe koymasının iki saniye süreceğini biliyorsunuz. Affi riske atmış oluruz, efendim. Sınır'ı mühürlemek için tek şansımızı riske atmış oluruz."

Wirr başını sallayarak derin bir nefes aldı. Taeris bilmediği bir şey söylemiyordu ama bunu başka birinden duymak iyi gelmişti.

Taeris bir süre onu izledikten sonra içini çekti. "Annen ne dedi bilmiyorum ama kafana girmesine izin verme. Konumunuz zor Majesteleri, belki de şu anda Meclis'teki herkesten daha zor. Ama siz elinizden gelen en iyi kararları veriyorsunuz ve olağanüstü bir iş çıkarıyorsunuz. Bunu hafife alarak da söylemiyorum. O yüzden şimdi kendinizi sorgulamaya başlamayın."

Wirr cevap veremedi Taeris onu durdurdu ve yakındaki bir hücrenin uzun parmaklıklarını işaret etti. Wirr, küçük taş odanın arka tarafından onları sessizce izleyen mahkûmu incelerken yutkundu.

Bu adamın onu öldürmeye çalışmasının üzerinden iki haftadan az bir süre geçtiğine inanmak zordu.

"Sen," diye alay etti adam Wirr'i tanıyınca birden. "Buraya gelip parmaklıkların arkasından benimle yüzleşerek kendini cesur mu sanıyorsun?"

Wirr, sadece başını sallayan Taeris'e baktı.

Wirr derin bir nefes aldı, bir elini cebine soktu ve Yemin Taşı'nı sıkıca kavradı.

"Beni kimin öldürtmek istediğini sormaya geldim," dedi sessizce.

Kel suikastçı uzun bir süre ona baktıktan sonra iğrenç bir şekilde yüksek sesle, alaycı bir kahkaha attı.

Wirr yüzünü pürüzsüz tutarak ses kesilene kadar bekledi. "Beni öldürtmeyi kimin ayarladığını söyle."

"Bilmiyorum. Onlarla ilgilenen kişi Vanni'ydi. Bize bundan bahseden ve her şeyi organize eden oydu. Ona bu işi kimin verdiğini hiç söylemedi, biz de hiç sormadık."

"Gri" Yönetici sözlerini bitirdiğinde birkaç saniye sessizlik oldu ve adam gözlerini kocaman açarak ona bakarken Wirr ürperdi.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı mahkûm, yüzündeki kan çekiliyordu. Artık gülümsemiyordu. "Gardiyanlar! GARDIYANLAR!"

"Kimse sana yardıma gelmiyor," dedi Taeris, bağırışı sessiz koridor tarafından yutulurken. "Prensi öldürmeye çalışırsan böyle olur."

Kel adam bir süre ona baktı, sonra tekrar bağırmaya başladı ama bu sefer yalvarıştan çok küfür vardı.

Wirr gözlerini kapattı.

"Sessiz ol," dedi.

Müstakbel suikastçı hemen bağırmayı kesti, ancak gözleri

şimdi daha da genişlemişti. Hücrenin uzak duvarına dayanana kadar geriye doğru debelendi, nefes alıp vermesi ağırlaştı ve panikledi, ağzını açıp kapattı ama ses çıkmadı.

Wirr dehşet içinde düşmüş adama baktı.

"Kader," diye mırıldandı kendi kendine, ürpererek. Bu kadar kolay mıydı?

"Gerçekten de kader," diye mırıldandı Taeris, adamı hayranlıkla izlerken. "Bağlanmış gibi görünüyor. Ne yaptığını biliyor, bunu yapmak istemediğini de biliyor ama kendine engel olamıyor."

Wirr kaşlarını çatarak gözlerini mahkûmdan ayırdı. "İlkeler gibi mi?" "Bağlama" teriminin kullanıldığını daha önce hiç duymamıştı.

"Aynen İlkeler gibi." Taeris düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yemin Taşlarının ana Tenet Gemisine bağlı olduğunu biliyoruz. Onunla olan eşsiz ilişkiniz bir şekilde yeni bağlar yaratmanıza izin veriyor olmalı. Bir tür... yerleştirilmiş Tenet diyebiliriz sanırım," diye açıkladı Wirr'in kafa karışıklığını görerek.

Wirr inanmayarak başını salladı. "Eğer bu mümkün olsaydı, babam bana bir şeyler söyledirdi. *Birileri* bunu bilirdi."

"Baban Üstün Yetenekli değildi. İlkeleri kendi değiştiremezdi, bu yüzden bu yeteneğe sahip olmayabilirdi. Ya da bunun farkında bile değildi." Taeris bu sözleri dalgınca söyledi, bakışları hücrede sinmiş olan adama kaydı. "Merak ediyorum. Bağlama seni duyabildiği için mi etkili oldu yoksa komutu ona yönelttiğin için mi?" Wirr'e döndü. "Geçidin sonuna git, onun göremeyeceği ve duyamayacağı bir yere. Sonra da ona bana bir şey söylemesini söyle."

Wirr rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu gerekli mi?"

"Bunun nasıl çalıştığını anlamamız gerekiyor, efendim. Ve bunu başkası üzerinde test edemeyiz, çünkü eğer gerçek bir Yönetici bunu öğrenirse..." Wirr'e dikkatle baktı.

Wirr yutkundu ve annesinin söylediklerini bir kez daha düşündü. "Yeterince doğru."

"Yine de," diye düşündü Taeris sanki hiç konuşmamış gibi, coşkusu belliydi, "belki de birine bir şeyden asla bahsetmemesini emredebilirsiniz. Ya da tamamen unutmamasını? Merak ediyorum." Olasılıkları düşünürken gözleri parlıyordu.

Wirr irkildi, midesi çalkalandı. Dün bile bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi ama şimdi, babası hakkında öğrendiklerinden sonra? Bunu istemiyordu. Bununla ilgili hiçbir şey *yapmak* istemiyordu.

Ama bunu görmezden gelemeyeceğini biliyordu.

Takip eden saat Wirr'in hatırlayabildiği kadar uzun bir saatti. Wirr yüksek sesle söylediği ve belirli birini düşündüğü sürece, bir komutun işe yaraması için fiziksel yakınlık veya duyulabilir olmak gerekli değildi. Daha kesin direktifler daha iyi işliyordu, tıpkı İlkeler'de olduğu gibi, bunların yerine getirilmesinde bir dereceye kadar yorumlama vardı. Belirli bir zaman dilimini ya da belirli olayları unutmaya yönelik talimatlar da işe yarıyor gibi görünüyordu. Yine de bu anıların silinmediği açıktı; mahkuma bunları tekrar hatırlaması söylendiğinde bunu hemen yapabiliyordu.

Devam etti. Daha yeni bir komut, çelişkili eski bir komuttan öncelikli olurdu. Talimatlar -eğer yeterince açık bir şekilde düzenlenmişlerse- koşullu, karmaşık ve başka olaylar tarafından tetiklenebilirdi. Taeris, Wirr'in adamı aldığını hatırlamadığı emirleri yerine getirmeye yönlendirebileceğini bile anladı - neden belirli bir şekilde davrandığına dair hiçbir ipucu bırakmadan, ancak yine de talimatları yerine getirmekten kendini alıkoyamadı.

Sonunda, Wirr'in yeteneğini çevreleyen pek çok acil soruyu yanıtlamışlar ve daha "gayri resmi" olanların işe alındığını bilen birkaç Yöneticinin adını çıkarmışlardı. Ayrıca, Wirr'i dehşete düşüren bir şekilde, kel adamın yıllar boyunca Üstün Yeteneklilere karşı işlenen sayısız rapor edilmemiş suçtan sorumlu olduğunu keşfettiler - kurbanlarına Dördüncü İlke aracılığıyla sessiz kalmalarını emretmesi sayesinde bunların çoğu örtbas edilmişti.

Bu ifşaatlara rağmen Wirr her yeni testte biraz daha boş hissetti. Belki de bu işin nasıl yürüdüğünü öğrenmesi gerekiyordu ve belki de bu adam başına gelen her şeyi hak ediyordu. Ama bu, mahkûmu manipüle etmenin ona ne kadar kirli hissettirdiğini değiştirmiyordu.

Adam son suçlarını da anlatmayı bitirdiğinde, Wirr başını tiksintiyle salladı ve Taeris'le birlikte duyulmayacakları bir yere doğru uzaklaştılar.

Wirr sessizce, "Ona burada olduğumuzu unutmasını ve az önce bize anlattığı her şeyi müdüre itiraf etmesini söyleyelim," dedi. "Yeterince gördüm ve duydum."

Taeris yavaşça başını salladı, hâlâ parmaklıkların ardından kel adama bakıyordu. Dışarıdan sakın görünüyordu ama Wirr, müstakbel suikastçı yanlışlarını sıraladıkça bakışlarının giderek daha da ısındığını fark etmişti. "Bir noktada bu bağların uzun ömürlülüğünü test etmek istiyorum," dedi .

"Ne zaman geçeceğini ya da geçip geçmeyeceğini bilmenin bir yolu yok. Ona unutmamasını söyleyin, birkaç gün sonra, belki de birkaç hafta sonra geri geleceğim. Bunların herhangi birini hatırlayıp hatırlamadığını göreceğiz."

Wirr başını salladı ve komutu vermek için nefes alırken Taeris aniden elini kaldırdı.

"Kontrol etmemiz gereken son bir şey daha var."

"Hangisi?" diye sordu Wirr yorgun bir şekilde.

"Ona kendine zarar vermesini

söyle." "Ne?" Wirr ona bakakaldı.

"Hayır."

"Bunun ne kadar ileri götürülebileceğini anlamamız gerekiyor," dedi Taeris. Sözler sakince söylenmişti ama Wirr sözlerin altında yatan buzu duyabiliyordu.

"O kadar ileri gidilip gidilemeyeceğini bilmemize gerek yok, çünkü ben asla birine bunu yapmasını söylemem," diye yanıtladı Wirr acımasızca. "Yaptığı şey yüzünden *asılacak*, Taeris. Ondan en az senin kadar nefret ediyorum ama

..." Başını iki yana salladı. "Bu tür bir ceza bize düşmez."

"Bu cezalandırmayla ilgili değil. Sınırlamaları anlamakla ilgili."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye tersledi Wirr.

"Bu ekstra adımları atmaya istekli olmanız gerekiyor efendim." Taeris onunla bakışlarını kilitledi. "Bu ancak yeteneklerini anladığınız takdirde güçlü bir avantajdır. Bunu bir düşünün. Bununla annene karşı oylamayı kazanabilirsin!"

Wirr ona şaşkınlıkla baktı. "Ne dediğinin farkında mısınız?" diye sordu. "Benden *tüm Yöneticileri* bağlamamı istiyorsun. Ya da en azından önemli olanları. Bunu vicdanım rahat bir şekilde nasıl yapabilirim? Onları sadece beni takip etmeye zorlarsam kendime nasıl lider diyebilirim?"

"Ne *dediğinin* farkında mısınız?" Taeris'in sabrı açıkça tükeniyordu. "Dinlemiyorsanız kendinize nasıl lider diyebilirsiniz, efendim? Eğer komuta sizde olmazsa yönetim tüm çabalarımıza karşı çıkacaktır ve eğer böyle bir şey olursa, kurmaya çalıştığımız bu cesur yeni dünyanın kalıcı olup olmayacağından emin değilim." Hayal kırıklığı içinde alnını ovuşturdu. "Fates, sen onları herkesten daha iyi tanıyorsun. Hala saldırılardan Devaed'in sorumlu olduğuna inanmıyorlar - Sınırın diğer tarafında Körlerden ve belki de birkaç vahşi hayvandan daha kötü şey olduğuna inanmıyorlar. Bu aptallığın hayatlara, hatta ülkeye mal olmasına nasıl izin verebildiniz?"

kolayca bir fark yaratabilir mi?"

Wirr kelimelerin saldırısı altında soldu ama inatla başını salladı. "Bunun sonu nereye varacak Taeris? Doğru olduğunu bildiğimiz şeyi yapma sorumluluğumuz yok mu?"

"Bu tıpkı Gahille'deki gibi." Taeris'in yüzü bir maskeydi ama Wirr ardındaki sıkı bir şekilde kontrol edilmiş öfkeyi görebiliyordu. "Doğru yapmak istiyorsun ama *gerekli* olanı yapmak istemiyorsun. Ve bunun tek yaptığı başkalarını tehlikeye atmak." Öne doğru eğildi. "Bunu utandırmak için değil, açıklamak için söylüyorum, efendim. Bu *zayıf* bir *liderin* işaretidir."

Wirr yumruklarını sıktı. "Yani sırf bir şeye inandığım için irademi dayatmam güçlü biri olduğumun işareti mi?"

"Doğru olduğunu *bildiğin* zaman öyledir," dedi Taeris sessizce. "Gerçeği bilmek için yeterince şey gördün. Onlar görmedi. Ayrıca sen buna iradeni dayatmak diyorsun ve bunun ahlaksızca olduğunu söylüyorsun. Politikanın özünde ne olduğunu düşünüyorsun?" Eliyle işaret etti. "Diğerleri iradelerini tehditle, bilgiyle, hileyle, altınla, akılla ya da salt karizmalarıyla dayatırlar. Sahip oldukları şeylerden faydalanırlar, Majesteleri. Sizin yerinizde olsalardı, hiçbiri bir an bile tereddüt etmezdi."

Wirr öfkeyle başını salladı. "Onlar gibi olmak istemiyorum Taeris."

"Ama yine de *olmak zorundasın*. Kazanmanın tek yolu bu. Baban biliyordu ki

neye olacağını. Baban bunun için öldü. Baban-"

"Bu kadar *yeter!*" Wirr bağırdı. "Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! *Sessiz ol!*"

Taeris birkaç dakika boyunca Wirr'e bakarak ağzını sessizce açıp kapattı, gözleri büyüdü.

Giderek büyüyen bir dehşet içinde birbirlerine baktılar.

"Sen... artık konuşabilirsin," dedi Wirr beceriksizce.

Taeris sanki nefesini tutuyormuş gibi bir nefes verdi.

"Pekâlâ." Yaralı adam dudaklarını yaladı ve sanki Wirr'in bakışlarıyla karşılaşmaktan korkuyormuş gibi yere baktı. "Bu... işleri biraz değiştiriyor."

Wirr yakındaki duvara yaslandı. "Özür dilerim."

"Senin suçun değil." Taeris tereddüt etti, sonra derin ve titrek bir nefes aldı. "Ben de bunu söyleyecektim zaten - buradan ayrıldıktan sonra o Yemin Taşı'nı üzerinde tutamazsın. Tek yapman gereken yanlış bir yorumda bulunmak..."

"Biliyorum. Kader, biliyorum."

Uzun bir süre sessizlik oldu ve sonra Taeris içini çekti.

"Ben... üzgünüm, efendim. Söylediklerim için. Haddimi aştım. Hâlâ bu konuda uzun uzun düşünmeniz önemli olduğunu düşünüyorum ama... sizi bir şey yapmaya zorlayamam." Gergin bir kahkaha attı. "Tam tersi sanırım."

"Bu konuyu neden açtığınızı anlıyorum." Wirr başını salladı. "Ben sadece... oylamadan önce biraz zamanımız var. En azından bir hafta. En azından meşru bir şekilde kazanmaya *çalışmalıyım*."

Taeris bunun üzerine yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi. Sonunda omuzlarını yuvarladı. "Peki. En azından artık üzerinde test edebileceğin başka biri var."

Wirr hafifçe gülümseyerek yaralı adama bir kaşını kaldırdı. "Şimdiye kadar yapmadığımı kim söyleyebilir?"

Taeris gözlerini kırptırdı, sonra da ona ters ters baktı. Yine de ağzının hafifçe yukarı doğru kıvrılması bu şaka girişimine aldırmadığını gösteriyordu.

Bir süre daha konuştular ama çok geçmeden Wirr mahkûma son talimatlarını veriyor, adamın yüzündeki boş ve hafif şaşkın ifadeye bakarak yüzünü buruşturuyordu. Kel adam kim olduklarını anlayamadan o ve Taeris hızla uzaklaştılar.

Dönüş yolculuğu garip bir sessizlikle geçti, Wirr emir olarak algılanma ihtimaline karşı bir şey söylemekten çekiniyordu. Tek gerçek konuşma Taeris'in babasının Noter tasdikli defterinden tekrar bahsetmesiyle başladı; kısa bir değerlendirmeden sonra Wirr döndüklerinde defteri okumasına izin vermeyi kabul etti. İçerdiği bilgileri Taeris'ten saklamanın bir anlamı yoktu.

Yine de kendini daha çok Taeris'in hapisanede söylediklerini düşünürken buldu. Wirr Temsilci'nin önerdiği gibi yapmak istemiyordu. ... ama onun ne demek istediğini de anlıyordu.

Yöneticilerden herhangi birini kendisine oy vermeye ikna edebilmesi için çok az şansı vardı. Aslında neredeyse hiçbirini, özellikle de annesinin elinde böyle bir kanıt varken. Önündeki görev ürkütücü olmaktan da öteydi.

Ama hâlâ biraz zamanı vardı. Denemek zorundaydı.

Odasına döndüğünde Dezia onu bekliyordu.

Wirr onu gördüğünde yutkundu. Aelric'i öğrendiğinden beri onu biraz yalnız bırakmaya çalışıyordu.

"Annen ve İdare hakkında olanları duydum," dedi sessizce.

Ona yaklaştı ve küçük bir selamlama gülümsemesi verdi.

Wirr başını salladı. "Onunla daha önce konuşmayı denedim. Pek iyi gitmedi," dedi pişmanlıkla.

Dezia ona sempatik bir bakış attı ama gözlerindeki bir şey Wirr'e onun sadece sorunlarını konuşmak için uğramadığını söylüyordu. Kapıyı açtı ve içeri girdiler.

Dezia kapıyı tekrar kapatırken ayaklarını beceriksizce sürüyerek yürüdü. "Zia," dedi usulca. "Bak, ne yaptığımı biliyorum-"

"Seni affediyorum." Dezia adım öne çıktı ve Torin'in çenesini yavaşça yukarı kaldırarak gözlerini onunkilerle buluşturdu. "Aptalın tekiydin -bunu inkâr edemem- ama vücudunda kötü niyetli ya da hilekâr bir kemik bile yok Torin. Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu."

Wirr birkaç saniye gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve yanlış anlamadığından emin olmak için kelimeleri birkaç kez kafasında evirip çevirdi. Yavaş ve geniş bir gülümsemeye dönüştü, kalbi bir haftadır ilk kez sıkışmamıştı. "Ben de seni seviyorum," dedi sessizce. Bu doğrudu ve onu şaşırtmıştı.

söylemekten korkmuyordu.

Dezia ona sıırttı, yanakları kızarmıştı ve içini bir duygu dalgası kapladı. Kendini o ana kaptırarak yarım adım öne çıktı.

Dezia bir elini kaldırarak onu durdurdu.

"Bırak da bitireyim." Hâlâ gülümsüyordu ama artık gülümsemesinde hüznün de vardı. "Şu anda alabildiğin kadar desteğe ihtiyacın olduğunu biliyorum, özellikle de Administration'a olanlar göz önüne alındığında. Ben de sana destek olmak *istiyorum*." Dudağını ısırdı. "Ama Wirr... Aelric'in nereye gitmiş olabileceğine dair bazı ipuçları buldum. Ve bunlar beni güneye götürüyor."

Wirr'in gülümsemesi de anladığı gibi soldu. İlk kez Dezia'nın sade ama işlevsel kıyafetini fark etti.

"Gidiyorsun," dedi dehşet içinde. Gözlerini kapattı. "Onun peşinden gidiyorsun."

"Öyleyim." Dezia'nın ses tonu sertti. "Nerede?"

"Variden'de görülmüş. Ben de oraya gidiyorum." Hafifçe omuz silkti. "Ya artık orada değilse? Bilmiyorum."

Wirr yutkundu. Büyük bir kısmı Dezia'yı yaptığı şeyden vazgeçirmek istiyordu -eğer Aelric'in başı dertteyse, isteyeceği son şey onun da bu işe bulaşmasıydı- ama aynı zamanda, muhtemelen şu anda gidebileceği en güvenli yön güneydi.

"Ona ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Dezia tereddüt etti. "Bir adamla konuşurken görülmüş... İsmi öğrenemedim ama tarif tanıdık geldi. Tela del na Gurn'a benziyordu."

Wirr başını salladı. "Onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Destekçilerinden biri daha." Wirr yüzünü buruştururken Dezia acımasızca başını salladı. "Fazla şüphe yok. Aptalın başı dertte."

Wirr kıpırdandı. "Sizinle birlikte adam gönderebilirim. Oradaki Yöneticilerle temasa geçin. Yapabiliriz-"

"Hayır, Wirr." Dezia kelimeleri nazıkçe, sevgiyle söyledi ama başını inançla salladı. "İkimiz de Yönetim'in kaynaklarını arkadaşın için bir insan avı yürütmek için kullanırsan bunun nasıl görüneceğini biliyoruz. Bunu göze alamazsınız. Enine boyuna düşündüm ve tek yol bu."

Wirr dişlerini sıktı. "Tek gidemezsin."

"Yapabilirim ve yapıyorum." Dezia ona alaycı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Doğrusunu söylemek gerekirse ben de pek hoşlanmıyorum. Ama... tek yaptığım onu aramak. Ve eğer bundan daha fazlası olursa, başımın çaresine bakabilirim."

Wirr derin bir nefes aldı. "Biliyorum." Öne doğru eğildi. "Yine de onu bulursanız ve herhangi bir şekilde yardımcı olabilirim..."

Dezia başını salladı. "Seninle bağlantı kurmanın bir yolunu bulacağım. Ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim."

Sessizlik oldu, Wirr bakışlarını aniden Dezia'nın kollarıyla kilitlenmiş buldu. Birbirlerini bir daha ne zaman görecekları belli değildi.

Bir adım öne çıktı. Yüzünü ellerinin arasına aldı.

Sonra onu öptü, ilk başta nazıkçe ama kız karşılık verdikçe artan bir şevkle, sonunda tekrar ayrıldılar, kızarmışlardı ve birbirlerine aptalca sırtıyorlardı. Wirr birkaç mutlu saniye boyunca ne hakkında konuştuklarını tamamen unuttu, kalbi çok uzun zamandır olmadığı kadar hafifledi.

Yine de gerçeklik çok geçmeden ikisine de geri geldi. Wirr gülümsemesi solarken Dezia'nın kolunu nazıkçe sıktı.

"Dikkatli ol, 'Zia," dedi sessizce.

"Sen de öyle." Dezia saçlarını düzeltti, sonra da bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Bu arada, bir dahaki görüşmemizde hâlâ Northwarden olmanı bekliyorum."

Wirr ona eğlenen bir bakış attı. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Dezia ciddiyle başını salladı. "Ve eğer ben yokken şu 'Sınır' meselesini de çözebilirseniz..."

Wirr kahkaha attı, ancak bu kahkaha bir başka hızlı ve tutkulu öpücükle kesildi.

O daha tepki veremedi Dezia tekrar kaçmaya ve kapıdan çıkmaya başladı.

Wirr o gittikten sonra bir süre sessizce orada durdu, duyguları çalkalanıyordu. Dezia'nın peşinden gitmeyi, onunla birlikte gitmeyi her şeyden çok istiyordu. Bu en azından kısmen onun suçuydu. En başından beri ona karşı dürüst olsaydı -hatta Aelric'e gerçekte neler olup bittiğini sorsaydı- tüm bu durum asla ortaya çıkmayabilirdi.

Sonunda içini çekti ve masasının başına geçerek bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Konuşması gereken bir sürü idareci vardı.

Bölüm 35

Caeden uzun, korkuluksuz beyaz köprüye bakarken ürperdi.

Diğer bazı anılarının yanında soluk kalıyordu ama buraya en son geldiği zamanı hatırlamak onu hâlâ tedirgin ediyordu. Kafa karışıklığı, etrafı saran beyaz sis, umutsuzca şehirden çıkmaya çalışırken arkasındaki diğerlerinin belirsiz şekilleri. Yaratığın çığlıkları ve sonra o pürüzsüz taş yüzeye yığılıp Davian ve Nihim'in artık yanlarında olmadığını fark ettiklerinde hissettikleri çaresizlik.

Köprüye doğru ilerlerken, kendini burada bulunma amacından daha çok endişelenirken buldu. Nethgalla. Karısının yüzünü çalan, anılarını çalan kadın. Sadece ne yaptığını bilse bile, bu düşünce kalbinin refleksif bir öfkeyle daha hızlı atmasına neden oldu.

Yine de duygularının kendisini alt etmesine izin veremeyeceğini biliyordu. İçeri girmeli, Sifon'u Nethgalla'dan almalı ve olabildiğince çabuk tekrar ayrılmalıydı.

Dalgın dalgın yürürken ayağının altındaki şeyi kaydı ve arkasındaki uçurum hem onun hem de köprünün üzerine gölge düşürdü. Uçurumun karşısındaki sis yoğun bir şekilde kıvrılıp dönüyor, ışığın hâlâ vurduğu yerlerde inceliyor, sadece alttaki binaları göstermeye yetiyordu.

Köprünün başlangıcına yakın bir yerde yatan karanlık şekilleri, neredeyse tepelerine çıkana kadar fark etmedi.

Caeden yerdeki iki siyah pullu kütleyi görünce donakaldı; nefesi kesildi ve birkaç saniye boyunca hareketsiz kalarak dikkatle izledi. İki figür de kıpırdamayınca temkinli bir şekilde tekrar ilerledi.

Sonunda dar'gaithinlerin ikisinin de gerçekten ölmüş olduğunu gördüğünde gergin kasları biraz gevşedi. Burada ne olmuştu? Cesetlerin etrafındaki toprak, kuyruklarının yumuşak toprağı çizdiği yerlerden dolayı çalkalanmıştı ama başka hiçbir şiddet belirtisi yoktu. Her şey ürkütücü bir şekilde durgundu, tek ses çok aşağıdaki suyun yalnız gürültüsüydü.

Etrafına endişeyle göz gezdirdikten sonra aceleyle köprüye çıktı.

Sislere girer girmez cesetlerin ilkinin buldu.

Dehşete düşmüş bir sessizlik içinde, zar zor görülebilen sahnede ilerledi. Koyu renkli kan her yere sıçramış, ayaklarının altındaki taşın soğuk beyazına karşı duruyordu. Gördüğü bir figür tamamen başsızdı, kırmızı pelerini onun Üstün Yeteneklilerden biri olduğunu gösteriyordu, bir diğeri ise

-Kendisi de kırmızı pelerinli olan bu adam, uzuvları parçalanmış ve boynu vücuduna imkânsız bir açı yapmış bir halde, dönen beyazlığın içinde gözlerini dikmiş bakıyordu.

Bu Ilin Illan'dan gelen parti miydi? Nethgalla'yla yüzleşmek zorunda kalmadan önce hatırlayabildiği kadar çok şey hatırlamayı umarak geçen hafta boyunca hızını kasten yavaşlatmış ve sonunda Karaliene'nin bahsettiği grup olduğundan şüphelendiği şey tarafından geçilmişti. Birkaç gün önce yemek için durduğu sırada yakınlardan geçmişlerdi ama varlığını onlara belli etmemeye karar vermişti. Bu sadece komplikasyonlara yol açabilirdi.

Yutkunarak temkinli bir şekilde ilerledi. Biraz ileride iki dar'gaithin daha yatıyordu, az önce gördüklerine benziyorlardı. Ağır siyah pullara ve güçlü görünen bedenlere giderek artan bir dehşet duygusuyla baktı. Bu onların sonuncusu muydu? Bu savaşı kim kazanmıştı?

Hayatta kalan biri var mıydı?

Caeden tereddütle eğildi ve bir parmağını yakındaki kalın kan çizgilerinden birine dokundurdu.

Yapışkandı. Kuruyor ama eski değil.

Titredi. Bu gerçekten hiçbir şeyi ama içini güvenle doldurmadığı da kesindi.

Omuzlarını dikleştirdi ve son dar'gaithin cesetlerinin üzerinden geçti.

Deilannis'e doğru gergin bir şekilde ilerledi.

Şehir sessizdi.

Caeden'i şaşırtacak şekilde, köprüden inip ana yol boyunca yürümeye başladığında korkusu gerçekten de azalmaya başlamıştı. Bu yerin ona verdiği aşinalık hissi her zamankinden daha güçlüydü. Bir bakıma eve dönmüş gibi hissetti.

Elbette hâlâ korku vardı. Her ne kadar sokaklar ona

Buraya en son geldiğinden beri hissetmediği içgüdüsel hafıza, her şey hala kalın beyaza bürünmüştü, sis dalgalanıyor ve sanki canlıymış gibi her şeyin etrafında kıvrılıyordu. Ara sıra bir şey duyduğunu sanıyor ve nefesini tutarak olduğu yerde donup kalıyordu. Yine de orada hiçbir şey yoktu. Her seferinde, eğer bir ses varsa, bu kendi ayak seslerinin yankısı olmalıydı.

Son seferinde onları avlayan yaratıktan ya da daha fazla dar'gaithin'den hiçbir iz yoktu. Sessiz kaldığı ve Öz kullanmadığı sürece de olmayacağından şüpheleniyordu -umuyordu-.

Bir saat içinde uzun ve geniş bir kemerden geçerek İçeri Şehir'e giriyordu. Bu girişi süsleyen çivili kafatası yoktu, bunun için minnettardı. O zamandan beri hatırladığı her şeye rağmen, nedense ne zaman aklına gelse içini bir ürperti kaplıyordu.

Caeden ilerlerken sisler incelmeye başladı, gri ışık her şeyi tek renkle yıkıyordu. Bir süre sessizce yürüdü, sonra aniden durdu ve yan taraftaki bir eve baktı.

İki kat yüksekliğindeydi ve İç Şehir'deki diğer binaların bazılarında görülen kırık camlar, buruşuk kapılar ya da yangın izlerinden hiçbirini göstermiyordu. Burayı Deilannis'e yaptığı son yolculuktan hatırlamıyordu; tüm bu bölgeyi kör bir panik içinde geçmiş, yanlarda ne olduğunu bir kenara bırakın, önündeki yolu bile zar zor görebilmişti. Yine de tanıdık geliyordu.

Tereddüt etti, sonra kapıyı açtı ve içeri süzüldü.

Geçit, küçük masalı mutfak, soldaki dolambaçlı merdiven boşluğu... hepsi dikkat çekici değildi ama yine de burada kendini garip bir şekilde rahat hissediyordu.

Eve dönmenin böyle bir his olduğundan emindi.

Az ışıklı evde yavaşça ilerledi, dolapları kontrol etti, merdivenleri çıkarken parmaklarını rahatsız edici bir şekilde tozdan yoksun olan korkuluklarda gezdirdi. Sanki bir şey bulabilirse -kişisel olan tek bir şey- bu yerle ilgili bir anıyı tetikleyebilecekmiş gibi hissediyordu. Neden bu kadar tanıdık geldiğini anlayabilecekti.

Yine de hiçbir şey yoktu. Ev tamamen temiz ve tamamen boştu.

Aşağı indiğinde yaratık onu bekliyordu.

Siyah figür kapı aralığından kendini ayırdığında alarmla bağırdı, gözsüz yüzü ve ağzı açık, keskin dişli ağzı, odada neredeyse hiç ışık olmasaydı bile bir dehşet yaratıyordu. Derisi loş ışıktaki parlıyordu ve burnunun olması gereken yerde bir delik vardı.

ona kokladı.

Caeden kendini destekledi, içgüdüsel olarak Kan'a uzandı.

"*Tal'kamar,*" diye homurdandı yaratık.

Caeden donakaldı.

Varlığa baktı, kasları bir tehdit anında harekete geçmek için gerilmişti.

Ama varlık ona doğru hareket etmedi.

Bunun yerine, boyun eğdi.

Caeden yakındaki bir sandalyenin arkasına tutunarak kendini dengeledi. "Beni tanıyor musun?" dedi usulca.

"*Ilian di Tal'kamar,*" dedi yaratık. "*Orkoth sa elid.*" Caeden gözlerini kapadı. Konsantre oldu.

Sen Tal'kamar'sın. Orkoth seni tanıyor.

Derin bir nefes aldı. Anlıyordu, tercüme edebiliyordu. Bu bir başlangıçtı.

"Sen Orkoth musun?"

"*Evet.*" Yaratığın -Orkoth'un- sesi Caeden'in omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Ona sha'tethlerin sesini hatırlattı.

"Beni nereden tanıyorsun, Orkoth?" Caeden düşünmek zorunda kaldı ama yaratığın dilindeki kelimeleri biliyordu. Gözlerini canavardan ayırmaya da kaslarını gevşemeye zorladı.

Sanki Orkoth düşünüyormuş gibi bir an sessizlik oldu. "*Beni getirdin. Korumam için.*"

Caeden kaşlarını çattı. "Bu ev mi?"

"*Bu şehir. Her şeyi.*"

Caeden yutkundu. Bu yaratık... onlara saldırmıştı, arkadaşlarına saldırmıştı. Taeris'e inanılacak olursa, yıllar boyunca sayısız insanı öldürmüştü. "Neden?"

"*Geciktirmek için. Kurcalamayı durdurmak için. Diğerlerini güvende tutmak için.*" Bir duraklama. "*Bir diğeri Büyük Kütüphane'de. Bekliyor. O buralı değil. O benden.*"

Caeden gözlerini kırptırdı. Odaklanmak, düşünmek için zamana ihtiyacı vardı ama korkusu -ya da en azından tedirginliği- başka bir şeye konsantre olmasını engelliyordu. "Ne demek istiyorsun? Orada kim bekliyor?"

Orkoth'un tek söylediği "*Bir tane daha,*" oldu.

Caeden yüzünü buruşturdu. "Emirlerime uyuyor musun?" "*Evet.*"

"O zaman otur." Bir sandalyeyi işaret etti. "Ben söyleyene kadar kımıldama." Orkoth dik ve kıpırtısız bir şekilde oturdu.

Caeden kaşlarını çattı ve birkaç dakika yaratığı izledi. Sonra da

iç çekti.

O ölümsüzdü. Öyle davranmaya başlamasının zamanı gelmişti.

Korkusunu yuttu, yaratığın karşısına oturdu, ancak onun ürpertici, gözsüz bakışları karşısında tamamen rahat kalamadı.

"Nesin sen?"

Orkoth soru karşısında kafası karışmış gibi başını iki yana eğdi. *"Beni nasıl yarattıysan öyleyim. Ben..."* Aniden hırladı ve Caeden içgüdüsel olarak ayağa fırladı, saldırmak üzere olduğundan emindi.

Bir süre sonra bunun bir hayal kırıklığı sesi olduğunu fark etti. Yaratık ona bir şey açıklamak istiyordu ama kelimeleri bir araya getiremiyordu.

Caeden ürpermesini engelleyemedi. Bu şeyi o mu *yapmıştı*? "Benim hakkımda ne biliyorsun?" diye sordu kararsızca.

Orkoth başını salladı, belli ki bu sorgulama karşısında tedirgin olmuştu. *"Gerekli olan şey. Beni Karanlık Diyar'dan çektin. Bu form acı değil. Verdiğin tek şey bu. İhtiyacımız olan tek şey bu."*

Caeden yutkundu. "Karanlık Diyar mı?"

"Onun yönettiği yer. Onun girişimi... bu." Orkoth belli belirsiz etrafını işaret etti ama Caeden tam olarak neyi kastettiğinden emin değildi. Sesi şimdi yükseliyordu, paniklemiş gibiydi. *"Siyah ve acı ve kan ve korku ve ölüm ve-"*

Orkoth çığlık attı.

Caeden ayağa fırladı, iğrenç, ruhunu delen sestən uzaklaşmak için aceleyle sandalyesini devirdi. Elleriyle kulaklarını kapattı ama bunun bir önemi yok gibiydi; sanki sesin kendisi dayanabileceğinden daha fazla acı taşıyormuş gibi gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu, ama başladığı gibi aniden durdu.

Caeden sürünerek geldiği yerde, sırtı duvara dönük, soluk soluğa yatıyordu. Titriyordu. Hıçkırıyordu. O çığlık ona görüntüler göstermişti, Asar'ın ona Wells'te gösterdiği anıya çok benzeyen şeylerin anlık görüntüleri. Zihninin tepki verdiğini, gördüklerini kendisinden sakladığını, onu anlaşılmaz dehşete karşı koruduğunu ve böylece hâlâ işlevini yerine getirebileceğini biliyordu. Ama sadece artçı şok bile kanını buza, bacaklarını suya çevirmeye yetmişti.

Sonunda, yavaşça, kendini ayağa sürükledi. Orkoth hâlâ masada sessizce oturuyor, hiçbir şey olmamış gibi ona bakıyordu.

"Git," diye fısıldadı Caeden kısık sesle. Hatırlamasa da bir noktada bağırmış . "Git ve kendini bana gösterme.

sana ihtiyacım olmadığı sürece. Eğer ..."

Sözünü yarıda kesti ama yeterince konuşmuştu. Orkoth ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Caeden bir dakika boyunca orada durdu. İki. Beş. Sadece nefes alıyor, onu saran dehşet duygusundan kurtulmaya çalışıyordu.

Yine de sonunda kendini ayakta durmaya zorlamayı başardı. Büyük Kütüphane'de onu bekleyen biri mi vardı? Nethgalla, o zaman. Nethgalla olmalıydı. Sifon'u alacak ve sonra buradan olabildiğince çabuk ayrılacaktı.

Dişlerini sıktı, kapıya doğru baktı.

Hatıra hiç uyarmadan vurdu.

Caeden Arbiterium'un koridorlarında, binanın içinde yankılanan ölüm çığlıklarını duymazdan gelerek ilerledi.

Dışarıda, Deilannis sokakları yakıta ihtiyaç duymayan bir ateşle yanıyordu; önce yeşil, sonra mor, sonra da siyah renkte titreyen bu ateş, alevlerin olması gereken haliyle korkunç bir şekilde alay ediyordu. Bu Karanlık Diyar'ın ateşiydi, bu aptalların en güçlü yerlerine girmesine izin verdikleri ateş.

Hepsi buraya geldiği içindi.

Çığlıkları susturdu, çaresiz gözleri görmezden geldi, pelerininin eteklerini yalvarırcasına kavrayan elleri itti. Sert bir kan baloncuğu onu Darecianların başlattığı temizliğe karşı korudu, silahlandırılmış şehrin Özünü varlığından çekip almasını engelledi. Yüce Darecianlar bunu denemekle aptallık etmişlerdi. Kiraryumları -Jha'vett'e güç vermek için bir tane olması gerektiğini biliyordu- yeterince depolanmamış olmalıydı. İnsanlarını, hepsini, onları kurtarmak isteyen adamdan korktukları için feda ediyorlardı. Herkesi kurtarmak için.

Yolundaki kan tuzaklarını onlara ulaşmadan çok önce görmüştü. Darecianların kan'ı nasıl manipüle edebildiklerini hâlâ tam olarak anlayamamıştı ama Andrael'in inandığı şeyin doğru olup olmadığını merak ediyordu. Öyle olmadığını umuyordu. El'in bildiği tek şey, insanların kendisinin ve diğerlerinin sahip olduğu gibi bir güce sahip olmamaları gerektiği idi.

Licanius'u çekti ve kan bariyerlerini sanki orada değillermiş gibi kesip geçti. Kılıcın dokunuşuyla iplikler yarıldı ve çözüldü.

Devasa demir kapıları kırıp sakın adımlarla koridora girdiğinde binlerce çift göz ona çevrildi.

"Burada yetkili kim?" diye gürledi, sesi yüzlerce sesin korkusunu yarıp geçti. Sessizlik bir battaniye gibi çöktü, ta ki

devasa odadaki herkes nefesini tutuyordu.

"Benim." Bir adam öne çıktı, başı dik, mavi gözleri gururluydu. "Benim adım Garadis ru Dagen. Atalarımı öldürmüş olabilirsin, Aarkein Devaed, ama bu sefer çok geç kaldın. Çok geç kaldın, Yok Edici. Biz kazandık."

Caeden kendine rağmen acı acı güldü. Ses odanın içinde yankılandı ve orada bulunan herkesin yüreğine korku saldığını hissedebiliyordu. Onu tanıyorlardı. Onu kendilerinden önceki büyükbabalarından aktarılan büyükannelerinin ve büyükbabalarının hikâyelerinden tanıyorlardı. Darecian İmparatorluğu'nu nasıl yıktığını. İnsanlarını -en parlakları, en yüceleri hariç- nasıl toza ve küle çevirdiğini. Karanlık Diyar'ı nasıl kapılarına kadar getirmiş ve asla gitmesine izin vermemiş.

Ve şimdi, panik, korku ve cehalet yüzünden kendilerini yok ediyorlardı.

"Buraya savaşımaya gelmedim, Garadis ru Dagen. Burada kimsenin zarar görmesini istemem. Ama öyle olsaydı bile -gerçekten düşmanın olsaydım bile- bu senin için asla bir zafer olamazdı," dedi hayal kırıklığı içinde. "Dinleyin!" Bileklerini oynatarak dışarıdan gelen çığlıkları güçlendirdi, onları yönlendirdi ve meramını vurgulamak için daha da çarpıttı. "Kendi halkınıza ne yaptığınızı duyuyor musunuz?"

Garadis yüzünü buruşturdu ama bakışları sertliğini korudu. "Bu gerekli bir fedakârlık."

"Kurban mı?" Caeden'in sesi şimdi daha yüksek, daha öfkeli, odanın içinde gürlüyordu. İnsanlar sanki fiziksel bir saldırıymış gibi sesinin önünde sinmişlerdi. "Bana fedakârlıktan bahsetme, seni aptal, kibirli adam. Dokuz yüz yıl önce, bugün burada durabilmemiz için milyonlarca insanınızı feda ettim. Bu an için ruhumu feda ettim." Sesi biraz çatallaştı. "Bu kelimeyi kullanıyorsun ama bunu yapmana hiç gerek yoktu. Beni bununla durdurmayı mı düşünüyorsun? Planını anlamadığımı mı sanıyorsun? Planını ben yaptım. En iyi ve en parlak adamlarınızın kulaklarına fısıldadım. Onları yiyecek yüklü demir yelkenlilerle güneye yolculuğa gönderdim. Saldırımın zamanını öyle ayarladım ki, halkınızın geri kalanı öldüğünde onlar orada olmayacaktı. Amacım -tek amacım- burayı inşa etmenizi sağlamaktı." Bir nefes aldı. "Senin içinde yanan ateşi ben yaktım Garadis."

Salondaki diğerleri şimdi inliyordu ve Caeden onun sözlerindeki gerçeği gördüklerini biliyordu, sert ses tonundan bunu duyabiliyordu. Garadis yine de garip bir şekilde . durdu ve Caeden'in bakışlarını karşıladı.

kendi çelik bakışıyla baktı.

Caeden onun inançlı biri olduğunu fark etti. Bir bağnaz. Gerçekten de El'in kendi tarafında olduğunu düşünüyordu.

Keşke bilseydi.

"Belki de haklısın," dedi Garadis sessizce. Salona yeni bir sessizlik çöktü, binlerce insan liderlerinin her sözüne kilitlenmişti. "Ama hâlâ çok geç kaldınız."

Elinde bir şey tutuyordu.

Caeden kaşlarını çattı. Bu bir meşaleydi, kuzeydeki prenslerin taktığı meşaleler gibi. Dareci'nin eski prensleri, Seçilmişler gibi. Ama metal... tuhaftı. Olması gerekenden daha siyahtı. Loş ışıktaki ıslak ıslak parlıyordu.

"Bizler artık senin yok ettiğin insanlar değiliz Devaed. Bu sefer gereken her şeyi yapmaya hazırız. Geri döneceğiz. Atalarımıza öğreteceğiz. Peki ya sen geldiğinde? Hazır olacağız."

Caeden tepki vermeden önce Garadis meşaleyi onun boynuna geçirdi.

Arkasında tekdüze bir hareket vardı, binlerce çift el bu hareketi yankıladı. Odadaki her Darecian aynı torcları boyunlarına yerleştirirken Caeden şaşkınlıkla baktı.

Birkaç saniye için her şey askıya alınmış gibiydi. Garadis kendinden memnun bir sırıtışla Caeden'i izledi.

Sonra ilk çığlık koridorda yankılandı.

Garadis sesin kaynağını bulmak için döndü ama hemen ardından ilkine daha tiz sesler katılmaya başladı. Feryatlar Caeden'in dışarıda duyduklarından daha kötüydü, ölenlerin seslerinden daha kötüydü. Bunlar... değişiyordu. Çığlıkların tonu ve şiddeti değişiyordu ama giderek daha fazla ses katılıyor, ta ki tüm oda uzun bir çığlığa dönüşene dek.

Garadis'in yüzünün buruşmasını izlerken dehşet içinde geri çekildi. Torc büyüyor, genişliyor, boğazının derisiyle kaynaşıyor ve gömleğinin altından göğsüne doğru kayboluyordu. Arkasındaki odada bulunan herkes gibi adam da dizlerinin üzerine çöktü. Binlerce beden acı içinde kıvranıyor, hepsi de o rahatsız edici, sonu gelmeyen çığlığı atıyordu.

Garadis yanmaya başladı.

Caeden bunun dışarıdan gelen bir yangın olmadığını hemen fark etti. Bu Garadis'in içinden püsküren bir şeydi. Sıcak ve kırmızı yanıyordu, dışarıdaki gibi Karanlık Diyar'ın ateşi değildi, kan'ın tüm Öz'ü yok etmeye yönelik temizleyici ateşi de değildi. Aksine, bu tam tersiydi. Bu en saf haliyle Öz'dü, özü çıkarılmış ve fiziksel hale getirilmişti, tıpkı

Güneşin kendisi.

Garadis'i yaktı. Yüzünü, alnını yaktı, saçları boyunca ilerledi. Giysilerinin altından uzuvlarına yayıldı, deri, kas ve kemik dokunuşunun altında parçalandı.

Yine de Garadis ortadan kaybolmadı. Orada kıvranarak yatıyordu. Özden yapılmış bir beden. Ateşten bir adam.

Ve onun arkasında, Darecialıların sonuncusu olan halkı da aynıydı.

Caeden dehşet içinde olanları izledi, öfkesi artık yok olmuştu. Bunu o istememişti. Darecianların onun geldiğini nasıl bildiklerini hâlâ bilmiyordu ama geceleyin bir hırsız gibi içeri girmeyi, Jha'vett'i kullanmayı ve bu savaşı daha fazla kan dökülmeden bitirmeyi ummuştu. Zaten çok fazla acıdan, bu insanların acılarından sorumluydu. Bu gerçekliğin ne kadar az zamanı kalmış olursa olsun, onların türünün sonundan sorumlu olamazdı.

Artık onların türü her neyse.

Hemen Garadis'in yanına gidip diz çöktü ve eğilip omzuna dokundu, acıyıp acımayacağından emin değildi. Caeden'e fiziksel bir acı vermedi ama hafif temas Garadis'in çığlık atmasına ve çılgınca sıçramasına neden oldu. Caeden elini çekti ama Garadis çoktan... sönükleşmişti.

Garadis hâlâ acı, öfke, korku ve nefret dolu mavi gözleriyle ona baktı.

"Bize yardım edin," diye fısıldadı.

Caeden derin derin nefes alarak gözlerini kapadı. Bu insanların ölmesine izin verip sonra her şeyi geri almak çok daha kolay olurdu. Nasıl olsa hepsini geri alacaktı.

Ama bu sefer bir şey onu . "Nasıl?" diye sordu.

"Öze ihtiyacımız var." Garadis'in sesi bir soluktan biraz daha fazlasıydı. "Kan bizi tüketiyor, Devaed. Bunu hissediyorum. Buradan gitmeliyiz. Bu yer bizi parçalara ayırıyor."

Caeden bir an düşündü. Kan'a her zaman dokunabilmişti; eğer Garadis'in acısının nedeni buysa...

Gözleri büyüdü.

"Dayan," diye fısıldadı.

Sonraki otuz dakikayı hazırlanarak geçirdi. Tıpkı Andrael'in ona öğrettiği gibi, kan tellerini birbirine dokuyor, kaynaştırıyor, sertleştiriyor ve iskelelere rehberlik ediyordu. Bu, tüm kanlar arasında en zor olanıydı.

ve bildiği kadarıyla nasıl yapılacağını bilen bir tek o kalmıştı.

Çalıştı ve kıvranan bedenleri ve doğaüstü, mide bulandırıcı çığlıkları duymamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Her saniye bir saat gibi geliyordu ve çalıştıkça giderek daha fazla sesin kesildiğini duyabiliyordu. Odayı dolduran ışığın gittikçe azaldığını görebiliyordu.

İşi bittiğinde, Darecianların üçte birinden azının kaldığını görmek için döndü.

Ölenler sadece... gitmişlerdi. Yok oldular.

Kaybedecek zaman yoktu, açıklayacak zaman da. Darecianların bir şekilde nasıl inşa edeceklerini buldukları karmaşık makinelerden kaçınmak için elinden gelenin en iyisini yaparak Kan'ı dünyanın derinliklerine doğru zorladı. Şok edici büyüklükteki Cyrarium'a girdi.

Öz, kan hattı boyunca ve iskelenin içine kan gibi pompalandı.

Kapı açıldı.

Geçidin ötesinde Res Kartha'nın lav çukurlarının şiddetle parladığını görebiliyordu, ancak birkaç dakika içinde Deilannis'e olan ani yakınlık enerjilerini tüketmeye başladı. Kendisine en yakın olan ve neredeyse sönmek üzere olan Garadis'i yakaladı. Adam onu savuşturmaya, diğerlerine yönlendirmeye çalıştı ama Caeden liderlerin önemini herkesten daha iyi biliyordu.

Nazik olmak için zaman yoktu. Garadis'i geçidin ötesindeki sert kayanın üzerine fırlattı, yanan adam hareketsiz yatmadan önce yuvarlanırken biraz irkildi.

Caeden gözlerini ayırdı, bir sonraki cesede doğru ilerledi. Ve bir sonrakine. Ve bir sonrakine. Tüm Özüne rağmen, her cesedi eşikten geçirirken kolları ağrımaya ve ayakları sürüklenmeye başladı. Bazıları başardı. Bazıları onun dokunuşuyla, bazıları da kollarında eriyip gitti. Yüzünden gözyaşları akıyordu ama Caeden bunu fark etmedi bile. Geçitten geçmeyi başaranlar hayatta kalmış gibi görünüyordu. Önemli olan tek şey buydu. Nedeni ne olursa olsun, tek bir Darecialının daha hayatını kaybetmesine izin veremezdi.

Ve sonra sonuncusu da öldü. Caeden dizlerinin üzerine çöktü, ölçülemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Geçidin içinden cesetlere baktı. Belki de yüz? Yüz milyondan geriye kalan yüz kişi? Ağladı, Ovaları yarattığından beri hiç ağlamadığı kadar ağladı. Darecianların hiçbirisi hareket etmiyordu ama onları kontrol edemeyeceğini de biliyordu. Onun dokunuşu, onun varlığı

onları yok edebilir.

Licanius'u kaldırdı ve iskeleyi kesti.

Geçit bir anda yok oldu, Reş Kartha göz kırparak ortadan kayboldu ve Caeden'i koridorda dizlerinin üzerinde tek başına bıraktı. Darecialıların çığlıkları sessizliğe rağmen hâlâ duvarlardan yankılanıyor gibiydi.

Caeden orada saatlerce oturmuş, Jha'vett'in tüketen etkilerine karşı bir kan kalkanı oluşturmaya çalışıyordu. Sonunda Rezervi yeniden doldu ve ölü uzuvlarına yavaşça enerji geri yükledi. Ayağa kalktı, sonra sert adımlarla gri sütunların arasında duran basit taş yapıya doğru yürüdü. Beyaz taştan yekpare bir bloktan yapılmış bir masa, yüzeyine birkaç sembol kazınmıştı. Darecialıların kibri, orada. Nasıl bir intikam aracı olacağına dair bir övünme.

Jha'vett ona yaklaşıırken parladı.

Gözlerini kapadı ve iskeleyi, cihazın altında yatan makineyi aramak için Kan'ı itti.

Neredeyse Kan'a olan hakimiyetini kaybediyordu, yaşadığı şok o kadar büyüktü ki.

İskele daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Andrael bile böyle bir şeyi hayal etmiş miydi? İnce kan iplikçiklerinin katmanları birbirleriyle etkileşerek hayal bile edilemeyecek karmaşıklıkta bir şey oluşturunuyordu. Sert ve yumuşak kanlardan oluşan bir ağ, Öz'ü yönlendirmek için bükülüp akıyor, uç noktaları öyle bir şekilde yapılandırılmıştı ki amaçları hakkında sadece teori üretebiliyordu. Daha dikkatli baktı ve şaşkınlıkla başını salladı. İlk başta gördüklerinin arasında neredeyse fark edilemeyecek kadar ince Öz telleri uzanıyordu.

Bakışlarının dolaşmasına izin verdi. Makine sadece taş bloğun içinde değildi. Salonun derinliklerine kadar uzanıyordu. Sütunların arasından, aradaki havadan geçiyordu. Aşağıya doğru, görebildiğinden daha uzağa, yerin altında kilometrelerce uzanıyordu.

İki yüz yıllık çalışma, iki bin yıllık bilginin üzerine inşa edilmişti ve Venerate'in bile gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Caeden Andrael'e Demir Yelkenler'i sökerken yardım etmiş, Cyrarium'un sırlarını ve Kapılar'ın işleyişini çözerken onunla birlikte olmuştu ama bunların hiçbirisi buna yaklaşamamıştı. Bu sanat, bilim ve dünyanın gelmiş geçmiş en inanılmaz dehasıydı.

Ve her şey ona karşı dönmüştü. Ve yakında bunun bir önemi kalmayacaktı.

Gözlerini kapattı ve Cyrarium'dan akışı başlatan son noktayı buldu. En azından bu tanıdıktı.

Durakladı.

Yerde duran torclardan birini aldı, giyenler çözüldükten sonra yeniden oluşmuş olanlardan. İlk bakışta basit bir ilshara, Darecialıların Cyrarium'un etrafına takmak zorunda oldukları gibi bir kalkan yaratmak için kullanılan bir Kaptı. Ama bu... farklıydı. Saf kan, daha sert, daha eksiksizdi. Bunu giyen kişi her türlü akıtmaya karşı savunmasız olacaktı ama Özü de kullanamayacaktı.

Bir süre daha inceledi ama sonunda olanlardan yalnızca torcların sorumlu olmadığı sonucuna vardı. Beklenmedik bir çatışma olmuş olmalıydı, odada dolaşan çılgınca karmaşık kan'a ve giyenlerin hepsinin Yüksek Dareceli olduğu gerçeğine bir tepki olmalıydı - hepsinin Yedekleri vardı. Şimdi düşününce, muhtemelen şehirde dolaşan kan'dan kaynaklanan bir tür beklenmedik geri bildirim. Deilannis'in sınırları içinde başka bir masum ruhun takmaya kalkışmaması için bu cihazları çıkarması gerekecekti.

Ama şimdi anlıyordu. Darecianlar El'in ona ne söylediğini biliyorlardı: sadece Karanlık Diyar'da kendilerini kan'ın çekiminden tamamen koruyabilenler Jha'vett'i kullanabilirdi. Venerate'lerden biri olarak bunu içgüdüsel olarak yapabiliirdi. Ancak Darecianlar'ın bu korumayı onlar için yapacak bir şeye ihtiyaçları vardı.

Muhtemelen o gelmeden önce işlemi tamamlamak için acele ederken yanlış hesap yapmışlardı.

Onları yok etmişti.

Caeden bu düşünceden sıyrılıp tekrar Jha'vett'e odaklandı. El'e güvenmesi, rotasından sapmaması, sabırsızlığına yenik düşüp yoluna devam etmektense kuzeydeki çıkarmalara katılması gerektiğini biliyordu... ama olan olmuştu ve bunun için bir şansının daha ne zaman, hatta olup olmayacağı bile belli değildi. İşte önünde, nihayet, kaderin kendisini kırmak için bir fırsat vardı. Yaptığı her şeyi geri almak, El'i zamandan kurtarmak ve sınırsız olasılıklarla dolu bir dünyada yeniden başlamak için geri dönmek.

Elliaivia'nın hiç ölmediği bir dünya.

Birkaç uzun, düşünceli an boyunca İnisiyasyon bitiş noktasına baktı. tetikledi.

Öz'ün odanın içinde akmaya başlamasını, kan çizgileri boyunca akmasını, kıvrılıp dönmesini, güç toplanmaya, birleşmeye ve yeni bir şey oluşturmaya başladıkça bazı bölgelerde parlak bir şekilde yanmasını izledi. Siyah

Fazlar etkinleşmeye başladıkça çizgiler altın rengine, kırmızıya ve parlak maviye dönüştü. Tüm oda, parlayan renklerden oluşan bir spektrumda, küçük, karmaşık tasarımlardan oluşan bir örümcek ağıyla doldu. Çok güzeldi.

Çok geç, Cyrarium'u deldiği yerin iskeleye zarar verdiğini gördü.

Öz havaya sızmaya başladı, hızla Cyrarium'a geri çekildi ama olan olmuştu. Kan çizgileri karanlıkta kaldı. Dehşet içinde, birkaç küçük uç noktanın eksik olduğunu fark etti. Boyutları nedeniyle onları görmeden içlerinden geçmişti. Ve Geçit daha fazlasını kesip atmıştı. Licanius'u daha fazla kullanmıştı.

Bir vınlama sesi vardı, güç inşa etme ve inşa etme sesi ama hiçbir yere gitmiyordu. Uç noktalar, Öz onlara aşırı yüklendikçe çatlamaya başladı.

Caeden Başlatma uç noktasına hafifçe dokundu ama hiçbir şey yapmadı. Bu durdurulması gereken bir süreç değildi.

Koştı.

Sütunların yanından koşarak geçti, aptallığına, zayıflığına ve acınacak haline lanet okudu. Uzun koridorda sersemlemiş, öfkeli ve dehşete düşmüş bir halde koştu; hedefine bu kadar yaklaşmış olmasına rağmen başaramadığı için kalbi parçalanıyordu.

Arkasında, binlerce binanın yere çakılması gibi güçlü bir ses. Bir ışık patlaması, onu ileri fırlattı ve bir duvara çarptı.

Daha fazlasını bilmiyordu.

Bölüm 36

Davian, Ishelle'in yanında at sürüyordu, öğleden sonra güneşinin sıcaklığı sırtına vuruyordu.

"Muhtemelen yakında kamp kurmalıyız," diye sessizce gözlemledi, etrafına bakarken gerindi. Buradaki yol dardı, az kullanılıyordu ama yakın zamanda temizlendiğine dair işaretler vardı. Bu orman daha önce içinden geçtiklerinden farklıydı. Yapraklar neme rağmen büyümeye çabalıyor gibiydi; başka yerlerde gördüğü gür renkler yoktu, çok az ağaçta yaprak vardı ve çalılar yeşil kadar kahverengi de gösteriyordu.

Ishelle homurdanarak ona hafif sinirli bir bakış attı. "Neredeyse geldik. Endişelendiğin buysa devam edebilirim."

"Hayır. Hayır, bu ..." Davian içini çekti. "Peki. Eğer eminsen."

Ishelle memnun bir şekilde başını salladı. "Bir hafta oldu. Benim için endişelenmeye devam etmenize gerek yok. Bizi geride tutmak istemiyorum."

Davian hiçbir şey söylemeden tekrar başını salladı. Ishelle daha iyi görünüyordu; hastalıklı, solgun rengi son birkaç gün içinde solmuştu ve eyerinde dimdik oturuyordu, vücudunu delen mızraklardan kaynaklanan hiçbir hasar ya da sertlik belirtisi göstermiyordu.

Yine de onun iyileştiğinden tam olarak emin değildi - en azından zihinsel olarak. Saldırıdan bu yana davranışları zamanki dışa dönük kişiliğiyle keskin bir çelişki içindeydi; çoğu zaman kendi düşüncelerinde kaybolmuş, başka bir yere odaklanmış, birinin kendisiyle konuştuğunu fark etmeden önce adının üç ya da dört kez anılmasına ihtiyaç duymuş gibi görünüyordu. Ayıktı da, onu hiç görmediği kadar sessizdi.

Ama bu beklenen bir şeydi, diye düşündü. Kendini küçük bir şekilde ifade edebiliyordu. Kuşkusuz daha gençti ama Caladel'de saldırıya uğradıktan sonra kendini normale yakın hissetmeye başlaması bile haftalarını almıştı.

"Emin olduğun sürece," dedi sonunda ve konuyu kapattı. Zaten geçen hafta boyunca bu konu hakkında yeterince konuşmuşlar, neler olduğunu anlamaya çalışmışlardı. Onlara tam olarak ne saldırmıştı ve sonra sha'teth neden onları görünüşte bundan kurtarmıştı. Şüphelendi

Ishelle'in yanı sıra Erran ve Fessi'nin de bu son nokta konusunda şüpheleri vardı ama ona inansalar da inanmasalar da olaydan çıkarılacak pek fazla yeni sonuç yoktu. Bundan çıkan tek kesinlik, artık sürekli tetikte olmaları gerektiği idi.

Bir dakika boyunca sessizce at sürdüler, Erran ve Fessi biraz ileride kendi aralarında sessizce sohbet ediyorlardı.

Sonunda Ishelle eyerinde kıpırdandı. "Geleceği değiştirdiğimize inanıyor musun?" diye sordu aniden.

Davian kaşlarını çatı ve bu tuhaf soruyu düşünürken bir an sessiz kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sence bir fark yaratıyor muyuz?" Ishelle kaşları çatılmış bir halde, acımasızca önüne baktı. "Bütün bunlar. Yaşadığımız tüm bu çabalar. Acı. Zaten hepsi kaçınılmazsa ..."

Davian bir an düşündü, sonra başını eğdi.

"Bir keresinde Malshash ile bu konu hakkında konuşmuştum - kaçınılmazlık hakkında. Eylemlerimizin önemli olduğunu ve basitçe olacak olanın zaten olmuş olduğunu söyledi. Geleceği biz şekillendiririz. Sadece onu *nasıl şekillendireceğimiz* -çabalarımızın, kararlarımızın sonuçları- çoktan belirlenmiştir."

Ishelle birkaç dakika kaşlarını çatı, sonra yavaşça başını salladı. "Aphelas'ın hikâyesi gibi."

Davian ona sorgulayarak baktı; bu ismi daha önce hiç duymamıştı.

Ishelle onun yüz ifadesini gördü ve omuz silkti. "Sadece Driscin'in bir keresinde benzer bir noktayı açıklamak için bana söylediği bir şey. Aphelas, Kral Leorin'in ordusunda Augur olarak görev yapıyormuş. Bir gün, vatana ihanetten asılacağına dair bir imgelem görmüş. Panik içinde kaçmış. Kaçtığı için de vatana ihanetten asılmış."

Davian başını salladı. "Kesinlikle. Geleceğin bizden etkilendiğini gösteriyor... çünkü onu görmemiz onu aktif olarak şekillendirebilir," dedi yavaşça. "Eğer Aphelas asılacağını görmeseydi, asla asılmayacaktı." Ishelle'in bu konuyu neden açtığını merak ederek tekrar sustu.

Sonra soldu.

"Kader," diye fısıldadı. "*Biliyor* muydun?"

Ishelle hiçbir şey söylemedi, sessizlik bir onaydı.

Davian başını salladı, bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. "Neden... neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu nazikçe. "Söyleyebilirdik-"

"*Neye* sahip olabilirdin Davian?" Ishelle tersledi, gerginlik aniden geri gelmişti. Ona ters ters baktı. "Farklı bir yoldan gidebilir miydik? Sınır'a gitmeyebilir miydin? Nerede ve ne zaman olduğunu bilmiyordum. Bilmeseydim

Siz üçünüz beni gözünüzün önünden ayırmadınız mı?" Ona bakmadan öne doğru eğildi. "Ya bunu durdurmak için bir şey yapıp bizi yavaşlattıysanız ve daha sonra gerçekleşmediyse? Ya durdurmak için yaptığın şey olmasına *neden olduysa*? O zaman nasıl hissederdin?" Sesi sessizdi ama içinde bir sıcaklık vardı. "Şu anki halinle mücadele ettiğini görüyorum. bundan sorumlu hissetmekle pek iyi başa çıkamayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum seni."

Davian bunun üzerine irkildi ve bir süre cevap vermedi. Bazı açılardan kendini sorumlu hissediyordu; Ishelle'i ormana en başta kendi düşüncesizliği göndermişti. Yine de bunu söylemedi.

"Haklısın," diye kabul etti sonunda. "Özür dilerim." Tereddüt etti. "Yine de bu imgelemleri paylaşıyor olmalıyız. Zor olduğunu biliyorum ama bu yükü tek başına taşımak zorunda değilsin. Ve bunların olacağını kabul etsek bile, bilmediğimiz şeyler için savaşabiliriz."

Ishelle düşündü, sonra içini çekti ve gönülsüzce başını salladı.

"Bu tavsiyeyi çok ciddiye alma Dav, yoksa hiç boş vaktin olmaz," dedi dalgınca.

Davian ona baktı, sonra kıkırdadı. Bu muhtemelen Ishelle'den son bir hafta içinde duyduğu ilk gerçek espriydi.

Ishelle küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi göründü ama ileride Erran aniden durdu ve heyecanla onlara baktı. Davian'ın bakışları daha da ileriye gitti ve alacakaranlığın giderek derinleşen karanlığında Erran'ın elinde ne olduğunu gördü.

Önlerindeki yol -bir süredir onları yokuş yukarı yönlendiriyordu- aniden yüksek gri bir duvarla sonlanana kadar genişledi. Yalnız bir kapı görünüyordu, demirinde pas izleri vardı ama belli ki hâlâ işlevseldi. Kapı kapalıydı, dışarıda duran iki üniformalı adam yaklaştıklarında onları şüpheyle izliyordu.

"Eski karakollardan biri," dedi Erran, sesi aynı ölçüde rahatlamış ve hevesliydi.

Davian başıyla onayladı ve atını diğerlerinin yanına doğru itti.

Sınır'a ulaşmışlardı.

Davian, kapılardan geçirildikleri sırada Erran'la bakıştı.

"Beklediğim bu değildi," diye mırıldandı Erran, yosun kaplı arnavut kaldırımlarında yürürken çevrelerini inceliyordu.

"Kaderin lanetlediği bir harabe," diye mırıldandı Fessi.

Davian buna karşı çıkabileceğinden emin değildi. Yakından bakıldığında, gri duvarlar etkileyici olmaktan çok uzaktı; zamanın duvar işçiliğine zarar verdiği açıktı, çatlaklar belirginleşmiş ve tepeye doğru tüm bölümler aşınmıştı. Davian kapının içinden, çevredeki ormanın aslında duvarın bazı bölümlerini kaplayan sarmaşıklarla ve diğerlerinin parçalanmış kenarlarından sarkan dallarla tecavüz etmeye başladığını görebiliyordu.

Ishelle çorak korkuluklara bakarak, "İnsanlarla da dolup taşmıyor," diye gözlemledi.

Davian endişeyle başını salladı. İlin Illan ve Kalkanlar'dan sonra, bu karakolların Üstün Yetenekliler ve askerlerle, savunmalarını hazırlayan ve en kötüsüne hazırlanan adamlarla dolup taşmasını beklerdi. Buradaki herkes yeterince tetikte görünüyordu ama Sınır gerçekten başarısız olursa herhangi bir etki yaratamayacak kadar azdılar. Wirr bunun böyle olduğunu biliyor muydu? O ve Tol'lar neden kuzeye doğru akın eden insanları göndermemişti?

İki kapıdan daha geçtiler -her biri dıştaki kadar yüksek ve harap duvarlara yerleştirilmişti- ve sonunda büyük bir merkezi kaleye geldiler; güney duvarlarını ve muhtemelen daha yüksek seviyelerde kuzeye, Sınır'a doğru bakmaya izin veren çok sayıda kademeli platforma sahip bir yapı. Belli ki buradaki surları güçlendirmek için en azından biraz çalışma yapılmıştı; çok fazla olmasa da geldikleri yoldan daha iyi durumda görünüyorlardı.

İçeri girdiklerinde kaptan üniforması giymiş iri yarı bir adam masadan başını kaldırıp onlara baktı.

"Hoş geldiniz," dedi başını sallayarak, nankörlük etmeden yeterince kibardı. Grubu incelerken kaşlarını hafifçe çattı, belli ki beklediği şeyi görememişti. "Tol Shen'den size eşlik eden Yaşlı nerede?"

"Tol Shen'de bazı sorunlar vardı," dedi Davian, adamın bakışlarıyla buluşarak. "Yaşlı Throll yolculuğa çıkamadı ama bize bunu verdi." Driscin'in onlara verdiği kâğıt parçasını uzattı. "Ben Davian," diye gecikmeli olarak ekledi.

Kaptan belgeyi tararken birkaç saniye sessizlik oldu, sonra isteksizce geri verdi. "Muran," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. "Bu karakolun yanı sıra doğudaki ve batıdaki karakollardan da ben sorumluyum." Tereddüt etti. "Kaba görünmek istemem ama bu

belge tam olarak taklit edilemez değil. Neden Augur'muşsunuz gibi davranmak istediğinizi bilmiyorum ama-

Fessi orta yaşlı adamın arkasında belirdi ve omzuna dokundu. Muran irkildi, kim olduğunu görmek için döndüğünde gözleri büyüdü.

"Ah." Kaptan bir nefes aldı. "Haklısın."

Davian ona hafifçe başını salladı, Muran'ın zorluk çıkarmayacağını görmek onu rahatlatmıştı. Bunu beklemiyordu -Augur Affi'nin amacı pek de sır sayılmazdı- ama insanların tepkileri hiçbir zaman kesin bir şey değildi. "Burası ne kadar kötüydü?" diye sordu sessizce.

Muran homurdandı. "İyi haber Sınır'ın tamamen kmemiş olması. Kötü haber ise... hemen hemen her şey." Etraflarını işaret etti. "Buradakilerin durumunu gördünüz, pek de benzersiz sayılmazlar. Her birkaç milde bir bu kalelerden var ve hepsi de aynı. Bin yıl önce çok iyi savunmalar olabilirdi. Onları onaracak sayımız olsaydı muhtemelen hl da olabilirlerdi. Ya da en azından adamlarımız olsaydı." Başını kaşıdı. "Meclisteki o aptalların ne yaptığını bilseydim kader beni alırdı. Ya da Tol'ların, bu konuda. Burada gördüklerimden sonra -aklıma gelen her kaderin lanetlediği yetkiliye gönderdiğim raporlardan sonra- asker ve stn Yetenekli *akınına* uğramamız gerekirdi. Özellikle Athian ve Shen'in köklerinden sklp buraya taşınması gerekirdi ama görünüşe göre Konseyler sizlerin çok geç olmadan işleri halledeceğinize inanıyor." İ çekti ve başını salladı. "Bunu yeni ğrendiyseniz özür dilerim," diye gecikmeli olarak ekledi.

Davian birkaç dakika sessiz kaldı ve kalbi sıkıştı. Bu beklediğinden de kötüydü; Kr saldırısından sonra Meclis'in kuzey sınırına daha saygılı davranacağını düşünmüştü.

"Her birkaç milde bir karakol olduğunu mu söylemiştin?" Erran'dı, sesi kuşkulu geliyordu. "Sınır gerçekten düşerse bu savunmaların bir önemi kalır mı?" Dışarıda yaklaşan karanlığı işaret etti. "Yani, burada olmanın bir gözetleme istasyonu olarak faydası olur mu? Ya geceleyin düşmanlar geçerse?"

Muran homurdandı. "kadarıyla bölge hakkında pek bir şey bilmiyorsun."

Ishelle başını salladı. "Konuştuğumuz hiç kimse buraya gerçekten gelmedi."

Muran başını salladı ve yorgun bir şekilde ayağa kalkarak onları takip etmeleri için işaret etti. "Tol Athian'ın göndermeye zahmet ettiği Yetenekliler'e göre,

Bu karakollar Sınır'ın yaratılmasından sonraki yüz küsur yıl içinde inşa edildi," dedi Muran, kalenin ortasından yukarı doğru kıvrılan geniş merdiveni tırmanırken. "Üstün Yetenekliler'in altın çağı sona eriyor olabilirdi, ama ne yaptıklarını bilmiyorlarsa kader beni alır."

Merdivenin tepesine ulaştılar ve kalenin çatısına çıktılar.

Davian ağzı açık kaldı.

Karakolun güneye bakan tarafı sadece kademeli bir eğime sahip olsa da, kuzey tarafı basitçe... alçalıyordu. Kilometrelerce uzanan en yüksek noktadaydılar ve Davian karakolların neden birbirinden bu kadar uzağa yerleştirildiğini şimdi anladığında yutkundu.

Sarp uçurum sadece karakolun kenarında değildi, göz alabildiğine doğu-batı doğrultusunda uzanıyordu. Ay ışığının ilk belirtileri, batıya doğru kıvrıldığı pürüzsüz yüzünden usulca yansıyor ve Davian eğimin aslında ters olduğunu, tepeden dışarı doğru çıkıntı yaptığını düşündü; tırmanmak kesinlikle imkânsızdı. Önlerinde, karakolun kuzeye bakan kapısından aşağıya doğru inen bir patika görebiliyordu ama sadece tek sıra halinde geçişe izin verecek kadar inceydi.

Uçurumun dibinden başlayarak birkaç yüz metre aşağıda bir düzlük vardı ama ne ot, ne ağaç, ne de herhangi bir yaşam belirtisi vardı. Devasa bir çöl gibi uzayıp gidiyordu, çorak ve tedirgin edici bir şekilde tekdüze.

Yine de bunların hepsi, her şeyi aydınlatan şaşırtıcı mavi-beyaz titreşen enerji duvarına göre ikincil önemdeydi.

Davian ilk on saniye boyunca diğerleriyle birlikte sessizce baktı ve onu anlamaya çalıştı. Ölçek için kullanabileceği hiçbir şey yoktu ama devasa olduğunu hemen anladı; bu mesafeden ve yükseklikten, yükseldikçe kıvrıldığını ve bir kubbe oluşturduğunu görebiliyordu. Duvarın yüzeyinde uçarken enerji titreşiyor ve parıldıyordu; Davian yeterli konsantrasyonla, tek bir enerji çizgisinin Sınır'ın bir noktasından diğerine koşarken kilometrelerce yol kat etmesini izleyebileceğini hayal etti. Aşağıdaki ovalar, uçurumlar, hatta yukarıdaki bulutlu gökyüzü bile Sınır'ın ışıltısıyla aydınlanıyordu.

"Kaderler," diye nefes aldı Ishelle.

"İlk gördüğünde kabullenmek çok zor. Özellikle de böyle, gece vakti," dedi Muran sessizce. Davian döndüğünde adamın ışığa doğru baktığını gördü, neredeyse diğerleri kadar büyülenmişti. "Hikâyelerde anlatılır

ama ... size *nasıl* bir şey olduğunu söylemiyorlar."

Davian sessizce başını salladı. Sonra gözlerini kıstı. Çok, çok aşağıda ve uzakta, Sınır'ın tabanına yakın hareket eden bir dizi küçük nokta vardı. Belki de bir çeşit küçük hayvan?

"Bu ne?" diye sordu, işaret ederek.

Muran onun parmağını takip etti. "Devriye," dedi kendinden emin bir şekilde. Davian ona kuşkuyla bir bakış attığında korkuluğa monte edilmiş bir aynayı işaret etti. "İstersen kendin de kontrol edebilirsin."

Davian kaşlarını çattı ve onları siluet haline getiren parıldayan ışık perdesi tarafından tamamen küçeleştirilen küçük siyah noktaları incelemek için arkasına döndü. Bunlar insan mıydı? Sınır'ın büyüklüğü hakkındaki ilk izlenimini yeniden değerlendirirken bir ürperti hissetti.

Belli ki diğerleri de aynı şeyi yapıyordu. "*Bunu* düzeltmemiz mi gerekiyor?" diye fısıldadı Fessi dehşete düşmüş bir sesle.

Muran uzun bir süre merakla onları izledikten sonra içini çekti. "Gördüğünüz gibi, gece ya da gündüz, gözcülerimiz bir şeyin geçip geçmediğini anlayabilir," dedi sessizce. "Tüm bunlar inşa edildiğinde, bu kayalıkların bile Üstün Yetenekliler tarafından konumlandırıldığı ve şekillendirildiği varsayılıyordu. Yukarı çıkan tek yol karakollarda bitiyor; hepsi saldırganları buraya yönlendirmek için tasarlanmış. Aradaki alanlara tırmanmak mümkün değil."

"Yani aradan bir şey kaçtığını düşünmüyorsun, öyle mi?" diye sordu Erran. Muran yüzünü buruşturdu. "Hayır şüphesiz bazı şeyler olmuştur," kabul etti.

"Bazen adamlardan biri bir şey gördüğünü sanıyor ama o şey o kadar çabuk kayboluyor ki, aynada görmeye bile fırsat bulamıyor. Bunu onların hayal gücü olarak değerlendirirdim, ama..." İçini çekti. "Yeni gelenleri telaşlandırmamaya çalışıyorum ama sanırım her şeyi bilmeniz en iyisi. Kaybolan adamlarımız oldu. Bağımsız, birbiriyle ilişkili raporların yanı sıra... yaratıklar, diyebilirsiniz sanırım. Canavarlar."

Fessi, "Biz de yol boyunca bir şey tarafından saldırıya uğradık," dedi. "Buradan güneye doğru epey bir yol var."

Muran başını yana eğdi. "'Bir şey' mi? Neye benziyordu?"

"Onlardan birkaç tane vardı. Bize uzun mızraklar fırlatan uçan yaratıklar," dedi Davian sessizce.

Muran şaşırmamış görünerek başını salladı. "Buradaki Üstün Yetenekliler onlara "eletai" diyor. Birkaç günde bir bir tanesinin geçtiği görülüyor, ben de bir anlığına görmüştüm. Onları indirmeye çalışıyoruz ama..." Omuz silkti. "Uçuyorlar ve yaklaşmakla pek ilgilenmiyorlar."

Bize. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Davian diğerleriyle acımasız bir bakış alışverişinde bulundu. Ona ve Ishelle'e saldıran canavarların Devaed'in Yasaklılarından biri olduğunu tahmin etmişlerdi ama bunun doğrulanması yine de tüyler ürperticiydi.

Aniden Sınır'dan bir parıltı geldi, tek bir noktadan yayılan ve dışa doğru yayılan bir ışık dalgası. Birkaç dakika sonra havada alçak, hırıltılı, uğultulu bir gök gürültüsü vardı ve dağılmadan önce bir anlığına bastırdı.

"Tam zamanında," diye mırıldandı

Muran. "O da neydi?" diye sordu

Fessi.

"Diğer taraftan test ettiklerini düşünüyoruz." Muran gözlerini Sınır'dan ayırmazken farklı bir bölümden bir parıltı daha geldi ve Davian'ın kulaklarını ovuşturmasına neden olan kalın bir gümbürtü daha duyuldu. "Daha fazla canavar göndermeye çalışıyorlar."

Erran kaşlarını çatı. "Geçemeyenlere ne oluyor?" "Eğer herhangi bir şeyse gibi ne olur bu tarafta ?

Parçalanma." Muran onların sorgulayan bakışları karşısında omuz silkti. "Sınır mermileri yansıtıyor, onları tamamen engelliyor gibi görünüyor ama eti eritiyor. Kuşlar çoğunlukla uzak durmayı bilir ama bazen çok yaklaşanı da görebilirsiniz."

Davian ürpererek manzaraya baktı. "Buradan oraya gitmek ne kadar sürer?"

"Aşağı iniş de dahil... bir saat, belki?" Muran başıyla kaleye çıkan merdivenleri işaret etti. "Birkaç oda hazırlatacağım -kader biliyor ki yeterince yedek var- ve sabah seni alması için birini bulacağım."

Davian tereddüt etti. "Şimdi gitmeyi tercih ederim."

Muran ona şüpheli bir bakış attı ama sonunda başını eğdi. "Eğer istediğin buysa. Sadece uçurum yolundan aşağı inerken dikkatli olman gerekecek. Sınır yeterince iyi aydınlatıyor ama yol dar."

"Yarına kadar bekleyebiliriz," diye ekledi Erran Davian'a.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu ne kadar çabuk anlarsak o kadar iyi olur." Saat nispeten erkendi ve Davian yorgun değildi. Ayrıca, bu gece nöbet tutmak için sıraya girmeleri gerekmeyecekti. Bu da onlara alışkın olduklarından birkaç saat daha fazla uyku sağlıyordu.

Erran yüzünü buruşturdu ve Fessi de pek heyecanlanmış görünmüyordu ama sonunda her ikisi de başlarını sallayarak onayladılar. Ishelle, konuşmanın büyük bölümünde olduğu gibi, hala kuzeye doğru hayranlıkla bakıyordu ve zar zor

cevap verdi.

Muran homurdandı. "Seni de götürebilirim o zaman," dedi iç çekerek. "Birine sormak zorunda kalacağıma daha az homurdanırım."

Merdivenlerden inmeye başladı ve diğerleri de onu takip etmeye başladı. Davian da tam aşağı inmek üzereydi ki Ishelle'in kımıldamadığını fark etti.

"Ishelle?" diye geri döndü ve diğer Augur'u izlerken kaşlarını çatı. Hâlâ Sınır'ın ışığına dalgın bir sessizlikle bakıyordu, ağzı hafifçe açıktı, gözlerini kırpmıyordu ve tedirgin edici bir niyetle bakıyordu. "Ishelle, gidiyoruz."

Ishelle hâlâ cevap vermiyordu; kaşları çatılan Davian aceleyle ona döndü ve elini yavaşça omzuna koydu.

Ishelle hemen irkilerek döndü ve bir anlık şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"İyi misin?"

Ishelle tereddüt etti, sonra ona yorgun bir gülümseme verdi, diğerlerinin kalenin çatısından kaybolduğunu fark edince başını hüzünle salladı. "Sadece düşünüyordum. Özür dilerim."

"Emin misin?" Davian ona endişeli bir bakış attı ama Ishelle başını güven verici bir şekilde eğdi ve söyleyebileceği fazla bir şey kalmadı. Birkaç kat merdiveni aceleyle inip diğerlerine katıldılar ve sonunda kalın çelikten yapılmış ve girdikleri güney kapısından çok daha sağlam görünen kuzeye bakan kapıya geldiler. Davian'ın yardımıyla kapıyı açan kaptan onları uçurumun kenarına götürdü.

İnişe başladıklarında Davian'ı soğuk bir rüzgâr savurdu. Muran'ın da belirttiği gibi, bu yavaş ve dikkatli bir süreçti. Yol sadece tek bir kişinin geçebileceği genişlikteydi ama uçurumun yüzüne bir parmaklık kazınmış olduğunu fark edince rahatladı; aslında dengesini hiç kaybetmemiş olsa da, sol elini her zaman tutamak boyunca sıkıca kaydırmaya devam etti.

Aşağı inmeleri belki de on beş dakika sürdü. Uçurumun dibinde olmak rüzgâra karşı çok az koruma sağlıyordu, hatta rüzgâr burada daha da güçlüydü. Ay ışığı ve Sınır'ın soğuk aydınlığı, esintinin kaldırdığı toz bulutlarının arasından süzülerek önlerindeki manzaraya uhrevi bir nitelik kazandırıyordu.

Onlar yürürken Davian ürperdi ve o , titreşen ışık duvarı gittikçe büyüdü, görüşünü doldurdu, ta ki Davian kendini tamamen

onun tarafından cüceleştirildi. Tam ölçeğini kavradığını düşündüğü anda yaklaştılar ve kavram yine aklından çıktı. Ilin Illan'daki kalkanların uzun olduğunu düşünmüştü. *Ilin Tora'nın* uzun olduğunu düşünmüştü. Bununla karşılaştırıldığında hepsi önemsizdi.

Ve her şey... parıldadı. Bu bir Esans ampulünün sabit ışığı değildi, Esans'tan beklediği türden bir ışık hiç değildi. Tümüyle enerjiydi ama... *dalgalanıyor*, farklı tonlarda dans ediyor ve esniyor, sürekli hareket ve ritim içinde titreşiyor, çatırdıyor ve dönüyordu.

Bir süredir ilk kez konuşan Fessi aniden, "Bu inanılmaz," diye mırıldandı.

Muran başını salladı. "Bir aydır ve hâlâ alışamadım. o."

Davian bariyerin dibine yaklaştıklarında yutkundu ve Ona yaklaşan birkaç metre boyunca zemin kömürleşmiş, tamamen siyahtı. Buradaki hava, daha önce duydukları o gürleyen, gümbürdeyen vızıltının yanı sıra fırtına öncesi dışarıda olmanın keskin kokusunu da taşıyordu. Zemin soğuk ışık tarafından keskin bir şekilde aydınlatılmıştı; toz, tabanın yakınında dramatik bir şekilde dönüyor ve bir şekilde alanın gerçekte ne kadar boş olduğunu vurguluyordu.

Tekrar ürperdi. İlk kez, o bariyerden ne kadar çok *güç* akıyor olması gerektiği aklına geldi.

"Bu ne?" diye sordu Erran, işaret ederek.

Davian, Erran'ın parmağını duvarın biraz aşağısına kadar takip etti ve kare şeklindeki taş sütunu gördü. Belki de kendi boyunun üç katıydı ve her iki yüzü de birkaç metre genişliğindeydi, dönen mavi ışığın tam kenarında duruyordu. Cilalı olduğu için etrafındaki enerjinin renklerini yansıtıyordu ama Davian bunun beyaz olduğunu düşündü. Yakına gelene kadar her şeyi görmek neredeyse imkânsızdı.

"Her milde bir tane var," dedi Muran. "Hepsi Sınır boyunca uzanıyor."

Biraz daha yaklaştılar ve Davian sütunun üzerinde sürekli titreşen, yanıp sönen enerjinin arasında bir sembol gördüğünde ürperdi. Bunun orada olacağını biliyordu -Taeris ona bunu bir asır önce söylemişti- ama yine de onu görmek tedirgin ediciydi.

Kurdun kafası tam olarak Caladel'de kendisine verilen bronz küpten hatırladığı gibiydi, tam olarak Caeden'in kolundaki dövmede olduğu gibiydi. Bunun ne anlama geldiğini tekrar merak etti. Daha önce

Caeden yolculukları sırasında ara sıra arkadaşının nasıl olduğunu ve kimliği hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenmediğini merak ediyordu. Sık sık da tüm bunlardaki gerçek rolünün ne olabileceğini düşündü.

Ishelle Davian'ın yanına geldi ve Davian kaşlarını çatarak ona baktı. Karakoldan ayrıldıklarından beri iyi görünüyordu ama şimdi ifadesi yine mesafeliydi. Sanki Sınır'a değil de tamamen başka bir şeye odaklanmış gibiydi.

"Ishelle?" diye sordu sessizce.

Ishelle gözlerini kırptırdı, sonra kafasını temizler gibi salladı ve ona döndü, onun bakışını görünce yumuşak bir kahkaha attı. "Ben iyiyim, Dav. Gerçekten iyiyim. Sadece... biraz gözüm korktu." Sütuna doğru başını salladı. "Bu şeyin devam etmesini sağlayan Gemilerin bunlar olduğunu mu varsayıyoruz?"

Davian yavaşça başını salladı. "Bu mantıklı bir tahmin." Diğerlerine bir göz attı. "Düşünceleriniz?"

Erran omuz silkti. "Er ya da geç buna bakmak zorunda kalacağız."

Davian tekrar başını salladı, sonra gözlerini kapadı ve kan'ı *itti*, Duyularını sütuna doğru uzatıyor ve umutsuzca bu basit hareketin hiçbir şeyi etkilemeyeceğini umuyordu. Tüm eğitimine, tüm çalışmasına rağmen, burada ne yapmanın akıllıca olup olmadığı konusunda gerçek bir fikri yoktu.

Hiçbir doğal görüşün göremeyeceği şeyi kavrarken kalbi duracak gibi oldu.

Kan her yerdeydi.

Umutsuzca inceledi, tellerin muazzam, karmaşık işleyişini anlamaya çalıştı. Ağ sağa sola, yukarı aşağı, Davian'ın duyularının ulaşabileceğinden çok daha uzaklara uzanıyordu. Siyah çizgiler ve kenarlardan oluşan bir katman, ışık duvarının her yönünü kaplıyordu ve daha da içeride -doğru düzgün seçilmesi imkânsız- daha da fazlası vardı.

Daha da endişe verici olanı, bu ağ *kafa karıştırıcıydı*. Görebildiği tüm farklı unsurların amacını anlamaya çalışarak kaşlarını çatarak kenarları boyunca araştırdı. Burada sert bir kan kıvrımı, muhtemelen yeraltının derinliklerinden geliyor gibi görünen Öz'ün akışına yardımcı olmak için. Orada yumuşak bir bariyer, bir tür tampon. Bir taşma mekanizması, diye düşündü Davian, bir dalgalanma durumunda fazladan Öz'ü emmek için tasarlanmıştı. Sert bariyerler ise Öz'ün çürümesini engellemek için onu kapsüllüyordu. Bir de hiç anlamadığı, neden var olduklarını kavrayamadığı kısımlar vardı. Daha çok birini okumak için kullanacağı dallara benzeyen kan telleri. Görünüşe göre bir bölüm

Davian'ın gözüne hareketsiz, uykuda gibi görünse de, zamanın kendisini bir şekilde etkilemek üzere tasarlanmıştı.

Hassas, karmaşık bir makineydi. İnsanın ne yaptığını kesinlikle bilmediği sürece kurcalamayacağı türden bir şeydi.

Daha da kötüsü, onu *kurcalayabileceklerini* de sanmıyordu. *Görebildiği* kadarıyla sertleştirilmiş bir kan tabakası yoktu -mekanizmaları kolayca inceleyebilirdi- ama bu kesinlikle korumaların gizli olduğu anlamına geliyordu. Basit bir kalkandan daha karmaşık ve muhtemelen daha tehlikeliydi.

Duyularını geri çekerek diğerlerine baktı. Erran gözlerini kapatmıştı ve belli ki hâlâ enerji duvarını inceliyordu. Ishelle yerde oturmuş, sabitlenmiş sinirli bir ifadeyle ışığa bakıyordu. Fessi yan taraftaydı ve duvarın tamamen farklı bir bölümüne bakıyordu.

Davian alnını ovuşturarak Ishelle'e baktı. "Bazı kısımları anlayabiliyorum. Ya da bazı parçaları anladığımı *düşünüyorum*. Ama hepsi birbirine nasıl uyuyor..."

Ishelle homurdandı. "Bana saçmalık gibi geliyor. Sanki birisi tüm farklı yeteneklerimizi alıp rastgele bir duvara sıkıştırmaya çalışmış gibi."

Erran kıpırdandı. "Ben de öyle bir izlenim edindim," diye kabul etti suratsızca.

Fessi onların sorgulayan bakışları karşısında başını sallayarak geri döndü.

"Sanki..." Başını tekrar salladı, söyleyecek söz bulamıyordu. "Kan kullanan herhangi bir şeyin olabileceğini hayal ettiğimden daha karmaşık. hepsi farklı amaçlar için kullanılan yüzlerce farklı element olmalı. ... ve bunu yaratmak için hep birlikte çalışıyoruz." Duvarı işaret etti, sesi umutsuzdu.

Davian yavaşça başını salladı. "Unutmayın, *her* yönünü anlamamız gerekmiyor. Sadece neden zayıfladığını bulmamız gerekiyor."

"Hepsi bu mu?" dedi Ishelle sert bir sesle.

Davian gülümsemeye zorladı. "Kulağa çok gibi geliyor ama bunun büyük bir görev olacağını hep biliyorduk." O da bunalmış hissediyordu ama bunu göstermenin bir faydası olmazdı. Motivasyonlarını korumaları gerekiyordu. "En azından şimdi neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikrimiz var. Geri dönelim, biraz uyuyalım ve yarın yeni bir başlangıç yapalım."

Diğerleri ikna olmuş görünmüyordu ama başlarıyla onayladılar.

Davian, biraz uzakta bir yere oturmuş olan ve onları merakla izleyen Muran'a eliyle işaret etti. "Geri dönme vakti," dedi, yorgunluk aniden üzerine çökmüştü. "Sabah erkenden kalkacağız."

Omzunun üzerinden muazzam, gümbürdeyen enerji duvarına baktı. "Yapacak çok işimiz var."

Bölüm 37

Asha, kayalara çarpan suyun gök gürültüsü gibi yankılanan uğultusuyla uyandığında acı dolu bir öksürük çıkardı.

Gözlerini zorla açtı ama bunu yapacak enerjisi bile yoktu. Üstündeki çatı, yüzüne en fazla bir metre mesafede, doğal taştan yapılmış gibi görünüyordu. Başını yavaşça çevirdi ve sıkışık mağaradaki her şeyin, solundaki küçük bir ateşin titrek alevleriyle aydınlandığını ve bu ateşin aynı zamanda soğuk havaya karşı koyan tek şey olduğunu fark etti. Nemli taşın üzerinde yatıyordu, neredeyse çıplaktı; tüm vücudu soğuktu, ağrıyordu, kasları zar zor hareket edebiliyordu. Uzun birkaç dakika boyunca ne olduğunu, buraya nasıl geldiğini aklına getiremedi.

Sonra hatırladı. Dar'gaithin. Köprüden sarkan. Laiman, tereddüt ediyor, onu kurtarmak için çok geç kalmış.

Sonsuz gibi görünen düşüş ve ardından gelen ... hiçbir şey.

Kendini bir dirseğinin üzerine kaldırmayı başardı ve şaşkınca etrafına baktı. Giysilerinin ateşin yanına özenle serilmiş olduğunu gördü. Ötede mağaranın girişini görebiliyordu; bu giriş, sadece bir vücut boyu ötede biten havuz tarafından büyük ölçüde su altında bırakılmıştı. Su ile açıklığın tavanı arasında görünen ince boşlukta, Lantarche'in -Lantarche olduğunu varsayıyordu- ötesindeki kayalara çarparak kapalı alanda sürekli yankılanan sağır edici kükremeye neden olduğu yerde kalıcı bir beyaz pus asılı duruyordu.

Başını salladı, neler olduğunu anlamaya çalışırken yorgunluk her gözeneğinden sızıyordu. Hareket etmek ne kadar acı verici olsa da, kayda değer bir yarası yokmuş gibi görünüyordu. Dar'gaithin'in saldırısını hatırlamak

-Sırtında bir şeylerin yerinden oynadığını gösteren o mide bulandırıcı, çıtırtılı sesle ayak parmaklarını temkinli bir şekilde oynattı. Dizlerini büktü. Ayaklarıyla deneysel olarak itti.

Nefes verdi. Bacakları iyi görünüyordu.

Çağırma'yı başardığı bir parça enerji sonunda tükendiğinde görüşü dalgalandı ve başını taşa yasladı. Birdenbire,

Titreyen alevlerin arasında, daha önce gölgelerin arasında gizlenmiş olan bir figür kıpırdandı.

Breshada öne doğru eğilerek Asha'yı izlerken yüzünün aydınlanmasını sağladı, ifadesinde endişe vardı. Avcı'nın dudakları kıpırdıyordu ama suyun gürültüsü söylediği her şeyi bastırıyordu.

Asha birkaç saniye daha boş gözlerle ona baktı ama her şey yeniden solmaya başladı.

Uyudu.

Bu kez Asha uyandığında acı neredeyse tamamen geçmişti.

Yana doğru yuvarlandı ve yeni çevresine baktı. Başka bir mağara, bu seferki daha büyüktü, içinde su yoktu ama birden fazla karanlık, beliren girişi ve yan tarafına oyulmuş bir dizi merdiveni vardı. Merdivenler yukarıya, Öz çizgileriyle aydınlatılmış boru benzeri bir geçide açılıyordu, girişinden sızan ışık mağaradaki tek aydınlatma kaynağıydı. Lantarche'in çarpma sesi hâlâ duyulabiliyordu ama burada çok daha sessizdi ve artık ateş olmamasına rağmen hava biraz daha sıcaktı.

Karşısında, sırtını pürüzsüz mağara duvarına dayamış Breshada oturuyordu. "hoş geldin Ashalia," dedi Avcı sessizce, Asha'nın yüzüne bakarak.

Uyanıyor.

Asha yavaşça doğrulup gözlerini ovuşturarak etrafına bakındı. "Ne... ne oldu?" Yeniden giyindiğini fark etti ve giysileri ne mutlu ki kuruydu. "Neredeyiz biz? Köprüyü hatırlıyorum, ve sonra..."

"Deilannis'in altındayız." Breshada kendini ayağa kaldırdı, garip bir şekilde sinirli görünüyordu. Rahatsız da. "Lantarche'in içine düştün. Ben de takip ettim."

Asha ayağa kalkmasına yardım edilirken şaşkınlıkla Avcı'ya baktı. "Takip mi ettin? Nasıl takip ettim? O düşüş yüzlerce metre olmalı. Nasıl... ikimiz de nasıl hayatta kaldık?"

"Etkiyi azaltmak için Esans kullandım." Kelimeler kısa ve keskindi, sanki Breshada onları dişlerinin arasında zorluyordu.

Asha başını iki yana salladı. "Ama bu..." Diğer kadına baktı, gözleri irileşirken içinden ilgisi olmayan bir ürperti geçti. "Ve sen de beni iyileştirdin. Hayal bile edemezdim.

"Sırtımdaki o yarayı ben mi yaptım?" Kadın yutkundu. "Ne kadar güçlüsün, Breshada?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Breshada'nın rahatsızlığı şimdi anlaşılıyordu ve sesine de yansımıştı. "Olan oldu. Sen hayattasın. Bu konuyu kapatalım ve yolumuza devam edelim."

Asha ne diyeceğini bilemeden şaşkınca başını salladı. Breshada'yla geçirdiği son birkaç hafta ona bir şey öğretmişse, o da kasıtlı olarak Öz kullanmanın -ne miktarda olursa olsun- genç kadın için inanılmaz derecede zor olacağıydı. Belki pratik açıdan değil ama duygusal açıdan hiç şüphesiz.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. Belli ki Deilannis'in Öz kullanma konusundaki sınırlamaları burayı kapsamıyordu; daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama Breshada'nın ifadesi bunun bir seçenek olmadığını gösteriyordu. Asha merdivenlere doğru baktı. "Yani bu... şehre giden bir yol mu?"

"Muhtemelen." Breshada başını salladı. "Henüz yukarı doğru arama yapmadım."

Asha alnını ovuşturdu. "Burayı nasıl buldun ki?"

Breshada omuz silkti. "Werek'in kendi şansı." Mağaradan çıkan çok sayıda tüneli işaret etti. "Belki de değildir. Gördüğünüz gibi, Lantarche'dan bu odaya tek giriş bizimki değildi. Nedenini bilmiyorum -bu geçitlerin belki de temiz hava akıtmak dışında bir işlevi yok gibi görünüyor- ama bazılarında keşif yaptım ve hepsi nehir boyunca aralıklarla ortaya çıkıyor gibi görünüyor."

Asha kaşlarını çatarak tünellerin neredeyse dairesel ağızlarına baktı. "O zaman sanırım geri dönmeye çalışmalıyız. Diğerlerini bulmalıyız." Tabii içlerinde hâlâ hayatta olanlar varsa, ama bunu yüksek sesle söylemedi.

Merdiven boşluğundan yukarı çıkmaya başladılar. Merdivenler genişti ama kapalı alana rağmen garip bir şekilde yıpranmış görünüyordu; geçidin kendisi kemerliydi, duvarlar ayaklarının altındaki taşla aynı aşınmış pürüzsüzlüğü sergiliyordu. İlk birkaç dakika boyunca sessizlik içinde tırmandılar, Lantarche'in gürültüsü azaldı ve sonunda tamamen kayboldu. Yol iyi aydınlatılmıştı ama kasvetli bir şekilde tekdüzeydi; birbirinin aynısı, hafifçe yükselen basamaklardan oluşan, sonsuz gibi görünen dolambaçlı bir yükselişti.

Bir süre sonra Asha taş duvara yaslandı. "Dinlenme zamanı," dedi biraz soluk soluğa, alnındaki boncuk boncuk teri silerek. Yaraları iyileşmiş olsa da, olanlardan sonra her zamankinden daha da bitkin düşmüştü.

Breshada kısa bir süre başını salladı, Asha'nın kızgınlığına rağmen neredeyse hiç enerji harcamamış gibi görünüyordu ve durdu.

"Hava ısınıyor mu?" Asha nefes alış veriş i düzene girdikten sonra kaşlarını çatarak sordu. Başlangıçta bunun sadece efordan kaynaklandığını düşünmüştü ama avucunun altındaki taş ısınmıştı. Artık sabit durup dikkatini verdiğine göre, havada da alışılmadık bir kuruluk vardı.

"Öyle," diye onayladı Breshada, yukarıya doğru dalgın dalgın bakarak.

Asha bir süre onun bakışlarını takip etti, sonra Avcı'ya omuz silkti ve devam edebilecek kadar iyileşt iğini belirtti. Düşünceli bir şekilde ilerlediler.

İlk başta zorlukla fark edilen alçak, gümbür gümbür bir hırıltı, daha uzağa tırmandıkça Asha'nın kulaklarında yavaş yavaş başladı. Aynı derecede şaşkın görünen Breshada'yla bakıştılar; Asha tam bu garip ses hakkında yorum yapacakken merdivenler küçük bir platform üzerinde düzleşti.

Her iki kadın da kekeleyerek, şok olmuş bir şekilde durdu.

Şu anda baktıkları mağara muazzamdı, açıkça insan yapımı ve mükemmel bir şekilde küreseldi. Altın rengi, titreşen Öz duvarları kaplamıştı; daha fazla enerji havada çarpışıp titreşiyor, havada asılı duran, devasa kürenin merkezini çevreleyen göz kamaştırıcı parlaklıktaki sütunun etrafında yavaşça dönen yüzlerce aynı elmas şeklindeki parlak siyah kaya parçasının arasından atlıyordu.

Asha gözlerini ışıktan korudu, sarı-beyaz enerji akıntıları açık alanda her yere yayılırken şaşkınlıkla gözlerini kısarak baktı, aynı anda hem baş döndürücü hem büyüleyici hem de dehşet vericiydi.

Gözlerini kırptırdı, bakışlarını hafifçe aşağıya doğru zorladı. Üzerinde durdukları platform, hepsi de mavi renkte parlayan yüzlerce tuhaf sembolle doluydu. Biraz sola gidince, Asha'nın içini rahatlatan bir şekilde, merdivenlerin yukarı doğru devam ettiğini gördü.

Kürenin ortasındaki sütundan aniden bir ışık şeridi ayrıldı ve doğrudan Asha ve Breshada'ya doğru çatırdadı; ikisi de irkildi ama enerji onlara çarpmak yerine platformun önündeki görünmez bir bariyere çarptı, dalgalanan bir dalga halinde dağıldı ve tekrar duvarlarla birleşti.

İkisi de bu gerçeküstü manzara karşısında birkaç saniye sessizce bakakaldıktan sonra Asha başını salladı.

"Nedir bu?" diye mırıldandı. Bu ona biraz Mabet'teki Kanal'ı hatırlattı ama bu daha büyüktü. Çok daha büyüktü.

Breshada huzursuzca kıpırdandı. "Bilmiyorum ama oyalanmamalıyız." Havadaki alçak uğultu burada merdiven boşluğunda olduğundan daha yoğundu ama yine de duyulacak kadar sessizdi.

Asha dalgınca başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ışığın kaotik dansını izlemeye devam ediyordu. "Anlaştık."

Yavaşça, neredeyse isteksizce kendilerini manzaradan uzaklaştırdılar ve merdivenlerin ikinci katından yukarı çıkmaya başladılar.

Onlar yükselirken birkaç dakika geçti ve Asha tam bir mola daha vermeyi önermek üzereydi ki merdiven boşluğu aniden sona erdi ve uzun bir koridora dönüştü. Öz'ün çizgileri merdiven boşluğunun ötesine uzanmıyor, önlerindeki geçidi tamamen karanlık bırakıyordu.

Asha korkusunu yuttu -gidecek başka bir yer yoktu- ve dengesini korumak için bir elini duvarda gezdirerek Breshada'yı karanlıkta takip etti.

Geçit birkaç kez kıvrıldı ve sonra büyük bir salona girdiler.

Ortaya çıktıkları yer karanlıktı; tek aydınlık, biraz ötede taştan bir sunağa benzeyen şeyi aydınlatan küçük bir ışık havuzuydu. Bunun dışında, soğuk, mağaramsı boş alanı bölen tek nesne kalın gri sütunlardı.

Asha ileride, ışığın içinde beliren bir kıpırtı karşısında durdu. Sessizce Breshada'ya işaret etti, taş sütunlardan birinin arkasına eğildi ve dikkatle etrafına baktı.

Yalnız bir figür sunağın etrafında volta atıyor, ona bakıyor ve bu mesafeden duyulamayacak bir şeyler mırıldanıyordu. Asha adamı tanıdığı anda omuzlarının biraz gevşediğini hissetti, gerginliğin bir kısmı devam etse bile.

"Laiman?" diye seslendi acımasızca, sütunun arkasından çıkıp ilerledi.

Kralın danışmanı, Asha'nın ışık havuzuna doğru yürüdüğünü görene kadar gergin gözlerle etrafına bakınarak başladı.

"*Ashalia*?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ve... Breshada da mı?" diye ekledi şaşkınlıkla, Avcı ışıkta Asha'ya katılırken. Onlara baktı, sonra kısa, inanılması güç bir kahkaha attı. Rahatlama dolu bir sestir bu. "Nasıl...?"

"Breshada beni kurtardı," dedi Asha, bakışlarını onunla soğuk bir şekilde kilitleyerek. Köprüde olanları unutmamıştı. Laiman ona yardım etmeye çalışmıştı... ama tereddüt etmeden önce değil.

Onun düşmesine izin vermeyi düşünmüştü.

Laiman onun yüz ifadesini görünce kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "Bu harika bir haber," dedi, sesinde gerçek bir duyguya benzeyen bir ifadeyle. Yutkundu ve tekrar yukarı baktı, bakışları Asha'ninkilerle bir kez daha buluşurken ciddiye. "Ne kadar rahatladığımı anlatamam."

Sonra Asha'nın söyledikleri nihayet kafasına dank edince belli belirsiz bir şaşkınlıkla başını salladı. "Ama... hala anlamıyorum... bu nasıl mümkün olabilir? Sen düştükten sonra..." Breshada'ya döndü. "Diğerlerinin hepsi ölmüştü. Son dar'gaithin'i öldürdüğünde senin de bir şekilde köprüden atıldığını düşünmüştüm. Ama Ashalia'nın *peşinden gittiğini* mi söylüyorsun? Düşerken nasıl hayatta kaldın? Buraya nasıl geri döndün?"

Breshada omuz silkti. "Gerekli olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. İşe yaradı. Merdivenleri bulduk."

"Şehrin altında devasa bir boşluk var," diye ekledi Asha, Breshada'ya alaycı bir bakış atarak. "Bir küre, bir çeşit... devasa bir Kap, sanırım. Tamamen Öz ile *dolu*. Bulduğumuz merdivenler tam geçip nehir seviyesine kadar iniyor."

Laiman çenesini ovuşturdu. Yüz ifadesi düşünceli bir hal almış olsa da tek söylediği "Anlıyorum," oldu.

Breshada sabırsız bir ifadeyle etrafına bakındı. "Burası da neresi? Neden buradasın?"

Laiman iç çekti ve bu soru karşısında yüzü düştü. "Bu binanın bir silah barındırması gerekiyordu," dedi biraz umutsuzca. "Aarkein Devaed'in kendisini yenebilecek bir şey. Ama tek bulabildiğim... bu oldu." Sunağı işaret etti. "Yüksek Darececem pek iyi değildir ve bir ilgisi *olabilir* gibi görünüyor ama... emin değilim."

"Belki Büyük Kütüphane'deki bir şey sana daha fazlasını anlatır," diye gözlemledi Breshada. Laiman'ın bakışları karşısında omuz silkti. "Ashalia'nın da oraya gitmesi gerektiğine inanıyorum. Bir sonraki mantıklı hedefimiz orası gibi görünüyor."

Asha başını eğdi. "Bu doğru." Laiman'a baktı. "Yolu biliyor musun?"

Kralın danışmanı sunağa son bir kez, hüzünlü bir bakış attı ve yavaşça başını salladı.

"Beni takip edin," dedi ağır bir sesle.

Davian'ın söylediklerine rağmen Asha, Büyük Kütüphane'nin büyüklüğü karşısında hayrete düşmekten kendini alamadı.

Sonunda içeride oldukları ve zarar görmedikleri için biraz rahatlamış bir halde, kitapların çokluğuna bakakaldı. Sessiz, ürkütücü derecede temiz sokaklarında yürürken şehir onlara ölü gibi gelmişti. Sis ayak seslerini bile emmişti ve içinde ne kadar uzun süre kalırlarsa o kadar tekinsiz görünüyordu. Hâlâ üzerlerinde bir göz olduğu hissiyle tüyleri diken diken oluyordu.

Davian'ın burada kendini nasıl *rahat* hissettiğini anlayamıyordu.

Yine de kütüphaneden etkilenmeden edememişti. Binanın büyüklüğünden değil, dışarıdan bakıldığında çevredeki bazı yapılardan ancak daha büyük görünüyordu. Ama bir kez içeri girdiğinde, kitapların *sayısı çok fazlaydı*.

Breshada da açıkça öyle düşünüyordu. Şaşkınlık içinde etrafına bakındı. "Nasıl?" diye sordu dehşet içinde. "Bu kadar çok kişi arasında cevapları nasıl bulmayı bekliyorsunuz? Bu aylar sürer. Hatta *yıllar*."

Laiman bir şey söylemedi ama Asha onun bakışlarını takip ederek odanın ortasındaki alçak taş sütunu gördü. Sıraların arasına yerleştirilmiş, yeterince mütevazı bir şeydi ama Davian ona gerçek amacını söylemişti. Görünüşe göre Laiman da bunu biliyordu.

Yanına yaklaştı ve eğilerek Danışmanı inceledi. Davian onun Özünü boşalttığını ve kendisini hayatta tutmak için kullandığını söylemişti. Ellerini yüzeyinde gezdirdi.

Eğer bu bir Kap ise, o zaman onu kullanabilmeliydi. Onu tekrar Öz ile aşılatabilmeliydi.

Gözlerini kapattı ve Gemi'nin Rezervine girmesine izin verdi. Bir an için hiçbir şey yoktu.

Sonra Öz'ün kendisinden çıkıp Danışman'a akmaya başladığını hissetti. Çok fazla değil, ama o şekilde kaldıkça, enerjinin cihazın içinde büyümeye başladığını hissetti.

Sonunda gözlerini tekrar açtığında, sütunun tepesinde mavi bir parıltı vardı.

"Bakalım bu Davian'ın söylediği kadar kolay mı?" diye mırıldandı kendi kendine, derin bir nefes alarak.

Odaklandı. Gölgeleeri düşünmeye başladı.

Gözlerini açtığında, tek bir mavi dal sütundan uzaklaşıyor ve yavaşça dışarı doğru uzanıyordu.

Aceleyle peşinden gitti, en yakın kapıdan içeri süzüldü ve hevesle

Üzerine kitabı kavradı. Kalın bir kitaptı, hantaldı.

Çevirip açtı. Orijinallerinden kopyalanmış, bazıları notlandırılmış tarihi belgelerden oluşan bir koleksiyona benziyordu.

girişi bulması uzun sürmedi.

Gölge Savaşının Bir Anlatımı

Aşağıda, Silvithrian bir metnin çevirisi yer almaktadır; bu metin İtlaf ve ardından o büyük şehrin yakılmasından sonra geriye kalan birkaç metinden biridir. İtlaf'ın dolaylı olarak burada anlatılan olaylardan kaynaklandığı öne sürülmektedir, ancak bu tamamen spekülasyondur.

-MARSEIS DU VIREN TEL, ÜÇÜNCÜ AELINITH TARIKATI

Bugünkü Kararnameden sonra; ve Lekenin dokunuşuna rağmen aklım başımda olduğu için; bu olayları büyük Kitaba kaydediyorum ki bizden sonra gelenler bu korkunç olayları öğrenebilsin ve almak zorunda kaldığımız tedbirleri anlayabilsin. Gölge Kıranlar bana saygılarından dolayı bu fırsatı verdiler ve dua ediyorum ki bizden sonra gelenler neden böyle bir yol seçtiklerini görsünler.

Bir zamanlar alçakgönüllü bir seyisten biraz daha fazlası olan ama şimdi Silvithrin ve çevresinin Hükümdarı olan Lord Serrin'in bu topraklara Leke'yi ilk kez bulaştırmasının neredeyse iki yıl geçti. O zamanlar bunun kökenini bilmiyorduk elbette; ancak o zaman bile olacakları durduramayacağımızdan şüphe duymuyorum. Yine de, içgüdülerim daha keskin olsaydı, biraz daha dikkat etseydim kurtulabilecek hayatları bildiğim için bu zamanı mutsuz bir kalple düşünüyorum.

Şimdi bile onu, bineklerimle çok istekli ve zeki bir şekilde ilgilenen, her zaman hızlı bir gülümsemeyle hazır olan, her zaman mutlu ve iyi yapılmış bir işten memnun görünen genç adam olarak hatırlıyorum. Bunların hepsi rol müydü? Ostella ve Mirius'un her ikisi de dışsal bir gücün iş başında olduğunu varsayıyor,

Çocuğun içine sızan ve bugünkü haline gelene kadar onun üzerinde çalışan bir kötülük. Bunun mümkün olduğunu düşünüyorum ama kesin bir şey söyleyemem. Çoğu zaman karanlık, parlak bir dış görünüşün altında gizlidir.

Genç Serrin, Shalis'in gelişinden bu yana çok az insanımızın geliştirmeyi başardığı o muhteşem yeteneğin, yani Yeteneğin ilk belirtilerini göstermeye başladığında, salonlarımızda büyük bir kutlama oldu. Çocuğun kendisi heyecandan çok şaşkın görünüyordu, ancak yine de böyle bir yeteneğin boşa gitmesine izin verilemeyeceğini bilerek onu en iyi büyücülerimizle birlikte görevlendirdik.

de değildi! Çocuğun erken dönemde başardığı başarılarla ben de hayret edebildim. Gethrenius Savaşı'nın gidişatını neredeyse tek başına değiştirdiğini gördüm; Lithir ve yordakçılarının yıllar planlarını suya düşüren bir andı bu. O zaman ben bile onu sevdiğimi kabul etmeliyim.

Leke ilk ortaya çıktığında, Silvithrin'in yoksul kesimlerinde ve benim gibiler için pek çok yönden bir söylentiden biraz daha fazlasıyla, bu duvarlar içinde gücü ve ünü hızla artan genç adamlar arasında bir bağlantı kurmanın hiçbir yolu yoktu. Birkaç küçük büyücünün yüzünde siyah lekeler, hafızalarında garip rahatsızlığa ilk yakalandıkları zamandan kalma delikler vardı. Bu deformasyonla ilgili mırıltılar bana da ulaşmıştı elbette, ama o günlerde ne kadar aptal olduğumu araştırmaya yetmedi.

Elbette iddiaları araştırdım. Bu garip hastalığı araştırdım, hasta olanları ziyaret ettim. En iyi hekimlerimiz bulaşıcı olmadığını söyledi; bulaşıcı olsaydı bile sadece büyücülerle sınırlı olurdu ki ben büyücü değilim. Yüzdeki koyu damarlar rahatsız ediciydi, doğru, ancak etkilenen erkekler ve kadınlar - sadece birkaçı vardı - başka türlü daha kötü görünmüyordu. Elbette büyü eylemlerini gerçekleştiremiyorlardı, bu da krallık için hem üzücü hem de sinir bozucu bir darbe oldu. Ancak herhangi bir tehlike , ya da hatta içinde görünmüyorlardı.

Rahatsızlık.

Bu yüzden Serrin hem güç hem de popülerite olarak büyümeye devam ettiğinde, bu bir sevinç konusuydu. Diğerlerinin artık yapamadığı yerde o devreye girdi. Lekeli olanların sayısı arttıkça, o da onların rollerini yerine getirmeye başladı. Altı aydan kısa bir süre içinde, Silvithrin'deki en önemli büyücü haline geldi ve ölen birçok büyücü arkadaşının yükünü taşıdı.

Bana ilk gelen Mishaeil'di; muhtemelen bir şeylerin yanlış gittiğini ilk fark eden oydu. İyi bir danışmandı, en iyilerimden ve iddialarını daha ciddiye almadığım için binlerce kez pişman oldum. Belki de ciddiye alsaydım, hala yaşıyor olurdu.

Beni Leke'nin büyücüleri ele geçirme şekliyle ilgili bir model konusunda uyardı. Bunun kasıtlı yollarla yayıldığına inandığını söyledi - belki de Lither tarafından Silvithrin'e yapılan bir saldırı. Hatta bir neden olarak Serrin'in hem gerçek hem de mecazi anlamda artan gücünü ima etti. Ve bize saldırması durumunda oluşacak tehlikelere dikkat çekti. Altyapımıza anında zarar verebilir.

Bunun mümkün olduğuna inanmıyordum. Diğerleri gibi benim de Serrin'e olan inancım tamdı.

Tüm bunların değiştiği günü hâlâ hatırlıyorum. Çıgıklara uyandım; ölmek üzere olduklarını bilen kadın ve erkeklerin korkunç, yürek parçalayan çıgıklarına. Yatağımdan fırladığımda bile Thorvis bana haberleri vermek için geldi: Leke, Serrin hariç tüm büyücüleri ele geçirmişti ve Serrin hükümdarlık iddiasındaydı.

Bundan sonra olacakların çoğunu biliyorsunuz, hiç şüphem yok. İlk başta Serrin'in beni idam etmeme kararını merak ettim. Neden bir ayaklanma riskine girsin ki? Evrensel olarak sevilmiyor olabilirdim ama Silvithrialılar ataerkilliğe sadık, son derece korumacı bir halktır ve gaspçılara nadiren olumlu gözle bakılır. Serrin beni ziyarete gelene kadar anlamamıştım.

"Bunu neden yaptın, Serrin?" Ona sordum

girdim. "Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahiptin. Zenginlik. Güç. Ayrıcalık."

Serrin buna gülümsedi. Rahattı ama isteğinin yerine getirilmesini sağlamak için diğerlerinden bazılarını uyguladığını bildiğim dehşet göz önüne alındığında, beklediğim deli adamdan çok uzaktı. Anladığım kadarıyla öldürme yoktu. Ama sakatlamalar. Birçok vakada kurbanlarının yürüyememesi için uzuvları kesilmişti.

"Yaşayan her insan bunlara sahip olmuştur," dedi sessizce. "Kendisine bir parça gümüş verilen dilenci zenginliğe sahip olmuştur. Bir görevi yerine getirmesi istenen kölenin gücü olmuştur. İdam edilmemiş bir mahkûm ayrıcalığa sahip olmuştur." Karşımda otururken gözleri parlıyordu. "Ben bu dünyanın perspektif meselesi olan şeylerini arzulamıyorum Javahan. Sadece arzularımı artıracak şeyleri arzulamıyorum. İnsanların önemsiz şeylerini arzulamıyorum."

"Sonra ne olacak?" Bunu yapmakta tereddüt etsem de sordum.

"Seçim," diye fısıldadı. Sanki anlamamı istiyormuş gibi uzun bir süre bana baktı. O gün gözlerinde bir şey gördüğümü sanmıştım. Yaptığı şeyden dolayı bir üzüntü. Birinin onu anlaması için bir dilek.

Ama sonra başını salladı ve bana dik dik bakarak ayağa kalktı. "Burada olanları anlayamazsın," dedi bana. "Sen bir kraldın; ne iyi ne kötü, ne yozlaşmış ne de ahlaklı. Ama gücünü boşa harcadın. Şimdi onu daha fazlası için kullanacağım."

Sözler doğrudu ve onlardan utanç duydum. Ama yine de sorularımı cevapsız bırakarak gitmesine izin vermeyi reddettim.

"Benimle ne yapacaksın?" diye sordum. "İdam mı?"

Serrin başını iki yana salladı. "Ziyan olur," dedi sert bir sesle. "Hayır. Sen de diğerleri gibi olacaksın."

Daha fazla açıklama yapmadan ve aramalarımın cevabı vermeden ayrıldı. Ne demek istediğini ancak ertesi gün anlayabildim.

Sabah benim için geldi. Hala hatırlıyorum.

Güneş pırıl pırıl parlıyordu, mavi gökyüzü o ana ihanet ediyordu. Beni insanların önüne çıkardı ve yüzlerini gördüğümde ağladım.

Çünkü Leke yayılmıştı. Dokunulmamış her bir kişi için üç kişi siyah damarları taşıyordu.

Sözde Serrin'in ısrarıyla birçok kişinin toplandığı Büyük Meydan'a götürüldüm. Kalabalığın başının üzerinde bir sahne kurulmuştu ve Serrin'in iddialarına rağmen, bunun benim halka açık infazım olacağından emindim.

Oraya vardığımızda, Serrin beni herkesin gözü önünde ayakta bekletti. Baltacı yoktu, darağacı yoktu. Bunun yerine küçük, siyah bir disk çıkardı, ince, bir adamın başparmağından daha büyük değildi. Onu havada tuttu ve kalabalığın homurdanması nedeniyle önemi benim için açıkça kayboldu. Bazıları protesto için bağırdı ama hemen susturuldu.

O sabahla ilgili son anım bu. Bana Serrin'in saatlerce konuştuğu söylendi. Serrin'in büyük kalabalığın bana olanlara daha iyi tanıklık edebileceğini düşündüğü Büyük Meydan'dan sarayın duvarlarına geri söylendi. Bana anlatılanlara inanmaktan başka seçeneğim yok, çünkü ben bu olayları hiç hatırlamıyorum.

Tekrar hücremde uyandım ve görünüşte hiçbir şey değişmemiş olsa da bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Yorgundum, doğal olmayan bir şekilde. Uyuşukluğum son günlerde yaşadığım stresli olaylara bağlanabilirdi ama sebebin bu olmadığını biliyordum.

Hücremde ayna yoktu ama yıkanmak için bir leğenim vardı. Sudaki yansımam bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Yüzünüzü aynı ama yine de bu kadar belirgin bir şekilde farklı görmek tuhaf bir şey. Uzlaştırması zor bir şey ve birkaç gün boyunca zihnim bunu reddetti. Hem ne olduğunu hem de ne anlama geldiğini kendime hatırlatmak için kendimi belli aralıklarla o yansımaya bakmaya zorladım. Tıpkı Mishaeil'in önerdiği gibi, Leke'nin doğal olmadığı aşikârdı - gerçi o noktada amacını henüz bilmiyordum

tahmin ettim. Uyuşukluk rahatsızlık verici ve yüzümdeki yara izi üzücü olsa da kendimi hasta hissetmiyordum.

Bir hafta sonra, daha önce pek çok kişiye yapıldığı gibi bana da yapıldı.

İlk başta odama giren adamların amacını anlamadım; belki de beni başka bir yere götürmek için orada olduklarını düşündüm. Elinde keskin bir bıçakla birlikte doktor aletleri tutan üçüncü bir adam içeri girdiğinde bile neler olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Sleeproot'u boğazımdan zorla geçirdiler tabii ki. Sanırım bu kadarı için minnettar olabilirim.

Ayak bileklerimdeki acıyla uyandığımda ne olduğunu anlayamadım. Ancak yorganı kenara çekip gerçek dehşeti -ayaklarımın olması gereken yerde iki kütük- gördüğümde anladım.

O zaman yüzümdeki izlerden daha çok ağladığımı itiraf etmekten utanmıyorum.

Kısa süre sonra tek başıma kaldığım hücremden çıkarılarak benim gibi olanlarla dolu büyük bir salona alındım. Bu tür şeylerde olduğu gibi bize iyi bakılıyordu. Yemeklerimiz getiriliyor, çarşaflarımız taze tutuluyordu. Okumamız için kitaplar, yazı ve çizim malzemeleri, müzik, şans oyunları sağlandı. Dikkatimizi dağıtacak her şey.

İlk başta, aynı tesiste bulunan pek çok kişiyle birlikte, sadece bizim olduğumuza inandım. Serrin diğerlerini öldürmüştü. Mishaeil, El onu korusun, bana kalanlardan biriydi. Bana Lekenin gerçek doğasından bahseden oydu ve bu nedenle Serrin'in şehrin her yerinde bizimki gibi tesisler kurmuş olabileceğini öne sürdü. Muhtemelen Serrini ona çeken ve dolayısıyla onu öldüren şey onun kıvrak zekasıydı.

Mishaeil ilk başta Lekeye sahip olanlar arasında değildi. Bir kızdan biraz daha fazlasıydı ve benim gibi olanlar için hemşire olarak hizmet ediyordu.

Dışarıda olup bitenlerden beni haberdar eden oydu. Bana Wereth ve adamlarından bahsetti.

Gölge Kıranlar'a dönüşecek olanları ve onların direnişini. Lekenin Serrin'in gücünü doğrudan ve ölçülebilir bir şekilde beslediğini ilk çıkaran Wereth oldu. Silvithrin'in yeni efendisi için fazladan bir yedekten başka bir şey olmadığımızı ilk fark eden oydu.

Bunu ilk kez duyduğumda hâlâ tüylerim diken diken oluyor ama doğru olmamasını dilesem de doğru olduğundan eminim. Mishaeil'e göre Wereth, gerçeği ilk kez Serrin'e sadık bir grup Lekeli'ye karşı düzenlenen bir saldırı sırasında ortaya çıkarmış. Serrin'in kendisi de o ilk günlerde şehrin savunmasına aktif olarak katılmış ve etrafına büyük bir duvar inşa etme sürecindeymiş. Wereth'in saldırısı geldiğinde, tek bir darbeye üç yüzden fazla Lekeli askeri öldürdü. Casusları, Serrin'in duvarın devasa taş bölümlerini kaldırma yeteneğinin anında azaldığını ve detayları olmasa da neler olduğunu hemen bildiğini bildirdi. Elbette bu olaydan sonra Serrin, Lekeli askerleri sakat bırakmayı ve ne kaçmalarına ne de kazara ölmelerine izin verecek şekilde hapsedmeyi seçti.

Bir hafta önce Mishaeil, Wereth'in benimle konuşmak için bu binaya geleceği haberini getirdi. Artık hiçbir gücüm olmamasına rağmen, başlangıçta görüşmeye karşı çıkmama rağmen bu düşünceyi memnuniyetle karşıladım, çünkü onun yakalanması kesinlikle direnişin sona ermesi anlamına gelecekti. Mishaeil ısrarcı olduğu konusunda kararlıydı, bu yüzden sonunda kabul ettim.

Mishaeil o gece ölmemiş olsaydı, Wereth'in teklifini kabul edeceğimden emin değilim.

Ama Serrin gözlerinde şehvetle onun için geldiğinde, almasına izin vermeyi reddetti. Onun , benim ve diğerlerinin öfkeli protesto çılgınlıklarına , adam geldi ve onu hayal bile etmek istemediğim bir kadere sürükledi. Konuşmadığını biliyorum, bunun için çok güçlüydü. Ama Serrin kanlı bedeninin bize gösterilmesi talimatını verdiğinde

İtaatsizliğin tehlikeleri, şüphesiz - onunla savaşmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim.

Bu yüzden Wereth üç gece sonra benimle konuşmak için içeri girdiğinde, ona herkesi öldürmesi için onayımı aldığını söyledim.

Her şeyi açıkladı ama bu düşüncenin bile içini parçaladığını söyleyebilirdim. Serrin'in bir şekilde ele geçirdiği güç nesnesi - ona Sifon diyordu

-Bir kişinin Öz deposuna dokunur. Depoları normal insanlarınkinden çok daha büyük olan büyücülere uygulandığında çok daha faydalıydı ama yine de benim gibiler üzerinde etkiliydi. Hepimizin çeşitli zamanlarda yaşadığı uyuşukluk, hatta zaman zaman bayılmalar, Serrin'in kendi yaşam gücünü desteklemek için bizim yaşam gücümüzü boşaltmasından kaynaklanıyordu.

Wereth, Lekenin bir tedavisi, etkilerini tersine çevirmenin bir yolu olabileceğini düşünüyordu ama Sifon'un kendisine sahip olana kadar bunu bilemezdi. Bir büyücü olarak yeteneklerini bildiğim için bu konuda temkinliydim ve onu böyle bir esere sahip olmanın şüphesiz getireceği cazibe konusunda uyardım. Bana onu asla kullanmayacağına ve iş o noktaya gelirse, bu gücü kendi üzerine almadan önce öleceğine dair güvence verdi. Ben de ona inandım.

Ama bana gelmesinin, bu kadar riske girmesinin nedeni benim iznime ihtiyaç duymasıydı. Çünkü Sifon'u hem doğrudan hem de dolaylı olarak başka yollardan elde etmeyi birçok kez denemişti. Hepsi başarısız olmuştu ve şimdi ona kalan tek yol, kabul edilmesi zor olan bir yoldu.

Serrin'e gücünü verenlerin ortadan kaldırılması. Lekeli'nin ölümü.

Mishaeil'in çığlıkları hâlâ kulaklarımda çınlarken, ona izin verdiğimi söylemek yeterliydi. Ölecek olanlar arasına kendimi de dahil ettim; kendimin yüzleşmek istemediği bir kadere diğer masumları mahkum etmeye vicdanım el vermedi.

Wereth bana bu kaydı son saatlerimde yazmam için izin verdi ve Serrin'in hizmetinde olan hiç kimsenin zamanı gelmeden okumayacağına dair güvence verdi. Kimse kontrol etmiyor

Burada yaptığımız şeyler; şu anki halimizle bir tehdit olmadığımız kabul ediliyor. Bu hesabı yatağımın yanına koyup uyuyacağım. Beni ve yoldaşlarımı burada öldürdükten sonra Wereth'in adamları tarafından geri alınacaktır.

Olayların bu kaydını bitirirken kendimi giderek daha düşünceli buluyorum. İnsanın ölümünün yaklaştığını bilmesi tuhaf bir duygu. Daha büyük bir şeye hizmet etmek için bunun gerekli olduğunu anlamak da garip bir duygu.

Wereth'in kampında güvende olduğunu söylediği ama planlarından haberi olmayan Taria için: Seni seviyorum. Lütfen yaşadıklarımı, hepimizin yaşadıklarını oku ve bunun gerekli olduğunu anla. Bu savaşı sonuna kadar götürmek için kalmana gerek yok, yine de böyle bir zorunluluk hissedeceğini biliyorum. Ben artık yokum ve önemli olan tek şey sizin mutluluğunuz.

Senin ve kızımızın iyi olmanız için dua ediyorum. Bu gece başka ne olursa olsun, uzun ve mutlu bir hayat yaşamanız için dua ediyorum. Wereth'e yapmasına izin verdiğim şey için beni affetmen ve benimle ilgili anılarının her zaman güzel olması için dua ediyorum.

Ve böylece tam ve doğru olduğuna yemin ettiğim bu kaydı bırakıyorum. Eğer Wereth'in yaptıklarından dolayı suçlanacaksam, bu suç bana ait olsun.

Javahan du Tel Vederan böyle diyor, Silvithrin'in Gerçek Kralı.

Asha kitabı yere bıraktı, elleri titriyordu.

Yakındaki bir aynaya ilerledi, yüzündeki siyah yara izlerine baktı ve sonra onlara hafifçe dokundu, uzun süre hiçbir şey söylemedi.

"Ne buldun Ashalia?" diye sordu Laiman sessizce.

Asha cevap veremedi göz ucuyla bir hareket gördü. Belli belirsiz tanıdığı kızıl saçlı bir adamın kapı aralığında durduğunu görmek için döndü, onların varlığını fark ettiğinde gözleri irileşmişti.

"Sen de kimsin?" diye sordu, sesinde alçak bir panik vardı. Breshada önce davranarak davetsiz misafirin üzerine yürüdü. Asha elini uzattı.

"Breshada! Bekle!" Adamı tanıdı. Daha yorgun ve bitkin görünüyordu ama bu oydu.

Ilin Illan'da hepsini kurtaran adam. Davian'ın arkadaşı. "Adı Caeden," dedi hemen. "O bizim tarafımızda."

Genç adam onu dikkatle izlerken Breshada Caeden'in önünde durdu. Yavaşça başını salladı.

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi. "Adı Tal'kamar."

Breshada'nın yüzü kıvranmaya başladı.

Yüzündeki ve vücudundaki kemikler çatırdayıp yer değiştirirken, kasları bükülüp gerilirken, derisi yırtılıp yeniden şekillenip renk değiştirirken kadın tökezleyip yakındaki bir masaya yaslanınca Asha nefesini tuttu. Yan tarafta Asha, Laiman'ın bu korkunç manzara karşısında öğürdüğünü duyabiliyordu.

Saniyeler içinde bitmişti. Breshada'nın saçları hâlâ siyahtı ama daha uzundu ve o kadar koyu değildi. Daha kısaydı, biraz daha zayıftı. Teni beyazdan ziyade zeytindi ve yüzünde artık bir Gölge'nin siyah damarları vardı.

Shadraehin Asha'ya baktı ve ona yavaş bir gülümseme verdi.

"Benimle buluşmak için burada," dedi usulca.

Bölüm 38

Odada birkaç saniye boyunca tam bir sessizlik oldu.

Asha öylece durdu, donup kalmıştı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Solunda, Laiman geriye doğru sersemlemiş bir adım atmıştı.

"Nethgalla," diye mırıldandı, ses tonunda dehşet vardı.

Shadraehin onu görmezden gelerek Asha'nın yüz ifadesine hafifçe gülümsedi. "Sana tekrar karşılaşıpacağımızı söylemiştim."

"Ama..." Asha olanları düşünürken bocalıyor, parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. Nethgalla'nın hikâyesini biliyordu -herkes biliyordu- ve Davian ona Malshash'ın iddialarını anlatmıştı.

Yine de bu, önündeki gerçeği kabullenmesini kolaylaştırmıyordu.

Nethgalla ne zamandır Breshada'ydı? Ve.. o, Breshada'nın

O zaman Shadraehin de mi? Başını salladı, düşünceleri hızla akıyor, bağlantılar kuruyordu. Davian'ın Shadraehin'e gönderdiği mesaj aslında *Nethgalla*'ya olabilir miydi? Ve ona Caeden'i nerede bulacağını mı söylüyordu?

Sadece Caeden'in kendisi bu görüntü karşısında şaşırmamış görünüyordu, sert ve iğrenme dolu gözlerle izliyordu. Öfke mi? Bunu söylemek zordu.

"Bu seninle benim aramda, Nethgalla," dedi acımasızca. "Bu ikisinin oynayacak bir rolü yok. Bırak gitsinler."

Nethgalla içini çekti. "Oynayacak bir rolün yok mu? Eğer anıların geri gelseydi, Tal, bunun doğru olmadığını bilirdin."

Asha'nın yanında, Laiman gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Nethgalla ona baktı ve eliyle işaret etti; Laiman hemen, sessizce yere yığıldı. Asha hızla yanına diz çöktü ve en azından hâlâ nefes aldığını görünce rahatladı.

"Thell Taranor'la uğraşmak da değmeyeceği kadar zahmetli," diye ekledi siyah damarlı kadın sessizce.

Caeden duraksadı, Asha'ya ve artık baygın olan Laiman'a belirsiz bir bakış attı. Asha şekil değiştirenin ne söylediğini anlamaya çalışırken kaşlarının çatıldığını hissetti. O da mı *Laiman*'ın gerçekte kim olduğunu biliyordu?

Asha tekrar ayağa kalktı, titriyordu ama birincil duygusu hâlâ kafa karışıklığıydı. "Gölgelere ne yaptınız?" diye sordu, midesinin çukurunda hastalıklı bir his vardı.

Nethgalla onun yüz ifadesine gülümsedi. "," diye Asha'ya sessizce güvence verdi. Bakışları Asha'nın elindeki kitaba kaydı. "Serrin'in onları yaptığından daha güvende ve kötü muamele görmüyorlar."

Asha şaşkınlıkla ona baktı. "*Biliyor* muydun?"

Bunun üzerine Nethgalla biraz yana dönerek eliyle tekrar işaret etti. Parmak uçlarından esans fişkırdı ama hemen eriyerek hiçbir işe yaramadı.

Ve Asha dizlerinin üzerine çöktü.

Başını boş yere sallayarak sersemliğini gidermeye çalıştı. Tıpkı Ilin Illan'da ve sonra da yolda Yöneticilerle çatıştıklarında yaşadığı baş dönmesi gibiydi.

Nethgalla Asha'nın Özüne dokunuyordu. "Ama...

sen bir Gölgesin," dedi şaşkınlıkla.

Nethgalla onu sakince düzelterek, "Birinin yara izlerine sahibim," dedi.

"Bu bir

bir Gölge şeklinde. Bu aynı şey değildir."

"Yeter." Yine Caeden'di, sesinde gerginlik vardı. "Nethgalla, buraya iyi niyetle geldim."

"İyi niyet mi?" Nethgalla'nın sesinde aniden tehlikeli bir ton belirdi. "Sen Kavşak'ı unutmuş olabilirsin Tal ama ben unutmadım. Sırf Karanlık Diyar'ı daha iyi anlayabilmek için bana işkence ettin. Yeteneğimi *on yıl* boyunca aldın." Başını salladı, hareketinde gizli bir öfke ama aynı zamanda bir parça üzüntü vardı. "İyi niyetin artık yeterli değil. Ortaya çıksa beni öldürme fırsatını değerlendireceğinden korkuyorum."

"O zaman bana güvenme. Şu anda sadece Sifon'a ihtiyacım var." Caeden'in bakışları kaydı ve aniden rahatsız göründü. "Ve... ne işe yaradığını anlamam gerekiyor. Lyth'e karşı nasıl kullanacağımı."

Nethgalla duraksayınca Asha tökezleyerek ayağa kalktı, sonra elini cebine attı ve üzerinde semboller bulunan, yaklaşık avuç içi büyüklüğünde şeffaf bir küre çıkardı.

"Sadece sorman yeterliydi," dedi sessizce. İki adım ilerledi ve tekrar geri çekilmeden önce onu Caeden'la arasındaki masaya koydu. "Bu senin."

Caeden kaşlarını çatarak ona baktı, Nethgalla'nın Gemi'yi bu kadar kolay bırakmasından kuşkulandığı belliydi, sonra yanına gidip onu . Sonra da

cebinden bir nesne çıkardı ve küreye doğru tuttu.

İkisi birbirine emilip mükemmel bir şekilde yerine oturunca irkildi.

"Ne işe yarıyor?" diye sordu birkaç şaşkın saniyenin ardından sessizce.

"Sana söyleyebilir," dedi Nethgalla, giderek artan bir dehşet duygusuyla onu izleyen Asha'ya başını sallayarak.

Sifon. Az önce hakkında bir şeyler okuduğu cihaz. "Onu kullanamazsın," dedi aniden.

Caeden kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden olmasın?"

"Çünkü tüm Gölgelerle bağlantılı." Asha'nın bakışları Nethgalla'nın gözlerinden ayrılmadı ve onun haklı olduğunu gördü. "O... onlardan güç alıyor. Bizden." Kalbi küt küt atmaya başladı. Gemi'yi yok etmek Gölgeler'i serbest bırakabilir miydi? "Ve şu anda bu gücü *ona* veriyor."

Caeden anladığında soldu, sonra Nethgalla'ya ters ters baktı. "Bu Andrael'in pazarlığını nasıl yerine getirebilir ki?"

Nethgalla omuz silkti. "Az önce bağladığın Yardımcı Gemi ile Lyth'i tıpkı Gölgelelerin gibi bağlayabilirsin. Dış Yedekler haline gelecekler - ve doğaları gereği, Yedekler dış müdahalelerden korunurlar. Güçlerini kullanamayacaklar ama Res Kartha'yı terk etmekte özgür olacaklar." Ona sabit bir şekilde baktı. "Bu mükemmel bir çözüm. *Tek* çözüm bu."

"Onların gücünü sana teslim edecek bir çözüm," dedi Caeden yumuşak bir sesle. "Niyetim bu olamazdı."

Nethgalla kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Benden bu kadar müdahil olmamı beklediğinizi sanmıyorum," . "Ama planın özü hâlâ geçerli. Ben sadece daha ileri götürdüm. Bazı riskleri azalttım." Onun yüz ifadesi karşısında başını salladı. "Bu kadar dehşete düşmüş görünme Tal. Ben senin tarafındayım."

Caeden kaşlarını çattı ve Nethgalla'nın söylediklerini sindirmek için uzun bir süre bekledi.

"Ne demek 'hafifletilmiş riskler'?" diye sordu sonunda, ses tonunda bir endişe notası .

"Özellikle mi? Augur'ların son nesli." Nethgalla Caeden ve Asha'nın boş bakışları karşısında gözlerini devirdi. "Onların varlığı ilshara'yı her zaman savunmasız bıraktı ama belki de elli yıl önce, yüzyıllar önce atalarını rahat bırakmaları için ikna ettiğin şeyleri denemeye başladılar. Yarıktan güvenli olandan daha fazla kan alıyorlardı ve Kolların işleyişini tehdit ediyorlardı. Bilmiyorum.

Bu ister diğ er Venerate'in bir entrikası olsun, ister zamanlama sadece tesad f i olsun, her iki durumda da h  l   Talan Gol'de sıkışmış durumdaydınız. Onları durdurabilecek bir konumda değ ildiniz."

"Yani sen onları...   ld rd n m  ?" diye sordu Caeden dehşet içinde.

"Onları   nce ben uyardım ama sadece biri dinlemeye istekliydi." Nethgalla bunun üzerine tiksintiyle başını salladı. "Yani, evet, o yolda yürümeye devam etmelerinin engellenmesini sağladım. Ve sonuç olarak toplumun kaosa sürüklenmesine izin vermek yerine, durumdan en iyi şekilde yararlandım. Bu fırsatı bu ana hazırlanmak için kullandım -Lyth senin çözümünü kabul etse de etmese de ilshara'yı g   lendirmek için bir yolumuz olacağından emin olmak için." Caeden'in g  zlerinin içine baktı ve bakışlarında rahatsız edici miktarda duygu vardı. "Ama bundan daha önemlisi ne? Seni *kurtarmanın* bir yolu var Tal. *Sen  lmeden* yarığı nasıl kapatacağımı biliyorum."

Asha yeterince şey duymuştu. "Yardım etmeye  alı tığınıza inanmamızı bekleyemezsiniz," diye tersledi.

Nethgalla tekrar içini çekerek ona yorgunca baktı. "  lkenizdeki her büyücüyü bir Gölge olmaya zorlayabilirdim Ashalia. Amacım sadece kendi gücümü desteklemek olsaydı, yapacağım şey buydu." Başını iki yana salladı. "Ama yapmadım, çünkü tehlikede olan daha büyük şeyler var. Üstün Yeteneklilerin çoğunu -en g   lerini- sava maları için bıraktım. Sadece çok zayıf olanları, yeterince disiplinli ya da zeki olmayanları, daha iyi bir şekilde kullanılmalarını sağladım. Ve size  unu söylediğimde bana inanın: İlshara'ın arkasındakinin bu  ehre ulaşmasını engellemekten daha iyi bir kullanım olamaz."

Asha ona inanamayarak baktı, sonra Caeden'a döndü. "Onu dinleyemezsin," dedi usulca. "Eğer söyledikleri doğruysa, savaşı o *başlattı* demektir. Onun eylemleri binlerce insanın ölümüne neden oldu ve sayısız insanın hayatını mahvetti."

Caeden tereddüt etti.

Eli yanındaki bıçağa doğru kaydı.

O bir şey yapamadan, yerden siyah bir duman bulutu fi kırdı ve Caeden'in yüzünü kapladı. Genç adam umutsuzca ağzını kapatmaya çalıştı ama duman içine doldu ve onu karanlıkla boğdu.

"Bana karşı burada silah çekmeyi mi düşünüyorsun? Hem de burada, Tal'kamar?" Nethgalla sinirli bir şekilde konuştu. Odağı Asha'ya döndü. "Ve *sen*. Gerçekten beni durdurmak mı istiyorsun?"

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve Fısıltı'yı çekti.

Her şey sustu; Asha geriye doğru titrek bir adım attı ve kendi kılıcını bulmak için el yordamıyla yan tarafını yokladı ama kılıcın bir işe yaraması için hâlâ çok zayıf olduğunu hemen anladı. Nethgalla'nın kendisine doğru acımasızca ilerleyişini geniş gözlerle izledi.

Kadın birkaç adım ötede durdu, sonra Fısıltı'yı küçümseyerek Asha'nın ayaklarının dibine, yere fırlattı. Çeliğin taşa çarparken çıkardığı şangırtı bile sustu.

"Burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikriniz yok. Senin hayatın benim ve Tal'inkinin yanında bir toz zerresi gibi kalır. Seninle yüzleşmek için bir kılıca ihtiyacım yok Ashalia. Bu dövüş için gerekli olan şeylere sahip değilsin." Gözlerini kendinden emin bir şekilde Asha'ya dikti. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca seni izledim ve yumuşak birisin. *Zayıf* değilsin belki ama burada olmak için gereken metanete de sahip değilsin. Avcı'yla arkadaş olduğunu sanıyordun, değil mi? Ondan hoşlandın mı? Fikrini değiştirdiğini mi düşündün? Ama daha sen onunla tanışmadan onu öldürdüm. Doğanız çok güven dolu ve çok *yumuşaksınız*." Asha eğilip bıçağı alırken alaycı bir şekilde sıırttı. "Sende-"

Asha bir adım öne çıktı ve Fısıltı'yı tüm gücüyle Nethgalla'nın karnına sapladı.

Nethgalla'nın yüzü acıyla buruştu, Caeden'in etrafındaki kara bulut dağıldı ve her şey... *değişti*.

Öz aniden Asha'nın içine doldu, parlak ve sıcak, ezici. Nethgalla yere düşerken, Fısıltı'nın çeliği karnından kırmızıya boyanmış olarak çıkarken, Asha geriye doğru savruldu ve ağzı açık kaldı.

Asha yüzündeki siyah çizgilerin yandığını hissetti ama baş döndürücü hisler arasında bunu fark etmedi bile. Önünde Nethgalla'nın bedeni değişiyor, kemikleri çatırdıyor, yer değiştiriyor ve derisinin altında yeniden şekilleniyordu. Daha ince, daha hafif olmuştu.

Dönüşüm tamamlandığında, Asha kendini tanımadığı, koyu tenli, bembeyaz saçlı bir kadının kendini yerden yavaşça kaldırışını izlerken buldu. Nethgalla'nın bürünmeyi seçtiği tüm formlar gibi, bu da belirgin bir şekilde güzeldi.

Bakışları Nethgalla'nın karnında gezindi. Şekil değiştirenin giysisinde çirkin koyu kırmızı leke kalmış olsa da, yaranın kendisi yok olmuş, kan akışı durmuştu.

"Bu. Acıttı," dedi Nethgalla doğrulurken, başını sinirli bir şekilde sallayarak. Sesi artık gürdü, bir kadına göre derindi. Yüzüne baktı

Asha, Asha'nın şaşkınlığına rağmen yüzünde bir hüznün parıltısı belirdi. "Özür dilerim Ashalia. Aslında senden oldukça hoşlanmıştım."

Asha boş gözlerle ona baktı. İçinden geçtiğini hissettiği güç seli hâlâ karıncalanıyor, hâlâ farkındalığının sınırlarında geziniyordu ama odaklanamayacağı kadar çok şey çok hızlı oluyordu.

"Ne olursa olsun," diye devam etti Nethgalla hiçbir şey olmamış gibi, onu boğan son karanlık da dağılırken Caeden'a dönerek, "Andrael'in saçma silahı görevini yaptı ve Yedek'imi aldı, yani Sifon artık benden ziyade Ashalia'ya bağlı. Eğer İlshara'yı mühürlemek istiyorsan, onun son Haracı bulması gerekecek. Gassandrid için ayırdığınız, o şüphelenmeye başlayıp kendini parçalayana kadar. Ve sonra Asar'a kadar kendin..." Omuz silkerek sözlerini tamamladı.

Caeden uzun bir süre ona baktı, sonra soldu. "Hayır." Başını hararetle salladı. "Ondan *-kimseden-* bunlardan birine girmesini isteyemem."

"Yine de buna mecbur kalacaksın. Şu anda yeterli güce sahip tek kişi o," dedi Nethgalla kesin bir ifadeyle. "Meldier özgür. Isiliar özgür. Cyr hâlâ güneyde bir yerlerde donmuş durumda, doğru ama o yeterli değil. Sonsuza kadar dayanamaz. Sen de dayanamazsın," diye ekledi, sesinde alaycı bir ton vardı. "Yine de deneyecek kadar aptal olmadığınızı umuyorum. Kendini buna adarsan onları durduramazsın ve bunu yapacak başka kimse de yok."

"İkiniz de neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Asha, sesindeki endişeyi tutamayarak.

Nethgalla gözlerini Caeden'den ayırmadan kapıya doğru ilerledi. "Açıklamaları sana bırakıyorum Tal," dedi. "Ama farkında ol: dar'gaithin ilshara'yı ihlal etmeye başladı. Tek'ryl de öyle. Ve eletai sadece geçmekle kalmıyor, her geçen gün Sürü için daha fazlasını buluyor." Yüz ifadesi acımasızlaştı. "İlshara tamamen düşerse bunların hiçbirinin önemi kalmayacak - eğer O serbest bırakılır ve buraya ulaşmasına izin verilirse. Bu yüzden gecikmeyin."

Sonunda Asha'ya baktı.

"Aradığınız şey Gölgeler'in geri kalanında." Nethgalla'nın yüzünde bir acıma ifadesi daha belirdi. "Onları şimdi bulabilirsin ama bunu çabucak yapman gerekecek. Sana en iyi kaderi diliyorum Ashalia."

Nethgalla aniden bir hareket yaptı ve yerden tekrar siyah bir duman fışkırdı, bu kez opak bir duvar oluşturarak onu Asha'dan ve

Caeden'in görüşü. Birkaç dakika sonra hava aydınlanmaya başladı ama Caeden kapıya doğru birkaç kekeme ve sinirli adım atarken bile Asha onun görebildiği aynı şeyi görebiliyordu.

Nethgalla gitmişti.

Asha Caeden'in karşısına oturmuş, az önce olup biten her şeyi anlamaya çalışıyordu.

Breshada'nın yokluğunu düşünmemek için elinden geleni yaptı. Nethgalla, Asha'nın Avcı'dan hoşlandığı konusunda yanılmamıştı ya da en azından onun Avcı olduğunu *düşündüğü* kadın. Breshada Asha'yı savunmuş, onu eğitmişti. Hayatını kurtarmıştı. Eğer şekil değiştiren doğruyu söylüyorsa, Breshada gerçekte haftalardır ölüydü ama yine de acısı keskin ve tazeydi.

Yine de başka şeylere odaklanmak çok zor değildi. Az önce olan her şey, yeni öğrendiği her şey... bunaltıcıydı.

Karşısında oturan kızıl saçlı adama baktı, sessizce uzaklara bakıyordu, belli ki kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Laiman hâlâ düştüğü yerin yakınında baygın yatıyordu; Asha onun hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için zaman ayırmıştı ama bunun ötesinde onun için daha fazla ne yapabileceğini bilmiyordu.

Caeden onun bakışlarını yakalayıp kıpırdanırken, "Ee," dedi. "Görünüşe göre konuşmamız gereken bazı şeyler var." Merakla onun yüzünü inceledi. "Nasıl hissediyorsun?"

Asha dalgınca tekrar yüzüne dokundu. Dövüşten sonra Caeden fiziksel değişimden bahsedinceye kadar fark etmemişti. Şimdi bile bu kavramı kavramak çok zordu; her hatırladığında bir anlık bir farkındalık, her şeyi hayal edip etmediğini merak etme hissi duyuyordu.

O artık bir Gölge değildi.

"Kafa karıştırıcı," diye itiraf etti sonunda. Başını sallayarak genç adama baktı. "Bunun Fısıltı ile bir ilgisi olduğunu biliyorum ama... nasıl olduğunu hâlâ anlamıyorum."

Caeden kılıflı kılıçla boş boş oynadı. "Bu kılıcı tanıyorum," dedi sessizce. "Andrael'in bana gösterdiğini hatırlıyorum. Bunu yaratmak için ilk denemesiydi." Yanında asılı duran kendi kılıcına dokundu.

"Fısıltı kestiği herkesin Özünü alır. Rezervleri de dahil olmak üzere hepsini alır ve kesimi yapan kişiye aktarır."

Asha kaşlarını çattı. "Yani... şimdi Nethgalla'nın Rezervi bende mi?" Bu düşünce onu rahatsız etti. Breshada'nın -*gerçek* Breshada'nın- Avcı'dan Üstün Yetenekli'ye dönüşümü de çok daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

"Sanırım öyle. Ve eğer Sifon'un bağlı olduğu şey o Rezerv ise..." Tedirgin bir şekilde başını salladı. "Ayrıntıları anladığımdan emin değilim ama nasıl işe yarayabileceğini görebiliyorum."

"Gölge olmam ne değiştirecek ki?"

Caeden başını salladı. "Sifon eski Rezervinizden çekiyordu; belki de Nethgalla'ninkini eklediğinizde bir şekilde bağlantıyı kopardı. Belki de Gemi kendi Rezervine asla bağlanamayacağından emin olmak için inşa edildi. Ya da belki de tamamen başka bir şeydir." Omuz silkti ve ona özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim. Tüm bunlarla ilgili bazı şeyler hatırlıyorum ama... yeterli değil."

"Çok da önemli değil sanırım," dedi Asha usulca. İlk defa sol bileğine baktı ve hâlâ bir işaret taşımadığını görünce belli belirsiz rahatladı.

Sonra gözlerini kapattı ve tekrar Rezervine odaklandı. Oradaydı.

Erişilebilirdi.

Muazzam.

Birkaç saniye o şekilde kaldı ve ışık odaklanmaya çalıştı. Hissedebildiği sadece kendi Özü değildi. Daha küçük enerji havuzları yavaş yavaş kendilerini çözmeye başladı, her birinde ince farklılıklar vardı. Burada daha fazla parlaklık, orada daha hızlı bir titreşim oranı. Minik farklılıklar, ama hepsinin tek bir kütle olmadığını anlamaya yetecek kadar.

Bu küçük varyasyonlardan yüzlerce vardı. Belki de binlercesi. "Bunu nasıl geri alacağız?" diye sordu sessizce. "Diğerlerini nasıl serbest Gölgeler mi?"

Caeden rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Yapamayız," dedi usulca. "En azından ben nasıl yapacağımızı bilmiyorum."

Asha ayağa kalktı, Danışman'a doğru yürüdü ve elini kararlılıkla üzerine koydu. Gözlerini kapadı ve Sifon'a odaklandı.

Gözlerini tekrar açtığında, sütundan tek bir mavi çizgi .

Doğrudan daha önce okuduğu kitaba.

Kaşlarını çattı, hayal kırıklığı kabarıyordu. "olamaz,"

diye mırıldandı.

"Serrin "i denedi; adam hakkında birkaç kitap vardı ama hiçbiri Wereth'le olan savaşından daha fazla bahsetmiyordu. "Kral Vederan "ı denedi; yine tarihi metinler içinde sadece kısa değinmeler vardı. Tek tek kelimeleri ve kombinasyonları, belirli şeyleri ve soyut kavramları denedi. Bir saate yakın uğraştı.

Caeden üzgün gözlerle onu izledi. Asha sonunda gelip karşısına oturduğunda, birkaç dakika hiçbir şey söylemedi.

"Yani sen olmalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Lyth'i bu şeye bağladıktan sonra, Kol'u kullanması gereken kişi sensin."

"Ne oldu?" diye sordu Asha, Caeden'in ifadesinden cevabın hoşuna gitmeyeceğini zaten biliyordu.

Caeden başını yavaşça salladı. "Seni hapsediyor," dedi usulca. "Yakın zamana kadar anlamamıştım ama... Özünü emiyor. Sürekli olarak. Bunlardan birkaç tane var, hepsi de Sınır'a güç sağlamak için tasarlanmış."

"Sınır mı?" Asha ona inanamayarak baktı. "Bir kişi bu konuda nasıl yardımcı olabilir?"

"Tek bir kişi olmayacaksın," diye gözlemledi Caeden. "Lyth'in tamamı olacaksın. Güven bana. Bu yeterli olacak." Duraksadı, bir sonraki kısmı kabul etmeye isteksiz görünüyordu. "Ve Lyth bu çözümü reddetse ve Res Kartha'da kalsa bile... Nethgalla haklıydı," diye itiraf etti usulca. "Bence zaten sahip olduğun güç en azından bir süreliğine yeterli olacaktır." Asha bu düşünce karşısında ürperdi. Yine de Caeden haklı olabilirdi. Öz'ün varlığı zihninin bir köşesinde yanıyor, bu da bir şey yapmasını zorlaştırıyordu.

Konsantre. "Hepsi bu mu yani?" Caeden yüzünü buruşturdu.

"Bu... Öz akışının sürekli olmasını sağlamak için vücudunuza zarar verir. Acı verici olacaktır. Zamanın bir kısmında uyursunuz, diğer zamanlarda ise dok'en denilen bir şeyin içinde olursunuz. Rüya gibi, ama ..." Omuz silkti.

Asha'nın midesi bulandı. "Ne kadar için?"

Caeden gözlerini kaçırды. "Ne kadar sürerse sürsün," dedi usulca. Başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm, Ashalia. Başka bir yolu olsaydı..."

Asha kusacakmış gibi hissetti. Demek Nethgalla *bu* yüzden Fısıltı'yı ayaklarının dibine fırlatmış, onunla alay etmişti. Neden Breshada'nın şeklini almıştı. Yolculuk sırasında da onu korumak için neden bu kadar çaba sarf etmişti.

Başından beri bunu planlıyordu ve Asha onun oyununa gelmişti.

"Doğruyu mu söylüyordu? Diğer Gölgelelerin nerede olduğunu hissedebiliyor musun?" Caeden sordu.

Asha dalgınca başını salladı. "Kuzeydoğu." Zaten çoğunun bulunduğu yer de orasıydı. Yönün yanı sıra bir mesafe hissi de vardı ama Asha henüz bu kısmı yorumlayacak kadar kendine güvenmiyordu.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bunu yaparsam," dedi Asha sonunda, sesinde ağır bir isteksizlik vardı, "Sınır'ı mühürlemeye gerçekten yardımcı olacak mı?"

Caeden başını salladı.

"Sanırım öyle," diye itiraf etti. "Bence Sınır'ın zayıflamasının nedenlerinden biri, başlangıçta Kollar'da bulunan bazı insanların serbest bırakılmış olması. Sizin gücünüze sahip birinin eklenmesinin onu yeniden güçlendireceğini düşünüyorum."

Asha yutkundu, olanların ağırlığı nihayet üzerine çökmeye başlamıştı. Heyecanlıydı, doğruydı - bir Gölge olmaktan kurtulmuştu ve bu hafife alınacak bir şey değildi - ama şimdi omuzlarına yüklenen sorumluluk çok büyüktü.

Ağır bir kalple, bunun görmezden gelebileceği bir şey olmadığını fark etti. Başka kimsenin de ona yardım edebileceği bir şey değildi.

Caeden kaşlarını çatarak Laiman'a baktı. "Peki ya o?"

Asha iç çekti. Köprüde olanlardan sonra Laiman'ı yol arkadaşı olarak istemiyordu. "Sanırım ayrı yollara gideceğiz. Ben kuzeye giderim, o da... nereye isterse oraya gider."

Caeden yavaşça başını salladı. "Yapacaksın o zaman?"

"Başka seçeneğim var mı?" diye sordu Asha sessizce.

Caeden dudağını çiğnedi, sorudan kaçınması yeterli bir cevaptı. "Eğer yardımı olacaksa senin için bir geçit açabilirim," dedi sonunda. "Ama bu zaten bildiğim bir yere olmalı. Daha önce bulunduğum bir yere." Özür dilercesine omuzlarını sıvazladı. "Korkarım sizi daha kuzeye götürebilecek anılarım yok."

Asha içini çekti, onaylarcasına başını salladı. Sonra tereddüt etti.

"İlin Illan'a bir portal açabilir misin?"

Caeden ona sorgulayan bir bakış attı.

"Taeris kuzeye gönderdiği adamlara Seyahat Taşlarından birini verdi. Beni İlin Illan'a geri götür, *sanırım* doğrudan

Sınır," dedi sessizce.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Caeden kuşkuyla. "Eğer yanıyorsan güneye daha çok var ve en iyisi seninle gelmemem. Artık bu gemilere sahip olduğuma göre Lyth'le ilgilenmem gerekiyor."

Asha tereddüt etti, sonra bir şekilde başını salladı. "Eminim."

Deilannis'in dışına çıkmaları sadece yarım saat sürmüştü; Caeden'e göre bu gerekli bir önlemdi. Görünüşe göre Geçit şehre zarar verebilirdi ama Asha bunun nasıl olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

Caeden tüm yolculuğu omzunda hâlâ bilinci yerinde olmayan Laiman'la yapmış, bir kez bile dinlenmek için durmamıştı. Asha uzun beyaz köprüde dar'gaithin ve Yetenekli cesetlerinin etrafından dolanırken ara sıra kralın danışmanına baktı, sonra sislerin arasından çıktı ve sonunda Andarran topraklarına geri adım attı.

"İyi olacak mı?" diye sordu sonunda Caeden adamı dikkatle yakındaki bir kayaya yaslarken. Laiman'a hâlâ öfkeliydi ama onun ciddi bir zarar görmesini isteyecek kadar değil.

"Onu kontrol ettim. Nethgalla Özünün büyük bir kısmını boşaltmaktan daha kötü bir şey yapmış gibi görünmüyor," dedi Caeden sessizce. "Birkaç saat daha uyuyabilir ama bence iyi olacak."

Bundan sonra fazla konuşulmadı, Caeden portalını oluşturmaya odaklandı. Genç adamın geçidi inşa etmesi yaklaşık bir saat sürmüştü. Asha, Laiman'ın yanında otururken merakla onu izliyordu, ancak gözüne çok az şey oluyormuş gibi görünüyordu.

Sonunda Caeden geri çekilip ona baktı ve ihtiyatlı bir iyimserlikle başını salladı. "Hazır mısın?"

Caeden arkasına dönüp gözlerini kapatırken Asha başını salladı ve ayağa fırladı. Aniden mavi bir halka oluşmaya başladı, bir adamın iki katı boyunda ve bir o kadar da genişti. Gittikçe daha hızlı dönmeye başladı, mavi alevler birbirine karışarak tek bir daire oluşturdu.

Caeden nefes verdi.

"İçinden geç," dedi Asha'ya. "İlin Illan'da olacaksın. Sen ve Laiman işinizi bitirir bitirmez kapıyı kapatacağım." Kızın bu ifadeyi onaylamasını bekledi, sonra cebinden bir şey çıkardı. Üzerinde garip işaretler olan küçük bronz bir küp.

"İşim bittiğinde hepinizi tekrar bulmak için elimden geleni yapacağım," diye devam etti yumuşak bir sesle, metalik kutuya bakarak. "Karaliene'e ne olduğunu söyle

burada oldu. Ona Nethgalla'nın hâlâ hayatta olduğunu söyle."

Asha eğildi, Laiman'ın hâlâ zayıf olan bedenini kavradı ve onu beceriksizce omzuna attı. Neyse ki iri yarı bir adam değildi ama yine de onunla bu şekilde çok uzağa gidebileceğinden emin değildi.

"Ben ona söylerim," dedi Caeden'a. Caeden ona başıyla kısa bir selam verdi. "Kader seninle olsun, Caeden."

Caeden ona alaycı bir gülümseme verdi. "Sen de öyle."

Asha derin bir nefes aldı, sonra girdabın içine adım attı.

Bölüm 39

Wirr yatağında uzanırken Yemin Taşı'na baktı, onu başının üzerinde tuttu ve önündeki günü düşünürken dalgınca çevirdi.

Bugün Yönetim'in tüm liderlerine hitap edecekti; üç gün sonra yapılacak oylamadan önceki son fırsattı bu. Bu muhtemelen babasının izinden gitmesine izin verilip verilmeyeceğine ya da annesinin organizasyonun kontrolünü ele geçirmesine seyirci kalıp kalmayacağına karar verecek olan toplantıydı. İkincisinin sonuçlarını hâlâ zar zor kavrayabiliyor, düşünmeye bile tahammül edemiyordu.

Son birkaç gün içinde, amcasıyla tavsiye almak için geçirdiği saatler boyunca, son iki ayın toplamından daha fazla dostça söz taklidi yapmak ve daha fazla gülümsemeye zorlamak zorunda kalmıştı. Pazarlık etti, kandırdı, yalvardı. Büyüleyiciydi, güçlüydü ve üstü kapalı hakaretlerle -bazıları o kadar da üstü kapalı değildi- her durumda elinden geldiğince başa çıkmaya çalıştı.

Ama tüm bunları Yemin Taşı olmadan yapmıştı ve bunun yeterli olmadığını biliyordu.

Bir süre daha boş boş o küçük siyah taş a baktı ve onu cebine koyup bugünkü toplantıya götürmenin ne kadar kolay olacağını düşündü. Birkaç hızlı talimatla Yönetim'deki her yüksek rütbeli memur ona oy verecek ve nedenini anlamasalar bile başkalarına da ona oy vermelerini söyleyecekti.

Dişlerini sıktı, sonra ayağa kalktı ve Yemin Taşı'nı kasanın içine geri itti. Taeris'e söylediklerinde ciddiye di.

Giyindi, sonra kapısının keskin ve acil bir şekilde çalınmasıyla irkildi. Kaşlarını çatarak -henüz çok erkendi- oraya doğru yürüdü ve dışarı baktı.

Uzun bir an için dışarıdaki lamba ışıklı koridorda duran genç sarışın kadını tanıyamadı.

Sonra nefesi kesildi.

"Ash?" dedi şaşkınlıkla.

Kapıyı ardına kadar açtı ve kendisine sarılmasına izin verdi, şaşkınlıkla kucaklamaya karşılık verdi. Asha'nın omzunun üzerinden bir

Yorgun görünen Laiman Kardai'nin yüzü asılmış, bakışları bulanıklaşmıştı. Kralın danışmanı, Wirr'in bakışlarını yakaladığında belli belirsiz bir onay işareti yaptı.

"Bunu sana yaptığım için üzgünüm Wirr," dedi Asha tekrar geri adım atarken ve ona yorgun bir gülümseme verdi.

"Ama konuşmamız gerek."

Asha ayrıldığından beri olanları anlatmayı bitirdiğinde Wirr sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı.

Her şeyi anlamaya çalışırken başını salladı. Caeden Deilannis'te. Gruptaki diğer Üstün Yetenekliler ve Breshada ölmüştü. Nethgalla-*Nethgalla*, sadece bir masal olduğunu düşündüğü biri- hem Breshada hem de Shadraehin olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Ve Asha iyileşti. Arkadaş olsun ya da olmasın, eğer artık bir Gölge olmadığı bu kadar açık olmasaydı, bunların hiçbirine inanacağından emin değildi.

Laiman'a baktı, yüz ifadesi sertleşmişti. Adam Asha başladığından beri tek kelime etmemişti, köprüdeki tereddütlerini anlattığında bile.

"Şimdi," dedi Wirr acımasızca. "*Tam olarak* kim olduğunuzu duymak istiyorum."

Laiman onun bakışlarına karşılık verdi. "Açıklayabilirim efendim," dedi sakince, "ama önce... güvence istiyorum."

Wirr yüz ifadesinin karardığını hissetti; cevap vermek için ağzını açtı, ancak kapı aralığından gelen bir ses tarafından durduruldu.

"Buna hiç gerek yok, Laiman."

Wirr döndü ve Taeris'in girişte durduğunu görünce şaşırdı. Kaşlarını çatı. "Burada olduğumuzu nereden biliyordun?"

"Üstat Kardai döndüğünde hemen haberim olacağından emin oldum." Taeris'in bakışları konuşurken kralın danışmanından hiç ayrılmadı. "Sorun değil Laiman. Eğer birilerinin öğrenmesi gerekseydi, bu ikisi muhtemelen umabileceğimizin en iyisi olurdu." Tereddüt etti. "Ve... Prens Torin, Jakarris hakkında sizin de duymanız gereken bir bilgi ortaya çıkardı. Bu her şeyi değiştirir."

Wirr'in kaşları daha da çatıldı. Jakarris - diğer Augur'lara ihanet eden, savaşın başlamasına yardım eden adam?

Laiman uzun bir süre Taeris'e baktı, kaşları çatılmıştı. "Emin misin?" diye sordu usulca.

Taeris sadece başını salladı.

Laiman bir süre daha hiçbir şey söylemedi, sonra omuzlarının çökmesine izin verdi. İsteksizce başını salladı, Taeris'in kapıyı kapatıp oturmasını bekledikten sonra konuşurken yere baktı.

"Benim adım Thell Taranor," dedi usulca, sanki bu kelimelerin dudaklarından döküldüğüne zorlukla inanıyormuş gibi. Sadece bu ifade bile onu kusacakmış gibi gösteriyordu.

Wirr ve Asha bakıştılar ve Asha'nın ifadesinden bu ismin Wirr için olduğu kadar onun için de pek bir şey ifade etmediği anlaşılıyordu.

"Sen *kimsin* o zaman? Kimliğini neden saklıyorsun?" diye sordu

Wirr. "Konsey Thell'i ölüme mahkûm etti," diye açıkladı Taeris.

"Neden?" diye tekrar sordu Wirr, bu kez sinirli bir sertlikle.

Laiman bir kez daha Taeris'e baktı, o da sertçe başını salladı.

"Bu kadarını biliyorlar," dedi Taeris sessizce.

Laiman onaylarcasına iç çekti. "Bu biraz karışık," diye açıkladı Wirr ve Asha'ya, "ama en önemli sebep sha'teth'i yaratmaktan sorumlu olanın ben olmam."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Onları sen mi *yarattın*?" diye sordu Wirr sonunda, doğru duyduğundan emin olamayarak. "Nasıl? Neden? Onlar... *yaşlı* değil mi?"

Laiman ona alaycı bir gülümseme verdi. "Evet ve hayır," dedi sessizce. "Açıklaması zor. Çok eskiler -aslında çok eskiler- ama varlıklarının çoğunu... başka yerlerde geçirdiler. Onları buraya, bu dünyaya savaş başlamadan hemen önce getirdim. Üstün Yetenekliler arasındaki suçluluk kontrolden çıkmıştı ve Konsey'in sorumluların en kötüsünü bulup durdurmak için çaresizce bir yola ihtiyacı vardı. Augurlar kargaşa içindeydi, bu yüzden ..." Bahanelerden aniden bıkmış gibi yorgun bir ifadeyle eliyle işaret etti. "Benim çözümüm buydu."

Wirr kaşlarını çatı. "Peki Konsey'e istediklerini verdiysen, neden ölmeni istiyorlar?"

"Sorun bunu *nasıl* yaptığımı," dedi Laiman sessizce. "Sha'tethler insan değiller ama konukçulara ihtiyaçları var. Oldukları şey olabilmek, sahip oldukları güçlere sahip olabilmek için canlı bedenlere ihtiyaçları vardı. Yetenekli bedenlere."

Wirr midесinin bulandığını hissetti.

"Onları yaratmak için insanları mı öldürdünüz?" diye sordu Asha.

"Tam olarak değil - sha'teth'te hala izleri var ama.. evet.

Tüm niyet ve amaçlar doğrultusunda, o insanlar artık yok."

"Yani Konsey senin ölmeni kendi sırlarını örtbas etmek için istiyor.

ceza vereceğim," dedi Wirr kesin bir dille.

"Kısmen," diye kabul etti Laiman. Hâlâ tereddütle konuşuyordu, sanki kelimeler içinden sürükleniyormuş gibi. "Ama kullandığım Üstün Yetenekliler de sahip olduğumuz en güçlülerdendi - o zamanlar Konsey'in tüm üyeleri. Gönüllü oldular ama sadece süreçten sonra hala kendileri olacaklarını düşündüğüm için. Ve kimse onların gönüllü olduğunu *bilmiyordu*, çünkü her şeyi Augur' saklamaya çalışıyordum. Sahip olmamam gereken bir bilgiyi kullanıyordum." Derin bir iç çekti. "Her şey bittikten sonra Konsey'in geri kalanına bunu açıklamaya çalıştım ama bir fark yaratmadı. Onlara göre, en popüler üyelerinden beşini canavara dönüşmeye zorlamıştım."

Wirr bir an için hiçbir şey söylemedi, her şeyi çalışıyordu.

"Ama sen Üstün Yetenekli değilsin," dedi Asha aniden Laiman'a, en bariz tuhaflığı Wirr'den bir saniye önce dile getirerek. "Olamazsın. Şimdiye kadar birilerinin bunu fark etmiş olması gerekirdi."

"Ve Tol Athian'la her zaman muhatap oluyorsun," diye ekledi Wirr. "Bunca yıldır Konsey'den hiç kimsenin seni tanımadığını mı söylüyorsun?" Kaşlarını çatı. "Bir dakika, amcamla savaş *sırasında* tanışmamış mıydınız?"

Laiman elini kaldırdı ve devam etmeden önce Taeris'e yorgun bir bakış attı.

"Ben Üstün Yetenekliydim," dedi sessizce. "Konsey beni mahkûm ettiğinde, Augur'lardan birine gittim, senin de bildiğin bir adama. Jakarris. O... beni değiştirdi. Nasıl olduğunu hâlâ anlamıyorum ama Rezervimi aldı, yüzümü ve bedenimi değiştirdi. Bana Laiman Kardai kimliğini verdi."

"Bu mümkün değil," dedi Wirr.

"Sana öyle olduğunu söylüyorum," dedi Laiman kararlılıkla. "El-lanetli bir şekilde acı vericiydi de."

Wirr, hafifçe başını sallayan Taeris'e baktı.

Wirr yüzünü buruşturdu; Taeris'in onayına rağmen buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Sözüne inandığınızı varsayarsak," dedi sonunda başını sallayarak, "bir *Augur* sana neden yardım etsin ki?"

"Jakarris bana bildiklerim yüzünden yardım etti ve Konsey'in dikkatinden uzak durmamın nedeni de bu. Ne pahasına olursa neden gizli kalmam gerektiği." Duraksadı ve suçlulukla Asha'ya baktı.

Taeris öksürdü.

"Bu kısmı açıklayabilirim," dedi sessizce. Yer değiştirerek Wirr'in bakışlarıyla buluştu.

bakışlar. "Savaştan önce Tol Athian'da eğitim görüyordum. Yirmi yaşımı pek geçmemiştim ve kayda değer biri değildim: her zaman yeterince becerikliydim ama Tol'daki en zeki ya da en güçlüler arasında değildim. Sınır'ı araştırmaya başlamıştım - o aşamada tamamen akademik bir uğraştı. Bir gün kapım çalındı ve Augur Jakarris diğer taraftaydı."

Wirr kaşlarının biraz kalktığını hissetti. "Eski Augur'ları tanıyor muydun?" "Tanımak mı? Tanrım hayır," dedi Taeris küçük bir gülümsemeyle. "Hiç kimse Özellikle de Tol'da benim seviyemde olan hiç kimse. Jakarris'in orada olması bu yüzden çok garipti.

"Onu içeri aldığımda konuşmaya başladı. Bana Tol'daki onca insan arasında güvenilebileceğini düşündüğü birkaç kişiden biri olduğumu söyledi. Bana Yetenekliler arasında hızla yükselme fırsatı sunuyordu, ama bunun bir bedeli vardı."

"Hangisiydi?" diye sordu Asha.

Taeris sessizce, "Bir hafıza vekiline dönüşmek," dedi.

Wirr kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

Taeris sert bir şekilde, "Bu Augur'ların halka açıkladığı bir şey değil," dedi. "Diğer insanların zihinlerine doğrudan bağlanma yeteneğine sahiptiler ve bu yeteneklerini genellikle birbirlerine bilgi aktarmak için kullanırlardı - alıcı kişinin öğrenmek için zaman ayırmasına gerek kalmadan anlık bilgi aktarmak için. Yeni Augur'ları çabucak eğitmenin en kolay yoluydu. Ama aynı zamanda, biraz daha nadiren, bilgi *depolamak* için diğer insanların zihinlerini kullanmalarına da izin veriyordu."

Bir nefes aldı. "O gün, ilk karşılaştığımızda Jakarris çok öfkeliydi. Birisi -kim olduğunu söylemedi ama diğer Augur'lardan birinden şüphelendiğinden oldukça eminim- odasına gizlice girmiş ve otuz yıl boyunca topladığı her araştırma kırıntısını yok etmişti. O zamanlar bana bu araştırmanın ne hakkında olduğunu söylememişti ama önemli olduğunu anlamak zor değildi. Bilginin şu anda kaldığı tek yerin zihni olduğunu ve hepsini tekrar kaydetmeye çalışmak için çok fazla bilgi olduğunu söyledi."

Wirr kaşlarının kalktığını hissetti; solunda Asha'nın öne doğru eğildiğini gördü. "Yani... bir Augur'un sana bilgi *depolaması* için gönüllü mü oldun?" diye sordu inanmayarak.

"O istedi ve ben de kabul ettim," diye düzeltti Taeris sessizce. "Kendimi Kalkanlama konusunda çok iyiydim ve bana güvenilebileceğine karar vermişti - özellikle de, ortaya gibi, ne kadar eleştirel olduğumu gördüğü için

Sınır'daki durumu inceliyordu. Bana verdiği bilgilerin en azından bir kısmının önemini hemen anlayacağımı biliyordu. Bu yüzden bazı imgelemlerini gördüm. Üzerinde çalıştığı bazı şeyleri, zamanlar Üstün Yeteneklilere bile yasak olan tarih metinlerini öğrendim. O zamanlar ... en hafif tabirle aydınlatıcı."

Wirr sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı. Şimdi Taeris'in Sınır hakkında, onun tarihi ve ardındaki potansiyel tehdit hakkında Tols'taki herkesten neden daha fazla şey biliyor gibi görüldüğünü anlıyordu.

"Yani tüm bu bilgiler hâlâ kafanda mı saklı?" Asha, Wirr'in hissettiği kadar şaşkın görünerek sordu.

Taeris başını salladı. "Hepsi değil. Basitçe birine aktarılamayacak kadar çoktu ve Jakarris zaten hepsini tek bir yerde riske atmak istemedi. Üçte biri bana, kalanı da diğer iki Üstün Yetenekliye gitti."

Karşıdan Laiman'a baktı.

Wirr kralın danışmanına yumuşak bir sesle, "Sen de diğerlerinden biriydin," dedi.

Laiman isteksizce de olsa başını eğdi. "Evet." Yüzünü buruşturdu. "Ve bazıları -örneğin sha'teth'in nasıl yaratılacağı ya da kontrol edileceği gibi- basitçe yazılamayacak kadar tehlikeli. Taeris ona açıklayabildiğim kadarını biliyor ama sonuçta? Eğer ölürsem, bu bilgiler de benimle birlikte ölür."

Wirr birkaç dakika boyunca öylece baktı ve iki adamın söylediklerine gerçekten inanıp inanmadığına karar vermeye çalıştı. Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Elbette Laiman'ın köprüdeki tereddütlerini mazur göstermiyordu ama en azından şimdi biraz daha anlamlıydı.

"Konsey'in bana karşı bu kadar güvensiz olmasının ana nedeni de bu," diye ekledi Taeris, bunu yaparken Asha'ya özür dileyen bir bakış attı. "Sha'teth'ten beri, onlarca yıldır bana karşı temkinliler. Onlara Thell'in yaratıklar tarafından öldürüldüğünü söyledim ama bir ceset gösteremedim ve arkadaş olduğumuzu biliyorlardı. Ve sonra..."

Alnını ovuşturdu. "Jakarris'in bana verdiği bilgilerle, geçtiğimiz on yıl boyunca Sınır'da yaptığım gözlemler birleşince, korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğunu *biliyordum*. Ya da en azından bundan şüpheleniyordum. Ama Konsey'le bu konuda konuşmaya çalıştığımda beni dinlemediler. Bunun nedeni Thell ve sha'teth hakkındaki şüpheleri mi yoksa doğrulama olmadan onlara söylediklerime inanamamaları mıydı, bilmiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden beş yıl önce çaresiz kaldım. Yalan söyledim. Yaptığım şeyler hakkında yalan söyledim.

Bulduğum bilgileri nasıl elde ettiğimi açıklamaya çalışmak için sahte kanıtlar buldum. Ve beni yakaladılar. En iyi ihtimalle deli olduğumu, en kötü ihtimalle de Tol'u yok etmeye çalıştığımı söylediler. Bu da yıllar önce sha'teth ile bir ilgim olduğuna dair şüphelerini keskinleştirmeyi başardı." Acı acı güldü. "Böyle bir şeyden sonra yeniden güven kazanmak zor."

Wirr ve Asha bilgiyi işlerken uzun bir sessizlik oldu. Akılda tutulması gereken çok şey vardı ve Wirr zihninin sorularla dolup taşıdığını fark etti.

Yine de bir soru soramadan Laiman tekrar konuştu.

"Peki Jakarris hakkındaki bu yeni bilgi nedir?" diye sordu sessizce, Wirr'den Taeris'e ve tekrar geriye bakarken kaşları çatılmıştı.

"Prens Torin babasına ait bir defter buldu. Noter onaylı," diye ekledi Taeris sessizce. "Yirmi yıl önce Augur'lara ihanet eden kişinin Jakarris olduğunu yazıyor."

Laiman'ın rengi soldu. "Bu mümkün değil."

Taeris homurdandı. "Dahası da var. Scyner -burada Shadraehin'le çalışan Augur- Prens Torin'i deftere yönlendiren kişiydi. Ve Ashalia'nın bana daha önce anlattığına göre, diğer tüm Augur'ları öldürdüğünü de iddia ediyor." Taeris'in ifadesi acımasızdı. "Bence Jakarris'in hâlâ hayatta olması tamamen mümkün."

Laiman giderek artan bir dehşet içinde Taeris'e baktı.

Sonraki birkaç dakika, dördü de her birinin bildiklerini yavaşça ve dikkatle çözerken bulanık bir şekilde geçti. *Eğer* Jakarris eski kimliğini yeni bir ismin ardına gizlediyse -ki herkes eski Augur'lardan birinin ismini tanıyacağı için bu muhtemel görünüyordu- bu Nethgalla'nın isyana silah sağlayan kadın olduğu anlamına mı geliyordu? Kendisini Shadraehin olarak tanıtmış, görünüşe göre Gölgele'ın yaratılışını tasarlamıştı. Mantıklı geliyordu.

"Yani Jakarris, Augur'ların varlığının bir tür tehdit olduğunu düşünüyordu," dedi Wirr yavaşça ve sonunda öğrendiklerini özetlemeye çalıştı. "İsyanı organize etmek için Nethgalla ile birlikte çalıştı. İsyan başladığında diğer Augur'ları öldürdü ve sonra... sanırım Sığınak'ta saklanmaya gitti. Nethgalla isyana Gölgele yaratma yeteneği sağladı ve bu da ona yıllar içinde giderek daha fazla güç verdi."

"Ta ki her şeyi bana verene kadar," dedi Asha sessizce. "Caeden Lyth'le bir anlaşma yapamasa bile Sınır'ı mühürleyebilecek birini istiyordu ama o kişi olmak istemiyordu."

Bunu kim yaptı?" Taeris'in hafif şüpheci ifadesi karşısında başını sallayarak yutkundu. "Orada *çok fazla* Öz var. Bu kadar çok olacağını düşünmemiştim ama sanırım son on beş yıldaki tüm Gölgelelerin Rezervi bir araya gelince..." Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Yine de Scyner konusunda kafam hâlâ karışık. Eğer o gerçekten Jakarris'se, o zaman sadece Kol'u değil, diğer Augur'ları da öldürme fırsatı vardı. Ama onların yardımını istediğini söyledi."

Wirr, "Belki de yirmi yıl öncekilerle aynı tehdidi oluşturmuyorlardır," diye önerdi.

Kimse daha fazla bir şey söyleyemeden kapıya sert bir vuruş oldu. Taeris kaşlarını çatarak kapıyı açtı ve Yönetici Myles'ın dışarıda durduğunu gören Wirr'in yüreği ağzına geldi.

"Sizi yakında bekliyorlar efendim," dedi Wirr'e bakarak.

Wirr yutkundu ve başını salladı. "Onlara özürlerimi iletin, Yönetici. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

Kapı tekrar kapandığında derin bir nefes aldı ve Asha ile Laiman'ın bakışları karşısında omuz silkti. "Bu... kaçıramayacağım bir toplantı," dedi alaycı bir şekilde, ayrıntıya girmek istemiyordu.

"Efendim," dedi Taeris hızla, "gidiyor musunuz...?"

"Hayır." Wirr, Taeris'in bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı.

Taeris yüzünü buruşturdu, hayal kırıklığı her halinden belliydi.

Wirr ona birkaç saniye ters ters baktıktan sonra Laiman'a döndü. "Gitmem gerek ama önce bilmem lazım, gerçekte kim olduğunu saklamak için birini öldürdün mü?"

Laiman başını sertçe salladı. "Başka hiç kimse bunu öğrenmeye yaklaşmadı. Ashalia ilkti."

"Sha'teth'lere olanlar... farklı bir zamandı Torin," diye hızlıca söze girdi Taeris. "Umutsuz bir zamandı. Ve sonunda sha'teth olanlar bunu kabul ettiler."

Wirr gözlerini kapattı.

"Belki de," dedi sessizce. Büyük ölçüde sessiz kalmış olan Asha'ya baktı. "Ne yapacağıma henüz tam olarak karar vermedim, ama ne olursa olsun -Tol'a söylemeyeceğiz. Eğer onun idam edilmesini isteyeceklerse olmaz."

Asha başını eğerek onayladı ve Laiman rahatlayarak sesli bir şekilde nefes verdi.

Sonra yutkundu, öne doğru eğildi ve ciddiyetle Asha'nın gözlerinin içine baktı.

"Köprü hakkında. Ben... özür dilemeliyim," dedi sessizce. "Sana zarar gelmesini gerçekten istemedim ama o anın sıcaklığıyla..." Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Bu düşünce aklımdan geçtiği için bile utanıyorum ama geçti."

Asha kralın danışmanını düşünürken dudağını çiğnedi.

"Bana güven verdiğinizizi iddia etmeyeceğim Üstat Kardai," diye kabul etti sonunda, "ama en azından artık nedenini biliyorum. Eğer bana hiç yardım etmeye çalışmasaydınız, bu çok farklı bir konuşma olurdu... ama ettiniz." Başını eğdi. "Özrün kabul edildi."

Laiman ona rahatlamış ve minnettar bir bakış attı. Sonra doğruldu ve Taeris'e döndü, her zamanki özgüveninin bir kısmı -konuşmanın başından beri tamamen yok olmuştu- nihayet kendini yeniden göstermeye başlamıştı. "Ashalia'yı kuzeye gönderdikten sonra daha ayrıntılı konuşmalıyız."

Taeris başını salladı ve Asha'ya baktı. "Seyahat Taşları şarj edildi. Gitmeye hazır olur olmaz orada olabilirsiniz."

Wirr kaşlarını çattı, itiraz etmek istedi ama Asha onun yüz ifadesini gördü ve ona alaycı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu yüzden buraya geri döndüm Wirr - kuzeye giden en kestirme yol bu. Her ne oluyorsa olsun, Nethgalla'nın yapmam gereken şey hakkında yalan söylediğini sanmıyorum."

Wirr arkadaşına birkaç saniye daha endişeyle baktı ama şu anda tartışacak zamanı yoktu. Ayağa kalktı, gerindi, son yarım saat içinde arka plana düşen sinirleri aniden geri geldi.

"Seninle tekrar konuşma fırsatı bulana kadar gitme yeter," dedi acımasızca. Köşedeki Çürüme Saatine baktı, sonra içini çekti. "Fates. Gerçekten gitmem gerekiyor."

Laiman ve Asha'nın başlarıyla veda etmesi ve Taeris'in sempatik bakışlarıyla kapıdan çıkıp Mavi Salon'a doğru yürümeye başladı.

İdare ile yüzleşme vakti gelmişti.

Bölüm 40

Res Kartha'nın sıcaklığı bir kez daha onu alt etmekle tehdit ederken Caeden elini duvara bastırarak kendini sabitledi.

"Garadis!" diye tekrar bağırdı parıldayan, kırmızıya çalan havaya, onu duyacak biri olup olmadığından emin değildi ama varlığını duyurmanın başka bir yolunu da bilmiyordu. Bu buluşma konusunda gergindi ve bunun tek nedeni Lyth'in Andrael'in pazarlığını yerine getirme şeklinden hiç şüphesiz mutsuz olacak olması değildi.

Artık kim olduklarını, onlarla olan geçmişinin en azından bir kısmını anlıyordu. Halklarını Dareci'de katletmiş, Andarra'ya kaçınsınlar ve Deilannis'i inşa etsinler diye Çürüme Ovalarını yaratmıştı. Jha'vett'i inşa etsinler diye.

Bunu onlara o yapmıştı. Onları yok etmişti.

Caeden alnındaki boncuk boncuk terleri silerek Res Kartha'nın tehlikeli derecede dar patikalarında yürümeye devam etti. Kendini Aarkein Devaed olarak yaptıklarından ne kadar soyutlamaya çalışsa da, derin ve her yerde var olan suçluluk duygusundan kaçınmak imkânsızdı. Ne kadar acıya sebep olduklarını her hatırladığında yaptıklarının ağırlığını hissetmemek imkânsızdı.

Düşünceleri ilerideki kırmızı ışığın titremesiyle bölündü.

Saf ateşten yapılmış gibi görünen bir varlık, patikanın keskin bir şekilde aşağıdaki lavlara inen kenarlarına aldırmadan ona doğru ilerlerken yavaşça, dikkatlice durdu. Garadis'i tanıması uzun sürmedi, Lyth'in mavi gözleri Caeden'e rahatsız edici bir açlıkla bakarken parlıyordu.

"Tal'kamar." Garadis'in derin sesi kızıla boyanmış mağarada gümbürdedi. "Geri döndün."

"Buldum. Andrael ile yaptığım anlaşmayı yerine getirmenin bir yolunu buldum," dedi Caeden sessizce. "Lyth'i Res Kartha'dan nasıl kurtaracağımı biliyorum."

Garadis birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde şiddetli bir neşe vardı.

"Nasıl?"

Caeden tereddüt etti, sonra elini cebine attı. Nethgalla'nın ona verdiği ve hâlâ Meldier'den aldığına bağlı olan Gemi'yi çıkardı.

Garadis bir an için başını yana eğdi ve kaşlarını çatı. Sonra gözlerindeki ışık söndü.

"Değiştirilmiş bir Siphon mu?" Bir adım daha yaklaştı ve cam küreyi inceledi, yüz hatlarında yavaşça yayılan bir korku ifadesi vardı. "Hayır, Tal'kamar. Hayır. Bu kabul edilemez."

"Andrael ile yaptığın anlaşmayı yerine getiriyor."

"Lafzen belki, ama ruhen değil." Garadis'in sözleri artık bir hırıltıya dönüşmüştü. "Buna izin verirsek tüm bilgimiz boşa gider. Öz olmadan yaratamayız. Savaşamayız. Geri dönüp Jha'vett'i düzeltmenin bir yolunu bulmak bir yana, inşa edemeyiz, deney yapamayız, kendimizi geliştiremeyiz ya da bir zamanlar olduğumuz kişiye *yakın* olamayız. *Tek bir* amaç için *iki bin yıl* bekledik. Ve bu... bu *çözüm*... onu bizden esirgiyor!"

Caeden bir an için gözlerini kapadı, Garadis'in sesindeki acı, hayal kırıklığı ve öfke karşısında kalbi parçalandı. Bu insanlara zaten çok şey yapmıştı. Bunun gerekli olduğunu biliyordu ama bu yine de son bir hakaret, son bir ihanet, çoktan yenilmiş olmalarına rağmen yüzlerini toprağa gömmek gibi geliyordu.

"Neyse o," dedi usulca. "Ve yapabileceğimin en iyisi bu."

"Yapabileceğinin en iyisi bu. Her zaman olduğu gibi, Tal'kamar." Garadis'in mavi gözleri gizlenemeyen bir öfkeyle parlıyordu ama sesinde acı ve ağır bir pişmanlık vardı. Eliyle işaret etti ve yanında havada bir portal belirdi. "Gel o zaman."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Caeden ihtiyatla.

Garadis'in gözleri onunkilere dikildi.

"Diğerlerine söylemek için."

Lyth'lerin arasında yürürken Caeden'in gözünün korkmasına engel olamıyordu. Garadis'in açtığı geçit Res Kartha'nın başka bir bölümüne açılıyordu ama bu... bu Caeden'in çukurlarda gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Hâlâ yer altındaydılar ama yukarıda sallanan dar yürüyüş yolları yoktu. Nehirler . Lav, alan sonra alan . Ufalanıyor altyapı. Bu mağaradaki her şey mükemmel durumdaydı ve mağaranın kendisi de

muazzamdı. Duvarlar Caeden'in kilometrelerce uzanıyor olmalı diye düşündüğü kadar uzanıyordu - içlerine yerleştirilmiş çarpıcı, parlayan desenler sayesinde tamamen görülebiliyordu.

Parlak kırmızı lavlar dört ana duvarın her birinden aşağıya doğru akıyordu ama hiçbirisi gelişigüzel değildi. Yakından bakıldığında, kurnazca oyulmuş dereler bir dizi güzel, karmaşık tasarım oluşturuyordu, duvarın her bölümü saf bir sanat eseri idi. Ama Caeden uzaklaştıkça, bu motiflerin aynı zamanda daha büyük bir bütünün parçalarını oluşturduğunu fark etmeye başladı -her biri yanındaki desenlerle birleşerek daha büyük resimler oluşturuyordu, hepsi de parlayan, titreşen kırmızı renkteydi. Bu büyük şekillerden bazıları, onun bilmediği ama Portal Kutusu'ndakilerden farklı olmayan sembollerdi. Diğerleri ise şaşırtıcı derecede gerçekçi imgelerdi, aşağıdaki şehre bakan garip yaratıklar ya da devasa yüzlerdi, titreşen ve değişen çizgileri onlara rahatsız edici bir nefes alma yanılsaması veriyordu.

Bu duvarların çevrelediği şehir geniş bir alana yayılmıştı ve doğrudan ana kayadan oyulmuştu; hiçbir yerde el değmemiş, doğal obsidyenin izine rastlanmıyordu. Buradaki yapılar İnşaatçılar'ın zarafetine sahip değildi, bunun yerine tehdit yaymayı başarıyordu; her şey hem mağara duvarlarının hem de şehrin sakinlerinin kırmızısına karşı ayna gibi siyahtı.

Ve nihayetinde, diğer tüm harikalara rağmen, Caeden'in en çok dikkatini çeken bu sakinlerdi. Ne zaman yanan kadın ya da erkeklerden birinin yanından geçse, huşu ve derin bir utanç duygusunu bir arada hissediyordu. Güçlü, parlak ve güzeldiler; Kapı'dan fırlatıldığını hatırladığı solgun yaratıklardan çok farklıydılar. Yine de her zaman böyle olmadıklarını biliyordu.

Bir zamanlar daha iyiydiler. Özgürdüler.

O ve Garadis binaların arasındaki geniş sokaklarda yürürken, onları fark eden Lyth takip etmeye başladı - önce sadece birkaç kişi, ama sonra her köşede daha da fazlası, sonunda etraflarındaki binaları ve sokakları siyah geceye karşı batan güneş gibi parlatan canlı, nefes alan bir yanan ışık feneri tarafından takip edilinceye kadar.

Caeden yürürken terliyordu; şehrin kuru sıcağı bir fırının içini andırıyordu, belki de Res Kartha'nın başka yerlerindeki yürüyüş yollarından bile daha sıcaktı. Gittikçe yükselen mırıltıları, arkasından onu görenlerin dehşet dolu fısıltılarını duymazdan gelmeye çalışırken susuzluktan birkaç kez tökezledi.

Lyth'ler onu tanıyordu ve hiçbirinin yüz ifadesi hoş değildi. "Burada kaç kişi yaşıyor?" Caeden sessizce etrafına bakarak sordu

sayısız bina. Şehir binlerce, belki de on binlerce kişiyi barındırabilecek kapasitedeydi ama yine de sokaklarda yürüyen çok fazla Lyth yoktu.

"Gördükleriniz. Birkaç tane daha var," dedi Garadis yumuşak bir sesle.

Caeden kaşlarını çatı, yanlış anladığından emindi. Şu anda onları takip eden belki elli Lyth vardı. "Sadece birkaç tane mi? Geri kalanlar nerede?"

Garadis ona bakmadı. "Gitti Tal'kamar," dedi yumuşak bir sesle. "Bu şehri sayımızın yeniden artacağı beklentisiyle inşa ettik ama çoğalamayacağımızı anlamamız uzun sürmedi. Sahip olduğumuz tek şey Andrael'in Yasasıydı. Biz azınlığı ayakta tutmaya yetti ama diğer herkes... sonunda yoruldu. İnançlarını kaybettiler. Kendilerini özgür bıraktılar."

Caeden anladığında bir ürperti hissetti. Başını eğdi ve başka bir şey söylemedi.

Sonunda devasa, açık bir meydana geldiler, ayaklarının altındaki taş da diğer her şey gibi cilalı siyahtı. Küçük bir bölüm diğerlerinin üzerinde yükseliyordu ve Garadis Caeden'i bu platforma götürdü, toplanan kalabalığa doğru döndü. Caeden onu taklit etti, kendinden emin değildi.

"Anlat onlara," dedi Garadis sessizce.

Caeden gözlerini siper etme isteğine direnerek kalabalığa baktı. Erkekler ve kadınlar umutla onu izliyordu. Açlıkla.

"Seni Res Kartha'dan kurtarmanın bir yolunu buldum," dedi yüksek sesle. Bunun üzerine mırıldananlar oldu ama çoğu sessiz kaldı, belli ki söyleyecek daha çok şeyi olduğunu görmüşlerdi. Gürültü kesilene kadar bekledi, sonra devam etti, "ama bu umduğunuz çözüm olmayabilir."

Cebinden cam küreyi çıkardı, havaya kaldırdı ve gelmekte olduğunu bildiği öfke patlamasına hazırlandı. Birkaç dakika boyunca tam bir sessizlik oldu.

Sonra mırıldanmalar başladı, meydandaki Lyth'ler kendi aralarında konuşmaya başladılar. Alçak sesle ve öfkeyle, Caeden'in beklediği gibi bir öfke patlamasından ziyade bir gümbürtü şeklindeydi.

Bu... bu bir şekilde daha kötüydü. Bu adamlar ve kadınlar türlerinin son örnekleriydi, binlerce yaşındaydılar ve pek çok umutlarını buna bağlamışlardı. Söylenen her kelimedede acının ve hayal kırıklığının keskin sesini duyabiliyordu.

Garadis hüzünlü gözlerle izledi, sonra Caeden'a yana gitmesini işaret etti. "Burada bekle," dedi acımasızca. "Tartışacağız. Biz karar vereceğiz." O

bakışlarını meydanın üzerine dikti. "Uzun sürmeyecek," diye bitirdi sözlerini.

Yumuşakça.

Diğerlerine işaret etti, onlar da peşinden yakındaki bir binaya girdiler. Lyth'lerden hiçbiri Caeden'e bakmadı, hatta ona doğru bir bakış bile atmadı. Hava hüzün, hayal kırıklığı, öfke, keder ve umutsuzlukla doluydu. Ama bu... sanki beklenen bir şeydi, kaçınılmazdı. Sanki Caeden'in varlığı bile Lyth'leri işlerin bu şekilde sonuçlanacağı konusunda önceden uyarmıştı.

Caeden onların gidişini izledi, podyumun kenarına oturdu ve sonra etrafındaki şehre odaklandı. Sıcak, sade ve güzel olduğu kadar da boştu. Belki Deilannis'ten bile daha fazla, bu insanlardan neler aldığını hatırlatıyordu. Dünyadan neler aldığını.

Lyth'lerin sonuncusu da meydandan ayrılırken, hafıza yerine oturdu.

Caeden devasa çelik kapıyı açtı.

Ötesinde hiçbir şey yoktu. Kapının belki on adım ötesinde, kapkara bir uçurumun üzerinde uzanan bir yol -bir çıkıntıdan biraz daha fazlası- vardı. Koridordan gelen ince ışık içeri sızıyordu ama Caeden kapıyı çevreleyen duvarların yukarı ve uzağa doğru uzandığı izleniminin ötesinde hiçbir şey göremiyordu.

Bir adım öne çıktı, bakışlarını indirdi ve gözlerini siper etti. Burayı biliyordu. Neyin geldiğini biliyordu.

Kapıyı tekrar kapattı ve dikkatlice diz çöktü.

"Buradayım El," dedi boşluğa doğru kararlılıkla. Sözleri boşluk tarafından yutuldu.

Işık.

Caeden acı ve şok içinde geriye doğru sallandı. Işık sadece parlak değildi; gözbebeklerini yaktı ve şiddetli, durmaksızın yanan bir acı kafatasında yankılandı. Hareket etmenin -ellerini gözlerinden çekmenin- acıyı daha da kötüleştireceğini bilerek kendini destekledi.

Tal'kamar.

Ses... her şeydi. Derin ve güçlü, güven verici ve yumuşak, tüm duyularını dolduruyordu. Odaklanmak, anlamak için elinden gelen her şeyi yaparken gözlerinin acısı unutuldu.

Bunun olacağını biliyordu ama yine de hazırlanmak için yapabileceği çok az şey vardı.

"Buradayım, Tanrım." Caeden kelimeleri soludu.

Bitti mi? *Ses her yönden geliyor, onun içine işliyordu.*

Kafa.

"Evet." Caeden en küçük bir memnuniyet iç çekişine, en küçük bir gurur titreşimine izin verdi. "Onları kurtardık. Hepsini kurtardık."

Bu iyi. Sadakatin seni övüyor, Tal'kamar.

"Hepimiz biliyoruz ki, eğer senin talimatlarına uyarsak, Tanrım, o zaman iyi şeyler bizi takip edecektir."

Yine de yolu gösteren sensin. Benim sunduğum eylem planlarına güvenen, kendi bilgelikleri kesinlikle başarısız olmaları gerektiğini söylediğinde diğerlerini iten sensin. Gelecekte olacaklar için güç, inanç ve azim gösteren sensin.

Caeden, içinden bir zevk heyecanı geçerken bile kaşlarının çatıldığını hissetti. El'in Kendisi'nden gelen övgüler nadirdi ama bu sanki daha önemli bir şeyin habercisi gibiydi. Önemli bir şeyin.

"Ne olacak Tanrım?" diye fısıldadı.

Bir an sessizlik oldu. Venerate'in iyilik için bir güç olduğunu söyleyebilir misin, Tal'kamar?

"Elbette," dedi Caeden sevinçle. "Ölümleri, acıları, hastalıkları, savaşları önledik..." Başını iki yana salladı. "Bizi bir araya getirdiğinden beri, bize ne yapılması gerektiğini söylemeye başladığından beri, hayal bile edemeyeceğim bir fark yarattık. Dünyayı değiştiriyoruz."

Öylesin, dedi El. Sesi yumuşaktı ama yine de Caeden'in kulaklarına bir gök gürültüsü gibi çarptı. Ve her hareketinle, Shammaeloth'un beni burada bıraktığında ilk planladığından farklı bir gelecek oluşturuyorsun. Bana olan inancınızı her ortaya koyduğunuzda, bu dünyayı onun öngördüğünden farklı bir yöne doğru itiyorsunuz. Onun uygulamak istediği köleliğin doğasını çarpıtırıyorsunuz. Bir duraklama. Yine de yeterli değil. Bu, hala, sadece değiştirilmiş bir kesinlik. Farklı bir hapishane, ama yine de bir hapishane."

Caeden'in yüreği ağzına geldi.

"Bir gün, yarattığımız farkın geri dönmek için bir fırsat anlamına geleceğini söylemiştin. Seni özgür bırakmak için. Kaçınılmazlığın olmadığı, onun etkisinin olmadığı bir dünyada yeniden başlamak için." Caeden başını salladı, sesinin kenarındaki paniği duyuyordu. "Buna hâlâ inanıyorum, Tanrım. Sana yalvarıyorum, lütfen bana bu gelecek vizyonunun değişmediğini söyle."

Sözlerim sözdür, Tal'kamar. Sözlerim gerçektir. Bundan asla korkmana gerek yok. El'in sesi sakın ve yatıştırıcıydı. Ama yine de önceden uyardığım gibi, gideceğimiz yol bizi en iyi şekilde ayıran yol olmalı.

Shammaeloth'unkinden. Bu basit bir savaş değil, sadece kötülüğü önleme vakası da değil. Bu dünyayı yıktı ama güzelliğinin bir kısmını bırakacak kadar da anladı. Neşesinin bir kısmını. Bazen güzelliğin bir ayartma, neşenin ise eylemsizlik için bir çağrı olduğunu anlayacak kadar biliyordu. İyiliği kendi amaçları için kullanmayı da biliyor Tal'kamar. Kendi kalplerimizi bize karşı nasıl kullanacağını biliyor.

Caeden yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

Gerçekten mi? Bu onun en güçlü silahıdır ve henüz hiçbirinizin doğru dürüst yüzleşmediği bir silahtır. Onunla savaşırken, inancınızın derinliği daha önce hiç olmadığı kadar ortaya çıkacak. Onunla savaşırken, her şeyden önce size her zaman söylediğim gerçeği hatırlamanız gerekecek - her birinize tekrar tekrar söyledim, çünkü anlaması kolay ama içtenlikle kabul etmesi zordur. Ben size bir seçim sunarken, bu bir dualite seçimidir ve daha fazlası değildir. Her zaman onun ya da benim isteğimi yapıyorsunuz. Ama asla senin değil, Tal'kamar.

"Bunu anlıyorum, Tanrım. Anlıyorum." Caeden sahip olduğu tüm kesinliği kelimelere döktü.

O zaman beni dinle. El'in sesi aniden daha da yoğunlaştı ve Caeden irkildi; sanki biri kulağına bağırtıyor gibiydi ama yine de kelimeler derin ve zorlayıcıydı. Çünkü harekete geçme zamanı geldi ve Venerate'ler arasında sadece sen bunu yapabilecek güce sahipsin.

Caeden'in kafasında bir sıcaklık vardı ve kendini sabitlemeye çalışarak soluk soluğa kaldı. Aklından görüntüler geçti, bir şeyin bilgisi. Bir cihaz. Muazzam. Tahmin edilemeyecek kadar karmaşıktı ama yine de tüm işleyişini görebiliyor ve anlayabiliyordu.

Beş siyah sütun.

Caeden'in şimdiye kadar gördüğü, tasarladığı her şeyden daha güçlü ve daha ölümcül bir silah. Sadece yok etmek için yaratılmış bir cihaz, geriye hiçbir şey kalmayana kadar kilometrelerce ötedeki yaşamı tüketmek için. Yarıçapı içindeki her canlı tamamen, tamamen yok olana kadar.

"Tanrım," dedi usulca, kendisine sunulan dehşet karşısında gözleri yaşarmaya başlamıştı. "Bu... şeytani bir şey."

Bu gerekli, dedi El. Bu bana her şeyden çok acı veriyor Tal'kamar ama yine de bu benim isteğim. Darecianları çalışmalarına başlamaya itecek olan eylem budur. Onları güneye kaçmaya, Shammaeloth'un mühürlediği girişi bulmaya ve onu tekrar açmaya zorlayacak olan eylemdir. Bir duraklama. Peki. Şimdi onun büyük kalkanının gerçekliğini görüyor musun? Nihayet neyi kabul etmen gerektiğini anladın mı?

Onu yenmek için üstesinden gelmek mi?

Caeden başını salladı, gözyaşları şimdi yanaklarından süzülüyordu. "Ben... yapamam," diye fısıldadı.

Yapabilirsin, Tal'kamar. İşte bu yüzden en güçlüsü sen olmalıydın. Çünkü diğerleri tereddüt edecek. Bazıları seni hor görecektir, sana karşı çıkacak. Diğerleri senden korkacak. Hiçbiri tam olarak anlamayacak. El'in zengin, yankılanan sesi hüznün doluydu. Sizi bu yükü üstlenmeye zorlayamam ve zorlamayacağım - her zaman olduğu gibi, verebileceğim tek özgürlük budur. Ama sizden daha büyük bir iyiliğe bakmanızı istiyorum. Yapılan her şeyin geri alınacağını hatırlamanızı istiyorum. Ve bu günahları sizin değil, benim taşıyacağımı asla unutmamanızı istiyorum. Tıpkı Gassandrid'in ilk tanıştığınızda sana söylediği gibi.

Caeden titredi ve bu ilk kez sadece El'in sözlerinin etkisiyle olmamıştı. "Çok şey istiyorsunuz Lordum." Boğazındaki yumruyu yuttu.

Herkes soruyorum, Tal'kamar. Ve hala sana ısrar ediyorum. Sana yalvarıyorum. Gerekirse adını değiştir. Kendini yaptıklarından soyutla. Ama dünyanın ihtiyacı olan adam ol, küçümsediğin bir adam olsa bile.

Sonra, geldiği gibi aniden gitmişti.

Caeden hâlâ titreyerek gözyaşlarını uzun kırpıştırdı. Yine de sonunda dişlerini sıktı.

"Biz kılıcız," diye hatırlattı kendine usulca.

Tökezleyerek ayağa kalktı. El haklıydı, diğerlerine söyleyemezdi. Onlara ne yapılması gerektiğini açıklayamazdı, onlardan böyle bir yükü paylaşmalarını isteyemezdi.

Ama bu şey, bu korkunç şey. Bunu yapacaktı. Katlanacaktı o.

"Sadece bıçak," diye fısıldadı kendi kendine uyuşuk bir şekilde.

Caeden gerçekliğe geri dönerken gözyaşlarını kırpıştırdı.

Kendini toparlaması uzun bir süre aldı - bu kez anının çıplak etkisinden değil, ne anlama geldiğinden dolayı.

Ovaları bu yüzden yaratmıştı. Bu yüzden Aarkein Devaed olmuştu. Shammaeloth'un emirlerini yerine getirdikten sonra Venerate dağılmış, Andrael de dahil olmak üzere birçoğu onun söyleneni yaptığına inanamamıştı. Ve Andrael sonunda Shammaeloth hakkındaki gerçeği ortaya çıkardığında, bu Licanus'un yaratılmasıyla sonuçlanmıştı.

Caeden bir süre sadece nefes aldı, boş boş baktı, tamamen sarsılmıştı.

ne gördüğünü. Bu bir numara değildi. O mağaradaki varlık... *hayret* vericiydi. Sadece korkutucu, güçlü ya da bilgili değil, aynı zamanda *anlaşılmazdı*. Ve o zamanlar, gücünün doruğundayken bile böyle hissetmişti.

Sonunda yüzünü ovuşturdu ve öğrendiklerini kavramaya çalışırken ürperti hissetti. İnançları uğruna öldürmüştü. Bunu hatırladı, El'i dinlemenin getirdiği o *kesinlik* hissini hatırladı.

Sarsılması zor bir şeydi.

Ve yine de isyan etmişti. El'in ondan yapmasını istediği her şeyi yaptıktan, Darecianları Andarra'ya sürdükten ve onları Deilannis'i inşa etmeye zorladıktan sonra taraf değiştirmişti.

Bir yanı nedenini hemen anlayabiliyordu. El ona Sütunları gösterdiği andan itibaren yapmasını istediği şeyin yanlış olduğunu, iyi olduğunu bildiği her şeye aykırı olduğunu biliyordu.

Ama diğer yanı... merak etmekten kendini alamıyordu. El'in huzurunda olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamadan edemiyordu.

Düşünceleri Deilannis'ten önceki gece Nihim'le yaptığı konuşmaya geri döndü. Dinlerden, El'den -en azından çoğu insanın bildiği şekliyle El kavramından- ve kaçınılmazlık ile özgür irade kavramlarını nasıl uzlaştırabileceklerinden bahsetmişlerdi.

Nihim, insanın kendi yaşamı üzerinde tam bir özgürlük, tam bir kontrol istemesinin doğal bir kibir olduğunu söylemişti.

Venerate bunun yokluğunu kölelik olarak tanımlamıştır.

Düşünürken zaman geçti; ne kadar olduğundan emin değildi ama meydanın sonunda bir hareket gördüğünde tekrar ayağa kalktı, kasları protesto için inliyordu. Gerindi, Garadis'in ona doğru adım atışını dikkatle izledi, uzun adamın mavi gözleri teninin ateşi arasında parlıyordu. Arkasında, Lyth'in geri kalanı sessizce toplanmıştı.

Garadis onun önünde durdu ve bir süre onu düşündü.

"Kararımızı verdik, Tal'kamar." Sesi kelimeleri söylemeye zorluyormuş gibi çıksa da ifadesi değişmemişti. "Kabul ediyoruz - tek bir şartla."

Caeden nefes vererek Garadis'in bakışlarıyla buluştu.

"Hangisi?" "İşimiz bittiğinde bizi Dareci'ye götürmen."

Caeden kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü bunu kendimiz yapamayacağız," dedi Garadis sessizce. "Ve çünkü hiçbirimiz anavatanımızı hiç görmedik."

Caeden tereddüt etti, sonra başını eğdi.

"Anlaştık." Bu hiç de mantıksız bir istek değildi. Mesafe Sifon'u etkilemeyecekti -nedeninden emin olmasa da bundan emindi- ve onları oraya götürmek için Portal Kutusu'nu kullanabileceğini biliyordu. Garadis'in isteğinde bir art niyet olabilirdi elbette... ama Caeden bunu yapabileceğini biliyordu ve Lyth'i bundan mahrum bırakabileceğini düşünmüyordu. Onlardan bu kadar çok şey almışken olmazdı.

Garadis onun kararından ne memnun ne de üzgün görünüyordu. "O zaman devam edelim."

"Şimdi mi?" Caeden gözlerini kırıştırdı. "Hazırlanmak için zaman istemiyor musun?"

"İki bin yıl için hazırlandık Tal'kamar. Gökyüzünü göremeden, temiz havanın kokusunu bilmeden iki bin yıl. *Özgürlük* olmadan." Garadis eliyle işaret etti. "Biz hazırız."

Caeden şaşkınca başını salladı ve cebinden cam küreyi çıkardı.

İşlem yarım saatten az sürdü. Lyth'ler sessizce sıraya girdiler ve Caeden'in Sifon'u kızgın derilerine bastırmasına teker teker izin verdiler. Her biri titredi ve sonra... *karardı*. Tamamen değil, ama uzaklaşırken alevlerden çok sönmekte olan korların ışığıyla parlıyorlardı.

Erkekler ve kadınlar sırayla yanından geçtiler, kenara çekildiler ve son olarak Garadis önünde durana kadar acımasız bir sessizlik içinde izlediler.

Caeden küreyi son bir kez daha havaya kaldırdı, sonra duraksadı. Aklını kurcalayan bir şey vardı ve fırsatı varken şimdi sormak istiyordu. Her şey bitmeden önce.

"Neden bana hiç Devaed diye hitap etmiyorsun?" diye sordu sessizce. Garadis başını yana eğdi.

"Çünkü siz bu değilsiniz ve hiçbir zaman da olmadınız. Bu, bize korku salmak için seçtiğin bir isim, günahların sana ait değilmiş gibi davranmak istediğin için seçtiğin bir isim. Ama biz senden bahsederken Tal'kamar, iyi ya da kötü *senden* bahsediyoruz. İster yok edici ister kurtarıcı ol, başka bir ismin arkasına saklanmana asla izin vermeyeceğiz."

Caeden yutkundu, başını salladı. Sormuştu ve cevabını almıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu sessizce. Garadis başını eğdi.

Caeden bardağı tenine bastırdı ve kürenin bir an için parladıktan sonra aniden inanılmaz derecede parlak bir şekilde yanıp sönmelerini izledi.

Lyth'in her biri için olduğu gibi güneşin kendisi. Sonra, aynı şekilde aniden, tekrar yarı saydam oldu.

Cildi koyu kırmızıya dönerken Garadis'in omuzları çöktü ama gözleri her zamanki gibi parlaktı. Uzun bir nefes aldı ve Caeden'e başını salladı.

"Olan oldu Tal'kamar," dedi usulca. "Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirmenin zamanı geldi."

Lyth'leri Geçit Kutusu'nun ateşli girdabına göndermek uzun sürmedi; Res Kartha'da inşa ettikleri tüm güzelliğe rağmen, hiçbir yanlarında bir şey götürmek istemiyor gibiydi. Hâlâ dayatmacı olan kadın ve erkekler teker teker geçitten geçerken, yeni buldukları özgürlükleri için sevinç çığlıkları atmadılar. Birçoğu alevlerin içinde kaybolmadan önce ona baktı ama yüz ifadeleri anlaşılmazdı, sanki olan biten için doğru duygunun mutluluk mu yoksa keder mi olduğuna henüz karar verememişlerdi.

Meydan giderek hareketsizleşti, sonunda sadece Garadis kalana kadar. Yüksek adam girdaba doğru adım atarken Caeden derin bir nefes aldı.

"Her şeyin gönlünce olmasını dilerim Garadis," dedi gürültünün üzerine.

Garadis bir süre onu izledi, sonra başını eğdi. "Birbirimizi tekrar göreceğiz Tal'kamar," diye cevap verdi. "Kaderin ikimizle de işi henüz bitmedi."

Başka bir şey söylemeden ve Caeden cevap veremeden döndü ve ateşe doğru adım attı.

Caeden orada birkaç dakika durdu, sonra Portal Kutusundan kalan Özü boşaltarak onu devre dışı bıraktı.

Girdap dağıldı. Tam bir sessizlik çöktü.

Gözlerini harikulade, tamamen boş şehre dikti, nefesini tutmasına ve duygularını sıralamasına izin verdi. Her ne kadar kısa süreceğini bilse de, başarı duygusunun tadını çıkarmak için.

Bitmişti. Buradaki amacı, her ne kadar zor olsa da, tamamlanmıştı.

Bir süre sonra içini çekti ve isteksizce Portal Kutusunu tekrar önüne uzattı. Henüz aktive etmediği tek yüzü buldu.

Altıncı varış noktası. Sonuncusu.

Belki de, sadece belki de bu, sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren planın sonuydu. Bunun ne anlama gelebileceğini düşündükçe midesinde bir gerginlik oluştu.

Yine de üzerinde çok fazla düşünmesine izin vermeden önce, bronz küpün içine Öz akıttı ve girdap tekrar patlayarak var olurken geri çekilmekten kendini alamadı.

Birkaç saniye boyunca acımasızca manzaraya baktı, sonra kendini son bir kez daha çelikleştirdi ve alevlerin içine doğru yürüdü.

Bölüm 41

Wirr ayağını gergin bir şekilde kürsüye vurdu ve etrafta dolaşan mavi pelerinli'lere baktı.

Orada en az yüz kadın ve erkek vardı. Bu, daha önce bir yerde gördüğü en büyük Yönetici grubuydu - resmi olarak göreve getirildiği zaman da dahil olmak üzere, alaycı bir şekilde fark etti. Gerçi bu, Kör'ün saldırısından kısa bir süre sonra olmuştu; Yönetim'deki pek çok kişi hâlâ şehirde ve civar bölgelerde meşguldü, ellerinden geldiğince yardım ediyorlardı. Belki de o zamanki yoklukları tamamen onun kim olduğundan kaynaklanmıyordu. Belki de.

Salonun ön tarafındaki kürsüye oturup kalabalığa baktı ve salonun ne kadar hızlı dolduğunu görebildi. Mari ve Tachievar'dan, daha önce hiç görmediğini düşündüğü kaptanlara kadar, herhangi bir rütbeye sahip her Yönetici katılmış görünüyordu.

Odanın havasını anlamaya çalışarak insanların yüzlerini inceledi. Çoğu ona her baktığında kaşlarını çatıyordu - gerçi bu alışılmadık bir durum değildi. Yine de. Reanne'den gelen hafif bir gülümseme miydi? Heth'ten kısa bir baş sallama mı? Tachievar'ın bakışlarıyla buluşması bir şey ifade ediyor muydu, yoksa adam sadece olanlara mı odaklanmıştı? Son birkaç gündür hepsiyle konuşmuştu ve konuşmaların *hepsi* de *çok* iyi gitmemişti.

Annesinin, kendisi için saygıyla ayrılan kalabalığın arasından ilerlediğini fark edince düşünce treni bozuldu. Bir süre onu izledikten sonra bir tedirginlik hissetti.

Elinde babasının defteri vardı.

Yutkundu, ardından teoride bu toplantıdaki diğer Yöneticilerden daha fazla yetkisi olmamasına rağmen kürsüye çıkıp yanındaki sandalyeye otururken kaşlarını çatı.

"Oğlum," dedi Geladra başını sallayarak ve salondaki herkesin meraklı bakışlarını görmezden gelerek yerine oturdu. Sakin görünüyordu. Kızın soğukkanlılığına bir parça sinirlense de şaşırmamıştı. Babasının yanındaydı ve onun gibi dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyordu.

daha uzun süredir bunu .

"Anne," diye sertçe cevap verdi, ama onun varlığından rahatsız olmuş gibi görünmemeye dikkat etti. Odada her iki tarafa da meyledebilecek pek çok Yönetici vardı ve bir güven havası yansıtmaması gerekiyordu - kibir değil, ama orada bulunma hakkından memnun bir adamın bakışı. Hem eğitiminden hem de deneyimlerinden, bilinçli ya da değil, izleyicilerin bu tür şeyleri anlayacağını biliyordu.

"Sizi burada görmek beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi Geladra, başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Gülümsemeye devam etti ama ses tonu buz gibiydi. "Şimdiye kadar istifa etmiş olabileceğini düşünmüştüm. Sana gösterdiğim şey fikrini değiştirmediyse, ne değiştirir bilmiyorum."

Wirr gülümseyerek karşılık verdi ve sanki dostça bir konuşma yapıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Sesini sakın ve alçak tutarak, "Babama olanlar korkunçtu ve bunu yapanı adalete teslim etmek niyetindeyim," dedi. "Ama bunun benim liderliğimle hiçbir ilgisi yok. Belki bana söyleseydiniz ve ben de hiçbir şey yapmasaydım, daha haklı olurdunuz. Ama yapmadın." Başını iki yana salladı. "Augur'ların tehlikelerini görmezden geldiğimi söylüyorsun ama tehlikeli bir şey yaptıklarında bunu benden saklıyorsun. Bu, kendi çıkarları için bu işin içinde olan birinin davranışı anne, Yönetim için en iyisini isteyen birinin değil."

Geladra bunun üzerine biraz sertleşti ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Belki de haklısın," dedi sonunda yumuşak bir sesle, "ama mesele sadece bu değil Torin. Bu senin tüm odak noktan. Bu senin hatan değil, ama Tol tarafından telkin edildin ve şimdi sana söyledikleri her şeye inanmak için sıçıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Binlerce yıldır ayakta duran kadim, geçilmez bir bariyeri savunmak istediğiniz için Augur'ların varlığını yeniden yasallaştırmanıza yol açtı. Üstün Yeteneklilerin eskisi kadar gözetime ihtiyaç duymadıklarını düşünmenize yol açtı. Bu gruplar için kapıyı biraz aralıyorsun Torin ama ihtiyaçları olan tek şey bu. Ve belli ki bir kez yer edindiklerinde işlerin nasıl olacağını hayal bile edemiyorsun."

Wirr kaşlarını çatarak ona baktı ve olayları annesinin bakış açısından görmek için elinden geleni yaptı. Onun nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu.

"Gerçekten de inandığınız şey bu," dedi sonunda. "Sınır hakkında yani? Körlük'e rağmen, *gerçekten* de orada bir

Tehdit mi?"

Annesi sadece başını salladı. "Bir tehdit mi? *Belki*," dedi usulca. "Ama Augur'ların yarattığı tehditten daha büyük bir tehdit değil. Ya da Desriel veya Nesk'ten daha büyük bir tehdit değil." Onun yüz ifadesindeki hayal kırıklığını görünce içini çekti. "Bunu kavramak senin için ne kadar zor olsa da," diye ekledi sessizce, "böyle bir saçmalığa nasıl inanabildiğini anlamak benim için iki kat daha zor."

Ayağa kalktı ve kalabalığın ön tarafındaki koltuğuna geri döndü, Wirr daha fazlasını söyleyemeden konuşma sona erdi.

Wirr onun gidişini izledi, artık kızgın değil düşünceliydi. Annesi artık onu korkutmuyordu. O da tıpkı diğerleri gibiydi - kasıtlı olarak cahil, bir şeye tutkuyla inanıyordu çünkü etrafını aynı şeye tutkuyla inanan insanlarla çevrelemişti. Artık bu tipleri tanıyordu; kendi gibi düşünmeyenlerin fikirlerini dikkate almaktansa, zaten düşündüklerini pekiştiren insanları dinlemeyi daha kolay bulanlar.

Toplanan yüzlere baktı ve ani bir netlik anı yaşadı.

Onların görüşleri cehaletten doğmuştur. Kasıtlı bir cehalet, belki de -Uzun yıllar boyunca kökleşmiş korku ve öfkeden doğan bir korku ama yine de cehalet.

Onları fikirlerini değiştirmeye zorlamaya hakkı yoktu. Ancak bu, onların hiç değiştirilemeyeceği anlamına da gelmiyordu.

Ve eğer değişmiş olsalardı, buradaki pozisyonunun bir önemi kalmazdı.

Omuzlarını dikleştirerek biraz daha dik oturdu ve bu kesinlik iyice pekişti. İçten içe, Yemin Taşı'nı hâlâ son çare olarak düşünüyordu ama Taeris'in cesaretlendirmesine rağmen, onu kullanmak onu annesinden ve diğerlerinden daha kötü yapacaktı. Onlar körlük, inatçılık ve aptallıkla hareket ediyorlardı... ama çoğunlukla, en azından doğru şeyi yaptıklarını düşünüyorlardı. Eğer Wirr Yemin Taşı'nı kullanırsa, bunu yaptığı yanlışın tamamen farkında olarak yapmış olacaktı.

Annesinin az önce söyledikleri ona başka bir fikir vermişti. Belki daha riskliydi. Ama bununla yaşayabileceğini düşünüyordu.

Taeris kızacaktı. Amcası kızacaktı. Fates, birkaç saat içinde kendisine de kızabilirdi.

Ama ilk kez doğru seçim gibi geldi. Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi.

Kalabalık nihayet yerlerini almaya başlamıştı ve gevezelik eden sesler sustu. Wirr kalbi çarparak ayağa kalktı. Sahnenin ortasına geldiğinde alçak sesle bir mırıldanma oldu, çoğu onaylamıyor gibiydi.

"Son birkaç gündür birçoğunuzla tanıştım," dedi Wirr. O konuşurken gürültü tamamen kesildi, salonun özenle tasarlanmış akustiği sesini kolayca taşıyordu. "Yönetimin nasıl olması gerektiğine dair vizyonumu açıklamak için elimden geleni yaptım. Birçoğunuzun bu iş için doğru olmadığını düşündüğünüzü biliyorum. Çünkü bende bu var." Sol ön kolunu kaldırdı ve oradaki dövmeyle açıkça gösterdi.

Durdu ve artık sessizleşen kalabalığa baktı.

"Ama birçoğunuza söylediğim gibi, bunun beni bu iş için *en iyi* kişi yaptığını düşünüyorum. Bu iş için *tek* kişi. Buradaki hiç kimse Üstün Yeteneklileri benim kadar anlayamaz. Kimse onların hem iyilik hem de kötülük potansiyellerini daha iyi anlayamaz. Kimse onların güçlerini daha iyi ölçemez. Farklı düşünmekte serbestsiniz ama ben gerçekten böyle olduğuna inanıyorum."

Durakladı.

"Size nasıl oy kullanacağınızı söylemek istiyordum," dedi acımasızca. "Kalplerinizle değil, kafalarınızla oy vermeniz gerektiğini söyleyecektim. Blok oy kullanmayı unutun ve Yönetim için *en iyi* olacağını düşündüğünüz kişiye oy verin diyecektim. Siyaseti unutmanız için size yalvaracaktım. Önyargıları unutun, sadece bu seferlik." Wirr bir an için gözlerini kapattı. Eğer Yemin Taşı'na başvurmuş olsaydı planı buydu -kendini rahat hissettiği en doğrudan etki. İşe yarayabilirdi bile... ama bu ince bir çizgide yürümek olurdu. Ve sonucu değiştirmeyebilirdi bile.

"Ama." Yöneticiler denizine doğru alaycı bir gülümseme gönderdi. Hala topluluk önünde konuşmaktan nefret ediyordu ama son bir ay içinde bu konuda çok daha rahat hale gelmişti. "Bu sabah bazı şeyler öğrendim. Konumumu değiştiren şeyler."

Derin bir nefes aldı.

"Şu anda doğrudan Sınır'a seyahat etmek için bir fırsatımız var. Üstün Yetenekliler insanları bir portal aracılığıyla oraya göndermek üzereler. Daha önce çalıştığımı gördüm, gerçek ve güvenli olduğunu doğrulayabilirim." Odanın etrafına bakındı. "Herhangi *birinizi* -hepinizi- benimle kuzeye gelmeye davet ediyorum. Orada olanlardan *işte bu* kadar eminim. Eğer kabul ederseniz, karşı karşıya olduğumuz gerçekleri görürseniz ve *hala* geri çekilmemi isteyerek geri dönerseniz? O zaman bırakırım. Ve bir daha asla Yönetimin kontrolü için meydan okumayacağım."

Kalabalığa baktı ve kararından dolayı kendini huzurlu hissetti. Northwarden pozisyonunu bırakmayı hiç istemiyordu ve İdare'nin annesinin yönetiminde nasıl bir yön alacağı konusunda hâlâ derin endişeleri vardı. Yine de tehlikede olan daha büyük şeyler vardı. Geladra şu anda Augur'lara duyduğu nefretten gözleri kör olmuştu ama bunun nedenini anlıyordu ve Geladra aptal değildi - en azından entelektüel düzeyde, odadakilerin hiçbiri öyle değildi. Doğru, bazıları Üstün Yeteneklilere karşı duydukları mantıksız korkuyla neredeyse Ionis kadar kötü olabilirdi ve bunlar durum ne olursa olsun sorun yaratırdı.

Ama diğer herkes? Eğer Sınır'da olanlarla yüzleşirlerse - raporlarda ara sıra sınırı aştıkları belirtilen canavarlardan tek bir tanesini bile - o zaman yola geleceklerdi. Gelmek zorundaydılar.

Nihayetinde, buradaki konumundan daha önemli olan *da* buydu.

Wirr konuşmasını bitirdikten sonra tam bir sessizlik oldu, herkes onun konuşması karşısında şaşkın görünüyordu. Kalabalığın en önünde duran Geladra uzun bir süre oğluna baktı. Kucağındaki kitabı düşünceli bir şekilde parmakladı.

Sonra ayağa kalktı ve arkasında mırıldanmalar başlarken ona doğru yürüdü.

"Senden söz istiyorum Torin. Oğlum olarak yemin etmeni," dedi yumuşak bir sesle, başka kimse duymasın diye. "Bunun gerçek bir teklif olduğunu bilmek istiyorum. Malikânedeki gibi bize bir Yetenekli numarası daha yapmaya niyetli olmadığını bilmek istiyorum."

Wirr onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı.

"Sana söz veriyorum." Geladra onu sessizce inceledi.

Elocien'in not defterini cebine koydu.

"Kuzeye gideceğim," dedi yüksek sesle. Yüz ifadesi asıktı ve Wirr onun blöfünü gördüğünü düşündüğünü anlayabiliyordu. Odanın geri kalanıyla yüzleşmek için döndü. "Ve bağışlanabilecek her bir Yöneticiyi de aynı şeyi yapmaya çağırıyorum."

Torin'e döndüğünde odadaki mırıldanmalar gürültüye dönüştü. "Umarım bu plan konusunda ciddisindir Torin," dedi usulca. "Çünkü artık geri çekmenin bir yolu yok."

Annesinin kısa konuşması dışında salondan, herkesin kendi arasında alçak sesle konuşmasının ötesinde bir tepki gelmedi. Buraya büyük bir konuşma, muhtemelen Yönetim'i götürmek istediği yön hakkında vaatler bekleyerek gelmişlerdi - ama kesinlikle

Bu değil.

Wirr etrafındaki kalabalığa baktı. Doğru kararı verdiğinden emin değildi ama olan olmuştu ve artık bunun için endişelenecek zaman yoktu.

Son birkaç gündür Pria'nın yerine geçmeye en çok yaklaşmış olan Tachievar'ı işaret etti.

Uzun boylu adama sessizce, "Lütfen kuzeye gelmek isteyenleri bul ve birkaç saat içinde yola çıkmaya hazır olmalarını sağla," dedi. Kapıya doğru bir bakış attı.

"Temsilciyi yanımızda fazladan birkaç kişi olabileceği konusunda uyarmalıyım."

Wirr, Taeris ve Asha'ya katılmak için yürürken serin öğleden sonra rüzgârında titredi ve avlunun diğer tarafında toplanmış huzursuz görünen Yönetici grubuna kısaca başını salladı.

"Beklediğiniz için teşekkür ederim," dedi Taeris'e, giderek solan ışığa dikkat ederek. Yola çıkmadan önce yapması gereken her şeyi organize etmesi beklediğinden biraz daha uzun sürmüştü. Kuzeye yolculuk anlık olsa da, dönüş yolculuğu birkaç hafta sürecekti ve ayrılmadan önce düzene sokması gereken birkaç şey vardı.

Özellikle de gergin bir şekilde fark ettiği gibi, çünkü geri döndüğünde Northwarden gibi olmayabilirdi.

Taeris cevap olarak sadece homurdandı, hâlâ hoşnutsuz görünüyordu. Wirr'in Yemin Taşı'nı kullanmama kararına sinirlenmiş, bunu düşüncesizlik, aptallık ve daha birçok farklı kelimeyle nitelendirmişti. Sonunda, Wirr'in fikrini değiştirmeyeceğini isteksizce de olsa kabul etmişti.

Taeris sonunda, "Laiman'la daha fazla konuştun mu?" diye sordu.

Wirr başını salladı. "Ona amcama gerçeği söylemesini istediğimi söyledim.

-Hepsi. Yıllardır arkadaşlar ve bu haber ondan gelmeli. Ancak Laiman'ın konumu göz önüne alındığında, bu Amca'dan saklayabileceğimi düşündüğüm bir sır değil."

Taeris başını salladı. "Laiman kendini açıklama fırsatını takdir edecektir," dedi sessizce. "Onlar arkadaş, biliyorsun. Bu konuda asla yalan söylemedi."

Temsilci durumu düşünürken derin bir iç çekti ve ardından endişeyle saraya doğru bakan Asha'ya baktı

Giriş. "Dras'ı dinlemene gerek yok," dedi ona nazikçe. "Döndüğünde pozisyonun burada olacak. Ne kadar süre uzakta olursan ol."

Wirr arkadaşına bir kaşını kaldırdı, o da omuz silkti. "Tekrar ayrılacağımı duymuş. Eğer gidersem, bunun buradaki sorumluluklarımı ciddiye almadığının kanıtı olacağını söyledi. Geri döndüğümde Temsilci olmadığımın emin olacağını söyledi," dedi yorgun bir sesle.

Wirr'in ifadesi karardı. "Eğer zaman olsaydı, onunla konuşurdum." Ayrılmadan önce Shen Temsilcisini aramayı zaten düşünmüştü. Taeris ve Laiman'ın Dras'ın Körlerin istilasası sırasında amcasının hastalığında parmağı olduğundan şüphelendiklerini biliyordu ve şimdi Wirr Yemin Taşı'na sahip olduğuna göre, Dras'ı herhangi bir dahli olduğunu açıklamaya zorlamaktan çekinmiyordu.

Taeris onaylarcasına başını salladı, belli ki onun düşünce zincirini takip ediyordu. "Geri döndüğünüzde, efendim?"

"Geri döndüğümde," diye sessizce kabul etti Wirr.

İçini çekti, cebindeki taşa dokundu ve kendisine doğrudan emir vermemeye dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı. Taşı geride bırakmayı düşünmüştü ama Andarra'nın en tehlikeli yerlerinden birine gitmek üzereydi; hem de herhangi bir tehdit olduğuna inanmayan bir grup insanla birlikte. Kimseyi bir şey yapmaya zorlamak zorunda kalmayacağını içtenlikle umuyordu ama oradaki bir durumun hızla ölüm kalım meselesi haline gelebileceği düşünüldüğünde, kendisini seçeneksiz bırakmak aptalca görünüyordu.

Taeris Yöneticilere şöyle bir baktı. "Yani hepsi bu kadar mı?" "Evet."

Annesi de dahil olmak üzere, sadece bir düzine kadar

Toplantıya katılan yüz kişi vardı ama bu yeterliydi. Onların sözlerinin diğerlerinin yanında bir ağırlığı olacaktı. Wirr Kuzeyli olarak kalsa da kalmasa da, döndüklerinde Yönetim'in kuzey tehdidini nihayet ciddiye almaya başlayacağından emindi.

Öğleden sonrayı diğer birkaç kişiyi de gelmeye ikna etmek için kullanmış ama başarılı olamamıştı. Özellikle de Thurin gibi daha önce Sınır'la ilgili kuşkularını dile getirmiş olan elçileri hedeflemişti. Onları ikna etmek -ve potansiyel olarak Sınır'ın savunmasında müttefikler kazanmak- çok büyük bir bonus olabilirdi.

Yine de hiçbiri bu yolculuğu yapmaya istekli değildi. Bu hayal kırıklığı yaratmıştı ama Wirr denediği için pişman değildi.

"O halde vakit kaybetmeyelim." Taeris cebinden tanıdık pürüzsüz siyah taşı çıkararak karşısında duran gruba işaret etti

onlara katılmasını istedi. Biraz isteksizce de olsa bunu yaptılar. "Bekleyin!"

Wirr kaşlarını çatarak döndüğünde Karaliene'nin saraydan çıktığını gördü.

Gözlerinde kararlı bir bakış vardı.

"Kara?" Wirr yaklaşırken ona şaşkın bir gülümseme verdi. "Geri döndüğünü bilmiyordum!"

Gözleri farkında olmadan onun arkasına kaydı; prenses ve Dezia iyi arkadaşlardı ve sık sık birlikte gelirlerdi. Yine de başka kimse görünmüyordu elbette.

Wirr içini çekti. Dezia şu anda her neredeyse, iyi durumda olduğunu umuyordu. Güvendeydi.

"Ben de seninle geliyorum." Adam itiraz etmek için ağzını açtığı anda Karaliene ters ters bakarak başını salladı. "Yöneticiler iyi hoş da, Evleri de ikna edebilecek birine ihtiyacınız var." Meydan okurcasına ona baktı.

Wirr tereddüt etti. "Amcam biliyor mu?"

Karaliene biraz fazla hızlı bir şekilde, "Az önce onunla konuştum,"

dedi. Wirr'in gözleri kısıldı. "Başka şekilde ifade edeyim.

Gidebileceğini söyledi mi?" "Sormadım, çünkü kendi kararlarımı verebilecek yaşıyım."

Karaliene'i testle gözlemledi.

Wirr, hemen başını sallayan Taeris ile bakıştı. "Beni bu işe bulaştırma."

Wirr iç çekti, sonra omuz silkti.

"O zaman sanırım sen bizimle geliyorsun," dedi kuzenine küçük bir gülümsemeye.

Taeris herkes toplanana kadar bekledi ve ardından gözlerini kapatarak taşı bedeninden uzakta tutarken içine beyaz enerji akıttı. Kap titreşmeye başladı ve Temsilci'nin önünde keskin bir ışık çizgisi oluştu, aniden sönene kadar genişledi, buna Yöneticilerden gelen hafif bir soluk eşlik etti. Şimdi havada asılı duran bir delik, geçidin diğer tarafında düz, gri duvarlı bir odayı ortaya çıkarıyordu.

Taeris eliyle işaret etti. "Ne zaman hazır olursan." Siyah Seyahat Taşı'nı isteksizce Wirr'e uzattı. "En son senin adım atman gerekecek - taş diğer tarafa geçtiğinde portal kapanacak." Tereddüt etti. "Onu olabildiğince çabuk buraya getirin, Majesteleri."

Wirr başını salladı, taşı cebine koydu ve önce Asha, sonra Karaliene, sonra annesi ve Yöneticiler sabırla beklemeye başladı.

temkinli adımlarla ilerledi. Sonunda avluda sadece o ve Taeris kalmıştı.

"Sana ve Laiman'a soracak daha çok sorum var Taeris," dedi sessizce, yaralı adama anlamlı anlamlı bakarak. "ok daha fazla soru."

"Biliyorum." Taeris başını eğdi. "Geri döndüğünde onlara cevap vereceğim. Sana söz veriyorum."

Wirr başını salladı, sonra kendini destekledi ve geçitten içeri adım attı, buranın ne kadar sıcak olduğunu fark edince gözlerini kırıştırdı. Arkasındaki açıklık göz kırptı.

Oda yeni sakinleri, bir masa ve köşeye atılmış birkaç paket dışında boştu ama bir penceresi vardı. Asha'ya baktı ve birlikte pencereye doğru yürüyüp dışarı baktılar.

Wirr ağzı açık kaldı.

Bir uçurumun tepesinde, devasa bir düzlüğe bakacak şekilde konumlanmışlardı. Ancak uzakta, titreşen, parıldayan enerjiden oluşan devasa bir duvar vardı. Büyüklüğü ve kapsamı... şaşırtıcıydı.

Dönüp dolaşan Yöneticilere baktı, sonra Asha'ya döndü ve nefes verdi.

"Sanırım ," dedi sessizce.

Bölüm 42

Davian alnındaki boncuk boncuk teri sildi ve sayfaya bir not daha düştü, yazdıklarını anlamlandırmaya çalışırken alnı kırışmıştı.

"Neden orada Özü emsin ki," diye mırıldandı, Ishelle'in önceki gün yaptığı nottaki bağlantıyı takip ederek. "Öz orada taşarsa hiçbir tehlike yok. Sadece çürüyecektir. Gereksiz bir ekleme."

Sayfayı birkaç saniye daha şaşkınlıkla inceledi ve sonra homurdandı, Sınır'ın son derece karmaşık mekanizmalarını bir araya getirmeye çalışmanın uzun sürecinden dolayı başı ağrıyordu. Buraya gelmelerinin üzerinden dört gün geçmişti ve şimdiden gözlemleri ve analizleriyle dolu sayfalar dolusu notları vardı. Ya da çoğu durumda spekülasyonlarla.

Ancak, yavaş yavaş, bu spekülasyonların bir kısmı bile bir resim oluşturmaya başlamıştı. Temel sütunların en temel bileşenlerinden bazılarının ne yapmak istediğine dair belirsiz bir fikir.

Sınır'ın hayaletimsi ışığıyla aydınlanan diğerlerine baktı. Geç saatlere kadar çalışıyorlardı - aslında yorgunluktan düşmeye hazır olana kadar. Karakolun güvenliğine sürekli gidip gelmek için çok uzaktı. Ara sıra mola veriyorlar, hem çevrelerinin hem de görevlerinin acımasız doğası göz önüne alındığında ellerinden geldiğince neşeli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Yine de zamanlarının büyük çoğunluğunu Sınır'ın çeşitli işlevlerini incelemekle geçirdiler.

Davian bir kez daha otuz metre kadar ötede yerden yükselen ve tanıdık kurt başı sembolüyle parlayan sütuna baktı. Kanlardan hiçbirinin hareket etmemesini sağlamanın bir yolu olarak oradaydı; her bir unsurun konumu, asıl işlevi kadar önemli görünüyordu. Daha yakından bakmak için yaklaşma dürtüsüne direndi. Sınır'ın neler yapabileceğini daha iyi anlayacak kadar çözmüştü.

Birdenbire görüşünün köşesinde bir hareket oldu ve dondu kaldı.

Her bir sütun arasında uçuşan Öz seli her zaman akış halindeydi ama şimdi, birkaç saniyeliğine, sadece... durdu. Sınır tekledi, düşük tınısı tereddüt etti, Davian'ın kulaklarına karşı genellikle düzenli olan basınç tekledi.

Gözleri büyüdü.

Öz selinin diğer tarafında, titreyen yarı saydam çizgilerin arasında birkaç figür vardı.

Davian uzun birkaç dakika boyunca hareketsiz silüetlere baktı, görünürlükteki ani artıştan kendisi kadar ürkmüş görünüyorlardı. Şekil olarak insandılar - o kadarını seçebiliyordu - ama bunun ötesinde, daha açık renkli arka plana karşı koyu renkli ana hatlardan biraz daha fazlasıydılar. Öz tarafından aydınlatılmışlardı ama yüz hatları ayırt edilemiyordu.

Diğerlerine acilen bağırdı ve dikkatlerini çektiğinden emin olmak için döndü. Tam bunu yaptığı sırada tını yeniden başladı ve arkasını döndüğünde figürler mavi-beyaz bir Öz duvarının ardında tekrar gözden kaybolmuştu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Ishelle, diğerleri hemen arkasından koşarken.

"Ben... insanlar gördüm. Diğer tarafta," dedi Davian, diğer ikisi de onlara katılırken.

Erran Sınır'a doğru baktı. "Emin misin?" "Kesinlikle.

Buradaki bölüm... birkaç saniyeliğine başarısız oldu."

Bu ifadeyi sessizlik karşıladı ve diğer üçü de aniden Davian'ın hissettiği kadar gergin görünmeye başladı.

"Biz de sizi çağırmak üzereydik," dedi Erran aniden. Diğerlerine takip etmelerini işaret etti ve sonra Fessi'yle birlikte yaklaşık yüz metre ileride durdukları yere doğru yola koyuldu. "Bir şey bulduk."

Davian ve Ishelle onun peşinden koştular. "Neyi buldun?" diye sordu Ishelle. Erran'ın ses tonu ve yüz ifadesi heyecandan çok endişeye işaret ediyordu.

"Görmek isteyeceğin bir şey var." Işık duvarının yüzeyde geri kalanından farklı olmayan bir bölümünü işaret etti. "Şuraya bak," dedi sessizce.

Davian gözlerini kapadı ve gerindi, kan'ı iterek duyularının devreye girmesine izin verdi. Duvar sütunlar kadar karmaşık değildi; sütunların arasında kan ipliklerinden oluşan bir yumak uzanıyor olsa da, bu ipliklerin işlevlerini sütunların kendileri belirliyordu.

Erran'ın belirttiği yerde vardı, olsa da, orada ... bir şeydi.

Alışılmadık bir şey. Davian kaşlarını çattı ve kan yapısına daha yakından baktı. Sertti, bir kemer şeklindeydi, altı fitten biraz daha yüksekti.

Ve yan tarafta, başka bir kan makinesi parçası vardı. İlk başta, son birkaç saattir baktığı diğer her şey gibi görünüyordu.

Sonra başladı.

Makine, gördüğü diğer her şey gibi bariyerin içine yerleştirilmemişti. Hafifçe çıkıntı yapıyordu. Eğer uzanırsa, o kan cihazına erişebilirdi. Dokunabilirdi.

Etkinleştir.

"Kaderler," diye mırıldandı ve ani bir anlayış dalgasıyla tekrar kemerli geçide odaklandı. Gözlerini açtı ve şaşkınlık içinde diğerlerine döndü. "Bu...?"

"Öyle sanıyoruz," dedi Fessi başını sallayarak, gözleri merakla parlıyordu. Kan kullanmadan görecektir bir şey olmamasına rağmen Davian'ın baktığı noktaya dikkatle baktı.

"Sanırım az önce bir kapı bulduk."

Davian arkasına yaslanıp gözlerini ovuşturdu.

Artık geç olmuştu. Erran'ın dikkatini kan anomalisine çekmesinden en az iki saat sonra. Fessi ve Erran sonunda Sınır'ın diğer bölümlerine bakmaya gitmişlerdi -belki başka yerlerde de benzer mekanizmalar olup olmadığını görmek için- ama o ve Ishelle garip yapıyı incelemekten başka pek bir şey yapmamışlardı. Yine de ona her baktığında aynı sonuca varıyordu.

"Başka ne olabileceğini anlayamıyorum," dedi sessizce. "Yeterince basit görünüyor. Erişebildiğimiz kan itilebilir, içe doğru kaydırılabilir. Bu da kemerli geçide Öz akışını engeller ve geçişi açık bırakır." Alnını ovuşturdu. "Bunu yapmamız gerektiğinden değil," diye ekledi sertçe.

"Neden olmasın?"

Dönüp yapıyı incelerken dalgın dalgın kaşlarını çatan Ishelle'e baktı. Onun yüz ifadesini görünce başını kaldırdı ve omuz silkti. "Ya resmin tamamını göremediğimiz için ilerleme kaydedemiyorsak? Ya Sınır'da yanlış olan şey aslında kuzey tarafındaysa? Demek istediğim, eğer birisi gerçekten

Aşağı indirdiklerinde, bunu ulaşabilecekleri tarafta yapmaları mantıklı."

Davian sert bir şekilde, "Sınır'da bir delik bırakırsak onu güçlendirmenin pek bir faydası olmaz," dedi.

Ishelle gözlerini devirdi. "Belli ki. Ama kan'ın tekrar çıkarılabileceğini görmek yeterince kolay. Açılmak için olduğu kadar kapanmak için de yapılmış."

Davian homurdanarak yapıyı tekrar inceledi.

"Haklısın," diye kabul etti sonunda, "ama kapıların kilitleri olabilir ve kuzeyin bir hapishane olması gerekiyordu. İçeri girebildiğimiz için aynı kolaylıkla dışarı çıkabileceğimizi varsaymazdım."

"*Hepimiz* gitmeyiz," dedi Ishelle, ses tonu ifadenin açıklığını gösteriyordu. "Birisi burada kalabilir, nöbet tutabilir, gerekirse kapıyı açıp kapatabilir." Adamın şüpheli bakışlarını görünce iç çekti. "*Tehlikeli* olduğunu biliyorum ama kabul edelim. Buraya eğlenmeye gelmedik."

Davian yavaşça başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum ama böyle bir risk almak için çok erken gibi görünüyor."

"Çok mu erken?" Ishelle ona alaycı bir bakış attı. "Az önce kaderin lanetlediği duvar yıkılmak üzere diye panikle miyordun?"

Davian homurdandı. *Panik* değildi. "Bence önce *bu* taraftaki her şeyin ne işe yaradığını daha iyi anlamamız gerekiyor," dedi kararlı bir şekilde.

Ishelle kaşlarını çatı, dönüp tekrar Sınır'ın mavi-beyaz ışığına baktı. Hiçbir şey söylemedi ve Davian bir an için onun son birkaç gündür ara sıra yaşadığı tuhaf, rahatsız edici derecede uzun konsantrasyon kayıplarından birini daha yaşadığını düşündü. Birkaç kez onun dikkati dağınık davranışlarından bahsetmeye çalışmıştı - hepsinde de -Ama Ishelle omuz silkmeye devam etti ve şimdi bu konudan her bahsedildiğinde daha da sinirleniyor gibiydi.

Yine de sonunda içini çekti ve pişmanlıkla başını salladı.

"Belki de haklısındır. Sadece açık fikirli ol," dedi sessizce, Davian'ın endişesinden habersiz. Bir esnemeyi gizledi. "Fessi ve Erran zaten çok uzakta olamazlar. Muhtemelen gece için geri dönme vakti gelmiştir."

Sanki sözlerini noktalamak istercesine ani bir *gümbürtü* duyuldu ve ardından Davian'ın daha önce pek çok kez duymuş olmasına rağmen irkilmesine neden olan gök gürültüsü gibi bir ses geldi. Duvar boyunca çeşitli noktalarda Parlak Esans parladı

Talan Gol kuvvetleri olduğunu tahmin ettikleri - bazı işaret fişeklerinin yüksekliğinden muhtemelen eletai de dahil - kendilerini Sınır'ın diğer tarafına fırlattılar.

Kulaklarının çınlamasını engellemek için başını salladı. "Bir başlangıç yapalım," diye kabul etti, çatırdayan duvara bakarak. Az önceki birkaç saniyelik bocalama onu daha da geriyordu. Geldiklerinden beri hiçbir şeyin geçtiğini görmemişlerdi ama Sınır'ın yanlış bir anda tekrar solması, işlerin hızla tehlikeli bir hal alması için yeterliydi.

Karakola doğru geri dönmeye başladılar. Yürürlerken Ishelle omzunun üzerinden kemerli geçidi buldukları yere özlem dolu bir bakış attı.

Davian onun bakışlarını takip ederek, "Ciddi ciddi geçmek *istiyor* olamazsın," dedi.

Ishelle gözlerini bariyerden ayırmadan başını salladı. "Ben *istiyorum*. Ama bu sizi meraklandırmıyor mu?" "Neyi merak etmiyor muyum?"

Ishelle omuz silkti. "Neden Augurlar böyle bir şey yarattıktan sonra - düşmanlarını durdurmak için bu muazzam, önemli, son çare bariyer- içine bir *kapı* koymaya zahmet etsinler ki?"

Davian cevap vermek için ağzını açtı, sonra tereddüt etti.

Garipti. Elbette bu bir riskti. İki bin yıl önce Augur'lar bunu sözüm ona çaresizlikten, kendilerine başka bir seçenek kalmadığında yaratmışlardı. Sadece kendilerinden biri tarafından keşfedilebilecek bir boşluk olsa bile, neden hapishanelerinde *herhangi bir* boşluk bıraksınlardı ki?

"kadarıyla bir teorin var?" diye sordu sonunda.

Ishelle omuz silkti. "Belki de. İlk adım, bulduğumuzun tek olup olmadığını öğrenmek olacaktır."

Davian şaşkınlıkla ona baktı. "Elbette değil," dedi yavaşça. "Sınır'ın etrafında yüzlerce mil var. Tek kapıya rastlama şansımız nedir ki? Tam da bulunduğumuz yerde?"

Ishelle kaşlarını kaldırarak, "Ne şansımız var ki?" diye mırıldandı.

Davian kaşlarının çatıldığını hissetti. "Bizim için oraya kasten yerleştirilmiş olabileceğini mi söylüyorsun?"

Ishelle tekrar omuz silkti. "Alchesh bu duvarın inşasında yer aldı,

ve geleceğe doğru uzun bir yol gördü. *Şimdiye* kadar, eğer inandığınızı iddia ettiğiniz her şeye inanacaksak. Onun da bizi görmediğini kim söyleyebilir?"

Davian yavaşça başını salladı. "Biraz görkemli görünüyor," diye gözlemledi.

Ishelle ona alaycı bir bakış attı. "Dünyayı, üzerine salınmış en büyük kötülükten kurtarmaya çalıştığınızı düşünüyorsun. Eğer buna inanacaksan, benim teorimin en azından bir olasılık olduğunu düşünmenin çok büyük bir şey olduğunu sanmıyorum."

Davian homurdandı ama onun haklılığını kabul etti. Sınırın iyileştirilmesi -ya da çöküşü- gelecekte kesinlikle çok önemli bir an olacaktı, yine de bunu tam olarak bu terimlerle düşünmemeye çalışıyordu. Bunun uzun zaman önce görülmüş olması mümkündü, diye düşündü.

"Eh, yakında öğreniriz," dedi bakışları ışık duvarından doğuya doğru kayarken. "Bunlar Erran ve Fessi'ye benziyor. Bir sonraki bölümün de aynı olup olmadığını bize söyleyebilirler."

Yavaşladılar ve diğer iki Augur'un onlara yetişmesine izin verdiler.

"Herhangi bir haber var mı?" Duyma menziline girdiklerinde Davian sordu.

Fessi omuz silkti. "Önemli bir şey yok," dedi, sesi de en az kendisi kadar yorgun geliyordu. "Anlayabildiğim kadarıyla her şey buradakiyle neredeyse aynı görünüyor."

"Başka bir kapı buldun mu?" diye sordu

Ishelle. Fessi başını salladı. "Kapı yok."

Ishelle'in gözleri parlarken Davian homurdandı. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor, Ishelle," diye onu sessizce uyardı. "Her birkaç sütunda bir tane olabilir. Ya da her karakol için bir tane. Eşsiz olması gerekmez."

"Ama bu daha olası hale getiriyor," diye karşılık verdi Ishelle.

Diğerleri onlara sorgulayarak baktı ve Ishelle kan kemerinin amacına dair teorisini anlattı.

"Ya Sınır sadece diğer taraftan tamir edilebiliyorsa?" diye sessizce sözlerini tamamladı. "O kapı özellikle bizim için yapılmamış olsa bile, Augur'lar belli ki *bir şey* için Talan Gol'e girebilmek istemişler. Belki de Sınır'ın onarılması gerektiğinde bunun yapılabilmesini sağlamanın bir yoluydu."

Erran sessizce, "Hâlâ ince," diye gözlemledi. Ishelle ona ters ters bakınca elini savunurcasına kaldırdı. "Yanıldığını söylemiyorum. Ama senin haklı olup olmadığını anlamak için Talan Gol'de dolaşmak da istemiyorum." Omuz silkti. "Ayrıca, eğer ben bu işi yapsaydım

Sınır'ın yapılmasına yardım ettikten sonra bizi şu anki durumumuzda görseydi, bize bir kapıdan başka bir şey bırakırdım." Ishelle'e sert bir bakış attı. "Mesela burada olup bitenleri nasıl düzelteceğimizi anlatan talimatlar gibi."

Ishelle içini çekti. "Sanırım," diye kabul etti.

Yürümeye devam ettiler, gizemli kapı ve Sınır'daki diğer mekanizmalar hakkındaki sessiz tartışmalar, karakola giden uzun tırmanışa yaklaştıkça sessizliğe gömüldü.

Hepsi iyimser bir bakış açısını korumaya çalışıyordu, ancak boylarından büyük bir işe kalkıştıkları hissinin yavaş yavaş, sürünerek ortaya çıkmasını engellemek zordu.

Davian merdivenleri çıkmaya başlarken arkasına, artık uzakta dalgalanan ışık duvarına doğru baktı. Bugün ilk kez Sınır'ın ne kadar kötü, ne kadar hızlı çürüdüğüne dair bir işaret görmüştü.

Bunun son olmayacağından şüpheleniyordu.

Davian kuzey girişindeki iki muhafıza başıyla selam verdi ve ilerideki kaleye girerken hafifçe kaşlarını çatı.

Karakol sessizdi - gecenin bu saatinde her zaman olduğu gibi - ama köşede, ayrıldıklarında orada olmayan bir yığın çanta vardı. Birkaç adam yan odalardan birinde bir masanın etrafında oturmuş kâğıt oynuyorlardı. Davian başını içeri uzattı ve başını kaldıran adama dostça bir selam verdi.

"Ziyaretçilerimiz var mı?" diye sordu merakla.

", " tanıdık bir ses geldi arkasından. Davian döndü, yüzünü kocaman bir sırıtış kapladı.

"Wirr?" Gülerek arkadaşını sert bir şekilde kucakladı. "Fates! Fates. Seni burada görmeyi beklemiyordum!"

"Ve burada olduğunu gördüğüme ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin," dedi Wirr. Genç adam Davian'a gülümseyerek karşılık verdi ama yorgun görünüyordu; Davian'ın onunla en son konuştuğu Ilin Illan'daki savaştan sonra olduğundan daha da yorgun görünüyordu. "Shen'den neler yaptığın hakkında bilgi almanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Davian yüzünü buruşturdu. "Bir nedeni var," diye alaycı bir şekilde itiraf etti. "Ama buna geleceğiz. Sen burada ne yapıyorsun? Senin ... Kuzeye doğru ilerlemen ya da şu anda her ne yapıyorsan onu yapman gerekmiyor mu?"

Wirr, "Nihayet iş tanımımı kavrayan biri çıktı," dedi.

sırıtarak. "Evet, ideal olarak Kuzey'e doğru ilerliyor olmalıydım. Ama bazı... komplikasyonlar oldu."

Kapıda bir hareket oldu ve Davian mavi pelerinli bir kadının odaya girmesiyle durakladı. Kadının bakışları Davian'ın üzerine düştü, gözlerindeki buz gibi ifade Davian'ın yüzündeki gülümsemeyi anında sildi.

"Bir arkadaşın mı, Torin?"

Wirr gülümsedi ama Davian bu ifadenin zorlama olduğunu anlayabiliyordu. "Anne, bu Davian. Davian, bu benim annem, Düşes Geladra

Andras."

Davian hemen başını saygıyla eğdi. "Sizinle tanıştığım çok memnun oldum, Düşes Andras."

"Hmm." Geladra etkilenmemiş görünüyordu ve birkaç dakika boyunca onu süzdü. "Sen Augur'sun."

"Öyleyim." Davian doğruldu. "Sınır üzerinde çalışıyorduk, deniyorduk ki-"

"Hikâyeyi biliyorum." Geladra'nın bakışları onun yanından geçerek odayı taradı. "Söyle bana Davian. Kocamı tanıyor muydun?"

Davian rahatsız görünen Wirr'e baktı. "Onunla Ilin Illan'daki savaştan hemen önce kısa bir süre görüştüm," dedi sessizce. "Senin için üzgünüm-"

"Yapma." Geladra'nın sözlerinde sıcaklık vardı. "Burada senin gibi başkaları da var mı? Tol Shen'deki bakıcıların nerede?"

Davian kaskatı kesildi, arkadaşına ters ters baktı, o da ona özür dileyen bir baş sallamasıyla karşılık verdi. Wirr en azından mahcup görünüyordu. Bu da bir şeydi.

"Başkaları da var," dedi Davian elinden geldiğince kibarca. "Ancak ne yazık ki Tol Shen'den hiçbir İhtiyar bize katılamadı. Aciliyet göz önüne alındığında buraya tek başımıza seyahat etmemize izin verildi-"

"Yani hiç gözetiminiz olmadı." Geladra'nın ifadesi karardı. "Bildiğimiz kadarıyla, bu karakoldaki herkes Kontrol Ediliyor."

Wirr inledi. "Davian'ı tanıyorum anne. Onunla birlikte büyüdüm. O *asla* böyle bir şey yapmaz."

"Ve sen. Öfkelenen ben değil, sen olmalısın." Geladra oğluna ters ters baktı. "Bu Augurlar Af'ı açıkça ihlal ederek buradalar ve senin *ilk* tepkin her şeyin yolunda olduğunu söylemek mi oluyor? Hâlâ yapabiliyorken pozisyonunun sorumluluğunu al, Torin." Gözleri tehlikeli bir bakışa büründü. "En kısa zamanda diğer Augur'larla konuşmam için beni organize etmeni bekliyorum-"

"Bu kadar yeter. Sorun olmadığını söylüyorum çünkü bu konuda kendi kararımı veriyorum," diye araya girdi Wirr, ses tonu soğuk ve bakışları sabitti. Davian gözlerini kırıştırdı; Wirr'in sesi arkadaşından daha önce hiç duymadığı kadar buyurgan ve sakin bir otoriteye sahipti. "Söz verdiğim gibi, Augur'larla konuşma fırsatın olacak, Anne. Ama şimdilik arkadaşşıma yetişmek istiyorum. Özel olarak."

Geladra oğluna ters ters baktı, yüzü kızarmıştı ama birkaç dakika sonra topuklarının üzerinde döndü ve oradan ayrıldı.

Onun gidişinin ardından garip bir sessizlik oldu, Davian gözlerini dikmiş arkasından bakıyordu. Sonunda dönüp Wirr'in başını salladığını gördü.

"Kader," diye mırıldandı. "Özür dilerim Dav. Seni bu şekilde karşılamayı ummuyordum."

"Senin suçun değil." Davian bir kaşını kaldırdı. "Yani işler... iyi gitmiyor mu?"

"Yaklaşamadım bile. Sen?"

"Daha da kötüsü." Davian alnını ovuşturdu. "Kesinlikle daha kötü."

Bir sessizlik daha oldu ve sonra iki çocuk birbirlerine sırtıttı.

"Hadi," dedi Wirr, gülümsemesi genişleyerek. "Daha sonra dertleşiriz ama önce seni gördüğüne sevinecek en az bir kişi daha var."

Davian, Asha ve Wirr masanın etrafında oturmuş, geç saate rağmen sohbet hâlâ canlıydı.

Üçü bu şekilde bir araya gelmeyei sanki çok uzun zaman olmuştu. Davian'a göre bir yıldan fazla olmuştu; Caladel'den beri böyle oturup konuşma fırsatı bulamamışlardı. Duruma rağmen, çevrelerinin ve başlarına geleceklerin acımasızlığına rağmen, her biri gülümsüyordu.

Son zamanlarda yaşadıkları onca şeyden sonra, bu iyi hissettiriyordu. *Doğru* hissettirdi.

Yine de etraflarında olup bitenlerin altında yatan gerilim kaçınılmazdı. Sohbetlerinin büyük bir kısmı, en son birlikte olduklarından beri olanları tartışmakla geçmişti. Davian

Asha'nın önce gitmesi için ısrar etti, ilk saatin çoğunu onun yüzünü her gördüğünde sersemleyerek geçirdi, artık gerçekten bir Gölge olmadığına inanmakta hala zorlanıyordu.

Gerçi Wirr'le son birkaç ayda yaşadıklarının yanında bunu kabul etmek bile neredeyse kolaydı.

"Kaderler," dedi Wirr babasının günlüklerinde bulduklarını açıklamayı bitirdikten sonra arkasına yaslanarak. "Yani gerçekten de tüm bunların -savaş, son yirmi yıl- sadece ..."

"Bilmiyorum." Wirr rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "En azından Nethgalla ve Jakarris'in eski Augur'ları alt etmek için birlikte çalışmış olmaları muhtemel görünüyor. Ve Nethgalla, Yeteneklilerin Gölgeye dönüşmesinden güç kazanacak şekilde işleri ayarladı... ama sonra, bu çoğunlukla Sınır'ın çökmesini engellemeye hizmet etmiş gibi görünüyor." İsteksizce başını sallayan Asha'ya baktı.

Davian başını iki yana sallayıp olanları anlamaya çalışırken bir ürperti hissetti. "Yine de dehşet verici bir düşünce," diye sessizce gözlemledi. "Bu, sırf bu noktaya gelebilmek için on *binlerce* hayatı isteyerek mahvettikleri anlamına geliyor."

Bundan sonra kasvetli bir sessizlik oldu.

"Şimdi Caeden'in adının gerçekten Tal'kamar olduğunu mu düşünüyoruz? Sana başka bir şey söylemedi mi? Ya da Karaliene'e?" Davian sonunda sordu. Arkadaşlarını sık sık düşünmüştü ama o kadar çok şey oluyordu ki, hiçbiri uzun sürmemiştii. "Eğer daha fazla şey hatırladıysa, o zaman bazı cevapları olabilir."

Wirr başını salladı. "Benim bildiğim her şeyi sen de biliyorsun. İstersen Kara'ya kendin de sorabilirsin, o buralarda bir yerde. Sadece şunu bil ki... sana annem gibi tepki vermeyecektir ama muhtemelen sen ve arkadaşlarının Af'ı ihlal etmesine de pek sıcak bakmayacaktır." Gerindi. "Peki sen ve diğer üçü buraya geldiğinizden beri herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?"

Davian içini çekti ve Wirr'in prensesle ilgili uyarısını başıyla onayladı. "Tam olarak *hızlı* ilerleme kaydedemiyoruz ama her geçen gün burada işlerin nasıl yürüdüğü hakkında daha fazla şey öğreniyoruz," dedi sessizce. Asha'ya baktı, onun ne yapmaya niyetlendiğini düşündükçe midesi bulanıyordu. "Eminim ki siz bu Tributary cihazını kullanmak zorunda kalmadan önce Sınır'ı tamir etmenin bir yolunu bulacağız."

"Yalancı," dedi Asha sevecen bir gülümsemeyle, ama Davian gülümsemesinin ardındaki gerginliği görebiliyordu. Başını iki yana salladı. "Elinden geleni yap, Dav. Ama eğer onu kullanmam gerekirse, bu kimsenin suçu olmayacak."

"Gölgeleri aramaya ne zaman başlayacaksın?" Wirr ona sordu. "Yarın. İlk şey. Doğudalar, biraz uzakta ama çok da uzakta değiller. sanırım." Asha'nın ses tonu kendinden emindi. "Onları ne kadar çabuk bulursam, bir şey yapmam gerekirse o kadar hazırlıklı oluruz."

Davian ve Wirr bunun üzerine yüzlerini buruşturdular ve Asha onlara gözlerini devirdi. "Ben iyi olacağım." Wirr'e baktı. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda senin için daha çok endişeleniyorum. Görevden çekilmeyi teklif ettiğine hâlâ inanamıyorum."

Wirr beceriksizce omuz silkti.

"Hâlâ buna mecbur kalmayacağımı umuyorum," diye itiraf etti. "Ama annemi sorun konusunda ikna etmem gerekiyor. Onu bir sorun olduğuna ikna etmem gerekiyor. Aksi takdirde, Augurlar için küçük bir sorundan daha fazlasına neden olacak." Davian'a endişeli bir bakış attı. "Mesele şu ki... birisinin son birkaç yıldır babamı kontrol ediyor olabileceğini düşünüyoruz. Bir günlüğe yazdığı bazı şeyler bulduk ve..." İç çekti. "İşin kötüsü, başlangıçta öfkeliydim ama şimdi düşünecek zamanım olduğu için çelişkiye düştüm. Eğer doğruysa, muhtemelen hayatımı kurtardı. Ama yine de peşini bırakması zor bir şey."

Davian dehşet içinde ona baktı. "Çok üzgünüm Wirr," dedi sessizce. Asha onun yanında, gözleri hüznün ve sempati dolu bir şekilde sadece izliyordu.

Konuşma birkaç dakikalığına durakladı ama sonrasında daha hafif konulara döndü. Davian bir süreliğine nerede olduklarını unuttu. Baskıyı unuttu, Sınır üzerinde çalıştığı her an üzerine çöken hayal kırıklığını, gerginliği ve paniği unuttu ve sadece arkadaşlarıyla birlikte olmanın tadını çıkardı.

Ancak çok geçmeden Wirr pencerenin dışındaki ay ışığıyla aydınlanmış manzaraya baktı ve gerinerek ayağa kalktı.

"Pekala. Ben yatmaya gidiyorum," dedi bir esnemeyle. Diğer ikisine alaycı bir bakış attı. "Kendinizi yerin dibine sokmayın."

Davian gülümsedi. "Yaşlı Olin gibi konuşmaya başladın."

"O zaman kader onu rahat bıraksın, o adam sandığımdan daha akıllıymış." Wirr tekrar esnedi ve neşeyle başını salladı. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

O gitti ve birkaç saniye sessizlik oldu. Davian kıpırdandı. "Seni özledim," dedi sessizce, biraz da beceriksizce.

"Umarım öyledir." Asha'nın ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Ben de seni özledim, Dav."

Sonra durakladı ve omzuyla onu nazikçe dürttü. "Bu arada yüzüğümün hâlâ sende olduğunu görüyorum," diye ekledi, gözleri parlayarak

parmağındaki gümüş bandı işaret etti.

"Elbette." Davian tereddüt etti. "Bir dahaki görüşmemize kadar saklamamızı söylediğini biliyorum-"

"Hayır." Asha , elini onun elinin üzerine sıkıca bastırdı ve orada bıraktı. "Sende olması hoşuma gidiyor."

Bakışları buluştu ve Davian gülümsedi, göğsünde aniden hoşnut bir sıcaklık belirdi.

Saatlerce bu şekilde oturup sadece konuştular. Arka planda muhafızlar vardiya değiştirirken gelip gidiyorlar, dışarıda ay yükseliyor ve sonra tekrar alçalmaya başlıyordu. Davian aklının bir köşesinde uyuması gerektiğini biliyordu. Sabah olduğunda zinde olması gerekiyordu.

Sonunda, umursamadı.

Konuşmanın ortasında Asha'nın gözleri irileşip koltuğunda sallanmaya başladığında ve kendini sabitlemek için Davian'ın kolunu sıkıca kavradığında epey bir zaman geçmişti. Davian onun yüzündeki ifadeden endişelenerek yarı ayağa kalktı, ama Asha hemen başını salladı ve onu tekrar aşağıya doğru salladı.

"Ben iyiyim," dedi usulca, başını şaşkınca sallayarak. "Sanırım..." Tekrar ürperdi. "Sanırım Caeden Lyth'i bağlamaya başlıyor."

Davian endişeyle onu izledi. "Emin misin?"

Asha yüzünü buruşturdu, destek için hâlâ onun koluna tutunuyordu. "Orada zaten çok fazla güç vardı, söylemesi zor. Ama... evet." Titredi. "Evet."

Davian birkaç saniye boyunca sessizce onu izledi, kalbi ağırlaşmıştı.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" Önceki konuşmalarıyla tam olarak bağlantılı değildi ama ses tonundaki ciddiyet ve içinde bulundukları ortam, Asha'nın onun neyi kastettiğini anlaması için yeterliydi.

Asha ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu konuda fazla seçeneğim yoktu." Kolunu isteksizce bıraktı, görünüşe göre aniden gelen güç akışına alışmıştı.

"Göreceğiz," dedi Davian. "Hâlâ bunu gereksiz kılmanın bir yolunu bulma şansımız var."

"Umarım haklısındır," dedi Asha yumuşak bir sesle, "ama tutamayacağın sözler verme. Eğer olması gereken buysa, ben hazırım."

Davian yavaşça başını salladı, Asha'nın gözlerinin içine bakarken yüreği burkuldu.

Sonra biraz tereddütle eğildi, kadın gülümseyip yüzünü nazıkçe onunkine doğru kaldırına kadar.

Bundan sonra zaman, uzun kucaklaşmalar ve yumuşak, mutlu sohbetlerle çok kısa bir bulanıklık içinde geçti; Erran ve Fessi aniden odaya daldıklarında, pencereden dışarıda şafağın ilk ipuçları görünüyordu.

"Davian! İşte buradasın!" Erran, Asha ve Davian'ı birlikte görünce kısa kesti, devam etmeden önce yüzünü buruşturup Davian'a özür dileyen bir bakış atma nezaketini gösterdi. "Ishelle gitti."

"Ne?" Davian doğruldu. "Nerede?"

"Sınıra doğru. Muhafızlar fark etmeden onları geçmek için bir zaman balonu kullanmış olmalı. Onu sadece birkaç dakika önce fark ettiler. Oraya varması çok uzak değil."

Davian kaşlarını çatı. "Belki de uyuyamamıştır. Erken kalkmış olabilir," dedi yavaşça. Erran'ın kaşlarını kaldırdığını gördü ve sövdü. "Fates, haklısın. Bu onun yapacağı bir şey değil. Ve dün gece o El-lanetli kapıyla çok ilgiliydi." Ayağa fırladı. "Hadi gidelim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Herkes kapı aralığında Geladra'yı ve arkasında birkaç İdareciyi görmek için döndü.

Davian kaşlarını çatı. "Arkadaşımızın peşinden gitmeliyiz," dedi acilen. "Gitti ve neden gittiğinden emin değiliz."

"Hiçbiriniz gözetim altında olmadan bir yere gitmemelisiniz." Geladra'nın gözleri üçüne bakarken sertti. "Hukukun üstünlüğüne direnmeyecek kadar saygı göstereceğinizi umuyorum - ama eğer , biz-"

Birdenbire kapı aralığındaki herkes donakaldı.

Davian gözlerini kırıştırdı, sonra dönüp yüzünde konsantrasyon ifadesi olan Fessi'yi gördü. "İyi düşünmüşsün."

"Teşekkürler." Önce Erran'a, sonra da Asha'ya baktı, her ikisi de fiziksel olarak temas halinde olmamalarına rağmen bir şekilde zaman akışının dışına çekmeyi başarmıştı. "Muhtemelen bu büyüklükte bir baloncuğu uzun süre tutamam, o yüzden çabuk olalım. Ne yapıyoruz biz?"

"Birimiz onun peşinden gitmeli," dedi Erran.

Davian başıyla onayladı. "Ona zamanında ulaşabilecek tek kişi Fessi," diye gözlemledi.

Fessi alaycı bir ifadeyle, "Ve sözünü dinleyeceği tek kişi sensin," diye ekledi. Başını iki yana salladı. "Eletai'den beri garip davranıyor. Ona daha yakından göz kulak olmalıydık."

Erran homurdanarak onayladı. "Fess, Davian'ı al. Onu yakalayamazsın

Eğer ikimizin hesabını vermek zorunda kalırsan. Geladra'nın elinde yanlış bir şey yaptığına dair herhangi bir kanıt ya da denemeye karar verse bile bana zarar verebileceği bir yol yok."

Davian derin bir nefes verdikten sonra eğildi ve Asha'ya hızlı bir veda öpücüğü verdi. "Yakında görüşürüz," dedi güven verici olduğunu umduğu bir gülümsemeyle.

Asha cevap veremedi Fessi onun kolunu tuttu ve zaman baloncuğunu geri çekerek sadece ikisini içine almasını sağladı.

Sınıra doğru gitmeye başladılar.

Fessi, "Demek Asha'yla iyi anlaşıyor gibiydiniz," diye gözlemledi.

Davian ona kuru bir bakış attı ve hiçbir şey söylemedi. Koşmaktan ziyade hızlı bir yürüyüş olsa da makul bir tempo tutturmuşlardı; bu tempoda ilerlemenin konsantrasyonu korumak için daha verimli olduğunu keşfetmişlerdi, bu da sonuçta daha uzağa, daha hızlı gidebilecekleri anlamına geliyordu.

"İlerideki Ishelle mi?" diye sordu gözlerini kısarak enerji duvarına bakarken.

Neredeyse varmışlardı.

O konuşurken bile Sınır'dan bir hareketlenme oldu.

Davian, Ishelle'in uzaktaki figürünün yakınındaki ışığın *eriyerek* kan tarafından çizilmiş olan kemeri ortaya çıkarmasını dehşet içinde izledi. İçinden, şu anda üzerinde durdukları çorak, çatlak zemini daha fazla görebiliyordu. Ama başka bir şey yoktu. Düşman yoktu.

Ishelle girişten içeri girdi ve Davian nefesini tuttu.

En ufak bir parıltı oldu; kemerin üzerinde dans eden mor bir ışık parıltısı.

Ve sonra hiçbir şey.

Ishelle diğer taraftaydı.

"Fates," diye nefes aldı Fessi. "Çok geç kaldık."

"Hayır, değiliz. Hadi," dedi Davian, tekrar ileri doğru iterek. "Ne?" Fessi bembeyaz kesildi. "Hayır. Geçemeyiz."

"Bir şey olursa Erran hâlâ burada ama onu yakalamamız gerek. Yanlış giden bir şeyler var Fessi. Ishelle sabırsız ve umursamaz olabilir ama bu farklı."

Fessi hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesi onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. Ishelle saldırıdan beri gibi değildi ama

Bu konuda konuşmak istedi ve hiçbir baskı yapmadı. Hepsi de bunu onun olanlarla başa çıkma yöntemi olarak yorumlamıştı.

Fessi'nin yüzünde kararsızlığın yanı sıra bir korku titreşimi de gördü. Yine de kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi.

Tek söylediği "Çabuk olalım," oldu.

Kemerli geçide yaklaştılar ve Davian tereddüt etmeden ileri atıldı, Fessi de onu yakından takip etti. Etraflarında enerji titreşiyor ve dalgalanıyordu, kükreyen, gümbürdeyen bir hareket ve ışık seli, Davian'ın beklediğinden daha parlak bir titreşim olduğunda her seferinde geri çekilmesine neden olacak kadar yakındı. Şafak öncesinin karanlığı yavaş yavaş doğuda şiddetli bir turuncuya dönüşmeye başlamıştı ve etraflarındaki yarı saydam duvarın arkasından görülebiliyordu.

Ve sonra bittiler.

Talan Gol'e çıktıklarında Davian nefes nefese kaldı. "Ishelle!" diye bağırdı sonunda duyma menziline girdiklerinde, Fessi zaman balonunu bıraktı.

Ishelle dönmedi, onu duymuyor gibiydi. Tekrar denedi ve bu sefer Ishelle omzunun üzerinden kaşlarını çatarak baktı. Gözleri uzaktı, odaklanmamıştı.

Sonra temizlendiler ve yüzündeki kan çekildi. "Neler oluyor böyle?" Ishelle dehşet içinde sordu.

"Biz de aynı şeyi bilmek isterdik," dedi Davian acımasızca. "Ama şu anda geri dönmemiz gerekiyor."

Döndü ve kalbi durdu.

Kemerli geçit yeniden enerjiyle dolmaya başlamıştı.

Ona doğru tereddütlü bir adım attı ama artık çok geç olduğunu biliyordu. Birkaç dakika içinde çıkışları yok olmuştu.

Fessi olanları görünce bir çığlık attı ve Davian gözlerini kapatarak Kan'ın içinden geçmeye çalıştı. Dehşet içindeydi, burada daha kaygan görünüyordu. Kavraması çok daha zordu. Dişlerini sıktı, sonunda karanlık güçle başa çıkmayı başardı ve onu kemerin olduğu alanı incelemek için kullandı.

Sınır bu taraftan önemli ölçüde farklı görünüyordu. Daha fazla mekanizma, başka mekanizmalar vardı ama bir şekilde gizlenmişlerdi. Görünüşleri pusluydu ve yoğun bir şekilde korunuyorlardı. Tamamen ulaşılmaz.

Ve kapı -kapıya her türlü *işaret*- ortadan kaybolmuştu.

Gözlerini açtı ve yönünü yeniden belirledi.

duvarın sağ kısmına odaklanıyorlardı. *Az önce* oradan geçmişlerdi.

Ama tekrar baktığında hâlâ hiçbir şey yoktu.

Midesi bulandı. Mantıklı olduğunu düşündü. Hapishaneye bir kapı inşa edip sonra da içeriden açılmasına izin vermezsiniz.

Dönüp iki kıza baktı. Ishelle onu boş gözlerle izliyordu, şaşkınlık hâlâ en önde gelen duygusuydu ama durumu anlamaya başladıkça korku daha da ağır basmaya başlamıştı. Fessi ise onun ne yaptığını görmüş ve yüz ifadesinin ne anlama geldiğini çoktan anlamıştı.

"Açamaz mıyız?" diye sordu, sesi kısıktı.

Davian başını iki yana salladı, olanları düşündükçe içinde yavaş yavaş bir korku kabarıyordu.

"Gitti," dedi usulca.

"Kapana kısıldık."

Bölüm 43

Davian gözlerini Sınır'a dikmiş, yarı saydam mavi-beyaz nehrin içinden umutsuzca bakarak diğer tarafta herhangi bir hareket görmeye çalışıyordu.

Bunu birkaç saattir yapıyordu ama sanki daha uzunmuş gibi geliyordu. O, Fessi ve Ishelle sırayla nöbet tutmaya karar vermiş, Erran'ın bir noktada onları aramaya geleceğine güvenmişlerdi. Yine de kurtarıldıklarına dair bir işaret yoktu. Erran geldiyse bile, enerji duvarı ne onu fark etmelerine ne de zihinsel olarak ona ulaşmalarına izin verecek kadar zayıftı.

Davian gerginlikten kaskatı kesilmiş kaslarını gerdi ve Ishelle'in sert zeminde bağdaş kurarak oturduğu yere gergin bir bakış attı. Şafağın loş ışınlarının artık tamamen aydınlattığı Talan Gol'ün geniş açık arazilerine boş gözlerle bakarken solgun ve bitkin görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

Ishelle bir süre cevap vermedi, sonra döndü ve ona solgun bir gülümseme verdi. "Tam da beklediğin gibi." Hava çoktan ısınmaya başlamış olmasına rağmen ellerini dalgınca birbirine sürttü. "Sorumluyum. Kendimden ama... sorumlu."

"Değilsin," dedi Davian sessizce. Ishelle nerede olduklarını fark ettiğinde kafası karışmış ve dehşete düşmüştü ve onun izniyle yapılan bir okuma Davian'ın endişelerini doğrulamıştı. Hafızasında boşluklar, siyah noktalar vardı; Ishelle'in zihnine göre bir an karakolda, bir an sonra Talan Gol'deydi.

Onu okumak başka bir şeyi de doğrulamıştı.

Kan'ı burada kullanmak *çok* daha zordu.

Davian'ın Ishelle'in zihniyle başarılı bir şekilde temas kurması neredeyse yarım saatini almıştı, hatta Ishelle gönüllü bir katılımcı olsa bile. Ne zaman gücünü burada, herhangi bir şey için kullanmaya çalışsa, güç... kayıp gidiyordu. Andarra'da kan kullanmak buzu tutmak gibiydi. Burada ise ne zaman tutsa buz eriyor gibiydi.

"Daha önce bir şey söylemeliydim." Ishelle ona geri döndü

Çevredeki kırsal alanın incelenmesi, görülecek çok az şey olmasına rağmen. Sadece düz, çatlamış, pişmiş ve cansız toprak... kilometrelerce. Ufukta bir dağ silsilesi görünüyordu ama o kadar uzaktaydı ki yerden yükselen şekiller kahverengi, pırıltılı bir hattan ibaretti.

Davian alnındaki ter damlacıklarını sildi ve doğuya, yükselen güneşe baktı. Olması gerekenden daha sıcaktı, özellikle de ışığın kendisi sanki masmavi gökyüzünde gerçekten bulutlar varmış gibi soluk görünüyordu. "Muhtemelen. Ama bunun bir şeyi değiştireceğinden emin değilim," dedi sessizce ve bir şeylerin yanlış gittiğini daha önce fark etmediği için kendini bir kez daha azarladı. Ishelle, eletai saldırısından beri bu tür bilinç kayıpları yaşadığını itiraf etmişti ama hiçbir zaman bu kadar uzun sürmemiş ve uyandığında kendini başka bir yerde bulmamıştı. "Sana biraz daha dinlenmeni söyleyebilirdik ama böyle bir şeyi engelleyecek bir şey yapabileceğimizi söyleyemem."

Daha fazlasını söylemek üzereydi ki Fessi aniden ortaya çıktı, zor nefes alıyordu ve az önce harcadığı çabadan dolayı tamamen bitkin görünüyordu. Etrafta herhangi bir tehdit olup olmadığını araştırmak için gönüllü olmuş ve bunu görünmeden yapabilmek için yeteneğini kullanmıştı. Davian'ın, bırakın on dakika boyunca ortadan kaybolmayı, zaman içindeki geçişini burada nasıl değiştirebildiği hakkında bile hiçbir fikri yoktu ama belli ki bunu başarmıştı. Bu yeteneği üzerindeki kontrolü onu hayrete düşürmeye devam ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle, Ishelle de diğer kızı izlemek için döndü.

Fessi bir saniye durdu, elleri dizlerinin üzerindeydi.

"Kuzeyde hareketlilik var. *Çok fazla* hareket var," diye soluk soluğa konuştu. "Onları tam olarak seçecek kadar yaklaşımadım ama... insan olduklarını sanmıyorum. Ve bize doğru geliyorlar."

Davian'ın yüreği ağzına geldi ve elini yüzüne sürerek bir kez daha Sınır'a baktı. Bu bölgeden ayrılmak konusunda isteksizdi, Erran'ın nerede olduklarını anlayıp kapıyı yeniden açmanın bir yolunu bulması ihtimaline karşı Talan Gol'ün içine girmek istememişti.

Artık başka seçenekleri yokmuş gibi görünüyordu.

"O zaman saklanacak bir yer bulmalıyız. Ve su," diye ekledi sessizce, alışılmadık derecede sıcak güneşe tekrar bakarak.

Fessi ışık duvarına isteksiz bir bakış attı, belli ki Davian'la aynı şeyleri düşünüyordu ama sertçe başını salladı. "Ben bir şey görmedim ama batıya doğru gidersek belki-"

"Şu yön."

Fessi ve Davian, yükselen güneşin biraz kuzeyindeki bir noktayı işaret ederken kaşları çatılmış olan Ishelle'e döndüler.

Davian ve Fessi bakıştılar. "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Fessi ihtiyatla.

"Orada bir şey var. Su. Barınak. Sanırım bir mağara." Ishelle bunları söylerken rahatsız bir şekilde kıpırdandı, başını kaldırıp onların yüz ifadelerini görünce ses tonu savunmacı bir hal aldı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Keşke açıklayabilseydim ama buraya gelir gelmez anladım. Bir şey söylemek istemedim, çünkü..." İç çekti. "Çünkü bana öyle bakacağını biliyordum."

Davian ona kaşlarını çatı. Ishelle onun en azından doğruyu söylediğini *düşünüyordu*. Fessi'ye baktı. "Ne kadar zamanımız var?"

"Tartışmak için yeterli değil," dedi Fessi. Ishelle'e endişeyle baktı.

"Daha iyi bir fikrimiz yok," diye gözlemledi Davian, Ishelle'in yalan söylemediğini belirtmek için Fessi'ye hafifçe başını salladı.

Siyah saçlı kız tereddüt etti, sonra içini çekti. "Yeterince doğru," diye ağır ağır kabul etti. "Yine de nefesimi toplamam için bana bir dakika ver. Eğer başımız derde girerse, uçümüzü de emin olmak istiyorum."

Davian ve Ishelle başlarıyla onayladılar. Ishelle rahatsız bir şekilde Davian'a baktı, sonra Davian ve Fessi kaşlarını hafifçe çatarak onu izlerken çorak arazileri incelemeye devam etti.

Davian sonunda Fessi'ye sessizce omuz silkti, sonra gözlerini kapatıp odaklandı. Kan'ı burada hissetmek bile zordu ve bir kez kavradıktan sonra onu doğru bir şekilde kullanmak daha da zordu. Yine de şu anda yapmak istediği şey yeterince basitti.

Kan'ı sertleştirdikten sonra dikkatlice yere, gitmeye niyetlendikleri yönü gösteren büyük bir ok yerleştirdi. Erran'ın kapıyı açıp içeri girecek kadar aptal olduğunu sanmıyordu ama eğer öyleyse, en azından onları aramaya başlamak için genel bir yönü olacaktı. Ayrıca Davian bu yeri işaretlemek için arkasında bir şey bırakmanın daha iyi olacağını düşünüyordu; etrafındaki coğrafyada kayda değer hiçbir işaret yoktu. Eğer Sınır'dan geçen kapı Andarran tarafında hâlâ mevcutsa, bu noktayı tekrar bulmak önemli olabilirdi.

"Hazırım," dedi Fessi birkaç saniye sonra. Durakladı. "Kaçınmamız gereken bir şey görürsek, muhtemelen uçümüzü de zamanın dışına kaydırabilirim... belki birkaç dakikalığına. Ondan sonra ..."

"İş başa düşerse, elinden geleni yap," dedi Davian ve Fessi'den kısa bir onay işareti aldı.

Üçü Sınır'a son bir kez isteksizce baktı ve yürümeye başladı.

Kuzeydoğuya yöneldiler, Ishelle önden gidiyordu ama Davian gözünü ondan ayırmıyordu. Güneş artık ufkun çok üzerindeydi, rahatsız edici derecede sıcaktı ama hâlâ alışılmadık derecede soluk bir ışık saçıyordu. Davian birden fazla kez gözlerini kısarak Sınır'ın güneş ışığını filtrelemekten sorumlu olup olmadığını anlamaya çalıştı. Enerjinin tam bir kubbe oluşturduğundan oldukça emindi; aksi takdirde, hiç değilse eletai'nin bu kadar uzun süre kapalı kalması mümkün olamazdı. Ama yukarıdaki gökyüzü berrak görünüyordu, Talan Golü'nün kenarlarında görünen güç seline hiç benzemiyordu.

Güneş tepe noktasına yaklaştıkça yollarına devam ettiler; Davian'ın solundaki Sınır, ufukta artık görünmeyene kadar gittikçe daha uzaklara çekiliyordu. Tamamen gözden kaybolduğunda, yolculuk gerçeküstüydü: buradaki her şey aynı görünüyordu ve sadece güneşin konumu daireler çizerek yürümediklerini doğruluyordu. Baktığı her yerde sadece kuru, çatlamış toprak ve sadece ara sıra tepe olabilecek ya da olamayacak uzak şekillerle kırılan sonsuz, doğal olmayan düz ufuklar vardı. Güneş çöl benzeri bir şiddetle vuruyor, ısısı sert topraktan tekrar onlara yansıyor.

Çoğunlukla sessizlik içinde yürüyorlardı ve zaman geçtikçe Davian kararından daha da emin olamıyordu. Alnındaki teri daha fazla sildi ve kuru dudaklarını yaladı. Burası gerçekten çorak topraklardı, uçsuz bucaksızdı, güney tarafında Sınır'la buluşan ıssız tampon değil. Eğer Ishelle yanılıyorsa -ki şu anki haliyle ona güvenerek büyük bir risk aldıklarını biliyordu- o zaman başları ciddi bir beladaydı.

Başka bir şey daha vardı. Henüz diğerlerine bahsetmediği bir şey.

Burada kesinlikle hiç Öz yoktu ya da en azından onun tespit edebildiği kadarıyla yoktu. Güneş ışığı bile normalde sağlayacağı az miktarda enerjiyi sağlamıyor gibi görünüyordu ve Tol Shen'den ayrıldıklarından beri dikkatle koruduğu kendi yaptığı Rezervi şimdi tehlikeli bir şekilde azalıyordu.

Çok geçmeden, hayatta kalmak için yoldaşlarından Öz çekmeye başlamak zorunda kalacaktı.

"İleride," dedi Fessi aniden, gergin ses tonu onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Davian yavaşladı ve gözlerini kısarak Fessi'nin gösterdiği yöne doğru baktı. İlk başta, biraz ötedeki küçük bir yükselti dışında hiçbir şey göremedi.

Sonra gözleri büyüdü.

Daha yeni görülebiliyordu ama şimdi uzaklarda bir toz bulutu yükseliyor, çorak topraklar boyunca sürükleniyordu.

"Diğer yönde keşif yaptığını sanıyordum," dedi usulca.

"Ben yaptım." Fessi'nin kaşları çatılmıştı. "Bu benim gördüğüm grup olamaz."

"Çok uzakta değiliz." Ishelle onlara baktı. "En fazla beş dakika. Şu tepeyi hedefliyoruz."

Davian başını salladı. "Peki ya o ordu bu tarafa geliyorsa? Etrafindan dolaşmalı, belki de geçmelerini beklemeliyiz. Bir saat daha geçmesi sonumuz olmaz."

"Katılıyorum," dedi Fessi.

Ishelle tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Daha fazlası var. Her yerden daha fazlası geliyor," dedi yumuşak bir sesle. Doğrudan kuzeyi işaret etti. "Beş dakika içinde bir bulut daha göreceğiz, sonra bir tane daha. Yığınak yapıyorlar."

Davian gözlerini kırıştırdı. "Nereden biliyorsun-"

"*Sadece istiyorum.*" Ishelle'in sesinde büyük bir hayal kırıklığı vardı ve yalvarırcasına onlara baktı. "Keşke bunu ben de anlayabilseydim ama şu anda bana güvenmek zorundasınız. Onlardan kaçış yok, Dav. Gittiğimiz yer saklanmak için en iyi yer. Muhtemelen tek yer."

Davian yüzünü buruşturan Fessi'ye baktı. "Çok uzak değil. Ve eğer yanılıyorsa, muhtemelen bizi tekrar uzaklaştırabilirim."

Davian önündeki toz bulutuna baktı, sonra bir karara vardı ve isteksizce başını sallayarak onayladı.

Davian Fessi'den yeteneğini kullanmasını isteyecek kadar ileri gitmese de, bu kez adımlarında daha büyük bir aciliyetle ilerlediler. Dünyanın donuk düz kahverengisi Ishelle'in işaret ettiği tepe tarafından zar zor kırılıyordu; eğer doğrudan ona doğru gitmiyor olsalardı, Davian ona ikinci bir bakış bile atmazdı. Yine de yaklaştıkça tepenin her şeyden biraz farklı bir renk ve dokuya sahip olduğunu fark etti. Tekdüze bir şekilde aşınmış olmaktan ziyade sarp ve pürüzlüydü. Kahverenginin daha koyu bir tonuydu ve bunun tek nedeni gölgesi değildi.

Fessi'ye baktı, Fessi de kaşlarını çatmış onu inceliyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı. Etrafta onu duyacak kimse yoktu.

-Görebildiği kadarıyla kilometrelerce ötede kimse yoktu ama buranın ürkütücü, cansız sessizliği sessizce konuşmayı uygun kılıyordu.

"Bu toz bulutunu yaratan her neyse çok uzakta değil," dedi Fessi acımasızca. Başıyla kuzeyi işaret etti. "Ve Ishelle onların arkadaşları olduğu konusunda yanılmamış."

Davian başını eğdi; sol taraflarında yükselen ikinci bulutu fark etmemiş değildi.

Çok geçmeden küçük ama dik kenarlı tepenin gölgesine girdiler ve Davian'ın gözlerinin alışmasına izin verdiler. Gerçekten de bir açıklık vardı, ancak bir yetişkinin gövdesini ancak alacak kadar genişti ve çok daha uzun değildi. Delik ilk başta doğal görünüyordu, ama çok geçmeden, karanlığın içinde kaybolurken zeminin tamamen düz kaldığını, diğer her yerdeki pürüzlü kayalara kıyasla doğal olmayan bir şekilde düz olduğunu fark etti.

Durdu ve girişte birkaç dakika dinledi. Mağaranın ağzından tuhaf bir ses geliyordu; sanki hafif bir meltem esiyormuş gibi bir iç çekiş.

"İçeri girmeliyiz," dedi Ishelle. "Ordu çok değil." Dar geçitte gözden kayboldu.

Davian yüzünü buruşturdu, omuz silkmeden ve Ishelle'i sessizce karanlık açıklığa kadar takip etmeden önce Fessi ile bir kez daha belirsiz bir bakış alışverişinde bulundu. Yürürken konsantre oldu, sonunda kavramadan önce birkaç kez kanla oynadı, ileride herhangi bir Öz -ve dolayısıyla yaşam- belirtisi olup olmadığını araştırdı.

Yine de hiçbir şey yoktu.

Kan'ın hızla uzaklaşmasına izin verdi ve tüm dikkatini ileriye çevirdi.

Tünel düzdü ve yüzden tamamen karanlık değildi, dışarıdan gelen ışık görebileceği kadar aşağıya süzülüyordu. Yine de buradaki atmosfer beklediği gibi değildi. Serin gölgeden ziyade, hava dışarıdaki kadar sıcaktı, sadece daha bunaltıcı, nemli ve yoğundu. Kaşlarını çattı ve gözlerinin alışması için girişin hemen içinde durakladı.

Ishelle'in formu görüşünün çoğunu engelliyordu ama onun ötesinde, belki de otuz metre ileride tünelin sonunu görebiliyordu.

Tek sıra halinde sessizce ilerlediler, Ishelle sona ulaştığında kenara çekildi, böylece Davian ve Fessi de ötedeki boşlukta ona katılabildi. Dışarıdan gelen ışık hâlâ biraz aydınlatma sağlıyordu.

Davian eğimli duvarları ve çatıdaki kalın sarkıtları seçebiliyordu ama başka pek bir şey göremiyordu. Mağaranın arka tarafı karanlığa gömülmüştü.

Davian ürperdi. İç çekme sesi burada daha yüksekti, etrafta yankılanıyordu ama yine de yüzünde bir esinti hissedemiyordu. Elini duvara sürterek mağaranın içine doğru bir adım daha attı.

Hemen geri aldı. Taş pürüzsüzdü ve sanki mağara terlemiş gibi yapış yapış nemliydi.

"Bu yerde çok yanlış bir şeyler var," diye fısıldadı Fessi.

Davian aynı fikirde olmak için ağzını açtı - bu konuda kesinlikle tedirgin edici bir şey vardı, sadece nerede oldukları bilgisinden çok daha fazlası

-Ama çınlayan su sesi kulaklarına ulaşınca tekrar kapattı. Dudaklarını yaladı, aniden ağzının ne kadar kuru olduğunu fark etti.

"Dere bu tarafta," dedi Ishelle.

Davian loş ışıktaki ona dikkatle baktı. Kendisi ve Fessi'nin aksine Ishelle alanda güvenle dolaşıyor, loş ışıktaki herhangi bir şeye takılma endişesi duymadan yürüyordu. Kadının onları tehlikeye sürüklediğini düşünmüyordu -ve bu noktada ona güvenmekten başka seçenekleri olduğundan da emin değildi- ama yine de ona neler olduğunu merak etmesine neden olan başka bir şey vardı.

O ve Fessi Ishelle'i dikkatle takip ettiler, ayak sesleri sessizlikte rahatsız edici bir şekilde gıcırdıyordu.

Yaklaşık otuz saniye sonra -arkalarındaki tünelden yayılan ışık, neredeyse tamamen karanlıkta yürüyene kadar azaldı ve azaldı- Davian'ın gözü ileride bir parıltıya takıldı. Birkaç dakika daha geçtikten sonra Ishelle'in onları başka bir geçide doğru götürdüğünü fark etti, bu geçit aşağıya doğru eğimliydi.

"Bu bir fener," dedi yumuşak bir sesle, diğerlerinin hareketi görebileceğinden şüphe etmesine rağmen ışığı işaret ederek. "Buraya biri gelmiş Ishelle. Yakın zamanda. Burası neresi?"

"Bilmiyorum." Diğer Augur'un ses tonunda gerçek bir hayal kırıklığı vardı.

Davian yine kanla temkinli bir şekilde uzandı ama duvardaki belli belirsiz titreyen meşale dışında hâlâ Öz'e dair hiçbir iz yoktu. İç çekti.

"Devam et," diye fısıldadı. "Sadece dikkatli ol."

Yeni tünele girdiler ve aşağı inmeye başladılar, Davian minnetle yanlarından geçtikleri ilk meşaleden biraz Öz aldı,

kaslarındaki ağrıyı hafifletiyordu. Patika önce yavaş yavaş aşağı doğru iniyordu ama bir dakika sonra giderek dikleşen bir eğime dönüştü. Ayağının altındaki kaya nemli ve tehlikeli derecede pürüzsüzdü, yüzeyin her pürüzlü kenarını aşındırmış gibi görünen sayısız derin çizik nedeniyle öyle görünüyordu. Davian yürürken bir elini duvara dayadı, botları tutunacak yer bulamadığı için birkaç kez kaymasına ramak kalmıştı. Ishelle de bir kez tökezledi, sadece Fessi yokuşun üstesinden zorlanmadan gelebilmiş gibi görünüyordu.

Mağaradan gelen ürkütücü iç çekme sesi, Davian'ı rahatlatan su şırıltısı gittikçe yükselirken azalmaya başladı. Bir dakika sonra koridor açıldı, sola doğru alçalarak yukarıdan bir yerden çıkan ve patikanın yanından akmadan önce küçük bir şelale oluşturan bir akarsuyu ortaya çıkardı. Davian yakındaki bir meşalenin ışığında suyun temiz ve saf göründüğünü görebiliyordu.

"Dikkatli ol," diye uyardı Fessi. "Bunu bilmemize imkân yok-"

Davian ve Ishelle dizlerinin üzerine çöktüler ve avuç avuç su alıp içtiler.

Davian Fessi'ye mahcup bir gülümsemeye, "Sorun değil," dedi. Onun bakışları karşısında omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, olmasaydı daha ne kadar ileri gidebilirdim emin değilim."

Fessi iç çekti ama başını sallayarak onlara katıldı. Hepsi kana kana içtikten sonra Davian duvara yaslanıp memnun bir iç çekti, kayaya bastırıldığı avucundaki tuhaf nemi görmezden geldi. Yine de bir an sonra kaskatı kesildi.

"Sessiz olun." Diğer ikisine bir elini kaldırdı. "Bunu duyuyor musunuz?"

Tünelden aşağıya doğru -az önce geldikleri yöne doğru- garip, sert bir kazıma sesi yankılanıyordu.

Ve giderek daha da yükseliyordu.

Fessi bir eliyle Davian'ı, diğer eliyle de Ishelle'i tuttu ve gözlerini sıkarak kapattı.

Sesler -geçitten gelen cızırtılar, meşalenin çıtırtısı ve suyun şırıltısı- kayboldu. Davian dereye baktı, suyun şimdi ne kadar yavaş aktığını görünce etkilendi; suyun gerçekten hareket ettiğini görebilmek için konsantre olması gerekiyordu.

"Daha aşağıya mı?" diye sordu sessizce.

Ishelle omuz silkti ve Fessi de onun bu hareketini taklit etti. "Çok fazla seçenek yok," diye gözlemledi, konsantrasyondan sesi kısılmıştı.

Yola koyuldular, hızla yürüyorlardı. Birkaç dakika sonra patika

Davian yakından incelediğinde başka bir tünel olmadığını, daha ziyade büyük bir odaya açılan kısa bir geçit olduğunu fark etti. Diğerlerine işaret etti.

"Tuzağa düşeceğiz," diye gözlemledi Fessi.

"Ama gelen her neyse geçip giderse çıkabiliriz. Gemese bile saklanabileceğimiz bir alan ve zaman balonunu koruyabilirsek manevra yapabileceğimiz kadar yer var." Dudaklarını endişeyle yaladı, yaklaşan şeyle aralarına fazla mesafe koyamayacaklarının farkındaydı. "Her şekilde riskli ama bu en azından bize bir şans veriyor."

Fessi yüzünü buruşturdu ama başını eğdi. Endişe verici bir şekilde gözlerinde yeniden mesafeli bir bakış belirmeye başlayan Ishelle de gözlerini kırpıştırdı ve sonra başını salladı.

Aceleyle odaya girdiler. Meşalelerle iyi aydınlatılmıştı, ancak hava dışarıdakinden bile daha bayattı.

Fessinin irkildiğini hissetti; döndü ve odanın köşesinde sessizce duran fiğre neredeyse kendisi de bir küfür savuracaktı.

"Kader," mırıldandı, başını hüzünle sallayarak.

Sanki giyiliyormuş gibi düzenlenmiş ama boş olduğu belli olan bir zırh takımıydı. Davian küçük siyah plakaları, boşluksuz miğferi, yüzün olması gereken yere kazınmış tuhaf sembolü görünce ürperdi. Bu görüntüyü bir ömür boyu yetecek kadar görmüştü.

Fessi onu zamanında bıraktığında biraz tökezledi ve başını bu kafa karıştırıcı hissin etkisiyle salladı. O ve Ishelle diğer Augur'a soru dolu gözlerle baktı.

"Ben iyiyim. Sadece bizi buradan tekrar çıkarmak zorunda kalırsam diye biraz dinlenmeye ihtiyacım var," dedi Fessi zayıf bir sesle.

Davian başını salladı; tünelden gelen her kimse ya da her neyse yaklaşana kadar birkaç dakikaları olacaktı. Hayranlıkla odanın etrafına baktı. Zırhın yanı sıra, bir sandalye ve duvara dayalı bir masa vardı, üzerinde asılı duran fener sürekli yanıyordu. Masanın yüzeyine kğıtlar saçılmıştı.

Diğer köşede küçük bir yatak ve yanında bir kitaplık vardı. Birkaç saniye boyunca kaşlarını çattı ve sonra masaya doğru yürüdü, merakla üzerine eğilip dağınık sayfalardan birini okudu.

Bir süre sonra gözlerini kğıttan ayırmadan diğer ikisine dalgınca işaret etti.

İnsansı görünümlerine rağmen eletai'ler bireysel olarak dar'gaithin ya da shar'kath ile aynı zekayı göstermezler. Tek'ryl'in akılsız içgüdüüne ya da bir al'goriat'ın doğuştan gelen vahşiliğine de sahip değillerdir. Yine de, doğal ışıktan ziyade çoğunlukla Öz ile görmelerini sağlayan aynı görüş geliştirmelerini paylaşıyor gibi görünüyorlar - belki de başkalarının tarif ettiği gibi "kokularını" daha iyi açıklıyor.

Ayrıca talimatları anladıklarına inanıyorum - ya da en azından kovan anlıyor. Birine bir emir verdiğimde genellikle hareket etmiyor ve anlayıp anlamadığından emin olamıyorum. Ancak daha sonra, başka bir eletayın görevi tamamladığını keşfedeceğim. Bu eletai işe daha uygun muydu, daha mı yakındı, yoksa sadece çalışma sırası o yaratığa mı gelmişti, bilmiyorum.

Ayrıca yaratıkların hafızalarının olduğunu ve bazılarının çok yaşlı olduğunu tespit ettim. Bugün, düzenli olarak yaptığım turlarda iletişim kurmaya çalıştığımda, çoğu her zamanki gibi konuşmama yanıt vermedi.

Ancak bir eletai bana bir soru sordu. Eradimicius adında bir adamı sordu. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak daha fazla konuşmayı kışkırtmak umuduyla iyi olduğunu söyledim. Eletai rahatlamış görünüyordu, savaştaki rolü hakkında konuşmaya devam etti. İlk başta, yaklaşık sekiz yüz yıl önceki İlerleme Savaşı'ndan bahsettiğini düşündüm; bu da onu çok eski yapıyordu. Ancak birkaç dakika sonra, aslında neredeyse üç bin yıl önce yapılan Devaed'in Birinci Darecian Savaşı'ndan bahsettiğini anladım. Darecialıların Venerate'e karşı getirdikleri olağanüstü makine ve silahlardan bahsetmesi ile çapraz referans yaptım ve bulabildiğim tek eşleşme buydu. Dışarıdan bakıldığında, bu eletai diğerlerinden farklı görünmüyordu. Bu, tüm niyet ve amaçlar için ölümsüzlük olan bir uzun ömürlülüğe mi işaret ediyor? Yoksa orijinal asimilasyon öldükten çok sonra da devam eden ortak bilincin bir etkisi mi?

Davian, duydukları kazıma sesiyle okumayı bıraktı

bilincine girmeden önce.

Kendisiyle birlikte kitap okuyan Fessi'ye bir göz attı ve sonra Ishelle'i bulmak için döndü.

Odanın içinde giderek artan bir panikle etrafına bakarken kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Nerede o?"

Fessi gözlerini kırptırdı, sonra etrafına bakındı. "I ..." Solgunlaştı. "Bir dakika önce buradaydı."

Diğer Augur onun kolunu kavrayarak sessizce odanın girişinden uzaklaştırdı. Masanın arkasına eğildiler, Fessi onu tutmaya devam ediyordu, belli ki her an zamanın dışına çıkmaya hazırdı.

Davian'ın kalbi küt küt atıyordu ama bunun ne kadarının kendisi, ne kadarının Ishelle için duyduğu endişe olduğundan emin değildi. Neden gitmişti? Başka bir baygınlık mı geçirmişti? Kazıma sesi yaklaştı, ağır ama sürekli, tünellerin sessizliğinde gök gürültüsü gibi.

Birkaç saniye sonra, sanki odanın girişinin dışından geliyormuş gibi durdu. Davian nefesini tuttu, kıpırdamaya cesaret edemedi, alnında yeniden oluşmaya başlayan boncuk boncuk terleri silmeye bile yanaşmadı.

Bir an geçti. Bir an daha.

Sonra öğütme tekrar başladı, bu sefer tünelin daha aşağısında kayboldu.

Davian ve Fessi ses tamamen kaybolana kadar hareket etmediler.

"Neydi o?" diye sordu Fessi usulca.

"Sanırım..." Davian birkaç hafta önce gördüğü imgelemi hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Sanırım bir dar'gaithin olabilir. O ses pullarının taşla sürtünmesinden kaynaklanıyor olabilir. Bu da daha önce gördüğümüz izleri açıklıyor."

Fessi ellerini saçlarında gezdirdi ve konuşurken sesi biraz titredi. "Şimdi ne olacak?"

Davian odaklanmak için elinden geleni yaptı, kan'ı tekrar kavrayana kadar el yordamıyla ilerledi. Geçitten geri döndüğünde, duyularının uzanabildiği kadarıyla hiçbir şey yoktu.

Yine de aşağıya doğru, Öz'ün en zayıf nabzı vardı. Sadece bir anlık bir görüntüsünü yakalamıştı ama bu yeterliydi; Ishelle ile son birkaç aydır onu tanımaması için çok fazla birlikte eğitim görmüşlerdi.

"Dar'gaithin -ya da her neyse- Ishelle ile aynı yöne gidiyor," dedi suratsızca. İç çekerek alnını ovuşturdu. "Hazır mısın?"

Fessi yüzünü buruşturdu ama bir süre sonra Davian'ı rahatlatacak şekilde kararlılıkla başını salladı.

Odadan sessizce çıktılar ve Ishelle'in peşinden giderken çıkan hafif gıcırdama sesini takip .

Daha derinlere.

Bölüm 44

Asha kuzeye bakan duvarın üzerinden Sınır'ın titreşen formuna dalgın dalgın bakıyor, arada sağa dönüp yükselen güneşe giderek artan bir dehşet duygusuyla bakıyordu.

Arkasında, Erran'ın nöbetine yeniden katıldığını hissetti. "Hâlâ bir şey yok mu?" diye sordu genç adam onun yanında karakolun korkuluğuna yaslanırken.

Asha sadece başını salladı ve aşağıdaki uçsuz bucaksız boşlukta hareket eden herhangi bir şeyi seçmeye çalıştı. Davian ve Fessi saatler önce Ishelle'in peşinden gitmişlerdi; şimdiye kadar ya diğer Augur'la ya da yardım getirmek için çoktan dönmüş olmalıydılar.

"Daha ne bekleyeceğiz?" diye sordu sessizce.

Erran avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu. "Gittiğimiz anda Geladra ve diğer Yöneticiler Torin'in söylediklerine aldırmandan bizi durdurmaya çalışacaklardır." Omuz silkti ve omzunun üzerinden biraz uzakta duran iki Yöneticiye baktı. Bir saatten fazladır onları izliyorlardı ve şüphelerini gizlemeye çalışmıyorlardı. "Elbette *yapamazlar*, ama bu bizim ayrılmamızın Torin için işleri daha da zorlaştırmayacağı anlamına gelmiyor."

Asha acımasızca başını salladı. Geladra, Fessi ve Davian gözlerinin önünden kaybolduktan sonra yarım saat boyunca tartışmış ve sadece Wirr'in sonunda ortaya çıkıp müdahale etmesi Yöneticilerin Erran ve Asha'yı karakolun alt hücrelerinden birine kapatmaya çalışmasını engellemişti.

Arkadaşının Yöneticiler'le diplomatik olarak ilgilenme konusundaki etkileyici sakinliğine rağmen Asha, Wirr'in annesini buradaki tehlike konusunda ikna etmek için kaybedeceği bir savaş verdiğini söyleyebilirdi. Yüzbaşı Muran'ın geldiğinden bu yana gördüklerini olduğu gibi anlatması, karakolda görevli diğer askerlerin ve bazı Üstün Yeteneklilerin söyledikleri, sadece Kontrol ve Augur'ların gözetim eksikliği hakkında karanlık ve şüpheli mırıldanmalarla sonuçlanmıştı. Asha, Devaed'in Yasaklılarından birini kendi gözleriyle görmeden Geladra'nın ikna olabileceğinden şüphe etmeye başlamıştı.

Asha içini çekerek Wirr'in annesini şimdilik aklından çıkardı. "Anladığım kadarıyla hâlâ onlarla iletişime geçemiyorsun?"

Erran başını salladı. "Çok şaşırtıcı değil. Uzun mesafelerde zor olabilir, özellikle de aktif olarak iletişim kurmaya çalışmıyorlarsa," diye açıkladı, ancak bunu söylerken kaşlarını çattı. "Eğer onlar da bağlantı kurmaya çalışıyorlarsa çok daha kolay oluyor. Bildiğim kadarıyla bunu yapmaya çalışmadılar."

Birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra Asha tekrar Yöneticilere doğru baktı. Hâlâ yakından izliyorlardı ama duyma mesafesine yakın değillerdi. Yine de sesini alçalttı.

"Wirr'e neler anlatmalısın. Elocien ile."

Erran gözlerini kırptırdı, kadının ne dediğini anladığında tüm vücudu gerildi. "Hayır."

"Ona sen söyleyebilirsin, yoksa ben söylerim." Asha Erran'ın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Üzgünüm Erran, ama o benim arkadaşım. Hiçbir şey bilmediğinde, bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Ama ona yalan söylemeyeceğim."

"Beni öldürecek."

"Kızacak," diye kabul etti Asha acımasızca, "ama Wirr'i tanıyorum. Burada hepimizin yaptığı şeye inanıyor ve nefret etse bile bunu neden yaptığını biliyor. Ona güvenmeyebilirsin, ama *bana* güven. Eğer önce ona gidersen

-eğer haber senden gelirse- o zaman herkes için daha iyi olur." "Haklı olsanız bile, Geladra o kadar nazik olmayacaktır."

"Geladra'ya asla söylemez." Asha bu sözleri kendinden emin bir şekilde söyledi. "Senin için söylemesi kolay." Erran bir an sessiz kaldı, açıkça itirazına rağmen onun sözlerini dikkate aldı. Yavaşça başını salladı. "Ama sanırım tam olarak aynı fikirde değiller," diye kabul etti sonunda.

"Sadece bir düşün. Hemen şimdi olmak zorunda değil." Asha omuzlarını dikleştirdi ve aşağıdaki boş düzlüklere doğru acımasızca baktı. "Öte yandan Davian ve Fessi..."

Erran alnını ovuşturdu. "Anlaştık. Sadece küçük sıçramalar yapabildiğimin farkında ol. İkimiz için de bir zaman balonu oluşturuyorsam en fazla birkaç dakika yürüyebilirim. Onlar gittiğimizi anlamadan önce patikanın ancak yarısına kadar inebiliriz."

Asha omuz silkti. "Sanki bizi yakalayabileceklermiş gibi."

Erran sonunda bir şeyler yapabildiği için en az Asha kadar rahatlamış görünerek sırıttı. Yöneticilere dönerek onlara hoş bir tebessümle başını salladı ve Asha'yı neşeli, centilmen bir tavırla kolundan tuttu.

Ağaçlardan düşen yapraklar aniden yavaşladı ve Yöneticiler donmuş gibi göründüler, Erran'ın kendilerine doğru hareketini sindirirken yarı kaşları çatık yarı şaşkındılar. Erran ve Asha onların yanından geçtikten sonra aceleyle kuzey kapısından geçip aşağıdaki düzlüklere inen basamakları tırmanmaya başladılar.

Tahmin ettiği gibi, Erran'ın yolun yarısında mola vermesi gerekmişti; zaman tekrar onlara çarptığı anda, Asha yukarıdan gelen öfke çılgınlıklarını duyabiliyordu. Uçurumdan yukarıya baktı ama henüz hiçbir hareket görünmüyordu. Yöneticiler onların kaybolduğunu biliyordu ama henüz nereye gittiklerini anlayacak zamanları olmamıştı.

Sonraki yarım saat yavaş bir şekilde Sınır'a doğru ilerlediler, Erran zaman içindeki geçişlerini değiştirirken çoğunlukla iki ya da üç dakikalık patlamalar yaptılar, sonra arada bir dakika dinlendiler. Asha , uçurumdan aşağıya doğru ilerleyen Yöneticiler'i görebiliyordu ama kısa süre sonra noktadan biraz daha fazlası haline gelmişlerdi. Erran'ın yeteneği sınırlı da olsa, Asha'yla birlikte takipçilerini kolayca geride bıraktıkları anlamına geliyordu.

Asha ufku Davian ve Fessi'nin nereye gittiğini gösterebilecek bir şey - herhangi bir şey- için taramaya devam etti ama ufuk tekdüze bir şekilde düzdü, sadece onlar yaklaştıkça görüş alanını daha fazla kaplayan ilerideki enerji seli tarafından kırılmıştı. Erran sessizdi, onları mümkün olduğunca çabuk oraya ulaştırmaya odaklanmıştı ama önemli bir şey görmediği de açıktı.

Sonunda Sınır'ın tam dibine vardılar, Asha kulaklarını rahatsız edici, sürekli uğultuya karşı ovuşturdu. Gözlerini kısarak, gün ışığında bile uzun süre doğrudan bakmanın zor olduğu, mavi-beyaz enerjinin parıldayan, titreşen duvarına hayretle baktı.

"Onlardan iz yok." Erran da duvara bakarken kaşlarını çatıyordu ama belli bir noktaya odaklanmış gibi görünüyordu. "Fessi'nin bu tarafa doğru geldiğine yemin edebilirdim ama..."

Asha dikkatini ona çevirdi. "Ne oldu?" Ses tonundaki endişeyi duyabiliyordu.

"Ben sadece..." Erran'ın kaşları daha da çatıldı. "Davian sana bulduğumuz kapıdan bahsetti mi?"

"Evet."

"Şey... Buranın olması gereken yer olduğunu düşünmüştüm. Ben Aslında burada olduğundan *oldukça eminim*."

Asha, Erran'ın söylediklerini düşünürken sessiz kaldı. "Yani

bizi doğru yere götürmedin mi?"

Erran tereddüt etti, sonra yavaşça başını salladı.

"Hayır," dedi usulca. "Yani sanırım gitti."

Erran ve Asha, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde sessizce yürüyorlardı.

Asha ara sıra sol tarafındaki Sınır'a bakıyor, Davian'ın bir şekilde kendini Sınır'ın arkasında sıkışmış bulup bulmadığını tekrar merak ediyordu. Erran defalarca Davian ve diğer ikisine bir şey olmayacağı konusunda ısrar etmişti ama bu güvenini destekleyecek gerçek bir gerekçesi yoktu. Davian en son Sınır'a doğru gidiyordu. Bir kapı vardı ama şimdi yoktu ve Davian ile diğerleri kayıptı.

Bu bir tesadüf olsa bile, Asha'nın görmezden gelemeyeceği kadar büyük bir tesadüftü.

Erran aniden, "Yöneticiler pes etti," diyerek onu hayal aleminden kopardı.

Asha omzunun üzerinden bakınca arkalarında sadece boş, cansız bir alan gördü. Bir süre boyunca Yöneticiler onlara yetişmek için ellerinden geleni yapmışlardı ama Erran aralarına daha fazla mesafe koymak için ara sıra hız patlamaları yapmaya devam etmişti. Belli ki bu Galadra'nın uşaklarını takiplerinin anlamsızlığına ikna etmeye yetmişti.

"En azından bu da bir şeydir." Yöneticiler pek de tehdit oluşturmuyorlardı ama Asha onları Erran'la şu anda gittikleri yere götürmek de istememişti.

Bir an için gözlerini kapadı, konsantre oldu ve bu kadar çok gücün bu kadar kolay erişilebilir olması hissiyle biraz titredi. Deilannis'ten beri biraz böyleydi ama dün gecedен sonra her şey... ne zaman odaklansa *karıncalanıyordu*, artık o kadar çok Öz mevcuttu ki, herhangi bir anda onu kullanmamak neredeyse daha zordu. Uyumamasına rağmen yorgun bile değildi; bunun yerine daha keskin hissediyor, daha uzağı görebiliyor, daha önce hiç olmadığı kadar çok şey hissedebiliyordu.

Caeden'in Lyth'i Sifon'a bağlamayı başardığından hiç şüphesi yoktu. Bu aynı zamanda, çok rahatsız edici bir şekilde, artık onu Kol'u aktive etmekten alıkoyan hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Birkaç saattir yürüyorlardı, Asha'nın Gölgeler'in nerede dair sezgilerini takip ediyorlardı.

Sınır, ama hâlâ onunla saçlarındaki yüksek kayalıklar arasında uzanan düz, ıssız vadideydi. Kol'u bulma zamanının geldiğine karar verdikten sonra Erran onunla gelmekte ısrar etmişti ve Asha kendisine eşlik ettiği için minnettardı.

Ayrıca onu suçlayamazdı da. Erran'ın Elocien'i kontrol ettiği dönemle ilgili ayrıntıları hiç sormamıştı -ne kadarı tamamen Erran'a aitti, ne kadarı sadece onun etkisiydi- ama Geladra'yla ilişkisinin garip olmaktan başka bir şey olduğunu düşünemiyordu.

Asha aniden durakladı ve burnundan derin bir nefes aldı.

"Tuz," dedi Erran dalgınca. "Sanırım okyanusun yakınındayız."

Asha şaşkınlıkla ona baktı. Coğrafyası en iyi ihtimalle kabaydı ama kıyıdan bundan daha uzakta olduklarını düşünmüştü.

"Zaten Gölgeler'in saklandığı yere neredeyse vardık," diye gözlemledi.

Öğleden sonra güneşinin sıcaklığına rağmen hava serinlemeye devam ediyordu ve çok geçmeden Asha batıdan esen deniz meltemini kolayca fark edebildi. Birkaç derin nefes aldı ve yürürken bir an için gözlerini kapattı. Caladel'den beri böyle bir hava solumamıştı.

Çok geçmeden sağ tarafındaki kayalıkların giderek alçaldığını fark etti. Uzakta mavinin parıltısı vardı ve martıların sesini duyabiliyor, hatta daireler çizerek süzülen küçük siyah noktaları görebiliyordu. Birkaç dakika sonra kıyıya vuran dalgaların hafif sesi duyuldu ve ayaklarının altındaki sert toprak önce şeyle kaplandı, sonra yavaş yavaş yerini yumuşak beyaz kuma bıraktı.

Okyanustaydılar.

Asha, kıyıdan denize doğru kesintisiz bir şekilde devam ederek suya dalan Sınır'a hayranlıkla baktı. Yine de dalgalara karşı fiziksel bir engel oluşturmuyor gibiydi, dalgalar yan tarafına çarpmak içinden geçiyordu. Asha'nın alışkın olduğu alçak tını burada daha da yüksekti ve suyun derinliklerinden periyodik olarak gelen mavi-yeşil enerji parıltıları, arkalarındaki ufku altına batan güneşle daha da belirgin hale geliyordu.

Kumların arasından su kenarına doğru ilerlerken Asha kaşlarının hissetti. Gölgeler her zamankinden daha yakındı... onları *görebiliyordu*... ama yine de onlara dair hisleri hâlâ doğuda olduklarını söylüyordu.

Denizin dışında bir yerde.

"Yani...?" Erran yavaşlamış, yollarının doğrudan suya doğru gittiğini fark etmişti. Orada bir binanın kalıntıları vardı.

İskele ileride, iskelenin kendisi gitmiş ama iki taş sütun hâlâ kumdan çıkıntı yapıyor. Yine de tekne yok ve kayda değer başka bir şey de yok.

Asha başını salladı, gözlerini kısarak biraz daha uzakta herhangi bir kara belirtisi olup olmadığını görmeye çalıştı. Yine de hiçbir şey göremedi. Sınır suyun içinden geçerken titreşiyor ve çatırdıyordu, Talan Gol'ü gizliyordu ama muhtemelen kıyı şeridini takip ederek uzanıyordu. Sağ tarafta boş bir kumsal vardı ve güneydoğuda, Asha ufukta sahilin geriye doğru kıvrıldığı uzak kara parçalarını görebiliyordu. Ama Gölge o yönde değildi.

Suyun kenarına ulaştığında kaşlarını çatı ve Erran şaşkınlıkla onu izlerken botlarını çıkardı. Sonra buz gibi suya doğru birkaç adım attı ve doğruya doğru baktı.

Hiçbir şey yoktu. Alacakaranlık hızla geceye dönmesine rağmen görüş mükemmeldi ve ona tek gösterdiği mavi, düz bir ufuktu.

"*Buradalar,*" dedi hayal kırıklığı içinde, eliyle dalgaları işaret ederek. "Onları hissedebiliyorum, Erran. Onları *görebilmeliyiz.*"

"Ah." Erran'ın sesindeki belirsizlik çok açıktı, rahatsız ediciydi ama Asha onu suçlayamazdı. "Nasıl... ne kadar eminsin?"

Asha gözlerini kapadı ve işaret etti. "İşte orada. Bir grup Gölge, şu ana kadar hissedebildiklerimin en büyüğü." Güneybatıda başka bir grup daha vardı -hâlâ Ilin Illan'da olduklarından şüpheleniyordu- ve diğerleri de ülkenin dört bir yanına dağılmıştı. Ama burası, *burası*, Nethgalla'nın gitmesini istediği yeri. Bundan emindi.

Gözlerini tekrar açtı ve mesafeyi ölçmeye çalıştı. Bulundukları yerden belki de bin fit uzaktaydı, Sınır'ın kendisinden çok uzakta değildi, ancak açıkça Sınır'ın bu tarafındaydı.

Erran onun gösterdiği yöne baktı, hâlâ kuşkulu görünüyordu. Sonra homurdandı.

"Bekle. Haklısın. Orada bir şey *var,*" dedi yavaşça. "Sanırım... Sanırım Kan tarafından gizlenmiş. Nereye bakacağımı söylemeseydin hiç fark etmezdim; Sınır'a o kadar yakın ki onun bir parçası gibi görünüyor. Ama... etrafındaki diğer her şeyden farklı." Kaşları çatıldı. "Yine de çok uzakta."

Asha tereddüt etti, sonra pelerini çözdü.

Erran gözlerini kırptırdı. "Um..." Asha gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca hızla arkasını döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzmek." Asha güçlü bir yüzücüydü ve Caladel'de denizde bolca vakit geçirmişti. Erran'a sırtıttı. "Merak etme. Ben

hepsini çıkarıyorum." Tereddüt etti. "Geliyor musun?"

Erran bir kakhaha attı. "Hayır. *Hayır*. Bana göre değil." Başını sertçe salladı ve güvensizce dalgalara baktı. Sonra kaşlarını çattı, yakındaki sütunlardan birine çıktı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Sadece... biraz bekle. Yüzmene gerek kalmayabilir."

Asha durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada bir şey var. Bir kan mekanizması. Aktive edilebilen bir şey."

Asha yutkundu. "Belki de önce ne işe yaradığını bildiğinden emin ol-"

Suda kobalt rengine bir ışık çizgisi belirdi, buna Asha ve Erran'ın hemen kulaklarını kapatmasına neden olan keskin bir sızlanma sesi eşlik etti. Uzaktaki kayalıklardan martılar ters yöne doğru havalandı ve Erran sendeleyerek geri çekildi, gözleri yaklaşan karanlıkta soğuk, parıldayan maviyi kırıyordu.

Ses kesildi ve bir an için sessizlikten başka bir şey yoktu.

Sonra bir çarpışma oldu ve bir su seli ışıldama çizgisi boyunca havaya fıskırdı, vurgulanmış spreyleri atmosfere savurdu. Dalgalar kıyıya çarpıp onu beline kadar ıslatırken ve neredeyse ayaklarını yerden keserken Asha geriye doğru dans etti. Akıntı tarafından dengesini kaybederek sürüklenmekten zorlukla kurtuldu.

Sonunda olanları anlayabilecek kadar kendine geldiğinde, keskin bir nefes aldı.

Alacakaranlığın zayıf ışığında, pürüzsüz çelikten pırıl pırıl bir patika şimdi kumsaldan çıkıntı yapıyor, suyun üzerinde görebildiği kadar uzanıyordu. Birbirine bağlanmış çok sayıda plakadan oluşuyor gibi görünüyordu, her biri onu yerinde tutan parlayan mavi Öz tarafından hafifçe çizilmişti, ancak Asha'nın yolun bir bütün olarak konumunu nasıl koruduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sağlam ve güvenli görünmesine rağmen, sadece ilk çift sütuna bağlıydı; aksi takdirde, su seviyesinden birkaç metre yukarıda asılı duruyordu.

"Kaderler," diye mırıldandı Erran, afallamış bir halde. Asha'ya döndü ve utangaç bir tavırla omuz silkti.

Asha yanıt vermedi, gözlerini kısarak bir süre daha parıldayan patikaya baktı. Metalden yapıldığı belliydi ama yine de suyun altından çıkmıştı. Paslanmış ya da en azından rengi solmuş olmalıydı. Bunun yerine, yeni dövülmüş bir bıçak gibi parlıyordu.

Elbisesinin düğmelerini yeniden iliklerken dikkatle yaklaştı.

gömleğini giydi, sonra tereddütle ayağını ilk tabağa koydu.

Ağırlığının altında hafifçe esnedi ve yarı yarıya köprünün şiddetle suya geri çökmesini bekleyerek geri çekildi. Yine de plaka düşmedi; nefes verdi ve tekrar denedi, bu sefer tüm ağırlığını ona verdi. Sanki bir hava bulutunun üzerinde duruyormuş gibi metalde garip, yaylı bir hareket vardı ama dayanıyordu.

Dönüp Erran'a küçük, rahatlamış bir gülümseme gönderdi. "Görünüşe göre yüzmek zorunda kalmayacağız," diye neşeyle gözlemledi.

Erran güvensizlikle köprüye baktı. "Belki de."

Asha ona gözlerini devirdi. "Eğer öyle bir şey olursa, seni kurtarırım," dedi sertçe. "Söz veriyorum."

Erran homurdandı ama sonunda iç çekti ve başını salladı. "Sanırım buraya kadar geldik."

Tedbirli bir şekilde yanına yaklaştı - ilk adımını atarken beklentiyle yüzünü buruşturdu, ancak istenmeyen bir şey olmadı - ve sonra yavaşça asılı metalik platform boyunca yürümeye başladılar.

Yolculuğu gergin bir sessizlik içinde yaptılar, belki on dakika boyunca sahilden uzaklaştılar, gerçi Erran dengesini korumaya bu kadar kararlı olmasaydı çok daha kısa sürerdi. Yine de Asha onu çok fazla suçlayamazdı. Kıyıdan uzaklaşır uzaklaşmaz rüzgâr hızlandı, yüzlerine doğru serpintiler savurdu ve aşağıdaki dalgaların tehlikeli bir şekilde kabarmasına neden oldu. Beyaz uçlu tepeler zaman zaman patikanın kenarlarından sızmakla tehdit ediyordu ama neyse ki su çeliğe çarpmadan hemen önce buharlaşıyor gibiydi. Asha ayaklarının altındaki zeminin de şaşırtıcı derecede sağlam olduğunu ve endişelendiği kayganlıktan eser olmadığını görmekten memnun oldu.

Asha tam köprünün gerçekten bir sonu olup olmadığını merak etmeye başlamışken, ileride bir şey parıldamaya başladı.

"Erran." Arkasındaki genç adam cevap vermeyince, gözleri hâlâ ayaklarının altındaki patikaya sabitlenmiş bir şekilde, içini çekti. "Erran."

"Ne?"

"Şunu görüyor musun?" Asha yüzündeki spreyi sildi, rüzgâr saçlarını savuruyordu, Sınır'ın gürültüsü kulaklarında hâlâ rahatsız edici bir şekilde çınılıyordu. Bir dakika önce açık alan olan yerde şimdi bir şey vardı. Karanlık bir şekil, bir gölge.

"Anlıyorum." Erran'ın ses tonu sıkıntılıydı. "Doğruca ona doğru gidiyoruz." İlerlemeye devam ettiler. İlerideki karanlık lekeler yavaş yavaş katılaştı,

kayalara ve onların ötesinde dağınık ağaçlara dönüşüyor.

Bir kıyı.

Bir dakika sonra anakaradakilerle aynı görünen iki sütunun arasındaki metal plakalardan dikkatle ve inip kumun üzerine çıktılar.

"Burada koca bir *ada* var." Erran'ın ses tonu hayret vericiydi. "Kan tarafından saklanmış."

Asha etrafına bakınırken abartmadığını fark etti. Burası sadece birkaç ağacın bulunduğu küçük bir kum tepesi değildi. Kumsal, görebildiği kadarıyla Sınır ile aynı seviyede . Orman sıkı ve uzakta, akşamın geç saatlerinde ufuk çizgisinden yükselen bir dağa çok benzeyen bir şey gördü.

Arkalarından ani bir gürültü geldi. Asha arkasını döndüğünde metalik köprünün sökülmeğe başladığını gördü, sonra da ortaya çıkışına eşlik eden aynı sızlanma sesiyle okyanusa geri daldı.

Erran sahneyi endişeyle izledikten sonra aceleyle en yakındaki sütuna doğru ilerledi. Gözlerini kapatıp elini bir süre direğe dayadıktan sonra nefes verdi.

"Diğer kıyıda kiyle aynı," dedi. "Geri dönebilmeliyiz."

Asha ona rahatlamış bir şekilde başını salladı, sonra da kumsalın geri kalanını incelemek için döndü. O iki sütunun ötesinde hiçbir yapı, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Sadece dalgaların kabarışında yansıyan Sınır'ın sabit, ürkütücü parıltısı vardı.

Birkaç dakika odaklandıktan sonra Erran'a işaret etti.

"Gölgeler bu tarafta," dedi iç kısımları işaret ederek.

Erran başını salladı ve şikâyet etmeden onu takip etti. Sık ağaçlı ormanda çoğunlukla sessizlik içinde ilerlediler, giderek uzaklaşan okyanus ve çalılıkların kırılması tek seslerdi. Gece artık iyice çökmüştü; neredeyse dolunay olan ay çabuk yükselmiş olsa da, Asha hâlâ kendini dallara ve köklere takılırken buluyordu. Birkaç dakika bocaladı ama sonunda Öz'üne dokunarak önlerine küçük bir ışık topu gönderdi.

"Bu akıllıca mı?" diye mırıldandı Erran.

Asha omuz silkti. "Bileğimi kırmaktan iyidir."

Onlar ilerlerken kaşlarını çattı ve daha önce karanlık tarafından gizlenmiş olan siyah yara izli yaprakların garip bölgelerini fark etti. Sanki ağaçların arasında birkaç farklı yerde ateş yakılmış ama çok fazla zarar vermeden tekrar söndürülmüş gibiydi. O

Elini tekrar yanmış bir gövdeye sürdü, parmakları isle kirlenmişti.

Gördüğü manzara karşısında başını salladı ama adanın merkezi olduğundan şüphelendiği yere doğru ilerledi. Kumsaldan gördüğü dağ ufukta belirmeye başlamıştı, şimdi ay ışığıyla belirginleşiyordu. Bu yönde ilerlemeye devam ederlerse, dağın eteklerine varmaları uzun sürmeyecekti.

"Binalar," dedi Erran aniden, ilerideki ağaçların arasından görünen ay ışığıyla aydınlanmış taş çatılara doğru başını sallarken sesi kısıktı. "Yaklaştık mı?"

"Çok." Asha başını hafifçe yana çevirdi. "Görünüşe göre -"

Yapılardan birine yakın bir yerden bir ışık parıltısı geldi ve Asha içgüdüsel olarak Erran'ın üzerine atılarak onu yere düşürdü.

Bir an sonra ince, yakıcı bir kıızıl ateş patlaması ağaçları baş hizasından yardı ve huzurlu ormanı anında gürleyen bir cehenneme çevirdi. Patlamanın gövdelerini parçaladığı ağaçlar etraflarına yıkıldı; Asha yanan kalın bir dalın bir an önce bulunduğu yere çarpmasıyla yana yuvarlandı.

Rezervine dokundu, ilk kez çektiği Özü sınırlamaya çalışmadı.

şaşırtıcı derecede kalın bir enerji kubbesi oluştu, üzerine düştükçe daha fazla yanan dalı parçaladı, koza yoğun ısıyı anında azalttı. Asha yüzünü buruşturarak Erran'a baktı, kendi kollarının da su topladığını fark etmesine rağmen Erran'ın yüzünde küçük yanıklar olduğunu gördü. Biraz daha Öz çekerek ikisini de çabucak iyileştirdi, pusuya tepki vermenin kalp atışlarını hızlandırmasının acının çoğunu hafifletmiş olması onu rahatlatmıştı.

Kollarındaki kızgın deri bir kez daha yumuşayıp soluklaşırken yere baktı ve sol bileğinde oluşan siyah sembolü fark edince kalbi sıkıştı. Deilannis'ten beri Yedeği'nden çok fazla şey almaktan kaçınmayı başarmıştı ama artık kendini tutmanın bir anlamı yoktu. Mührü geri dönmüştü.

Erran inledi, başını şiddetle salladı ve sonra bir dirseğinin üzerine kalkarak etraflarını saran cehenneme gözlerini dikip baktı. "Teşekkürler." Asha'nın kubbesinin içine girmiş olan yanan bir odunu işaret etti ve alevler kayboldu.

Saf Öz'den oluşan oklar şimdi Asha'nın kalkanına yağıyordu. O

kaşlarını çattı.

"Bu ve Gölgeler. Onlar kullanarak onların Gemiler," o dedi hayal kırıklığı içinde.

Erran homurdandı, gözlerini rahatsız edici bir şekilde kısarak yanan, parlayan ormanın katliamına baktı. "Onlardan durmalarını isteyebilmemizin bir yolu var mı?" Asha derin bir nefes aldı, etrafındaki patlamaların dikkatini dağıtmasını görmezden geldi ve odaklandı. Gölgeleleri yakınında hissedebiliyordu -aslında Asha ve Erran'ın üzerine ateş ve yıkım yağdırmaya çalışırken siperin arkasına çömelmiş karanlık, belirsiz hatları görebiliyordu. Bu ana hatların içinde bireysel ve parlak bir Öz hissedebiliyordu. Bağlı

ona.

Konsantre oldu, sonra her figürde sadece küçük bir miktar kalana kadar onları boşalttı.

Orman ürkütücü bir sessizliğe gömüldü.

Asha, Erran'a başıyla hızlı bir uyarıda bulunarak kalkanını indirdi. Augur gözlerini kapattı; bir an sonra yanan odunların çıtırtıları kayboldu, etraflarındaki ateşler söndü, yerlerini sadece ay ışığında sürüklenen duman izleri ve zayıflamış bir dalın nihayet yere düşerken ara sıra çıkardığı sesler aldı.

Asha kolunu ağzına götürdü, yoğun dumanın ortasında öksürüyordu.

"Sana zarar vermek için burada değilim," diye bağırdı ormana doğru.

Tereddüt etti,

sonra iç çekti. "Bizi Shadraehin gönderdi."

Yanıt gelmeyince Erran'la birlikte temkinli adımlarla ilerledi, Erran ilerideki yanmış toprağın ısınısını emmeye dikkat ediyordu.

Sonunda, gri taş binaların arasında bir hareketlenme oldu.

"Olduğun yerde kal!"

Asha başını yana eğdi. Ses belli belirsiz tanıdıktı. "Shana?" Bu kadınla çok uzun zaman önce tanışmıştı.

Sığınak'ı ilk kez Ilin Illan'da ziyaret etmişti.

Ürkek bir duraklama oldu ve sonra kahverengi saçlı genç kadın ortaya çıktı, önünde tehditkâr bir şekilde bir Kap tuttuğu belliydi. Asha fazla endişelenmedi; Shana'nın ve yakınlarda saklanan diğer Gölgelelerin artık onlara saldırmak için yeterli Özleri yoktu.

Shana birkaç dakika boyunca Asha ve Erran'a kaşlarını çatarak baktı ve sonra gözleri büyüdü.

"Sen mi?" Şaşkınlıkla Asha'nın yüzüne baktı. "Ama... sen..."

Asha ona yorgun bir gülümseme verdi.

"Bir an için bizi öldürmeye çalışmayı bırakın, ben de her şeyi açıklayayım," dedi yorgun bir sesle.

Asha ve Erran dağın eteklerindeki küçük köye doğru götürülürken merakla etraflarına baktılar.

Sokağa lamba ışığı saçan kapı aralıklarından tedirgin gözlerle onlara bakıyorlardı, girişlerinin yarattığı kaos şüphesiz çoğu sakini uyandırmıştı. Buradaki binalar genel olarak kısa ve bodurdu, basit gri taştan yapılmışlardı, süssüz ama sağlam görünüyorlardı. Asha kenarda, ekin yetiştirildiği anlaşılan birkaç küçük bahçe gördü ve uzaklarda bir yerde bir köpeğin havladığını bile duyabiliyordu. Gölge'lerin burada sıkıntı içinde yaşamadığını görmek onu memnun etmişti.

"Bize neden saldırdınız?" diye sordu Shana'ya yürürken sessizce. Genç kadın Asha ve Erran geldiğinden beri pek konuşmamıştı; Asha'nın neden orada olduklarını açıklama teklifine rağmen Shana sadece kendisini takip etmelerini istemişti. Gölge'ler tarafından herhangi bir tehlikeye maruz kalmış gibi görünmüyorlardı -Shana onu görmekten oldukça mutlu bile görünüyordu- bu yüzden Asha ve Erran bunu kabul etmişti. Diğer Gölge'ler görünüşe göre ormanın kenarını korumak için geride kalmışlardı. Gerçi Asha tam olarak neye karşı olduklarından emin değildi.

Genç kadın soru karşısında omuzlarını devirdi ve Asha'ya gergin bir bakış attı. "Son birkaç haftadır geceleri ortaya çıkan... şeyler var," dedi huzursuzca. "Genellikle senin geldiğin yönden geliyorlar. Tehlikeliler; şimdiden birkaç kişiyi onlar yüzünden kaybettik." İçini çekti. "Birisi bir hareket gördü ve... şey, misafir ağırlamaya pek alışık değiliz."

"Bir şeyler mi?" diye sordu Erran.

"Canavarlar." Shana başını salladı. "Sudan sürünerek çıkıyorlar. Akreplere benziyorlar ama... büyükler. Kuyruklarındaki iğnelerin bir adamı delik deşik ettiğini gördüm." Son kısmı yumuşak bir sesle söyledi, anısı onun için hala acı verici bir şekilde tazeydi.

Asha yutkundu ve Shana'ya dönmeden önce Erran'la bir bakış alışverişinde bulundu. "Endişelenmeli miyiz?"

Gölge başını salladı. "Şimdiye kadar onları geride tuttuk." O

Yine de bakışlarını dik tuttu ve bu konuda daha fazla konuşmaya isteksiz görünüyordu.

Asha dudağını ısırды, sonra başını salladı ve şimdilik soru sormaktan vazgeçti. "Hepiniz buraya nasıl geldiniz?"

"Shadraehin bir tür Gemi kullandı. Ilin Illan'daki savaş sona erdiğinde, Mabet'ten bu adaya bir geçit açtı."

Asha, Scyner'dan bahsedildiğinde Erran'ın kaskatı kesildiğini gördü ama ona başını hafifçe sallayarak uyarıda bulundu. Scyner Kol'u öldürmüştü ve hem Asha hem de Erran bunun için onu adalete teslim etmeyi çok istiyordu. Ama şimdi suçlamalarda bulunmak, sorun çıkarmak davalarına yardımcı olmazdı.

"Demek hepinizi suçlu yaptı," dedi Erran, ses tonundaki küçümsemeyi gizleyemeyerek.

Shana savunmaya geçercesine başını salladı. "O bizi *kurtardı*. Ilin Illan'da kalsaydık ne olacağı hakkında bir fikrin var mı? Sence Yönetim bizim Gemileri kullanabilmemize nasıl tepki verirdi? Ya da diğerlerinin, bu konuda?" Kadın ona ters ters baktı.

"Çocuklar da seninle mi geldi?" diye sordu Asha, aniden Sığınak'ta gördüğü Echo'yu hatırlayınca kalbi küt küt atmaya başladı.

Shana'nın yüzü buruştu ama bu acıdan çok üzüntüden kaynaklanıyordu. "Neredeyse hepsi. Shadraehin Körlerin yeraltı mezarlarını kullandığını fark ettiğinde, ailelerimizi dışarı çıkarmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Kaçmak için zamanları olsun diye Körlerle *tek başına* mücadele etti. Bunu yaparken neredeyse ölüyordu." Yutkundu. "Ama... yine de. Herkes dışarı çıkamadı."

Asha nefes vererek başını salladı. Sığınak'a yaptığı son yolculuktan beri Gölgele'ın çocukları için en kötüsünden korkuyordu. Scyner'ın onları gerçekten Shana'nın iddia ettiği gibi kahramanca kurtarıp kurtarmadığından bağımsız olarak, çoğunun kaçtığını bilmek uzun zamandır duyduğu en iyi haberlerden biriydi.

Bir süre daha yürüdüler ve sonunda dağın eteklerinde, diğerlerinden ayrı bir binaya geldiler. Shana durakladı, sonra kapıyı tıklattı.

İçeriden bir kıpırtı geldi ve kapı açıldı. İçeriden gelen lamba ışığı ön taraftaki patikaya yayıldı ve Asha'nın hemen tanıdığı bir figürü siluet haline getirdi.

Adam bir esnemeyi bastırdı, sonra ona ve Erran'a kibarca başını salladı, yüz hatları açıkça görülebilecek şekilde öne çıktı.

"Merhaba Ashalia," dedi Scyner.

Asha savaş öncesi Augur'a bakarken birkaç saniye boyunca ölüm sessizliği oldu, durumu değerlendirmeye çalışırken kalbi çarpıyordu.

"Erran," dedi uyarırcasına, koluna dizginleyici bir el koyarak. Tutuşunun altındaki kaslar gergindi; arkadaşı kıpırdamadan durmuş, sıkılı yumruklarıyla Scyner'a bakıyor ve ağır ağır nefes alıyordu.

Scyner bir süre ikisini izledikten sonra Shana'ya döndü. "Teşekkür ederim Shana," dedi kibarca. "Misafirlerimizi şu andan itibaren ağırlayabilirim burada."

Shana başını salladı ve aceleyle uzaklaşmadan önce Erran'a geniş gözlerle baktı.

Scyner - bir zamanlar Jakarris adında olduğundan şüphelendikleri adam -Gölge'nin duyamayacağı bir yere gelene kadar bekledi ve sonra onlara döndü.

"Lütfen içeri gel," dedi sessizce. "Ben de sizi bekliyordum." "Sen bir katilsin." Erran kelimeleri tıslayarak söyledi, çenesi sıkılmıştı. "Sen bir arkadaşımı öldürdü."

"Öyleyim. Ben yaptım." Scyner kelimeleri sakın ve doğrudan söyleyerek Erran'ın bakışlarıyla buluştu. "şimdi intikam almak için beni öldürmeye çalışabilirsin - ya başarısız olup sen de öleceksin ya da başarılı olup tüm dünyayı tehlikeye atacaksın. *Ya* da nefretini bir kenara bırakabilirsin ve ben de Ashalia'ya hepimizi kurtarmak için tam olarak ne yapması gerektiğini açıklayabilirim."

Erran yumruklarını sıktı ve açtı, uzun birkaç dakika boyunca hareket etmedi. Yüzünde hayal kırıklığı ve öfke savaşıyordu.

Sonra omuzlarının sarkmasına izin verdi, duruşu nihayet değişti. Saldırған olmaktan ziyade temkinli olmaya başladı.

Asha tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi. "Güzel." Scyner başını salladı.

Döndü ve onları takip etmeleri için işaret ederek içeride kayboldu.

Binanın içi dışarıdan biraz daha sadeydi: bir halı, köşede bir yatak ve duvara dayalı birkaç sandalye bulunan tek bir büyük oda. Scyner oturdu ve diğer ikisine de gelmelerini işaret etti. Asha bir sandalye çekti ama Erran kapının yanında durdu, gözleri yaşlı adamdan hiç ayrılmıyordu.

Scyner içini çekti ama başıyla onayladı. Asha'ya döndü. "Tal'kamar Lyth'i bağlamayı başardı mı?"

Asha bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra homurdandı ve başını eğdi. "Madem bizi -ya da en azından birini- bekliyordunuz, o zaman neden Gölge'ler'e söylemediniz?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Peki nedir bu

Shana'nın bahsettiği canavarlar mı?"

"Onlara söylemedim çünkü özellikle sizin, Gemileri olan birkaç Gölge tarafından rahatsız edilmeyeceğinizi biliyordum. Ve başka kimse de hoş karşılanmadı." Scyner gözlerini kısarak ona baktı. "İkinci soruya gelince, tek'ryl'in ne olduğunu biliyor musun?"

Asha kaşlarını çattı ve Eski Din'deki hikâyeleri hatırlamaya çalıştı. "Dar'gaithin gibi," dedi sonunda. "İnsan ve hayvan arasında bir melez. Ama tek'ryl... sadece gemilere mi saldırıyorlar?"

"Hikayelerde bu şekilde anlatılıyorlar. Amfibiktirler." Scyner'in yüzünde tiksintiyle karışık bir ifade vardı. "Vücutları akrep gibi, altı bacaklı ama yüzmelerini sağlayan bir kuyrukları var. Tributary'yi aramak için bu adaya birkaç kez saldırdılar bile."

"Burada olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu Asha.

Scyner acımasızca başını salladı. "Bunun bilgi mi yoksa içgüdü mü olduğundan emin değilim ama Sınır'dan geçenlerin sayısı giderek artıyor ve hepsi de buraya gelmeye niyetli görünüyor. Tributary aktive edildiğinde, hem onlara karşı hem de işleyişine müdahale etmek isteyebilecek herhangi birine ya da başka bir şeye karşı kendi savunmasını yaratacaktır. Ama bu gerçekleşene kadar ..." Omuz silkti. "Gölgeleri bu yüzden buraya getirdik. Burayı savunmak için gerçekten güvenebileceğimiz tek grup onlar." Asha'nın itirazını engellemek için bir elini kaldırdı. "Şu anda neler olduğu hakkında çok şey biliyorlar - neden burada olduklarını, neyin tehlikede olduğunu. *Her şeyi* değil ama bunu körü körüne de yapmıyorlar."

Asha isteksizce ağzını tekrar kapattı. Gölgelerin bu şekilde kullanılması fikri hoşuna gitmemişti ama onun Rezervlerini tüketme yeteneğine şaşırmamış görünüyorlardı. Belki de Scyner doğruyu söylüyordu.

Erran şimdiye kadar sessizliğini korumuş, bakışları Scyner'in üzerinden hiç ayrılmamıştı. Ancak şimdi bakışları odanın köşesindeki masanın üzerinde duran bir şeye odaklanmıştı.

Aniden hareketlendi, yüz ifadesi dehşete düşmüş bir halde ona doğru yürüdü. "*Bu ne bu burada ne yapıyor?*" Küçük bir şeyi kapıp kaldırdı ,

Scyner'da sallayarak. Bir muska, altın, geniş kanatlı bir kartal tasviri.

"Onu taktığın çocuktan aldım, onu öldürdükten sonra," dedi Scyner. Bir an için titrer gibi oldu ve aniden tılsımı Erran yerine o tutmaya başladı. "Ona bir daha dokunma," diye ekledi acımasızca.

Erran'ın rengi soldu. "Rohin'i sen mi öldürdün?" Şaşkınlıkla başını salladı.

"Neden? Bunu giydiği sürece zararsızdı. Ve Fessi onu gönderenin sen olduğunu düşündü..."

Uzun, sessiz bir an boyunca Scyner'in elindeki tılsıma baktı, yüz ifadesi dehşet dolu bir anlayışa dönüştü. "Onu oraya *bunu* alabilmek için mi gönderdin?"

Scyner tılsımı cebine koydu. "Ben sadece sonunda onu takacağını gördüm, Erran. Tol'da neden olduğu sorunların... ayrıntılarını değil," dedi usulca, sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. "O bir canavardı, bunu ondan aldığımda fark ettim. İşine son verdiğim Augurlar arasında en az pişmanlık duyduğum kişi o."

Erran şaşkınlıkla başını salladı. "Neden ?"

"Çünkü olacaklar için buna ihtiyaç var."

Erran ona kaşlarını çatı. "Kol'un ölümü gerekli miydi?"

Scyner yorgun bir ifadeyle yüzünü ovuşturdu.

"Arkadaşınla o gece neler olduğunu gerçekten *hatırlıyor* musun?" diye sordu sessizce. "İsteseydim hepinizi o anda öldürebilirdim. Belki durumu daha iyi idare edebilirdim ama *arkadaşın bana* saldırdı. Oraya *yardıminızı* istemek için geldim. Belki de almam gerekenden daha güçlü bir şekilde almaya çalıştım ve belki de savunmamı ölümcül olmayan bir hale getirmek için daha fazla çaba göstermeliydim, ama ..." Başını iki yana salladı. "Al bakalım, evlat. Bana üç Augur sana saldırırsa, aynı şeyi yapmayacak kadar sakın ve dikkatli tepki vereceğini söylüyorsun?"

Erran sessizce ona baktı, çenesi sıkılı ve gözleri soğuktu. "Fessi burada olsaydı seni yine de öldürürdü."

"O zaman öyle olmaması büyük şans." Scyner Erran'ın bakışlarını tuttu. "Şimdi, Asha'ya buraya ne için geldiğinizi göstermeme izin verecek misiniz, yoksa bunu halletmemiz mi gerekiyor?"

Erran'ın dudağı öfkeyle kıvrıldı ama Asha ayağa kalktı ve ona doğru bir adım atarak elini yavaşça tekrar koluna koydu.

Erran bu dokunuş karşısında uzun ve sinirli bir nefes aldı, sonra kapıya döndü.

"Gidip şu kaderin lanetlediğı Kol'a bir göz atalım," dedi acı acı.

Asha tırmanışında durakladı, yollarını aydınlatan parlayan Öz uzaklaştı ve huzurlu manzaraya baktı

aşağıda.

Arkasında, Erran ve Scyner'in nefes nefese durduklarında küçük rahatlama iç çekişlerini duyabiliyordu. Dağın yamacına doğru kıvrıla kıvrıla çıkan basamaklar dikti ama en azından iyi yapılmışlardı ve çürüme belirtisi göstermiyorlardı; tırmanmak yarım saat kadar sürmüştü ama o, Erran ve Scyner şu anda zirvenin yarısından fazlasını aşmışlardı. Yine de Gölge olduğu zamanların aksine, fiziksel egzersiz... harika hissettiriyordu. Yorgun olmalıydı -hem saatin geç olmasından hem de efor sarf etmekten- ama bunun yerine kendini o sabah uyandığı zamanki kadar enerjik hissediyordu.

Diğer ikisine toparlanmaları için birkaç dakika verdi ve ay ışığının aydınlatığı çatılara, hafifçe sallanan ormana ve ötesindeki gümüşü dalgalara bakarak, göz alabildiğine uzanan parıldayan mavi-beyaz enerji perdesine baktı. İçindeki sınırsız gibi görünen güce rağmen, her şeyi içine çekerken bir şüphe titreşimi daha hissetmekten kendini alamadı.

Sanki bu hareket endişesini giderecekmiş gibi başını salladı ve Erran'a döndü. "Devam etmeye hazır mısınız?"

Erran hoşnutsuz bir homurtuyla karşılık verdi ama başını eğdi.

Tek sıra halinde yukarı doğru tırmanmaya devam ettiler, aşağıdaki ağaç tepeleri küçük görünmeye başlayana kadar dağın yamacında kıvrıla kıvrıla ilerlediler. Merdivenlerin tepesine yaklaştıkça Asha kendini daha da endişeli hissediyordu.

Bir asır gibi gelen bir süreden sonra nihayet kendini toparladı ve son birkaç basamağı iterek zirveye çıktı.

Platonun kenarında durmuş, ay ışığında gözlerini kısarak etrafına bakıyordu. Dağın diğer ucuyla arasında belki de yüz metre vardı, ancak aradaki boşluk açıkça düzleştirilmiş, geçilmesi kolay olacak şekilde düzleştirilmişti. Platonun kuzey ucunda, kuzey yüzü hariç her tarafı kapalı, çok sayıda iç içe geçmiş, kıvrımlı şekillerden oluşan küçük bir taş köşk duruyordu.

Asha diğer ikisinin yetişmesini beklemeden ona doğru yürüdü. Sınır'dan gelen parlak ışık içeriye görmeye yetecek kadar aydınlatıyordu.

Tributary dışında tamamen boştu.

Asha pürüzlü metalik ve siyah kütleye yaklaşırken adımları duraksadı, gölgelerin arasından ona doğru parıldayan kütlenin ayrıntılarını görmek için zorlandı. Ayağını köşkün ilk basamağına koydu, sonra Esans yapının kenarında canlanıp ışık saçmaya başlayınca tekrar irkildi

her şey açık.

Cihazı ilk kez tam olarak içine aldığında, ürpermekten kendini alamadı.

Pavyonun saf beyaz ışığıyla yıkanan Tributary, cilalanmış siyah gözleriyle ona baktı, tabut gibi açıklığı çevreleyen ağzı, sivri çelik dişleri her an üzerine kapanmaya hazır görünüyordu.

"Bu bir kurt kafası mı?" Asha inanamayarak sordu.

"Evet," diye onayladı Scyner arkasından sessizce. Döndüğünde onun metalik canavara baktığını gördü. "Bu bir çeşit imza. Uzun zaman önce, tüm Venerate'ler kendilerini bir anlaşmaya bağladılar. Kan kullanılarak yapılan silahlar ortaya çıkıyordu ve bundan kendi içlerinden kimsenin sorumlu olmadığından emin olmak istiyorlardı." Tehditkâr çelik kütlesine baktı. "Bu Tal'kamar'ın mührü," diye ekledi usulca.

Asha yutkundu. Bunu Caeden mı yapmıştı? Boyunun iki katı olan tehditkâr aygıtı yaklaştı. Sonra gözlerini kısarak tabut benzeri bölümün içine baktı ve arkadaki yüzlerce küçük deliği fark etti. "Ve bunlar..."

Scyner tereddüt etti.

"İğneler," dedi sonunda. "Derinizi delerler, vücudunuzu kendini iyileştirmek için Öz çekmeye zorlarlar... ama Tributary bu Öz'ün çoğunu kullanılmadan önce alır. Bilinciniz yerinde olsa da olmasa da sürekli bir enerji akışı yaratır."

Asha nefesinin daraldığını, paniğin ilk gerçek belirtilerinin ortaya çıktığını hissetti. "Peki ben olacak mıyım? Bilincim yerinde olacak mı?"

"Hayır." Scyner başını sertçe salladı. "Her ay, Değişim adı verilen bir şey için kısa bir süreliğine uyandırılacaksın - Sınır'ın yeniden ayarlanması gibi bir şey - ama hepsi bu. Geri kalan zamanda ya uyuyor olacaksın ya da zihnin bir dok'en içinde olacak."

"Bir dok'en mi?"

"Başka bir yerde olacaksın. Acıyı hissetmeyeceksin," dedi Scyner.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Scyner omuz silkti. "Kiminle çalıştığımı biliyorsun."

Sonunda nefesini yeniden toplamış olan Erran önce cihaza, sonra da dehşet içinde tekrar Asha'ya baktı.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Hayır, bunu yapmana izin veremem Asha. Bu... iğrenç." Meydan okurcasına her ikisine de baktı.

"Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum," dedi Asha yumuşak bir sesle.

Sanki sözlerini noktalamak istercesine garip, tiz bir çığlık sesi Sınır'ın her zaman var olan gürültüsünü aniden kesti ve Asha'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Kuzeye doğru döndü ve Sınır'ın *dalgalanışını* gözlerini dört açarak izledi. Bir an için soğuk Öz yarı saydam hale geldi; enerji duvarı aniden yerine oturup tekrar katılaşmadan önce ay ışığında okyanusun üzerinde yükselen uzak, cansız kayalıkları bir anlığına gördü.

Gözlerini sahneden ayırdı ve tekrar Tributary'ye baktı. "Bekle. Sadece bekle." Erran bir elini onun koluna koydu. "Davian, Fessi ve Ishelle hâlâ Talan Gol'de olabilir. Bunu yaparsanız, onları oraya mühürlemiş olursunuz."

"*Bunu zaten düşünmediğimi* mi sanıyorsun?" Asha sesini yükselttiğini fark etti ama umursamadı, o anda hissettiği tüm gerginlik ve kalp ağrısı bir anda kelimelere döküldü.

"gereken daha büyük bir iyilik var," diye araya girdi Scyner. Erran onun üzerine yürüdü. "Sen bu işe karışma!" diye hırladı.

Scyner gözlerini kırptırdı ama sonunda ellerini savunma pozisyonunda kaldırdı ve başını eğdi. "Nasıl isterseniz. Ama o ne derse desin olanları değiştiremez," diye ekledi Asha'ya.

Erran'ın kaşlarını çatmasına aldırmadan birkaç dakika onun bakışlarını üzerinde tuttuktan sonra dışarı çıktı.

Erran sesini alçaltarak Asha'ya yaklaştı. "İzin ver karakola geri döneyim. Zihinsel bağlantı aracılığıyla seninle iletişim halinde kalabilirim. Geri alamayacağımız bir şey yapmadan önce onlarla tekrar temas kurmaya çalışmama izin ver." Onun gözlerinin içine baktı. "Buradan neler olup bittiğini mükemmel bir şekilde görebilirsin. Eğer o şeyi aktive etmen gerekiyorsa... o zaman anlarım. Ama şu anda sana söyleyebilirim ki Andarra'daki tek Augur'lar olarak Scyner ve beni bırakırsan başımız belada demektir." Ona zayıfça gülümsedi.

Asha tereddüt etti, sonra yavaşça başını salladı. Çok kolay ikna olmaktan çekiniyordu; o cihaza adım atmaktan daha az yapmak istediği bir şey yoktu. Ama Erran haklıydı; Sınır'ı yeterince iyi görebiliyordu. Burada olduğu sürece, her an harekete .

"Mühürlemem gerekip gerekmediğini sen söyle," dedi yumuşak bir sesle. "Ne olursa olsun. Davian'ın geri dönmesini ve güvende olmasını istiyorum ama daha fazla insanın ölmesinden de sorumlu olmayacağım."

Erran başını sallayarak rahatlamış bir nefes verdi.

"Benden haber alana kadar hiçbir şey yapma. Ne derse desin," dedi acımasızca ve girişten Scyner'a karanlık bir bakış fırlattı. "Yakında görüşürüz."

Ortadan kayboldu.

Birkaç dakika sonra Scyner pavyonun içine geri , suratı asıktı.

"Gecikerek herkesin hayatını riske atıyorsun." Asha adamın neye kulak misafiri olduğundan emin değildi ama Asha'nın yapmaya karar verdiğini anladığı belliydi.

"Arkadaşlarım kayıp ve Talan Gol'de olabileceklerini düşünüyoruz. Onlara kurtulmaları için bir şans vermezsem kendimle yaşayamam." Asha sesinin sabit olduğunu fark etti. "Ama bunu daha erken yapmam gerekirse, o zaman tereddüt etmem."

Scyner onu inceledikten sonra başıyla onayladı. "."

Yüzünü Sınır'ın soğuk ışıltısına dönerek derin bir nefes aldı.

"O zaman bekleyelim."

Bölüm 45

Wirr kuzeye bakan korkuluğa yaslanmış, göz ucuyla annesinin sinirli bakışlı yaklaşımını görmemiş gibi yapıyordu.

Parlak ışıklı çorak araziye bakmaya devam etti, Sınır'ın görüş alanını dolduran kubbesini izlemeye kendini kaptırması sadece kısmen gerçekleşmişti. Geldiğinden bu yana geçen kısa sürede, kubbenin zayıfladığını hissetmişti bile. Solmuş. Bu onun hayal gücü müydü? Uzakta, batıda bir devriyenin daha döndüğünü görebiliyordu, neyse ki bir amacı olan ama acil bir mesajı olmayan adamların yavaş ve kararlı yürüyüşüyle.

"Şimdi senin için ne yapabilirim anne?" sordu Geladra yanında durduğunda, başını kaldırmadan, alaycılığının ses tonuna yansıdığını bilerek ama umursamayacak kadar yorgun bir şekilde.

"Augur dostlarınızla nasıl başa çıkmayı düşündüğünüzü bana söyleyebilirsiniz. Ve onlara yardım eden Temsilci," dedi Geladra, sesinde güçlkle gizlenmiş bir öfke vardı. "Uygun bir denetim olmadan harekete geçmeye hakları yok ve-"

"*Kaderler*, Anne." Wirr iç çekerek döndü. "Bunu gerçekten hâlâ yapıyor muyuz? Augur'lara güvenmiyorum ama Davian ve Asha'ya kesinlikle güveniyorum. Tüm bu hakkında ne kadar utanç verici derecede duygusal, kindar ve *dar* görüşlü olduğun düşünüldüğünde, onlara sana güvenebileceğimden daha fazla güveniyorum."

Sessizleşirken yüzünü buruşturdu. Söylemek istediğinden daha sertti, olmak istediğinden daha sertti. İfadenin doğruluğu ne olursa olsun.

Geladra kızardı, bir an için yanıt vermedi.

"Babanın Kontrolü -cinayeti- yüzünden kızgın olmamın *önemsiz* olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu sonunda inanmayarak.

Wirr gözlerini kapattı.

"Kaderin lanetlediği *ülkeyi* kurtarmaktan çok intikamla ilgilenmenize neden olduğunda mı? Evet." Şimdi döndü ve ona baktı. "Belki de haklısın ve belki de bu konuda senden daha fazla çelişki , çünkü

muhtemelen hayatımı kurtardı. Ama bu kötü bir şey değil. Aksine bana perspektif kazandırıyor."

Geladra'nın gözleri parladı. "Bana *perspektiften* bahsetme. Sen sadece-"

Söyleyeceği her neyse, aynı anda her yönden yankılanan ani ve ezici bir gürültüyle kesildi. Wirr ve Geladra irkildi ve Wirr'in kalbi düştü, kuzeye doğru bakarken tartışmayı unuttu.

Sınır , durgun suyun üzerindeki yağmur gibi dalgalandı.

Sonra inceldi. Yarı saydam.

Wirr aniden bariyerin ötesini, ötesindeki uçsuz bucaksız çorak arazileri görebildiğinde yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bu mesafeden ayrıntıları ayırt etmek imkânsızdı ama tozlu ufku yaran karanlık kütle açıkça görülebiliyordu.

O enerji perdesinin arkasında sıralanmış, Talan Golü'nün hemen ötesinde bekleyen figürler vardı.

Bir sürü rakam.

Sınır titredi, mavi renkte parladı ve sonra katılaşınca hızla gözden kayboldular. Wirr, karakolun etrafındaki Yetenekliler ve askerler duvarın tepesine doğru koşmaya başladığında, kuzeye doğru bakarken, her biri sessiz ve çeşitli endişe ve korku ifadeleri takınırken, yan taraftaki hareketi yakaladı. Karaliene de kaleden çıktı, onu ve Geladra'yı gördü ve onlara katılmak için acele etti.

Geladra Kara'ya başını sallayıp etraflarındaki insanları izlerken hafifçe çatıldı. Kızgın olduğu her halinden belli olan o bile başkalarının ne zaman gerçekten gergin olduğunu anlayabilirdi. "Neler oluyor?" diye sordu, bakışları Wirr'e dönerek.

"Bilmiyorum. Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim." Wirr yakınlarda duran ve aceleyle duvarın tepesine çıkanlardan biri olan Yüzbaşı Muran'a döndü. "Kaptan?"

Muran gözlerini Sınır'dan ayırmadan endişeyle dudaklarını yaladı. Başını iki yana salladı. "Geldiğimizden beri ilk kez böyle bir şey oluyor."

Başka bir şey söylemedi ve Wirr de ona ve diğer herkese katılarak uzaktaki mavi-beyaz ışığın titreşen perdesini izlemeye başladı. Geniş alana bakarlarken sessizlik ürkütücüydü, sanki orada bulunan herkes nefeslerini tutuyormuş gibiydi. Otuz saniye geçti. Bir dakika.

Gerilen kaslar gevşemeye başladığında duvar boyunca alçak bir mırıltı başladı,

ve birkaç kişi arkasını döndü. Geladra bir süre daha kaşlarını çatarak kuzeye doğru baktı, sonra Wirr'e bir şey söylemek için ağzını açtı.

Bir çığlık daha havayı böldü.

Bu sefer Sınır sadece ... soldu. Her yerde değil ama kısımları o kadar netleşti ki, Wirr bir an için hâlâ orada olduğundan bile emin olamadı.

Duvar boyunca herkes geri dönerek neredeyse görünmez bariyer boyunca her yerde ışık patlamaları başladığını ve her seferinde salınan enerjinin garip, iniltili uğultularının eşlik ettiğini izledi. Wirr bu patlamaların kendilerini Sınır'a fırlatan ve şiddetli Öz parlamaları içinde parçalanan uzaktaki figürlerden kaynaklandığını anladığında dehşet içinde izledi. Daha doğuda, kubbenin daha yukarısında bir dizi parlak patlama dalgalanıyordu, ancak bunlara neyin sebep olduğunu tam olarak göremiyordu.

Bir an için gözlerini kısarak daha uzaktaki patlamalara doğru baktı, ancak yanından gelen nefes sesleri dikkatini tekrar yakındakilere çekti.

O uzaktaki figürlerden bazıları Sınır'a vardıklarında durmamış, diğerleri gibi ışık parlamaları içinde buharlaşmamıştı.

Devam etmişlerdi.

Duvardaki herkes neler olduğunu anlamaya çalışırken birkaç dakika süren şaşkın bir sessizlik oldu. Karanlık silüetler şimdi Sınır'dan akıyor, patlamaların çağlayanlarını geçip Andarra'ya doğru savaşıyorlardı. Hareketsiz formlar enerji duvarının dibinde toplanmaya başlamıştı; insanlar ya da yaratıklar -Wirr hangisinin olduğunu söyleyemiyordu- açıkça savaşmış, ancak bu süreçte aldıkları yaralara yenik düşmüşlerdi. Ancak kayıplara rağmen, şu anda kayalıklara doğru koşan belki de dört yüz figür vardı ve her geçen saniye onlarcası daha geçiyordu.

"Gitmelisin." Annesine döndü, sesi aceleciydi. "Burada çok fazla yardımın dokunmayacak. Senin ve diğer Yöneticilerin buradan gitmeniz gerekiyor."

Geladra kaşlarını çatmış, solgun ama meraklı bir şekilde manzaraya bakıyordu. Başını iki yana salladı.

"Savunmaları gördüm. Bu ileri karakol zapt edilemez," dedi kendinden emin bir şekilde. "Beni buraya tehdidi anlamam için getirdiniz ama aşağıdaki adamların bu kayalıkları nasıl geçebileceğini anlayamıyorum."

"Bunlar erkek olmayabilir," dedi Kara sessizce.

Wirr sinirli bir şekilde başını salladı ve tekrar doğuya baktı ama o yöndeki parıltılar durmuştu. Bir an için kendini

gökyüzünü karartan bir şey görebiliyordu ama orada şey varsa bile seçilemeyecek kadar uzaktaydı. "Ve sadece burada değil. *Uçan* eletai yaratıkları var anne."

Geladra homurdandı ama Wirr en azından şimdi onun gözlerinde bir belirsizlik unsuru görebiliyordu. "Yani beni buraya tehdidi gözlemlemem için getirdiniz, sonra da ne kadar tehlikeli olduğunu görmemi istemiyor musunuz?"

Wirr ona inanamayarak baktı. "*Hâlâ* seni kandırmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?" Ellerini yumruk yapıp başını salladı. Şu anda çekip gitmekten başka bir şey istemiyordu ama hayatta kalan tek ebeveyninin sırf inatçı oldukları için tehlikede kalmasına izin verirse pişman olacağını biliyordu. "Peki. İzle." Cebindeki Yemin Taşı'na dokunarak dudaklarını yaladı. "Ama bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anladığınız anda, siz ve diğerleri buradan ayrılmalısınız. Atlarınıza binin ve *gidin*."

Geladra oğlunun yüzünü inceledi, bağlayıcının etkisini hissetmiyor gibiydi ama belki de ilk kez ne kadar ciddi olduğunu anlıyordu. "Pekâlâ."

Wirr keskin bir baş hareketiyle arkasını döndü. Şimdilik yapabileceği en iyi şey buydu.

"Prens Torin!" Arayan Yüzbaşı Muran'dı, ağır ağır nefes alıyordu, belli ki duvarın başka bir yerinden yeni dönmüştü. "Yardımanız işimize yarayabilir. Bu hızla on dakika içinde burada olurlar."

Wirr başını salladı ve düşünceli bir şekilde Sınır'a doğru baktı. Sınır tekrar katılmıştı ama ışık patlamaları hâlâ gürliyordu, ötesindeki düşmanlar açıkça Sınır'ın ani zayıflığının tekrarlanmasını bekliyorlardı.

"Bana ne yapabileceğimi söyleyin." Annesine geri döndü. "Belki de Yöneticileri toplamalısınız. Hazır olmak isteyeceksiniz."

Gözünün ucuyla bir hareket fark etti. İlk uyarı sesleri kalede yankılanırken kaşlarını çatarak döndü.

Doğudaki gökyüzü siyaha dönmüştü.

Gözlerini kısarak baktı, zihninin tam olarak ne gördüğünü anlaması biraz zaman aldı. Anladığında kalbi durdu ve annesine dönerek Yemin Taşı'nı tekrar kavradı.

"Çıkın buradan. *Şimdi*."

Eletai sürüsü bir dakika uzaklıktaydı, belki de daha az; yaklaşıp kadar varlıklarını gizlemek için güneşi kullanmışlardı. Wirr sadece kanatların bulanıklaştığı ve siyah keskin kenarlı bıçakların parladığı izlenimini edindi.

Yukarı doğru odaklandı, kendi içinde bir Öz yükü oluşturdu ve

Öndeki yaratığa nişan alıyorlardı. Bazı gergin okçular birkaç atış yapmışlardı bile ama çok kısa mesafedeydiler; yaratıkların tam olarak ne kadar büyük olduğunu bilmemek mesafelerini ölçmeyi zorlaştırıyordu. Wirr okçuların geri kalanının disiplinli bir şekilde toplandığını ve Muran tarafından denetlendiğini görünce rahatladı, yukarı bakarken gözlerini gölgeliyorlardı ama henüz hiçbiri atış yapmamıştı.

Annesi kaşlarını çatmıştı ama onun sözlerinin zorlamasıyla isteksizce uzaklaşıyordu. Şüphesiz daha sonra ona soracağı bazı zor soruları olacaktı, eğer ikisi de sorabileceği kadar uzun yaşarlarsa.

Okçular tarafından ilk yaylım ateşi açıldığında nefesini tutarak geri döndü. Oklar havayı yararak geçerken ürkütücü bir ısıklık sesi çıkarıyordu.

Birçoğu eletayların ilkiyle temas kurdu ve yaratıklardan birkaçı sendeleyip yere doğru dönerken bazı dağınık tezahüratlar oldu.

Wirr bir an bekledi ve sonra okçuların arkasında pozisyon almış olan diğer birkaç Üstün Yetenekli tarafından taklit edilerek gökyüzüne Öz patlamaları başladı. Hava aniden yukarıya doğru fırlayan ve temas ettikleri her yerde patlayan fokurdayan, kör edici güç şimşekleriyle doldu.

Ve sonra kaos oldu.

Yanında duran Yetenekli geriye doğru sallanırken Wirr'in nefesi kesildi, boynundan aniden ince siyah bir mızrak çıktı. Wirr'in gömleğinden kan fışkırırken, parıldayan bir başka siyah mızrak adamın omzunu parçaladı ve kırmızı pelerinli adam yere yığılıp gözleri başının arkasına kayarken yapışkan, karanlık bir sızıntı damladı.

Bir beden ona onu yana doğru iterken, bir an önce durduğu yerde gökyüzünden sessizce fırlayan mızraklar o kadar inceydi ki zar zor görülebiliyordu. Karaliene üzerine atladıktan sonra ayağa kalkmaya çalışırken şaşkınlıkla ona baktı.

"Teşekkürler," diye soluk soluğa kuzenine seslendi.

Avluda ılgıllıklar yankılanırken, okçular daha ikinci atışlarını yapamadan düşmeye başlarken, başını sallayarak onu ayağa kaldırdı. İnce siyah mermiler şimdi her yere yağıyordu; birkaç Üstün Yetenekli mızrakları saptırmak için Öz kalkanlarını kaldırmaya çalıştı ama eletai silahları onları doğruca kesip geçti. Wirr saklanmak için çabalarken, eletai'lerden birkaçının avluya ulaştığını dehşet içinde izledi. O siyah mızraklar vücutlarına gömülmüş, derilerinin içinden çıkmıştı.

Korkunç kırık kemikler gibi; yeterince yaklaştıklarında yaratıklar onları ateşlemek yerine bıçak olarak kullanmayı tercih ettiler, döndüler ve hareket eden her şeyi kesip parçaladılar.

Solunda bir hareket yakaladı ve tam zamanında, iğneye benzeyen siyah mızraklardan ikisinin yüzüne doğru ok gibi fırladığını görmek için yana döndü.

Yerlerinde donup kaldılar.

Geriye doğru düşerken bağırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, birkaç adım ötede duran Erran'ı görene kadar ne anlamamıştı. Augur'un yüzü solgun ve çizgiliydi; ifadesinden Wirr, hem kendisini hem de Karaliene'i zaman balonuna dahil etmek için muazzam miktarda konsantrasyon harcadığını anlayabiliyordu.

"Git," diye Erran. "Ben takip edeceğim."

Wirr başıyla onayladıktan sonra avluya döndü. Annesi güney kapısına kadar gelmeyi ama eletaylar şimdi yolunu kesmişti.

Kaşlarını çattı. Kaçmak için dönüyor olmalıydı - aksi takdirde birkaç dakika içinde ölmüş olurdu - ama rotasını değiştiriyor gibi görünmüyordu.

"Kaderler," diye mırıldandı, neler olduğunu anladığında omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Erran'a döndü. "Annemi almamız gerek."

"Zaman yok Tor," dedi Karaliene usulca.

Erran Wirr'in bakışlarını takip etti, sonra gözlerini sıkarak kapattı. Wirr, Augur'un Karaliene'e hak vermek üzere olduğundan emindi; avludaki kaos burada olduğundan bile yüz kat daha kötü görünüyordu.

Sonunda başını salladı.

Karaliene yüzünü buruşturdu ama neredeyse donmuş çılgınlığın içinde kıvrıla kıvrıla ilerlerken karşı koymadı; Erran her ikisinin de omzunda birer el tutuyor, Wirr'e yarı yarıya yaslanıyordu çünkü her ne yapıyorsa belli ki zorlanmaya devam ediyordu. Geriye doğru düşen bir askerin yanından hızla geçerken Wirr'in midesi çalkalandı, göğsünde bir eletai'nin az önce onu şişlediği delikten ağır çekimde kan fışkırıyordu.

Merdivenlerden indikten sonra Geladra'nın yanına gittiler. Önünde şaha kalkan bir eletai'ye gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyordu, ileri doğru itmeye çalışırken bile ağzı çılgılık atıyordu.

Erran onu kolundan yakalayan Wirr'e başıyla işaret etti.

Geladra'nın korku dolu çığlığı baloncuğun içine girerken kulakları deliyordu.

"Anne!" Wirr onu sakinleştirmeye çalışarak bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Gitmemiz gerekiyor."

Geladra bir süre ona baktı, panik hâlâ görüşünü bulanıklaştırıyordu. Sonra şaşkın şaşkın etrafına bakındı ve yavaş yavaş nefes almaya başladı

Tekrar.

"Sen... bunu mu yapıyorsun?" diye sordu Erran.

Erran acımasızca başını salladı. "Ama benim de sınırlarım var. Buradan çıkmamız gerekiyor."

Wirr çıkışa döndü, sonra da yüzü kızardı. Eletai'ler tamamen sarmış, güney tarafından çıkmayı imkânsız hale getirmişti.

Erran da aynı şeyi gördü; inleyerek başını salladı ve kapının kırıldığı ama şu anda korumasız olduğu kalenin girişine doğru döndü. Zaman etraflarında teklemeye başladı, bir saniye dondu ve sonra her şeyin tam hızda gerçekleştiği bir an, Wirr'in kalbinin her seferinde durmasına neden oldu. Avludan şimdi kurtulamazlarsa, buradan canlı çıkamayacaklarına hiç şüphe yoktu.

Wirr, Erran ve Karaliene kaleye doğru ilerlemeye başladı ama Geladra ters yöne doğru çekildi ve neredeyse Wirr'in elinden kurtuluyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı Erran ona.

Wirr anladığında solgunlaştı. "Artık gitmene gerek yok anne. Bizimle gel."

Geladra anında yönünü değiştirerek Erran'la birlikte onun yanına geldi. Hiçbir şey söylemedi ama Wirr ona bakışından her şeyi anladığını görebiliyordu.

"Sonra açıklarım," diye mırıldandı ona, çünkü zamanda bir sıçrama daha yaparak bir mızrağı yollarının üzerinden kaydırıp ve onları mızrağın etrafından beceriksizce dolanmaya zorladı.

Kapıdan geçtikten sonra Erran'ın onları dar merdivenlerden aşağı, kalenin derinliklerine indirmesine izin verdiler. Wirr daha önce bu bölümde bulunmamıştı ama geniş omuzlarıyla sığmak için neredeyse yan dönme zorunda kaldığı dar geçidi biraz rahatlatarak fark etti. Eletai'lerin büyük bedenleri buraya inmelerine izin vermezdi.

Erran biraz sarkınca etraflarındaki havada bir bükülme oldu ve birden duvardaki meşaleler yeniden düzenli bir şekilde titreyip teklemeye başladı. Yukarıdan hâlâ ara sıra boğuk bağırışlar geliyordu ama karakolun büyük bir kısmı ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü.

Wirr ve Karaliene tökezleyen Augur'a hızla destek oldular. "Dinlenebiliriz," dedi Wirr çabucak. "O yaratıklar buraya inemez."

Erran başını acımasızca salladı. "Dar'gaithin yapabilir ama. Buraya gelirken onları gördüm. Yüzlercesi geçebildi." Derin bir nefes aldı ve doğruldu. "Başka gelen varmış gibi görünmüyordu.

Sınırın diğer tarafından - en azından şimdilik - ve karakoldan ötesinde karakolla fazla uğraşacaklarını sanmıyorum, ama yine de yakında burada olacaklar. En azından birkaç saat daha saklanmanız gerekiyor."

Wirr'in yüzü soldu ama başını salladı.

İlerlemeye devam ettiler ve çok geçmeden karakolun hücrelerine benzeyen bir yere geldiler. Aceleyle içeri girdiler, Wirr sağlam çelik kapının içeriden kilitlenebildiğini görünce rahatladı.

Geladra yere yığıldı, sırtını duvara dayadı, sersemlemiş ve bitkin görünüyordu. "O şeyler *de neydi*?"

"Eletai." Wirr ayrıntıya girmeye gerek görmedi. Erran'a döndü. "Asha nerede? Ve Dav?"

"Asha kaderin lanetlediği Sınır'ı güçlendirmeye hazırlanıyor, umarım," dedi Erran acımasızca. Tereddüt etti. "Davian... onun diğer tarafta sıkışıp kalmış olabileceğini düşünüyoruz. Ben de bu yüzden buradayım. Asha her şeyi tekrar mühürlemeden önce temas kurmaya çalışmak için."

"Ne?" Wirr'in yüreği ağzına geldi. "Kaderler. Bu şeyler geçip gidiyor. *Hemen* mühürlemesi için ona haber vermelisin."

Erran başını salladı.

"Fessi de orada. Ve Ishelle," dedi acımasızca. "Asha'nın Sınır'ı sonsuza dek ayakta tutabileceğini varsayamayız ve kader biliyor ki El-lanetli şeyi tek başıma tamir edemem. Eğer orada sıkışıp kaldılarsa, o zaman onlara geri ihtiyacımız var." Wirr tartışmak için ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Bu buluşma eğlenceliydi ama daha fazla zamanım yok. Gitmek zorundayım."

Wirr dişlerini sıktı ama başını salladı. Erran'ı durdurmak istese bile bunu yapamayacağını biliyordu. "Ash'e mümkün olduğunca çabuk mühürlemesini söyle," dedi acımasızca.

Erran başıyla kısa bir selam verdi ve gitmek için döndü. "Bekle."

Geladra'ydı. Wirr döndüğünde annesinin tekrar ayağa kalktığını ve Erran'ı dikkatle izlediğini gördü.

"Sen miydin?"

Erran gözlerini kırptırdı, sonra kızardı ve birden telaşlanmış gibi göründü. "Ben... Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"O sendin, değil mi?" Geladra Erran'a bakarken gözlerini kocaman açmıştı, yüz ifadesinde hayranlık ve öfke karışımı bir ifade vardı. "İlk başta fark etmemiştim, ama şimdi.. Davranışlarında görebiliyorum, görebiliyorum"

bana baktığında. Bunu *görebiliyorum*." Ses tonunda soğuk bir kesinlik vardı.

Erran kaşlarını çattı, kafası karışmış gibi yaptı ama gözlerindeki suçluluk titreşimi Wirr'e gerçeği söyledi.

Belli ki annesi de bunu görmüştü, çünkü öfkeli bir adım attı.

"Babanı o öldürdü, Torin." Beklentiyle Wirr'e baktı.

Erran Geladra'dan Wirr'e bakarak dudaklarını yaladı. Şu anda her şeyden çok üzgün görünüyordu.

"Gitmek zorundayım. Davian ve Asha bana güveniyor."

Wirr uzun bir süre ona baktı. Karaliene'e baktı ama kuzeninin ifadesi anlaşılmazdı.

Sonunda başını salladı.

"Zaten seni durduramazdım." Erran'ın bakışlarını tuttu.

Erran başını eğerek Geladra'nın itiraz çıkılıklarını duymazdan geldi.

"Güvenli olduğundan emin olana kadar dışarı çıkma," dedi acımasızca.

Ortadan kayboldu.

Geladra orada öylece durmuş, saf bir öfkeyle titreyerek oğluna bakarken sessizlik oldu.

Sonunda, döndü.

Bundan sonra bir süre taş gibi, gergin bir sessizlik oldu. Yukarıdan gelen sesler artık kesilmişti.

Bir dakika sonra Wirr kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kapatıp kilitledi. Eğer gelen başka biri varsa, onları duyabilir ve içeri alabilirlerdi... ama olacağını sanmıyordu.

Yavaşça yere kaydı, sırtını kapıya dayadı, az önce yukarıda olanların dehşeti sonunda kafasına dank etti. Sadece ölüm ve yıkımın yakınlığı değil, sonuçları da.

Asha Sınır'ı hemen mühürlese bile, geçebilen çok fazla yaratık vardı. Andarra'da serbest kalırlarsa yıkıma neden olacaklar, yıllarca ortalığı kasıp kavuracaklardı. Belki de onlarca yıl.

Wirr yutkundu. Dezia hâlâ güneyde miydi? Öyle olmasını umuyordu. Ve sonra Deldri vardı, amcası... gerçekten değer verdiği herkes.

Artık hepsi tehlikedeydi.

Karaliene ile göz göze geldi ve kuzeninin yüzünde de aynı acımasız farkındalığı gördü.

Yine de ikisi de bir şey söylemedi. Büyük resim hakkında endişelenmek için daha sonra zamanları olacaktı.

Eğer şanslılarsa.

Gözlerini kapatarak beklemeye koyuldu.

Bölüm 46

Caeden koridoru kaplayan devasa siyah sütunlardan birinin arkasına sessizce geçip başka bir devriyenin geçmesine izin verirken nefes alış verişini düzene soktu.

Geçitten geçtikten sonra... burada ortaya çıkmıştı. Tamamen boş ve tamamen sessiz olan devasa bir salonun ortasına. Daha sonra içeri girerken gördüğü adamların onu aramadığını varsayarsak, gelişi fark edilmemiş gibi görünüyordu.

Yavaş, sakinleştirici bir nefes daha aldı ve etrafına bakındı. Her kare sütunun her yanına meşaleler yerleştirilmişti ama ışığın çoğu taşın kendi siyahlığı tarafından emiliyordu. Res Kartha gibi obsidyen değildi, cilalı, pürüzsüz ve güzeldi. Sanki her şey kömürleşmiş, küle bulanmış gibiydi ama parmaklarıyla hafifçe dokunduğunda hiçbir şey çıkmıyordu.

Salonun ne kadar yüksek olduğundan emin değildi -çatısını göremiyordu- ama yüz adım ötede dışarı açılan bir kapı vardı, içeriye süzülen soluk ışık sayesinde belli oluyordu. Dikkatle oraya doğru ilerledi, kulakları tetikteydi. Geldiğinden beri iki devriyeden daha kaçmak zorunda kalmıştı. Onu fark ederlerse ne olacağından emin değildi -ya da aslında devriye olup olmadıklarından- ama işini şansa bırakmak niyetinde değildi. Neden burada olduğunu tam olarak anlayana kadar mümkün olduğunca göze çarpmamak istiyordu.

Girişe ulaştığında, aşağıda yayılan bir şehre bakan geniş, tamamen ıssız bir balkona çıktı. Caeden temkinli bir şekilde parmaklıklara doğru ilerledi ve aşağıya baktı. Şehrin en az iki yüz metre yukarısında duruyordu ama yapının kendisinin o kadar yüksek olduğunu düşünmüyordu; daha ziyade, binanın ve altındaki tüm binaların taşlarının alındığı sarp bir dağın yamacına yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Şehre bakarken ürperdi, koyu renkli taşlar ve doğal olmayan soluk ışık her şeye puslu, gölgeli bir görünüm veriyordu. Caeden gözlerini kısarak tepe noktasına yaklaşmış olan güneşe doğru baktı. Hiçbir şey yoktu

bulutlardan söz etmek mümkün değildi, ancak bunaltıcı sığağa rağmen hala garip bir şekilde zayıftı, süzölüyordu.

Nerede olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarını çatı. Aşğıdaki sokaklar sessizdi ama terk edilmiş olmaktan çok uzaktı: birçok yerde geçmişte bulunduğı birçok yerden farklı olmayan kalabalıklar görebiliyordu.

Bakışları sol tarafa kaydı, şehrin dörtte birinin boş olduğu görölüyordu. Orayı çevreleyen kalın, çivili duvarı incelerken kaşlarını çatı.

Bu kesinlikle sıra dışıydı.

Terk edilmiş bölümün içinde, küçük binaların arasından sıyrılan bir kule gördü. Uzun ve ince kare bir sütundu - muhtemelen içinde bir merdiven boşluğu için yeterince yer vardı, ama başka bir şey yoktu.

Onu gördüğü anı hatırlıyordu.

Caeden Seclusion'un üçüncü ve en yüksek kulesinin tepesinde , düşünceli bir şekilde Ilshan Gathdel Teth'e bakıyordu.

Seclusion'un ötesindeki kale-şehir burada Hisar'dan göründüğünden daha farklı görünüyordu. Orada tamamen görülebiliyordu, çıplaktı, tasarımı tarafından çıplak bırakılmıştı. Burası ise daha gizemli ve kaotikti; bazı sokakların görüntüsü binalar tarafından kapatılmış, özenli yerleşim planı açılarla gizlenmişti. Yine de bu şaşırtıcı değildi. İnşaatçılar bu kuleyi inşa etmemişlerdi, Ilshan Gathdel Teth'e bitişik olan yapıların hiçbirini inşa etmemişlerdi. Bu özel noktadan bir manzara göreceklerini hiç tahmin etmemişlerdi.

"Demek bu dolambaçlı yoldan gitmeye karar verdiniz."

Caeden dönüp Asar'ın kulenin en üst odasının biraz ilerisinde durduğunu gördü, kollarını kavuşturmuş, Caeden gibi kapıya yaslanmış, aşğıdaki şehre bakıyordu. Yüzünde dalgın, biraz da hüznü bir ifade vardı.

"Evet." Caeden kelimeleri hissettiğinden daha emin bir şekilde söyledi, yüzüğü avucunun içinde tekrar yuvarladıktan sonra havaya kaldırıp inceledi. Üç gümüş bant birbirine dolanmış, akıcı ama düzensizdi. Bunu neden yaptığına dair bir hatırlatma.

Asar üzüntüyle onu izledi. "Peki bunun mümkün olmadığına karar verdiğinizde?"

Caeden ona ters ters baktı. "Eğer."

Asar başını salladı. "Darecianlar intikam hayalleriyle hareket ediyorlardı Tal ve teorileri de bu arzudan kaynaklanıyordu. Bu umut

Bir şeyleri değiştirmek, sınırsız gerçeklikler yaratmak her zaman bir hayaldi. Her ne kadar zorlayıcı olsa da," diye ekledi yumuşak bir sesle.

Caeden bir an sessiz kaldı. "Büyük ihtimalle haklısınız ama yine de emin olana kadar daha ileri gidemem. Zaten öldürmek zorunda bırakıldım..." Eliyle işaret etti, yutkundu. "Öğrenebileceğim her şeyi öğrenene kadar bir can daha almayacağım."

Asar tereddüt etti.

"Hiç kimse ve hiçbir şey sana yaptığın şeyi yaptırmadı, Tal. Kaçınılmaz ya da değil, inanmayı seçtin. Takip etmeyi seçtin. Harekete geçmeyi seçtin."

Caeden bu azarlama karşısında irkildi. "Yaptıklarımın sorumluluğunu üstleniyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Ama bu benim-"

"Yapman gereken bu değil Tal'kamar," diye sözünü kibarca kesti Asar. "Bunu biliyorsun. Gerçek kötülük her zaman sebepte ve bahanededir, eylemde değil. Ben kandırıldım. Öfkeliydim. Düşünmüyordum. Bunu yapmak zorundaydım, yoksa daha kötü şeyler olabilirdi. Kimseye zarar vermedi. Yapmasaydım daha az insana zarar verecekti. Kendimi korumak içindi. Başkalarını korumak içindi. Bu benim doğamda vardı. Bu gerekliydi. Doğrusu buydu." Kelimeleri yumuşak bir şekilde söyledi. "İkimiz de kötülüğün yalnızca yayıldığında kazandığını bilecek kadar uzun süredir hayattayız. Yıkıma neden olabilir, ölüme neden olabilir ama bunlar onun doğasının sonuçlarıdır, zaferi değil. Amacı değil. Kötülüğün tehlikesi, kötülüğün amacı, ona karşı çıkanların da kötü olmasına neden olmasıdır." Caeden'in gözlerinin içine baktı. "Ve bu, dostum, sana olan şey."

Caeden sözlerin ağırlığı altında soldu ama başını salladı. Ezici suçluluk duygusu yine omuzlarına, göğsüne, başına çöktü. Her gün olduğu gibi.

Asar öne çıktı ve Caeden'in kolunu sıkıca kavradı. "Bunu sadece sen istediğin için söylüyorum," dedi sessizce. "Sen dedin ki-"

"Biliyorum. Saptırmama izin vermemek için." Caeden ona sıkı bir gülümseme verdi. "Biliyorum."

Asar uzun bir süre onu izledi. "Asıl sorum hâlâ geçerli. Deilannis'e son kez gittiğinde, nihayet harekete geçecek misin?"

Caeden yavaşça başını salladı.

"Eryth Mmorg'dan geçeceğim." Burada, Seclusion'ın zirvesinde, belki de bu sözleri yüksek sesle söyleyebileceği ve duyulmasından korkmayacağı tek yerd. "Licanius'u alacağım. Meldier ve Isiliar'ı öldür, Sifon'u geri al. Ve sonra Lyth'i bağladığımda, ilshara'nın düşmediğinden emin olmak için son Kol'u kullanacağım."

zamanından önce." Bu sözleri yumuşak bir sesle söyledi. Bu, uzun zamandır yapılmakta olan bir plandı ama bu yüzden ondan daha az nefret etmiyordu. "Bundan sonra, yarığı kapatmak sana bağlı olacak. Sana Licanius'u vereceğim ama diğerlerini ve Andarra'da güçlerini kazanacak kadar yaşlı olan tüm Augur'ları öldürmen gerekecek. Sonra Cyr. Ve son olarak da ikimizi."

Caeden sözlerini bitirdiğinde kendini hasta hissetti. Kötülüğe karşı çıkmak nihai bir kötülüktü, galip gelseler bile vicdani bir başarısızlıktı ve yine de Asar bile burada eylemsiz kalmanın bedelinin katlanılamayacak kadar büyük olduğunu kabul etmişti.

Bu kez ahlaki bir zorunluluk varmış gibi davranamazlardı. Karanlık yolu seçiyorlardı çünkü seçmemenin sonuçlarından korkuyorlardı. Bu iyi hissedilecek ya da gurur duyulacak bir şey değildi. Basitçe... öyleydi.

"Güzel." Asar onu acımasızca izledi. "Ama hâlâ Alaris'in söylediklerini düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet." Caeden bunu inkâr etmeye gerek görmüyordu. Asar'la her zaman arkadaş olmamışlardı, hatta her zaman müttefik bile olmamışlardı ama aralarında güvene ve açıklığa dayalı bir bağ vardı. "İddialarını çürütmek zor."

"Çürütülemeyeceklerini söyleyebilirim," dedi Asar. "O da senin gibi inançlı bir pozisyondan tartışıyor Tal. İkiniz de zeki adamlarsınız ve ikinizin de akıl yürütmesinde herhangi bir kusur yok. Eğer olsaydı, o zaman bu durumda olmazdık."

Caeden başını salladı, hayal kırıklığının ve kararsızlığının yüzüne yansımaya izin verdi. En azından burada, kimsenin görmeyeceği bir yerde bu kadarını yapabilirdi. "O ve diğerlerinin hepsi çok ... emin. O kadar eminler ki, sonra bile.." Eliyle işaret etti. "Herhangi birinden de bahsetmiyoruz Asar. Bunlar en iyilerimiz. Bunlar bizim dostlarımız." Yüzünü buruşturdu. "Ve hepsi de yanıldığımızı düşünüyor."

Asar ona bir kaşını kaldırdı.

"Buna cevabımı zaten biliyorsun," dedi sessizce. "Onları en az senin kadar seviyor ve saygı duyuyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, değiştirmemeli de. Bundan daha fazla perspektifimiz var. 'Arkadaş olduğumuz insanlar asla ahlakımızı etkilememeli; aksine, ahlakımız kiminle arkadaş olduğumuzu etkilemeli.'"

Caeden bu söze hafifçe gülümsedi ama başını salladı. Asar haklıydı. İkisi de insanların -hatta toplumların- çete ahlakına nasıl yenik düşebildiklerini görecektir kadar uzun yaşamışlardı. Kabul görme arzusu, bir şey için savaşıyormuş gibi hissetme arzusu... çok fazla kişi inançlarını bu tür sığ şeylere dayandırmaya istekliydi. Nadiren ne olduğuyla ilgiliydi

aslında doğru ya da yanlış. Bu tür etkiler anlaşılabilir olmakla birlikte, kesinlikle kaçınılması gereken etkilerdi.

"Yine de," dedi usulca. "Bir kez olsun emin olmak istiyorum." Dışarıya, şehrin üzerine doğru işaret etti. Asar'ın çok iyi bildiği gibi, bu hareket şehrin ötesini de kapsıyordu. "Sadece bilmek için her şeyimi verirdim."

Asar uzun bir süre sessiz kaldı.

"Orada yalnız değilsin Tal," diye iç geçirdi sonunda. "Ama bir gün öleceğimizi biliyorduk. O zaman yalnız olduğumuzu, eşsiz olduğumuzu biliyorduk. O zaman dışarıda bizden daha güçlü kimsenin olmadığını biliyorduk." Başını yavaşça salladı. "Sonra El bizi buldu ve biz iyiliğin tarafında olduğumuzu biliyorduk. Doğru şeyi yaptığımızı biliyorduk. İnsanları koruduğumuzu ve dünyayı kurtarmak için savaştığımızı biliyorduk. Eylemlerimizin kendimize ait olmadığını, sadece "bıçak" olduğumuzu biliyorduk. Her seferinde bunları biliyorduk." Durakladı, sonra ileri doğru yürüdü ve Caeden'in yanındaki duvarın kenarına oturdu. "Kesinlik kibirdir, Tal. Kibir ve palavradır ve bunu iddia edenler alay edilmekten başka bir şeyi hak etmezler."

Caeden sessizliğin konuyu kabul etmesine izin verdi. Cevabı biliyordu, yeni bir şey söylenmesini beklemiyordu. Sadece tekrar duymaya ihtiyacı vardı. Şüphesinin acısında yalnız olmadığına dair güvence almak için.

Bir süre sessiz kaldılar ve Ilshan Gathdel Teth halkının aşağıda karıncalar gibi koşturup günlük işlerini yapmalarını izlediler. Bir ara Seclusion'un derinliklerinde bir hareket gördüğünü sandı ama işaret etmek için ağzını açar açmaz kayboldu. Tekrar arkasına yaslandı ve bunun sadece hayal gücü olup olmadığına karar vermeye çalıştı. Yıllardır kimse Seclusion'da bir şey görmemişti ama yine de erkekler ve kadınlar düzenli olarak kapılarının ardında kayboluyordu.

Asar ona şöyle bir baktı, belli ki hâlâ sıkıntılı olduğunu fark etmişti.

"O'nun bizi neden seçtiğini hiç merak ettin mi Tal'kamar?" diye sordu beyaz saçlı adam sessizce.

Caeden gözlerini kırptırdı. "Çünkü biz olmasaydık yarık kapanırdı. Biz olmasaydık -ve şimdi Augurlar da olmasaydı- bu dünyadan kaçmak için hiçbir yolu olmazdı. Gücünün büyük bir kısmından vazgeçti ama bunu kendi amaçlarına hizmet etmek için yaptı."

"Bu yüzden birini seçti." Asar düşünceli düşünceli şehre baktı. "Ama Venerate'yi güç peşinde koşanlar arasından da seçebilirdi, ya da seve seve öldürecek olanlar arasından da

Sebebi ne olursa olsun onun için. İkimiz de biliyoruz ki dünyada bu tür insanlardan her zaman yeterince olmuştur." Başını iki yana salladı. "Bunun yerine, O iyilik yapmak isteyenler arasından seçim yaptı. İyi olmak için."

Caeden bir süre sessiz kaldı.

"Kefaretin saf bir amacı var sanırım," dedi sonunda yumuşak bir sesle. "Kendimizden nefret ettiğimiz şeyleri geri alabilmek. Özellikle de bize bunun daha büyük bir iyiliğin hizmetinde olduğu söylendiğinde."

Asar başını sallayarak homurdandı. "İki kötülükten daha azı ya da daha büyük iyilik. İyi bir adama bu ifadelerden birini söyletirsенiz, kötülük yapmaya daha hevesli birini bulamazsınız."

Güneş şehrin üzerine uzun gölgeler düşürmeye başlamıştı ve Asar gerindi, dalgınlığı ışıkla birlikte buharlaşıyordu. Caeden'e elini uzattı, o da ayağa kalkmasına izin verdi.

"Seclusion'dan ayrıldığımızda..."

"Biliyorum." Caeden tereddüt etti, sonra diğer adamı kucakladı. Onunla olan yoldaşlığı, belki Alaris hariç, diğerleri kadar güçlüydü. Asar olmasaydı, Caeden devam edecek iradeye sahip olup olmayacağından emin değildi. "Çok temkinli davranmaya başladı; bu son kez olmalı. Uzun bir bekleyiş olacağını biliyorum ama seni Wells'e geri göndermem gerekiyor. Deilannis bir değişiklik yaparsa sizinle irtibata geçirim."

Asar sert bir şekilde başını salladı.

"Bir yüzyıl sabırlı olmak için çok uzun bir süre değil," dedi yumuşak bir sesle. "Bu ateşi biz yaktık Tal ve onu söndürebilecek tek kişi de biziz. Bu benim için fazlasıyla yeterli bir motivasyon."

Merdivenlerden aşağı kayboldu.

Caeden Ilshan Gathdel Teth'e uzun uzun baktı ve arkadaşını son kez Seclusion'a kadar takip etti.

Caeden'in görüşü netleşti ve midesinin bulandığını hissetti.

Kendisine yaptığı tüm itirazlara, tüm inkârlarına rağmen, bu doğruydı. Planın bir parçası da -onun planı- Augur'ları öldürmekti.

Arkadaşlarından ve kendisinden bahsetmiyorum bile.

Asar Kuyular'da ona yalan söylemiş, bilmiyormuş gibi davranmış, ayrıntıları bilmediğini iddia etmişti... ama Caeden nedenini hemen anlayabiliyordu. Sadece niyetlerini açıklamak asla yeterli olmazdı, bunun için değil. Asar denemiş olsaydı, Caeden muhtemelen Kuyular'dan kaçır ve bir daha asla geri dönmezdi.

Ama bu Asar'ın en başından beri anladığı bir şeydi -Anıları olmadan, bağlam olmadan Caeden'in gerçeği kabul etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Şu anda bile yapabileceğinden emin değildi.

Yutkundu; şimdi o kadar çok şey geri geliyordu ki, bunaltıcıydı. Daha fazla öldürme kavramıyla mücadele ettiğini, bunun gerekli olabileceğini kabul etmeyi reddettiğini... ve sonunda bir kırılma noktası yaşadığını hatırlıyordu. Başka bir yol olmadığını isteksizce kabul edişini. Ayrıntıları tam olarak hatırlamıyordu - geçmişindeki diğer anları yeniden yaşadığı gibi değil. Bu daha çok... bunun gerçekleşmiş olduğu bilgisiydi. Bunun kendi verdiği bir karar olduğunu, sadece işlerin böyle yürüdüğünü genel olarak kabul ediyordu.

Korkuluklara yaslanıp derin bir nefes aldı. Yüz yıl önce. Bu anı, Sınır'ın yaratılmasından yaklaşık iki bin yıl sonra yaşadığı en son anıydı. Diğerlerinin artan şüphelerine rağmen hâlâ El'e sadıkmış gibi davranıyor, güvende kalmaya çalışmakla arkadaşlarını gerçeğe ikna etmeye çalışmak arasında inanılmaz derecede ince bir çizgide yürüyordu. Bu arayışta olması gerekenden daha uzun süre gecikmiş, içlerinden birinin bile sonunda fikrini değiştireceği umuduyla kesinlikle akıllıca olandan daha fazla risk almıştı.

Hiçbiri denememişti ama o denediğine hiç pişman olmamıştı.

Aşağıdaki siyah taş binalara bakarken, birden daha fazlası olduğunu fark etti. Bu şehir kuzey Talan Gol'un derinliklerindeydi ve El'in istilas - Aarkein Devaed'in istilas - durduğundan beri burası onun eviydi. Burada en fazla birkaç yıl kalmayı planlamıştı, Sınır sadece ilerlemelerini geciktirmek için bir araçtı, böylece El'in planları hakkında artan huzursuzluğunu giderip yoluna devam edebilecekti. Ama araştırdıkça Andrael'in sözlerinin bir deliye ait olmadığı daha iyi anlaşıyordu.

Ve sonra El harekete geçti. Caeden ve Gassandrid'in Kapılar yaratma yeteneklerine rağmen, hiçbirinin O'nun izni olmadan buradan ayrılamayacağını duyurarak, Venerate'i Talan Gol ile sınırlandırmıştı. Onlara bunun için pek çok neden göstermişti ve her zaman olduğu gibi bu nedenler tartışılmaz bir şekilde mantıklıydı... ama yine de Caeden'in şüphelerini artırmıştı. Durumu daha fazla düşündükçe, El'in Venerate'i kendi etkisinden uzak tutmak istemediği anlaşıyordu.

O kadar çok görünmüştü ki, seyahat etmelerini istemiyordu.

Deilannis de oraya varamadan.

Caeden kaşlarını çattı, siyah taş binalara bakarken yavaşça başını salladı ve derin, ürpertici bir nefes aldı. Her şey geri geliyordu. Hafızasında hâlâ *boşluklar* vardı ama bunlar artık boşluktu. Hatırladığı şeyler arasında boşluklar vardı, tam tersi değil.

Tekrar doğruldu ve saraya doğru göz gezdirdi. Ilshan Gathdel Teth'de buraya Kale derlerdi. Venerate'in evi. Burayı onlar inşa etmemişti; Deilannis'e ulaşmak için yaptıkları son büyük hamlede ele geçirilmişti. Yine de Darecianlar onların geldiğini biliyordu; Demir Yelkenleri onları yüz milden fazla açıkta tespit etmişti. Onun ve diğer Venerate'lerin istilasına hazırlanmak için yüzlerce yılları vardı ve bu zamanı iyi kullanmışlardı. O zamana kadar gerçek adını bilmeseler bile, onun korkusunu yaymışlardı. Burada, kuzeyde, kendisinin ve diğerlerinin hedeflerini aramadan önce uğraşmak zorunda kaldıkları silahları inşa ettiler. Tuzaklar kurmak. Büyük başarılarını yeraltının derinliklerinde saklamak.

Ancak Sınır olmasaydı bu asla yeterli olmazdı.

Caeden kaşlarını çattı. Her zaman şüpheleri vardı ama Andarran istilasının başlangıcından sonra bir şeyler değişmişti. Deilannis'te Jha'vett'e olanlardan bir süre sonra, hayatta kalan enerji duvarını yaratmanın sırrını vermişti, bunun kendisinden geldiğini asla bilmeseler bile.

Gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı. Buradaki hava Andarra'dakinden daha bayattı, ilshara dışındaki her yerden daha sıcak, daha nemli ve daha ağırdı. Yine de tanıdıktı. Her ciğer dolusu nefes daha fazla anıyı canlandırıyordu.

Birkaç dakika sonra başını salladı ve güven tazelemek için yanındaki kılıca dokundu. Çözmesi gereken, anlaması gereken çok şey vardı ama şimdi zamanı değildi. Diğerleri, eğer burada olsalardı, kuşkusuz onun şehre girişini tespit ederlerdi. Geçit Kutusu fark etmemeleri için çok fazla enerji yayıyordu.

Yine de ihtiyatlı bir şekilde Hisar'ın ana salonuna baktığında hiçbir şey yoktu. Hiçbir hareket yoktu. Onu alıkoymak için acele eden kimse yoktu.

Bir an düşündükten sonra aceleyle içeri girdi, koridoru geçti ve sol taraftaki dolambaçlı merdivenlerden aşağı indi. Aşağı inerken biriyle karşılaşmayacağından emin olmak için Kan'la önündeki yolu kısaca kontrol etti ve buraya tutunmak için bile harcadığı çabaya bakarak yüzünü buruşturdu.

Sarmal merdiven onu neredeyse yere indirdi; kısa, dik eğimli bir sokağa çıktı, ayaklarının altındaki zemin sert kül rengi kayaydı.

"Tal'kamar."

Caeden kaskatı kesildi, sonra dönüp kendisini beklediği belli olan adama baktı.

"Meldier." Caeden içinden geçen paniği göstermemeye çalışarak yaşlı adamın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Geri dönmeyi başarmışsın."

Meldier Caeden'e ihtiyatla baktı. "Ovalar'dan kurtulduğumda Lethaniel beni kolayca buldu."

Lethaniel. Sha'teth'lerden biri. Yankılar gibi ama daha bilinçli, kendi iradeleriyle hareket edebiliyor ve kan kullanabiliyorlar. Venerate'lerin bile yapamadığı şeyleri yapabiliyorlardı. Caeden onlara yeni bir dizi bağ vermiş, Üstün Yetenekliler onları yarattıktan sonra onları Saygıdeğerlerin tarafına geçirmişti. Sınır boyunca bir başka yolculuğu daha mazur göstermek için bunu yapmak zorundaydı.

O bağların içine bazı güvenlik önlemleri yerleştirmeyi başarmıştı. Çok fazla değil ama.

Meldier onun gözlerindeki tanıma hissini açıkça gördü çünkü hemen bir adım geri çekildi ve eli kılıcının kabzasına gitti.

"Ve sen hatırladın." Başını yana eğdi. "Diğerlerine alarm vermedim çünkü bu konuşmayı önce seninle yapmak istedim. Ee, Tal'kamar? Hâlâ doğru tarafta olduğundan bu kadar emin misin?"

Caeden tereddüt etti.

Son zamanlarda ona geri gelen her şeye rağmen, Caeden hiç bu kadar *emin* hissetmediğini biliyordu.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

Meldier bir an şaşırda da sonunda başını salladı. "Dürüstlük," dedi sessizce. "Güzel. Geçen seferkinden daha çok... *sen varsın* konuştu, o zaman." Yine de temkinli davranmaya devam etti. "Bu yeniden düşündüğünüz anlamına mı geliyor?"

Caeden yavaşça başını salladı. Meldier'i kandırmaya çalışabilirdi, Licanus'u savaşmadan kullanabilecek kadar yaklaşmaya çalışabilirdi... ama Meldier böyle bir şeye kanmayacak kadar akıllıydı.

Ve daha da önemlisi, Meldier bir zamanlar arkadaşıydı. Caeden başarılı olacağını düşünmüş olsa bile, bunu ona yapmazdı.

"El'in bana Ovaları yaratmamı söylediğini hatırlıyorum." Caeden izledi

Meldier yakından. "Bunu Darecianlar buraya gelsin, yarığı bulsun ve onu kullanmaya çalışsın diye yaptı. Etrafına onu kırıp açabilecek ve onu serbest bırakabilecek makineler yerleştirdi."

"Bu hiçbir zaman tartışma konusu olmadı, Tal." Meldier onun bakışlarını tuttu. "Bunu yaptı çünkü bu dünyanın kaderini değiştirmenin tek yolu buydu." Yutkundu, yüz ifadesi ciddiye. "Ovalarda sana söylediğim şeyler

... El kızgın olduğumu biliyor ama bunlar doğru olmaya devam ediyor. El'in istediğini yaptığın için kızgın değilim, bu eylemi anlamsız kılmaya çalıştığın için kızgınım. Ovalar'ın ağırlığını kendi üzerine alamazsın Tal. Bu hapishane eylemlerimizi kaçınılmaz kılmak için yapıldı ve El'i takip ederken bile Shammaeloth'un değil, yalnızca O'nun isteğini yerine getiriyoruz. Biz kılıcız, Tal'kamar. Onu kullanan el biz değiliz."

Onu kullanan el biz değiliz.

Caeden bu cümle karşısında kaslarının gerildiğini hissetti. Meldier onun gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı çünkü aniden korkmuş görünerek geri adım attı.

"Yanıyorsun." Caeden aniden kendinden daha emin hissederek ileri doğru yürüdü. "Biz eliz, Meldier. Bunlar bizim seçimlerimiz. Belki de El haklıdır ve Shammaeloth her eylemi kaçınılmaz kılmak için onun yaratımını gasp etmiştir. Belki de hepimiz gerçekten El'in hapishanesinin mekanizmasındaki dişlileriz. Ama beni *milyonları* öldürmeye ikna etti ve bunu da bana umutsuzca istediğim bir şeyi sunarak yaptı." Sesi hafifçe titriyordu. "Her zaman bu seçimi yapmam gerekiyor olsa bile - Shammaeloth ya da Tanrı ya da tüm bunları harekete geçirdiğini söylemek istediğimiz her kimse var olsa bile - bu *benim* seçimimdi."

Meldier kaşlarını çatı. "Hiç hak etmediğin halde suçluyorsun Tal. Bir kuşu alsam, kanatlarını kessem ve onu uçurumdan aşağı atsam, o zaman düşmek kuşun seçimi mi olur? Çünkü bize yapılan şey bu. Doğumumuzdan itibaren her anımız belirli bir sonucu garantileyecek şekilde yönlendirildi, hazırlandı, ayarlandı. Ve seçim, sonucu etkileyemiyorsa *anlamsızdır*." Başını iki yana salladı. "Eğer gerçekten hatırlıyorsan, O'ndan nasıl şüphe edebilirsin? O'nun gücünden, hikâyesinden nasıl şüphe edersin?"

"Onun gücünden şüphe etmiyorum." Caeden yumruklarını sıktı. "Ve belki de o bir tanrıdır, Meldier. Ama peşinden gitmemiz gereken biri değil. Güvenebileceğimiz biri değil."

Meldier birkaç dakika hiçbir şey söylemedi, sonra bir iç çekti.

"O halde karar verilmiştir," dedi üzüntüyle.

Kılıcını çekti.

"Seninle dövüşmek istemiyorum." Caeden geriye doğru bir adım attı ve Licanus'u kınından yarı çekerek çıkardı. "Biz arkadaşlık Meldier."

"Dostlar. Düşmanlar." Meldier hüzünle gülümsedi. "Birbirimizi binlerce yıldır tanıyoruz Tal'kamar. Bizler insanız. İkimiz de öyleydik."

Caeden yüzünü buruşturdu, yüreği ağzına geldi. "Hâlâ bunu yapmak istemiyorum." Meldier Caeden'i üzüntüyle izledi. "O zaman yapma." Eliyle işaret etti.

Caeden'in etrafında bir daire çizerek yerden beş devasa, kıvrımlı kan sütunu fışkırdı, her birini oluşturmak için yüzlerce kalın siyah iplik birbirine dolanıyordu. Keskin kenarlı uçları aşağıya doğru kıvrılmadan önce Caeden'in üzerinde yükselerek elli metre havaya fırladılar.

Akıl almaz bir karanlık enerji seliyle Caeden'a doğru aktı.

Caeden kendini zamanın içinden çekip aldı, dokunaçların amansızca ona doğru uzanışını izlerken zor nefes alıyordu. Elinde Licanus olsa bile, Kan'ı burada kontrol etmek zordu ve bu kavrayıcı iplikler birkaç dakika içinde onun üzerinde olacaktı. Bu Meldier'in öylesine uydurduğu bir şey değildi - ne burada, ne de kan'ı kontrol etmenin bu kadar zor olduğu bir yerde. Bu, Caeden'in eninde sonunda Ilshan Gathdel Teth'e geleceğini bilerek planladığı bir şeydi.

Bu bir tuzaktı.

Caeden ileri atıldı, Licanus'la en yakındaki sütuna umutsuzca saldırdı, görüşü neredeyse kıvranan kan duvarıyla dolmuştu. Siyah çizgiler çözülüp Caeden Meldier'in sakince arkasında durduğunu gördüğünde bile, sütunlardan birinin ilk ucu ona dokundu.

Kan, soğuk, karanlık ve sinsi bir şekilde içine akarken nefesi kesildi.

Zaman baloncuğu dağıldı ve kalan üç sütun da içine aktı, ancak acı yoktu. Bir an donmuş halde durdu, daha fazla bir şey olmasını bekledi.

"Ne yaptın sen?" diye nefes aldı sonunda, sersemlemişti. Kan, kanında akan buz gibi içinde öylece duruyordu.

"Sizin için hazırlık yapmayacağımızı mı düşündünüz?" Meldier acımasızca sordu. "Bir kısmını durdurmuş olabilirsin Tal, ama bu yeterli değildi."

Ortadan kayboldu.

Caeden yine zamanın dışına çıktı, tamamen içgüdüsel hareket ederek Meldier'in kılıcı Licanus'u tutan ele doğru gelirken döndü.

Acı kafasında sekti.

Kan'a dokunduğu anda olmuştu, biliyordu ama

hırladı ve elinden geldiğince görmezden geldi. Meldier'in yüzüne doğru hızlı bir Öz patlaması fırlattı ama diğer adam hareket etmeye zahmet etmedi; ok hedefine bir adım yaklaşımadan dağıldı.

Caeden dişlerini sıktı. Licanius'la bile, acıyı geçip Kan'ı kavramak, zamanın akışını uzak tutmak için konsantrasyonunun her harcıyordu.

Meldier ileri atıldı, şimdi Caeden'den daha hızlıydı. Adam Sınır'ın ötesinde, Licanius olmadan nasıl bu kadar kontrollü olabiliyordu, Caeden'in hiçbir fikri yoktu.

Venerate tekrar saldırdı ve Caeden çaresizce kendini savundu, Meldier'in titreyen bıçağını derisinden uzak tutmaya o kadar odaklanmıştı ki ne kanla ne de Özle karşılık verecek zamanı vardı.

Meldier sonunda gevşedi, geri adım atarken gözleri soğuk ve sinirliydi. Caeden'in bu kadar uzun süre dayanabileceğini tahmin etmemişti.

Caeden aniden ne yapmak üzere olduğunu anladı ve bir kan bastırma ağı fırlattı ama bıçaklar yine zihnini yırttı ve çok yavaş kaldı. Alev alev yanan bir şimşek gökyüzüne doğru cızırdadı ve kilometrelerce ötedeki her şeyi ağır, yakıcı bir turuncuyla aydınlattı.

Lanet okudu. Diğerleri gelene kadar fazla zaman yoktu.

Şu anda yapılacak en iyi hareketin kaçmak olduğunu biliyordu.

Onun yerine saldırdı.

Caeden içgüdülerinin kontrolü ele almasına izin verince Meldier'in gözleri kocaman oldu. Başındaki şiddetli acıyı görmezden gelerek avucunu uzattı; Öz'ün nabız gibi atan iğneleri avucundan akmaya başladı, sanki canlıymış gibi akın ediyordu, etrafı minik, narin kan iplikçikleriyle çevriliydi. Meldier bir bariyer daha fırlattı ama bu sefer saldırı bariyeri delip geçti. İğnelerden birkaçı yüzüne çarpıp dokundukları her yeri kabartırken Meldier çılgılık attı. Bir tanesi yapışkan bir sıvı patlamasıyla gözüne isabet etti ve geriye doğru tökezledi, neredeyse düşüyordu.

Caeden'in rahatlamak için sadece bir parça zamanı vardı, Meldier doğruldu, görüşü çoktan iyileşmişti.

Caeden'in kalbi durdu. Licanius'la bile olsa, sürekli, neredeyse dayanılmaz acı, zamanın onu tekrar ele geçirmesi ve her şeyin bitmesi için çok zamanı olmadığı anlamına geliyordu.

Meldier eliyle işaret etti ve bükülen bir kan oku Caeden'e doğru uçtu. Caeden ona ulaşırsa zihnini yakacağını biliyordu; sadece içgüdüleriyle hareket ederek kendi yarattığı bir kalkanla onu karşıladı, basit bir kalkan değil ama karmaşık, çok katmanlı bir düzenleme

spiral kan ve onu değiştirdi.

Meldier tekrar çığlık attı ama bu seferki basit bir acıdan çok daha fazlasıydı. Dięer adam yere dūřtı, gōzleri irileşmiş ve aniden dehşete kapılmıştı, dōnen savunmaları yok olmuştu. Caeden zamanın ona geri çarpmasına izin verirken "Hayır," diye boğuldu, sonra rakibinin üzerinde durmak için ilerledi.

"Lūtfen, Tal'kamar."

Caeden Meldier'e baktı, gōęsūnde derin bir hūzūn vardı.

Licanius'u kullanmak için öne çıktı ve bu hareket onu kurtardı.

Arkadan savrulan bıçak derin bir yara açıp omuzlarını tırmıklarken, sırtında bir acı belirdi. Yere dūřtı, Licanius elinden kaydı ve neredeyse dalgın bir şekilde öz'ūn yarayı olması gerektiği gibi iyileştirmek için acele etmediğini fark etti. Meldier'in üzerine yığıldı ama dirseğini adamın yūzūne çarpacak kadar farkındaydı, sonra vurduğu anda yana yuvarlandı ve Licanius'u tekrar yakaladı.

Sağ kolu derin bir kesikle yanmadan önce sadece parlayan elik izlenimi edindi; ayağa kalkarken hırladı, biraz sendeledi. Meldier hālā yerdeydi, Caeden'in son darbesiyle bayılmıştı.

Gōrūřū, kızıl saçları vahři, gōzleri kocaman ve bıçaęından kan damlayan Isiliar'ı gōrecek kadar netleřti.

Caeden sendeledi, elini yarı uyarı yarı ricayla kaldırdı. "Isil-"

Daha adını bile tamamlayamadan Saygıdeęer ilerliyordu, diřlerini gōsteriyordu, bakıřlarının ardındaki çılgınlıęa raęmen kendinden emin ve pūrūzsūzdū. Tam Caeden bařındaki acıyı atlatıp zaman üzerindeki kontrolūnū yeniden kazanmaya çalıřırken, Isiliar'ın kılıcı Caeden'in az önce bařının olduęu siyah tař duvarda derin, kıvılcımlı bir iz bırakarak geriye doęru savruldu.

Sonra Isiliar tekrar üzerine geldi ve Caeden onunla boy lūřemeyeceęini hemen anladı. Licanius'un ona saęladıęı avantajlar, kan'a dokunduęunda kafasında yankılanan çıęlık gibi acıyla geçersiz hale geldi. Tıpkı Alkathronen'de olduęu gibi, onun darbelerini savuřturmak için yapabileceęi tek řey buydu. Sırtı yandı; Isiliar'ın bıçaęı tekrar tekrar ileri doęru dōnerken kollarında, gōęsūnde ve yūzūnde kūuk kesikler oluřmaya bařladı.

Yaralarının hiçbiri iyileşmedi.

Caeden'in yorgun gōzlerini ter būrūdū ama Isiliar'a bir açık kapı bırakma ihtimaline karřı gōzlerini kırpmak istemedi.

Saldırıya karşı Licanus ellerinde gittikçe ağırlaşıyordu. Meldier'e karşı Caeden en azından yetenekli olduğunu hissetmişti. Kendinden emin değildi ama yine de dövüşten sağ çıkabileceğine dair zayıf bir umudu vardı.

Burada böyle bir iyimserlik için hiç şans yoktu.

Dakikalar gibi gelen bir süreden sonra Isiliar sonunda hüsranla hırlayarak saldırıyı bıraktı. Caeden'in saldırıyı denemek için yeterli enerjisi bile yoktu, umutsuzca ciğerlerine hava çekerken bir anlık soluklanma için minnettardı. Yine de bu uzun sürmeyecekti. Isiliar acele ediyordu, neredeyse manik bir onu bitirmeye hevesliydi, her darbeye dövüşü bitirmeye çalışıyordu. Eğer her zamanki gibi metodik olsaydı, çoktan kaybetmiş olurdu.

Kızın öfke dolu bakışlarına sinen çelik gibi bakıştan, onun da aynı şeyi bildiğinden şüpheleniyordu.

Biraz geriye doğru tökezledi ve koluyla alnını sildi. En kötüsü de -acı ve korkuya rağmen- kadının gözlerindeki çığ öfkeyi anlamasıydı... ve onu suçlayamazdı. Ona her baktığında, iki bin yıl önce Dere'de tuzağa düşürdüğü kadının kırık dökük yansımasını görüyordu. İhanet ettiği ve bu süreçte tamamen yok ettiği arkadaşının.

Isiliar kılıcını bir kez daha kaldırarak öne doğru adım attı.

"Isiliar. Lütfen. Lütfen... yaptığım şey için beni affet," diye hırıldayarak kılıcını bir kez daha savunmak için havaya kaldırdı.

Isiliar dondu kaldı.

"Affetmek mi?" diye hayretle nefes aldı, sözcük dudaklarında bir lanet gibi dolaşıyordu. "*Affetmek mi?* Hayır. Hayır." Başını şaşkınca salladığında sessizlik oldu ve gözlerinde yaşlar parlıyordu. "El seni alıyor, Tal'kamar. *Bu* benim affedişim."

Geri adım atıp eliyle havayı işaret etti ve Caeden birden onun ne yaptığını anladı.

Midesinin bulandığını hissederek son bir kez acının ötesine uzandı ve Kan'ı kavradı.

Başka bir karmaşık yapı. Başka bir karşı eylem. Bu sefer tam olarak ne yapacağını biliyordu, onu tam olarak Isiliar'la savaşmak için tasarladığını biliyordu. Bu onun korkunç silahıydı, kimsenin yenemeyeceğini düşündüğü silah.

Kreasyonlarını aynı anda piyasaya sürdüler.

Bir alev duvarı Caeden'a doğru ilerledi. Kanıyla buluştu.

Durakladı. Rotayı tersine çevirdi.

İçe doğru süpürüldü.

Isiliar'ı bir ateş, çılgılık ve kan selinde tüketti.

Caeden sendeleyerek ona doğru giderken gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu. Isiliar'ın derisi kömürleşmiş, kararmıştı. Çatlamış dudaklarının arasından hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve gözleri Caeden'inkilerle buluşmak için yukarı doğru yuvarlandı.

Caeden onun yanına diz çöktü.

"Çok üzgünüm, Is," dedi yumuşak bir sesle. Gözleri ilk kez nefret dolu değildi. Pişmanlık belki. Ama artık delilik değil. "Sana haksızlık ettim ve..." Boğazındaki yumruyu yuttu. "Sana haksızlık ettim."

Kadın kendini yenileyemeden, Licanius'u nazıkçe boğazından geçirdi.

Cesedinin yanına yığıldı, her şey acı ve kederle bulanıktı, çünkü ... bir dakika mı? İki dakika mı? Binlerce yıllık bir hayat ve o sadece onu söndürmüştü. Isiliar'a bakarken gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu. Aklının bir köşesinde tehlikenin henüz geçmediğini biliyordu ama bunun duygusal ve fiziksel bedeli çok büyüktü. Meldier ona her ne yaptıysa, iyileşmesini kısıtlıyor, yavaşlatıyor gibiydi. Her şeyin yeniden bir araya hissedebiliyordu ama bu yeterince hızlı olmuyordu.

Sonunda kendini ayağa sürükledi ve tökezleyerek ilerlemeye çalıştı ama bu çok fazlaydı. Çok fazla kan kaybediyordu. Görüşü bulanıklaştı ve elini yakındaki bir duvara dayayarak tekrar yere yığıldı. Kan'a tutunmaya çalıştı ama Licanius nedense bu sefer yardım etmedi. Arkasında bir şeyin hareket ettiğini, birinin inlediğini duyabiliyordu. Meldier.

Hâlâ tepesinde asılı duran cefcaflı turuncu ışıpta gözlerini kısarak dönmeye çalıştı.

Karanlık enerji kafatasının tabanına çarptı ve artık hiçbir şey bilmiyordu.

Bölüm 47

Davian ağzını kapattı ve tünelin nemli kokusunu çok derin solumamaya çalışarak öksürmesini engelledi.

Derinlere indikçe koku giderek kötüleşti, hava ciğerlerini yakan kalın, tanımlanamayan, tatlı ve hastalıklı bir tada büründü. Yanında, Fessi onun omzunu tutmaya devam ediyordu ama diğer eliyle ağzına bir bez bastırıyordu ve hasta görünüyordu.

Giderek daralan geçitteki her dönemeçte dikkatli bir şekilde ilerlediler. Tünel sisteminin bu kısmı yontulmaktan ziyade doğal görünüyordu; sadece ayaklarının altındaki zemin pürüzsüzdü, çizilmişti ve sürekli geçiliyor gibi görüldüğü için aşınmıştı. Tek ışık Davian'ın önlerinde tuttuğu Öz'den geliyordu, birkaç metre ileride ne olduğunu zar zor gösteren küçük bir top.

Bu kısmen tedbirli olmaktan kaynaklanıyordu ama aynı zamanda Davian'ın kullanabileceği çok az Özü olmasından da kaynaklanıyordu. *Etrafta* ne meşale, ne bitki, ne de enerji varken -ve Kan'ı kavramak çok zorken- şu anda yapabileceğinin en iyisi buydu.

Birkaç dakika süren gergin sessizliğin ardından tünelde bir yarık kendini gösterdi.

"Ne taraftan?" Fessi sordu.

Davian gözlerini kapattı. Kan'la uzanırken Öz ışığı kayboldu; burada güçle başa çıkmak ikisini birden yapmak için çok zordu. Birkaç dakika sonra sol taraflarında hafifçe titreşen Ishelle'in Esans imzasını seçebildi.

"Aşağıda," dedi suratsızca, arkadaşlarına doğru giden girişi işaret ederek.

Dar'gaithin'in de yakınlarda bir yerde olabileceğinin farkında olarak ilerlemeye devam ettiler, zorlukla nefes alıyorlardı. Ama hiçbir hareket yoktu, onları alarma geçirecek hiçbir şey yoktu. Talan Gol'ün bağırsakları nemli, sıcak ve sessizdi.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra Davian nihayet ileride bir ışık gördüğünde uzun bir nefes aldı.

Öz topunu söndürdü ve tüneldeki açıklığa doğru başını salladı. Işık bu mesafeden bile parlaktı. "Dışarıya başka bir yol var mı?"

Fessi kaşlarını çattı, gözlerini kısarak başını salladı. "Yeraltında çok uzaktayız," dedi sessizce. "Bu Esans olmalı."

Girişe ulaşana kadar sürünerek ilerlediler, sonra ikisi de şaşkın bir sessizlik içinde durdular.

Önlerinde, tamamen sıcak, puslu sarı bir ışıltıyla yıkanan devasa bir mağara daha vardı.

Ve yemyeşil bir hayatla kaplıydı.

Fessi bir an için Davian'ın omzunu bıraktı ve o bakarken zaman tekrar içine çöktü. Altlarında uzanan kalın, canlı ormanın üzerinde sürekli yükselen bir buhar bulutu vardı. Söğütlerin, bel yüksekliğindeki otların ve yüksek ağaçların arasından parlak çiçekler fışkırıyordu ama bu ağaçlar Davian'ın daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. En az bir ayak uzunluğunda görünen geniş yapraklar terden boncuk boncuk parlıyordu. İnce, desenli gövdeler, telli dalları için fazla ağır görünen yaprakları destekliyordu. Bahsedilecek bir esinti olmamasına rağmen her şey hışırdıyor ve hareket ediyordu.

Davian hızla yakındaki yeşilliklerden biraz hayat çekerek yapay rezervini doldurdu. Yanında duran Fessi nefesini tuttu, sonra elini tekrar Davian'ın omzuna koydu. Her şey yavaşladı.

Davian alnındaki ter damlacıklarını sildi ve buradaki nemli sıcaklığın tünellerdekinden bile daha boğucu olduğunu fark etti. Şaşkınlıkla başını salladı. Bu, dışarıda gördüğü her şeyle, Talan Golü'ne girdiğinden beri gördüğü her şeyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Fessi dehşet içinde, "Gerçekten buralarda bir yerde mi?" diye mırıldandı.

Davian başını salladı ve onun neden endişelendiğini hemen anladı. Aşağıda çalılıklar inanılmaz derecede sıkı, görünen tek yol dar ve dolambaçlıydı. Ağaçların arasına indiklerinde önlerini birkaç adımdan fazla göremeyeceklerdi. Kan kullanmak yardımcı olabilirdi ama görünüşe göre dar'gaithin bu şekilde algılanamıyordu. Eğer onları bekleyen bir bela varsa, çok geç olana kadar bunu bilemeyebilirlerdi.

"Bizi daha ne kadar zamanın dışında tutabilirsin?" diye sordu sessizce.

Fessi tereddüt etti. "Birkaç dakika daha. Belki."

Davian yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Dinlenmeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Kısa yokuşu tırmanarak indiler ve ormana girdiler. Davian ileriye gözetlemek için Kan'ı kullanmak için elinden geleni yaptı ama Ishelle'in konumunu tespit etmek için yapabileceği tek şey buydu. Sürünerek ilerlediler, hareket ederken mümkün olduğunca az bitki örtüsünü rahatsız etmek için ellerinden geleni yaptılar.

Bir süre sonra Fessi başını yana eğdi. "Bunu duyuyor musun?"

Davian duraksadı ve sonra kaşlarını çatarak başını salladı. Garip bir uğultuydu, alçak ve sabitti, neredeyse fark edilmiyordu.

İki Augur ilerlemeye devam etti, Ishelle'in bulunduğu yere yaklaştıkça garip ses daha da yükseldi.

"Hemen ileride," dedi Davian sonunda, etrafta başka kimseye dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen fısıldayarak.

Aniden ağaçlar yerini açık alana bıraktı ve hem Davian hem de Fessi devasa bir açıklığın kenarında durdular.

Sık ağaçlar tarafından gizlenmiş olsa da, buradaki hava uçan bedenlerle kapkaranlıktı. Gri-sarı kanatları bulanıklaşan eletai'ler havada süzülüyor ve sarsıntılı, şiddetli hareketlerle sağa sola savruluyordu. Davian, kendilerinden çok uzakta olmayan bir yerde havada aniden bir kavga patlak verince irkildi; eletai pençeleri tırmalıyor ve bıçakları vücutlardan fırlıyordu, ta ki biri bir iç organ püskürmesi içinde düşene kadar, uzun otlar tarafından hızla gizlendi.

Yerde, sakın bir amaçla hareket eden birkaç dar'gaithin vardı. Davian, bir tanesinin eletai'nin cesedinin düştüğü yere doğru kayarak onu almasını ve dikkatle az ötedeki taş masaya taşımalarını izlerken ürperdi. Diğer masalarda birkaç eletai daha vardı. Bazıları hareketsizken, diğerleri zayıf bir şekilde kıvranıyordu.

"İşte," dedi Davian aniden, işaret ederek.

Ishelle çok uzakta olmayan taş masalardan birinin kenarına çömelmiş, açıkta, bir şekilde hem eletai hem de dar'gaithin tarafından şimdiye kadar fark edilmemişti. Sessizce manzaraya bakıyordu, gözleri dehşetle açılmıştı.

Fessi ve Davian açıklığın kenarından dolanıp ona doğru koşmaya başladılar; balonlarının dışındaki her şey ağır çekimde hareket etse de Davian eletaylardan biri her yaklaştığında irkilmekten kendini alamadı, aniden yön değiştirdiklerinde çıkıntılı siyah bıçakları çimenlere koyu safra saçıyordu.

Fessi ve Davian Ishelle'e ulaştı ve Fessi boştaki elini Augur'un koluna koydu. Bir anda Ishelle onlarla aynı hızda hareket etmeye başladı.

"Ishelle." Davian sesini alçak tuttu; baloncuğun içinde bile bu yaratıkların ne kadar keskin duyduklarını bilmiyordu. "*Kaderde ne var-*"

"Bekle. Sadece bekle." Ishelle Davian'a döndü ama bakışları mesafeliydi. "Onları *duyamıyor* musun?"

Davian ve Fessi birbirlerine endişeli bir bakış attılar. "Ishelle," dedi Fessi usulca. "Burası son derece tehlikeli. Buradan uzaklaşmamız gerek."

Ishelle cevap vermedi.

Davian yüzünü buruşturdu ve sonra temkinli, geçici bir şekilde kan ile onun zihnine ulaştı. Normal şartlar altında onun izni olmadan bunu yapmayı asla düşünmezdi ama ortada yanlış giden bir şeyler olduğu açıktı ve adab-ı muaşeret kurallarına uyacak zamanları yoktu.

Temastan hemen sonra neredeyse irkilerek geri çekildi. Ishelle'in zihni... dağınıktı. Düzensizdi, daha önce dokunduğu tüm zihinlerden daha kaotikti. Sanki binlerce farklı sese bağlıydı ve hepsi de onunla iletişim kuruyordu.

Derin bir nefes aldı. Konsantre oldu.

Karşıya nasıl geçeceğiz? Ishelle'in sesiydi, sinirli bir şekilde gürültüye doğru bağıyordu.

Aynı anda yüzlerce farklı cevap vardı.

Yapamazsın.

*İlshara geçilemez. Denemek
ölümdür.*

Ancak pek çok kişi farklı bir yanıt fısıldadı.

*Kapılar var. Sırlar, kapılar, tüneller ve geçitler. Size
gösterebiliriz. Sizi götürebiliriz.*

Bekle. Bekle ve sonsuza dek gitmiş olacak. Bekle.

Telesthaesia. Bu kadar zayıfken, Telesthaesia çalışacaktır.

Sonra birden binlerce çift gözün onun üzerinde olduğunu ve hepsinin bir ağızdan konuştuğunu hissetti.

Biri izinsiz giriyor.

Ishelle gözlerini kırıştırıp sersemlemiş gibi başını sallayınca nefesi kesildi ve bağlantıyı kopardı. Etrafına, sonra da Davian ve Fessi'ye bakarken beti benzi attı.

"Buraya nasıl geldik?" Ses tonunda bir panik havası vardı. "Davian, *buraya geldiğimi hatırlamıyorum.*"

"Sakin ol." Davian o anda kendisinin de ne kadar gergin olduğunu göz önünde bulundurarak ses tonunun ne kadar güven verici olduğunu bilmiyordu ama başka ne söyleyebileceğini de düşünemiyordu. O ve Fessi koluna girip Ishelle'i geri çekmeye başladılar.

ormana doğru. "Hadi buradan gidelim, bu her neyse... onu sonra düşünürüz."

Üstlerinde bir hareket vardı ama Davian buna aldırmadı; her yerde eletai sürüsü varken, eninde sonunda biri tepelerinde uçacaktı.

Ishelle onu çok geç kenara itti.

Pırıl pırıl parlayan, ıslak siyah bir bıçak aşağı indi, omzunu ve kolunu alev alev yanan bir acı iziyle kesti. Bir başka bıçak Fessi'nin sırtına saplandı; zaman balonu çöküp her şey yeniden normal hareketine dönerken Fessi çığlık attı. Davian yana doğru tökezledi ve iç organlarla kaplı taş masalardan birine yaslandı, elleri aniden yapışkan sarı sıvıyla kaplandı.

Bir anda tepesindeki eletai'nin gürültüsü bin kat artarak kafasına şiddetle vurmaya başladı. Başının döndüğünü hissetti, sadece acıdan değil.

Kendini odaklanmaya zorladı, yakındaki yeşilliklerden biraz Esans kaptı ve çok fazla kanamadan yarayı iyileştirmek için kullandı. Aynısını Fessi için de yaptı, sonra onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Bizi tekrar zamanın dışına çıkar," dedi ona acilen.

Fessi gözlerini kapadı, sonra rengi soldu ve panikle başını salladı. Davian'ın yüreği ağzına geldi. Korkudan mı yoksa başka bir sorundan mı bilinmez, Fessi yeteneğini kullanamıyordu.

Vızıltı sesi aniden şiddetlendi ve Davian başını kaldırıp baktığında yüzlerce eletayın sinirli, sarsıntılı hareketlerini bırakıp sürüklenmeye başladığını gördü.

Onlara doğru geliyor.

"Burada değilsiniz."

Sözler Davian'ın arkasından geldi; döndüğünde masanın üzerindeki eletai'nin -organları hâlâ görülebiliyordu- bir şekilde uyandığını ve ona baktığını gördü. Gözlerinde olduğu kadar ses tonunda da dehşet vardı. "Burada değilsin."

"Burada değilsin." Sözler yükseklerdeki başka bir eletai'den geldi. "Sen burada değilsin. Burada değilsin. *Burada değilsiniz.*" Hava aniden fısıltıyla doldu, tekrar ve tekrar, sersemlemiş, korkmuş ve öfkeli. Havadaki eletai harekete geçti, bir bulut halinde yukarı doğru uçarak Davian ve diğerlerinden uzaklaştı. Çatıya çarptılar; Davian onların sanki kaçmak için çaresizce çatıyı tırmaladıklarını görebildiğini düşündü.

Davian ve Fessi uzun süre izlemedi; rahatsız edici kargaşa birkaç dar'gaithin'in dikkatini çekmişti ve sürünerek hızla onlara doğru geliyorlardı. Fessi Ishelle'in bir elini, Davian da diğer elini tutarak birlikte Ishelle'i hareket etmeye zorladılar ve garip nakarat peşlerinden gelirken bir kez daha ormanın içine doğru çekildiler.

Koşarlarken Ishelle, "Burada değilsin," diye fısıldadı.

Davian arkadaşına bakarken bir ürpertiye dizginledi. Ishelle'in ifadesi yine durgundu ama aniden kendine geldi, dehşet ve kararlılık karışımı bir ifadeyle Davian'ın elinden kurtulup adımlarını hızlandırdı.

Engelsiz bir şekilde mağaranın çıkışına ulaştılar; arkalarından hızlıca baktıklarında dar'gaithin onları fark etmiş olsa bile -ki Davian nasıl fark etmemiş olabileceklerinden emin değildi- takip etmediklerini gördüler. Dar tünelin kıvrımları ve dönüşleri yaklaşmakta olan başka düşmanlarla karşılaşma ihtimalini doğurduğundan Augur'lar yavaşladı ve Davian sonunda diğer ikisini durma noktasına getirdi, onları yoldan uzak bir köşeye çekti ve biraz zorlukla etraflarında bir görünmezlik ağı oluşturmayı başardı.

Fessi ne yaptığını fark etti ve ona yorgun bir baş selamı verdi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı, soru Ishelle'e olduğu kadar Davian'a da yöneltilmişti.

Davian şaşkınlıkla başını salladı ama Ishelle yere baktı.

"Ben... Onları hissedebiliyorum," dedi usulca. "Eletai. Onları hissedebiliyorum.

Bende... ciddi bir sorun var."

Diğer ikisi sessiz bir şekilde ona bakıyor ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Sonunda Davian başını salladı.

"Seni buradan uzaklaştırmamız gerekiyor. Buradan *çok uzağa*," dedi acımasızca.

Fessi, "Aynı fikirdeyim ama... Sınır'ı geçmenin bir yolunu bulamazsak nereye varacağımızı bilemiyorum," dedi.

Ishelle rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Bir yolu var." Tereddüt etti. "Eletai bana söyledi."

Fessi ona şüpheci bir bakış attı ama Davian başıyla onu onayladı.

"Ben de duydum," dedi sessizce. "Güvenilir olup olmadığını bilmiyorum ve hepsi aynı fikirde değil gibi görünüyordu ama... o haklı."

"Telesthaesia." Ishelle kelimeyi sessizce söyledi. "İşe yarayacağından en emin göründükleri yol buydu. Bu şekilde geri dönebiliriz."

Davian ve Ishelle karşılıklı bakiştılar. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir zırh." Ishelle içini çekti. "Telesthaesia, Körlerin zırhı dedikleri şeydir."

Sürünerek yeraltı dehlizine ilk girdikleri yerin yakınındaki odaya geri dönmeleri yirmi dakika sürdü.

Davian'ın içini rahatlatan şey zırhın hâlâ orada olmasıydı; gerçi odada yapılan zahmetli bir arama tek takımın o olduğunu göstermişti. Karıştırmaları sırasında iki kez dar'gaithin sürünerek yanlarından geçerken kendilerini gizlemek zorunda kalmışlardı ama hiçbir bir şeylerin ters gittiğini fark etmemiş ve içeri girmemişti.

Bir süre sonra Davian içini çekti ve diğerlerine hüznle baktı.

"Görünüşe göre sadece bir tane var." Yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "onu takması gerekecek. Karşıya geçin ve kapının hâlâ orada olup olmadığına bakın." Öyle olduğuna gerçekten inanmıyordu ama pozitif kalmak önemliydi.

"Ya değilse?" diye sordu Fessi sessizce.

"O zaman biraz daha Kör buluruz. Zırhlarını *alırız*." Davian kendinden emin görünmek için elinden geleni yaptı. "Şimdilik birimiz giymeli. Taşımaktan daha kolay ve çok da ağır değil."

"Giyeceğim." Ishelle beceriksizce omuz silkti. "Kan'ı engellediğini biliyoruz, o yüzden belki..."

Davian ve Fessi hemen anlayarak başlarını salladılar. Eğer zırh Kan'ı engelliyorsa, eletai'nin de onunla iletişim kurmasını engelleyebilirdi.

Ishelle'e zırhı giydirmek uzun sürmedi; oldukça hafifti ve pulların sertliğine rağmen oldukça esnekti. Ishelle son parçayı da giyerken Davian titredi. Görüşü engelleyen miğferi de eklerse, Fedris Idri'deki Kalkanların tepesinde savaştığı sayısız saldırgandan ayırt edilemez hale gelecekti.

"Hareket edebilecek misin?"

Ishelle bacaklarını nazikçe yokladı, sonra başını salladı. "Dışarı çıktığımızda hava biraz ısınabilir ama idare ederim."

Geçit boyunca bir kez daha ilerlediler, Ishelle zırhına rağmen şaşırtıcı derecede sessizdi. Karanlık üst geçide yaklaştıklarında

Yine de Davian'ın içini bir ürperti kapladı.

İleriden öfkeli bir uğultu geliyordu.

Girişe ulaştıklarında solgunlaştı. Loş ışıktaki her yerde karanlık gölgeler uçuşuyordu; başlangıçta sarkıt sandığı şeyler yok olmuştu, belli ki uykuda olan eletai'ler şimdi uyanıktı ve aşağıdakiler kadar aktifti.

"*Burada değilsin,*" diye yukarıdan belli belirsiz bir çığlık geldi ve diğerleri tarafından kederle tekrarlandı.

Diğerlerine bir göz attı.

"Fessi, yapabiliyor musun..."

Fessi tereddüt etti. "Sanırım. Uzun sürmeyecek ama sanırım," dedi zayıf bir sesle, eletai saldırısında aldığı yara onu hala etkiliyordu.

Hem onun hem de Ishelle'in kollarını tuttu; aniden uğultu azaldı ve tepedeki gölgelerin sarsıntılı hareketleri yavaşladı.

"Gidelim," dedi yorgun bir baş hareketiyle.

Mağaradaki yolculukları gergin geçmişti; yaratıklar vızıldayarak yaklaşırken Davian birkaç kez irkilmiş ve eğilmişti ama hiçbirisi onların geçişini fark etmemiş gibiydi. Neyse ki Ishelle'in aklı başından gitmemişti.

Sonunda mağaranın uzak ucuna ulaştılar ve yavaş bir koşuya başladılar, ilerideki günün kör edici parlak ışığına doğru ilerliyorlardı.

Girişe ulaştıklarında Davian'ın yaşadığı büyük rahatlama duygusu kısa sürdü.

"Kaderler," diye mırıldandı Fessi dehşet içinde.

Kısa bir mesafe ötede, büyük düz vadi boyunca bir ordu Sınır'a doğru ilerliyordu.

Davian hafifçe yükseldikleri yerden gücün büyüklüğünü kavrarken yutkunduk. *Binlercesi* vardı. Eletai batıda gökyüzünü karartmıştı ama yerde daha da fazla canavar vardı: Dar'gaithin ve başka bir şey, uzakta, dört ayak üzerinde sürünerek böcek gibi hareket ediyordu.

Ve aralarında insanlar, Kör'ün zırhını giyen askerler yürüyordu. Telesthaesia.

Davian uzun birkaç dakika boyunca askerleri izledi, dehşetin arasından aniden belli belirsiz bir umut ışığı belirdi. Bu durum ne kadar kötü olursa olsun, en azından artık başka zırhları nerede bulabileceklerini biliyorlardı. Geri dönmek için başka şanslar.

"Herkesi uyarmamız gerek." Davian dönüp Fessi'nin dışarı baktığını gördü

kitlenin üzerinde. "Bu ordu Sınır'a birkaç saatten önce ulaşamaz; yeterince dinlenebilirsem iki saat içinde oraya varabiliriz." Ishelle'e baktı. "Birimizin karşıya geri dönmesi gerekiyor. Asha'ya onu *hemen* mühürlemesi gerektiğini söylemek için."

Ishelle başını salladı. "Önce iki set zırha daha ihtiyacımız var."

Davian düşündükçe midesi bulanıyordu.

"Fessi haklı. Sırf kendimizi kurtarmak için yakalanma riskini göze alamayız - de birimiz zaten geri dönebilecek durumdayken. Kalan ikimiz başka bir yol bulmak zorunda kalacağız," dedi sessizce. "Eğer o ordu geçmeyi başarır, Sınır'ın hangi tarafında pek bir önemi kalmayacak."

İki genç kadın bu düşünceyi değerlendirirken sessizlik oldu. Sonunda Ishelle başını salladı.

"O halde koyulalım," dedi ağır bir sesle.

Bölüm 48

Küçük plato boyunca soğuk bir rüzgâr eserken Asha ürperdi ve Sınır'ın çok aşağıdaki suda bir kez daha dalgalanışını izledi.

Suyun derinliklerinde parlak yeşil ve sarı parıltılar, Scyner'in ona geçmeye çalıştığını söylediği tek'ryl'den daha fazlası olduğunu bildiği küçük patlamalar patladı. Kalbini durduran bir yarı saydamlık anı, parıldayan enerji perdesinin ötesini, Talan Gol'ün kendisini görmesine izin verdi, ancak hızla tekrar soğuk mavi ve beyaza dönüştü. Görülecek pek bir şey yoktu. Çoğunlukla kayalıklardan oluşan bir sahil şeridi. Çorak topraklar. Tek bir yapının kalıntılarına benzeyen bir şey, belki de bir deniz feneri, ancak zar zor seçebileceği kadar uzaktaydı.

Yer değiştirerek kendini daha rahat hissetmeye çalıştı. Pavyonun girişindeki en üst merdivene tünemişti, sırtı gölgelerin arasında bekleyen, karanlıkta parıldayan çelik kütleye dönüktü. Scyner ona onu nasıl çalıştıracağını göstermişti ve o da işlevini anlamak ve kendini olacaklara hazırlamak için elinden gelenin en iyisini yaparak onu yakından incelemeye kendini zorlamıştı.

Faydası olmamıştı. Hâlâ onu görmek, ne kadar az zamanı kaldığını daha da belirginleştiriyordu.

"Bu gecikmeyi kaldıramayız."

Asha sağına, aşağıdaki ekranı dikkatle izlerken bile bir ileri bir geri volta atan Scyner'a baktı.

Asha kararlı bir ifadeyle, "Sınır hâlâ sağlam olduğu sürece, Erran'dan haber alana kadar bekleyeceğiz," dedi ve bu cümleyi son birkaç saat içinde birden fazla kez tekrarladı.

Scyner iç geçirdi, hâlâ suya bakıyordu. "Arkadaşın, prens. En azından savunmanın bir parçası mı?"

Asha gözlerini kırptırdı, konuşmanın değişmesine şaşırılmıştı. "Öyle," dedi yavaşça.

"Güzel." Scyner kuzeye doğru bakmaya devam etti. "Ve o da

Onunla mı yeteneklisin?"

"Karakollarda *bazı* Üstün Yetenekliler var," dedi Asha yavaşça. Tereddüt etti. "Ama yeterli değil."

Scyner bunun üzerine kaşlarını çattı ve Asha uzun birkaç dakika boyunca onu izledi.

"Sen Jakarris'sin, değil mi?" dedi sessizce, sorudan çok ifade.

Augur durakladı, geldiğinden beri ilk kez şaşırılmış görünüyordu.

"Artık adım Scyner. Jakarris ismini uzun zaman önce geride bıraktım," dedi sonunda yumuşak bir sesle. Ashayı şaşırtacak şekilde, sesinde bir pişmanlık notası vardı.

"Yani Torin'in Yemin Taşı ile neler yapabileceğini biliyordun."

Scyner ona hafifçe sinirli bir bakış attı. "Elbette öyle yaptım. Sınır'ın buraya düşmesini engellesek bile, Andarra'nın eninde sonunda savunmasını koordine edecek birine ihtiyacı olacak. Üstün Yetenekliler'in başına bela olan saçma sapan politikalarla uğraşmak zorunda olmayan birine.

... yani, benim zamanımdan bile öncesinden beri." Başını hüzünle salladı. "Yine de bir değeri olması için yeteneğini gerçekten *kullanması* gerekiyor."

Asha ona kaşlarını çattı.

"Sığınak'ta tanıştığımızda ve beni Elocien'in ne yaptığını öğrenmem için gönderdiğinde..."

Scyner homurdandı. "Elocien Andras'ın oğlunun Esans kullanacağını yirmi beş yıldan daha uzun bir süre önce öngörmüştüm Ashalia. Yani evet. Zaten biliyordum." Kadının yüz ifadesi karşısında bıkkınlıkla omuz silkti. "Gemileri almak öncelikliydi ama Dük'ün oğlunun nerede olduğu hakkında ne bildiğini öğrenmek de öyle. Prens Torin ortadan kaybolduğunda... endişelenmiştik. Dürüst olmak gerekirse Ashalia, o noktada onun rolünün önemini seninkinden çok daha fazla anladım. Elbette seni de merak ettim - Caladel'deki saldırıdan sağ kurtulmanı ve ardından Aelrith'in seni öldürmeme kararını. Ama o zamanlar sen çoğunlukla bir amaç için uygun bir araçtın."

Asha ne diyeceğini bilemeden başını salladı. Neler olup bittiğine dair yeni bir şey öğrendiği her seferinde, bir oyun tahtasında yer değiştiren bir taş olduğunu daha fazla hissediyordu.

Bundan sonra bir süre sessizlik oldu. Gün ortasıydı ve güneş vururken, sert ve sabit deniz meltemi sahip olduğu sıcaklığı yok etmekten fazlasını yapıyordu; Asha dalgın bir şekilde kollarını ovuşturdu, uçuşumun üzerinden enerji perdesine bakarken düşüncelere daldı.

Davian hâlâ orada kapana kısılmış mıydı? Bu sorunun onu sürüklediği kararsızlıktan nefret ediyordu. İçten içe Scyner'in muhtemelen haklı olduğunu biliyordu: Sınır ne kadar çabuk güçlendirilirse herkes o kadar güvende olacaktı. Ama kendini belirsiz bir gelecek -belki de yıllar- için feda edecekse, bunu en azından Davian'a bir şans vermeden yapamazdı. İşler daha fazla ertelenemeyecek kadar vahim bir hal aldığıında Erran'ın ona haber vereceğine güvenmek zorundaydı.

Ve bir parçası da -çok küçük bir parçası- hâlâ bir çıkış yolu umuyordu. Başka bir yol bulacaklarını.

Dalgalara baktı, çukurlar daha karanlık görünüyordu çünkü yer seviyesindeki rüzgâr açıkça yükselmeye başlamıştı.

Sonra kaşları çatıldı ve öne doğru eğilerek odaklandı.

"Scyner," dedi sessizce, tonu acildi.

Scyner ona baktı, sonra yanına gitti ve bakışlarını aşağıdaki suya doğru takip etti. Birkaç dakika sonra homurdandı.

"Burada bekle," diye mırıldandı. "Eğer içeri girecek gibi olurlarsa, ne olursa olsun o kaderin lanetlediği makineyi kullan. Bir kez harekete geçtiğinde onu durduramayacaklar."

Ortadan kayboldu.

Asha endişeyle suda gördüğü, neredeyse Sınır'a kadar görülebilen ve sahile doğru endişe verici bir hızla ilerleyen karanlık şekillere katılanları izledi. Yeterince küçük görünüyorlardı ama bunun sadece mesafeden kaynaklandığını biliyordu. Yaratıkları buradan -hem de suyun altından- görebilmesi için büyük olmaları gerekiyordu. En azından yetişkin bir adamdan daha büyük.

Bulunduğu noktadan Erran'la birlikte geldikleri sahili görebiliyordu; köprü artık orada değildi ama başlangıcını işaret eden sütunlar hâlâ görülebiliyordu. Parıldayan canavarlar sudan çıkıp altın rengi kumlara sürünmeye ve hızla ağaçlara doğru ilerlemeye başlayınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Daha yakınlarda, birkaç Gölge dün gece Erran'la birlikte geçtikleri kara lekeli alandan koşarak ormana doğru ilerlerken, diğerleri uçurumun dibine yakın binaların arasında savunma pozisyonu almak için acele ediyordu. Scyner'in etrafta dolaştığını, aceleyle işaret ederek Gölgeleleri uçurumun yukarısındaki patikayı savunmaya yönelik olduğu açıkça belli olan çeşitli noktalara yönlendirdiğini gördü. Herkes canla başla ve bir amaç uğruna hareket ediyordu ve bu mesafeden kesin bir şey söylemek mümkün olmasa da Gölgeleler'de herhangi bir panik görünmüyordu.

Rütbeliler.

Ormanın uzak kenarlarından aniden sahile ve yaklaşmakta olan karanlık, sürünen şekillere doğru alev fişkirirken irkildi, patlama sesleri bir an sonra kulaklarına ulaştı. Ateş fırlatan Gemileri kontrol eden Gölgelelerin nişan almasına gerek yoktu; belli ki geniş bir alanı kaplamaya yetecek kadar ateşleri vardı.

Yine de, uzaktan gelen tiz çığlıklar kulaklarını doldururken ve bazı siyah şekiller durgunlaşırken bile, diğerleri ağaç hattına doğru ilerliyordu.

Ateş püskürmeleri birer birer söndü.

Asha, yaratıkların giderek daha fazlasının sudan çıkmasını, açık arazide rahatsız edici bir hızla ilerlemesini ve ağaçların arasında gözden kaybolmasını dehşet içinde izledi. Yeşilliklerin içinden ışık patlamaları oldu ve ağaçların çoğu yanmaya başladı ama bir süre sonra Gölgelelerden bazıları -başlangıçta ormana koşanlardan çok daha azı- yoldaşlarına umutsuzca el sallayarak köye doğru tökezledi.

"Bunu şimdi yapmalısın."

Asha arkasından gelen soluk soluğa sesle irkildi. Döndüğünde Scyner'i gördü, gömleğinin sol kolu yoktu, kararmış kenarları gömleğin yandığını gösteriyordu. Nefes almaya çalışırken elleri dizlerinin üzerindeydi.

"Yardıma ihtiyaçları var." Asha gözlerini aşağıdaki manzaradan ayırmadı. "Ölecekler."

"O zaman ölürler." Scyner onun gözlerinin içine baktı. "Gücünüzün büyük çoğunluğu artık Lyth'ten geliyor. Kol'a girdiğinizde ve savunmaları harekete geçtiğinde, onlara ne olduğunun bir önemi kalmayacak. Üzgünüm ama *zamanımız yok*."

Asha kalbi küt küt atarak aşağıdaki kaosu izledi. Scyner'in haklı olduğunu bilmek için ona güvenmesine gerek yoktu. Gölgelelerin savunması, istila edilmek üzere olduklarını anlamaya başladıkça paniğe dönüşüyordu.

Ayağa kalktı ve iki büklüm oldu, pavyonun karanlığında Tributary'nin parıldayan çeliğine baktı. Damarlarından akan ve serbest bırakılmak için yalvaran gücü ihtiyatla hissetti.

Sonra kaşlarını çatı, geri döndü ve köye doğru başını salladı. "Ben oraya gidiyorum."

"Hayır."

Scyner'in yüz ifadesi Asha'ya bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Onun

Sabırım tükenmişti.

Asha gözlerini kapadı, Scyner'ın Öz havuzuna odaklandı ve adam ortadan kaybolduğu anda onu boşalttı.

Bir an sonra Augur ona doğru yarı yolda tekrar belirdi, gözleri ve teni solgun bir halde yere yığılırken yüzünde tam bir şok ifadesi vardı.

"Bunu yapabileceğimi unuttun, değil mi?" diye mırıldandı Asha soğuk bir sesle, Scyner baygınlık geçirirken onun secdeye kapanmış halinin üzerine basarak. Daha önce Scyner'ın gerçekten bir Gölge olup olmadığını kontrol etmişti ve platoda sadece ikisi olduğu için onun Özünü izole etmek yeterince kolay olmuştu. Asha onun uzun süre baygın kalmayacağını biliyordu - ondan çok fazla şey almamaya dikkat etmişti - ama bu yeterli .

Her yeni patlamada irkilerek uçurumdan aşağı inen patikanın tepesine doğru aceleyle ilerledi, çığlık sesleri ve panikle atılan bağırışlar giderek daha fazla duyuluyordu. Hâlâ ara sıra ormana doğru ateş ve enerji patlamaları oluyordu ama sıklıkları azalıyordu ve etrafındaki Gölgelelerin rezervlerinin hissedebiliyordu. Yokuş aşağı gitse bile, yardım etmek için dağın eteklerine zamanında ulaşmasının imkânı yoktu.

"Gerçekten ne kadar güçlü olduğumu görme zamanı," diye mırıldandı kendi kendine. Özüne dokundu.

Aniden emrine verilen enerji seli neredeyse çok ; bir saniye boyunca çırpındı ve sonra bir kısmını -kendi Rezervinin küçük bir damlasını- vücuduna akıttı. Kollarını güçlendirdi. Bacaklarını. Gövdesini.

Her şeyi.

Sıçradı.

Atlایış onu beklediğinden çok, çok daha yükseğe ve uzağa götürdüğünde alarm ve zevk karışımı bir çığlık attı; birkaç korkunç, heyecan verici saniyeden sonra nihayet - neyse ki basamaklara geri döndü - ayaklarının altındaki taşın keskin kırılmasıyla birlikte indi.

Bir an durakladı, zor nefes alıyordu ama bu çabadan çok heyecandan kaynaklanıyordu. Hafif bir sarsıntı hissi vardı ama çarpma başka türlü canını yakmamıştı, neredeyse şu anda içinde durduğu üç ayak genişliğindeki kraterin zaten orada olup olmadığını merak etmesine neden oluyordu.

Gözlerini kocaman açarak omzunun üzerinden baktı.

Mesafenin yarısını tek bir sıçrayışta kat etmişti.

Asha'nın hissettiği heyecan, aşağıdan gelen bağırışlar kulaklarına ulaştığında çabucak kayboldu ve tek'rillerin artık ormanın sınırında, Gölgele'i ezmeye yakın olduklarını gördü. Köyün ortasında boş bir nokta seçti ve tekrar sıçrayarak baş döndürücü bir hız ve parlak-beyaz ışık çizgisiyle yere düştü.

Çarpmanın etkisiyle biraz sendeleyerek ormana doğru koştu ve kısa süre sonra dehşet içinde görünen Gölgelelerin arkasına geldi. Shana'nın da aralarında olduğunu hemen fark etti; gözlerindeki kararlı bakışa rağmen kadının sol kolunun tamamı su toplamış ve kızarmıştı.

Asha onun sağlam kolunu tutarak dikkatini çekmeyi başardı. "Dışarıda kimse kaldı mı?"

Shana kendisiyle kimin konuştuğunu fark ettiğinde gözleri büyüdü. "Burada ne işin var senin?" dedi dişlerini sıkarak. "Oraya geri dönmen gerek!"

"Ormanda başka kimse var mı?" Asha sakince tekrarladı.

Shana tereddüt etti. "Olabilir." Sesi endişe ve acıyla kalınlaşmıştı.

Asha başını sallayarak onayladıktan sonra bedenini Öz'üyle tekrar güçlendirdi ve kendini ileri doğru *itti*.

Köy ile ormanın kenarı arasındaki mesafeyi tek bir sıçrayışta kat ederken köy bulanıklaştı, birbirine yakın ağaçların ilkinde yaklaştığında kayarak durdu ve bunu yaparken toprakta uzun bir karık bıraktı. Ateşler buradaki bazı bölümleri keskin bir şekilde aydınlatırken, geri kalanı hem duman hem de tepedeki kalın yapraklı gölgelik tarafından kasvetli bir şekilde gölgelenmeye devam etti. Gölgele her yerde kıvrılıyor ve ürküyordu; uzaktan umutsuz haykırışların korosunu duyabiliyordu.

Tam gürültünün geldiği yöne doğru sıçrayacaktı ki, solundan gelen yabancı, cıvıltılı bir ses dönmesine neden oldu.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Tek'ryl *devasa* boyutlardaydı, tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Parlak siyah pullarından hâlâ deniz suyu damlıyordu; ölü, kıpkırmızı gözleriyle ona bakarken, geniş kılıçlardan daha büyük olan uzun kıskaçları tedirgin edici bakışlarının iki yanında tehditkâr bir şekilde şaklıyordu. Sadece üç metre uzaktaydı; dikenli kuyruğu aniden başının üzerinde kıvrılmış, saldırmaya hazır bir şekilde titriyordu.

Kasları, pulları ve dehşetiyle ona doğru koştu. Asha ona özünü fırlattı.

Kör edici bir ışık patlaması oldu; enerjinin çoğu emildi

tek'ryl'in zırhına çarptı ama geri kalanı vücudunun küçük, korunmasız bölgelerini tam güçle yakaladı. Yaratık havaya *fırladı*, çaresizce dönüp çırpınırken ağaç gövdelerini parçaladı, ağaç tepelerine kadar ulaştı ve elli metre ötedeki sönmekte olan ateşlerden birinin ortasına düştü, hareketsiz bir şekilde durdu. Asha enkazın arasından bile hayvanın bacaklarının parçalandığını ve kafasının şiddetli darbeler yüzünden tamamen çöktüğünü görebiliyordu.

Bir an hareketsiz kaldı, şok olmuştu, şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir duyguyla bakıyordu.

"," diye mırıldandı kendi kendine, biraz sersemlemiş bir halde.

Bir başka yalvaran haykırış kulaklarına ulaştı ve kendini yeniden harekete geçirdi.

Sonraki birkaç dakika, giderek artan bir güvenle ağaçların arasında hızla ilerlerken, umutsuzca geri çekilen Gölgeler'den tek'ril fırlatırken, yaralananları iyileştirirken ve bulabildiği herkesi köyün görece güvenliğine geri götürürken bir hareket bulanıklığı içinde geçti. Tehlikeye rağmen, ormanın vahşi, yakıcı kaosunda hızla ilerlerken bir heyecan, bir coşku hissetmekten kendini alamıyordu. Tek'ryl korkulacak bir şey değildi - onun için değil. Bugün, ışık, güç ve hızdan oluşan bir öfkeydi.

Bugün durdurulamazdı.

Sonunda, artık ne bağırışlar ne de panikle yapılan yardım çağrıları vardı. Asha birkaç tek'rili daha bir kenara fırlattı -ne kadar çok olursa olsun gelmeye devam ediyor gibiydiler- ve kendini bir kez daha ileri itti, köye doğru sıçrarken artık kendinden daha emin hareketler yapıyordu.

Hayatta kalan Gölgeler kalabalık bir şekilde toplanmış, kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Sessizlik hızla çöktü ve Asha'nın önlerinde kayarak durmasını iri gözlerle izlediler.

"Herkes güvende mi?" Asha biraz nefes nefese Shana'ya sordu.

Shana sadece başını salladı ve Asha'ya baktı. "Hâlâ dışarıda olan herkes öldü," dedi usulca. "Ama çoğu geri dönmeyi başardı. Senin sayende."

Asha başını eğdi ve cevap vermek için ağzını açtı, ama aniden binaların ön cephesinden daha fazla ateş parıltısı patladı. Döndü ve ağaçların arasından fırlayan yeni bir tek'ryl dalgasını görünce yüzünü buruşturdu.

Toplanan Gölgelerin içinden alçak bir inilti geçti. Savunmalar tarafından yakılan her bir tek'ryl'in yerini şimdi iki tane daha alıyordu.

"Onları durduramayız," dedi Shana, ses tonundaki korku ve çaresizlik diğerlerinin korku dolu mırıltılarında yankılandı.

Asha bu ifadeyi duymazdan geldi ve ileri doğru adım atarak savunmadaki Gölgeler'e önlerine geçerek geri çekilmelerini işaret etti. Ormandan hâlâ daha fazla tek'ril çıkıyordu; akrep benzeri rahatsız edici canavarlardan oluşan bir deniz, tüyler ürpertici bir hızla ona ve Gölgeler'e doğru ilerliyordu.

Derin bir nefes alan Asha bir kez daha içindeki muazzam güce dokundu. Bu sefer odaklandı.

Bir anda dışarı doğru itti.

Ellerinden kör edici beyaz bir enerji patlaması fışkırdı ve amansızca ilerleyen devasa bir güç dalgasına dönüştü.

Dokunduğu her şey basitçe... *parçalandı*. Ağaçlar, dalgaya eşlik eden şiddetli rüzgârla savrulan küllere dönüştü; kayalar sıvılaşarak kırmızıya dönüştü ve kum cama dönüştü.

Duyulabilir bir çığlık yoktu, canavarların patlamaya yakalandıklarına dair hiçbir kanıt yoktu. Ancak hava temizlendiğinde, artık köpüren okyanusla aralarında sadece bir mil uzunluğunda düz, erimiş kaya ve kül kalmıştı.

Sonra sessizlik oldu. Gölgelerden artık panik çığlıkları gelmiyordu. Artık kimse emir vermeyecek.

Asha döndüğünde arkasındaki herkesin durduğunu gördü.

Hepsi gözlerini açmış onu izliyordu.

Asha arkasını dönüp yaptığı işe bakarken bir ürperti hissetti. Uzaktaki okyanus fokurduyor ve buharlaşıyordu ve şimdi sayısız balık ve diğer deniz canlılarıyla birlikte kötü bir şekilde şekli bozulmuş birkaç siyah beden yüzeye çıkmaya başladı. Canlı canlı haşlanmışlar. Bu daha önce gördüğü her şeyden daha yıkıcıydı, iki ay önce Kalkanlarda serbest bırakılan tüm Gölgelerin gücünden daha yıkıcıydı.

Ama bu onu hâlâ tüketmemişti.

Bu onun gücünün *bir* zerresi *bile* değildi.

Bakışlarının altında ezilen Shana'ya döndü. Diğer kadın tam olarak *korkmuş* görünmüyordu. Daha çok... gözü korkmuştu. Yine de Asha onun tepkisi karşısında biraz kızardı.

"Şimdi oraya geri dönüyorum. Tributary'yi kullanacağım," dedi acımasızca. "Ama ben gittiğimde burada kalmana gerek yok. Buranın kendi savunması var."

Shana tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Diğerlerine soracağım," dedi sessizce. "Ama bu hâlâ başka yerlerde sahip olduğumuzdan daha fazlası. Burada bir amacımız var. Bir yuvamız."

Asha yüzünü buruşturdu ama başını eğdi. Tartışacak ne zamanı ne de isteği vardı.

Gölgeler'in şaşkın bakışlarını görmezden geldi ve yavaşça uçuşuna geri döndü, bu sefer sadece yürüyordu, uzun tırmanışı yaparken sırtındaki yüzlerce göz fiziksel bir ağırlık gibiydi. Sonunda tepeye ulaştığında, Scyner'in hâlâ secde halindeki formunun yanından geçti, pavyonun karanlığına adım atarken tüm kasları gerilmişti.

Tributary'ye yaklaşırken yutkundu, gözleri loş ışığa yavaşça alıştıyordu. Her zamankinden daha tehditkâr görünüyordu, köşeli çelik ve siyah cilalı yüzeyler her yerdeydi. İçeride, iğnelerin çıkacağını bildiği küçük delikleri görebiliyordu, derisini delemek ve vücudunu iyileşmek için Öz'ü çekmeye zorlayacaktı.

Yavaşça, isteksizce içeri adım attı. Yüzünü pavyonun girişine döndü.

Asha.

Asha irkildi, sonra nefesini tuttu.

Erran mı? Kafasının içindeki ses zayıftı ama onu tanıdı.

Temas kurdum. Düşündüğümüz gibi Talan Gol'deler ama geri dönüyorlar. Sınır hala zayıf olduğu sürece geçebileceklerini düşünüyorlar. Bir duraklama. Ama... görünüşe göre büyük bir ordunun hemen . Bu yüzden hazır olmalısın. Üzgünüm.

Asha derin bir nefes aldı. Tam olarak iyi haber sayılmazdı ama Davian yaşıyordu. Bu bir şeyden daha fazlasıydı.

Ne zaman olduğunu söyle.

Bundan daha iyisini yapacağım. Davian'ı konuşmaya dahil edebilirim. Bir duraklama daha. Aslında, sanırım... Sanırım size burada tam olarak neler olduğunu gösterebilirim. Bir dakika bekle.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra Asha'nın nefesi kesildi.

Bir kalp atışı önce Tributary'den dışarıya doğru acımasızca bakıyordu.

Şimdi... şimdi Sınır'daydı.

Bu çok garip bir histi: uzuvlarını hâlâ hareket ettirebiliyordu ama gördükleri üzerinde hiçbir etkileri yoktu. Görüşünü yönlendirme yeteneği yoktu. Ama *oradaydı*, tam olarak Erran'ın durduğu yerde duruyor, açıkça zayıflayan enerji duvarının parıldayıp solmasını ve

esnemiş.

Ve ötesinde, giderek saydamlaşan perdenin arkasından, kendisine doğru koşan üç uzak figür görebiliyordu.

Ash mi? Davian'ın sesi gerginlikle . İyi misin?

Dav! Seni görebiliyorum! Asha neredeyse rahatlayarak gülecekti. Muhtemelen şu anda senden daha güvendeyim.

Muhtemelen. Bir duraklama. Bir dizi Kör zırhımız var ve... bunun Sınır'dan zarar görmeden geçmemize izin vereceğini düşünüyoruz. En azından hala zayıf olduğu sürece.

Asha'nın gülümsemesi soldu ve sözleri işlerken kalbi duracak gibi oldu.

Bir set mi? Tekrarladı.

Evet, evet. Davian'ın sesi ağırdı. Ve bunu kullanmak için fazla zaman yoktu.

Asha -daha doğrusu Erran- titredi. Sınır'a yaklaşan üç figürün arkasında başka bir şey vardı. Başlangıçta sadece ufuk çizgisi olduğunu sandığı karanlık bir çizgi.

Ama gittikçe büyüyordu.

Karşıya geçen sen olmayacaksın, değil mi, dedi Asha usulca. Bunu söylerken bile bunun doğru olduğunu biliyordu - Davian'ın ses tonundan, onu tanımasından biliyordu. Eğer iki takım zırh olsaydı, geride kalmayı talep eden o .

Böyle bir aptaldı.

Ishelle zaten takıyor. Eletai ile bir çeşit bağlantısı var. Eğer karşı tarafa geçerlerse, işinize yarayabilir. Burada kalırsa... Sözünü kesti ama sesi sonuçları düşünmek istemediğini gösteriyordu.

Asha göğsünde çaresizliğin yükseldiğini hissetti. Eğer bunu yapacaksa - eğer bu amaç uğruna kendini gerçekten feda edecekse- en azından Davian'ın güvende olduğunu bilmek istiyordu. Ama-

Olması gereken bu. Kolayca aldığımız bir karar değil. Tereddüt etti. Daha fazla Kör geliyor. Belki birkaçını pusuya düşürüp, çok fazla kişi geçmeden zırhlarını alabiliriz.

Asha yutkundu. *Tabii ya.*

Yalan söylüyordu. Bunu biliyordu, ses tonundan anlayabiliyordu. Her zaman berbat bir yalancı olmuştu.

Hiçbir şey söylemedi.

Bitmek bilmeyen uzun bir sessizlik oldu; Davian, Fessi ve Ishelle'in belli belirsiz hatları, arkalarındaki karanlık büyüdükçe aceleyle hareket ediyordu

giderek büyüyor.

Sonunda, aniden, zırh giymiş bir form belirdi, enerji yıkamasından çıktı, figür bir çılgınlıkla Andarran tarafına çökerken siyah plakalardan mavi ve beyaz kıvılcımlar uçtu.

Erran koşarak onlara yardım etti -Asha da istemsizce onunla birlikte hareket etti- ve kasklarını çıkardı.

Ishelle'in alnı su toplamıştı ve cildi yanıklardan kızarmıştı ama uyanıktı. Nefes alıyordu.

Asha'nın kalbi sıkıştı. Davian'ın az önce söylediklerine rağmen, bir an için onun yapmış olabileceğini düşünmüştü. Diğer ikisi bir şekilde onu kendilerinden daha önemli olduğuna ikna etmiş olabirlerdi.

O iyi mi? Arayan Fessi'ydi, sesi titriyordu.

O iyi, Fess. Biraz... yanmış ama iyi, dedi Erran. *Şimdi ihtiyacımız olan-Ash. Çok yakındalar ve sayıları çok fazla.* Davian'ın sesi söylemeye çalıştığı şeyi kesti. *Bunu şimdi yapmalısın.*

Ne? Hayır. Hâlâ bir yolunu bulabiliriz. Arayan Fessi'ydi, sesi panik içindeydi.

Hâlâ zaman var, diye kabul etti Ishelle, konuşmaya katılacak kadar bilinçli olduğu belliydi.

Davian - Sınır daha da soluklaşırken yüz hatları artık görülebiliyordu -Erran ve Ishelle'e baktı ama Asha onun kendisiyle konuştuğunu anlayabiliyordu.

Öyle bir şey yok. Sesi sessiz ve sakindi. Kesindi.

Asha gözlerinde yaşlar oluştuğunu hissetti. *Birbirimizi tekrar göreceğiz. Bekleyin!* Fessi ve Ishelle koro halinde konuştular, ses tonlarında korku vardı.

Asha gözlerini Davian'a kilitledi. Yavaşça başını salladı, sonra veda etmek için elini kaldırdı, arkasındaki, artık tek tek figürleri seçebilecek kadar yakın olan hücum eden kitleye bakmadı.

Körü körüne uzandı ve Scyner'in daha önce ona işaret ettiği noktayı bulana kadar etrafı yokladı.

Elini üzerine koydu.

İğneler vücuduna nazikçe batarken beklediği kadar acı vermemişti; Öz ondan fişkirirken garip, gerçeküstü bir çıkarılma hissi vardı, hasar oluşurken bile onu onarmaya çalışıyordu. Erran'ın gözlerinden bakmaya devam ederken, gücün titreştiğini ve sonra canlandığını, kalınlaştığını, Davian ve Fessi'yi sadece silüet haline gelene kadar yavaşça gizlediğini görerek iç çekti.

Yaklaşan kütle üzerlerine, etraflarına doldu ve onları görüş alanından gizledi.

Cesetler göz kamaştırıcı ışık patlamalarıyla üzerine düşerken Sınır çılgılık attı ve titredi, ardından mavi ve beyazdan oluşan kesintisiz bir perdeye dönüştü.

Bir kez daha bütün.

Erran'ın görüşü aniden kayboldu, yerini etrafında oluşan Kol'un mührü aldı ve geriye sadece pavyonun girişini görebildiği küçük bir pencere kaldı. Suyun karşısında, Sınır alacakaranlıkta parıldıyordu. Güçlü. Sağlam.

Kırılmaz.

Her şey bulanıklaşırken Asha manzarayı seyre daldı. Acı aniden şiddetlenirken gözyaşlarını tuttu, dişlerini sıktı ve elinden geldiğince onu kucakladı.

Dışarıda kararan mavi gökyüzü, katı ve ağır bir şey pavyonun girişine doğru ilerlemeye başladığında kayarak uzaklaştı. Birkaç dakika içinde gürleyen bir yankıyla bitmiş ve onu içine hapsetmişti. Geriye sadece Tributary'nin ürkütücü mavi ışığı kalmıştı.

Sonra o da kayboldu.

Bölüm 49

Wirr yavaşça cesetlerin arasında ilerlerken karakol ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü, bir sonraki cesette yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ederken uyuşmuştu.

Hiç yoktu, tıpkı tahmin ettiği gibi. Ölüm sessizliği, yaralı taşlar ve kırmızı lekeler, aşağıya sığınamayan herkes için ölümden başka bir şey ifade etmiyordu.

Kendisi, Karaliene ve annesi dışında herkes için.

Yine de bir sonraki hareketsiz forma doğru ilerledi, yanına diz çöktü ve nazikçe kalp atışlarını kontrol etti. Denemek zorundaydı. Ne kadar az seçenek da ve ne kadar sıkı savaşmış olsalar da, bir parçası bu adamların ve kadınların ölümlerinin ağırlığını hissetmekten kendini alamıyordu.

O ve diğer ikisi aşağıda sinmişken bazıları hâlâ hayatta mıydı? Farklı davransalardı, burada biraz daha kalsalardı bazıları kurtulabilir miydi?

Dehşet içinde bakan bir çift açık, görmeyen gözü fark edince tekrar doğruldu, sonra parçalanmış kuzey girişine baktı ve hiçbir şeyin değişmediğinden bir kez daha emin oldu. Sınır hâlâ mavi ve beyazdan oluşan tek ve rahatlatıcı bir perdenin içinde titreşiyordu.

Güvende olmaktan çok uzaktaydılar ama bu son değildi. Henüz değil.

Enerji duvarına bakarken yutkundu ve nasıl restore edildiğini tekrar hatırladı. Bu başarıda bile karışık duygular içindeydi.

"Torin."

Wirr etrafına bakındı ve annesinin kendisini tedirgin bir şekilde izlediğini görünce yüzünü buruşturdu. Bunun sadece çevreleriyle ilgili olmadığını biliyordu, şimdi, tamamen değil

-Ve onu suçlayabileceğinden emin değildi. Onun bir emir verebileceğini ve kendisinin de itaat etmek zorunda kalacağını biliyordu. Bu kimsenin görmezden gelebileceği bir şey değildi.

"Ne oldu?"

"Gitmemiz gerekiyor." Geladra'nın gözleri yorgundu. "İlin Illan'a geri dönmemiz gerek. Onları uyarmak için."

Wirr bir an için başını eğdi ve tehdidin artık gerçek olduğuna ikna olup olmadığını sormak için içinden gelen alaycı ve sinirli dürtüyü bastırdı. Wirr'in

Etraflarındaki katliam yeterli bir kınamaydı.

"Biliyorum." Avluya doğru baktı. Her yerde cesetler vardı en kötüsü güney kapısında; giriş cesetlerle tıkanmıştı, kaç kadın ve erkeğin ölüm yağmurundan kaçmak için umutsuzca çabaladığının kanıtıydı bu. "Birkaç dakika daha. Sadece emin olmak istiyorum."

Geladra içini çekti ama başını eğdi. Avlunun diğer tarafındaki Karaliene'e doğru baktı, başka bir hareketsiz formun üzerine eğilmiş, yaşam olup olmadığını kontrol ediyordu. "Birkaç dakika. Daha fazla değil," dedi yumuşak bir sesle. "İkinizi de buradan mümkün olduğunca uzağa götürmeliyiz. Artık Augur gittiğine göre, o yaratıklar geri gelirse kaçmamızın hiçbir yolu yok."

Wirr bu ifadeyi kısa bir baş sallamasıyla onayladı, olasılığı düşünürken midesi tekrar bulandı. Dar'gaithin ya da eletai'nin geri döneceğini düşünmüyordu -dönmeleri için bir sebep yoktu- ama zaten Rezervinde neredeyse hiç Öz kalmamıştı. Eğer herhangi biri geri gelirse ya da o ve diğerleri gücünü toparlamaya fırsat bulamadan yolda birileriyle karşılaşrsa, o zaman çaresiz kalacaklardı.

Sınır onarılmadan önce kaç kişi geçebilmişti? İki bin mi? Üç bin mi? Ve belki de yarısı kadar eletai? Bu düşünceyle şiddetli bir ürperti hissetti. Yaratıklar dağılmış olsalar bile, gelecek yıllar boyunca eşi benzeri görülmemiş ölçekte dehşet ve paniğe neden olacak kadar çoklardı.

Ve bir yerde çok fazla kişi -eğer herhangi bir uyum ya da organizasyona sahip olsalardı- Andarra'nın herhangi bir şehrini yerle bir edebilirlerdi.

Bir an için gözlerini kapadı ve düşüncenin dehşetine karşı kendini sabitledi. Sınır mühürlenmişti ama bugün burada bir zafer kazanmamışlardı. Yakınından bile geçmemişlerdi.

"İdare'ye ne söyleyeceksin?" diye sordu sonunda. Geladra tereddüt etti.

"Onları tehdit konusunda ikna edeceğim." Annesi onun gözlerinin içine . "Ama sorduğun şey bu değil, değil mi?"

Wirr hiçbir şey söylemedi.

Geladra tekrar iç çekti. "Bilmiyorum. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ama sahip olduğun bu güç her neyse... bu yanlış, Torin."

Wirr'in kalbi sıkıştı. "Onu kullanmadım," diye kesin bir dille güvence verdi. "Herkes bana oy vermelerini emredebilirdim ama yapmadım. Ben doğru olanı yaptım

şey. Bunu öğrendiğimden beri doğru olanı yaptım."

Geladra yavaşça, "Evet," dedi, Wirr'i şaşkırtan bir şekilde ses tonunda bir gurur notası vardı. "Ama bunu yapmaya devam edeceğini garanti edebilir misin? İş o noktaya geldiğinde, beni gitmeye zorladın. Bunu neden yaptığını biliyorum ama neredeyse beni öldürüyordu."

Wirr yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. "Yani bu konuda bana güvenmiyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Geladra sessizce. Elini karakolun yıkımına salladı. "İddianı kanıtladın Torin, bu hayal ettiğimin de ötesinde bir tehlike ve bu canavarlar

..." Ürperdi. "Ben... Ben yanıldım. Senin hakkında. Yaptığın pek çok şeye hâlâ katılmıyorum ama bu gerçek ve en azından bir konuşmayı hak ediyor." Kelimeleri yavaşça söyledi ve Wirr bu itirafın ona zor geldiğini anlayabiliyordu.

Bir süre onu düşündü ve sonra başını eğerek nefes verdi. Bu bir başlangıçtı.

Annesi içini çekti. "Ancak bu, yapabileceklerini görmezden gelmem gerektiği anlamına gelmiyor. Çünkü her zaman kazanmanın başka yolu olmayan tartışmalar olacaktır. Ve bir gün, seni çok fazla cezbedecek bir neden olabilir." Onun yüz ifadesini gördü ve hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Senin karakterin hakkında bir yorum yapmaya çalışmıyorum, oğlum. *İnsanlar* hakkında yorum yapıyorum. Bu tür bir gücü kullanmaya sonsuza kadar direnebilecek bir ruh tanımıyorum."

Wirr başka tarafa baktı. Konuyu kabul etmekten nefret ediyordu ama kadının söylediklerinde en azından bir gerçeklik payı olduğunu biliyordu.

"Bu muhtemelen daha sonra konuşmamız gereken bir konu," dedi sonunda yumuşak bir sesle. "Ben gidip Kara'ya gideceğimizi söyleyeyim."

Annesi başını salladı, belli belirsiz rahatlamış görünüyordu; Wirr avluda dolaştı, yayılmış uzuvlara veya yapışkan kırmızı havuzlara basmamak için dikkatli adımlar attı. Karaliene'in ifadesi kasvetli ve mesafeliydi, bir başka cesedin gözlerini nazikçe kapattıktan sonra bir sürahidenden aldığı sıvıyla dikkatlice ıslattı.

Wirr onu izlerken kaşlarını çatı; yan tarafta duran boş şişelerden de anlaşılacağı üzere, avludaki diğer birkaç cesede de aynı şeyi yapmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Karaliene şaşkınlıkla döndü, belli ki onun yaklaştığını duymamıştı. Tereddüt etti.

"Onları bu şekilde bırakamayız," dedi sonunda. "Biliyorum ki

Ama... eğer onları gömemiyorsak, en azından hayvanlara bırakılmadıklarından emin olabiliriz. Onlara ölümlerinde biraz saygınlık kazandırabiliriz."

Wirr anladığında yüzünü buruşturdu. "Bir ateş mi?"

"Bunun gibi bir şey." Karaliene'nin bakışları ona yalvardı. "İçeride sadece birkaç tane var. Hepsini burada, avlunun ortasında bir araya getirirsek karakola zarar vermez."

Wirr ağır bir ifadeyle, "Zaten pek işe yaradığı da söylenemez," dedi. İçini çekti ama başını salladı; karakolda çok fazla insan yoktu, yüzden çok büyük bir iş olmayacaktı. "Pekâlâ. Ama çabuk olalım."

Tüylar ürpertici bir işti ve annesi gecikmeden hiç memnun değildi ama hepsinin yardımı koşması uzun sürmedi. Son cesetler de nihayet içeriden çıkarıldığında, Karaliene kalan sürahileri hızla boşaltmaya başladı, belli ki Wirr kadar burada işinin bitmesini istiyordu.

Güney duvarına yaslanırken burnunu kırıstırdı; öğle güneşi cesetlerin üzerinde çoktan etkisini göstermeye başlamıştı, keskin alkol kokusuyla birlikte koku da yayılıyordu. Bir yanı gözlerini kapatıp görmezden başka bir şey istemese de manzaraya baktı. Cesetlerin her yerinden siyah mızraklar fırlamıştı ama parıldayan dikenlerin sayısı başlangıçta olduğundan daha az görünüyordu. O ve diğer ikisi onlara dokunmamak için dikkatli davranmıştı. Üzerlerindeki siyah balçığın ne gibi zehirli nitelikler taşıdığını bilemezlerdi.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi ona dönük olan annesine, sırtı dehşet verici manzaraya dönüktü. "Dikkatli bir şekilde seyahat etmemiz gerekecek. Artık serbestçe dolaşabilen bu ne yapacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Güneye doğru gitmeye devam edebilirler ama aynı şekilde yakınlarla yerleşip önlerine çıkan herkesi ve her şeyi avlamaya da başlayabilirler. Biz ..."

Kaşlarını çatarak devam etti.

Annesinin hemen arkasındaki ceset yığını yine yer değiştirdi, kesinlikle hayal gücü değildi. Karaliene avlunun karşı tarafındaydı ve son kalan içkiyi döküyordu.

"Kara? Görüyor musun-"

Her şey bir anda oldu. Diğer iki cesedin altından bir adam çıktı ve Wirr ilk gördüğü şeye bakarken gözleri büyüdü

bir şekilde gözden kaçırdıkları bir kurtulan olduğunu düşündü.

Siyah gözleri, garip, sarsıntılı hareketleri ve gömleğinin altındaki çıkıntılı yumruları çok geç fark etti.

Adam -eğer artık öyleyse- elini Geladra'ya doğru uzattı.

Damlayan siyah bir bıçak bileğinden koptu, kan püskürterek derisini yardı ve Geladra'nın göğsünden dışarı çıkana kadar sırtına saplandı. Geladra yere yığılırken zar zor bir ses çıkardı.

Wirr, saldırgan ona doğru döndüğünde donakaldı ama arkadan Karaliene daha hızlı davrandı. Hazırlık olarak duvardaki meşalelerden birini yakmıştı bile; onu yuvasından kaptı ve daha önce üzerine dökülen alkolden hâlâ damlayan adama fırlattı.

Adam alevler içinde patladı.

Wirr annesinin yüzüstü yatan halini kolundan tutup çıkışa doğru sürükledi, yarı insan yaratık çığlık atıp çırpınırken Karaliene de ona yardım etti ve tökezleyerek diğer cesetlere çarptı. Ceset yığını kıvranmaya başladı ve Wirr boğazında safranın yükseldiğini hissetti, çabucak onu tekrar aşağı itti ve annesini temizlemeye konsantre oldu.

Kapıdan yeterince uzaklaştıklarında Wirr dizlerinin üzerine çöktü ve annesinin bedenini dikkatlice yere bıraktı. Yine de ne bulacağını kontrol etmeden önce biliyordu.

Bıçak kalbini delmişti. Geladra'nın gözleri açıktı ama görmüyordu ve nefes almıyordu.

Wirr bir hıçkırığı bastırdı, son Özünü de ona akıtarak herhangi bir yaşam belirtisi aradı.

Hiçbir şey olmadı.

Bir dakika öyle oturdu. İki dakika. Daha da uzun; ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ki omzuna dokunan bir el onu kederinden uyandırdı.

Karaliene usulca, "Üzgünüm Tor, ama biz... onu da yakmalıyız," dedi. "Onun o *şeylerden* biri olarak geri gelmesine izin veremeyiz."

Wirr yorgun ve kederli bir onaylamayla başını salladı. Nasıl olduğunu anlamamıştı ama o kara kılıçların sadece bir silahtan fazlası olduğu artık çok açıktı.

Yavaşça ayağa kalktı ve Geladra'nın bedenini kaldırdı. Daha önce olduğundan daha hafif hissettirdi.

Avludan yayılan yoğun sıcaklık karşısında yüzünü buruşturdu, nefesini tuttu ve dayanabileceği sıcaklığın sınırına gelene kadar ileri doğru bastırdı. geldiğinde nazik bir şekilde, annesinin bedenini zaten yanmakta olan bir cesedin üzerine uzanacak şekilde yatırdı ve birkaç dakika boyunca tuttuğundan emin olmak için izledi.

Sonra sersemlemiş ve uyuşmuş bir halde kuzeninin yanına çekildi. Alevlerin yükselişini izlediler, artık duvarların üstünden görülebiliyordu.

Karaliene şarkı söylemeye başladı.

Wirr şarkıyı bilmiyordu ve sözlerini zar zor anladı ama parıldayan, akıldan çıkmayan bir ağıttı. Şarkıyı bitirdiğinde birkaç saniye sessizlik oldu.

"Teşekkür ," dedi Wirr sonunda. "Bu çok güzeldi."

Karaliene dalgınca başını salladı.

"En sevdiğim şarkılardan biri," dedi usulca. "Keşke onu söyleyecek daha mutlu zamanlar olsaydı." Bir elini nazikçe onun omzuna koydu. "Onları nasıl durduracağımızı bulacağız, Tor."

"Biliyorum." Wirr alevleri izlerken boğazındaki yumruyu yuttu. "Biliyorum."

Birkaç dakika sonra sözsüz bir anlaşmayla döndüler ve güney yolundan yavaşça ilerlemeye başladılar; uzakta titreşen mavi-beyaz ışığı ve daha yakında yanan ateşin çatırdayan kırmızısını arkalarında bıraktılar.

Sonsöz

Zayıf bir şekilde kırılan güneşin azalmasına rağmen Davian bir başka ıssız, uçsuz bucaksız düzlükte ilerlerken terliyordu.

Sol tarafına yorgun bir bakış attı. Fessi de en az onun kadar bitkin görünüyordu, yüzünü sildiği yerdeki terle karışık toz yüzüne yayılmıştı, gözlerinin altındaki koyu halkaları gizleyemiyordu ve sendeleyerek ilerlerken boş boş bakıyordu. Davian onun bir ayağını diğerinin önüne atmaya çalıştığını, su toplamalarını görmezden geldiğini ve yaşadıkları gerçeküstü paniği an be an bastırmaya çalıştığını biliyordu. Son altı gündür o da aynı şeyi yapıyordu.

Çıkıntılı bir kayaya takılıp tökezleyince yüzünü buruşturdu ve arkasındaki siyah zırhlı asker omzunu sıkarak düşmesini engelledi. Bunun herhangi bir merhamet duygusundan değil, hız arzusundan kaynaklandığından şüphelendi. Onları bu yolculuğa çıkarmakla görevlendirilen üç Kör, tam olarak onlara kötü davranmamıştı ama ne yaralarını umursamışlar ne de yavaşlamaları için yalvarmalarına kulak vermişlerdi.

"Artık çok uzak değil, Koşucu," dedi alçak bir ses kulağına. Davian dönüp miğfersiz adama baktı. Uzun, çirkin bir yara izi dudağından en azından kulağına kadar uzanıyor, muhtemelen daha da uzuyor ama uzun kıvılcıklarının altında kayboluyordu. Yüz ifadesi... sempatik değilse bile en azından anlayışlıydı. "O zaman Arena'dan önce dinlenmek için biraz zamanın olacak."

Davian sadece başını salladı, askerin neyi kastettiğinden emin değildi ama bunu belli etmek istemiyordu. Hepsi ona ve Fessi'ye "Koşucular" diyordu; Augur'ların tutsak olduğu açıktı ama bunun ötesinde, onları tutsak edenlerin Sınır'ın diğer tarafından geldiklerine dair hiçbir fikirleri yokmuş gibi görünüyordu. Böyle bir şey düşünmek için hiçbir neden yoktu, diye düşündü; karşıya geçebileceklerine dair hiçbir kanıt yoktu ve görünüşleriyle ilgili hiçbir şey müstakbel işgal gücüne eşlik eden diğer insanlardan büyük ölçüde farklı değildi. Buradaki dil bile - hafif aksan bir yana - aynıydı.

Derin bir nefes aldı ve bir kez daha ileriye doğru itti, şu anki konumlarının hala sahip olduklarından daha iyi olduğunu kendine tekrar hatırlattı

beklemiyordu. Sınır yeniden canlanıp Andarra gözden kaybolduğunda, kan duyusu neredeyse sıfıra inmişti ve Fessi'yle birlikte öldüklerinden emindi.

O zaman ve dar'gaithin vardı akış geçmiş.
Görmezden gelindi Onlar, bunun yerine kendilerini
Sınır'a fırlatmaya başladılar ve temas ettikleri anda duman ışık içinde patladılar. İki Augur kıpırdamadan durmuş, canavar sürüleri yanlarından geçerken nefeslerini tutmuşlardı. Yine de onları takip eden Kör askerlerin onları fark etmesi uzun sürmemişti.

Kan'a anlamlı bir erişimleri olmadığından, yakalanmaya direnmek için yapabilecekleri çok az şey vardı.

Tekrar Fessi'ye baktı, Fessi dönüp boynunun yan tarafındaki yeni yara izlerini gösterince yüzünü buruşturdu. Bunlar askerlerden biri tarafından oraya kazınmıştı. Aynısı kendisine de yapılmıştı; boynunun sağ tarafındaki yakıcı acı ve tahrişin birleşimini hâlâ hissedebiliyordu. Fessi'ninki kısmen kurumuş bir kan yığınıydı ve kendisinininkinin de aynı varsaydı, ama açıkça belirli bir sembolle işaretlenmişlerdi. Yine de bunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Sen nasılsın? Sınır'ın tam güçte olduğu şu anda, burada, Talan Golü'nde, yan yana olsalar bile zihinsel bağlantı kurmak zordu. Yine de mümkündü. Normal bir şekilde konuşmaya ilk başladıklarında ciddi bir dayak yemişlerdi; ondan sonra, konsantrasyon için fazladan harcama yapmaya değer görünüyordu.

Birkaç dakika sessizlik, sonra, *Yorgun. Yorgun. Ama Kan'la olan bağlantım yavaş yavaş geliyor. Birkaç gün daha ve sanırım onunla yararlı bir şeyler yapabilirim.* Fessi'nin yüz ifadesi hiç değişmedi ve Davian'a doğru bakmadı ama konuştuğu için mutlu görünüyordu.

Bunu anlayabiliyordu. Uzun günler süren sessizlik sadece içinde bulundukları durumu düşünmek için zaman bırakıyordu. Varacakları yere ulaştıklarında, bu her neresi olursa olsun, başlarına gelecekler hakkında.

Güzel. Sanırım burada da aynı. Kesinlikle gerekli olmadıkça ya da başarılı olma şansları yüksek olmadıkça kaçmaya çalışmamaya karar vermişlerdi. Bu adamlar onun ve Fessi'nin Augur olduğunu bilmiyorlardı ve aslında nispeten zararsız olduklarını düşünüyor gibiydiler. Bağlı değillerdi, özellikle kötü muamele görmüyorlardı. Ancak başarısız bir kaçış, yani sıra dışı bir şey olduklarına dair bir işaret, tüm bunları çok hızlı bir şekilde değiştirebilirdi.

Daha fazla konuşmak üzereydi ki, aniden bir tepeye tırmandılar.

ve Davian neredeyse tekrar tökezliyordu. Bu kez şaşkınlıktan tökezledi.

Durduğu yerden yüz metre ötede çöl aniden sona erdi ve kilometrelerce uzanan aynı kuru, çatlak kahverengi zeminden ziyade, ilerideki arazi *yeşildi*. Sadece biraz ot da yoktu. İlerideki yol, düzgünce ekilmiş tarlaların arasından geçiyor ve sonunda uzakta yerini ormana bırakıyordu. Davian öğleden sonrasının sazlı ışığında bitki örtüsünün sık ve gür, ekinlerin de bakımlı olduğunu görebiliyordu.

Kızıl saçlı asker onu nazikçe iterek bir kez daha öne doğru itti. "Sana neredeyse vardığımızı söylemiştim," dedi. "Sakın bir şey yapmaya kalkma."

Davian dudaklarını yaladı ve aniden kararsız kalarak başını salladı. Talan Gol'de o kadar çok şey aynıydı ki, geçen haftayı sonsuza dek sürecek tek bir an gibi hissettirmişti.

Bu, yolculuklarının bir sonu olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyordu.

Güneş bir kez daha ufku altında kaybolana kadar birkaç saat boyunca yürüdüler. Üç asker de akşam yolculuğu için meşale taşıyordu; bulut olmamasına rağmen, tepedeki sürekli filtre edici pus, gümüşü ayın nadiren görmek için yeterli ışık sağladığı anlamına geliyordu ve yıldız ışığı burada neredeyse hiç yoktu. Manzara değişen siyah şekiller geçip gidiyordu, artık açık araziden geçmedikleri için daha gizemli ve tedirgin ediciydi.

Yine uzun ve zor bir gün geçirmesine rağmen Davian kendini fiziksel olarak uzun olmadığı kadar iyi hissediyordu. Çevrelerindeki değişim ona en azından bir olumlu şey sağlamıştı; artık Fessi'den Esans almasına gerek kalmamıştı. Fessi'nin izniyle bile olsa, akşamları meşalelerden ve kamp ateşlerinden çekebildiklerini tamamlamak için gereken küçük miktarlarda bile olsa, bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ancak, şimdiye kadar onları esir alanların sürekli Telesthaesia kullanması ve çorak topraklardaki yolculukları sırasında başka hiçbir yaşamın olmaması, ona çok az seçenek bırakmıştı.

Davian tam da akşam için mola verme vaktinin geldiğini düşündüğü sırada, uzaktaki duvarda yanan meşaleleri gördü.

Yaklaştıkça yutkundu, şehrin büyüklüğü gözünün önünde canlanıyordu - burası açıkça bir şehirdi; hiçbir duvar daha az korkutucu olacak kadar yüksek ya da geniş inşa edilmemişti. Loş ışıktaki bunu söylemek zordu ama buradaki taşın tamamen siyah, kaba yontulmuş ve pürüzlü ama aynı zamanda sağlam ve bakımlı olduğunu düşündü. Gölgeler yüz ayak yüksekliğindeki

Meşaleden çok şenlik ateşine benzeyen alevlerin periyodik olarak aydınlattığı yüksek duvarlar; ötesinde, uzakta, şehrin üzerine inşa edildiği keskin yamacın zirvesine doğru tırmandığı yerde hareket eden ışık lekelerini görebiliyordu.

"Geri dönmek nasıl bir duygu, Koşucular?" diye alay etti Fessi'nin arkasında yürüyen asker, belli ki yüzlerindeki şaşkınlığı korkuyla karıştırmıştı. Saçları ağarmış, gür sakallı, yaşlı bir adamdı ve üç tutsak arasında açık ara en sevimsiz olanıydı.

Ne Davian ne de Fessi cevap verdi.

Yolun sonunda beliren kapıya doğru ilerlerken Davian yan gözle Fessi'ye baktı. Diğer Augur yakalandıkları andan beri soğukkanlılığını korumuştur ama şimdi... bir şeyler ters gidiyordu. Tereddütlü yürüyüşünden, önlerindeki duvarları incelerken yüzünde beliren belli belirsiz endişeli ifadeden belliydi bu.

ne?

Muhtemelen bir şey yoktur. Fessi yine de şehrin ilerisini incelemeyi bırakmadı.

Kapıda iki adam vardı ama ikisi de zırh giymiyordu ya da üniforma giydikleri belli değildi. El sallayarak geçtiler, Davian ve Fessi yabancıardan ters ters bakışlar aldılar ama başka bir şey görmediler.

İlerideki yol, saat göz önüne alındığında iyi aydınlatılmıştı. Sokaklar meşalelerle aydınlanmış, her yerde siyah taşlar ortaya çıkmıştı; yollar bile trafikten aşınmış, bazalt benzeri bir kayaydı. Şehrin kendine özgü mimari tarzını fark etmek kolaydı: her şeyin keskin kenarları vardı, çıkıntılıydı, gölgeler çevrelerinin pürüzlülüğünü vurguluyordu.

Yine de bu saatte hâlâ sokakta yürüyen birkaç kişi gayet normal görünüyordu. Sarhoş oldukları her hallerinden belli olan birkaç adam hafifçe sallanırken, bir kadın onlara doğru baktı ama hemen ters yöne doğru koşmaya başladı. Binalardan birinden garip, ritmik bir müziğin yanı sıra alçak ses mırıltısı geliyordu ama bunun dışında her şey sessizdi.

Davian yukarı baktı. Şehrin tepesinde, sadece puslu aydaki dış hatları ve duvarları boyunca dizilmiş meşaleler sayesinde görülebilen devasa, siyah bir saray vardı. Daha fazla meşale sarp bir uçurumdan yukarı, kapısına giden yolu aydınlatıyordu: Havada en az yüz metre uzandığı düşünülürse, rahatsız edici derecede dar görünen tek bir merdiven.

Bir süre daha devam ettiler. Davian not almak için elinden geleni yaptı.

Yol boyunca yer alan işaretler - batı tarafında garip bir yazı bulunan dev çan kulesi; çiçeklerle çevrili taş kılıçlar alanı; boş bir meydanın ortasında, yüzeyinde pürüzlü bir şekilde uzanan mavi Ö'ün titreşen çizgileriyle insan boyutundaki garip küre - ve zihninde birbirlerine ve uçuşunun tepesindeki her yerde hazır ve nazır olan saraya göre konumlarını sabitlemeye çalıştı. Kaçma şansları olup olmayacağını bilmiyordu ama fırsat çıkarsa geri dönüş yolunu bulabilmek istiyordu.

Bir süre sonra tekrar Fessi'ye baktı ve yüz ifadesindeki artan tedirginliği endişeyle etti. Şehre girdiğinden beri birkaç kez onunla iletişim kurmaya çalışmıştı ama kan dilini burada kullanmanın ne kadar zor olduğundan mı, yoksa Fessi'nin dikkatinin çok dağınık olmasından mı bilinmez, diğer Augur cevap vermemişti.

Kır saçlı adam aniden, ", " diye duyurdu.

Davian kekeleyerek durdu ve önünde durdukları yapıyı incelerken yutkundu. Devasa, penceresiz bir kuleydi, taş cephesi kasvetli ve karanlıktı, tek girişi titrek meşalelerin aydınlattığı dar bir geçitti. Körler'in siyah zırhını giymiş adamlar -ama yine görüşü kapatan miğferleri takmamışlardı- kulenin çevresine düzenli aralıklarla yerleştirilmişlerdi ve çoğu Davian ve Fessi'ye şüpheyle bakıyordu.

Binanın amacını tahmin etmek zor değildi.

Fessi. Davian şimdi elinden geldiğince odaklanmış, kızıdan bir yanıt almaya çalışıyordu. *Onlar bizi kilitledikten önce kaçmayı denemek istiyor muyuz?*

Birkaç saniye yanıt gelmedi, sonra, *henüz yeterince kontrolüm olduğunu* sanmıyorum.

Pekâlâ. Davian, girişe doğru ittirildiklerinde gergin bir şekilde dudaklarını yaladı, sonra dar geçitten geçirilerek diğer ucunda sağlam görünümlü bir demir kapı bulunan uzun bir odaya .

Soluk tenli, siyah saçlı, yakışıklı bir genç adam onlar içeri girerken masanın arkasından kalktı ve Davian ile Fessi'yi eleştirel bir gözle inceledi.

"Koşucular mı?" diye sordu, sanki bu kavram sıkıcı bir şeymiş gibi hafif bezgin bir ses tonuyla.

"İyi akşamlar, Bekçi. Onları ilshara yakınlarında yakaladım, hem de her yerde," dedi kır saçlı adam.

Adam - "Bekçi"- hafifçe daha ilgili görünerek homurdandı.

"Çoğundan daha uzakta," diye gözlemledi. "Alt kata girmeleri gerekecek. Lord Gassandrid üst katın özel olarak kullanılmasını istedi."

Uzun yara izi olan asker kaşlarını çattı. "Nedenmiş o?"

Soluk tenli adam tereddüt etti, sonra öne doğru eğildi ve ses tonunu komplocu bir şekilde alçalttı. "Özel mahkûm. Pek bir şey söylemiyorlar ama söylentiler var. Neredeyse bir haftadır burada."

"Bir hafta boyunca mı? En son ne zaman biri bunu yaptı ..." Yaralı adamın gözleri büyüdü. "*Oh.*"

Bekçi başını sallamakla yetindi, belli ki askerin ne demek istediğini anladığından emindi. Kapıya doğru yürüdü, cebinden birkaç anahtar çıkardı ve kilidi açtı.

"Nereye gideceğimizi biliyor musun?" Kır saçlı adam sabırsızca başını sallayınca Bekçi kapıyı açarak askerlerin Davian ve Fessi'yi içeri almasına izin verdi.

Çığlıkları ilk duyduklarında yaklaşık bir dakikadır yürüyorlardı.

Sesler tek bir kaynaktan geliyor gibiydi ama taş koridorlarda tedirgin edici bir şekilde yankılanıyor, başlangıçta yumuşak ama Davian ve Fessi içeriye doğru itildikçe ses ve yoğunluk giderek artıyordu. Çığlıklarda sadece acı da yoktu.

Çaresizlik doluydular. Tam ve mutlak bir umutsuzluk.

Aşağıya doğru inen loş bir merdivenin başına geldiklerinde Davian ürperdi ve Fessi'ye baktı. Dehşet içinde, ellerinin titremeye başladığını ve yüzünden kanın çekildiğini görebiliyordu.

Her şey yoluna girecek. Bakışlarını yakalamaya çalışarak ona bakmaya devam etti. *Sadece biraz dinlenmemiz gerek-*

Birden omzunda bir el belirdi ve Fessi karşısında duruyordu.

"Özür dilerim." Yüzü asıktı, dehşete kapılmıştı. "Bunu ikimiz için uzatamam; kendim için bile daha fazla tutamam. Yapabileceğim en iyi buraya saklanmak." Başıyla sol taraftaki geçidi işaret etti ve Davian'ı aceleyle arkasından çekmeye başladı.

Davian, neredeyse kıpırdamayan askerlerin yanından çekilmesine izin verdi, kalbi küt küt atıyordu. "Neden şimdi? Neler oluyor?"

"Burası. Bu yer. Onu tanıyorum. Ben... Ben burada olamam." Fessi başını salladı, belli ki bir şey yüzünden paniğe kapılmıştı. "Bunu tutamam. Çok üzgünüm. Kader seninle, Davian."

Adam tepki veremeden, kadın elini bıraktı.

Fessi hızla uzaklaşırken bir hareket bulanıklığı vardı; görünüşe göre yeteneğinin sınırlarını zorlasa bile, burada tam görünmezliği koruyacak kadar hızlı hareket edemiyordu.

Davian geri çekilen figüre inanamayarak baktı, sonra arkasından bağırışlar yükselince . Yalnızdı ama o ve Fessi yeterince uzaklaşmamışlardı.

Onu tutsak edenler birkaç saniye içinde tekrar karşısına çıkabilirdi ve bir dahaki sefere onu hapsetme konusunda bu kadar rahat davranacaklarından şüpheliydi.

Koştı.

Çıglıklar hâlâ koridorda tedirgin edici bir şekilde yankılanıyordu; askerlerin şaşkın çıglıklarıyla arasına mesafe koymak istiyorsa gidecek başka yeri olmadığı için kendini onlara doğru koşarken buldu.

Koridordaki bir kavşağa geldiğinde yavaşladı ve arkasına bakma riskini göze aldı. Peşindekilerden hâlâ bir iz yoktu ama öfkeli sesleri daha yüksekti ve bağırışlarına başkalarının da katıldığını düşündü. Sola doğru eğildi, sonra sadece yukarı çıkan bir merdiven boşluğuyla karşılaşınca yüzünü buruşturdu.

Tereddüt edecek zamanı yoktu; dolambaçlı merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve hapishanenin bir sonraki katına ulaştığında nefes nefese kaldı. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen çıglıklar artık delip geçiyordu ve duvarları her sallayışlarında damarlarına buz gönderiyordu.

Önündeki kapıdan içeri süzüldü ve sonra dehşet içinde kekeleyerek durdu; gördüğü manzara karşısında ağzında aniden safra oluştu.

Hem meşaleler hem de asılı fenerler tarafından iyi aydınlatılmış büyük, yarım daire şeklinde bir odaya çıkmıştı. İçerideki iki kişiden biri odanın ortasında duruyordu: Davian'ın girişini fark etmediği anlaşılan, sırtı Davian'a dönük iri bir adam. Elinde kanla ıslak bir şekilde parlayan uzun bir kılıç vardı, diğer kılıç ise yanında asılıydı.

Duvara yaslanmış bir adam daha vardı, bu adam Davian'a doğru bakıyordu ama boş bakışları Davian'ın varlığını fark etmemiş gibiydi. Taştan çıkan kalın, koyu renkli zincirler göğsüne ve kollarına sıkıca sarılmış, onu yerden biraz yukarıda tutuyordu.

Davian adamın herhangi bir fiziksel yarası olduğunu göremiyordu ama *her yerde* kan vardı. Mahkûmun giysilerini ıslatıyordu. Duvara sıçramıştı. Taş zeminde yoğun bir şekilde birikmiş, kopmuş vücut parçalarından oluşan bir yığın gibi görünen şeyle birlikte.

Manzara o kadar groteskti ki Davian'ın tanıdık yüzü fark etmesi birkaç saniye sürdü, bitkin ve acı içinde iki büküm olmuştu.

"Nerede o, Tal?" Caeden'in işkencecisi alçak sesle konuştu ama kelimeler ezberlenmiş gibiydi. Sanki bu daha önce yüzlerce kez sorulmuş bir soruydu. "Sana söz veriyorum, Is'e yaptıklarından sonra bile, bu sadece bize başka seçenek bırakmadığın için oluyor. yüzden bize nerede olduğunu söyle ve bu iş bitsin."

"Bilmiyorum Meldier," diye mırıldandı Caeden, sesi çaresizdi. Bir hıçkırığa boğuldu. "Gerçek bu. Hatırlamıyorum."

Meldier adındaki adam öne çıktı ve yumuşak bir hareketle Caeden'in sağ kolunu kesti.

Bir başka boğuk, öfkeli, çaresiz çığlık odanın içinde yankılandı, Davian'ın hayal edebileceğinden daha yüksek ve korkunçtu. Geriye doğru tökezledi ve Meldier'in elini soğuk bir şekilde fişkırان açık yaranın üzerine indirmesini şaşkınlıkla izledi. Kör edici bir Öz patlaması oldu ve Caeden tekrar haykırdı ama sesi ilk haykırışına kıyasla daha kısıktı, bu seferki daha çok acı dolu bir iniltiydi.

Işık kaybolduğunda ve Meldier nihayet elini çektiğinde, Caeden'in kolu bütündü.

Davian öğürme isteğini bastırdı, dudakları hırlamak için kıvrıldı. İki adam da onu fark edemeyecek kadar olan bitene dalmışlardı ama Davian gereğinden fazlasını görmüştü.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Burada sadece birkaç saniyeliğine zamanın dışına çıkabilecekti ama bunun devam etmesine *izin* veremezdi.

Birkaç dakika boyunca Kan'la savaştı, sonra zamanın etrafında akmasına izin verdi ve ileri doğru koştu. İri adam Davian'ın geldiğini duymadı, Davian belindeki kılıcın kabzasını kavradığında dönmedi bile.

Her şey dondu.

Davian neredeyse kan'a olan hakimiyetini kaybediyordu, o kadar şaşırmıştı ki kan'ı kavramanın birden bu kadar kolay olmasına. Meşalelerden gelen ışık bükülmeye ve ona doğru dönmeye başladığında bıçağı serbest bıraktı, kalbi çarpıyordu.

Bu sadece bir bıçak değildi.

Bu Caeden'in Ilin Illan'da kullandığını gördüğü şeydi.

Nefes nefese kaldı ve damarlarından sızan karanlık güçle başa çıkmaya çalışırken başını salladı.

"Kimsin sen?"

Davian'ın bakışları Meldier'in kendisine baktığını gördü, ellerini sakın bir teslimiyet gösterisiyle uzatmıştı. Arkasında Caeden hâlâ hareketsizdi, yüz ifadesi acıdan donup kalmıştı.

Davian tereddütlü bir adım attı.

Meldier de zamanın dışına çıkmayı başarmıştı. Belki Davian kadar iyi değildi -sesi biraz yavaştı, gözleri odaklanmaya çalışırken biraz geride kalmıştı- ama açıkça kan'ı manipüle edebiliyordu. Bulundukları yer göz önüne alındığında, inanılmaz derecede iyi manipüle ediyordu.

"Önemli değil." Davian kılıcı sabit tuttu ve tutuşunu hafifçe ayarladı. Gerçek bir kılıç ustası olmaktan çok uzaktaydı ama Aelric'in anıları ona silah konusunda epey güven vermişti. "Arkadaşımın gitmesine izin ver."

"Arkadaşın mı?" Meldier bir kahkaha attı. "*Tal'kamar mı?*" "Evet."

Kahkahalar çabucak kesildi. "Kim olduğumu biliyor musun?" "Umurumda değil."

"Yapmalısın." Adamın sözlerinin arkasında, onları çevreleyen gerçeküstü sessizlikte gümbürdeyen rahatsız edici bir güç vardı. Sonra Meldier başını yana eğdi. "Ama... sen buralı değilsin, değil mi? Licanius'u kullanabiliyorsan değilsin."

Davian kendinden emin görünmeye çalışarak kılıcıyla işaret etti.

"Konuşmakla ilgilenmiyorum. Caeden-Tal'kamar ve benim gitmeme izin verin, yoksa bunu kullanırım." Meldier bir an için hiçbir şey söylemedi. Eğer Davian zamanı diğer adamdan daha etkili bir şekilde uzak tutmasaydı, Meldier'in gözünden kaçabilirdi.

rakibinin gözlerindeki korku titreşimi.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Sana söyledim. O benim arkadaşım." Davian'ın çenesi sıkıştı. "Benim için önemli olan tek şey bu."

Bir sessizlik daha ve sonra aniden Meldier başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi.

"Yapamazsın!" Başını sallayarak kıkırdamaya başladı. "Oh, El. Sana söylemedi." Davian'ın bir tehdit olmadığına aniden karar vermiş gibi ellerini indirdi. "Kurtarmak, korumak için bu kadar hevesli olduğun bu adam mı? Halkınız onu Aarkein Devaed olarak tanıyor."

Davian boş boş baktı, kelimelerin kafasında yer etmesi birkaç dakika aldı. Sonra güldü.

"Bu..." Başını iki yana salladı. "Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum." Tehditkâr bir tavırla bir adım öne çıktı. "Şimdi bırak onu."

Meldier kaşlarını çatdı. "Gerçek bu. Bunu kanıtlayabilirim."

Birden arkasındaki duvardaki zincirler dalgalandı ve kalın metalden koyu, dumanlı bir cama benzeyen bir şeye dönüştü.

Ve sonra Caeden Davian'a gözlerini kırpıştırarak baktı, ağzı açıktı, sanki ne gördüğünü anlamamış gibiydi.

"Dav?" Zincirlere karşı mücadele etti, gözleri aniden irileşti. "Dav, çık buradan!"

"Sensiz olmaz."

"Dokunaklı." Meldier başını salladı. "Şimdi söyle ona, Tal'kamar. Ona gerçekte kim olduğunu söyle."

Davian, Caeden'in gözlerindeki paniği görünce kaşlarını çatdı. Ardından pişmanlık geldi.

Ardından utanç gelir.

Bitmek bilmeyen uzun bir sessizlik oldu ve Davian'ın kalbi durdu.

"Hayır," diye fısıldadı sonunda, şaşkın bir şekilde, şaşkın bir adım geri çekilerek.

Licanius'u tutarken bile, zaman üzerindeki hakimiyeti neredeyse kayboluyordu.

Caeden ürpertici bir nefes aldı. "Bir keresinde bana anılarımı geri aldığımda, ne bulursam bulayım bir seçeneğim olacağını söylemiştin." Gözlerini sıkıca kapattı. "Ben... ben o idim, Davian. Ben Aarkein Devaed'dim." Gözlerini tekrar açtı ve Davian'a baktı. Anlaması için yalvarıyordu. "Ama artık değilim. Yanlış tarafta olduğumu fark ettim ve o anıları sildim çünkü onlardan uzaklaşmak istedim. Yaptığım şeyleri *asla* telafi edemem... ama şimdi doğru olanı yapmak istiyorum." Boğazındaki zincir aniden kayarak sıkılaştıncaya nefesi kesildi. "Eğer bir şeye inanıyorsan, lütfen buna inan."

Davian duvara yaslanmış, kana bulanmış adama bakarken başının döndüğünü hissetti.

Caeden'in ağzından hiç siyah duman çıkmamıştı.

"İşte şimdi görüyorsunuz." Meldier'in sesi sakindi. "Kelimeler kolay, ama gerçek? *Arkadaşın* bir katil. *Arkadaşın kelimenin tam anlamıyla milyonlarca* ölümden sorumlu ve seni de öldürecek. Burada ona olanlar, gerçekten hak ettiği cezanın binde biri bile değil." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Sen yanlış taraftasın evlat. Bana Licanius'u ver, kendi özgür iradenle teslim ol ve sana iyi davranılsın. Aslında, sana güvenlik sözü verebilirim. Söz veriyorum."

Davian başını salladı. Her şey dengesiz, gerçeküstü geliyordu. Meldier de doğru söylüyordu.

Yine de sonunda her yerdeki kanı yeniden fark etti. Caeden'in ayaklarının altındaki iğrenç, parıldayan, şekli bozulmuş et yığını.

Licanus'u daha sıkı kavradı.

"Caeden." Uzun, sakinleştirici bir nefes alırken kaşlarının çatıldığını hissetti. "Onlarla savaştın."

Caeden başını kaldırdı, gözlerinde bir umut parıltısı vardı. "Yaptım," dedi usulca.

"İlin İllan'da bizi kurtardın. Asha'nın Sınır'ı güçlendirmesine yardım ettin." Davian yavaşça başını salladı, çoğunlukla kendi kendine, küçük bir kesinlik tohumu büyüyordu. "O konuşmayı ben de hatırlıyorum. Seni tanıyorum. Seni tanıyorum ve... o zaman söylediklerimde ciddiydim." Dudaklarını yaladı, sonra Caeden'in bakışlarıyla buluştu. "Sen benim arkadaşımısın, Caeden. Buna inanıyorum. O yüzden bana gerçekten bizim tarafımızda olduğunu söyle ve eve gidelim."

Caeden cevap vermeden önce Meldier harekete geçti.

İri yarı adamın sergilediği sakinlik, bıçağı Davian'ın kafasına doğru şaşırtıcı bir hızla savrulurken sinirli bir hırıltıyla yok oldu.

Davian'ın içgüdüleri -ya da Aelric tarafından ona verilenler- devreye girdi.

Darbeden kaçınarak yumuşak bir şekilde yana doğru hareket etti.

Öne çıktı.

Licanus'u Meldier'in göğsüne olabildiğince sert vurdu.

İri adamın gözleri şok ve inançsızlıkla irileşti; tökezledi ve sonra geriye doğru yığıldı, bu hareket Licanus'u Davian'ın elinden kurtardı. Zaman Davian'a geri çarptı ve Davian ani değişimin etkisiyle soluk soluğa kaldı.

Tekrar odaklanabildiğinde, Meldier kıpkırmızı olmuş taş zeminde hareketsiz duruyordu.

Zamanın dışındayken fark edemediği uzak bağırışlar, şimdi çok yakın ve çok yüksek sesle merdivenlerden yukarı ve odanın içine sızıyordu.

Nefes nefese kalan Davian, az önce yaşananların şokuyla hızla Meldier'in yanına gitti ve Licanus'u göğsünden çekip aldı. Gözlerini kapadı ve odaklandı.

Dehşete kapıldı, Kan hala ondan kaçıyordu.

"Bir süre bu şekilde çalışmayacak." Davian dönüp Caeden' gördü, yüzü acıyla buruşmuştu. Zincirler siyah camdan tekrar metale dönüşmüştü ama şimdi bir şekilde daha da sıkı görünüyorlardı

olduklarından daha fazla. "Sanırım içimizden birini öldürdüğünde tüm gücünü kullanıyor," diye ağır bir şekilde sözlerini tamamladı kızıl saçlı adam.

"Önemli değil. Gitmemiz gerek." Davian merdiven boşluğuna açılan kapıyı kapatıp aceleyle parmaklıklarla kapattı, sonra da Caeden'i yerinde tutan zincirleri çekip kopardı.

Hareket etmediler.

"Bunları nasıl çıkaracağım?" diye umutsuzca sordu. Bağırışlar şimdi daha yüksekti. Merdivenlerden yukarı geliyorlardı.

"Bilmiyorsun." Caeden Davian'ın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Dav, Asha'yı arıyorlar. Sınır'ın çökmesini engelleyen kişinin o olduğunu biliyorlar. Onun adını benden aldılar ama hepsi bu. Onlara başka bir şey vermedim." Derin bir nefes aldı. "Sanırım bunu nasıl bitireceğimi biliyorum ama bana güvenmek zorundasın."

Kapıda bir tıkırtı duyulunca Davian irkildi ve hemen ardından diğer taraftaki her kimse kapıyı kırmaya çalışırken bir dizi çarpma sesi duyuldu. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Meldier'in kılıcını al. Licanius'u değil." Caeden'in nefesleri kısa ve keskindi, kızıl saçlı adamın da Davian kadar endişeli olduğu girişten gelen ani bir kıymık sesinden belliydi. Davian sade çeliği tutmaya başladığında başını salladı. "Şimdi kafamı kesmek zorundasın."

"Ne?"

"Ben ölemem, Davian. Başka bir yerde geri geleceğim. Farklı bir bedende." Caeden ona baktı, yüzünde inanmasını isteyen bir ifade vardı. "Senin için geleceğim, ama *bana güvenmek zorundasın*."

Kapı menteşelerinden düştü ve adamlar odaya doluştu. Davian hayal kırıklığı, öfke ve şaşkınlık dolu bir çığlık atarak kapıyı savurdu.

Caeden Asar'ın sandalyesine çökmüş, halının üzerindeki siyah kurumuş kan lekesine dalgın dalgın bakarken ve doğru şeyi yapıp yapmadığını tekrar düşünürken Mor Aruil'in Kuyuları sessizdi.

Beş gün. Uyandığından beri beş gün... her neredeyse. Farklı bir beden, muhtemelen farklı bir diyar. İkincisi pek sorun olmamıştı; Geçit'i gece çökmeden önce hazırlamış ve uyku ihtiyacı bile hissetmeden açmıştı. Buraya, sessizlik ve yalnızlık olacağını bildiği bir yere dönmek onu rahatlatmaktan da öte bir şeydi.

aşinalık ve nihayet dinlenmek için bir şans.

Birincisi bir süredir rahatsız ediciydi.

Yeni bedenini -çok uzun, elleri çok büyük, teni çok solgun-kabullenmeye neredeyse karar vermişti ki, tekrar şekil değiştirebileceğini fark etti. Yine de, Desriel'deki köyün rahatsız edici anısı ona bunu nasıl yapacağını söylese bile, beklediğinden daha zor olmuştu. Hayal meyal hatırladığı kadarıyla bu, her zaman eksikliğini hissettiği becerilerden biriydi.

Yine de iki günlük denemeden sonra başarılı olmuştu. Acı çekmişti ama sadece kısa bir süreliğine. Ve *kendini* yeniden hissetmek buna değmişti.

Ama artık hiçbir bahane kalmamıştı.

Davian'a verdiği sözü tutmanın bir yolunu bulmalıydı.

Düşünürken başını hafifçe salladı, akıllı Ilshan Gathdel Teth'teki o son, korkunç anlara gitti. Davian onun yanında yer almıştı. Onu kurtarmıştı.

Caeden'in gerçekte kim olduğunu bildiği için bunu yapmıştı.

Belki de Davian daha iyi bir seçenek görememişti ama bu karar Caeden için hâlâ önemliydi, hatta beklediğinden de fazla. Seçtiği taraf, güvenmeye karar verdiği insanlar hakkında bir şeyler söylüyordu. Bu tek hareket ona Asar'ın ona gerçekte kim olduğunu gösterdiği andan beri sahip daha fazla güven, daha fazla kararlılık vermişti.

Doğruldu ve yavaş, kararlı bir nefes aldı. Arkadaşını kurtarmanın bir yolunu bulmanın zamanı gelmişti.

Hatıra onu hiç uyarmadan vurdu.

Caeden başını tekrar salladı, Jha'vett'in patlamasından dolayı hâlâ sersemlemişti.

Etrafında Deilannis yanıyordu - artık Karanlık Diyar'ın korkunç alevleriyle değil, tamamen başka bir şeyle. Daha önce hiç görmediği bir şey. Tuhaf sarı lekelerle parıldayan kırmızı enerji her çatlak ve çukurda yanıyor, her taşın içinden akıyor, Arbiterium'un kendisinde belirgin bir fiziksel hasar olmamasına rağmen şehir kaynıyor ve kıvranıyordu.

Görüşü nihayet biraz odaklanabildiğinde, ani bir hareket titreşimiyle kekeleyerek ayağa kalktı.

Biraz ötede, bir şekilde Arbiterium'un kapıları açılıyordu. İçerideki herkes ölmüş olmalıydı ama o bakarken tek bir figür ortaya çıktı.

Adam etrafına bakındı, yüzü ruhani ışıktaki kıpkırmızı yanıyordu. Kıvrık siyah saçları dar yüzünü çevreliyordu. Yüzünde iki ayrı yara izi vardı ve döndüğünde Caeden boynunun derinliklerinde üçüncü bir kesik daha gördü.

Kaşlarını çattı, kafası tamamen karışmıştı. Bu Alaris'in mührü, Parlayan Topraklar'ın işaretiydi.

Yabancı Caeden'i fark etti ve bir an için yüz ifadesinde karmaşık bir şey oldu. Rahatlama mı? Korku mu? İstifa mı? Hepsi oradaydı ve hepsi bir anda yok oldu.

Kaslı adam ona doğru gelirken Caeden ayağa fırladı, ancak yüz yüze geldiklerinde durdu.

"Tal'kamar. Aarkein Devaed." Yabancı'nın gözleri onu hiç terk etmedi; etraflarını saran şeyden rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

"Evet." Caeden'in bakışları Arbiterium'un girişine kaydı ama başka kimse onu takip etmedi. Görünüşe göre yalnızdılar.

Adam uzun bir nefes verdi. "Benim adım Davian. Size bir mesaj iletmek için Jha'vett'i kullanarak buraya geldim." Durakladı, ilk kez tereddütlü görünüyordu. "Bu... duymanız gereken bir şey. Sadece bir dostun sana söyleyebileceği bir şey."

Caeden ona inanamayarak baktı.

"Jha'vett bozuldu. Gördüğünüz şey de bunun sonuçları." Alaycı bir tavırla başını salladı. "Ama diyelim ki seninle dalga geçiyorum yabancı. Arkadaşım zamanın içinde yolculuk etmesini gerektirecek ne gibi bir mesaj getiriyor?"

"Aldatıldığını," dedi Davian, Caeden'in ses tonundan rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Ne kadar acı verirse versin, El'in söylediği kişi olmadığını anlamam gerekiyor. Bu savaşta yanlış tarafta olduğunu kabul etmelisin... ve her zaman da öyle olduğunu."

"Hepsi bu mu?" Caeden alay etti. "Teklif edebileceğin en iyi şey bu mu? 'Taraftan değiştirmek?' Bu kadar mı?" Acı acı güldü. "Korkarım ki hiçbir ödül almadan çok uzun bir yoldan gelmişsin."

"Hepsi bu kadar değil," dedi Davian sessizce. "Bunun senin hatan olduğunu da kabul etmen gerekiyor. Bu senin hatan ve bunun geri dönüşü yok."

Caeden kendine rağmen sertleşti. "Daha iyisini yapmalısın-" "Yalnız sen." Davian durakladı, ama Caeden nefes almak için ona bakakaldı. "Arkadaşlarını ve sevdiklerini öldürdün. Bir medeniyeti yok ettiniz ve hayatta kalan az sayıdaki insanı daha fazla yıkıma yol açacak bir yola soktunuz. Bunların hiçbirini geri alınamaz. Kaybedilen hayatların hiçbirini geri getirilemez."

"Yeter," dedi Caeden. Kimse onunla bu şekilde konuşmazdı.

"Masumları katlettiniz. Aarkein Devaed ve El isimlerinin arkasına saklandın ama her zaman Tal'kamar'dın, her zaman sendin," diye bastırdı Davian. "Gerçekten inandığın şey hakkında kendine yalan söylüyorsun ve bunu her gün tekrar tekrar yapıyorsun çünkü alternatifin ne anlama geldiğini kabul etmekten korkuyorsun."

"Yeter." Bu artık bir hırıltıydı, bir sözdü, ama Davian kulak asmayı reddetti

o.

"Karnızın öldüğünü ve bir daha geri gelemeyeceğini kabul etmelisiniz. geri getirdi. Elliavia'nın öldüğünü ve onu bir daha asla göremeyeceğini. Bunu yapmalısın çünkü bencilliğin şimdiden gökyüzündeki yıldız sayısından daha fazla iyi adamın hayatına mal oldu. Senin bencilliğin, Tal'kamar. Körlüğün, kibrin ya da iyi niyetin değil. Kendinden başka herkesi hor görmek."

"Bu değil-"

"Beni dinle, Tal'kamar! Sen hatalısın! Sen ve yalnızca sen! Kendini yaptıklarından koruyorsun, haklı çıkarıyorsun, haklı çıkarıyorsun ve haklı çıkarıyorsun ama içten içe bunun YETERLİ OLMADIĞINI biliyorsun!" Caeden onun yerine konuşmaya çalışıyordu ama Davian sözlerini zorlayarak devam etti. "Sana verilen onca şeye rağmen korkak, zayıf ve korkaksın! Kaybettiğin onca şeye rağmen öğrenmemişsin! Bu kader değil, aşk değil ve asla ama asla doğru şeyi yaptığını düşündüğün için olmadı! Sen bunu biliyorsun! Bunu daha iyi biliyorsun-"

"YETER!"

Dünya kıpkırmızıydı, bulanıktı. Licanius'a ulaşmaya çalıştığını biliyordu. Çizdiğini biliyordum. Savurduğunu biliyordu.

Bir etki.

Yere düşen bir şeyin ağır gümbürtüsü. Caeden'in görüşü açıldı.

Yabancıнын kopmuş kafası gözlerini yana dikmiş, ağzı sanki hâlâ başka suçlamalar söylemeye çalışıyormuş gibi açıktı. Birkaç adım ötede vücudu yere yığılmış, boynundan koyu kırmızı kan fışkırıyordu.

Caeden uzun birkaç saniye boyunca öylece baktı, elleri titriyordu, öfke hâlâ onu kavırıyordu.

"Yanıyorsun." Sözlerini cansız kafaya yöneltti. "Sen yanlış."

bu adam? Caeden onun geldiğine gerçekten inanmıyordu.

Jha'vett aracılığıyla, ama çoğundan, herkesin bilmesi gerekenden daha fazlasını biliyordu. Caeden'in tüm korkularını, tüm güvensizliklerini dürtmek için tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu. Belki de ırkının yok edilmesinden sonra hızlı bir son arayan Yüksek Darecialılar'dan hayatta kalan tek kişi? Pek uymuyordu ama aklına gelebilecek diğer cevaplar kadar iyiydi.

Cesedin yanına çömelip onu aradı. Davian'ın parmağındaki basit gümüş banttın başka bir şey yoktu. Caeden uzun bir süre tereddüt etti, sonra onu cebine attı. Bu bir Kap'tı -küçük bir gücü vardı- ama daha da önemlisi, ölü adama bağlıydı. Eğer bu bulmaca hakkında daha fazla şey öğrenmek isterse, işe yarayabilirdi.

Uzaklaşmak için hamle yaptı, sonra kaşlarını çattı. Yabancı'nın sebepsiz sözlerine duyduğu öfke hâlâ sıcak ve sabit bir şekilde yanıyordu.

Ölüm yeterli değildi. Bunun için değil.

Kesik başı saçlarından tutup kaldırdı ve kan izlerini görmezden gelerek yürümeye başladı. Iladriel'in Kapısı uzakta değildi.

Bazen örnekler vermek gerekiyordu.

Kafayı çelik bir mızrağa takmak tüyler ürpertici bir işti ama bunu daha önce birçok kez yapmıştı ve uzun sürmedi. Etrafındaki şehrin kırmızısı solmaya başlayıp yerini yoğun bir sise bıraktığında zar zor fark etti. Sıcağa bakılırsa tuhaftı ama geldi. Yapılması gereken şeye engel değildi.

Artık öfkesi soğumuştı, kafayı Kapının tepesine yerleştirdi. Darecianlar için -bu adamı her kim göndermişse, eğer gerçekten göndermişse- aşılmaması gereken çizgiler olduğunu hatırlatan bir hatırlatma. Asla yapılmaması gereken suçlamalar.

Geri çekilip yaptığı işin sonuçlarını incelerken biraz kaşlarını çattı. Olması gerekenden daha az tatmin edici hissetti.

Sonra aniden yorulmuş bir halde, derisinde hâlâ duran kan izlerini dalgınca ovaladı.

"Tam bir israf," diye mırıldandı kafasına tiksintiyle bakarak. "Başka nasıl bir sonuç bekleyebilirdin ki?"

Aniden döndü. Uzaklaştı.

Giderek yaklaşan sisler, aptal yabancı'nın görmeyen gözlerini gözden saklasın.

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, ilk teşekkürüm harika ve her zaman destekleyici eşim Sonja'ya gitmeli. Tüm taslakları okumak (ve tekrar okumak ve tekrar okumak) ve her biri hakkında cesaretlendirici bir şekilde yapıcı geri bildirimde bulunmak için sürekli istekli olması, yazma için hayati önem taşıyor ve asla hafife almayacağım bir nimet.

Ardından, editörlerim Orbit'ten Will Hinton ve Little, Brown'dan James Long'a çok teşekkür ederim. Her ikisiyle de çalışmak bir zevkti ve bu hikayenin ne olması gerektiğine dair vizyonlarının benimkiyle bu kadar yakından eşleşmesi beni çok heyecanlandırdı - onların girdileri sadece bu kitapları daha iyi hale getirmek için değil, genel olarak gelecek için yazma becerilerimi keskinleştirmek için de çok değerliydi. Janklow & Nesbit'teki menajerim Paul Lucas'a da kesinlikle teşekkür borçluyum, son birkaç yıldaki mükemmel tavsiyeleri ve sıkı çalışması beni bugün kendimi bulduğum harika konuma getirdi.

Beta okuyucularım *Echo*'da bir kez daha çok yardımcı oldular - sürece dahil olan *herkes* bana geri bildirim vermek için (genellikle son teslim tarihinde) zamanlarının ve enerjilerinin büyük bir kısmını ayırdı ve her biri bir şekilde kitabı şekillendirdi. Özellikle Nicki, Chiara, Aiden, Jeremy ve Dean son derece değerli katkılarda bulundular. Yılmayan Balthazar'ı da bu teşekkürlerin dışında bırakamazdım - mükemmel iş, Thaz.

Son olarak, 2014 yılında yeni yayınlandığında *The Shadow of What Was Lost*'a şans veren tüm okurlara özel bir teşekkür. Kitabın başarısının beni şaşırtması, ilk çocuğumun doğumu ve geleneksel yayıncılığa geçiş derken, bu kitabı yayınlamam neredeyse üç yılını aldı - epik fantezi dünyasında bile uzun bir süre - ve bu bekleyiş sırasında herkesin devam eden hevesini, desteğini ve (en önemlisi) sabrını ne kadar takdir ettiğimi anlatamam.

Karakterler Sözlüğü

Aarkein Devaed (ARE-kine deh-VADE): İki bin yıl önce Kuzey Andarra'yı istila ederek Sınır'ın oluşmasına neden olan güçlü bir Yetenekli. Eski Din tarafından büyük bir kötülük figürü olarak kabul edilir ve Shammaeloth'un kendisiyle güçlü bir şekilde ilişkilendirilir. Ayrıca bakınız *Caeden*.

Aelric Shainwiere (AIL-rick SHAYN-weer): Kralın koğuşı, Dezia'nın kardeşi. Desriel'de düzenlenen Kılıçların Şarkısı'nın en son finalini siyasi nedenlerle kasten kaybeden yetenekli bir kılıç ustası.

Aelrith (AIL-rith) / Gözcü: Bir zamanlar Sığınak'ta Gölgele tarafından sıkça görülen sha'tethlerden biri. Şimdi ölmüş.

Aganaki (ag-an-AH-key): Doğu İmparatorluğu'nun Andarra'daki büyükelçisi.

Alaris (al-ARE-iss) / Alarais (al-are-ACE) / Alarius (al-ARE-ee-us): Venerate'lerden biri ve Parlayan Topraklar'ın eski kralı. Kendisini Tal'kamar'ın dostu olarak görür.

Alchesh Mel'tac (AL-chesh MEL-tack): İlk Augur. Efsaneye göre, geleceği çok fazla gördükten sonra delirmiştir. Sınır'ın yaratılmasından kısa bir süre sonra, nihai çöküşü ve Aarkein Devaed'in dönüşü konusunda uyarıda bulundu. Öngörülerini başlangıçta güvenilir kabul edilse de, Talan Gol'den görünürde bir tehdit gelmeden geçen birkaç yüz yılın ardından, yazıları Eski Din rahipleri tarafından reddedildi ve kanondan çıkarıldı.

Aliria (al-IRR-ee-ah): Tol Shen'deki Yaşlılardan biri. Lyrus Dain'in karısı.

Andrael (AN-dree-el) / Andral (AN-drahl): Venerate'lerden biri. Yetenekli bir mucit. Diğer Venerate'leri öldürmek amacıyla dövülmüş olan beş Adlandırılmış Kılıcın yaratıcısı. Lyth ile yaptığı anlaşma Tal'kamar'ı Licanus'u geri almak için kendi hafızasını silmeye zorladı.

Andras (AN-drass): Andarra'nın kraliyet soyu.

Andyn (AN-din): Wirr'in koruması, Wirr'in Northwarden pozisyonunu devralmasından sonra bir suikast planı söylentileri nedeniyle atandı.

Asar Shenelac (AY-sarr SHEN-eh-lack) / Tae'shaddon (TAY-shah-don) / Bekçi: Saygıdeğerlerden biri. Caeden'in anılarını geri getirmeye yardım etmek için Mor Aruil Kuyuları'nda Caeden ile buluşur.

Asha (ASH-uh) / Ashalia (ash-AH-lee-uh): Bir Gölge. Davian ve Wirr'in çocukluk arkadaşı, Caladel'deki Üstün Yetenekliler okulunda onlarla birlikte büyüdü. Okula yapılan saldırının ardından Ilseth Tenvar tarafından bir Gölge'ye dönüştürüldü. Elocien Andras tarafından Tol Athian'ın Temsilcisi yapıldı ve aynı zamanda gizlice Erran, Fessi ve Kol Augur'ların Kâtipliğini üstlendi.

Astria (ASS [kulağa "mass" gibi geliyor]-tree-ah): Caeden'in geçmişinden bir kadın, öldürüldü ve bir süreliğine Nethgalla tarafından değiştirildi.

Ath (ATH [kulağa "matematik" gibi geliyor]), The / Nethgalla (neth-GULL-uh): Başkalarının şekline girebilme yeteneğiyle bilinen bir efsane yaratığı.

Brase (BRAZE [kulağa "yükseltmek" gibi geliyor]): Tol Athian'daki kütüphanede çalışan bir Gölge.

Breshada (bresh-AH-duh): Davian ve Wirr'i Talmiel'deki diğer iki Avcıdan gizemli bir şekilde kurtaran bir Avcı. İsimlendirilmiş Kılıçlardan biri olan Fısıltı'yı kullanır.

Caeden (CAY-den) / Tal'kamar (TAL-cam-are): Desriel'de anıları olmadan uyandıktan sonra Caeden, Andrael'in Lyth ile yaptığı pazarlığı yerine getirmek ve Licanus kılıcını elde etmek için onları kasıtlı olarak sildiğini keşfetti. Mor Aruil Kuyuları'na gidip Asar Shenelac ile buluştuktan sonra, bir zamanlar kendisine Aarkein Devaed dediğini hatırlar.

Cyr (SEAR): Venerate'lerden biri. Sessizlik şehrinin yok edilmesinde Aarkein Devaed'e yardım etti.

Daresh Thurin (dah-RESH THOO-rin): Andarra'daki Desrielite elçisi.

Dastiel (DAS-tee-el): Tol Athian'daki kütüphanede çalışan bir Gölge.

Dav (DAV [kulağa "var" gibi geliyor]) / Davian (DAY-vee-en [kulağa "kuş" gibi geliyor]): Caladel'deki Üstün Yetenekliler okulunda bir yetim olarak büyüdü ve burada Asha ve Wirr ile çocukluk arkadaşı oldu. Bir Augur.

Deldri Andras (DELL-dree AN-drass): Wirr'in küçük kız kardeşi, Elocien ve Geladra'nın kızı.

Dezia Shainwiere (DET-zee-uh SHAYN-weer): Kralın koğuşı, Aelric'in kız kardeşi. Resmi bir unvanı olmadığı için Wirr ile olan romantik ilişkisi gizli tutulması gereken yetenekli okçu.

Diara (dee-ARE-ah) / **Diarys** (dee-ARE-iss): Venerate'lerden biri.

Dras Lothlar (drass LOTH-lar): Tol Shen'in temsilcisi. Taeris ve Laiman tarafından Körler'in saldırısı sırasında kralın garip hastalığında parmağı olduğundan şüpheleniliyor.

Driscin Throll (DRISS-kin THROLL): Tol Shen'de bir Yaşlı. Ishelle'in akıl hocası. Eskiden sig'nari'nin bir parçasıydı ve en yeni nesil Augur'ları bulmaya ve eğitmeye çalışıyor.

El (ELL): Eski Din'in yardımsever tanrısı.

Ellivia (ell-ee-AH-vee-uh) / **Ell** (ELL): Malshash'ın öldürülen karısı. Adı bazen Ell olarak kısaltılır ve El ile aynı şekilde telaffuz edilir.

Elocien Andras (el-OH-see-en AN-drass): Eski dük ve Kuzeyli. Wirr ve Deldri'nin babası, Geladra'nın kocası, Kral Andras'ın kardeşi. Ilin Illan için Körlere karşı yapılan savaş sırasında bir Yankı tarafından öldürüldü.

Erran (EH-rin [kulağa "Erin" gibi geliyor]): Elocien Andras için sarayda gizlice çalışan bir Augur. Daha sonra, son iki yıldır Elocien'i kontrol ettiği ortaya çıktı.

Fessi (FESS-ee [kulağa "dağınık" gibi geliyor]) / **Fessiricia** (fess-eh-REE-sha): Erran ve Kol ile birlikte Elocien Andras için sarayda gizlice çalışan bir Augur.

Garadis ru Dagen (GA-ruh-diss rue DAY-gen ["GA", "gash" gibi]): Lyth'lerin lideri. Andrael ile bir anlaşma yaptı ve Res Kartha'dan nihai özgürlük sözü karşılığında Lyth'in Licanus kılıcını koruyacağını kabul etti.

Gassandrid (gass-AN-drid) / **Gasharrid** (gash-AR-id): Venerate'in kurucusu olarak kabul edilir. Tal'kamar'a geleceğin kaçınılmazlığını ilk açıklayan ve ona bunun arkasındaki nedenleri öneren kişi.

Gawn (GORN [kulağa "diken" gibi geliyor]): Breshada'nın Davian ve Wirr'i kurtarmak için Talmiel'de öldürdüğü Avcılardan biri.

Geladra Andras: (gell-ADD-ra AN-drass): Wirr ve Deldri'nin annesi. Elocien'in dul eşi. Üstün Yeteneklileri hor gören eski bir Yönetici.

Havran Das (HAVE-ran DASS): Ilin Illan'da bir tüccar, Caeden'i Körler tarafından pusuya düşürmek için Alaris tarafından yem olarak kullanıldı.

Iain Tel'An (ee-AIN tell-AN): Asha'ya kur yapmakla ilgilenen Ilin Illan'dan genç bir soylu.

Iria Tel'Rath (IRR-ee-ah tel-RATH): Lord ve Leydi Tel'Rath'ın kızı. Wirr için uygun bir romantik eş olarak önerildi.

Ishelle (ish-ELL [kulağa "Michelle" gibi geliyor]): Kör'ün şehre saldırmamasından önce Davian tarafından Ilin Illan yolunda tanışılan bir Augur. Son iki yıldır Tol Shen Konseyi'nin tam bilgisi dahilinde Yaşlı Driscin Throll'un vesayeti altında.

Isiliar (iss-ILL-ee-are): Venerate'lerden biri. Tal'kamar tarafından bir Kol'da hapsedildikten sonra delirdi.

Jakarris si'Irthidian (jah-KARR-iss see-er-THID-ee-an) / Scyner (SIGH-ner): İsyan öncesinden bir Augur, şimdi bir Gölge. Yirmi yıl önce isyanın başlangıcında diğer on iki Augur'u öldürdü. Daha yakın zamanda, Sığınak'taki Gölgeler'e Shadraehin olarak poz verdi. Kol, Fessi ve Erran'a kendisine yardım etmeleri için şantaj yapmaya çalıştıktan sonra Kol'u öldürdü.

Jin (JINN): Asha'yı Sığınak'la ilk tanıştıran Gölge. Aelrith tarafından öldürüldü.

Karaliene Andras (KA-rah-leen ["KA" "taşımak" gibi] AN-drass): Andarra Prensesi. Kral Andras'ın kızı, Wirr ve Deldri'nin kuzeni.

Kevran Andras (KEV-ran AN-drass): Andarra Kralı. Elocien'in kardeşi, Karaliene'nin babası, Wirr ve Deldri'nin amcası.

Kol (COLE [kulağa "kutup" gibi geliyor]): Erran ve Fessi ile birlikte Elocien Andras için sarayda gizlice çalışan bir Augur. Scyner tarafından öldürüldü.

Kolis (KOLL-iss): Asha'nın Deilannis'e olan yolculuğuna müdahale etmeye çalışan bir Yönetici.

Laiman Kardai (LAY-men CAR-dye) / Thell Taranor (thell TAR-ah-nore): Kral Andras'ın baş danışmanı. Asha bir konuşmaya kulak misafiri olduğunda onunla Taeris arasında gizemli bir bağlantı olduğunu keşfeder

Körlerle olan savaştan sonra ikisi arasında.

Lethaniel (leth-AN-ee-el): Sha'teth'lerden biri.

Lyannis (lee-AHN-iss): Asha'ya kur yapmak isteyen Ilin Illan'dan genç bir asilzade.

Lyrus Dain (LIE-russ DANE): Tol Shen'de bir Yaşlı ve oradaki Konseyin lideri.

Malshash (MAL-shash): Bir Augur. Davian'ın Deilannis'te geçmişe yaptığı yolculuk sırasında akıl hocası. Elliavia'nın kocası. Nethgalla'dan geçici olarak çaldığını iddia ettiği bir yetenek olan şekil değiştirebilir.

Marut Jha Talkanor (MAHR-ut JAH TAL-can-or): Desrielit Denge Tanrısı.

Andan Mash'aan (AHN-den mahsh-AHN): Ilin Illan'a saldıran Kör ordusunun komutanı.

Meldier (MELL-deer): Venerate'lerden biri. Tal'kamar tarafından bir kolda hapsedildi.

Muran (moo-RAN): Sınır'daki karakoldan sorumlu kaptan.

Narius (NAH-ree-us): Tol Shen'de bir Yaşlı.

Nethgalla (neth-GULL-uh): *Ath'a* bakınız.

Nihim Sethi (NIGH-im SETH-ai): Taeris, Davian ve Wirr'e Deilannis'e kadar eşlik eden rahip. Orkoth tarafından öldürüldü.

Orkoth (ORE-koth): Deilannis'ten gelen ve Nihim'i öldüren yaratık. Malshash'ın emirlerine itaat ediyor gibi görünür ve Davian'a zarar vermemesi talimatı almıştır.

Paetir (PAY-ter): Caeden'in geçmişinden gelen ve kanla geliştirilmiş silahlar kullanarak Venerate'i pusuya düşürmeye çalışan bir savaş lordu.

Pria si'Bellara (PREE-ah sih-bell-AHR-ah): Yönetim'in Wirr'e bağlı şu anki ikinci komutanı.

Renmar (REN-mar): Breshada'nın Davian ve Wirr'i kurtarmak için Talmiel'de öldürdüğü Avcılardan biri.

Reubin (ROO-bin): Tol Athian kütüphanesinde çalışan bir Gölge.

Rill (RILL): Daran Tel'deki Tel'Andras aile malikanesinde muhafızlardan sorumlu Yüzbaşı.

Rohin (ROE-in): Augur Affi ilan edildikten sonra Tol Shen'e gelen bir Augur.

Scyner (SIGH-ner): Bakınız *Jakarris si'Irthidian*.

Serrin (SAIR-in): Caeden'in geçmişinden gelen ve Silvithrin'i köleleştirmek için Sifon'u kullanan bir Üstün Yetenekli.

Shadraehin (SHAH-druh-eh-heen): Sığınak'ta yaşayan "asi" Gölgelelerin lideri. Başlangıçta Scyner olduğu düşünülmüş, daha sonra gizemli bir kadın olduğu ortaya çıkmıştır.

Shammaeloth (shah-MAY-loth): Eski Din'in kötü niyetli tanrısı.

si'Bandin (sih-BAN-yen): Mecliste küçük bir Meclis. **si'Danvielle** (sih-DAN-vee-ell): Mecliste küçük bir Meclis. **si'Veria** (sih-VER-ee-ah):

Mecliste küçük bir Meclis.

Tachievar (TACK-ee-eh-var): Kıdemli bir Yönetici.

Tae'shadon (TAY-shah-don): Bakınız *Asar Shenelac*.

Taeris Sarr (TAY-riss SARR): Bir Üstün Yetenekli. Yüzü ağır yaralı. Tol Athian Konseyi ile çekişmeli bir ilişkisi olmasına rağmen şu anda Tol Athian Temsilcisi. Deilannis aracılığıyla Desriel'den kaçışları sırasında Caeden, Davian ve Wirr'e eşlik etti. Üç yıl önce Caladel'de Davian çocukken saldırıya uğradığında oradaydı. Uzun yıllardır Sınır'ın bozulmasını araştırıyor.

Tal'kamar Deshrel (TAL-cam-are DESH-rel): *Caeden'e* bakınız.

Thameron (THAM-err-on): Tol Shen'de bir Yaşlı. Tol Shen Konseyi tarafından Kahinler'e Kâtip olarak atandı.

Thell Taranor (thell TAR-ah-nore): Bkz: *Laiman Kardai*.

Thil (THILL): Tol Shen'de bir Yaşlı.

Torin Wirrander Andras (TORE-en weer-AN-der AN-drass): Bkz. *Wirr*.

Tysis (TIE-sis): Venerate'lerden biri. Sessizlik şehrinin yıkımı sırasında Andrael tarafından öldürüldü.

Vhalire (vah-LEER): Sha'teth'lerden biri, Mabet'teki karşılaşmaları sırasında Aelrith tarafından Asha'ya bahsedildi.

Wereth (WHERE-eth) / Werek (WHERE-ek): Venerate'lerden biri. Sifon'un yaratıcısı.

Whylir (WILL-eer): Andarra'daki Narut elçisi.

Wirr (WEER [kulağa "bira" gibi geliyor]) / Torin Wirrander Andras (TORE-en weer-AN-der AN-drass): Yetenekli. Northwarden. Andarra Prensi.

Deldri'nin kardeşi, Geladra ve Elocien'in oğlu, Karaliene'nin kuzeni, Kevran'ın yeğeni. Babası tarafından gizlice Caladel'deki Üstün Yetenekliler okuluna gönderildi ve burada Davian ve Asha ile tanışıp arkadaş oldu. Soyu ve Öz kullanma yeteneği sayesinde, İlkeleri kendi başına değiştirebiliyordu.

Sözlük

Emilim son noktası: Özü emen ortak bir kan makinesi unsuru.

Yönetim: Üstün Yeteneklilerle yapılan Antlaşmanın şartlarını yerine getirmeye adanmış bir Andarra örgütü. Northwarden tarafından yönetilen üyeler, ön kollarına kırmızı bir Yönetici İşareti aldıkları Yemin Taşları aracılığıyla İlkelere bağlıdır.

Yönetici: İdare'nin bir üyesi.

Danışman: Deilannis'teki Büyük Kütüphane'de bulunan ve belirli konularla ilgili metinleri bulmak için kullanılan bir Gemi.

al'goriat (al-GORE-ee-at): Aarkein Devaed'in Andarra'yı işgali sırasında liderlik ettiği beş Ban'dan biri.

Alkathronen (al-KATH-ron-en): İnşaatçıların son şehri. Ayrıca İnşaatçıların çeşitli harikalarının her birini portallar aracılığıyla birbirine bağlar.

Alsir (AL-seer): Andarra'da küçük bir kasaba.

Andarra (an-DARR-uh): Davian, Wirr ve Asha'nın yaşadığı ülke. Devaed'in iki bin yıl önceki istilasından önce Menaath Dağları'nın kuzeyindeki tüm kıtayı kapsıyordu. Şimdi kuzeyde Talan Gol, batıda Desriel ve Narut ile sınırlanmıştır.

Arbiterium (arr-bit-EER-ee-um): Deilannis'te Jha'vett'in barındırıldığı bir yapı.

Meclis: Andarran yasama organı.

Augur (AWE-ger): Zihinleri Okumak ve Kontrol etmek, zamanı manipüle etmek ve kaçınılmaz bir geleceği görmek için kan kullanma yeteneğine sahip kişiler.

Augur Affi: Körlerin saldırısına cevaben Meclis tarafından kabul edilen ve Sınır'ı mühürleme görevini üstlenmek isteyen tüm Augurlar için ölüm cezasını kaldıran bir af.

Banes: Andarran efsanesine göre, Aarkein Devaed tarafından yönetilen savaşçılar

İnsan ve hayvan karışımı olan ve öldürülmesi neredeyse imkânsız olan istilalar.

Kılıçlar, beş: *İsimlendirilmiş kılıçlara bakınız.*

Bleeder: Andarran halkı tarafından Üstün Yeteneklilere atıfta bulunmak için kullanılan aşağılayıcı bir terim.

Kör: Sınırın ötesinden gelip Ilin Illan'a saldıran istila gücü. Gözlerini tamamen kapatan sıra dışı miğferleriyle tanınırlar.

Sınır: Andarra'nın kuzeyinde yer alan ve Talan Gol'ün tamamını içine alan devasa Öz duvarı.

İnşaatçılar: Ilin Illan, Alkathronen ve diğer pek çok harikayı inşa eden gizemli ırk.

Caer Lyordas (care lee-OR-das): Caeden'in anavatanından bir kale.

Caladel (CAL-ah-dell): Davian'ın büyüdüğü Andarra'nın güneybatı kıyısındaki kasaba. Eskiden Tol Athian tarafından yönetilen Üstün Yetenekliler okullarından birine ev sahipliği yapıyordu.

Kanal: Mabette sürekli olarak akan Özün devasa silindiri.

Cyrarium (sear-AIR-ee-um): Esans için devasa bir depolama kabı.

dar'gaithin (dar-GAY-thun): Andarra'yı işgali sırasında Aarkein Devaed tarafından yönetilen beş Ban'dan biri. Bir insandan daha uzun ve yılana benzer, Özü emen siyah pullarla zırhlıdır.

Dareci (DA-reh-kai): Darecian İmparatorluğu'nun muazzam başkenti. Aarkein Devaed tarafından yok edildi. Şimdi Çürüme Ovaları olarak biliniyor.

Darecian (dah-REE-see-en): Devaed'in saldırısından bin yıl önce Andarra'ya gelen ve çoktan yok olmuş bir ırkı ifade eder. Olağanüstü gelişmiş ve güçlü Üstün Yetenekliler.

Daren Tel (DAH-ren TELL): Tel'Andras aile mülkünün bulunduğu bölge.

Karanlık Diyar / Markaathan (mar-KAH-thahn): Deilannis'teki yarığın ötesinde, kan'ın çekildiği diyar.

Decis (DECK-is): Andarra'da küçük bir köy.

Deilannis (dye-LAN-iss): Uzun süredir terk edilmiş, sisle kaplı Darecian şehri

Andarra, Desriel ve Narut'un sınırında.

Desriel (DES-ree-el): Andarra'nın batısındaki düşman ülke. Özün ölümlüler için olmadığına inanan bir teokrasi tarafından yönetilir.

Devliss (DEV-liss): Andarra ve Desriel'i birbirinden ayıran nehir.

Yıkım kalkanı: Bir Augur'u diğer Augurların hem fiziksel hem de zihinsel saldırılarından korumak için tasarlanmış karmaşık bir kan kalkanı.

dok'en (dock-EN): Birinin zihninde fiziksel bir alan yanılsaması yaratmak için kullanılan ve daha sonra başkaları tarafından da erişilebilen bir cihaz.

Iladriel'in Kapısı (ih-LAD-ree-uhl): Deilannis'teki kemer geçidi, İç Şehir'in resmi girişi.

Echo: Ölü bir kişinin bedenini ve anılarını kullanan, Karanlık Diyar'dan gelen bir varlık.

eletai (ELL-eh-tie): Aarkein Devaed'in Andarra'yı işgali sırasında liderlik ettiği beş Ban'dan biri. Uçabilen ve kovan zekâsıyla hareket eden arısı benzeri yaratıklar.

Elhyris (EL-here-iss): Caeden'in geçmişinden bir ülke.

uç noktalar: Kan makineleri içinde önceden tanımlanmış bir amaca hizmet eden ortak mekanizmalar.

Eryth Mmorg (EHR-ith MAWG): Yenilenme Suları olarak da bilinir. Talan Gol'de bulunur.

Öz: Enerji, her şeyin yaşam gücü. Hem Üstün Yetenekliler hem de Augurlar tarafından kullanılır.

Kader: *Licanius*'a bakınız.

Fedris Idri (FED-riss ID-ree): Ilin Illan'a açılan tek geçit. İnşaatçılar tarafından Ilin Tora dağının kalbinden kesilmiştir ve Kalkanlar olarak bilinen üç savunma duvarı vardır.

Bulucu: Esans kullanımını tespit eden bir Kap.

Serbest: Lyth'lerin, aralarından birinin Res Kartha'yı kendi isteğiyle terk etmesi ve bunun sonucunda ölmesi için kullandıkları terim.

gaa'vesh (gah-VESH): Üstün Yeteneklileri tanımlamak için kullanılan aşağılayıcı Desrielite kelimesi.

Gahille (GAY-ill): Körlerin Ilin Illan'a doğru ilerlerken tamamen yerle bir ettikleri bir kasaba.

Kapı: Fiziksel olarak uzak iki nokta arasında anında seyahat etmeyi sağlayan kan ve Özden oluşan bir yapı.

Yetenekli: Kendi yaşam güçleri olan Özü kullanma yeteneğine sahip kişiler.

Gil'shar (gill-SHAR): Desriel'de yaşamın tüm yönlerini kontrol eden yönetim organı. Üyelerin ilahi seçimle atandığı kabul edilir.

Ilin Illan (ill-INN ill-AHN): Andarra'nın başkenti. Sadece seyri zor Naminar Nehri veya Fedris Idri üzerinden erişilebilir.

Ilshan Gathdel Teth (ILL-shahn GATH-del TETH): Talan Gol'de bir şehir. Kalan Venerate'nin evi.

ilshara (ill-SHAH-rah): Bir tür kalkan olup, bireyleri bir Cyrarium ile çalışırken Özlerinin boşalmasına karşı korumak için kullanılır. Tasarımlarındaki benzerlikler sayesinde, bu terim artık Venerate ve diğerleri tarafından Sınır'ı ifade etmek için yaygın olarak kullanılmaktadır.

Başlatma uç noktası: Bir cihazın tetiklenmesini sağlayan ortak bir kan makinesi unsuru.

Demir yelkenliler: Darecialılar tarafından kullanılan bir gemi türü.

Jha'vett (jah-VET): Deilannis'in merkezinde bulunan ve şehrin her yerinden Esans çeken cihaz. Darecianlar tarafından zaman yolculuğuna izin vermek için tasarlanmıştır.

kan (KAHN): Augurlar tarafından kullanılan güç. Karanlık Diyar'dan alınmıştır.

Kharshan (CAR-shahn): Gassandrid'in vatani.

Bilmek: Beş İsimlendirilmiş kılıçtan biri. Tal'kamar tarafından Isiliar ile birlikte Kol'da saklandı. Asha tarafından Ilin Illan'ın altındaki yeraltı mezarlarında kullanıldı ve daha sonra saklandı.

Lantarche (lan-TAR-ka): Deilannis'in etrafından akan ve Andarra ile Desriel arasındaki sınırın çoğunu oluşturan büyük nehir.

Licanus (lie-CAN-ee-us): Kader olarak da bilinen beş Adlandırılmış kılıçtan biri. Venerate'lerden birini öldürebilen tek silah.

Kilitli Oda: Üstün Yetenekliler veya Augurlar tarafından bile her türlü dinlemeyi önlemek için özel olarak korunmuş bir oda.

Lyth (LITH [kulağa "efsane" gibi geliyor]): Neredeyse tamamen Özden oluşan ve sonuç olarak şu anda Res Kartha'da hapsolmuş güçlü varlıklar.

İşaret: Bir daire içine alınmış bir erkek, kadın ve çocuktan oluşan ve İlkelere bağlı olduğunu gösteren bir sembol. Üstün Yetenekliler için bu sembol, Özü ilk kez kullandıklarında sol ön kollarında siyah renkte belirir. Yöneticiler için, bir Yemin Taşı kullanarak İlkelere bağlandıklarında sağ ön kollarında kırmızı renkte görünür.

Mor Aruil (daha çok ah-RUE-ell): Bir zamanlar Darecianlar tarafından Özü yüzeye çekmek için kanal olarak kullanılan bir yeraltı tünelleri ağı. Bir Geçit dışında erişilemez.

İsimlendirilmiş kılıçlar: Andrael'in Venerate üyelerini öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışırken yarattığı beş kılıç. Desrielite dininde Beş Kılıç olarak da bilinir. Kılıçlar ayrı ayrı Fısıltı, Hırsız, Bilme, Görüş ve Kader olarak bilinir.

Narut (NAH-rut): Desriel'in kuzeyinde ve Andarra'nın kuzeybatısında küçük bir ülke.

Nesk (NESK [kulağa "masa" gibi geliyor]): Andarra'nın güneyindeki düşman ülke.

Northwarden: Yönetimin başı. Şu anda Wirr tarafından yürütülen, miras kalan bir pozisyon.

Yemin Taşları: Yeni Yöneticileri İlkelere bağlamak için Yönetim tarafından kullanılan kaplar.

Geçit Kutusu: Davian'ı Caeden'e götüren küçük bronz küp. Lyth tarafından yaratılan bu kutu, küpün her bir yüzü için bir hedef olmak üzere önceden belirlenmiş altı hedeften herhangi birine bir portal açılmasını sağlar.

Kaymakamlar: Bkz. *sig'nari*.

Prythe (PRITHE [kulağa "tithe" gibi geliyor]): Andarra'nın güneyindeki şehir.

Komşu Tol Shen.

Res Kartha (rez CAR-thuh): Lyth'lerin evi. Kan'a olan duyarlılıkları nedeniyle şu anda hayatta kalabildikleri tek yer.

Rinday (RIN günü): Uzun zaman önce Paetir tarafından saldırıya uğrayan bölge.

Kâtip: Her bir Augur'un gelecekle ilgili vizyonlarını harmanlayıp okumaktan ve ardından birbirini doğrulayan herhangi bir şey olup olmadığını belirlemekten sorumlu kişi.

sha'teth (shah-TETH): Başlangıçta Tol Athian tarafından Yetenekli suçluları avlamak ve öldürmek için kullanılan yaratıklar. Artık Tol'un kontrolü altında değiller.

Kelepçe: Bir Yetenekli tarafından takıldığında, onun Öz kullanmasını engelleyen bir Kap.

Gölge: Öz kullanma yeteneği elinden alınmış bir Üstün Yetenekli. Yüzü gölgeleyen koyu damarlar ile belirtilir.

Shalis (SHALL-is): Caeden'i Esans kullanması için eğiten yılan benzeri ırk. Şimdi soyu tükendi.

shar'kath (shar-KATH): Aarkein Devaed'in Andarra'yı işgali sırasında liderlik ettiği beş Ban'dan biri.

sig'nari (sig-NAR-ee): İsyandan önce doğrudan Augur'ların altında görev yapan Üstün Yeteneklilere verilen isim. Kaymakamlar olarak da bilinir.

Görüş: Beş Adlandırılmış kılıçtan biri.

Talmiel (TAL-me-el): Devliss Nehri'ni geçen köprünün Andarran tarafındaki kasaba. Talmiel'in köprüsü Andarra ve Desriel arasındaki tek resmi iç geçittir.

Tek'ryl (TEK-rill): Aarkein Devaed'in Andarra'yı işgali sırasında liderlik ettiği beş Ban'dan biri.

Telesthaesia (tel-es-THAY-see-ah): Körler tarafından giyilen Öz emici zırh. Telesthaesia miğferleri kullanıcının görüşünü tamamen engeller.

Hırsız: Beş Adlandırılmış kılıçtan biri.

Thrindar (THRIN-dar): Desriel'in başkenti.

Zaman uç noktası: Zamanın manipülasyonu ile ilgilenen kanla çalışan bir cihazın bir ögesi.

Tol Athian (toll ATH-ee-en): Üstün Yetenekliler'in kalan iki büyük karakolundan biri. Ilin Illan'da bulunur.

Tol Shen (toll SHEN [kulağa "kalem" gibi geliyor]): Üstün Yeteneklilerin kalan iki büyük karakolundan biri. Prythe şehrinin yanında yer alır.

İz: Bir kişinin Özünün bir örneği, potansiyel olarak izlenmesine izin verir.

Antlaşma: Kuşatılmış Yetenekliler ve isyan arasında imzalanan antlaşma

On beş yıl önce, savaşın sona ermesi ancak Üstün Yeteneklilerin İlkelere boyun eğmesiyle sonuçlandı.

Kol: Saygıdeğerlerden birini tutmak için tasarlanmış bir cihaz. Sürekli ve kesintisiz bir Öz akışı oluşturmak amacıyla, içinde bulunan kişinin vücudunda kalıcı yaralar açmak için iğneler kullanır.

Variden (VAH-rid-en): Andarra'da bir kasaba.

Peçe: Kullanıcısının görünmez olmasını sağlayan bir Kap.

Venerate: Başlangıçta Gassandrid tarafından dünyayı kaderden kurtarmak amacıyla bir araya getirilen ölümsüz bir Augur grubu.

Kap: Belirli bir amaç için Özü depolayan ve/veya kullanan bir cihaz.

Fısıltı: Beş Adlandırılmış kılıçtan biri. Şu anda Breshada tarafından kullanılıyor.

Zrael (zeh-VAY-el): Gassandrid'in köken aldığı halkın adı.

James Islington tarafından

LICANIUS ÜÇLEMESİ

*Kaybedilenin Gölgesi Gelecek
Şeylerin Yankısı*

Umarız bu kitabı beğenmişsinizdir.

Sırada ne okuyacağınızı mı merak ediyorsunuz?

Orbit'in haber bültenine kaydolarak hoşunuza gidebilecek diğer kitapları keşfedin.

Her ay doğrudan gelen kutunuza gönderilen en son sürümler, fırsatlar, alıntılar ve son dakika haberleri hakkında bilgi alacaksınız.

Kaydolun

Veya bizi ziyaret edin www.orbitbooks.net/booklink

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

